

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET **MİLLET İÇİN**

Parola

Şehadet Millet İçin

Tuğçe Aksal Karaoğlu

Düzenleme
Ny.ozlem

DOĞUKAN

Yeryüzünde hüküm süren şey yaşam değil, ölümdü. Çünkü ölüm, hayatta kalanlara başlı başına bir ihanetti. Gelip kapıyı çaldıktan sonra yaşam mı kalırdı Allah aşkına? Ölen bir kez, ardında kalan ise her nefesinde bir kez daha ölürdü. En acılı ölüm, buna rağmen yaşamak değil miydi zaten?

Peki ölüme bile bile atlar mıydı insan?

Atlardı.

Sanki dünyaya bağlayan ipleri varmış gibi hem de. Öyle bir an gelirdi ki sadece atlamak da yetmezdi. Kucakların ölümü hızını kesebilecekmişçesine.

Ama bazen... Bazen kader o kadar candan davranmazdı bu korkusuz kişilere. Ölüme atılan adıma çelme takardı ya da iplerini keserdi *patron benim*, der gibi. Zaten damarlarında cesaret dolaşanlar bir kez tadardı bu duyguyu. O zaman da ya dibe vurur ölmeyi dilerdi insan ya da kaderin yüzüne güler, ikinci şans için ayağa kalkardı.

Ölümün üzerinde gezen abim, kendi ipini kendi kesenlerden olmuştu. Kafasına sıkamadığım kaderin çılgınları hâlâ anılarımda çınlıyordu. Bu saatten sonra ben ölsem ne mahşer koyardı ne cehennem.

Kussam kaç intihar çıkardı kim bilir içimden. Kessem kaç ayrılık akardı bileklerimden...

Ne güzel söylemişti Mehmet Akif Ersoy:

"Ey şehit oğlu şehit, isteme benden nakber. Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber..."

Peki ben? Yirmi altı yıllık hayatıma iki şehidi sığdırmaya çalışan ben...

Bu kış çok sert geçmişti. Abimi kaybedeli tam tamına dört ay olmuştu ve beni bu dört ayda, Allah'ın her gecesini son görüntüsüyle geçirmeye mahkûm bırakmıştı. Birini nefes alırken cezalandırmak istiyorsanız ona ölümünüzü kabul ettirmeniz gerekirdi. Olcay Karahanlı bunu başarmıştı. Söylediklerinin bende yaratacağı tahribatı umursamadan hem de...

Ona çok kızgındım. Pes ettiği için... Bana ve tümüne güvenmediği için... Babanın ardından beni yarı yolda bıraktığı için... Omuzlarıma genç yaşta yüklediği sorumluluklara bir de ölüm acısını eklediği için...

Özellikle son sözleri aklımdan çıkmıyor, hatırladıkça içimde oluşan bir şeyleri kırma isteği genellikle çevremdekiler oluyordu. Buna rağmen bana hasta birine, yaralı bir aslana veya yenilmiş bir kişiye duyulan ilgi ve şefkatle yaklaşıyorlardı. Hiçbirini hak etmiyordum ve bu duyguların ağırlığı altında sendeleyip yıkılmak üzere olduğumu hissedince daha da hırçınlaşıyordum. Sanki bir tür koruma mekanizması oluşturmuştum kendimce. Öfkemden beslendiğim, nefes alabilmek için içimdeki köklenmiş nefrete tutundum. Bir duvardı sanki. Kim ardına geçmek istiyorsa nasibini alıyordu. Carımın acısını bahane edip can yakıyordum. Bu, günaha yeni bir kılıf uydurma yoluydu belki de. Yine de ben cehennemden önceki son durağımda günahın dibine batmaktan bir an bile pişmanlık duymuyordum.

"Hakkım sana helal olsun kurşun askerim."

Çocukken kaybettiğimi düşündüğüm kurşun askerimi, senelerce kalbinin üzerinde taşınış bir adama *abi* demiştim. Şehit düşerken bana sarılır gibi onu avuçladığını görmüştüm. Zor açmışım o kayaların arasında parmaklarını. Avuçlarının içinde gördüğüm şey ise bir ömür bizden uzak durduğunu düşündüğüm abimin nasıl bizden güç alarak nefes aldığı ve son nefesini nasıl bize emanet ettiğiydi.

Şimdi kan tükelleriyle dolu o ufak kurşun asker, hayatımdaki en önemli vasiyetti.

Şu hayata beni bağlayan tek bir şey vardı artık: *mesleğim...* Abimin

izinden gideceğime yemin etmiştim onu kara toprağa emanet ederken. Onun için nefes alacak, onun yapamadıklarını yapacak ve bir avuç toprak uğruna kanımın son damlasına kadar savaşıacaktım.

Bunun için yaşadığım öfke nöbetlerinin sonrasında tonlarca görüşmeden geçmiştim tekrar mesleğime dönebilmek için. Herkese iyi olduğumu kanıtlamaya çalışmışım. İyi falan da değildim üstelik. Sadece rol yapmışım. İnandırmışım da... Fakat inanmayanlar tarafından aldığım uyarı cezasının bir tekrarı olmasına izin veremezdim. Belki de o yüzden Şırnak'a olan bir aylık görevlendirmeye gönüllü olmuştum. Biraz gözlerden uzaklaşmak istemiştım ama en çok abimin can verdiği şehre yaklaşmak arzusundaydım. Annem gitmemi hiç istememişti. Hatta mesleğe devam etmemem konusunda da çok kez baskı yapmıştı. Fakat unuttuğu bir şey vardı. Eğer babam ve abim gibi benim kaderim de vatan için ölmekten geçiyorsa ben o kaderin elinden öper başımın üzerinde taşırdım.

"Dogi, sigara var mı?"

Mart ayının sert havası yetmiyormuş gibi Kirpi'nin soğuk metaline sırtımı vermiş sigaramı içiyordum ve Osman her zamanki gibi bu anı kaçırmıyordu. Babamdan abime, abimden de bana kalan eski, yıpranmış ama yaşanmışlık kokan sigara tablasından bir dal çekip uzattım. "Eyvallah," dercesine başını salladı. Sigarayı dudaklarına kısırmadan önce, "Ne yapıyorsun bu soğukta burada?" diye sordu. Ardından uzattığım çakmakla sigarasını yaktı. O, kirli gri dumanı gökyüzüne üflerken ben de kalan nefeslerimi ciğerlerime doldurdum.

"Kimseye bir şey yaptığım yok."

"Yapsan iyi gelir belki."

"Yaptık. Aldık boyumuzun ölçüsünü."

Mesleki vukuatlarımı yakından bilen Osman sigarasının dumanını hızlıca üfledi. "O anlamda demedim be oğlum," derken külü hafifçe yere silkeledi. "Kapandın içine aylardır. Anlıyorum kolay bir şey değil yaşadığın ama birileriyle konuşman lazım."

"Konuşuyoruz ya işte."

"İçini dökmek anlamında diyorum."

İzmarite dayanan külü parmağımınla düşürdükten sonra yanımdaki

çöpe attım. "Benim içim dökülürse benden geri bir şey kalmaz. O yüzden boş ver sen beni."

Osman endişeli bir ifadeyle beni süzerken dudağındaki sigaradan nefes almayı bile unutmuş gibi görünüyordu.

"Sırf zayıflıklarını görmeyelim diye istemiyorsun değil mi?"

Cevap vermedim. Bu saatten sonra beni güçlü görseler ne olurdu zayıf görseler ne ...

"Cenaze töreninde bile ağladığını görmedim senin. Oğlum bu kadar acı insana ağır gelir. Bir noktada bu yükü boşaltman lazım."

İlla ağlamak için gözyaşı mı gerekirdi? Ne çok ağladım bu yaşıma kadar ben, tek damla gözyaşı dökmeden. Kimsesiz bir çocuk gibi ...

Sessizliğimden cesaret bulmuş olacak ki, "Hadi bize anlatma. Bari git dağa taş anlat," dedi. Benimle dalga geçiyormuş gibi gülümsemiştim. "Ya da hiç tanımadığın birine." Sırf son söylediği ilgimi çektiği için yüzüne daha dikkatli baktım. Osman bu ilgimi fark etmiş olacak ki, "İşte bu," dedi. "Aynı dili konuşmaya başlıyoruz, ha?"

İşte bundan şüpheliydim. Hiç tanımadığım birine içimi döksem elim ne geçecekti? Ayrıca o kişinin bu duyguları bana karşı kullanmayacağını nereden bilecektim?

"Bak, bir uygulama var," diye başladığı cümlesinin devamını getiremeden sözünü kestim.

"Ne uygulaması?"

"Arkadaşlık."

"Ya bir siktir git Osman."

Kendimi dayandığım aracın soğuşundan uzaklaştırken, "Dur hemen ön yargılı olma," diyerek önüme geçti. "İnsanlar anonim takılıyor. İstersen kendini gösterebiliyorsun ama çoğunluk ismine kadar gizliyor."

Söyledikleri zerre kadar ilgimi çekmiyordu çünkü mesleki açıdan arkadaşlık sitelerinde boy göstermemiz yasaktı. Anonim olsak bile. Oraya kumlerin girdiğini, kumin dost kumin düşman olduğunu bilemediğimiz gibi bizden nasıl bilgiler alabileceklerini kestiremezdik. Ufak bir araştırmayla biz bilgilerine ulaşabiliyorsak karşımızdakilerin bunları yapabileceğini düşünmek gerekiyordu.

“Şef’in haberi var mı?”

Osman sigarasından son bir nefes daha aldıktan sonra, “Sus oğlum. Sana iyilik yapayım derken beni neden hedefe dönüştürüyorsun? Yerin kulağı var,” dedi.

Yüzüme yerleşen kinayeli tebessümle, “Yakalanırsan diye yanına yoldaş mı arıyorsun lan?” diye sordum.

Osman’ın ifadesi ciddileşirken, “Sana bir yoldaş arıyorum,” dedi. “En azından bu zor döneminde sana yol gösterebilecek birini bulman için çabalıyorum. Senin dediğine bak!”

Sitemine sıçtığım...

“Ben kendi yolumu bulurum.”

“Emin misin?”

Çok uzun zamandır kaybolmuş hissettiğim için bu konu işime gelmemişti. “Nöbete geçiyorum,” diyerek hareketlendim.

Osman, yanından uzaklaşmama yine izin vermeden cebimde duran telefonu çekip aldı. “Ne yapıyorsun lan?” dememe kalmadan ekranı açtı. En yakın zamanda bir kilit koymam gerektiğini kendime hatırlattım.

“Bir dur oğlum ya! Yemedik telefonunu. Vereceğim.”

Osman’ın parmakları harıl harıl çalışırken bir yandan da benden kurtulmaya çalışıyordu. “Oldu işte.” Telefonu az önce birbirimize girmemiştik gibi sakınca bana uzattı. “Fikrini değiştirirsen diye uygulamayı indirdim. Artık gerisi sende. İster gir, kendine bir yoldaş bul ve hayatının akışına geri dön. İstersen sil, acını öfkende taşı ve mesleğinden ol. Seçim senin.”

Sözlerinin ardından koluma birkaç kez sertçe vurup, “İyi nöbetler,” demeyi ihmal etmedi.

İndirdiği uygulamaya baktım. Hatta parmaklarım girecekmiş gibi üzerinde de dolaştı. Sonra saçmalık olduğunu düşünen yanım daha ağır bastı. Meslekte yeterince zorluk çekmiyormuşum gibi bir de salak bir uygulama yüzünden işimi riske atamazdım.

Telefonun ekranını karartıp cebime koydum ve soluğu teçhizatlarımla beraber nöbet yerinde aldım.

DOĞUKAN

Üç saatlik nöbeti vukuatsız olarak tamamlayıp arkadaşına teslim ettim ve çay almak için dinlenme odasına döndüm. Burası bir nevi mesaideki evimiz gibi olmuştu. Uyumak, yemek, içmek ve sohbet etmek; iki çekyatlı odanın içinde gerçekleşiyordu. Ufaktı ama günü geçirmek için yeterli her şey vardı. Özellikle çayın sürekli taze olması, benim için bu odayı saraya çeviriyordu.

İçeri girdiğimde kimsenin olmadığını görmüştüm. Nöbetin ardından gelen bu yalnızlık hissi her zaman bulunan bir şey değildi. Çayımı alıp kafa dinlemek için çekyatlardan birine kuruldum. Fakat bu rahatlığım fark edilmişçesine telefonum çalmaya başladı. "Tam sırası," diye söylenerek telefonu cebimden çıkardım. Arayan kişiyi gördüğüm an, "Zaten başkası olsa şaşardım," diye söylenerek telefonu açtum.

"Alocuğum... Dogiciğim..."

"Musti."

"Nasılsın canımın içi?"

Yılışıklığıyla yüzüm buruştu. "Canım diyene kadar iyiydim." Oldum olası *canım* kelimesinden boşlanmıyordum. Herkesin birbirine kullandığı ve bu yüzden asıl anlamının içine edilen bir hitap şekliydi.

"Canım demedim yalnız. Canımın içi dedim."

"Daha beter."

“Nöbetten mi çıktın sen?”

“Evet.”

“Çayını içiyor musun?”

“İzin verirsen.”

Musti'nin sevimsizliğiyle ilgili bir şeyler söylediğini duydum fakat cevap vermek yerine çayımı höpürdeterek bir yudum aldım. Gerekli mesajı almış olacak ki, “Tamam sen kıymetlinle özlem gider. Sonra beni ara.”

Goygoyuna aradığını bildiğimden uzatmadım. “Bakarız,” diyerek telefonu yüzüne kapattım. Parmağımı ekrana birden fazla dokundurmuş olacağım ki telefonumda olduğunu unuttuğum uygulama bir anda ekranda açıldı.

“Şiktir.”

Kapatmaya çalıştım ama sanki telefonum donmuş gibi hiçbir şey yapamıyordum. Bunun ilahi bir mesaj olduğuna inanmak isteyen tarafımı susturmaya çalışırken bir an kendimi kullanıcı adı düşünürken bulmuştum. “Belki de Osman haklıdır,” diye düşündü bir yanım. Bunca acıyı bir noktada boşaltmadan hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama birine özelimi bu denli açtığımda her şeyin eskisi gibi olmasını da dileyebilirdim...

Mesleğimden başka kaybedecek bir şeyim var mıydı? Benden geriye bir şey kalmamıştı ki kaybedeyim...

Peki ya mesleğim? Bu risk, almaya değecek miydi? Böyle giderse ondan da olmam an meselesiydi gerçi.

Bir parça delilikle karşımda duran ekrana son zamanlarda benimle daha çok özdeşleşen kelimeleri kullanıcı adı olarak girdim:

Kurşun Asker.

Profil fotoğrafı olaraksa yanımdan ayırmadığım kurşun askerimin fotoğrafını çekip yükledim. Ardından uygulamanın işleyişini anlamaya çalıştım. Osman'ın da söylediği gibi bulunmak istemediğin sürece anonim olarak takılabileceğin bir uygulamaydı fakat gördüğüm kadarıyla buradaki insanlar bulunmak istiyordu. Hatta profil fotoğraflarından anladığım kadarıyla hepsinin arayışı farklıydı.

Burada sadece içimi dökmek için bulunmak ya da hayatın akışına dönebilmek için bir yoldaş aramak, pişmanlığa yakın bir duygunun yüreğime saplanmasıya neden oldu. Bu duyguyu arunda bastırdım. Bunu yapacaksam bile bu, uygulamadan bulduğum kişiyle olmayacaktı.

Uygulamadan çıktım ve bu işin benim için bitmiş olduğunu gösterir bir ifadeyle silme tuşuna bastım.

Fakat beklemediğim bir anda yukarıdan ekranıma bir mesaj düştü.

Balerin:

Sence bu sefer masalın sonu mutlu biter mi?

Sanki gelmesi gereken ilahi bir işaret, tam pes ettiğim anı seçmişti. Parmaklarım gördüklerimin doğruluğunu teyit etmek istercesine çoktan uygulamaya geri tıklamıştı. Gerçekten de Balerin adlı bir kişiden gelen mesaj, bomboş mesaj ekranında duruyordu. Onda dikkatimi ilk çeken şey ismiydi. Diğeri ise profil fotoğrafıydı. Uygulamayı kullanan insan profillerinden çok uzaktı. Arayışı belli ki kendini beğendirmek üzerine değildi. Tıpkı benim gibi kimliğini ifşalamak yerine çizgisel bir balerin resmi kullanmayı tercih etmişti. Bu, karşımdaki kişiye duyduğum saygıyı arttırmıştı. Bundan mudır bilinmez elim anında harflere dokundu.

Kurşun Askeri:

Masallardan ümidi keseli çok oldu.

DOĞA

Üniversitenin ikinci ve üçüncü sınıfı çok zor geçer derlerdi. İkinci için aynı şeyi söyleyemezdim ama üçüncü sınıf cehennemden farksızdı. Bir de vizeler kapıya dayanınca yanarak kül ola ola dirilmekten başka çarem yoktu.

Kafamı dağıtmak için Simge'nin söylediği uygulamada takılıyor, sağa sola sataşıyordum. Genelde polis ve askerlere salça olmak daha zevклиydi çünkü onlar her konuşmaya ciddi tepkiler veriyordu. Bu yüzden arama ekranım, "asker, polis, PÖH, JÖH, jandarma, bordo bereli" gibi kelimelerle

doluydu. Hatta neredeyse çıkan kişilerin listesini bile ezberlediğim söyle-
nebilirdi. Bugün aralarına yeni bir kişi katılmıştı:

Kurşun Asker.

Adım *Balerin* olduğu için mi yoksa çocukken babamdan çok kez o
masalı dinlediğim için mi bilmiyorum, elim mesaj sayfasına gitmişti. Pro-
fil fotoğrafında oyuncak bir kurşun askeri tutan el vardı. Son görülmesi
birkaç dakika önceyi gösterdiği için dayanamayıp mesaj attım ve ilk kez
birinin sayfasında cevap verip vermeyeceğini bekledim.

Birkaç dakika rötarlı da olsa mesaj atmıştı. "*Masallardan ümidi keseli
çok oldu.*" Bu çok karamsar bir ruhtu. Dalga geçmek için değil de bu sefer
sadece ne olduğunu öğrenmek için mesaj attım.

Balerin:

Ben yine de seni kurtarmak için ateşe atlardım.

Çevrim içi yazısı bir anda üç noktaya dönüştü. O da benim gibi ek-
randa bekliyor olmalıydı ve bu garip bir heyecan hissettirmişti.

Kurşun Asker:

Yanardın.

Okuduğum kelimeyle bir an kalbim hafifçe tekledi. Hiç tanımadığı
birini mi düşünmüştü Kurşun Asker yoksa bu mesajın altında daha önem-
li şeyler mi gizliydi? Yanacağım ne yaşıyor olabilirdi ki?

Balerin:

Değmez misin?

Daha rahat mesajlaşmak için çalışma masasından kalktım ve yatağı-
ma kuruldum. Çok geçmeden ekranıma düşen mesajla ise kalakalmıştım.

Kurşun Asker:

Değmem.

Birinin kendi için böyle bir şey düşünmesi çok acı değil miydi? Kendi
için fedakârlık yapılmasını istemeyen biriymi ya da belki çok fazla fedakâr-
lık görmüş ama hakkını verememiş biri... Merakımı kırbaçlayan cevapları
yüzünden daha fazla soru sormak istiyordum.

Balerin:

Ya sana aksini kanıtlarsam?

Saçma bir heyecanla yazacağı şeyi bekledim. Bir ara çevrim dışı oldu ve ben beş çocukla sokakta kalmış biri gibi ekrana bakakaldım. Bekledim. Gelmeyeceğini anlayınca mesaj sayfasından çıktım. Yazdıklarına cevap veren diğer kişilerin mesajlarına baksam da aklım Kurşun Asker'de kalmıştı. Girip çıkıp ona bakıyordum ve her seferinde beni selamlayan şey, "çevrim dışı" yazısı oluyordu. En son pes edip uygulamadan çıktım. Ders çalışacak havam da kalmayınca yatağıma uzandım. Listemdeki rastgele şarkılardan birini açtım. Tam gözlerimi kapatmaya hazırlanıyordum ki yukarıdan bildirim düştü ekranıma. *Kurşun Asker* yazısını gördüğüm gibi mesaja tıkladım.

Kurşun Asker:

O zaman beraber yanarız.

Ufak bir ıslık çaldı dudaklarım. Edebiyatçı biriyle konuşuyordum sanki. Tıpkı onun gibi cevap verdim.

Balerin:

Sence değer miyim?

Aslında beni beklettiği için aynı süre kadar benim de onu bekletmem gerekiyordu ama içim el vermemişti. Neyse ki bu sefer çıkmak yerine hızlı bir mesaj attı.

Kurşun Asker:

Umarım değersin...

Ben buna şimdi neden sevinmişim bu kadar? Gülümsememi basturmaya çalışarak yattığım yerden doğruldum. Yeni bir mesaj yazarken biraz da arkadan çalan müziğin gazına geldiğimi hissediyordum.

Balerin:

O zaman bizim için umut var...

Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyordu ki? Saçma... Uygulamadan birine sataşıyordum sadece. Belki o da benimle uğraşıyordu. Yine de içimdeki bir şey kıpır kıpırdı.

Mesajımı okudu ama cevap vermedi. Uygulamanın takılmış olabileceğini düşünerek girip çıktım. Hâlâ cevap yoktu ama çevrim içiydi. Belki de başkalarıyla konuşuyordu. Peki bu neden beni şu anda rahatsız etmişti?..

Kurşun Asker:

Ben sana bizi veremem.

Bir anda "yazıyor..." kelimesinden sonra gelen mesaj dudaklarımdan sesli bir, "Hayda!" nidası kopardı. Sanırım kulaklık olduğu için sesim düşündüğümünden biraz daha fazla çıkmıştı. Ablamların beni duyup duymadığını kontrol ettikten sonra tekrar ekrana baktım. Keşin sevgilisi ya da nişanlısı vardı. Belki de evliydi. Çok görmüştüm hovardalık yapmak için bu uygulamada takılanı.

Balerin:

Neden? Evli misin?

Eğer buna *evet* derse yemin ederim bu uygulamanın adını "Aldatan Koçışkolar" olarak değiştirecektim.

Kurşun Asker:

Evlenmeyecek biriyim.

Evlilik karşıtı biri... Ya da evlilik düşmanı... Bu uygulamaya sadece takılmak için giren bir hovarda ama dürüst bir hovarda. Açık açık niyetini belli edenlerden. Ee, benim de amacım evlenmek olmadığı için böyle düşünen biriyle uğraşmak daha fazla işime gelmişti. Bakalım biraz zorlayınca içinden ne gibi biri çıkacaktı...

Balerin:

O ne demek? O.o

Oylanmadan mesaj yazdı ve gördüğüm mesaj kaşlarımdan çatılmasına neden oldu.

Kurşun Asker:

Boş ver. Kısacası benden kimseye yâr olmaz.

Kendinden mi vazgeçmişti, insanlıktan mı emin olamamıştım. Yâr kelimesi geniş anlamlıydı. Sevgili ya da takılmalık birini de istemiyordu sanırım. O zaman bu uygulamaya neden gelmişti ki? Benim gibi sadece kafa dağıtmaya mı? Eğer öyleyse ruh eşim olabilirdi.

Balerin:

O zaman bu uygulamada ne arıyorsun?

Yaklaşık yirmi beş saniye geçtikten sonra mesajı ekranıma düştü.

Kurşun Asker:

Can yoldaşı...

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Bu kelime *yâr* ile eş anlamlı değil miydi?

Balerin:

Can yoldaşı mı? Burun hayatına birini almak anlamına geldiğinin farkındasın değil mi?

Kurşun Asker:

Farkındayım.

Balerin:

Hani evlenmezdin?

Onu köşeye sıkıştırdığımı hissederken o beni faka bastırarak uzun bir mesaj yazmıştı.

Kurşun Asker:

O yüzden can yoldaşı arıyorum ya zaten.

Hayatıma ortak olacak ama bana

bağımlı olmayacak birini istiyorum.

Balerin:

Neden?

Kurşun Asker:

Mesleğimden ötürü.

Onu evlilikten de kadınlardan da soğutan meslek ne olabilirdi?

Kuaför?

Psikolog?

Aman Allah'ım!

Jinekolog?!

DOĞUKAN

Osman sanırım kafa dağıtmak kısmında haklıydı. Şu anda konuştuğum kişi kimdi, kız mıydı, erkek miydi bilmiyordum ama gerçekten de attığı mesajlardan başka bir şey düşünemez olmuştum. Aramızda garip bir ruh yakınlığı oluşmuştu sanki. İkimiz de ait olduğumuz evreni arayan masal kahramanlarından farksızdık. Belki de bizi birbirimize yakınlaştıran da buydu.

Balerin:

Mesleğin ne ki?

Gelen mesajla ekrana baktım. Meslektekiler ve aile dostlarımız haricindeki herkes beni sadece polis olarak biliyordu. Özel harekât polisi kimliğimin deşifre olması, açık hedef hâline gelmem demekti ve mesleğe attığım ilk adımda gizli kalacağıma dair yemin etmiştim.

Kurşun Asker:

Ben özel harekât polisiyim.

Fakat neden bilmiyorum, bu kişiye bir anda söyleyivermişim. Kelimeler parmaklarımdan döküldüğü gibi göndermişim ve daha ilk saniyeden pişman olmuştum. Karşımdaki kişi erkek olabilirdi. Kadın olup terörist olabilirdi ya da yancılarından biri olabilirdi. Hangi akla hizmet yazmıştım ki bunu?

Balerin:

Bendeki şansa...

Bu ne demekti şimdi? Polislerden hoşlanmıyor muydu yoksa düşündüğüm gibi biri miydi? Normal şartlarda konuşmaya devam etmeyip engeli basmam gerekiyordu ama ben kendimi yine mesaj yazarken bulmuştum.

Kurşun Asker:

Ne oldu?

Neyse ki çok fazla bekletmeyi seven biri değildi. Ya çok konuşkandı ya da bir erkek. Çünkü kadınların doğasında bekletmek vardı.

Balerin:

Şuraya vizelerden önce kafa dağıtayım diye girdim.

PÖH'e çarptım. Hayır seninle geygoy da geçmeye devam edemem artık :'(

Doğru mu söylüyordu? Gerçekten üniversite öğrencisi olabilir miydi? Yoksa düşündüğüm gibi biri miydi? Sanırım konuşmaya devam edeceksem, ki garip bir şekilde etmek istiyordum, biraz daha sorgudan zarar gelmezdi.

Kurşun Asker:

Bölümün ne?

İçimde keyifli bir heyecan ve gerçek bir haz belirtisi olarak beliren kalp çarpıntım, kafa karıştırıcıydı. Vereceği cevapları neden bu kadar önemsiyordum ki?

Balerin:

İşletme.

"Ah!" diye inledim. Bu çok çirkin bir espriydi ve yüzüm buruşmuştu. Odadaki birkaç göz, tepkim üzerine odağını bana çevirdi. Harika! İşin yoksa ne olduğunu açıkla şimdi. Ne diyeceğimi bilemediğim için kısa bir an sessiz kaldım. Neyse ki açıklama yapmama gerek kalmadan önlerine döndüler. Musti olsa, "ah" kelimesinin bulunuşunu anlattırana kadar durmazdı. Neyse ki türünden sadece bir tane vardı ve o kadar şanslıydım ki benim yakınımı. Musti nereden çıkmıştı şimdi? İlginin üzerimden tamamen çekildiğine emin olduktan sonra hızlıca cevap yazmaya koyuldum.

Kurşun Asker:

Sınavlarına uygulamalı çalışıyorsun yani.

Balerin:

Vay... İnceden dokundurmalı espri. Zekice. Severiz

Bu arada bölümüm işletme değil. Hukuk öğrencisiyim. 3. SINIF!

Hukuk mu? Hukuk okumaya cesaret edecek kadar ciddiyet sahibi birinin böyle bir uygulamada ne işi vardı? Üstelik dalga geçmek için insanlara yazdığını belli eden bir mesaj da atmıştı. Ciddi ciddi işletme okuyor olabilir miydi?

Kurşun Asker:

Bendeki şansa...

Neden böyle bir şey yazdığımı bilmiyordum. Sadece onun gibi cevap vermek istemiştım. Neden diye sorsa ne diyecektim şimdi?

Balerin:

Hahaha neden? Sen de mi beni işletiyordun?

Özel harekât polisi değilsin değil mi?

Kaşlarım hayretle havalandı. Bu bir meydan okuma mıydı yoksa sadece benimle mi uğraşıyordu, emin olamıyordum. Neden bilmiyorum ama söyledikleri fazlasıyla kışkırtıcıydı. İçimde bir tür kendimi kanıtlama içgüdüğü devreye girerken uygulamadan çıktım.

Arif'in numarasını çevirirken odadakiler konuşmalarını duymasın diye ayaklanmıştım. İstihbaratın en iyi adamlarından biri olan devrem, ben dışarı çıkana kadar telefonu açtı. Sesi uykulu olmasına rağmen telaşını belli edecek kadar belirgindi.

"Hayırdır Dogi bu saatte?"

O söyleyene kadar saatin kaç olduğundan bile bihaberdim. Zaman ne kadar çabuk geçmişti Balerin'le. Çıkardığım sigara tablasından bir dal çekerken, "Gececiyiz kardeşim, saati fark etmemişim kusura bakma," dedim ve sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Ben çakmağı çakarken Arif derin bir nefes aldı.

"Kusurluk bir durum yok. Telaşlandım sadece."

Fazla zamanını almamak için, "Kuşlarına ihtiyacım var bu gece," dedim.

Arif, her yerde eli kolu olan biriydi ve kaynaklarına "kuş" ismini takmıştı. "Uçan kuştan haber alırım," en büyük sloganıydı.

"Hayırdır?"

Ne olduğunu uzun uzaya anlatmak yerine, "Sana bir link atacağım birazdan. O linkteki kişinin bana numarasını bulman lazım," dedim. Hoşbeş etmeden direk konuya girmiş olmam telefonun ucunda ufak bir sessizlik olmasına neden oldu.

"Bir yanlış mı oldu?" Acelemi yanlış yormuştu.

"Şimdilik hayır," dediğimde, "Acil mi?" diye sordu.

Her ne kadar cvel demek istesem de, "En kısa zamanda olursa iyi olur," dedim.

Arif yine sessizliğe gömüldü. Düşündüğünü bildiğimden ses çıkarmadım. "Sadece numarası mı lazım?" diye sorduğunda, "Gerisini ben öğrenirim," dedim. Arif bu ara yoğunluk olduğunu, ona bir iki gün vermemi söyledi. Kabul etmekten başka çarem yoktu. "Eyvallah kardeşim. Senden haber bekliyorum o zaman."

"Tamamdır Dogi'm. En kısa zamanda numara elinde. Hadi hayırlı akşamlar."

Telefonu kapattığımızda tekrar uygulamaya girdim. Balerin'in çevrim dışı olduğunu görünce son mesajına cevap vermekten vazgeçtim. Sorduğu sorunun cevabını yaşayarak öğrendiğinde bakalım ne düşünecekti?

DOĞA

Telefonumun alarmı o kadar çalmıştı ki en sondaki titreşimi de alarm sandım. Tek gözüm açık ekrana sözde alarmı kapatmak için tıklarken bir anda WhatsApp'a girdim. Ne olduğunu anlayana kadar tanımadığım numaranın mesaj sayfası açılmış, üstüne bir de attığı fotoğraf ekranı kaplamıştı.

Kamuflajlı bacağa bağlanmış bir silah ve dizin üzerine yerleştirilen armalı yeşil bir bere.

İlk düşündüğüm şey, yanlış kişiye atılan bir fotoğraf olduğuydu. Çünkü başka hiçbir şey yazılmamıştı ve saat sabahın körüydü. Profil fotoğrafı da yoktu. Yine de cevapsız bırakmamak için mesaj attım.

“?”

“İşletmediğimi kanıtlamak istedim.”

Okuduğum mesajı saat erken diye mi idrak edemiyordum yoksa neyden bahsettiğini mi bilmiyordum. *İşletmediğimi...* Hadi be! İki gün önce konuştuğum, neden yazmıyor diye dertlendiğim Kurşun Asker miydi bu?

“Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

“Ayrıca benim numaramı nereden buldun?”

“Bu da polis olduğumun bir başka kanıtı.”

“Ayrıca sen söyleyene kadar saatin kaç olduğunu fark etmemiştim.”

İçimi kaplayan bilinmeyen korkusu ve ensemden onun mucizevi ne-

fesini hissettim. Bu adam kimdi? Benim numaramı ciddi ciddi nasıl bulmuştu? Adımı sanımı bilmiyordu. Sadece uygulamadaki kullanıcı adım beni ifşalayabilir miydi? Ya hackerdı ya da gerçekten polis. Hangisi olduğuna emin olmam için kanıt gerekiyordu. Hızlıca mesaj yazmaya başladım.

*"O fotoğrafın sana ait olduğunu nasıl bileceğim?
Başka kanıtlara ihtiyacım var."*

"Ne görmek istiyorsun?"

"Afyonum patlamadı daha. Düşünemiyorum."

"Şaşırt beni."

Yattığım yerden esneyerek doğruldum ve adımı bile bilmediğim sırada özel harekât polisinin atacağı fotoğrafı beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra bana PÖH arması olan siyah bir araç fotoğrafı attı. İstersem ben bile bu tarz bir fotoğraf bulabileceğim için alayla gülümsedim.

"Güzel... Ama Pinterest gibi kokuyor."

"Sadece bana ait olabilecek bir fotoğraf istiyorum."

"Çattık. Bekle."

Bir yandan esnerken diğer yandan mesaj yazmaya devam ettim.

"Bu saatte yapacak daha iyi bir işim yok zaten."

Bu sefer gelen fotoğraf daha hızlıydı. Aynı aracı arkasına almış bir tane papatya tutan parmaksız eldivenli bir el fotoğrafıydı bu. Sanırım sol eliydi bu. Temiz görünüyordu. Parmakları ne ince ne de kalındı ama uzundu.

"Herkes kurşun sana papatyam mı diyor?"

"Onlardan daha var mı?"

Kurşun esprime, "Bu hesabı engellediniz," diye cevap verdi. Ardından askerî botunun da gözüktüğü bir papatya tarlasının fotoğrafını attı. Ciddi anlamda papatyalar el değmemiş görünüyordu. Önce ilk mesajına, ardından papatya tarlasına cevap verdim.

"Oysaki ben polislerin kekoluktan"

hoşlandığıyla ilgili bir vibe almıştım."

"Ay çok güzeller Hadi oradan bana üç tane kopar."

Avcunun içine koy ama bu sefer"

bambaşka bir manzarayla beni büyüle. Bekliyorum..."

"Z kuşağı?"

"Keşke işlettiğimi düşünmeye devam etseydin."

"21 yaşında, gençliğimin baharındayım."

"Ben de seni seviyorum."

Ben mesajı yazana kadar o bana tam da istediğim gibi bir fotoğraf attı. Yüksek bir yerde olduğunu gösteren fotoğrafta eldivenli elinin içine yan yana üç papatya dizmişti. Manzara gerçekten de büyüleyici görünüyordu. Ona yazdığım *seni seviyorum* mesajına, *"Bunu hiç tanımadığın, özellikle de hiç hak etmeyenler için kullanma,"* diye cevap verdi. Ardından da, *"Yeterli mi?"* diye sordu. Fotoğrafa takılı kaldığım için, *"Sen neredesin?"* diye sordum.

"Ayrıca günaydın Kurşun Asker."

"Şırnak."

"Günaydın. Adım Doğukan bu arada."

Şırnak mı demişti o? Bildiğimiz Şırnak'ta mıydı? Doğu'da, terör bölgesi olarak anılan, Allah'ın unuttuğu yerden mi bahsediyordu?

"Şaka yapıyorsun."

"Memnun oldum. Benim adım da Doğa."

"Balerine yakışan bir isim..."

"Neden? Hatice olsam balerin olamaz mıydım?"

"Günaydın Balerin."

Sinir bozucu şekilde noktalama işaretlerine dikkat ediyordu ve ilk izlenim olarak söylemem gereken şeylerden bir diğeri işine gelmediğinde konuyu ustaca değiştiren bir tipe benziyordu. Fakat karşıdaki kişi hafife alınmaması gereken biriydi. Özellikle de sabahın köründe uyandırılmışsa.

"Görev yerin mi Şırnak?"

Bir anda çevrim dışı oldu. Yine. Akluma iki gündür ortada olmadığı ve son mesajımı yetim gibi bıraktığı geldi. Acaba bu sefer kaç gün bekletecekti? Tekrar uyumak imkânsızlaşınca kalkıp okul için hazırlanmaya başladım ama nedense gözüm hep telefondaydı. Sanki az önce olanlara hâlâ inanamıyordum. Telefonumu bulmuştu. Bu, *"İstersem ecdadına kadar ulaşırım,"* demenin bir başka yoluymuştu. Umarım sataştığım için pişman olmazdım.

DOĞUKAN

"Arkadaşlar!"

Şef'in ortak salona girmesiyle telefonun ekranını kararttım. Oturduğum rahat pozisyonu dikleştirdim ve dikkatimi yüzünden anladığım kadıyla pek hayırlı bir haber için gelmemiş olan adama çevirdim. "Emniyetten ihbar geldi. İlçede banka soygunu var. Aldığımız istihbarata göre dört kişiler ve hepsi de ağır silahlı. İçeride rehineleler var. Desteğimize ihtiyaçları varmış. İki unsur yola çıkacağız," dedikten sonra saatine baktı.

"Saat 09:50. 10:00'da teker döner. Hızlı olun. Yüklü olabilirler, cephanenize dikkat edin."

Bir anda herkes ayaklandı. Teçhizatlarımızı giyip silah ve cephaneliklerimizi almak için sadece on dakikamız vardı. Ben bu on dakika içerisinde en az beş kez Doğa'nın mesajını habersiz bıraktığımı düşünüp durdum. Kendimi ona kanıtlayayım derken bir anda sırta kadem basmıştım. Sorusu bile havada asılı kalmıştı. İlk itibar için fazlasıyla kötü başlamıştım. Bu durumu toparlamama zaman alacaktı. Şu anda ise fazladan bir saniyem bile yoktu.

On dakika içerisinde herkes bineceği zırhlı aracın içindeki yerini aldı. Yola koyulmamız ve ilçeye varmamız yaklaşık yirmi beş dakika sürdü. Yol boyunca Şef, bankanın etrafını saran komiserlerle istihbaratını koparmamıştı.

Bankanın iki arka sokağına gelince durduk. Vardığımız yere ayak basmamızla etrafımız bir anda polislerle çevrildi. Şef öne çıkarak, "Operasyon şu andan itibaren Özel Harekât bünyesinde gerçekleşecektir," dedi. "Bize yardımcı olmanız gerekli. Bankanın önündeki ana caddenin iki ucuna dikkat edin. Halka bankanın yirmi metre yakınına yaklaştırmayın." Polisler emirleri aldığı gibi kendi içlerinde koordine olabilmek adına dağıldı. Şef ciddi bir ifadeyle bize baktı.

"Sivilleri riske atmayacaksınız."

Uyarısının yersiz olduğunun o da farkındaydı. Aramızdan kimse sivillere zarar verecek en ufak bir kahramanlıkta bulunmazdı.

"Bankanın etrafını saracağız. Kol kol ilerliyoruz. İki arka bir yan! Sadece dört kişi olamazlar. Mutlaka dışarıda muhbirleri vardır. Dikkatli olun. Özellikle alçak çatılı binaların etrafındayken bir gözünüz sürekli yukarıda olsun. Doğukan," dediği anda iki adım öne çıktım. "Yardımcıyı al, ana girişi gören en yakın yere kovuşlan. Arka çıkış içeriden kapatılmış. Pencereleer korumalı, çıkabilecekleri tek yer ana kapı. O kapıdan hiçbirini elini kolunu sallayarak çıkmayacak!"

"Anlaşıldı Şef!"

Başıyla bize gitmemizi işaret edince Osman'ın sırtına vurdum. Birbirimizi kollayarak dar sokaklardan birine daldık. Osman önde, ben arkada her beş adımımda bir durup çevreyi kolaçan ettik. Merakına yenik düşen insanların pencerelerde olduğunu görebiliyorduk. Şanslıydık, hiçbirini karşıma tehditlerden biri gibi çıkmamıştı ve çatışmaya girerek zaman kaybetmemiştik. Şanssızdık. Doğru bir yer bulabilmek için vaktimiz kalmamıştı. Bu bizi 1-0 geriye atıyordu.

"Dur!"

Osman ana caddeye çıkmadan durdu. Dizimin üzerinde siper alarak çevredeki çatıları taradım. Siktir! Şef haklıydı. Yalnız değillerdi. İki keskin nişancı karşılıklı iki çatıya yerleşmişti. Yine de ikisi de bankanın önünü saran polislerle ateş etmemişti. Sanki birinden vur emrini bekliyorlardı. O emir gelene kadar da sadece çevrede kuş uçurtmamaya yeminlilermiş gibi izliyorlardı.

Bankanın ana giriş kapısını gören ama keskin nişancıların radarına girmeyeceğim yüksek bir yere ihtiyacım vardı. Tüfeğimin dürbünüyle binaları taradım. Hepsi sivil dairelere benziyordu. Yine de bu şehirde hangi eve güvenilebileceğimizi ancak Allah bilirdi. Dürbünden görebildiğim kadanyla dairelerin içini incelemeye çalıştım.

O an Rab yüzüme güldü. Açık bir pencerenin önünde, rüzgârdan dalgalanan bir perdenin arkasından bize gülümseyen fotoğraf, Ata'ma aitti. Yanında da büyük bir Türk bayrağı vardı. Duvarına asacak kadar sevdasından korkmayan her kimse bize yardım etmek içinde elinden geleni de yapardı.

Ana caddeyi kolaçan ettim. Yaşanılan kaosuñ arasından geçebilirdik ama bu riskliydi. Gece olsaydı işimiz biraz daha kolaydı ama şu anda güneşin alınıdaki adamlardan saklanmamız gerekiyordu. Hızlı olmalıydık. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Keskin nişancıların bizi fark etmeyeceği bir nokta bulmaya çalıştım. Yaklaşık yirmi beş metre ileride bir alt geçit vardı. Oraya kadar gizlenerek gidebileceğimiz sadece birkaç dükkân tentesi ...

“Ne yapıyoruz?”

“Carinin avlusundan saat dört yönündeki adamı tut.”

Osman itiraz edecek gibi oldu. “Çapraz ateşe ihtiyaçları olabilir,” dediğimde, “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu. İşaretle karşı apartmandaki daireyi gösterdim. Kısa bir bakış attıktan sonra, “Güvenemezsin,” deyince sadece gülümsemekle yetindim. Ata’mın ve bayrağının olduğu bir eve de güvenemeyeceksem şu dakika şehit düşmeye razıyım.

“İrtibatı koparma ve dikkatli ol.”

Osman’ın cevap vermesine fırsat vermeden öne doğru atıldım. Dükkânların tentelerinin altından eğilerek koşmaya başladım. Kendimi hayalet moduna almış gibi insanların arasından geçtim. Alt geçitte karşılaştığım birkaç insanın çığığı olmasa ciddi anlamda görülmez olduğumu düşünecektim ki bu imkânsızdı. Demek ki buranın halkı dosttu. İşte bu fazlasıyla işime yarayacaktı.

Tekrar yüzeye çıktığım gibi bir aracın arkasına saklandım. Etrafı kolaçan ederken bu yol üzerinde saklanabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Siktir... Kalbim delicesine bir cesaretle çarpsa da operasyonu tehlikeye atacak en ufak şeyden kaçınmam gerekiyordu.

Düşün, düşün, düşün.

Belirlediğim dairenin bulunduğu apartmana kadar elli adıma ihtiyacım vardı. Yolu uzatarsam daha fazla adıma. Çaprazındaki apartmanın yanındaki boşluk ara bir sokak olmalıydı. Oradan geçerek arkaya dolana bilirdim ama arkada beni neyin beklediğini bilmiyordum. Çıkmaz bir sokakla boşa zaman kaybı da yaşayabilirdim. Elli adıma ihtiyacım vardı ya da beni elli adımlık yere ulaştıracak herhangi bir şeye...

Beklemediğim bir anda benim aksi yönümden gürültüler yükseldi. Sesin geldiğı yöne baktığımda soygunculardan birinin rehineyi kendine

siper ederek kendini gösterdiğini ve küfürler yağdırdığını duydum. Dürbünle keskin nişancıları kontrol ettim. İkisinin de odağı kendi adamlarının üzerindeydi. Belki de bu son şansımdı.

Saklandığım yerden çıktım. Apartmanlara sırtımı vererek nefes bile almadan ilerledim. Tam elli adım sonra istediğim apartmanın girişindeydim. Kapının açık olması mucize gibi gelirken oyalanmadan kendimi içeri atmıştım.

"28-31 noktaya ulaşıyorum."

Merdivenleri seri bir şekilde tırmanırken bir yandan da etrafımı kolaçan ediyordum. "Osman nerede?"

Şef'in sorusuna, "İki keskin nişancıları var Şef," diye fısıldadım. Bir yandan da önüme biri çıkar telaşıyla silahımı sürekli el değiştiriyordum. "Çatılar dâhil tüm cadde tutulmuş. Ana girişin soluna kalan caminin avlusundan destek sağlayacak."

"Hazırlıklı olun. Şafak yakın."

"Anlaşıldı Şef."

Üçüncü kata geldiğimde durdum. Zihnimde dairenin dışardan görüntüsünü canlandırdım ve sağdaki kapıyı çaldım. İçeriden gelen adım seslerinin yavaşlığı yaşlı birinin kapıya yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu. Bir dakika sonra sesiyle yaşlılığını kanıtlayan kadının, "Kim o?" deyişi kulağımı doldurdu. Korkutmak istemiyordum ama laf kalabalığı yapacak vaktim de yoktu.

"Polis."

Kapının deliğinden baktığını hissettiğim kadına korkmaması için tebessüm etmeye çalıştım. Yaşadığım stresten ne kadar olursa... Birkaç saniye sonra kapıyı araladı ve gözlüklerinin arkasından etrafı kontrol etti. Kendince rahat bir kaniya varmış olacak ki, "Geç çocuğum geç," diye fısıldayıp kapıyı sonuna kadar açtı. Ses tonu sanki yıllardır bugünü bekliyormuş gibi profesyoneldi. "Salon tam karşıda."

Tedbiri elden bırakmamak için silahımı indirmeden içeri girdim. Evin her odasına kısa bir göz atarak ilerlerken salonun kapısında bir kız çocuğuyla karşılaştım. Donakalmıştım. Yalnızca birkaç saniyeydi. Fakat kızın ilk andaki korkusunu da sonraki hayranlığını da görebileceğim kadar

uzun gelmişti. Taş çatlasın yedi yaşındaydı ama çakmak çakmak bakıyordu. Gözlerindeki kahvenin tonu bal rengine dönüyor gibiydi. Neredeyse beline değecek gibi duran kahverengi saçları vardı. Belki daha bile uzundu, yaptığı örgü bunu saklıyordu.

"Akşın, çekil kızım abinin önünden."

Akşın...

Adındaki anlamı tenine vermiş gibi beyaz duran yanakları hafiften pembeleşmişti. Çocuk olsa bile ona dikkatli bakmamdan utanmıştı. Çok masumdu, saftı, el değmemiş bir güzelliği vardı. Önümden çekilince oyalanmadan yanından geçtim. *Pencere önündeki bir yere kovuşlandım.* Önce çatıdakileri ardından bankanın ana girişini kontrol ettim.

"Noktadayım. Hazırım."

"Anlaşıldı. Yüklü bekle."

"Anlaşıldı Şef."

Gözüm dışarıda kulağım ise içerideki en ufak hareketleydi. Yaşlı kadın, torunu olduğunu düşündüğüm kızı bir şeyler söylüyordu. Sanırım benim kim olduğumu anlatan bilgilerdi. Şef, interkomdan unsurlara emirler yağdırırken gözümü görüşümdeki adamdan ayırmadım. Sıradan bir soygun olmadığını hissettiren görünüşleri yüzünden, "28-31," diye seslendim interkomdan.

"Dinliyorum."

"TEM'e haber vermeniz gereken durumlar olabilir."

"Anlaşılmadı. Tekrarla."

"Çatıdaki eşkıllerin terörle bir bağlantısı olabilir."

"Emin misin Doğukan?"

"Emin olacak kadar çok terorist gördüm Şef."

"Anlaşıldı. Tamamı."

Arkamdan cılız bir ses, "Terörist ne demek anneanne?" diye sordu.

Yaşlı kadının sadece nefes alışverişini duyuyordum. Sanırım torununa açıklayacak doğru kelimeleri arıyordu. "Terorist, ülkemizin kötülüğünü isteyen adamlara taktığımız bir isim." Belli belirsiz gülümsedim. Bir çocuğa ancak bu kadar masum bir şekilde açıklanabilirdi bu şerefsizler.

"Bu abiler onları mı yakalıyor?" Anneannesinden onaylayan bir mırıltıdanma çıktı. "O zaman bu abi süper kahraman mı anneanne?" diye sorduğunda dayanamayıp tamamen gülümsedim.

"Süperi ben bilmem ama kahraman oldukları kesin Akşınıcığım. Şimdi sessiz ol, abinin dikkatini dağıtmayalım."

DOĞA

Hazırlanıp okula gelmem neredeyse bir saatimi almıştı. İlk derse girmiş, öğle arasına çıkmış ve ardından tekrar bir derse dönmüştüm. Hoca ara verdiğinde ise telefonumu elime aldım ve Kurşun Asker'den mesaj geldiğini gördüm.

"Bir süreliğine evet."

Son mesajımın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Çevrim içi olduğu için, "Sürekli böyle ortadan kaybolur musun?" yazdım. O da oyalanmadan, "Görevdeyken evet," diye cevap verdi. Bu adam bir de hayatını paylaşacak birini arıyordu değil mi?

"Seninle can yoldaşı olan kadına"

Allah'tan sabır diliyorum o zaman."

Mesajıma en gıcık gülüştü emoji'lerden birini attı. Yani belki ona göre normal bir gülüştü ama bana ne zaman bu emoji atılsa hep yanlış bir şey yaptığını düşündürürdü.

"Hım... Normalde emoji kullanılmamasını severim ama..."

Sen koyunca sanki altından bir şeyler çıkacak gibi geliyor."

"Bazen söyleyecek söz bulamayınca kurtarıcı oluyor."

"Kapa çeneni diyorsun yani."

"Sana mesaj atan benim."

"Pişman olmuş olabilirsin."

"Olmadım. En azından şu ana kadar."

"Peki... Benden ne istiyorsun?"

"Sabır..."

Okuduğum kelimeyle kaşlarım çatıldı. "Anlamadım?" dediğimde, "Oysaki ben hukuk öğrencilerinin zeki olduğu ile ilgili bir vibe almıştım," dedi. Bana benim sözlerimle laf sokabileceğini sanıyorsa yanıliyordu. Ben de onunkileri kullanarak, "Z kuşağı?" yazdım. O da bana yirmi altı yaşında olduğunu söyledi. Aramızda beş yaş vardı. Koskoca beş yaş!

"Gerçekten Doğukan benden ne istiyorsun?"

"Can yoldaşım olmanı."

"Çok klişe olacak ama... Neden ben?"

"Çok klişe olacak ama... Kurşun askere yazan bir balerinsin."

"Kader diyorsun?"

Ve bir anda bana yaklaşık 16 saniyelik bir ses kaydı attı. "Kader mi bilmiyorum ama yollarımız kesiştiğine göre hayatımızın bu dönemini birlikte geçirmemizin ikimize de iyi geleceğini hissediyorum." Hayatımda duyduğum en tok ve gerçek anlamda özel harekâtçı olduğunu hissettiren ciddilikteki bir sestti.

Cevap vermedim. Söylediği şey aceleye getirilmeyecek kadar değerliydi. Derse gireceğimi söylediğim bir ses attım fakat ticaret hukuku profesörü gelene kadar sesi en az beş kez dinlemiştim.

Bir insana sadece sesinden bile güven duyabilir miydim?..

DOĞUKAN

Tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürkçü dükkânı olurdu. Bizimse yeni bir operasyon emri gelene kadar uğrak yerimiz bu karakoldu.

"İyi işti beyler."

Çatışmaya girilmeden soyguncular yakalanmıştı fakat peşine düş-

tüğümüz keskin nişancılar kul payıyla elimizden kaçmıştı. Bize yardım dokunan anneanne ve toruna veda edemedi olay yerinden ayrılmak zorunda kalmıştım. Yorgun ama bir operasyondan daha alnımızın akıyla çıktığımız için keyifliydik. Herkes kendine dinlenecek bir yer ararken ben soluğu soğuk merdivenlerde almıştım. Hem soluklanmak hem de aldığım soluğu sigarayla baskılamak için.

Doğa'nın attığı mesaja altı saat sonra cevap vermiştim. Aklımın bir yerinde ona cevap vermemenin yarattığı sıkıntıyı bu altı saat boyunca taşımıştım ve bu benim için yeni olmasa da çok uzun zaman önce unuttuğum bir his. Şaşkındım. Yüzünü görmediğim, sadece adı ve numarasını bildiğim birini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Hatta öyle bir şeydi ki bu, iki üç gündür ölüm acısının yarattığı tahribata bile kalp yormuyordum. Sanırım Osman'ın dediği şey buydu. Kafa dağıtmak, birileriyle konuşmak, normale dönene kadar yanına bir yoldaş bulmak...

Can yoldaşı.

Neden Doğa'yı seçtiğimi bilmiyordum ama ilk mesajından beri kendimi bir şekilde ona çekiliyorken bulmuştum. Nerede yaşadığını bile bilmezken, sanki aramızda görünmez halatlarla bağlıymışız gibi hissediyordum. Sanki kader ağlarını bizim için örüyordu. Öyle ya da böyle onunla konuşmak, kafamı boşaltmaya iyi gelmişti ve bunun devam etmesini istiyordum.

Sigaranın da etkisiyle üzerimdeki gerilimi attım. Doğa'nın son mesajına cevap vermek için telefonumu çıkardım. Altı saat geçmişti ama o bir dakika bile geciktirmemişti mesajlarımı. Bu bile konuşmaya devam etmemiz için bir işaretti.

"Kader mi bilmiyorum ama yollarımız kesiştiğine göre hayatımızın bu dönemini birlikte geçirmemizin ikimize de iyi geleceğini hissediyorum."

Neden bilmiyorum ama mesaj atmak yerine sesini duysun istemiştim. İçimde umut eden bir yer, buna karşılık onun da ses atabileceğine inanmıştı. Atmıştı da.

"Şey... Şimdi derse girmem gerekli. Bunu çıktığında konuşalım."

Birkaç saniyeden ibaret olan ses kaydım en az on kez dinlemiştim. Ses tonu yazı müjdeleyen bahar gibiydi. Kuşların cıvı cıvı ötüşü gibi şen, havanın bunaltmayan sıcaklığı gibi rahatlatıcı, yeni açan çiçekler gibi taze ve

genç. İnsana yaşam vadeden, onunla yaşlanırsan bu dünyada cenneti hak edeceğini garantileyen bir ses...

Sesinde ters bir şey sezmesem de konuşalım demesi içime kurt düşürmüştü. Söylediğim şeyi yanlış anlamış olma ihtimalini en aza indirmek için içimdekileri satır satır anlatmaya karar verdim.

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. İnan biri bana da birkaç ay önce, saçma bir arkadaşlık uygulaması yükleyip hiç tanımadığım bir kıza bunları yazacağımı söyleseydi aklını kaçırdığımı söylerdim.

Beni tanımıyorsun, seni hiç görmedim. O uygulamayı ne için kullandığını bile bilmiyorum. Belki hayatının aşkını arıyorsundur, belki sadece takılmalık birine bakıyorsun,

belki de sadece sataşacak birilerine yazıyorsun ...

Ama açtığım ilk dakika da bana mesaj atmanın altında ilahi bir güç olduğunu hissediyorum ve bu aralar en çok ihtiyacım olan şey bu.

Yakın bir zamanda büyük bir kayıp yaşadım. Atlatamıyorum.

Atlabileceğimi de sanmıyorum. Fakat üslerimi en azından mesleğimi devam ettirebileceğime inandıramazsam beni hayatta tutan tek şeyden de olacağımın ihtarım aldım. Mesleğimden...

Yolumu kaybettim. Yönümü bulamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü içimdeki acıdan kinseyi görmüyorum. Hoş, sorabileceğim kimsem de kalmadı çünkü her şeyi yıkıp geçtim.

Yardıma ihtiyacım var."

Mesajı yazmayı bitirmemle Doğa'nın çevrim içi olması bir oldu. Ona okuması ve düşünmesi için zaman verdim. Kendime de bir sigaralık vakit. Ben sigaramı yakana kadar Doğa'nın mesajı ekranıma düştü.

"Merhaba Kurşun Asker"

"Merhaba Balerin..."

DOĞA

Ders biter bitmez oksijensiz kalmış gibi sarılmıştım telefonuma. Tam da o sırada önüme uzun bir yazı düşmüştü. Doğukan'ın içini döktüğü ve benim ruhuma doldurduğu tonla acı vardı. O kadar ağırlaşmıştım ki oturduğum yerden kalkamamıştım. Tek tek özümsemiştim cümleleri.

"Yolumu kaybettim. Yönümü bulamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü içimdeki acıdan kimseyi görmüyorum. Hoş, sorabileceğimi kimsem de kalmadı çünkü her şeyi yıkıp geçtim. Yardıma ihtiyacım var."

Sanki ben yaşıyormuşum gibi çaresiz hissetmişim. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum ama etmek istiyordum. Bu yüzden selam vermişim ilk önce. Ekranında beklediğini o an anladım. Oyalandıktan akımda ilk kalan acıya dokundum.

"Kaybın için çok üzgünüm."

"Seni bu derece etkilediğine göre aileden biri olmalı."

Bu zamana kadar yakın diyebileceğim hiçbir kayıp yaşamamıştım. Fakat, "Abim," demesini de beklemiyordum. Donakalmış bir şekilde ekrana baktım. Ablamın ölmüş olabileceğini düşündüm bir anlık. Ardından bırakacağı o derin hissizliği hayal ettim. Göğsüm parçalanacakmış gibi oldu.

Sınıf boşalmıştı. Benim içimin boşalan makarasının yanında bu yokluk hiçbir şeydi. Ne diyeceğimi bilemeden klişeleşmiş bir, "Başın sağ olsun," mesajı yazdım.

"Vatan sağ olsun."

Gözlerim yuvalarındaki yerini zorlarken, "Şehit mi oldu?" diye sordum. Hayır demesini istiyordum. İki türlü ölüm de çok kötüydü ama şehit olmak ... Onun mesleğindeki biri için çok daha kaldırılmaz olmalıydı.

"Evet."

"Şimdi çok daha üzüldüm."

Attığım mesajın ardından kısa bir süre sadece ekrana baktım. Vatanı için can veren bir abinin kardeşine nasıl can yoldaşı olacaktım ki?

"Peki tam olarak benden ne istiyorsun?"

Belli ki benim can yoldaşı tanımımınla seninki biraz farklı."

İsminin altında "yazıyor..." kelimesi bir görünüş bir kayboldu. Uzun bir liste çıkaracağını düşünürken sadece iki kelimelik bir ömür sığdırmıştı satıra.

"Nefes almanı."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Yüreğim sanki boğazımdan çıkmaya çalışıyormuş da sıkışmış gibiydi. Söylediği şeye tezat bir şekilde nefes alamıyordum. Beni bu histen çıkarması için, "Başka?" diye sordum.

"Hayatında biri olmadığını varsayıyorum?"

"Olsaydı şu an konuşuyor olmazdık..."

"İstediğim tamı olarak bu," dediğinde hafifçe kaşlarını çatıldı. "Hayatına tekrar birini alana kadar birbirimize can yoldaşı olalım." Kafam karışmıştı.

"Arkadaş mı olmak istiyorsun yani?"

Sorumun üzerine birkaç saniye bekledi.

"Arkadaştan öte."

"Dost?"

"Sahte dostlukları gördükten sonra seninle aramdakine o ismi vermek istemiyorum."

"Ben gerçek bir şey arıyorum."

"Can yoldaşı olacak birini arıyorsun."

"Her zaman yanında hissedeceğin, ne kadar verirsen o kadar alacağın, güveneceğin birini. Doğru mu anladım?"

"Eksiği var ama evet doğru."

Belki onun kafasındakini yazmış olabilirdim ama cümlelerimin hiçbiri benim kafama oturmamıştı ve bu şekilde sağlıklı bir yol alabileceğimi sanmıyordum.

"Aklıma takılan bir şey var."

"Hayatına tekrar birini alana kadar dedin ya, ondan sonra ne olacak?"

"Yok olacağım."

"Ya istemezsem?"

"Emin ol isteyeceksin."

"O kadar yaşanmışlıktan sonra çekip gidebilecek misin?"

"Çünkü anlattığın şey çok özel bir arkadaşlık."

"Merak etme."

"Seni zor durumda bırakacak hiçbir şey yapmam."

"Ama ben sana bunu garanti edemem."

*"Yani hayatına birini alacağın zaman çekip gideceğime söz veremem
şimdiden."*

"İlk konuştuğumuzda da dediğim gibi."

"Hayatıma kimseyi almayacağım."

"Büyük konuşuyorsun."

"Kendime güveniyorum."

"Şimdi söyle. Benimle can yoldaşı olmaya var mısın?"

Ekrana bakakaldım. Akla mantığa uymayan bir şeye kalbim nasıl bu kadar heyecanlanabiliyordu;? Bir süredir hissettiğim yalnızlıktan mı yoksa hayatımın yoğunluğunda soluklanacağım birini istememden dolayı mıydı? En fazla ne kaybedebilirdim ki?

"Varım."

DOĞUKAN

Tüm günün yorgunluğunun üzerine nöbet ciddi anlamda işkenceydi. Sanırım bugünün tek güzel yanı Doğa'nın can yoldaşım olmayı kabul etmesi olabilirdi. Gerçi o da saatlerdir ortada yoktu. Okulda olduğunu bildiğimden çok fazla rahatsız etmek istememiştim ama aklımın bir köşesi gözümün sürekli telefona kaymasına neden oluyordu ve bu nöbet sırasında yapmamam gereken bir hareketti. Tam düşüncelerimin en yoğunlaştığı anda telefonum hücum yeleğimin içinde titredi. Umarım bu seferki mesaj saçma bir indirimi ya da absürt bir haberi mesaj atan Musti olmazdı. Çevreyi kolaçan ederek telefonumu çıkardım ve beklediğim mesajın geldiğini gördüm. Gördüğüm mesajla yüzümde oluşan tomurcuk kadar gülümsemeyi anında bastırdım.

"Kurşun Asker!"

"Balerin."

"Ne yapıyorsun?"

Cevap yazmaya başladım. Ardından aklıma gelen delice düşünceyle etrafı kontrol ettim. Arsızlığa vurarak dizimden aşağısını ve önümde duran Kirpi'yi aldığım anlık bir fotoğraf çektim. Bir kere atmıştım nasılsa.

"Nöbet. Sen?"

Okumasına rağmen cevap vermedi. Telefonun başında beklememem gerekiyordu ama ben sabırsızca yazacağı mesajı kaçırmamak için ufacık

ekrana takılı kalmıştım. Birkaç dakika geçince pes ettim. Ekranı karartacağım sırada ise gözümün önüne bir fotoğraf düştü. Çalışma masası, bilgisayar, kitaplar ve tonla not.

"Ders." Onu anlamıştım zaten. "Geçen gün zaten gece çalışmıyor muydun?" Dikkatliydi. Bu beni ilk günden beri önemseddiği anlamına gelebilirmiydi? Attığı fotoğrafa cevaben, "Allah zihin açıklığı versin," diye yazdım. Sonra da son mesajını seçerek, "Buradaki düzen biraz farklı," dedim. Fotoğrafına attığım cevaba, "Sağ ol babacığım," yazdı. Ekranı bakarken hafifçe suratım buruşmuştu sanki. Espri mi yapmıştı şimdi?

"Esprilerinin üzerinden geçmeliyiz."

"Ha ha... Aldığın can yoldaşı paketinden bu çıktı cıvımsı."

"İdare edeceksin artık."

"Nasıl farklı bir düzen bu arada?"

"12/24"

"12 saat çalışıyorsun 24 saat dinlenmede misin?"

"Zeki Balerin. Bazen de nöbet tutmamız gerekiyor. Bu gece onlardan biri."

"Sabahtan beri işte misin yani?!"

Şok olmuş bir emoji koymasına bile onun şaşkınlığını attığı mesajdan anlayabilirdim. "Evet," yazdığımda, "Çok yorgun olmalısın," dedi. "Yemek yiyebildin mi?" İntikam soğuk yenen bir yemekti ama ben dumanı üstünde olanlarından daha fazla tat alırdım. Bu yüzden yemek yiyip yemediğimi sorgulayan mesajına, "Yedim anne..." diye cevap verdim.

"Ha ha ha. Çok komik. Biraz yaratıcı mı olsan acaba?"

"İkidir benim esprilerimi bana satıyorsun da..."

Birkaç saat önce, birkaç saniyelik gördüğüm kızın şu mesajı yazarkenki halini düşününce ufak bir kahkaha attım.

"Sen yemek yedin mi?"

"Unuttum. Şimdi mola verdim bir şeyler hazırlayacağım."

"Yemek yemek nasıl unutulur, bana anlatsana biraz."

"Vizeler çok yoğun geçiyor ve kafam kadar kitapları hatim etmem lazım. Bir dakika bile çok değerli."

"Neyin kadar? Maşallah kızımız da çok terbiyeli."

"Beğenemedin mi?"

"Beğendim."

Gülümsemişti. Emoji bile olsa insanın içini ısıtıyordu. "Nöbet nasıl geçiyor?" diye sorduğunda birkaç dakikadır olduğum yeri unutmuş gibi etrafa bakındım. Neyse ki görünürde huzursuz edecek hiçbir şey yoktu.

"Sakin..."

"Geçici olarak orada olduğunu söylemiştin. Asıl görev yerin neresi?"

"Bu çok gizli bir bilgi."

"Öyle mi?" diye sorarken yanlış bir şey yaptığını düşündüren emoji-sini eksik bırakmamıştı. Gülümsedim. "Ankara," dediğimde, "Aa gerçekten mi?" diye sordu. "Ankaralı mısın yoksa?" Anne tarafından Ankaralıydım. Düşününce babamdan sonra annem temelli buraya yerleştiği için Ankaralı oldum sayılırdı.

"Oldum sayılır."

"Aslen göçmeniz ama ben Edirne'de doğdum."

"Trakya bebesisin."

"Bebe?"

"Orada doğmuşsun ya."

"Sen nerelisin?"

"Bursalıyım ama üniversiteden

dolayı şu anda İstanbul'da yaşıyorum.

Ailem Bursa'da tabii."

"İstanbul'un neresinde?"

"GBT'mde çıkmadı mı?"

"Detayına bakmadım."

Şaşkın bir ifadeyle, "Gerçekten GBT'mi mi çıkardın?" diye sordu. Gülümsemekle yetindim. Cevap yazmayınca, "Söyleyecek misin yoksa bilgilerinden bakayım mı?" diye sordum. Meydan okur gibi, "Bak bakalım," dedi. Tek kaşım hafifçe havalanırken, "Tamam," yazdım. Restini kabul ediyordum. Hızla konuşma ekranlarını değiştirdim ve geçen gün Arif'in

yolladığı dosyayı açtım. Sadece adı ve numarası yeter demiştim ama o ihtiyacım olabileceğini düşünerek Doğa'nın tüm bilgilerini önüme dökmüştü. İstanbul'la ilgili olan tüm detayları okudum ve gerisin geri Doğa'nın sayfasına girdim.

"Marmara Hukuktasın."

Anında çevrim içi olup mesajımı okudu. Fakat cevap yazmak için o kadar acele etmedi. Sanırım reste rest onu dumura uğratmıştı.

"Hass..."

Verdiği tepkiye erkeksi bir kıkırtıyla karşılık verdim. Mesajla bile edeceği küfrü durdurması bir an tatlı gelmişti. "Küfretme," dediğimde, "Edilmeyecek gibi değil," dedi. İçeriden birilerinin çıktığını gördüğüm anda anında oturuşumu düzelttim. Yüzümdeki gülümseme bıçak gibi kesilirken kim olduklarına baktım. Şef olmaması biraz da olsa rahatlatırsa da cidiyetimi bozmadan mesaj atmaya devam ettim.

"Kadıköy Göztepe'de oturuyorsun."

Açık adresini de yazmamı ister misin?"

"Yok yok. Bunları nasıl bulabilirsin?"

"Uygulamaya girdiğin telefon numarası çok da masum değil."

"Bu kadar kolay ulaşıyorsa bir daha uygulama yüklemeyeceğim telefona."

"Polis olduğumu unutuyorsun. Ayrıca yemek ne oldu?"

"Suyun kaynamasını bekliyorum."

"Makarna?"

"Yes!"

"Maşallah kızımız çok da hamarat."

"Tabii... Ne sandın cicim?"

"Seni alan yaşadı."

"Kimse beni alamaz. Eğer istersen ben aralarından seçerim."

İddialı bir cevap vermişti ve nedense bu beni rahatsız etmişti. "Tali bım çok diyorsun yani?" diye sorarken vereceği cevabın beni ipe astıracağını hissetsem de durmamıştım.

"Kuyruğun ucu gözüküyor."

"En iyisi evinin koordinatlarını da çıkarayım."

"Ha ha ha nedenmiş o?"

**"Seni erkenden kaybetme riskini sıfıra
indireceğim birkaç plan için gerekli."**

"Evimi bombalayacak!"

Yazdığı mesajdan sonra hiç fena fikir gelmemişti kulağıma. Gülümseyerek cevap verdikten sonra, *"Devriye atacağız. Sana afiyet olsun,"* yazdım. Diktatli olmamı söyledikten sonra, *"Gel de beraber olsun,"* dedi. Bir an yan yana olduğumuz düşüncesi nefes almayı unutturdu. Hatta kalbim bile kan pompalamayı durdurmuş gibi göğsümde bir yoğunluk oluştu. Ardından ikisi de güçlerini birleştirerek daha hızlı, soluksuz bir şekilde geri döndüler. Hayali bile böyle hissettiriyorsa gerçeğini düşünemiyordum.

"Bir gün..."

DOĞA

Saatlerdir kafamı derslere verdiğim için acıktığımı hissetmemiştim. Ayaz kalkıp makarna yapmaya niyetlendiğimde açlığım resmen mideme vurmuştu. Bu hissi biraz olsun basturabilmek için ablamın Kahve Dünyası'ndan aldığı meyveli çikolatalardan birkaç tane yemiştım. Tathyı çok seviyorum ve bunların tadı da gerçekten harikaydı. Hatta ilk anda gözümün açıldığını düşünmüştüm fakat yarım saat içerisinde karnımda bir yere saplanan ağrı yüzünden iki büklüm olmuştım. Tarif edebileceğim net bir yer yoktu. Sanki hayalet bir el vardı ve karnımın her yerine bıçak sokup çıkarıyor, nefes almama bile izin vermiyordu.

Soğuk soğuk terliyordum ama içten cayır cayır yandığımı hissediyordum. Ağladığımı bile hissedemeyecek kadar uyuşmuştım. Bedenim ise kaskatı bir şekilde yataktaydı. Ablamı aramıştım, açmamıştı. Simge'yi aramıştım, dönmemişti. Annem ve babamı telaşlandırmak istemiyordum. Ne yapacağımı, kime ulaşacağımı bilmez hâlde yatağa uzanmıştım. Sırtüstü, yüzüsrü, amuda pozisyonu, cenin hâli...

Ağrı hiçbir şekilde geçmiyordu. Bazen biraz daha nefes aldırarak seviyeye iniyordu. O anlarda gözlerim kapanır gibi oluyordu. Sonrası...

Ölmek isteyeceğim şiddette bir ağrı. Sadece iniliyor, kıvranıyor, ağlıyor ve çaresizce azalacağı o birkaç dakikayı bekliyordum. Tam o sırada telefonumun çaldığını duydum fakat o kadar kötüydüm ki kimin aradığına bakmadım. Birkaç dakika sonra gelen mesajla güç bela telefonuma uzan-

dım. Artık güçsüzlükten titriyordum. Gelen mesaj Kurşun Asker'dendi.
"Uyudun mu?"

"Hayır."

"Hâlâ ders mi çalışıyorsun?"

Ellerim titriyordu. "Pek sayılmaz," dedikten sonra ağrımı söyleyip söylememek arasında kaldım. Oradan bana nasıl yardım edebilirdi ki? Ama öte yandan can yoldaşı olmuştuk, mesafelere inat. İlk kötü günümü beraber göğüsleyebilir miydik?

DOĞUKAN

Devriyeyi vukuatsız olarak bitirmemizin şerefine İbrahim hepimize çay ısmarlamıştı. Herkes normal rutinine dönmüş, muhabbetinin yanında çayını yudumlamaya başlamıştı. Bense sigara içmek ve Doğa'yla konuşmak için dışarı çıkmayı tercih etmiştim. Çayımı bankın üzerine bıraktıktan sonra Doğa'nın numarasını çevirmiştim. Bir yandan da sigara tablamlardan bir dal çıkarmıştım. Dudaklarıma kısırdığım sırada aramam cevapsız düştü. Hafifçe kaşlarım çatılırken saati kontrol etmeyi yeni akıl etmiştim: 23.30. Çok da geç sayılmazdı. Yine de tüm gün ders çalıştığı, hatta yemek yemeyi bile unuttuğu düşünülürse uyuyakalmış olabilir. Bu yüzden uyuyup uyumadığımı kontrol eden bir mesaj attım ve telefonu karton bardağın yanına bıraktım. Sigaramı yakana kadar mesaj geldi. Uyumuş olması yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirirken konuşacak vakti olup olmadığını merak ettim. Ders çalışıyor olabilir miydi? Sigaramdan derin bir nefes aldıktan sonra ders çalışıp çalışmadığını sordum. "Pek sayılmaz," demişti. Yani çalışmıyordu ya da çalışmaya çalışıyor ama artık kafasına bir şey girmiyordu.

"Çok ağrım var."

Gelen mesajla kaşlarım çatılırken özel zamanlarından birinde olup olmadığını düşündüm. Bunu açık açık sorarak onu utandırmak istemiyordum. Bu yüzden genel bir soru üzerinden ilerlemeye karar verdim.

"Nasıl? Neren ağrıyor?"

"Bilmiyorum. Yemekten sonra başladı.

Karnımın ortası mı sağı mı çözemiyorum

ama yarım saattir ağlamaktan ve kıvranmaktan..."

Sanki mesajı yarım kalmıştı. Bir süre tamamlar diye bekledim. Fakat dakikalar geçmiş, sigaram bitmiş, çayım yarılanmıştı ama mesaj falan gelmemişti. Daha fazla beklemenin anlamsız olduğunu hissederek Doğa'yı aradım. Yine açmadı. Tekrar mesajıma cevap verir umuduyla sayfasına girdim.

"İyi misin? Evde biri var mı?"

"İyi değilim. Yok. Ablam şchir dışında."

Rahatsızlık hissiyle ekrana baktım. Özel günü değildi. Belli ki normalden farklı bir ağrıydı ve şu anda yalnızdı. "Hastaneye götürebilecek biri var mı?" diye sorduğumda, "Yok. Ayrıca gitmek istemiyorum. Geçer birazdan," cevabını aldım. Konuşamayacak kadar ağrısı vardı. Mesaj yazarken de fazlasıyla oyalanıyordu. Yani kesinlikle hastaneye gitmeliydi.

"Neden? Geçmemiş ama."

"Geçer geçer."

"İlk kez mi oluyor?"

"Evet ve umarım son kez olur."

"Arıyorum."

Bu sefer arayacağımı önceden söyledim ve beklemeden aradım. Birkaç dakika sonra kulağıma dolan, "Efendim," sesi, ağrıdan iki büklüm olmuş birini yansıtıyordu. Ağlıyor muydu? Kahretsin, ağhyordu!

"Hastaneye gitmelisin," dediğimde itiraz eden bir mırıltı çıkardı ve o minicik ses inlemesine karıştı. Ciddi anlamda canı acıyor olmalıydı.

"Ağrını 10 üzerinden değerlendirir misin?"

"100."

Acı eşiği düşük olabilir miydi? Çünkü verdiği sayı çok fazla ağrı demekti. "Madem öyle, neden bu kadar inat ediyorsun hastane konusunda?"

"Hastane fobim var."

İşte bu mantığa uyan bir bahaneydi. "Küçükken geçirdiğim bademcik ve geniz eti ameliyatından sonra mümkün olduğunca hastaneye gitmiyorum." Onu endişelendirme düşüncesi kalbimi sıcak bir el gibi sarmıştı ve boğulmam an meselesiydi. Korkusu vardı anlıyordum ama o da hastaneye gitmesi gerektiğini anlamalıydı.

"Tamam o zaman şöyle yapalım," diyerek sesini hoparlöre verdim. "Sen tam olarak nerenin ağrıdığını anlatıyorsun. Evde neler yapabileceğimize bakıyoruz. Anlaştık mı?" Acı dolu bir sesle beni onayladı. Bir an içimde bir makara varmış da çaresizliğin etkisiyle boşalmasını izlemişim gibi hissettim. Dünyanın dibine vurmuştum ve kahrolası yerden yukarı tırmanmak için ne yapabileceğimi henüz bilmiyordum.

"Ama eğer yaptıklarımıza rağmen geçmezse hastaneye gideceksin. Söz mü?"

Cevap vermedi. Telefonun ucunda olduğunu, alıp verdiği kesik nefeslerden anlayabiliyordum. "Söz mü?" diye sorumu tekrarladığımda güçsüz de olsa bir, "Söz," dudaklarından döküldü. Güzel...

"Sözüne güveniyorum. O zaman şimdi bana ağrını en yoğun nerede hissediyorsun söyle."

DOĞA

Konuşmayı geçtim, nefes almak bile canımı yakıyordu. Genellikle Doğan konuşuyor, ağrımı geçirecek tarifleri internetten araştırıp söylüyordu. Sorun şu ki mutfığa gidip onları hazırlayacak kadar bile ayakta durabileceğimi hissetmiyordum. Yine de bir şeyler yapmam gerektiğinin de farkındaydım.

"Doğa orada mısın?"

Telefonun ucunda olduğumu bir mırıltıyla belli ettim. "Evde nane var mı?" diye sorduğunda baharat delisi bir ablayla yaşadığımı söyledim. "Seni yormayacak bir tarif buldum. Kalk hadi."

"Kıpırdayınca canım çok yanıyor."

Bu doğruydu. Saatlerdir her pozisyonu denemiştim ve en sonunda birinde az da olsa rahatladığımı hissettiğim için parmağımı bile kıpırdatmıyordum.

"Farkındayım ama söylediğim hiçbir şeyi yapmadın. Bana verdiğin sözũ tutmamak içinse..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Sadece bacaklarımmn bedenimi taşıyacağına inanmıyorum. Titriyorum şu an."

Doğukan kısa bir süre sessiz kaldı. "O zaman biraz beynini ağrıdan uzaklaştırmamız gerekiyor," dediğinde benden imkânsızı istediğini düşünmeye başlamıştım.

"Sana devriyede başımdan geçenleri anlatayım mı?"

Çaresizce bana yardım etmeye çalışmasına fiziken olmasa da kalbimle gülümsemiştim. "Gizlilik esas değil miydi?" diye sorduğumda, "Bugün değil," dedi ve bugün yaptıklarını anlatmaya başladı. Açıkçası Osman ve İbrahim'in arasında geçen muhabbetler benim bile gülümsediğim yerler olmuştu.

"Doğukan, şef devriyenin durum raporunu soruyor."

"Osman hazırlayacaktı."

"O da senin hazırlayacağını söyledi."

Arkadan duyduğum bir sesle Doğukan'ın işte olduğunu hatırladım. Resmen çocuğu işinden alıkoyuyordum. Bir an önce toparlansam iyi olacaktı. Ne demişti? Nane çayı mı?

"Doğa, bana iki dakika izin verir misin? Kapatma sakın. Hemen geliyorum."

Beni cebine koyduğunu düşündüğüm hişırtı sesleri duyulmaya başladı. Beynim acıdan uzaklaşmış mıydı emin değildim ama biraz olsun ayağa kalkabileceğime inanıyordum. Doğukan'ı daha fazla zor durumda bırakmamak için kalkmak zorundaydım. Cesaret göstererek ayaklansam da sanıyeler içinde iki hüklüm oldum. Telefondaki sesimi kapattığını tahmin ettiğim için rahatça inledim. Nefeslerimi kontrol altına alana kadar bekledim. Ardından ufak adımlarla mutfağa doğru gittim.

Tarif ettiği şekilde nane çayını yaptım. Odama geri dönüp yatağına oturdum. Telefonun ucunda hâlâ hişırtı sesleri arasında anlaşılmayan

cümleler duyuluyordu. Çayı yudumladım. Doğukan söylediği için mi yoksa gerçekten işe yaradığından mı bilmiyorum gevşemeye başlamıştım. Ağnı daha az hissederken saatlerdir olan tüm yorgunluğumun gözlerimden çıktığını hissettim. Son yudumlanımı alırken gözlerim kapanmaya başladı. Direndim fakat bedenim çoktan uzanır bir pozisyona geçmişti. Kulağının gibindeki uğultu beyaz gürültü gibi gelmeye başlamıştı. Göz kapaklarım ağırlaştı, dünya saçma bir karanlığı sarmaladı ve şalterim usulca kapandı.

DOĞA

Kirpiklerim gün ışığına çekilen bir mıknatıs gibi aralandı. Önce nerede olduğumu sorguladım. Odamda ve yatağundaydım. Daha sonra hangi pozisyonda olduğuma baktım. Cenin pozisyonunda uzanıyordum. En son nasıl uyuduğumu hatırlamaya çalıştım. Doğukan'ı beklerken...

Kahretsin, uyuyakalmıştım!

Karnımdaki ağrı geçmiş ama yerine donuk bir his bırakmıştı. Sanki yanlış bir hareket yaparsam tekrar başlayabileceğinin sinyallerini veriyordu. Bu yüzden çok fazla kıpırdamadan baş ucumda duran telefonu aldım. Beni selamlayan saat, sabahın yedisi olduğunu gösteriyordu ve Doğukan hâlâ hattaydı ama hiçbir ses duyulmuyordu.

"Günaydın Kurşun Asker."

Bir anda Doğukan'ın olduğu yerdeki tüm gürültü odamın içinde yankılandı. Belli ki rahat uyumam için kendi tarafındaki sesi kapatmıştı.

"Günaydın Balerin. Nasılsın?" diye sorduğunda, "Daha iyi sabahları oldum," diye cevap verdim.

"Biraz daha uyanımsaydın seni de Şef'in yanına götürmek zorunda kalacaktım."

Şaşkın bir bakışla sanki beni görebilecekmiş gibi telefona baktım. "Kapatabiliydin," dediğimde derin bir nefes aldığını duydum.

"İyi olduğuna emin olmadan kapatmam demiştim."

Demişti. Damarlarımdaki kanın sıcaklığı yüzüme yayıldı. "Sözünü tutun can yoldaşım," dediğimde gülümsediğini hissettim.

"Sana verdiğim her sözü tutacağım can yoldaşım."

Ben de onunla birlikte gülümsedim. "Yalnız şimdi Şef'in yanına gitmem lazım," dediğinde, "Çok teşekkür ederim gece için," dedim.

"Teşekkür edecek bir şey yok. Yanında olamıyorsam yanında hissettirmeliydim."

Hayatımda ilk kez çok uzakta olan birini yanı başımdaymış gibi hissediyordum.

Doğukan telefonu kapattı. Bense ağrının hissiyatıyla tekrar yatağıma uzandım. Bence can yoldaşlığının hakkını verdiğimiz, ilk kötü günümüz için oldukça başarılıydık.

DOĞUKAN

Şef tüm ekibi toplamış, gecenin vukuat tekmilini alıyordu. Benimse aklım sadece Doğa'nın nasıl olduğundaydı ve bu benim için şaşırlacak derecede yeni bir şeydi. Dün geceki çaresizliğimi hatırladıkça kendimi tanıyamıyordum. Elimin kolumun bu derece bağlı olduğunu hatırladığım son anı, abime aitti ve onu kaybetmiştim. Aynı şeyi yaşatmak ya da yaşamamak için tüm gece telefonun ucundaki bir nefese odaklanmışım. Uykusundaki nefeslerini sayıyordum. Düzene girdiğinde ben de soluklanıyor, acıyla karışık bir iniltiye döndüğünde ıstırabım taşıyordum. İyi olduğuna emin olana kadar telefonu kapatmak istememişim fakat toplantı emri yüzünden zorunda kalmışım ve şimdi ne söylenenlere odaklanabiliyordum ne de Doğa'ya ulaşabiliyordum.

Çılgınca bir fikirle telefonumu çıkardım. Önümdekileri kendime siper ederken bızla Doğa'nın sayfasına girdim. Gözlerimi Şef'ten ayırmıyordum ama parmaklarım seri bir şekilde tuşlara dokunuyordu.

"İyi misin?"

Mesaj gelince telefonum titremesin diye ekranda kaldım. Göz ucuyla baktığımda Doğa'nın çevrim içi olduğunu gördüm ve birkaç saniye sonra mesajı ekrana düştü.

"Daha iyiyim."

Neden bu söylediğine bir türlü inanamıyordum? Hızla mesaj yazdım ve göndermeden önce doğru yazıp yazmadığımı kontrol etmek için ekrana baktım.

"Hastaneye gitmemekte kararlı mısın?"

"Hı hı. Ayrıca gitsem ne olacak ki? Geçti gitti."

"Neden olduğunu araştırırlar."

"Kesin gaz çıkar," diyerek gülmüştü. *"Çocukken ne zaman ağrıdan dolayı hastaneye gitsem teşhis gaz oluyordu. Doktor en son, 'Kızım gazın var anla artık,' demişti."*

Bunları yazarken tekrar gülümsediğini hayal ettim. Yine de ben takıldığım konu yüzünden gülemiyordum.

"Daha önce yaşamadığını söylemiştin."

"Böylesini ilk kez yaşadım. Allah bir daha yaşatmasın."

"Bu arada yanımda olduğun için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydım geceyi nasıl atlatırdım bilmiyorum."

"Keşke elimden daha fazlası gelebilseydi."

Şef toplantıyı bitirdiğini söylediği an panikle başımı kaldırdım. Neyse ki kimse telefonla ilgilendiğimi görmemişti. Zengin kalkışı yapılan salondaki gürültüye benim de sandalye sesim eklendi. Hızla toplantı odasından çıkarken Doğa'nın attığı mesaja baktım.

"İnan bana bu kadarı bile yetti. Çok sağ ol."

"Ablan ne zaman dönecek?"

"Bir aksilik yaşanmazsa akşamüstü gelmiş olur."

Soyunma odasına doğru yürürken ablasının ne iş yaptığını sordum. Az kalsın kapıda Osman'a çarpıyordum. "Yavaş! Yerler yaş!" derken gözünün telefonumda olduğunu fark ettim. Hızla ekranı karartmam yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. "Akşama batacak atalım di-

yoruz, gelecek misin?" Konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu yoksa nabız mı yokluyordu emin olamadım.

"ok yorgunum ama haberleşiriz," dediğimde kaşlarını oyunbaz bir şekilde hareket ettirdi.

"Bizim için de kullanacaksın yani telefonu, ha?"

Gözlerimi devirerek Osman'ın yanından geçtim. Dolabımın kilidi- ni açtım. Üzerimi değiştirmeye başlamadan önce Doğa'nın attığı mesaja baktım.

"Onun GBT'sini bulamadın mı?"

"Sadece ilgimi çekenler için o kadar zahmete giriyorum."

Mesajı atıp telefonu dolabın içine bıraktım. Hızla üzerimi değiştir- dim. Silahımı korse kılıfın içine yerleştirdim. Telefonu alıp dolabı tekrar kilitleirken gözümü ekrandan ayıramadım.

"Hım... Bu zamana kadar kaç kız ilgini çekti bakalım?"

"Ayrıca ablam endüstri ürünleri tasarımcısı."

İlk mesajı on dakika önce atmıştı. Son mesajı ise iki dakika önce. Sanırım ilkine cevap vermeyeceğimi düşünmüştü ve konuyu devam et- tirebilmek için soruma sığınmıştı. Bu telaşı yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirirken, "Gerçeği mi duymak istersin yoksa hoşuna gidecek olanı mı?" yazdım. Karakoldan çıkarken gözümü telefondan ayıramıyordum.

"Gerçeği tabii ki de. Gelecekteki başarılı hâkimler

arasında gösterilecek biriyle konuştuğunun farkında değil misin?"

Aldığım cevap karşısında umutlanan kalbim anlamsız bir hızla çarpmaya başladı. Neden umutlandığıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Hâkimlik, bizim gibilerin mesleği için önemliydi. Belki bir yerde onu korumam gerekirdi ama heyecanımın kaynağı kesinlikle bu değildi. Dü- şünmem saçmaydı. Dillendirmem ise tamamen alakasız.

"Hâkim mi olmak istiyorsun?"

"Hıhım. Yani inşallah."

"Sınavları biraz zor ama Allah'tan ümit kesilmez."

"Rabbim gönlüne göre versin."

Aklımdan geçen düşüncelerin önünü kesmek ve parmak ucuma kadar

gelen cümleleri durdurabilmek için birkaç mesaj önce yazdığı soruya cevap vermeye karar verdim.

"Soruna gelecek olursak da görev için olanları saymazsak..."

"Bir tane. O da şu anda açık olan ağzını kapatmakla meşgul."

"Evime kamera mı koydun?"

Bu, sokağın ortasında kahkaha atmama neden oldu. Yine de ciddi bir şekilde, "Oradan bakınca sapık gibi mi duruyorum?" diye sordum.

Saniyeler geçerken, "Estağfurullah. Takılıyorum sadece," diye cevap verdi. Ardından yine konuyu başka tarafa çekti.

"Ne yapıyorsun? Çıktın mı nöbetten?"

"Şimdi çıkıyorum. Kahvaltı edeceğim.

Sen bir şeyler yedin mi?"

"Cıks. Bir daha a ağrısı çekeceğime ömrübillah

aç kalırım daha iyi. Sana afiyet olsun, tutmayayım daha fazla."

Dün gece yaşadığı acının tekrarlanmasını istemiyordu. Onu anlayabiliyordum ama yemek yemeyerek kendine daha fazla zarar verirdi. Şu an dinlenmesi, hafif de olsa bir şeyler yemesi gerekiyordu. Misafırhanenin yanındaki pastaneye girmeden önce hızlıca mesaj attım.

"Afiyet olacak ama birlikte. Poğaça alıp odama çıkana

kadar vaktin var. Kalkıp kendine yiyecek

bir şeyler hazırlasan iyi olur yoksa adresine

yemek siparişi veririm ve benim seçtiğim

bir şeyi yemek zorunda kalırsın."

"Sakin ol şampiyon.

Beni yemeğe çıkarman için daha erken."

Sipariş verirken gelen mesaj yüzünden aptal bir gülümseme yüzüme yerleşti. "Geç olsun güç olmasın," yazdım ve telefonu cebime koydum.

DOĞA

Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yedi.

Şu anda benim için tüm yemekler üflenmesi gerekecek kadar sıcaktı. Yaşadığım korkunç ağrı sırasında bir daha ağzuma tek bir lokma koymayacağuma dair yemin etmiştim. Özellikle de tatlı şeyler... Ama şimdi daha yeminimin üzeri soğumadan kendime kahvaltı hazırlamak zorunda bırakılmışım.

Doğukan'ın söylediğini yapabileceğini biliyordum. En azından kendi hazırladıklarım daha az olur düşüncesiyle mutfığa girmiş, kendime tekrar ağrı çekmeyeceğim bir tabak hazırlamışım. Doğukan'ın mesajının üzerinde on sekiz dakika geçmişti ki telefonum çalmaya başladı. Elimi hızlıca durulayıp tezgâhın üzerinde bangır bangır bağırان telefonunu açtım.

"Efendim."

"Odadayım."

Tezgâhın üzerindeki fazlalıkları yerine koyarken, "Mutfaktayım," dedim. Gülümsemediğini hissettiğim adam, "Güzel," dedi. Söz dinlernemi takdir etmiş gibi duruyordu. Telefonun ucu kıyafetlerini çıkarıyormuş gibi seslerle doldu. Bir an nasıl görüldüğünü hayal ederken buldum kendimi. Önce vücudunu, ardından yüzünü, kaşım, gözünü ...

Kalbimde bir his bayır aşağı koşuyormuş gibi hopladı. Yanaklarımdan başlayan yangın sanki tüm yüzüme yayılmıştı. Hayalimden bile utanmışım o an anlamışım.

Hiç fotoğrafını görmemişim. Ona dair sesinden başka hiçbir şey görmemişim. Nasıl hiç görmediğim birini hayal ederken bu derece içim kıpırdanmıştı ki? Hele de can yoldaşlığı bile olsa bir yola girebilmiş olmamı aklım almıyordu. Neyin cesaretiydi bu? Polis olmasının rahatlığı mıydı yoksa ulaşılmaz olmasının verdiği vurdurduymazlık mı? Fakat o bana ulaşabiliyordu. Hem de hayatımdaki her detaya...

Peki ben onunla ilgili şeyleri nasıl öğrenecektim? Öğrendiğimde doğruluğundan nasıl emin olacaktım? Doğru olduğuna emin olmasam bile neden daha fazlasını merak ediyordum?

Neden o?

Neden biz?

Neden?..

"Kahvaltıda ne yiyeceksin?"

Sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Merakının kaynağı beni kontrol etmek miydi yoksa sadece ne yediğimi görmek mi emin değildim. Yine de izin isteyip telefonu kulağımdan çektim ve hızlı bir tepsi fotoğrafı çektim. Ulaştığı anda, "Peynir seviyorsun," dedi. Neden böyle düşündüğünü anlamak için tabağa baktığımda yarısından fazlasının peynir çeşidiyle dolu olduğunu gördüm.

"Zeytini daha çok seviyorum ama kalmamış."

"Siyah zeytin mi?"

"Evet ama her zeytini yemem. Böyle etli olacak, tuzlu olacak."

Doğukan'ın gülümsediğini duydum. "Ağzın sularmış gibi hissettiniyorsun," dediğinde gerçekten de öyle olduğunu fark ettim.

"Sadece zeytin yiyerek günlerimi geçirebilirim. Sen kahvaltıda neyi seversin?"

"Yiyeceklerle duygusal bağ kurmuyorum."

Bana laf mı çarpıtmıştı o?

"İnsanlarla kurmuyorsun, yiyeceklerle kurmuyorsun. Neyle duygusal bağ kurarsın peki?" Biraz sitemli olsa da lafımı gediğine oturtmuştum.

"Seninle kurmaya çalışıyorum," dediği anda düşüncelerim bile dondu. Ne demem gerektiğini bilememem yetmiyormuş gibi yanaklarım tekrar kızarmaya başladı.

"Can yoldaşı olarak."

Sanırım şokumu uzaktan bile olsa yakalamıştı. "Anladım," demekle yetindim. "Sen ne yiyeceksin ben de görebilir miyim?" Neyse ki mantıklı yanım hâlâ yaşam belirtisi veriyordu. Tepsimi alıp odama dönene kadar telefonuma mesaj geldi. İki poğaça vardı sadece.

"Doyacak mısın bunlarla?"

"Çok bile."

"Neyli onlar?" diye sordüğümde hafifçe gülümsediğini işittim.

"Zeytinli."

Kıkırdadım. "Zeytin seviyorsun yani," dediğimde, "Peyniri daha çok seviyordum ama kalmamıştı," dedi. Uyumlu muyduk zıt mıydık karar veremiyordum. Aramıza garip bir sessizlik yerleşti. İkimizden de çıt çıkmıyordu.

"Kapatmamı ister misin?" diye sorduğumda, "İsteseydim aramazdım," dedi. Mantıklı cevapları gözlerimi yaşartacaktı. "Ama sen rahatsızsan kapatabiliriz."

"Yemeğe başlamadın gibi hissediyorum da o yüzden sordum."

"Senin başlamamı bekliyorum."

"Ha?" Ufak bir şaşkınlık nidası kaçtı dudaklarımdan. Yemeğe başlamak için beni mi bekliyordu? "Ee o zaman afiyet olsun," dediğimde gülümseyen bir tonla, "Afiyet olsun," dedi. Telefonu hoparlöre alıp yatağa koydum. İlk lokmamı ağzıma aldığımı belirten bir mırıltı çıkardım. Doğukan'ın derinlerden gelen kahkahası yediğim her şeyden daha güzeldi.

"Gecen nasıl geçti?"

Lokmasını bitirmesini beklediğimi hissettiren birkaç saniyeden sonra, "Endişeli," dedi. "Nasılsın sahi? Ağrın ne durumda?"

Benden bahsettiğini anlamam ancak sonraki cümleleriyle olmuştu. Utanmış ama bir o kadar hoşuma gitmiş bir gülümsemeyle, "Anma adını gelmesin. Çok iyiyim şükür," dedim. "Benim dışımda nasıldı?"

"Sıradan."

"Hayatına renk katan sadece benim yani," diyerek kıkırdadım ve ağzıma bir parça ekmek attım. "Doğrudur."

"Gerçi kattığın rengin verdiği his de tartışılır. Baksana endişelendirmişim. Kara gün."

"Siyahı severim."

"Bunu bana iyi hissettirmek için söylüyorsun," dediğimde garip bir ses çıkardı. Gülüyor muydu yoksa dalga mı geçiyordu çözemedim.

"Sana iyi hissettirmek gibi bir derdim olsaydı kara gün olmasını reddederdim." Cevap vermedim. Sanırım biraz utanmıştım.

"Ben de siyahı severim," diyerek konuyu tatlılığa vurmaya çalıştım.

"Buna sevindim."

"Neden?" diye sorduğumda cevap vermedi. Birkaç dakika sonra ise ekranıma bir fotoğraf düştü. Tek bir kaş ve tek bir gözün olduğu, ikisinin de renginin siyaha yakın olduğunun vurgulandığı küçük bir kareydi ama bakışı...

Çok şey anlatıyor, bir o kadarını da vadediyordu.

"Gözlerin çok güzel," dediğimde, "Gözüm," diye düzeltti. Gerçekten neden ikisini de atmamıştı?

"Diğeri de aynıdır diye genellemiştim ama belli ki öteki gözün bambaşka." Cevap vermek yerine sessizliği tercih etti. Ben de onu zorlamadım.

Bir süre sessizce yemeye devam ettik. Ardından havadan sudan konuştuk. Konuşmalarımızın arası gittikçe açıldı. Uyumak üzere olduğunu fark edince kapatmak istedim. Reddetti ama kısa bir süre sonra uyuduğunu belli eden nefesleri telefonun ucunu doldurdu. Ben de o sesi dinleyerek tekrar yatağa uzandım.

DOĞUKAN

Gözlerimi kapatıp Doğa'yı sessizce dinlemem huzurun en saf hâliydi. Bundan dolayı mı bilinmez, neredeyse bir gün boyunca uyumuştum. Yine de kendimi dinlenmiş hissetmiyordum. Bir bu kadar daha uyusam ancak kendime gelirim diye düşünürken soluğu işte almam fazlasıyla ironikti ama mesleğimin garip bir büyüğü vardı. Kamuflajları üzerime giydiğim an yorgunluktan eser kalmıyordu. Görev aşkı uykumuza kadar işlemişti bir bakıma.

Uyandığımda telefonun kapanmış olduğunu görmüştüm. Doğa'nın nasıl olduğunu merak eden tarafım sürekli son görülme saatine bakmam için beni zorluyordu. Bu kulağa sapkınlık gibi gelse de kendimi alkoyamıyordum.

Operasyon emri gelmişti. Teçhizatlarımı giyerken bile gözümün biri telefondan ayrılmıyordu. Özellikle de benim gibi deliksiz bir uyku çekmediğini düşündüğüm içindi bu ilğim. Gecenin bir yarısı uyanıp telefona bakmasını gerektirecek ne olmuş olabilirdi? Ağrısı mı tekrarlamıştı?

"On beş dakika içinde araç içi içtima!"

Bakışlarım refleks olarak duyuruyu yapan Şef'e kaydı. Ekip çoktan peşine takılmıştı. Dizliğini takmak için önüme döndüğümde Doğa'nın çevrim içi olduğunu gördüm. Kalbim acınası bir hızla çarpmaya başladı. Ben telefonu elime alana kadar tekrar çevrim dışı oldu. Bana mesaj

atmamış olması biraz sinir bozucuydu. Sağ dizime koruyucu dizliğini takana kadar belki yazar diye bekledim. Yazmamıştı. Ağrısı olduğuna odaklanmadan yeni uyanmış olabileceğini düşünmek istiyordum ama aklımda bu düşünce varken de göreve kendimi veremeyeceğimi hissediyordum. Bu yüzden mesaj yazmaya karar verdim.

"Uyanmışsın. Günaydın Balerin."

Tam ekranı kilitleyeceğim sırada çevrim içi oldu. Resmen sayfasında bana yazacağı tek bir kelime için bekliyordum. Ciddi anlamda acınacak bir hâle gelmek üzereydim. Neyse ki daha fazla aklımı onda bırakmadan cevap vermişti.

"Ruhum hâlâ uyuyor..."

"Son görülmelerim de takip ediliyor bakıyorum."

"Günaydın Kurşun Asker."

Yakalanmıştım. İşi şakaya vurarak durumu kurtarma çabasına girerken soyunma odasında kimsenin kalmadığını fark ettim. Saati kontrol ettim. Kahretsin! Geç kalmak üzereydim.

"Gözüm üzerinde. Sadece nasıl"

olduğunu merak ettim. Dün uyuyakalmışım."

Hızlı bir mesaj attıktan sonra hazırlıklarımı tamamlayıp koşar adım yürümeye başladım. Neyse ki bizimkiler hemüz binadan çıkmamışlardı. Onlara yetişmeye çalışırken bir yandan da gelen mesajları okuyup cevaplıyordum.

"Şakaa! O saatten beri uyuyor musun?"

"Daha iyiyim. Ablam kendi tariflerinden"

bir şey yaptı gece, rahat uyudum."

"Çok şükür."

"Uyansaydım haberin olurdu."

"İşte misin?"

"Evet."

"O zaman meşgul etmeyeyim seni."

"Et."

Et mi? Et mi dedin sen Doğukan Karahanlı? Operasyona gideceğinin farkında mısın lan? Yakında sen operasyonda da mesaj atmaya başlarsın. Can yoldaşı ol dedik, canına susa değil!

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Sitemli düşüncelerimin arasından sıyrılırken, *"Yapabileceğim bir şey ise,"* yazdım. Hep birlikte binadan dışarı çıktığımızda elimdeki telefon tekrar titredi ve ben birkaç dakikadır olduğu gibi koşar adım yürürken gözlerimi telefona kitledim.

"Bana anlık fotoğraf atar mısın?"

Okuduğum mesaj adımlarıma çelme takmıştı sanki. Durdum. Durdum ve benim cesaret edemediğim şeyi isteyen kızın mesajını doğru mu okudum diye kontrol ettim. Benden fotoğraf istemişti. Hem de herhangi bir fotoğraf değil, anlık bir fotoğraf çekmemi talep etmişti. Bu beni görmek için değildi. Benden ya da mesleğimden kuşku duymasından kaynaklıydı. Ona bir noktaya kadar hak verebilirdim. Devir kötüydü ve biz internetten tanışmıştık. Belli ki bazı kanıtlara ihtiyacı vardı. Diğer taraftan ise bu isteği, ona yalan söylediğimi düşündüğünün kanıtıydı ve bu çok can sıkıcıydı. O bana tek bir kare bile atmamışken, ben onu hiçbir anlamda sorgulamamışken bu ithamı hak ettiğime emin değildim.

"Dogi, hadi abi!"

Osman'ın sesiyle hareketlendim. En sona kaldığım için çok fazla vakit kaybedemezdim ama öte yandan da benden istediği şeyi gerçekleştirmeden, kafasında soru işareti bırakarak arkamda kalsın istemiyordum. Bu yüzden ön kamerayı açtığım gibi nasıl çıktığıma bakmadan fotoğraf çektim ve gönderdim.

"Hazırda mı vardı nan!"

Fotoğrafın iletilmesinin ardından bir anda ekrana düşen mesajla kaşlarım havalandı. Hâlâ bana inanmamasına mı yanmalıydım yoksa *"lan"* kelimesini kibarlaştırmasına mı?

"Acelemler var sadece. Göreve çıkıyoruz. Ayrıca nan mı?"

"Onun sen olduğunu nereden bileceğim ben?"

Neyin sorgu sualiydi bu? Burada sorgulanan ben miydim yoksa dış görünüşüm mü? Mesleğime takıldığımı düşünmüyordum. Kabak gibi özel

harekât kamuflejiyle karşısındaydım. Ha belki de asıl ona takılıyordu. Sonuçta o uygulamada çok fazla insanla uğraştığını söylemişti. Çoğu da gerçek fotoğraflar kullanmıyordu.

"Gerçekliğimi mi sorguluyorsun?"

"Haklı nedenlerim var."

"Neler olduğunu duymayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bekle bir dakika."

"Samam."

Papatya olayındaki gibi ona kendimi kanıtlayacak vaktim yoktu. Ne atarsam atayım inanmayacağını anladığım için görüntülü aramaya karar verdim. Delice bir fikirdi ama en azından soru işaretlerinden bazıları noktaya dönerdi.

Ülk aradığımda telefonu açmadı. Sabahın körü olduğu düşünülürse uygun olmama ihtimali vardı ya da belki de o kendini göstermek istemiyordu. Ne kadar merak edersem edeyim vereceği kararlara saygı duyacaktım. Sonuçta onunla dış görünüşünü önemseyerek can yoldaşı olmaya karar vermemiştim. Bana kalbi lazımdı. Kuşkusuz, sorgusuz, rahatlamış kalbi...

Hızla mesaj yazıp tekrar arama tuşuna bastım.

"Kendini göstermek istemiyorsan"

kameram kapat ya da başka tarafa çevir."

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Tam zırlılı araca bineceğim sırada arama sesinin kesildiğini duydum. Telefona baktığımda ekranda upuzun dalga dalga saçlarını omzunun bir yanına atmış, rahat giyimli bir kız belirdi. Kamerasını açmayacağına o kadar şartlamıştım ki kendimi bir anda olduğum yere muhlardım.

Kahverengi, bir tek toprakta gözüme bu kadar güzel görünüyordu. Sevdiklerimi emanet ettiğim için. Artık bir de Doğa'nın saçlarında sevecek gibi duruyordum sonsuzluğu vadettiği için... Mehtaplı yüzü simetrik ve kusursuzdu. El değmemiş, adı konmamış bir güzellikti. Şu an karşında olan kızın yüzünün her milimi için savaşlar çıkabilir, dünyalar feda edilebilirdi.

Bunları düşünmem sadece birkaç saniye sürmüştü çünkü Doğa kamerasının açık olduğunu fark etmemişti ya da belki benim görüntüm ona geç gitmişti ki bir anda görüntüsü karardı. Bozuntuya vermedim. En azından vermemeye çalıştım. Kalbimin ayarı bozulmuşken ne kadar başarılıydım işte ondan emin değildim.

Beni gördüğünü bildiğim için işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm ve kabına sığmaz deli bir heyecanla gülümsedim. En son babamın motorunu kaçırdığımda böyle hissettiğimi hatırlıyordum. Yaramaz bir çocuk gibi ...

Beraber araca binerken yanımdakilerin görmemesi için telefonu göğsüme yakın bir yerde tuttum. Kalp atışımı oradan duyabilir miydi? Neyse ki araç çok gürültülüydü. Yerime oturdum. Ekranı yüzümü görebileceği şekilde kaldırdım. Zihnim bana oyun oynayarak karanlıkta az önceki güzelliği görüyormuşum gibi hareketlendi. Bu kadar kusursuz olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

DOĞA

Her şey o kadar kusursuz bir hızda ilerliyordu ki kuşku, içimi kemiren bir kurda dönüşmüştü ve korkularımın besleniyormuş gibi gittikçe büyüyordu. Uygulamadan tanıştığım biriyle aramızdaki sohbetin bu kadar iyi olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Açıkçası o uygulamadan adam gibi adam birinin çıkma ihtimali bile düşünülemez kadar küçüktü ama çıkmıştı işte. Ya şanslı günümüdü ya da istisnalar kaideyi bozmuyordu. "Can yoldaşı olalım," dediğinde tereddütlerim vardı ama ilk kötü anımda uzakları bile yakın etmesiyle beni utandırmıştı. Her an, her saniye aklımdaydı ve bu his yalnız hissetmemi de engelliyordu.

Onunla olmak ... Kolaydı. Bir şeyleri dolandırıp söylemene gerek kalmıyordu. Yine de içimde bir yer, sürekli bir terslik beklercesine tetikteydi. Hayatımın hiçbir anı bu kadar güzel ilerlememişti ve eninde sonunda büyüler bozulurdu. Belki de bu yüzden söylediği her sözün arkasını iki kere düşünür olmuştum.

Bana özel harekât polisi olduğunu söylemişti. Kişisel bilgilerimi bularak, kendini göstermediği fotoğraflar atarak ya da en azından konuşurken çevresinde duyduklarımın bunu kanıtlamıştı ama ya bunların da hepsi düzmeceyse ... Ya bir hacker ise bulduğu fotoğraflar internettense ya da konuşurken arkadan telsiz sesi açıyorsa?..

Paranoya seviyem sınırları zorlarken kendimi başka kanıtlar ararken bulmuştum. Doğukan'dan anlık bir fotoğraf istemiştim ama o bana önceden çekilmiş, uzun boylu ve yüzü kapalı olan bir PÖH'ün fotoğrafını atmıştı. Yine de gözlerindeki bakıştan bile yakışıklılığı belli oluyordu. Bu kadarı onun için bile fazla değil miydi? Yani hayatın dengesi bu değildi. İçin iyiye dışın çirkin olmalıydı. Dışın yakışıklıysa için beş para etmez ... Ama Doğukan'ın attığı fotoğraf hayal gücümle birleşince çok güzeldi, karakteri ise paha biçilmez. Beni kandırdığını düşünen tarafım ağır basınca bunu imalı bir şekilde dile getirdim. O da beklememi söyledi.

Birkaç dakika sonra elimdeki telefon çalmaya başladı. İlk anda görüntülü aradığını idrak edemedim. Boş boş kendime baktım. Birkaç saniye sonra ise resmen farkındabğın şokunu kendi gözlerimde gördüm. He-

yecan ve korku, yaşadığım tüm duyguları hizaya çekti. Telefon çalmaya, kalbim panikle çarpmaya devam etti. Neyse ki bu yoğun his demeti birkaç saniye sürdü. Arama kesildiği anda omuzlarım düştü. Kaskatı kesildiğimi o an anladım.

"Kendini göstermek istemiyorsan

kameranı kapat ya da başka tarafa çevir."

Telefon ekranıma düşen mesaja bakarken yüzümde minnettar bir tebessüm oluştu. Bana kendini kanıtlamaya çalışırken beni kamera açmaya zorlamamıştı. Bu, ufak ama o kadar önemli bir detaydı ki ... Ona güvenmemi istiyordu ama bana güvenmek için hiçbir kanıta ihtiyaç duymuyordu. Kim olduğum, nasıl görüldüğüm zerre kadar umurunda değildi sanki ya da umurunda olanlar dış görünüşüm kadar basit değildi.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Açıp açmamak arasında gidip geldiğim birkaç saniye ekrandaki hâlime baktım. Sabahın ilk saatinde fazlasıyla berbat görünüyordum ve ilk karşılaşmamız bu şekilde olmasını istemiyordum. Sanki görüntümü gösterecekmişim gibi elimle saçumu düzeltirken bir an cevapla tuşuna bastım. *"Bağlanıyor..."* yazısını gördüğüm an korkuyla kapatmaya çalıştım. Lanet olasıca telefon takılmış gibi kapanmadı. Panikle parmağımı kameraya bastırdım.

Tam zamanında...

Ekran açıldı ve karşıma gelen adamla donakaldığımı hissettim. İlk dikkatimi çeken şey, kaşının bir parmak üzerindeki büyük ve derin yara iziydi. Neredeyse şakağından alnuna kadar uzanıyordu. Kömür karası saçları, aklından hiç çıkaramayacağım koyu renk gözleri, gecenin karanlığında bile parlayan beyaz teni ve erkeksi yüz hatlarıyla karşımdaki adama bakakaldım. Nasıl bir göreve gittiğini bilmiyordum ama özel harekâtçı kıyafetlerinin üzerinde tam teçhizat vardı. Çok yakışmıştı. Hatta bu kıyafetler onun için yaratılmış bile olabilirdi.

Görüntüye ilk geldiğinde işaret parmağını dudaklarına götürerek susmamı işaret etti. Heyecanla başımı *tamamı* anlamunda salladım. Sesi kapatmak yerine dudaklarını birbirine bastırmam bile yaşadığım heyecanı ele veriyordu. Beni göğsüne yakın bir yerde, onu çenesinin altından görebileceğim şekilde tuttu. Tıraşlı çenesindeki gamzeye vurulmamak elde değildi.

Beraber zırlı bir araca bindik. Çevredeki sesler sanki bir anda uğultuya dönüştü. İçerideki bir yere otururken gözlerim arkasında kalan kısacık alanı taradı. Karanlık olmasına rağmen fazlasıyla korkutucu görünüyordu. Görüntümdeki tek güzel şey, Doğukan'ın yüzüne yerleşmiş güneşin doğunu andıran o gülümsemeydi.

Etrafı kalabalıklaşmaya başladığında kameraya baktı. Göz kırptı ve yaramazlık yapan bir çocuk gibi gülümsedi. Görebilecekmiş gibi gülümseyerek karşılık verdim ve birkaç saniye sonra aramayı sonlandırdı.

İki elimin arasındaki telefon, kararmış ekran ve aptal bir gülümsemeyle yatağımın üzerinde kalakaldım. Az önce ne yaşanmıştı öyle? Kalbim neden ritimsiz bir şekilde atıyordu? Bilmiyordum. Tek bildiğim, fotoğrafın ona ait olduğuydu. Bu zamana kadar gördüğüm en karizmatik adam benim can yoldaşımdı.

DOĞA

"Şey..."

*"Görevler ne kadar sürüyor bilmiyorum ama
ben biraz merak ediyorum seni."*

"İyi misin?"

"Kurşun Asker..."

"Endişelenmeli miyim?"

Doğukan'la konuşmamızın üzerinden saatler geçmişti. Hazırlanıp okula gitmiş, sınava girmiş, hatta arkadaşlarla yarınki sınav için kütüphanede günü geceye bile karıştırmıştık. Aklım sürekli Doğukan'da olduğundan kendimi anlatılanlara tam verememiştim. İyi miydi? Gittiği görev tehlikeli miydi? Kaç saat sürecekti? Acaba bugün tekrar konuşma şansımız olur muydu? Konuşamazsak eğer ben rahat uyuyabilecek miydim? Milyon tane soru zihnimde dolaşıp durmuştu. Gözüm sürekli telefondaydı. Elim ise hiç durmuyor, belli aralıklarla mesaj atıyordu. Paydos dediğimiz anda telefonum titredi. Herkes toparlanıp çıkmak için hareketlenmişti. Ben ise olduğum yere çakılmış bir vaziyette gelen mesaja bakıyordum.

"İyiyim Balerin."

Derin bir nefes aldım. Çok uzun zamandır yoktu ama iyiydi ve ben buna şükrederken bulmuştum kendimi.

"Görevlerin süresi de değişiyor.

Şimdi döndüm. Üzerimi değiştirip geliyorum."

Mesajı okur okumaz parmaklarım hareket etmeye başladı. O kadar hızlı cevap vermişim ki gören konuşmaya aç kalmışım sanabilirdi.

"Aklıma neler geldi bir bilsen. Tamam bekliyorum."

"Doğa?" Adımı duyduğum anda başımı kaldırdım. Çiğdem hazırlanmış bir şekilde bana bakarken, "Geliyor musun? Bekleyeyim mi?" diye sordu. Evlerimiz birbirine yakındı. En azından evine gitmek için benimkinin önünden geçmesi gerekiyordu. Saat de bir hayli geç olmuştu. Yine de içimde bir yerde yeşeren umut, belki yolu Doğukan'la geçirebileceğimi söylüyordu.

"Ben biraz daha çalışacağım, sen git," dediğimde kızın kaşları havalandı. Şaşırmıştı. Grup çalışmasına katılamayacak kadar akli havada olduğumdan bu tepkisi normaldi.

"Tamam. Yarın sınavda görüş..." derken telefonum titredi.

"Aklıma neler geldiğinden önce haklı nedenlerinden mi bahsetsen acaba?"

Unutmamıştı. Söylerken buna takıldığını ve konuşmak için uygun zamanı koılayacağını tahmin etmişim. Sanırım şu an onun için uygundu. Mesajı okurken Çiğdem'in son söylediklerini duymamış olacağım ki, "Doğa!" diye seslendi. Başımı telefondan kaldırıp bozuk atan kıza çevirdim.

"Efendim canım."

Kız, ufak bir nefese sitemini sıkıştırdı. "Sınavda yarını bana ayırır mısın diye sordum."

"Ha... Tabii ayırırım."

"Teşekkürler," derken hafifçe el salladı. "Yarın görüşürüz." Benzer bir karşılık verdim ve bekleyen mesajı cevapladım.

"Sonuçta internetten tanıştık.

Beni kandırma ihtimalin yüksek."

Çiğdem görüş açımdan çıktığı anda eşyalarımı toplamaya başladım. Doğukan'ın mesaj attığını duydum ama daha fazla kütüphanede oyalan-

mamak için cevaplamayı erteledim. Bir mesaj daha geldi okuldan çıktığım sırada.

"Haklı bir neden."

"Ayrıca geç cevap verme konusunda benimle yarışsın."

Telefon elimde olduğu için attığı son mesajı saniyesinde yakalamıştım. Bekletmeme dokundurduğu lafla gülümsedim. Direkt hesap sormak yerine böyle kelime oyunlarını daha çok seviyordum. En azından karşımdakinin zekâsını görebiliyordum.

"Ne yaptığımı öğrenme tarzına bayıldım."

"Kütüphanede grup çalışması yaptık. Eve dönüyorum şimdi."

"Bu saatte?"

Attığı mesajla telefonun saatine baktım. 23.16. Geç bir saatti ama İstanbul için değil.

"Neyle dönüyorsun? Yalnız mısın?"

Sabırsızca attığı yeni mesaja cevap vermeden önce gerekli olan açıklamamı yaptım.

"Biraz geçe kaldık ama yarınki sınav için bayağı iyi oldu."

Ardından son mesajına tıkladım.

"Ev yürüyüş mesafesinde."

"Yürüyorum ufak ufak, hava çok güzel."

Gerçekten de hava mart gibi değil de yazı müjdeleyen mayıs gibiydi. Gerçi İstanbul'un havası genel olarak hep yumuşaktı.

"Saat yürüyüş mesafesi iki dakika"

"olacak yer için bile geç Doğa. Yalnız mısın?"

"Yalnızım ama telaş yapma."

"İlk kez bu saatte yalnız yürümüyorum."

"Ana cadde üzerinde evim hatırlamıyor musun?"

"Ben hayatında olduğumdan beri ilk."

"Ve son."

Bir anda telefonum çalmaya başladı. Yine kendimle selamlaştım.

Görüntülü arıyordu. Onu tekrar görecektim olmanın heyecanı ayaklarıma dolandı. Olduğum yerde durdum. Kendime alıcı gözle baktım. Evlat olsa sevilmez denecek kadar çirkin görünüyordum. Doğukan'ın yakışıklılığını hatırlayınca bu şekilde karşısına çıkmayı yine istemedim fakat onu görmek istiyordum.

Aramayı cevapladım. Bu sefer görüntüyü kapatmak yerine sokağa çevirdim. Kendimi yürümeye zorlarken gözlerimi karşımdaki adamdaki ayıramıyordum. O da sokaktaydı. Üzerindeki teçhizatın arınmış, sivil bir hâl almıştı. Ciddi anlamda yorgun görünüyordu. Yine de nefes kesici bir havası vardı. Hele gözleri... Nasıl bu kadar efsunlu bakabiliyordu?

"Selam Kurşun Asker," diyerek elimi kameranın önünde salladım.

Yüzüne ufak bir tebessüm yerleşti. "Selam Balerin. Ellerin güzelmiş," dediğinde ben de benzer şekilde gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Berbat hâldeyim. Kamerayı o yüzden sokağa çevirdim."

"İyi yaptın, zaten onu isteyecektim. Ayrıca hazır olana kadar bana kendini göstermene gerek yok." Anlayışı için memnundum ama sanki biraz ısrar etmesini istiyordum. İsrar etse büyük ihtimalle kamerayı kendime çevirirdim ama o etmiyordu. Etmediği gibi bir de kafa karıştıncı bir cümle kurmuştu.

"Onu isteyecektim derken?"

Doğukan elindeki telefonu tarif ettiği şekilde döndürürken, "Bana geniş açıyla çevreni göstermeni istiyorum," dedi. "Yavaş ve tam tur." Sanırım güvende olup olmadığını görmek istiyordu. Dediklerini yaptım. Pürdikkat gösterdiğim yerleri izledi.

"Oldu mu?" diye sorduğumda beni onaylayan bir baş hareketi yaptı.

"Bunu belli aralıklarla tekrarlamayı istiyorum."

"Biraz abartmıyor musun?"

"Saatin geçliğine göre çok bile yapıyorum."

"Ana caddedeyim Doğukan," diyerek yanımdaki vızır vızır yolu gösterdim. "Ayrıca senin de benden kalır bir yanın yok."

Kaşları hafifçe seğirirken, "Ne gibi?" diye sordu.

"Saat geç ama sen hâlâ sokaktasın," diyerek sözümü açıkladım.

"Görevden yeni döndüm."

"Bu, sokakta olduğun gerçeğini değiştirmez."

Derin bir nefes aldı. "Ben erkeğim, daha da önemlisi bir özel harekât polisiyim," dediğinde tek kaşım havalanmıştı. Erkekler yapabilir, kadınlar yapamaz geyiği yapmayacaktı değil mi? "Başıma bir şey geldiğinde kendimi savunabilirim." Aha! Yapmıştı.

"İnan bana ben de savunabilirim," dediğinde neyle olduğunu sordu. Açıkçası tam olarak bilmiyordum. Çantamda yılanmış bir biber gazı vardı. Durduğu yerde bittiyse bile kafasına fırlatıp kaçabilirdim. Tabii ki bunu söyleyerek kendime güldürmek yerine, "Bizim de kendimizce başa çıkma yöntemlerimiz var," dedim.

Doğukan bu söylediğime inanmadığını belli eden bir ifade takındı. "İstediğin kadar savunma yöntemi bil, başına gelmeden işe yarayıp yaramadığını bilemezsin. Umarım bunu da hiçbir zaman öğrenmezsin."

Yine her zamanki gibi haklıydı. İşin kötü yanı, tokat atmayı bile becerebilen biri değildim. Başıma bir iş gelse en fazla çılgık atardım. Onu da kesmek fazlasıyla kolay olurdu.

"Ne kadar yolun kaldı?"

"Sokağın sonunda evim."

"Yani ne kadar?"

"İki yüz dört adım."

Doğukan tıslamaya benzer bir gülümsemeyle, "Benimle dalga geçme," dedi. Sanırım kaldığı misafirhaneye gelmişti.

"Yoo, geçmiyorum. Gel sayalım," diyerek attığım adımları saymaya başladım. Doğukan'ın yüzündeki gülümseme şaşkın bir hâl aldı. Ara ara sokağı göstererek isteğini yerine getirdim.

Odasına girerken sessizleştiğini fark ettim. Sanırım oda arkadaşı içerideydi. "Kapatayım mı?" diye sorduğumda, "Eve girene kadar olmaz," dedi.

O konuşmaktan çekinmemişti ama ben kalan sayıları içimden saymaya başlamıştım. Gerçekten de apartmanın önüne geldiğimde iki yüz bir adım almıştım.

Doğukan arkadaşıyla ufak bir konuşmanın ardından banyoya girdi
"Tualete gireceksen ya da duş alacaksan kapatayım."

"İkisinden birini yapacak olsam kapatırdım. İkisinden birini senin
eve gittiğini görmeden yapmam."

Şaşkınlıkla havalanan kaşlarını Doğukan'ın yüzünü taradı. Söyledi-
ğinde ciddi olduğunu anlamam uzun sürmedi. "Çok sıkışsan bile mi?"
diye sorduğumda başını evet anlamunda salladı. Neyse ki apartmana gir-
miş, eve doğru merdivenleri katediyordum.

"Geldim ben."

"Henüz kapıda kilit sesi duymadım."

Şaka mı yapıyordu? Ciddi ciddi eve girene kadar kapatmayacak
muydu yani? Kalan basamakları da tamamladıktan sonra çantamdan evin
anahtarını çıkardım. "Şimdi iyi dinle," diyerek kapıyı gürültülü bir şekilde
açtım. Işıklar kapalıydı. Belli ki ablam eve henüz gelmemiştii.

"Evde kimse var mı?"

Işıkları yakmışım onun da gözünden kaçmamıştı. "Ablam daha gel-
memiş sanırım," dediğimde bir anlık kaşları çatıldı. Tepkisel bir hareket
olduğu için saniye geçmeden eski hâline dönmüştü.

"Odaları kontrol edelim mi?"

Yok artık.! Bu adam benden de paranoyaktı. "Gerek yok. İçeride hır-
sız olsa ne yapacağım zaten?"

"Kendini koruyabiliyorsun ya."

Aman ilk bulduğu anda lafı gediğine koymasa ölürdü. "Korurum,"
diyerek yersiz bir dayılanmayla başımı dikleştirdim. Tabii ki o, bu hareke-
timi görememişti.

"Ablan kaçta gelir?"

Bilmediğimi söyleyince, "Peki ablan gelir mi?" diye sorusunu değiş-
tirdi.

"Onu da bilmiyorum."

"Kapını kilitle." Bu bir emir miydi yoksa rica mı çözemişyordum.
Yine de Doğukan'ın sesinden duyduğum için tedirgince kilitlemiştim.
"Kapatayım da rahatça soyun." Teşekkür ettim. Doğukan kameraya, san-

ki gözlerimin içine bakarmış gibi baktı. İliklerime kadar duygusu geçmişti.

"Bir şey olursa bir telefon uzağındayım."

Biliyordum. "Bir şey olmadığında da bir telefon uzağındayım," diye devam edince kıkırdadım.

"Bu, 'İstediğin zaman arayabilirsin,' demek mi?"

Doğukan telefonu kapatmadan önce başını *evet* anlamında salladı.

"İstediğin zaman olsun, sen ara yeter. Haberleşiriz."

DOĞUKAN

Yoğun geçen günlerden sonra en nefret ettiğim şey, gece o adrenalinin devam etmesiydi. Deli gibi yorgun olmama rağmen gözüme bir gram uyku girmiyordu ve bu durum fazlasıyla sinir bozucuydu. Saate baktığımda 00.53 olduğunu gördüm. Doğa'nın uyuyup uyumadığını merak ederken kendimi onun sayfasına buldum. İki dakika önce çevrim içi olduğunu gördüm. Ufak bir heyecan dalgası olmayan uykumu daha da geri plana itti. Neden hâlâ uyanıktı? Sınavı olduğunu söylememiş miydi? Kaçtıydı acaba?

"Yarın sınavın kaçta?"

Deli cesaretiyle attığım mesajın başında beklerken bir anda çevrim içi oldu. "Sen uyumadın mı?" sorusunun ardından, "12.30," cevabı geldi. Uyku tutmadığını söyledikten sonra neden ayakta olduğunu sordum. Anlamadığı birkaç konu olduğunu yazdı.

"Neden uyku tutmadı?"

"Oluyor öyle arada. Sınav hangi dersten?"

"Eşya hukuku. Bilir misin?"

"Maalesef ama yardımcı olabilmek için bilmek isterdim."

"Çok tatlısın."

Neden bilmiyorum ama bu mesajı yüzümü gülümsetmişti ve bunu fark ettiğim an oda arkadaşımı kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim. Hâlâ

uyumamıştı ama gözü telefonundaki oyunda olduğu için bu anlık tepkimi kaçırmıştı.

"PÖH olmak hayalin miydi?"

"Çocukluk hayalim değil ama mesleğimi seviyorum."

"Çocukluk hayalin ne?"

"Senin ders çalışman gerekmiyor mu?"

"Ufak bir aradan sorun olmaz."

"Hadi söyle çocukluk hayalin ne?"

"Futbolcu olmak."

"Hahah çok klişe "

Neden bilmiyorum ama mesajla bile olması ufaktan bozulmama neden oldu. Başkaları için klişe olabilirdi ama benim için özel harekâta girmeden önceki yaşam sebebiydi.

*"Senin çocukluk hayalin hâkim
olmak değildi herhâlde."*

"Ben çocukken pek hayal kurmazdım."

*"Hep andaydım. Gerçekçiydim. Sanırım o yüzden
meslek olarak gerçeği aradığım bir şey seçtim."*

İlk cümlesini okuduğum anda ciddi anlamda kahkaha attım. Oda arkadaşımın dikkatinin bana çevrileceği kadar güçlü bir sestti. Onunla göze gelmemek için telefondaki diğer mesajları okudum. Ciddi ciddi buna inandırmış mıydı kendini?

"Her çocuk hayal kurar," dediğimde, "Demek ki kurmuyormuş," diye karşılık almam tamamen uydurma geliyordu.

*"Sırf klişe hayalini öğrenmemem için
söylüyorsun değil mi bunu?"*

*"Nasıl da zeki... Aslında dansöz
olmak istiyordum. Oldu mu?"*

Bu sefer kahkaha atmamak için yanığının içini dişledim. Ufak bir gülücük gönderdikten sonra, *"Balcın olmuştun,"* yazdım.

*"Olamadım aslında. Yani ufak yaşlarda başlamıştım
ama boyum bir anda uzayınca bırakmak zorunda kaldım."*

"Boyun kaç kı?"

"1.74 senin?"

Gözlerim rakamları doğru görüp görmediğimi sorguladı. Türkiye ortalamasına göre fazlasıyla uzundu. "1.95" Kendi boyumu yazdığımda iki göz emoji'si attı. Ne olduğunu sorduğumda, "Artı kaç?" diye sordu. Yazdığı mesajı iki üç kez okudum.

"Anlamadım?"

"Sosyal medyada erkekler genelde boyununu uzatırlar.

Gerçi belli ki uzunsun ama ne kadar eklediğini merak ettim."

Bu cevabı fazlasıyla rahatsız ediciydi. Hatta o kadar fazlaydı ki telefonumu eklem yerlerim beyazlaşacak kadar sıkı tuttuğumu birkaç dakika sonra fark etmiştim. Demek ki sosyal medyadan çok fazla erkekle konuşmuş, hatta buluşmuştu.

"Bana boydan bir goto atar mısın?"

Cevap vermeyince attığı mesaja gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Belki de buluşmamıştı. Sadece konuşmuş, boydan fotoğraf isteyerek karara varmıştı. Umarım...

"Goto mu?"

*"Ay odoya geçiyordum da hızlı
yazarken elim şey etmiş. Foto yani."*

Neden bilmiyorum ama onunla aramızda olan yanlış bir kelime bile özel hissettirmişti. Albümüme girip sınırlı sayıdaki fotoğraflarıma göz attım. Geçen yıl cumhurbaşkanı koruma görevinde, çatıda tek çekilmiş kamuflajlı fotoğrafımı, "Al bakalım sana goto," mesajıyla attım. Arında gördü ve şaşırma emoji'si yolladı.

"Woow... Gerçekten uzunsun."

"Yine gerçekliğim sorgulanmış."

"Aşk olsun. Lafın gelişi dedim onu."

"Aşk olmasın. Böylesi daha özel."

"Neden hayat arkadaşı değil de can yoldaşı arıyorsun?"

Bu konuyu daha kaç kez konuşmamız gerekecekti acaba? Neden hayatıma birini almak yerine yoldaş aradığımı anlamakta güçlük çekiyordu? İlla herkes sevgili yapmak ya da evlenmek zorunda mıydı? Özellikle evlenmeyi hak edenler toprak altında, sevdiğinin arkasından yarım kalanlar toprak üstündeyken benim gibilerin medenî durumu çok da önemli olmamalıydı.

"Biri kalbini sağlam kırmış olmalı."

***"Geçmişte yaşadığım ilişkilerde kırdığım da
kırıldığım da oldu ama asıl nedeni bu değil."***

"?"

"Belki bir gün anlatırım."

"Mesleğimle ilgili demiştin ama sanırım tek neden bu değil."

"Sanırım sende en çok seveceğim şey zekân olacak."

Gözlüklü bir emoji atan Doğa, "Tanısan her yerimi seversin bence," dedi. Gülümsedim. "Onun için buradayım ya," dediğimde utanma emoji'si almam yüzümdeki gülümsemeyi daha da arttırdı. Fakat o an yazdığım şeyi fark ettim. Sevmek için burada olduğumu düşünmemesi adına, "Tanımak için," diye ekledim.

"Sevsen şaşardım zaten."

Bozulmuş muydu o? Benim sevgi kavramım bu devirlere uygun değildi. Kolay kolay kaldırılmazdı.

"Seversem aklını kaçıırırsın zaten."

"Kendinle çelişiyorsun..."

Esnediğim anda, "Uykum gelmiştir belki," yazdım. "Çalışmaya devam edecek misin?" diye sorduğumda, "Aslında iyi olur ama kafam alır mı bilemiyorum," diye cevap aldım. Saate baktığımda ikiyi geçtiğini gördüm. Eğer çalışacaksa daha fazla konuyu uzatmamalıydım. "O zaman ben seni daha fazla tutmayayım. İyi çalışmalar."

"Tatlı rüyalar."

Bu nedense hiç Doğa'lık bir cevap gelmemişti. Bozulduğu için mi

hemen kabul etmişti? Ona atıfta bulunarak, *"Sanmıyorum. Ders çalışacak mışın,"* yazdım. Anlamadığını söyledi. Gülümsedim. Belki de anlamaması daha iyiydi.

"İyi geceler Balerin."

"İyi geceler Kurşun Asker."

DOĞA

Yorgunum diyemeyecek kadar bitmiş durumdaydım. Sürekli ezber yapmaktan başım ağrır olmuştu. Bu şekilde sınava girersem büyük ihtimal hiçbir şey yapmayacaktım. Bu yüzden bir saatliğine gözlerimi kapatmaya karar vermiştim. Yatağa uzanana kadar deliksiz uyuyacağımı düşünürken çivilerin üzerinde yatıyormuşum gibi sağa sola dönüyordum. Hiç uyumamış olmama rağmen sanki günlerce uyumuşum gibi vicdan azabı çekiyordum. Gözüm sürekli telefondaydı. Neredeyse geçen her dakikayı yakalıyordum ve 06:30'u yakaladığım anda ekranıma bir mesaj düştü.

"Günaydın."

Kalbim göğsümü düşman bellemiş gibi dövmeye başladı. Dışarı çıkıp ne yapacaksa artık! Bugün gececi değil miydi? Neden gece gündüz fark etmez bu saatte kalkıyordu ki? Mesaja girdim ve hızlı bir cevap yazdım.

"Günaydın Erkencisin."

"Dışarıda işlerim var."

Tek kaşım kalkarken merak içimi gıdıklamıştı. Bu saatte kalkmasını gerektirecek ne işi olabilirdi ki?

"Hum... Kolay gelsin o zaman."

"Sen neden ayaktasın?" diye sorduğunda hiç uyumadığımı söyledim. Ciddi olup olmadığını sorguladı ve ben nedense uykusuzluğun etkisiyle delice bir şey yapmaya karar verdim. Yattığım yerden zıplayarak kalktım. Odamdaki aynanın karşısına geçtim ve düşünmeden bir fotoğraf çekip

attım. Ne ev hâlimi umursadım ne dağınık topuzumdan çıkan saçları ne yorgunluktan çökmüş yüzümü ne de kızarmış gözlerimi. Beni bu hâlde bile beğenirse...

"Sen... Çok güzelsin."

Karnımda bir anda yükselen keleklerin kanat çırpışı yüreğimde bir hortuma dönüştü. Heyecandan midem bulanmaya başlamıştı. Aldığım cevabın verdiği hisle, "Gerçekliğimi sorgulamayacak mısın?" diye sordum. Sayılı attığı gülümseyen emojiyi tekrar attı.

"Görüntülü konuşmak isteme tarzına bayıldım."

"O zaman müsaitsen arıyorum."

"Sana hep müsaidim."

Sanki tüm yorgunluğum çekip alınmış gibiydi. Hızla görüntülü aramaya bastım. İlk kez yüz yüze görüşecektik ve ben telefonun her çalış se sinde biraz daha bayılmaya yaklaşıyor muyum gibi hissediyordum.

Birkaç dakika sonra karşıma gelen adamla nutkum tutuldu. Banyo dan az önce çıktığını belli eden saçlarının nemine değil de üzerindeki tişörtün ıslak görüntüsüne gözüm takıldı. Saçlarını elindeki havluyla kurulamaya çalışırken kasılan kol kasları, dalgalanan tişörtünün altından bile belli olan kusursuz kasları, sporculara taş çıkaracak kadar düzgün fiziğiyle karşımda dikiliyordu.

Nefes kesiciydi.

"Selam Balerin," dediğinde panikle gözlerimi yüzüne çevirdim. Bir insanın gözlerinde gamze olur muydu? Doğukan'ın vardı ve hafif bir gülümsemesiyle bile kendini gösteriyordu.

"Selam Kurşun Asker."

DOĞUKAN

Karşımdaki kız, hatırladığım birkaç saniyelik görüntüden çok daha... Güzeldi. Ekranımda belirdiği anda kalbim teklemişti sanki. Bunun etki-

siyle donakalmıştım. Utangaç, heyecanlı, meraklı bakışları beni tarıyordu. Kahverengi gözlerinin, yorgunluğunun bile gölgeleyemediği kendine has bir ışığı vardı. Uzun, siyah, gür kirpikler çevrelemişti bakışlarını. Hülyalı bir ifadesi vardı. Saçları karman çormandı ama sanki onun bile bir düzeni vardı. Eşsizdi. Görünümündeki her detay özenle işlenmişti sanki. Ezber bozuyordu. Bildiğim tüm güzellik kavramlarını: tekrar yazıyordu ve ben bir sanat eserine bakıyormuşum gibi hayranlıkla onu izliyordum. O ancak bunu ona seslendiğimde fark etmişti. Fark eder etmez de silkelenmiş, utanmış ve paniklemişti.

“Nasılsın?”

Üzerindeki bu etkiyi azaltmak için konuşmayı devam ettirdim. İstirap dolu bir iç çekerken, “Çok yorgunum,” dedi. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Kendini yatağına bıraktı ve ben saçma bir şekilde bu hareketinden dürtüsel olarak etkilendim. Basit bir şekilde yatağa oturmuştu ama saçlarının sallanması bile kalbimi saçma bir hızla çarptırmıştı. Odağımlı sapmak üzere olan dürtülerinden çekmek adına, “Neden uyumadın?” diye sordum. Gözlerimi kaçırmak istiyordum ama sanki Doğa’ya aitmiş gibi sözümü dinlemiyordu. Gece söylediği konulara çalıştığını ama hâlâ anlamadığını söyledi. O konuşurken ben dudaklarının hareketine odaklandım ve bu hiç iyi olmadı. Ona baktığım sürece zihnimi kontrol edemiyordum. Kabına sığmaz bir deli ruhla gözlerimi kaçırdım.

“Hâlâ vaktin var. Uyu biraz olmazsa.”

Çaresizce teklifimi kabul etmesini bekledim. Damağını şaklatan kız, “Hazırlanıp okula geçeceğim,” dedi.

“Hiç uyumadan mı?” cümlesi geçti zihnimden ama konuşmayı dağıtarak ayağıma kadar gelen fırsatı geri tepmek istemedim.

“Kapatayım mı?”

Doğa’nın gözleri sorumla beraber kısıldı. Kirpiklerinin bittiği yerde oluşan iki çizgiye odaklanmışken, “Kapatmak mı istiyorsun?” diye sordu. Aklım *evet* derken kalbim *hayır* diye haykırıyordu ve ben sadece sessizce Doğa’yı izliyordum. Kusurlarıyla bile kusursuzdu.

“Benim vaktim var ama sen dışarı çıkacağını söylemiştin sonuçta. Kapatabiliriz istiyorsan.”

Ah! Bana böyle gücenmiş bakarken nasıl kapatmak için diretecektim ki? "Benim için sorun değil. Ben sen varken de hazırlanabilirim." Verdiğim gözdağını kanıtlamak istercesine telefonu beni görebileceği şekilde kenara dayadım. Neyse ki oda arkadaşım halâ banyodaydı. Biraz utanmış göründü ama *kapatalım* demedi. Karşısında soyunmamı mı istiyordu yoksa meydan okuduğumu anlamış, bir noktada pes edeceğimi mi düşünmüştü?

"Sahi, bu saatte kalkmanı gerektirecek ne işin var?"

Birkaç dakika önce gelmesini beklediğim soruyla gülümседim. Kıyafetlerimi almak için dolabına ilerlerken, "Gizlilik esas, *güzel kuğu*," dedim. Herhangi bir cevap gelmeyince omzumun üzerinden arkama baktım. Eğer görüntü donmadıysa Doğa nefesini tutmuş bana bakıyordu. Sanırım onu kuğuya benzetmiş olmama hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Güzel şeyler duymaya mı alışık değildi yoksa benden duymayı mı beklemiyordu, emin olamadım.

Ona doğru döndüğüm anda derin bir uykudan uyanmış gibi iç çekti. "İşinle alakalı o zaman." *Bilmem* dercesine omuz silkerken kıyafetlerimi yatağa bıraktım. Tam üzerimi çıkarmak için tişörtümün eteklerini tutmuştum ki bakışlarını üzerimden çektiğini gördüm. Nereye koyması gerektiğine karar verememiş gibi görünüyordu. Çok tatlıydı. Ona daha fazla işkence yapmamak adına kameranın görmeyeceği bir açıda üzerimi hızlı değiştirdim. Arkadaşımın banyodan gelen su sesi kesildiğinde telefonuma yöneldim.

"Şimdi kapatmam lazım."

Doğa'nın yanaklarındaki pembelik yoğunlaşırken, "Ben de hazırlansam iyi olacak," dedi. "O zaman öyle beni Kurşun Asker."

Telefonu bıraktığım yerden aldım. "Özlemem," dediğinde bakışları kısa bir an hayal kırıklığıyla kaplandı. Kıyamayacağım kadar masumdu. Ben birinin bu kadar nefes kesici olabileceğini bilmezdim. Nefesimi geri istemediğinde öğrendim. Ekranı yüzüme daha çok yaklaştırdım.

"Senden özleyecek kadar uzak kalamam can yoldaşım..."

DOĞUKAN

Şırnak'ın altını üstüne getirmiştım. Aklımdaki şeyin en önemli parçasını bulabileceğime inancımı kaybetmek üzereyken sokak arasında kalmış bir dükkânda karşıma çıkmıştı. Ondan sonra işlerim çorap söküşü gibi hallolmuştu.

Saati kontrol ettim. Akşamki vardiyanın başlamasına dört saatten fazla zaman vardı. Misafirhaneye dönmek içimden gelmediği için bir yerde oyalanmaya karar verdim. Mahalle arasındaki kiraathaneye girdim. Yabancılığımı yüzüme vuran bakışların altında boş bir masaya oturdum. Yanıma gelen ufak çocuğa çay siparişi verdim. Etrafımda bulunan herkese göz gezdirdim. Bu girdiğim mekânlarda yaptığım rutin kontrollerden biriydi. Herhangi bir tehdide karşı açık hedef olmak istemediğim bir kontrol.

Çay gelene kadar oyalanmak için Musti'nin numarasını tuşladım. Neredeyse ilk çalışta açtı. "Alocuğum Dogiciğim."

"Nasılsın Musti?"

"Sesindeki tipiye vurulduğum. Ben de seni özledim."

Daha ilk dakikadan aradığıma pişman etmese şaşardım. Sessiz kaldığımı duyunca yalandan bir kahkaha patlatan devrem, "İyiyim. Kendimi off moduna aldım," dedi. Zevzek sesinde ince bir tını vardı. Genelde yorgun olduğunda ya da sıkıntılı anlarında bu ses çıkardı. Ayrıca *off modu* iş

yerinde kullandığı bir tabirdi. Bugünün günlerden ne olduğunu düşün-
düm. Şu an kırk sekizde olması gerekmiyor muydu?

"Mesaide misin lan?"

"Takviyelendim bebeğim. Boş ver beni. Sen ne yapıyorsun? O arka-
dan duyduğum şey okey taşı sesi mi?"

Başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim. Birkaç dayının yüksek
sesli muhabbetlerini bastıran taş seslerini ben bile uğultudan zor duyuyor-
dum, Musti kilometrelerce öteden nasıl duymuştu?

"Görmeyeli kulakların tilkileşmiş."

"Konu senken her şeye statik elektrikle bağlıyım Doğu'm. Hiçbir şeyi
kaçıramam."

Masama konulan çayla çocuğa gülümseyip bahşiş ve çay parasını bı-
raktım. "Mesaidesin madem kapatayım."

Çayından bir yudum aldığını duyduğu anda derin bir iç çekti. "Kul-
landın beni," diye çıktı. "Asıl sevdiğin gelince bastın tekmeyle."

Musti'nin cümlesiyle aklıma gelen ilk şey çay değildi. Anlam vereme-
diğim bir şekilde Doğa'ydı. Sabahki görüntüsü zihnimde belirdiği anda
çay kursağıma takıldı sanki. Nefes alamama hissiyatıyla öksürdüm. Onun
kuşuyu andıran yüzü gözümün önünden gitmedikçe bu pek mümkün de-
ğildi. Başlı başına nefes kesen bir şaheserdi. Hayatımda onun kadar doğal,
güzel, kusursuz bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. Sınavı bitmiş miydi
acaba? Nasıl geçmişti? Neden haber vermemişti?

"Boğulmak pahasına inkâr da etmiyorsun ya. İnsan laf olsun diye,
'Seni çaya değişmem,' der."

Musti'nin sitemiyle kendimi düşüncelerimden çektim. Neyse ki son
cümlelerini yakalamıştım. "Yalan söylemediğimi biliyorsun," dediğim
anda, "Yazıklar olsun!" dedi yalandan bir bozulmayla. "Kapat! Sesini daha
fazla duymak istemiyorum."

Konuşmayı, "Sen kapat," geyiğine dönüştüreceğini bildiğim için tele-
fonu yüzüne kapattım. Şu anda ekrana bakarak küfrettiğine emindim. O
hâlini hayal etmek bile gülümsememe neden oldu. Ciddi anlamda özledi-
ğim sayılı insanlardandı ve kavuşmamıza az kaldığı için şanslıydım.

Gözüm saate ilişti. Sınavının üzerinden üç saat geçmişti. Sınavları tam olarak ne kadar sürüyordu?

Hızla Doğa'nın mesaj ekranına girdim. Son görülme saatine bakmayı düşünürken çevrim içi yazısını görmeyi beklemiyordum. Demek ki sınavı bitmişti. Peki neden bana hâlâ yazmamıştı? Beklemeli miydim? Fakat hayat gelmeyen mesajları bekleyecek kadar uzun değildi ki...

"Nasıl geçti sınav?"

Dayanamamıştım. Acınası bir şekilde istediğim tek şey ekranında olması ve mesajımı attığım gibi görmesiydi. Öyle de oldu. Kalbim her zamankinden hızlı çarparken yazdığını görmek hevesimi baskılamak istercesine alt dudakımı dişlememe neden oldu.

"Çok güzel geçti. Geçirenlerin ellerinden öpüyorum."

Kötü geçmişti. Moral verecek bir şeyler yazmayı düşündüm. "Sıkma canını. Finaillerde halledersin." Mesajı bir kere daha okuduğumda yüzüm buruştu. Sıradan bir insanın yazabileceği basitlikteydi ve Doğa bunu hak etmiyordu ama ne söylemem gerektiğini bilemiyordum.

"Eşyanın hukuku mu olur zaten cınıms."

"Sen ne yaptın? Halledebildin mi o gizlilik esas olan işini?"

"Ettim sayılır. Dersin var mı?"

"Var ama kafam kaldırmayacak. Razi edebilirsem

btzinkilerle sinemaya gidebiliriz belki."

Keyfini yerine getirme isteği o kadar zihnimi meşgul ediyordu ki sadece düşünüyordum. Yine de okuduğum mesaj beni düşüncelerimden çekmişti. "Sizinkiler?" diye sorduğumda uzun olduğunu düşündüğüm bir bekleme süresi geçirdim. O süre zarfında aklımdan sinemaya gidebileceği ve "biz" diyebileceği yakınlıktaki kişilerin kim olduğunu düşündüm.

"Canan, Serpil, Hale, Gökçe, Sertaç, Burak ve Emre.

Sınıf arkadaşlarım. Aslında okuldaki en yakınlarım diyebiliriz."

Kıskançlık, damarlarımda kandan daha hızlı bir şekilde akmaya başladı. "Başta çok iyi gidiyordun," dediğimde güldü. "Yoksa sen de, 'Karşı cinsler arkadaş olamaz,' diyenlerden misin?" Tam olarak bunu söyleyemezdim. Çünkü kendimi daha tam olarak bilmezken bile yanımda olan kişinin

cinsiyeti kadındı. Tabii onu arkadaş kategorisine koymam çocukluğum haksızlığı. Ailemden biriydi, kardeşimden farksızdı. Hatta ikizim de kesinlikle o olurdu. Yine de tüm arkadaşlıklar onunla benim aramdaki gibi bir bağa sahip değildi ve evet, özellikle sonradan kazanılan arkadaş çevresinde karşı cins büyük tehditti. Eğer arandaki ilişki aileye ve geçmiş dayanmıyorsa arkadaşlık kavramından çıkabilirdi.

"Olmaması daha doğrudur diyenlerdenim

En azından sonradan kazanılan arkadaşlıklarda"

"Senin hiç kız arkadaşın yok mu? Sevgili vs.

demiyorum bak, Normal arkadaş?"

Az önceki düşüncelerimin ışığında, "Yok," dedim. Normal bir kız arkadaşım yoktu.

"Ben emmi oğlun muyum?"

Okuduğum mesajla erkeksi bir kukurtıya benzer bir ses çıktı dudaklarımdan. Onu da normal arkadaş sınıfına koyamazdım ki.

"Şöyle bir düşününce hafiften andırıyorsun sanki"

Gözlerini deviren bir emoji attı. Bu yüzümdeki gülümsemeyi genişletirken, "Sen arkadaştan ötesin. Unuttun sanırım," yazdım.

"Can yoldaşı."

Son yazdığı mesajı okuduktan sonra aklıma arkadaşlarıyla plan yapmak üzere olduğu geldi.

"Neyse seni tutmayayım. Arkadaşlarını

razı etmen gereken meseleler var belli ki."

"Sen ne yapacaksın?"

"İşe gideceğim."

"Ama öncesinde biraz vaktim var. Belki sinemaya giderim."

Bir an aklıma gelen düşünceyle yazmıştım bunu. Belki kıskançlık belki onu sınır etme dürtüsüydü bilmiyordum ama sinemaya gitmek mesaiye kadar olan zamanı öldürmek konusunda işime yarayabilirdi.

"Bunu bana misilleme yapmak için söylüyorsun."

"Yoo hayır. Gitmek istediğim bir film vardı

Şırnak'tan dönünce giderim diyordum. Bugüne kismetmiş."

"Hangi filmmiş o?"

"Marvel'ın bir filmi."

"Şaka yapıyooooorsun!"

"Ben de o film için razı etmeye çalışacaktım bizimkileri."

"Marvel seven bir kız."

Şaşırmıştım. "Ahh! Beni çok zorluyorsun!" Bunu ne için söylemişti bilmiyordum ama onun beni daha çok zorladığı kesindi. "Hele sen..." dedikten sonra aklıma gelen delice fikri Doğa'yla paylaştım.

"O zaman birlikte sinemaya gidelim mi?"

"O nasıl olacaktı?"

Gerçekten de... Nasıl olacaktı o? "Şimdi çıkıyorsun," yazdıktan sonra aklıma arkadaşları geldi. "Ama tek başına." Vurgumu yaptıktan sonra aklıma gelen planı yazıp gönderdim. "Sinemaya gidince beni arıyorsun. Umarım ortak bir seans bulabiliriz. Telefonu gişedekine veriyorsun ve sana kestiği iki bileti alıyorsun. Ben mısırın yanında çay içmeyi severim bu arada. Beni yanındaki koltuğa seni görebileceğim bir yere sessize alarak bırakıyorsun ve beraber ilk filmimize gidiyoruz." Mesajımı gönderir göndermez okudu fakat cevap vermek için biraz oyalandı. Nedense aklına yatması için mesajımı birkaç kez okuduğunu hissettim.

"Sen ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

"Tek başına kelimesini ayrıca vurgulamana bayıldım. Anlamadığım şey telefonu neden gişedeki kişiye veriyorum?"

"Seni sinemaya ben davet ettim. Ben ödeyeceğim."

"Saçmalama. Bu dört bilet alman anlamına gelir."

"Matematiği kuvvetli insanları severim."

"Dalga geçme. Bu çok fazla para demek. Kabul edemem."

Plan garip bir şekilde içime sinmişti ve Doğa'nın bunu reddetmesi canımı sıkıyordu. Onu razı edebilecek bir şey düşünürken buldum kendimi. Biletleri bana aldırmasına izin vereceği bir şey...

"Mısırlar senden olsun."

"Orası da ayrı bir konu. Kim sinemada mısırın yanında çay içer ki?"

"Aşağıladın mı sen beni az önce?"

"Evl. Sadece garipsedim."

"Sen ne seversin?"

"Kola ama şekersiz. Cam şişe olursa tercihimdir "

"Tamam."

"Geliyor musun şimdi benimle sinemaya sevgili Balerin!"

Sabırsızca mesaja baktım. Sanki evet dediği anda koşacakmışım gibi kabına sığmaz bir şekilde sandalyede oturuyordum.

"Yoldayım."

Keyifli bir kahkaha dudaklarımdan koptu ve elimi zafer kazanmış gibi yumruk yapıp havaya kaldırdım. "Evet!" O an nerede olduğumu hatırlatan bakışlarla kendime geldim. Yine de yüzümdeki gülümsemeyi eksiltmeden ayaklandım. Etrafımdaki dayılara hafif bir selam verdim ve neredeyse koştum. Çok uzun zaman sonra bir yere koşarak gidiyordum. Sanki on yedi yaşına dönmüşüm gibiydim.

Tam bir marketin önünden geçmiştım ki aklıma gelen düşünceler adımlarımı durdurdu. Gerisin geri koşarak buzdolabına göz attım. Sinemada cam şişede şekersiz kola bulamama ihtimaline karşı yanımda götürecektim. Aradığımı bulduğum gibi hızlı bir ödeme yaptım ve tekrar koşmaya başladım. Nefessiz, dur duraksız, dört nala koşan bir atın gücü, heyecanı ve isteğiyle...

DOĞA

Çılgın bir fikirdi.

Akla yatan hiçbir yanı yoktu ama ben kendimi koşar adım okuldan çıkarken bulmuştum. Kampüse en yakın sinema Emaar Alışveriş Merkezi idi. Saate baktığımda otobüs beklerken zaman kaybedeceğimi gördüm. Vakit kaybetmemek için yoldan bir taksi çevirdim ve adresi tarif ettim.

Kalbimin atışını sanki dışarıdan duyuyordum. Neden bu kadar heyecanlanmıştım bilmiyordum. Hayatımda ilk kez sinemaya gitmeyecektim ama ilk kez tek başıma gidecektim. Bırakın tek başına sinemaya gitmeyi, tek başına yemek yemekten bile hoşlanmazdım ve şu anda bunu yapmak üzereydim.

Tek ama iki kişilik bir serüven...

Kahrolası iş çıkışı trafiği başlamak üzereydi. Neyse ki taksici ara solumlardan bizi alışveriş merkezinin önüne çıkarmıştı. Ödememi yapıp taksiden indim. Neredeyse koşarak alışveriş merkezine girmiştim. Güvenlik kontrolünde bekleyenlerden izin isteyerek öne geçtim. Katlar arasında koşar adım ilerliyordum. Bu hızda birkaç kişiye çarpmış, özür dileyerek koşmaya devam etmiştim.

Sinemamın olduğu alana geldiğimde soluklanmak için kısa bir an durdum. Bir yandan da Doğukan'ı aradım. Çalma sesine nefeslerim karışırken sinemaya doğru ilerledim. "Geldin mi?" İlk günden beri beni etkisi

altına alan o güven verici ses, telefonun ucundaydı ve ben asıl soluğu zaman almışım gibi hissediyordum.

"Geldim."

"En yakın seans kaçta?"

Gözlerim ışıklı, geniş tabelada dolaştı. Filmler sürekli geçtiği için istediğim filmin saatini görene kadar birkaç saniye geçmişti. "18.15" Doğukan'dan düşünceli bir mırıltı yükseldi.

"Burada 18.00 ve 21.00'da var."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp saate baktım. 18.12'ydi. Bu akşam işe gideceğini bildiğim için 21.00 bize uymazdı. 18.00 seansımı da kaçırmıştık. Üzül müştüm. Hem onu istediği film den alı koyduğum için hem de beraber izleme şansını kaybetmemizden kaynaklı. Belki birkaç dakika daha erken gelebilseydim o...

"Telefonu gişedeki görevliye verir misin?"

Ricasıyla kaşlarım çatıldı. Nedenini sorguladım. Sanki her şey planı uygunmuş gibi, "Film izlemeyecek miyiz?" diye sordu. Kaşlarım daha da çatılmıştı. "Senin saatin uymuyor," dediğinde, "Kim demiş?" dedi. Ciddi miydi?

"Bilet alana kadar ilk yarım saatini kaçırsın. Artık girmenin bir anlamı yok ki. Keşke beni beklemeden girseydin sen."

"Sana değ erdi ve sensiz olmazdı. Daha fazla kaçırmamı istemiyorsan telefonu artık gişe görevlisine ver."

"Ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

Bunu bugün ondan ikinci kez duymuştum. İçime sinmese de gişeye yaklaştım. Önündeki ekrana bakan kadına, "Affedersiniz," diyerek dikkatini üzerime çektim. Bıkkın bakışları beni bulduğunda, "Arkadaşım sizinle konuşmak istiyor," dediğinde kaşları çatıldı. Büyük ihtimalle ne alaka diye düşünmüştü. Telefonu uzatırken, "Sanırım gideceğimiz filmle alakalı bir şey soracak," dedim. Bu durumu garipsese de telefonu aldı.

"Efendim."

Doğukan'ım ne söylediğini duyamıyordum fakat kadının yüzünde-

bu ciddi ifade yavaş yavaş yumuşadı. Gözleri tekrar bana döndü. Neden bilmiyorum ama bu seferki bakışından utanmıştım. Onaylayan mırıltılar çıkarırken bakışlarını benden önündeki bilgisayara çevirdi. Tek eliyle bir şeyler yapıp, "Tamam... Anladım... Gönderiyorum..." gibi kısa kelimeler kullanıyordu.

"Buyurun hanımefendi."

Kısa bir süre sonra telefonumu tekrar bana uzattı. Doğukan'ın hâlâ hatta olduğunu görünce alıp kulağıma götürdüm. "Aldın mı?" Sorusuyla beraber kadın iki bileti de gişe bankosuna bıraktı. Sanki bunun için gelmemiş gibi şaşkın şaşkın baktım. Ödemeyi nasıl yapmıştı? Biletleri elime *alırken üzerinde yazanlara göz gezdirdim. 18.15 seansına iki kişilik bilet. G8-G9.*

"Aldım."

Telefonum titredi. Ne olduğuna bakmak için izin isteyerek kulağımdan uzaklaştırdım. Doğukan aldığı biletleri atmıştı. G8-G9... Telefonu kulağıma götürdüm. "Aynı koltukları nasıl buldun?" diye sordüğümde, "Beraber seçtik ya," dedi. Role kendini o kadar kaptırmıştı ki gülmeden edemedim.

"Doğru ya. Açlıktan aklımdan çıkmış."

"Ee hadi gidip mısır alalım o zaman."

Ayaklarım hangi ara o tarafa yönelmişti bilmiyordum. "Çok güzel kokuyor," dediğinde derin bir nefes aldım. Sanki onunla aynı kokuyu duymak yan yanaymışız gibi hissettirmişti. "Ama sen çok daha güzel kokuyorsun." Duyduğum cümleyle yanaklarım ısınmaya başladı. Yüzüme yerleşmiş aptal bir gülümsemeyle önündeki çiftin siparişini bitirmesini bekledim. Doğukan'ın büyük boy mısır sipariş ettiğini duyuyordum. Sıra bana gelince ben de aynı siparişi söyledim. Aklıma gelen detayla gözlerimi etrafa dolaştırdım. Kenardaki kahve otomatında çay olmasını umarak mısır aldım. Ödemeyi yaparken telefonum titredi. Ekranı baktığımda Doğukan'ın fotoğraf attığını gördüm ama açmadığım için ne olduğunu göremiyordum.

"Teşekkürler."

Otomat makinesine doğru yürürken fotoğrafı açtım. Mısır, cam şişede

şekersiz bir kola ve çayı kucaklamış bir Doğukan görmeyi beklemediği için olduğum yere çakılmışım. Ona ne kadar bakarsam bakayım hep ilkte görüyormuşum gibi heyecanlanıyordum. Dişlerinin düzgünlüğünü ilk kez resmediyormuş gibi gülümsemişti. O tebessüm gözlerine kadar ulaşmıştı ve gamzeler... Ah o gamzeler yine belirmişti siyah gözlerinde.

O gülümştü, sanki benim göğsümde yankısı duyulmuştu.

Çayı aldıktan sonra benzer bir poz çekmeye çalıştım. Çirkinliğimusr paketinin arkasına saklamaya çalıştım. Fotoğrafi attığımda kulaklarımda huşritılar duyulmaya başladı ve bir anda telefon kapandı. Dakikam bitti diye düşünürken bir anda ekranımda görüntülü arama ibaresi belirdi. Nefesimi tuttum. Sanırım bu hisse alışamayacaktım. Şimdi kendini nereye saklayacaksın bakalım Doğa Hanım...

Aramayı cevapladım. Birkaç saniye içerisinde ekranımı doldurmuş adam, yüzüme yerleştirdiği gülümsemeyle gelmişti sanki. Belki de o gülümsemediği için dudaklarım iki yana çekilmişti. Peki ya kalbim? O nede kıkırdayan bir kız çocuğundan farksızdı?

Salonun kapısındaaydı. Hiçbir ses duyulmuyordu. İşaret parmağımı dudaklarına doğru götürdü. Hemen telefonun sesini kapattım. "Hadı geldim," der gibi başını salladı. Beraber ama ayrı ayrı salonlarımıza girdik. Çok kalabalık değildi. Fragman akışı devam ederken yerimi buldum.

G8'e oturdum ve yanımdaki koltuğa telefonu koydum. Doğukan da G9'a oturmuş gibi duruyordu çünkü telefonunu benim aksime sol tarafına yerleştirmişti. Ortamın karanlığında beni görüp görmediğine baktım. Yüzümdeki cılız ışık sayesinde varlığım seçiliyordu. Onunki de... Sadece birbirimizi göreceğimiz şekilde telefonlarımızı ayarladık.

Hayali arkadaşı olan çocuklara dönmüştüm sanki. Kimse görmüyordu ama ben onun yanında olduğunu biliyordum.

DOĞUKAN

Bu yaşıma kadar Marvel'a ait filmlerin hepsini, hiçbir detay kaçırmak istemezcesine pürdikkat izlemiştim. Fakat ilk kez bir filmine değil de sahnelerdeki ışıkla görüşümde netleşen kızın ifadelerini kaçırmamak için gözümü kırpmıyordum. Şaşkınlığını, gülüşünü, heyecanını, merakını, yüzüne yansıttığı tüm mimikleri zihnime kazımaya çalıştım. Güzelliği, cennet ırmaklarını bile gölgede bırakıyordu. Karanlığa rağmen üzerindeki ona iki beden büyük gelen kapüşonlusuna, yorgunluktan renksizleşen yüzüne, ıyıkusuzluktan kısılan gözlerine rağmen çok güzeldi.

Beklemediğim bir anda önce benim bulduğum salonun ışıkları yandı. Bu aydınlık Doğa'nın dikkatini çekmişti. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde ay parçası gibi duran yüz hatları, benim arkamdan yayılan ışıkla daha da aydınlanmıştı. Yanakları ne zamandır kırmızıydı? Salonları çok mu sıcaktı? Yoksa ondan gözlerimi ayırmadığım için utanmış mıydı?

Seansların arasında saat farkı olduğu için onun araya girmesine en azından on beş dakika olmalıydı ve büyük ihtimal o araya girdiğinde benim filmim kaldığı yerden devam edecekti.

Sesini duymayı özlemiştim. Konuşamayacak olmanın verdiği hüznü onu izleyerek hafifletmeye çalışıyordum. Yine de birkaç kelime bile olsa sesinden bir şeyler duymayı çok isterdim. Doğa tekrar bakışlarını bana çevirdi. Göz göze geldiğimiz anların hepsinde olduğu gibi hafifçe gülümsemişti. O sırada yukarıdan gelen arama ve ekranın köşesindeki saat dikkatimi çekti.

Siktir.

Biraz daha oyalanırsam işe geç kalacaktım. Osman'ın aramasını meşgule attım. Telefonu elime alıp Doğa'ya mesaj yazacağım sırada bir anda onun salonu da aydınlandı. Gözleri kamaşırcasına kısıldı ve şu anda çok tatlı görüyordu. Bu ifadesine daha sonra da bakabilmek için gizlice ekran fotoğrafı aldım. Doğa da telefonunu eline alırken birbirimize biraz daha yaklaşmıştık.

"Selam Balerin," dediğimde utangaç bir gülümsemeyle, "Selam Kurşun Asker," diye cevap verdi.

"İlk yar için ne düşünüyorsun? Beğendin mi?" Hiçbir fikrim yoktu. En ufak bir karesine bile bakmamıştım ama izlediğim şeyle ilgili yorum yapabilirdim.

"Heyecan vericiydi. Gözümü bir an bile ayırmak istemedim." Doğa'nın kaşları hafifçe havalandı. Söylediğimi sorguluyordu. Film için olmadığını anlamış olmalıydı. Bu zekası benim işimi fena hâlde bitirecekti.

"Ve maalesef ki ayırmak zorundayım artık."

Kaşları çatılırken, "Ne oldu?" diye sordu.

Saati vurgulayarak, "Görev beklemez," dedim. Suratının düştüğünü görmek canımı sıkırsa da bu konuda elimden hiçbir şey gelmezdi.

"Doğru, bu akşam çalışıyorsun," dediğinde başımı onaylarcasına salladım. "Tamam o zaman. Ben sana filmin devamını anlatırım."

Gülümsedim. "Anlaştık o zaman," derken ışıklar kapandı. Konuşanları rahatsız etmemek için hızlıca ayaklandım. Salondan çıktığım gibi Doğa'nın salonundaki ışıklar da kapandı. Onu filminden alıkoymamalı için, "Dikkatli ol," dedim. Telefonu dudaklarına yaklaştırdı ve fısıldadı.

"Sen de dikkatli ol. Çıkınca haber veririm."

DOĞA

Hayatımın ilk ve en değişik hissettiren sineması tek başıma da olsa bitmişti. Doğukan başını kaçırmıştı, sonunu da işe yetişmesi gerektiği için izleyememişti ama olsun. Bu bizim ilk sinemamızdı ve belki de bu yaşıma kadar gittiğim tüm filmlerden daha çok etkilemişti beni. İlk yarıdan adam akıllı bir şey anlayamamıştım çünkü Doğukan'ın gözlerini üzerimde hissederken tam olarak konuya odaklanamamıştım. Neyse ki ikinci yarıda dikkatimi dağıtacak güzellikte siyah gözler yoktu. En azından filmi anlatmaya konu gelince söyleyebileceğim iki üç olay vardı.

Herkes salonu terk etmeye başladığında ben de ayaklandım. Ortalıkta bir eşyam kalıp kalmadığına baktıktan sonra yediklerimin çöplerini topladım. En aşağıdaki çöp kovasına atmak için inerken telefonumun titrediğini hissettim. Ekrandan gelen mesaja baktım ve şaşkınlık nidası olarak, "Yok artık," tepkisi döküldü dudaklarımdan. Bu kadarını hesaplamış olamazdı değil mi?

"Bitti mi?"

"Dakikaları mı sayıyordun? Şimdi çıktım salondan."

Bana nadir gönderdiği gülümseyen emojisinden attı. Mesajlardaki öddiyetine arada sırada serpiştirdiği bu ifadeler daha bir anlamlıydı sanki.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Eve gidip uyumak istiyordum fakat öğlen ablam aramış ve akşama arkadaşlarını çağırdığını söylemişti. Film sırasında da ihtiyaçlarını listelemiş,

almadan gelmemem konusunda tembihlemişti. Yani benim uykum biraz saat ötelenmek zorundaydı.

*"Alacağım ufak tefek şeyler var. Sonra eve geçirim.
Ablamın arkadaşları gelecekti bu akşam."*

"Ablan bekâr mı?"

Yürüyen merdivenle aşağı inerken hızla mesaj yazdım.

"Hiçim. Sevgilisi var ama."

"Anladım," demekle yetinmişti. Konuşma tıkanmış gibi hissederken bir anda kurtarıcı bir mesaj ekranıma düştü.

"Arkadaşları derken çok kalabalık mı olacaksınız?"

*"Yani bildiğim kadarıyla Ege abi, kardeşi ve eşi olacak ve
bir çift daha. Belki bir arkadaşları daha gelebilir mi
ama en son konuştuğumuzda kesin değildi."*

Alışveriş merkezinden çıktığım anda havanın karardığını gördüm. Saat dokuzaya yaklaşıyordu. Güzel, evin yanındaki market henüz kapanmamıştı. İlerideki durağa doğru yürürken ablamın isteklerini oradan almayı karar verdim.

"Sekiz kişi olacaksınız yani?"

"Ege'nin enişten olduğunu var sayıyorum."

Şanslı günlerimden birinde olmalıydım. Durağa gelmemle bineceğim otobüsün gelmesi bir oldu. "Bir dakika," yazıp izin istedikten sonra sıkış tepiş bir şekilde otobüse bindim. Akbilimi nasıl bastım, orta kapıya kadar hangi ara yürüdüm hiç bilmiyordum. Bildiğim şey, zihnimi uyutacak kadar kötü kokan birileriydi. Otobüsün havasızlığı yetmiyormuş gibi ter kokusunun baskınlığı ilk dakikadan midemi bulandırmaya başladı. Kokuya odaklanmamak için zihnimi dağıtmaya karar verdim. Bunun içre Doğukan bıçılmış bir kaftandı.

"Otobüse biniyordum da biraz ortam sıkışık."

"Hemen cevap yazamazsam kusura bakma olur mu?"

İzin istememin ve bekletmemin nedenini açıkladıktan sonra attığı mesajları okudum ve tek tek cevap attım. Tabii ki onun cevabı da gelmemişti.

"Matematiği kuvvetli insanları severim."

"Evet yaklaşık bir senedir öyle."

Daha önceden de çok yakın arkadaşydı.

O yılları da katarsak beş senedir "

"Gelenleri ne kadar tanıyorsun?"

"Ege abinin kardeşi ve eşini sayılı gördüm sanırım"

ama diğer çiftle birkaç kez takıldığımız oldu.

Aras'ı çok iyi tanıyorum."

"Aras... Yakın arkadaş olacak kadar mı?"

Genelde leb demeden Çorum diyen biriydim fakat nedense Doğukan'la konuşmaya başladığımdan beri basiretim bağlanmış gibi hissediyordum. Bu kadar sorgu sualın çıktığı yeri nasıl bu kadar geç anlamıştım ki ben ...

"Aaa... Şimdi anladım ben."

Merak etme beni erken kaybetmene neden

olabilecek kişi Aras olamaz. "

"Seni zaten erken kaybetmeyeceğim ama nedenini merak ettim."

"Onun tercihi senden yana çünkü."

Bu mesajı yazdıktan sonra bir an Doğukan ve Aras'ı yan yana düşündüm. Gerçek olamayacak kadar mide bulandırıcı sahneyi düşündükçe suratım buruştu. Ardından mesajındaki ince detay gözümne çarptı: "Erken kaybetmeyeceğim."

"Kaybedeceğinden eminsin ama ... "

"Sana yetemediğim bir gün olacak."

"Belki benim de olacak ve erken kaybedilecek kişi sen olacaksın."

Neden bu ihtimali hiç düşünmüyorsun?"

"Çünkü öyle bir ihtimal yok. Sen benden

gitmediğin sürece ben buradayım."

"Kurşun Asker ve büyük konuşmaları ... " yazarken gözlerimi devirdim. "Bir gün evleniyorum dersin görüşeceğiz seninle." Doğukan'a mesajım hemen iletilse de cevap vermek için her zamankine kıyasla biraz daha

oyalandı. Ben de o sırada hangi durakta olduğuma baktım. Eve çok yakındım. Devamında yürüsem mi diye düşünürken telefonum titredi.

"Görüşmemme ihtimalimiz yok."

Ekrandan okuduğum mesajla kaşlarım çatıldı. Bir an bana atıldığı mesajı bile unutturmuştu cevabı. Onun evliliği ve benimle görüşmemme ihtimalinin olmaması... *Kalbim yersiz bir heyecana kapılmak üzereydi* dizginledim. Mantığımı devre dışı bırakmanın bu konuşmaya hiçbir faydası yoktu çünkü biz can yoldaşıydık ve aramızdaki ilişkinin sınırlarını çönet bir şekilde çizmiştik. Yani en azından Doğukan çizmişti. Hoş, sürekli sınır ihlali yapıyordu ama bir şekilde kendini yine çizginin öteki tarafına atmayı başarıyordu. O yüzden kendimi gülünç duruma düşürmeden oyunu onun istediği kurallara göre oynayacaktım.

"Ha tükürdüğünü yaladığını görmen için beni düğününe de davet edeceksin yani."

"Belki sen edersin."

"Can yoldaşımı etmeyeceğim de kimi edeceğim zaten."

Beraber harmandalı da oynarız.

Sizin oralarda meşhurdur."

"Sana sözüm olsun. Karşılıklı harmandalı oynayacağız o gece."

Neden bilmiyordum ama bu söylediğine burulmuştum. Cevap vermek için ekranda bekledim ama elim hiçbir kelimeye gitmemişti. İnceğim duraga geldiğimi görünce ekranı kapatıp telefonu cebime koydum.

Otobüsten indiğim anda telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi sırat asıklığını çatlatacak güçteydi. Telefonu cevaplarken karşıdan karşıya geçtim. "Efendim."

"İyi misin?"

Arabaların gürültüsünden sesini çok az alıyordum. Telefonu kulağıma yapıştırarak, "İyiyim. Sen nasılsın?" diye sordum. Sanırım daha çok bağınmıştım.

"Birden çıkınca seni merak ettim." Doğukan duyamadığımı fark etmiş olacak ki ses tonunu biraz yükseltmişti.

"İneceğim duraya gelince kapatmak zorunda kaldım. İner inmez yazacaktım ama sen aradın."

Şu anda çevir kazı yanmasın durumuna örnek teşkil ediyordum. "Anladım," demekle yetindi ve ardından evdekilerin çetelesini çıkartmak isteyen bir sorgu melegine dönüştü. Sorduğu her şeye saklamadan cevap verdim. Huzursuzdu. Evde yabancı erkeklerin olmasından hoşlanmamıştı. Saygı duymaya çalışıyordu ama ses tonu sevgiden yoksundu. Bu garipti. Normal zamanda olsa kapatacağım telefonu açık tutmak, karşımdakinin rahatlmasını sağlamak için ekstra çaba sarf ediyordum. Eve varana kadar döktüğüm dili, hayatımın hiçbir anında yaşamamıştım. Yine de Nuh diyor, peygamber demiyordu sanki.

DOĞUKAN

Mesaiye yetişmiştim yetişmesine ama aklım, Doğa'yla beraber o sinema salonunda kalmıştı. Onu yalnız bırakmıştım ve bu içime sinmiyordu. Daha da önemlisi onu izleyemiyordum. Bu yüzden çıkacağı anın saniyelerini bile saymıştım fakat sonrasında öğrendiklerim o saniyelerin hepsini boğazıma dizmişti.

Apartmana girerken telefonunun şarjının azlığını bahane ederek kapatmıştı. Biraz şarj olduktan sonra arayacağını söylemişti. Biraz şarj meşajlaşmaya engel değildi.

"Gelmişler mi?"

"Evet... Gece çoktan başlamış."

Sanki mesaj atmamı bekliyormuş gibi saniyesinde görmüş ve yine saniyesinde cevap vermişti. Hâlihazırda çatmaya yer arayan ifademle, "O ne demek?" diye sordum. Yaklaşık otuz saniye sonra ekranıma bir fotoğraf düştü. Loş bir ortam, çerez ve abur cuburla dolu bir masa ve baş konukları alkol. Zihnim en tatsız anılardan birine ışınlandı. Korku ve yaşanan acı o zamanki yoğunluğunda olmasa da gerçekliğini hatırlatacak kadar baskındı. Gözlerim kadehleri saydı tek tek. Sekiz taneydi. Yani bu demek oluyordu ki ...

"Ortam kurulmuş demek."

"İçki kullanıyor musun?"

Hayır demesini istedim. Anılarımda canlanmaya çalışan acıyı görmezden geldim. İçki kullanmadığını, hatta o ortamda bulunmak istemediğini, abartılı bir durum olursa gerekirse evden bile çekip gideceğini düşünmek istedim ama gelen mesajla ayaklarım gerçeğin tam üzerine bastı.

"Tatmışlığım var ama tatları çok kötü."

"Sigarayı hiç kullanmadım mesela."

"Ben sadece abur cuburların ve dedikoduların peşindeyim. Sen?"

"Alkolden de ortamından da hoşlanmam."

"Sigara kullanıyorum."

"Ben de sigaradan hiç hoşlanmıyorum. Kokusu üstüne"

"başına yapışıp kalkıyor. Hele saçlara."

Bir anda kusma emoji'si attı. Bana alttan mesaj verdiğini hissederek, "Yunıdayken içmem," dedim ve aklımdaki düşüncelerin ıstırapıyla, "Sen de benim için bir şeyler yapar mısın?" diye sordum.

"Yapabileceğim bir şeyse yaparım tabii."

"Dikkatli ol ve beni habersiz bırakma."

"Aniden göreve gitmem gerekse bile sessiz kalma."

"Evdeyim deli ne olacak."

"Ayrıca aniden gitme ihtimalin var mı?"

"Ama yalnız değilsin ve ortamda alkol var."

Arsız hatıralar zihnimden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Onların şu ana gelmesi hiç iyi olmazdı. Bu yüzden derin nefesler alarak bugün ekstra bir operasyon olmaması için dua ettim. Her an Doga'ya ulaşabilme ihtimalim olabilmesi için ...

"Orası belli olmaz ama gidersem haberin olur."

"Sen huzursuz oldun. Yabancı değiller merak etme."

"Yunında değilim ve bana yabancılar. Lütfen dikkatli ol."

"Yarımdasın..."

*"Ama merak etme dikkat ederim. Zaten yatarım
birazdan çok yorgunum."*

"Filmin sonunu ne zaman anlatıyorum?"

Ona güvenmekten ve bu gece her şeyin yolunda gitmesi için dua etmekten başka çarem yoktu. Telefonla konuşmak istemesini film üzerinden söylemeye çalışıyordu. Tüm gerginliğime rağmen yüzüme hafif bir tebessüm yerleşti. Bir noktada bana güçlü bir bahane de sunmuştu. Çok sessiz kaldığı anda aramam için işime yarayacak bir nedendi bu.

"Müsait bir an yakalarsam ve sen de uyumamış olursan ararım.

Hem böylece seni odana götürmeye de bahanem olur."

"A ahh. İstedin de gitmedik mi yakışıklı. Aşk olmasın."

Yüzümdeki gülümsemem biraz daha büyüdü. Düşüncelerime ve isteklerime önem verdiği, son cümleden bile anlaşıyordu.

Aşk, herkesin dilinde olan bir şeydi ve bir noktadan sonra duyguları ifade edemeyecek kadar sıradanlaşıyordu ya da belki de hak etmediğim için böyle düşünmeye itiyordu beni. Öte yandan aşk, geleceğe dair umut-bın olan insanların yaşadığı duygular arasındaydı. Benim için yarın denen bir kavram yoktu. Gün, şu andı. Değerli olan bugündü. Planlar yapmak bizim gibilere göre değildi. Sevmek, sevilmek bile zorken aşğım gibi büyük, gösterişli kelimeler sadece vatana söylenebilirdi. Çünkü bu duyguları asıl hak edenler toprak altındaydı.

"Aşk olmasın. Daha özeli olsun. Amin."

Her zaman olduğu gibi can yoldaşlığının vurgusunu yaptım. Böyle anlarda bana kızıyor muydu bilmüyordum ama yerimizi bilmemiz için arada hatırlatmam gerektiğini hissediyordum. "Dogi!"

Ortak salona giren İbrahim'in gözleri içeriyi taradı ve benimle buluştuğu anda aradığını bulmuş gibi parladı. "Devriyeye adam lazım. Tam teçhizat Hadi." Merak uyandırıcı kelime kalabalığıyla ayaklandım. "Bir sorun mu var?" İbrahim odadan çıkabilmem için kapının önünden çekildi.

"Birkaç mahallede hareketlenme olduğuyla ilgili istihbarat geldi. Şef hazırlıklı çıkalım diye uyardı."

"Anladım," demekle yetindim. Teçhizatlarımı almak için ilerlerken arkamdan, "Beş dakikaya teker döner!" diye bağırdı. Ona cevap vermek yerine Doğa'ya haber vermek için zamanımı harcayacaktım. Gördüğüm mesajla içimde yükselen çocuksu nıdayı son anda yakaladım. Önce devn-
yeye çıkacağımın mesajını yazdım. Ardından da yüzümü güldüren mes-
jına cevap verdim.

"Oldu bile bence."

"Bence de..."

DOĞUKAN

"Aga buradan sekizinci geçişimiz. Şu arka sokaktan dolaş bir kere de."

Osman'ın yakınıyla İbrahim söylediği sokağa girdi. "Şükür ya Rab-bim," diyerek ellerini havaya doğru açan Osman, "Bir kere daha o sokak-tan geçseydik gelen istihbaratı sen ayarladın diyecektim," dedi sitemle.

Söylenenin aksine sakin bir devriye oluyordu fakat Ejder'in içi gayet bereketliydi. Bu enerjiye ayak uyduramayan bir tek kişi vardı. Onun da aklı İstanbul'da, bir ev dolusu alkolik insanın arasında kalan masumiyette takılıydı. Kafaman içindeki sorularda ne adam akıllı çevreye bakabiliyordum ne de aracın içindeki muhabbete katılabiliyordum.

İyi miydi?

Biri onu rahatsız etmiş miydi?

Uyuyacağını söylemişti, odasına geçmiş miydi?

Kapısı kilitli miydi?

O uyurken rahatsız eden biri olur muydu?

Sıkıntılı bir iç çekerek hücum yeleğimin önünden telefonumu çıkar-dım. Aramamıştı, mesaj atmamıştı, son görülme saati en son konuştuğumuz saatti. Yani bunu iyiye mi yormam gerekiyordu kötüye mi?

Onu bir kere görmeyen içim rahatlamayacaktı. O yüzden görüntülü aramaya tıkladım ve çevirme sesi duyulmasın diye telefonu kistim. Hoş, aracın içi o kadar gürültülüydü ki arkadaşlar kendi seslerini duyurmak için çoğu zaman bağırıyordu.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Uyuduğunu düşündüğüm sırada ekran ikiye bölündü. Gece lambasının loş ışığının altında ay parçası gibi parlayan Doğa'ya çevremdekiler, çaktırmadan susmasını işaret ettim. Başını *tamam* anlamında salladı. Odasındaydı. Büyük ihtimalle çok önceden geçmişti çünkü görebildiğim adanıyla yatağının içine kıvrılmıştı. Uyumuyordu ama belli ki biraz daha ramasaydım uyumuş olacaktı.

"Yalnız devriye telefonda atılmıyor Karahanlı."

Osman'ın odağı bana çevrilmişti. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi telefonu göğsümün üzerine, beni alttan da olsa görebileceği yere yasladım. "Bu aralar elinden telefon düşmüyor, görmüyorum sanma," derken imalı bir şekilde kaşlarını kıpırdatan Osman'a içimden küfretmek gelse de gülümsemiştim.

"Çok şükür ki gözlerin görüyor Ostim. Ya görmeselerdi?"

Osman'ın kaşları beğeniyle havalanırken, "Güzel güzel. Hayat ışığı alıyorum senden," dedi. "Ne yapıyorsan devam et."

Biriyle konuştuğuma laf çarpıtmasına, "Siktir git!" diye cevap verdim ama alakasız bir şekilde gülüyordum da.

Benim son zamanlarda sürekli telefonla oynadığının geyiği biraz daha aracın içinde döndü. Fırsattan istifade soluğu yine aynı sokakta alan İbrahim neyse ki üzerimdeki odağı çekip almıştı. "Lan yine mi bu sokak? Ne var oğlum bu sokakta? Hayır sadece sana istihbarat geldi de haberimiz mi yok?"

Herkes İbrahim'e sataşmaya başlarken telefona doğru baktım. Doğa yüzünde sıcak bir tebessümle beni izliyordu. Bakışlarının odağında olmak kış günü sıcacık bir battaniyeye sarılmak gibiydi. Birilerinin dikkatli bakışlarının üzerimde gezinmesinden hoşlanmazdım ama Doğa'nın gözlerini benden çekmiş olmasına bile tahammül edemiyordum.

"Baktım aklım sendeyken işe odaklanamıyorum, benimle ol istedim."

Telefonu dudaklarıma götürüp fısıldanıştım. Ardından birinin beni duyup duymadığını kontrol ettikten sonra, "Hadi uyu. Tath rüyalar benim güzel kugum," diye fısıldadım. Beni duyduğuna emin olunca da telefonu tekrar eski yerine çektim.

Göz ucuyla baktığım Doğa, yüzünde çocuksu bir tebessümle yatağına uzandı. Telefonunu bir yere sabitleyip ellerini başının altına aldı. Yastığa sarılarak uyumayı sevenlerdendi ve ben yastığı bile kuskanacak duruma nasıl geldiğimi düşünüyordum. Bana bakarken yavaş yavaş gözlerinin kapandığını gördüm. Birbirine sarılan kirpiklerini kuskandım. Uykuya direniyordu. Kaybedeceği bir savaşa girmesi yüzüme hafif bir tebessümün yapışmasına neden oldu. O da en az benim onu önemsedığım kadar beni önemsiyordu. Artık daha net hissedebiliyordum.

Bir süre sonra zafere doğru bayrak sallayan uyku oldu. Aracın gürültüsünden ve yapılan muhabbetlerden rahatsız olmasın diye kendi sesimi kapattım. Görüntülü aramayı kapatmam gerekiyordu ama ben ona bakalmış bir şekildeydim. Ne nerede olduğum önemliydi ne kimlerle ne de ne için ...

O kadar masum ve eşsiz görünüyordu ki ona kuğu demek bile yetersiz gelmişti bir an. Sanki hayat ona kirini hiçbir zaman sürmemiş, sürememiş gibiydi. Güzellik kavramına yeni bir anlam katmak için doğmuş olmalıydı. Ufak göğsü soluk alıp verdikçe kıpırdıyordu. Ona bu kadar dikkatli bakıyor olmasam kaçıracağım kadar ufak hareketlerdi fakat sanki bahşettiği yaşam, benim ciğerlerimde alazlanıyordu. Bundan birkaç hafta önce birini uykusunda izleyeceğimi söyleseler, "Hiç işim gücüm yok ya zaten," derdim. Oysaki şu an, "Keşke işim olmasa da her saniye gözümün önünde olsa," diyecek kıvamdaydım. Bu yüzden telefonu kapatamamıştım işte.

"Şımak Özel Harekât Şube Turizm'in sayın yolcuları. Varış noktamıza gelmiş bulunmaktayız. Güzel bir yolculuktu. Herkese teşekkürler."

İbrahim'in şaka yollu geldiğimizi söylemesine Osman, "Güzeldi tabii," diyerek karıştı. "Özellikle bir sokağın güvenliğinden kesin emin olduk Allah'ın Mecnun'u. Bir daha sen kullanma lan devriye arabasını."

"Amma uzattınız lan. Görevi bitirdik geldik. Ha bir sokak, ha beş sokak. Sayılara takılmayın bu kadar."

"Yemin ederim bu rahatlıkla bu rütbeye nasıl geldin bilmiyorum Memoli."

Ejder'in içindeki goygoy muhabbeti dışarıda da süreceğe benziyordu. Bu yüzden ne dışarıda oyalanmak istedim ne de sigara içmek. Göğsümde tuttuğum Doğa ile binaya girdim. Dinlenme odasının boşluğu

işime gelirken kendimi en kuytu köşedeki masaya attım. En azından bu hamlemlerle davetsiz bir misafirin ilk girdiği anda Doğa'yı görme ihtimaline en aza indirmiştim.

Davetsiz misafir derken bir anda Doğa'nın kapısının camı kısmında bir kararlılık fark ettim. Daha önceden orada olmadığına şerefim üzerine yemin edebilirdim. Ne zamandır oradaydı ya da neden oradaydı bilmiyordum. Bakışlarımı telefona doğru yaklaştırarak o kararlılığın ne olduğunu çözmeye çalıştım. Uzun sayılmayan ama iri olduğu belli olan bir silüetti. Ablası olabilir miydi? Yavaşça kapısı açıldı. Kapısını kilitlememişti. Harika!

Salonun gürültüsü resmen yatak odasına dalmıştı. Ablasının olmadığına emin olduğum bir adam aralık kapıdan gözüküyordu. Gerginliği azaltma ihtiyacı üzerine hücum ettim. Sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekse bile sakın kalmalıydım. Peşin hükümlü olmak sadece idam getirirdi. Gerçi bu piç kurusu Doğa'nın kapı kolunu tutarak kendi sandalyesini kendi kendine kaydırmıştı ama ... Sakin ol Doğukan. Önce ne olduğunu anla, sonra yeteri kadar delireceğin zaman gelecek. Belki odaları karıştırdı ya da Doğa'nın odasını tuvalet sandı. Sakin ol! Umarım tuvalet sanmıştı. Çünkü yüzünü seçemesem de elindeki parlayan şeyin bir kristal bardak olduğunu anladıktan sonra sıçacak bir yer aramak zorundaydı.

Bir süre kapının önünde oyalandı. Hafiften sallanıyor olması sarhoş olduğunu gösteriyordu. "Doğa ..."

Fısıltı bile olsa adının başka bir erkeğin, sarhoş bir erkeğin dudaklarından çıkması hazırda kaynayan kanımı beynime sıçrattı. "Doğa uyuyor musun?"

Sesi, içime hücum edip kulaklarımda uğuldayan öfke yüzünden duyulmaz hâle geldi. Vahşet isteği sinsice içeri süzülüyordu. Oturduğum metal sandalyeyi sesli bir şekilde geriye sürterek ayaklandım. Bir an sesi açıp ağızma gelen her şeyi saymayı düşündüm fakat bu, Doğa'yı korkutmaktan başka bir işe yaramazdı. Üstelik zor durumda kalmasını da istemiyordum ama siktüğimin herifi hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Derdi uyandırmak değildi. Derdi uyuduguna emin olmaktır.

Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpıyordu.

Doğa'nın üzerinde ne olduğunu düşündüm. Kahretsin alt tarafı

görmemiştim ki! Şu anda bir yerleri açık olabilir miydi? Gerçi sapık biri için açık kapalı fark edeceğini sanmıyordum. Allah kahretsin Doğa! Neden içeride alkol kullanan insanlar varken kapını kilitlemiyorsun! Neden?!

Telefonu masaya bıraktım ve ellerimi masanın iki yanına koyarak ekrana bakmaya devam ettim. İçimde aniden kabaran öfke yüzünden parmak uçlarımla karıncalandı. Ellerimi yumruk yaparak bunu yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Alt dudagımı kanatırcasına dişli-yordum. Şerefsizin odaya doğru birkaç adım attığını görünce yumruklarımı sertçe masaya geçirerek inledim. Dinlenme odasının duvarları hiddetimi esir alır gibi bu sesin yankısını birkaç saniyeden daha uzun sürdürdü.

"Doğukan?"

Umay'ın panikle içeri dalmasına, "Çık dışarı!" dedim. Sesimdeki uyanın görmezden gelen kız, "İyi misin? Ne ol..." diyerek bana geliyordu ki gözlerimi üzerine çevirdim. "Sana çık dışarı dedim!" diye bağırdım.

Donakaldı. Üzerimdeki gerginliği fark etmiş olacak ki, "Tamam sakın ol çıkıyorum," dedi ellerini teslim olur gibi kaldırarak. Başka bir arkadaşımızın da öfkemden nasibini almaması için kapıyı arkasından kapattı.

Aklımı kaybetmenin eşiğinde, elim kolum bağlı bir şekilde bekliyordum. Bir adım daha atarsa sesi açar Allah ne verdiyse söverdim ya da...

Arkadaki gürültüden sıyrılan bir kadın sesi, odanın kapısında belince aklımdaki düşünceye ara verdim. Kim olduğunu bilmiyordum ama, "Uyuyorsa gel," demişti. Demesinden ablası olduğunu anlamıştım.

"Uyuyup uyumadığını kontrol etmek istedin."

"Uyanık olsaydı mutlaka belli ederdi. Hadi gel. Herkes seni bekliyor."

O tını kızgınlıktan ötürü mü çıkmıştı, sabırsızlıktan kaynaklı mı? Adam hâlâ arkasına bakarak yürüyordu ve ben bu geceyi ona zehretmezsem Doğukan Karahanlı değildim. Ablası odaya her şey yolunda mı gibi kontrol ederek bakıp kapısını kapattı.

Göğsümdeki baskıyı rahatlatmak istercesine nefes almaya çalıştım. Az önce bir yöne savurduğum sandalyeyi geri çektim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum. Masanın üzerinde duran kalemi alıp parmaklarımla arasında döndürmeye başladım. Normalde bu işte çok

iyiydim ama bugün berbat bir iş çıkarıyordum. Sürekli düşürdüğüm kalem kırırmak istercesine masaya vurmaya başladım.

O sırada Doğa'nın kıpırdandığını fark ettim. Huzursuzdu. Gözleri yavaşça açıldı. Bir an sesi kontrol ettim. Hâlâ kapalıydı. Benim çıkardığım seslerden değil, az önceki gürültüden uyandığını anlamam daha da öfkelenmeme neden oldu. Gözleri canlı bir hâl alınca sesi açtım. Kırık olmayan bir cümle kurabilmem için önce öfkemi bastırmam gerekiyordu ama kontrol edilecek gibi değildi. Yine de dudaklarımın arasından normal sayılabilecek bir soru döküldü.

"Neden uyandın?"

Odasına birinin girdiğini bilip bilmediğini anlamam gerekiyordu. Doğa'nın bir süre düşündüğünü hissettim çünkü kameranun donmadığını kirpiklerini kırpmasından anlayabiliyordum. "Ben ara ara uyanıyorum geceleri." Duyduklarımınla gözlerim kapandı. Belki gerçekten uyanıyordu ama o gece bunlardan biri değildi. Elimdeki kalem güçlü bir sesle masaya çarptı.

"Bana yalan söyleme!" Kendimi yatıştırmaya gerek duymadan, "Seslerden rahatsız olduğumu biliyorum, gördüm!" diye bağırdım. "Odana bin geldi!" Her an bir öfke patlamasına daha maruz kalacağımı hissettiren sesim gittikçe yükseliyordu.

Doğa panikle yattığı yerden doğruldu. Yüzüne düşen saçlarını genye doğru savururken, "Kim geldi? Tarif edebilir misin?" diye sordu.

Öfkeli bir kahkaha sonu gelmez bir şekilde içimde yankılandı. "Önemli var mı?"

"Tabii ki var."

"Elinde viski bardağı olan biri. Uzun sayılmaz. İri yapılı bir silüet."

Doğa'nın biraz düşündüğünü gördüm. "Bir şey sormak için gelmiştir ya da uyuyup uyumadığımı kontrol etmek için." Kurduğu cümlelerin gittiği yönden haberi var mıydı?

"Normal bir şey mi bu senin için?" derken ağzumdaki iğrenç tattan kurtulmak istercesine her kelimayı tükürerek telaffuz etmişim.

"Tabii ki değil ama dediğim gibi yabancı değiller ve mutlaka geçerli bir nedenleri vardır."

Burnumdan sert, göğsümdeki yakıcı hissi söndürmek istercesine güçlü bir nefes aldım. Öfkeyle bir yere varamadığımı anladığımda sakince anlatmaya karar verdim. "Gece yarısı..." dedikten sonra tekrar bir nefes aldım. "Bir kızın odasına..." deyip birkaç saniye oyalandım. Şu anda sakin kalmak bedenime saplanan cam kırıkları gibiydi. Acıtırıyordu ama yerinden oynatarsam kanatacağımı biliyordum. "Elinde bir viski bardağıyla gelen kişinin..." Doğa'nın gözlerinin içine bakarak, "Hiçbir geçerli mazereti olamaz," dedim. Bağırmanın olmama rağmen irkildiğini hissettim. "Ve sen hâlâ kalkmış bana o kişiyi savunuyorsan..." Dilimin ucuna gelen kelimeleri son anda yuttum. İçimde biriken öfkeyi tekrar masaya vurarak çıkardım. Yetmediğini anlayınca ayaktandım. Hareket ederek üzerimdeki gerilimin boşalmasını istedim ama beceremeyecektim. O evde o şerefsizler oldukça sakinleyemeyecektim.

Doğa'nın ağlamaklı duran ifadesine odaklanmadan telefonu yüzüne kapattım ve nazımın en çok geçtiği devrelerimden birini aradım.

"Alo Dogi? Hayırdır bu saatte?"

"Sana işim düştü kardeşim. Yardımına ihtiyacım var."

DOĞA

Hayatımda ilk kez birinin öfkesinden korkmuştum. Telefon yüzünü kapandı ama ben sanki yüzüme tokat yemişim gibi irkildim. Gözyaşları bunun etkisiyle yer çekimine yenik düştü. Tutamadım hiçbirini. Üzerindeki ilk şoku attığım gibi geri aradım. Telefonu meşguldü ve bu beni daha da kahretmişti. Biri aradığı için mi kapatmıştı yoksa birini aramak için mi bilmiyordum. Tek bildiğim şu anki çaresizliğimdi. Tekrar aradım. Hâlâ meşguldü. Kiminle konuşuyordu bu kadar? Sabırsızca odanın içinde vaha atmaya başladım ve birkaç kez daha aradım. Her birinde çalma sesini duymuştum ama telefonun ucuna Doğukan'ın sesi ilişmemişti. Dayanamayıp belli aralıklarla mesaj atmaya başladım.

"Kurşun Asker..."

"Can Yoldaşım"

*"Sinirli olduğumu düşündüğüm için daha fazla aramayacağım
ama sakinleşince en azından bana mesaj atar mısın?"*

*"Çünkü beni yanlış anladın ve ben aramızın
böyle olmasını istemiyorum."*

En ufak yaşam belirtisi vermedi. Beklemeye karar verdim. Bir noktada inadının kırılacağına inanmak istiyordum. O nokta gelene kadar da kavgamıza neden olan olayı çözmem gerekiyordu. Odamdan çıkıp salona doğru hızla yürüdüm. Gülüşme seslerine doğru...

"Abla."

Salondaki herkesin bakışları üzerime çevrildi. Gülüşme sesleri bıçak gibi kesilmişti. Meraklı ve baskı yaratan bakışlardan kaçma isteğine karşı koydum. "İyi misin Doğa?" Egemen abinin sorusuna başımı sallayarak karşılık verdim. Konuşursam tekrar ağlarım diye korkuyordum.

"Sen uyumuyor muydun?" diye soran ablamın gözleri yüzümü tarıyordu. Sanırım gözlerimdeki kızarıklığın uyumaktan mı yoksa ağlamaktan mı olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Biraz gelir misin?" diye rica ettim. Dokunsalar ağlayacak gibi çıkmıştı sesim. Sözümü ikiletmeden ayaklanan ablam endişeli görünüyordu. Gerisin geri yürüyerek mutfığa girdim.

"Ağladın mı sen?" Peşimden mutfığa giren ablam dibime kadar girdi. Gözleri yüzümü daha da yakından incelerken, "Ağlamışsın," dedi. "Ne oldu?"

Tekrar ağlamaya başlamamak için derin bir nefes aldım. "Sana bir şey soracağım," dediğimde, "Sor," dedi kesin ve net bir tavırla.

"Ben uyurken odama giren biri oldu mu?"

Ablamın bakışları kısa bir anlığına dondu. Bu ifadeyi biliyordum. Evet, olmuştu. "Oyuna başlamadan önce Aras seni çağırmak için girmişti." Duyduğum gerçeğe gözlerimi kapattım fakat karanlığında beliren yüz fazlasıyla korkutucu olduğu için hızla geri açtım. Kahretsін!

"Bir şey mi oldu?" Tedirgin bir şekilde beni izleyen ablam, "Bu yüzden mi ağladın?" diye sordu. "Seni rahatsız edecek bir şey mi söyledi?" Ardı ardına gelen soruların hiçbirine cevap vermedim çünkü ne Doğukan'ı ele vermek istiyordum ne de Aras'ı zor durumda bırakmak. "Doğa?"

Burnumdan derin bir nefes alırken, "Hayal meyal içeride birini hatırlıyorum," dedim. "Neden içeri girmesine izin verdin abla?" Ağlamaklı hâlimden dolayı sinirimi belli edememiştim.

Ablam içeri gireceğini düşünmediğini, fark ettiği anda olaya müdahale ettiğini söyledi. Samimiyetine inandığım için zorlamadım. "Bunun için mi ağladın?" diye sorduğunda aklıma gelen ilk yalanı söyledim.

"Kâbus görüyordum."

Ablamın kaşları çatılırken, "Ağlayacak kadar ne görmüş olabilirsin?" diye sordu.

"Can yoldaşımı kaybetmek üzere olduğumu," diyemedim.

Sessiz kalınca, "Uyumayacaksan gel hadi sen de. Yeni başladık zaten" dedi.

Başımı *hayır* anlamında sallayarak, "Hiç hâlim yok. Siz oynayın," dedim. İyi olup olmadığımı sorguladı. Gülümseyerek, "İyi geceler," dedim ve daha fazla soru sormaması için odama döndüm. Bu sefer işimi şansa bırakmamak için kapıyı kilitledim. Telefonuma baktığımda Doğukan'ın hâlî mesajlarına cevap vermediğini gördüm. Çevrim içi de olmamıştı ama hissediyordum. Oradaydı şu an. Atacağım herhangi bir mesajı bekliyordu.

"Doğukan..."

Mesajlarımı ekrandan okuduğunu biliyorum.

Çünkü seni tanımaya başladım.

Açıklamama izin verecek misin artık?"

Neredeyse bir saat geçmişti. Cevap yoktu. İyi olup olmadığını merak ediyordum. Dayanamayıp tekrar aradım. Açmadı. Kendimi açıklamazsam nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum ve belli ki bunun tek yolu mesaj atmaktan geçiyordu. Yatağıma oturdum ve Doğukan'ın mesaj sayfasına girdim. Parmaklarımı göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde içimdekileri yazdım.

"O zaman ben açıklamamı yapayım çünkü gözüme uyku girmiyor."

"Sana karşı kimseyi savunmadım.

Haklı gördüğümü ya da normalleştirdiğim de yok.

Sadece ablamın çok eski arkadaşları ve hepsi beni kardeşi gibi sever.

Bu zamana kadar izinsiz odama kimse girmedi.

En azından benim bildiğim o.

Senin aklından geçenleri yapabilecek insanlar olmadıkları için

yani en azından ben ihtimal vermediğim

için başka bir şey vardır mutlaka dedim."

"Ama haklısın ben de şaşkınım. Ne olursa olsun içeri girmemeliydi Aras. Seninle konuştuktan sonra ablama gidip sordum. Uyumuyorsan

oyun oynayacaktık çağırmaya geldi eş olmak için dedi. Kızdım bunun için ama artık bir anlamı yok."

"Şimdi de odamdayım. Uyuyordum Doğukan, Allah aşkına benim ne suçum var?"

Cümlemi henüz bitirmiştım ki çevrim içi olan Doğukan, "Eş?" yazdı. Kaşlarımı çatıp bunu nerede geçirdiğimi düşünürken Aras'ın eşi olmamdan bahsettiğimi hatırladım. Kahretsin ...

"Az kalsın pişman olacaktım."

"Ekrandan okuduğunu biliyordum."

Ona çok kızgındım. Yüzüme telefonu kapatmasından daha çok beni görmezden gelmeye çalışmasına çok kızmıştım. Pişmanlık dolu cümlesine cevap verdim.

"Neye? Bana karşı olan tavrına mı? Olmahsın. Çünkü suçum yok."

"Tabii ki ekrandan okuyacağım."

"Başına bir şey gelmesine izin mi vereceğim?"

O da benim ekrandan okuduğunu bilmeme karşılık vermişti. Tam o anda kapı zili çaldı. Gözlerim anında saate kaydı. Gece yarısını geçmişti ve başka davetli kimse yoktu. Bu saatte kim gelmiş olabilir diye düşünürken buldum kendimi. Neden bilmiyorum ama annemin baskın yapma ihtimali yüreğimi hoplattı. Panikle ayaklandım. Kapının dışındaki sesleri dinlerken "polis" kelimesini duydum. Kaşlarım çatılırken kapının kilidini açtım ve hafifçe araladım. Holdeki konuşmaları dinlerken aklımda sadece bir kişi belirmişti. Bunu yapmış olamazdı değil mi? Bu kadar ileri gitmiş olamazdı. "Doğukan!" yazdım sinirle.

"Kapıdaki polisleri sen mi gönderdin?"

"Çok gürültü yapıldığıyla ilgili şikâyet varmış ve şu an ortamın dağılmasını istediler."

"Demek ki sesler sadece seni beni değil, tüm komşularınızı rahatsız etmiş."

"Bana yalan söyleme. Sen yaptın değil mi?"

Polislerin kapıya dayanmasını gerektirecek bir ses çıkardıklarını

sanmıyordum. "Şu an kapıda uzlaşmaya çalışıyorlar ve en çok sesi çıkan b. ablam. Onun başına bir iş gelirse seninle çok feci bozuşuruz." Mesajımı okuduğu gibi beni kışkırtacak bir cevap verdi.

"Bozuşsana benimle."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Seninle mesajda tartışmayacağım."

"Tartışacaksın yani?"

Mesajımı anında okumasına rağmen cevap vermedi. Dışandaki sesler yükselmeye başlayınca odadan çıktım. Ablamların yanına varmamla telefonumun çalması bir oldu. Doğukan'ın aradığını gördüğüm gibi meygule attım. Kapı eşiğine dayanmış iki polis vardı.

"Bana isim verir misiniz artık? Kimmiş o rahatsız olan daireler?"

"Hayatım, memur beyler görevi..."

"Ne görevi ya? Ne görevi? Gitsinler hırsız yakalasınlar, sapıkları tutulasınlar, genelevleri bassınlar! Burada ne işleri var?"

Egemen abının başarısız sakinleştirme çalışmasına bir faydam olacakmış gibi, "Abla biraz sakin olur musun?" diye sordum. İki polisin de gözleri üzerime çevrildi. Sanki beni baştan aşağı süzüyorlardı ya da böyle hissetmemin nedeni bu işin altında Doğukan olmasıydı.

"Hah! Avukatım da geldi. Sizi şikâyet edeceğim."

Gözlerim ablamın attığı yalanla fal taşı gibi açıldı. Polisler gülmek için kendilerini tutuyormuş gibi görünüyorlardı. Ah be! Kaşla göz arasında mesleğimi de söylemezsin be Doğukan. Birinin telefonu çaldı. Ekranına bakarak bizden uzağa doğru ilerledi. Komşuların kapıya çıktığını o anda fark ettim. Sanırım ablam da bunu fark etmişti ki, "Hanginiz bizi şikâyet etti?!" diye kükredi koridora doğru.

"Biz ne seslere göz yumuyoruz. Allah aşkına polis çağırarak kadar ne sesi çıkarmış olabiliriz?"

Telefonla konuşan polisin ne söylediğini duyamıyordum fakat Doğukan'la konuştuğuna adımın Doğa olduğu kadar emindim. Telefonu kapatıp yanıma gelen polis, arkadaşına kısa ama fazlasıyla mesaj dolu bir bakış attı. Ardından ablama dönerek, "Hanımefendi," dedi sakince. "Öfkenizi anlıyorum ama biz de işimizi yapıyoruz. Lütfen biraz sakin olun

Gerekli uyarımızı yaptık. Dağılmayacaksınız lütfen daha sessiz olun.”

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Doğukan olduğunu bildiğim için ekrana bile bakmadan meşgule attım. Onunla konuşacaktım ama önce şu olayın çözülmesi gerekiyordu.

“Size mi sora...”

Öfkeden kuduran ablam laf dalaşına devam edecekti ki Egemen abi ellerini ağzına kapattı. Boğuk da olsa hâlâ söylenen ablam, sevgilisinin kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Uzlaşmaya çalışıyormuş gibi görünen polisler, “İyi akşamlar,” diledi. Ablam nihayet Egemen abinin elinden kurtuldu ve içindeki hiddeti gösterircesine kapıyı çarptı. Ev pencerelerine kadar sallanmıştı.

Doğukan tekrar aradı. Ablamı komşulara sayıp söverken bıraktım ve odama doğru hızlı adımlarla ilerledim. Odama girdiğim gibi aramayı cevapladım. “Bu yaptığına inanamıyorum!” Doğukan profesyonel bir soğuklukla, “Seni şaşırttığuma sevindim,” dedi.

Tam bir saat boyunca tartıştık.

Dost gibi, sevgili gibi, kardeş gibi, karı koca gibi... Herkese benzeyen ama hiçbir şeyle kıyaslanmayan bir tartışmaydı. Ben sustuğumda o çıldırıyordu. O sessizliğe bürününce benim sesim yükseliyordu. Yine de en sonunda birbirimizde durulduk.

O kendini haklı görüyordu. Anlatımlarından sonra benim de onu haksız görme şansım yoktu. Devresinin kız kardeşi böyle bir ortamda ölü bulunmuştu ve bulan kişi onlardı. Ne hâlde olduğunu, uğradığı istismarı ilk görenlerdendi. Arkadaşının yıkılışına ilk tanık, engel olamayışına şahit olandı.

“Bir an... O piç sana dokunsaydı ve ben elim kolum bağlı bunu izlemek zorunda kalsaydım...” Sözlerine devam edemedi. Yutkunuşu bile acı veriyordu sanki. “Atılmaktan korktuğum mesleğimi kendi ellerimle yakardım ama ben de o ateşin içinde cayır cayır yanardım Balerin.”

Bu sefer yutkunamayan bendim. Çaresizliğini de korkusunu da ılıklerime kadar hissetmiştim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona hak verdim. Haksız olduğu anlar için affettim ve kendi adıma özür diledim. O da özür diledi ama yaptıklarından ya da söylediklerinden

dolayı değildi. Sadece beni görmezden geldiği tüm dakikalar için dük mişti özrünü.

"İlk kavgamızı ettik," derken sesi beni gülümsetecek kadar yumuşmuştu. "Ve inan bana seninle bu bile çok güzel can yoldaşım. İyi ki varsın."

DOĞUKAN

"Anı bahçelerinde üşümek sıcaktır," demişti Özdemir Asaf. Fakat ben zihnimdeki hatıralar yüzünden donuyordum. Gözümün önünde canlanan görüntüler ilk günkü kadar gerçektir. Bazen o gençce kızı yüzü Doğa'nınkine dönüşüyordu. İşte o anlarda yaktığım sigaranın da aldığı nefesin sayısı da karışıyordu. Karışıyor, dolaşıyor ve çözülmecek bir kördüğümüne dönüşüyordu. Acı, Doğa'nın yüzüyle bakıldığında iki kat büyüyordu sanki. Devremi biraz daha iyi anlıyordum. Üstelik bu sadece kötü bir hayal olmasına rağmen...

"Oturabilir miyim?"

Sesinden Umay olduğunu anladığım kişi hangi ara yanıma gelmişti bilmiyordum. Sorusu ise sadece laftaydı çünkü çoktan yanımdaki yerini almıştı. Gözümü ekrandaki kapüşonlu kızdan ayırma gereği bile duymamıştım. Sinemada ansızın çektiğim fotoğrafın gecelerime de acılarına da şifa olacağını nereden bilecektim ki...

"Doğukan?" Sigaramdan derin bir nefes çektim ve ağzımdaki dumanı sığınarak cevap vermedim fakat Umay pes edecek gibi değildi. "Nasılsın?" diye sorduğunda başımı merakla beni izleyen kıza çevirdim. Birkaç saat önce onun da öfkemden nasibini aldığını hatırlayınca daha fazla şıgırsızlık yapmak istemedim.

"İyiyim."

Emin olmak istercesine gözlerimi tararken, "Sevindim," dedi. "Sen ilk kez o kadar öfkeli gördüm. Gözün dönmüş gibiydi." Sadece gözüm değil emin ol o anlarda bende dönen çok şey vardı ama bunları tek tek sayamayacak kadar sakinleşmiştim. Cevap vermek yerine sigaramdan bir

nefes daha aldım. "Ne olduysa çözebildin mi bari?" derken bir an durdu. "Gerçi beni etrafından kovalamadığın için çözmüş olmalısın," diye devam edip kendince gülümsedi. Sanırım buna saygısızlık yapmak zorundaydım çünkü içimden başka bir kadınla güle oynaya sohbet etmek gelmiyordu. "Anlatmak ister misin?"

Neden sadece susup yanımda oturmuyordu ki? "Teşekkür ederim ama bende kalması gereken bir konu," derken daha fazla devam etmemesi için uyarıcı bir bakış attım. Sanırım gizemli cevabımla merakını daha fazla harekete geçirmiştim. Yine de uyarımı anladığını belli edercesine başını salladı. "Anlatmak istersen her zaman dinlerim," diyerek ayaklandı. Başını teşekkür edercesine salladım.

Umay yanımdan ayrılırken ben de tekrar telefonumdaki fotoğrafa döndüm. Aramızdakileri bağırışla çağırışla da olsa çözmüş olabilirdik ama benim için bir türlü rahatlamıyordu. Sanki ona daha fazla şey anlatmam gerekiyordu. İçimden geçen çok daha fazla detayı bilmeliydi.

Sigaramdan derin bir nefes daha aldıktan sonra Doğa'nın mesaj ekranına girdim ve yüreğimden taşmak için sabırsızlanan her bir kelimeyi düşünmeden, arkasının ne getireceğini planlamadan mesaja döktüm.

"Şu anda uyuyorsun güzel kuğum ve ne kadar tatlıya bağlasak da huzursuz olduğunu hissedebiliyorum. Uyandığında yüzünde biraz olsun gülümseme yaratmak istediğim için buradayım.

Umarım başarılı olabilirim."

"Şehit oğluyum ben. Babamı çok küçük yaşlarda kaybettim. Abimin babalık yapmasına ihtiyacım olan yaşlarda. O babamın peşinden gitmeyi tercih etti ve daha babamın toprağı soğumadan askeri okula gitti. Ben, annem ve küçük kız kardeşimin sorumluluğunu çok genç yaşta üstlenmek zorunda kaldım. Hiçbir zaman sadece kendimi düşünemedim. Çünkü abim özel kuvvetlerdeydi ve eve uğradığı zamanlar sınırlı olurdu. Ama varlığını bilmek bile kendime kaçış biletini elinde tutmak gibi bir şeydi. Zamanı gelince kullanacaktım."

"Sonra o da gitti."

"O futbolcu olma hayali kuran, hatta Fenerbahçe'nin altyapısına kabul edilmişken ailesini toparlamak için kendinden vazgeçen çocuk ikinci

kez aynı şeyleri yaşadı. Tek bir farkla. Bu sefer ailemi toparlamaya çalıştıkça ben dağıldım. İki tarafa da yetemeyince her şeyi bıraktım.'

"Sadece mesleğime odaklanmışken ondan da bir darbe yedim. Yaşamın pek de anlamı kalmamaya başlamıştı.'

"Sonra sen geldin Balerin. İlk kez biri benimle toparlanmak için değil de beni toplamak için girdi hayatıma. Biri yanımdayken belki de ilk kez kendim olma şansım oldu. Her şeyin kusursuz olması için çabaladım. Ken asıl kusursuz olan seni kırdım bu gece.'

"Korktum Doğa.'

"Uzun zaman sonra elimde kalan tek güzel şeye, ben sevmeye bile kıyamazken birinin ona zarar verme düşüncesiyle haddimi aştım. Farkındayım ama ben böyle bir adamım. Korktuğumda hırçınlaşıyorum. Sevdiğimde paylaşamam, onun her şeyi olmaya çalışırım. Yetemezsem de usulca çeker giderim. O yüzden can yoldaşı olduk ya zaten.'

"Hani sana hiç tanımadığın, hak etmeyen insanlara söyleme dediğim iki kelime var ya... Onları bu dünyada hak eden tek insan sensin. Benim dilim lal ama kalbim çığlık çığlığa haykırıyor.

Bunu sakın unutma olur mu?"

"Sen bu hayatta kendi adıma yaptığım tek bencilliksin. Sen o elimde tutmaktan eskittiğim bileti kullandığım en doğru zamansın.

Tek gidişlik... Dönüşü yok. Varması imkânsız ama manzarasına değecek kadar güzel..."

Göz korkutacak kadar uzun olan mesajın onu hâlâ uyandırmamış olmasına minnettardım. Şansımı daha fazla zorlamamak için yazacaklarımı burada bitirmeye karar verdim.

"İyi geceler dünüm, bugünüm ve uzun yıllar yarınlarım..."

DOĞA

Acıyan kirpiklerim alışkanlığın getirdiği bir merhabayla aralandı. Baş ucumdaki saat henüz sekiz bile olmadığını gösteriyordu. Tekrar gözlerimi kapattığımda uykunun çoktan bedenimi tek ettiğini fark ettim. Etmemeliydi aslında. Çok yorgundum, çok kırgındım ve çok geç saatte yatmıştım. Yataktan çıkmayıp en azından iki saat daha uyumak için sağlam bahaneleirim vardı fakat uyanmıştım bir kere.

Telefonumu elime aldığında Doğukan'dan mesajlar geldiğini gördüm. Hepsi de ekrandan göremeyeceğim uzunlukta olan cümlelerdi. İtiraz etmeliydim ki sadece giriş cümlelerini okumak bile heyecan ve panik hissiyle yataktan doğrulmamı sağlamıştı. Mesajlara tıkladım. Uzun, çok uzun ama içinde gizli olan anlamların uzunluğunu vurgulayamayan kelimelerde gözlerim dolaştı. Doldu, taştı. Doğukan'ın son cümleleriyle bu taşkın, yüreğimde sele dönüştü. Sanki bir anda içimdeki kızgınlığı da kırgınlığı da içine katıp sürüklemişti ve yerine bıraktığı şey sadece hüzündü.

Bu mesajı yazdıktan sonra bir daha çevrim içi olmamıştı ama ben sabırsızca telefonun başında beklediğini bilecek kadar tarıyıştım onu.

"Uyandığında yüzünde biraz olsun gülümseme yaratmak istediğim için buradayım."

Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. Ağladığıma dair tüm ibareleri yok etmek istemişim o an. Kızarmış ve şişmiş gözlerimden anlasa bile dün geceye suçu atabilirdim ama şu ana değil. Şimdi bana iyi hissettirmek için

kalbini açmış can yoldaşına daha iyi hissettirmeliydim. Telefonun kamerasını açtım. Buruk da olsa birkaç gülümseme çalışması yaptım. Ardından en sahici geleni yolladım.

"Günaydın. Bak bakalım başarılı olmuş musun?"

Birkaç dakika geçmişti ki çevrim içi oldu. Fotoğrafıma baktığını düşündüğüm birkaç saniye daha geçti. Ardından gecikmiş bir, "Günaydın..." mesajı ekranıma düştü.

"Tam olarak attığın emoji gibi duruyorsun şu anda.

Gözü yaşlı bir gülümseme...

Yarı yarıya başarmışım. Ağlaman planlarım arasına dâhil değildi."

"Yazdıkların çok özeldi

Benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama çok mutluyum. Ağlak bir mutlu"

"Gözlerinden akacaksa o yaşlar, mutluluk için aksın."

"Senin hiç akmasın sadece hep mutlu ol"

"Sen varken çok zorlanmam sanırım bu dilekte."

"Ah kalbim..."

Elimi göğsümün üzerine doğru koydum. Sadece birkaç kelime nasıl bu denli seri kalp atışlarına neden olabiliyordu. "Yine erken kalkmışsın. Okula mı gideceksin?" diye sordu. Tamamen unuttuğum iki sınav da bu mesajla zihnime doldu. Kahretsin... Aslında ikisi de çerezlik derslerdi, kolay geçecekti ama ben evden çıkıp okula gitmek istemiyordum.

"Of sorma. Bugün iki sınavım daha var."

"Öyle mi? Hiç bahsetmedin. Gece de uyutmadım.

Çalışmış mıydın bari?"

"Sorun değil. Bu dönemin en kolay iki sınavı... Hallederim.

Neyse ki bugün bitiyor tüm sınavlarım. Şükürler olsun."

"O zaman gözün aydın. Kutlanması gerekiyor sanırım."

"Yok ya. Ben kutlamaları sevmem ve

inanmayacaksın ama bunda ciddiylim."

“İnanmadım değil de şaşırdım diyelim. Bir nedeni var mı?”

“Travmatik dediğim elle tutulur bir nedeni yok.

Utaniyorum sanırım. Tüm ilgi benim üzerimdeyken rahat olamıyorum ve o kutlamanın bir anlamı olmuyor.”

“Hiçbir özel kutlamayı da mı sevmiyorsun? Yılbaşı, doğum günü vs.”

“Doğum günlerini severim orası ayrı.

Hediye almak için yaratılmış bir günü kim sevmez

Yılbaşları benim için pek bir şey ifade etmiyor ama.

Dün ile bugün arasında hiçbir fark yok. Sen sever misin?”

“Doğum günlerini mi?”

“Herhangi bir kutlamayı?”

“Tecrübe etmediğim için bilemiyorum.

Yani ettiysem de babam hayatta olduğu zamandır.

Yani üzerinden çok yıllar geçti.”

Mesajı doğru anlayıp anlamadığıma bakmak için bir kere daha okudum. “Tecrübe etmediğim için...” Yani doğum günü kutlamalarının ne demek olduğunu bilmiyordu, sevmiyor değil...

“Nasıl ya? Doğum günün kutlanmadı mı hiç?”

“Hiç demeyelim de hatırlamıyorum sadece.”

“Bu da çok uzun yıllardır kutlanmıyor demek.”

“Doğum günü dilekleri kutlamadan sayılır mı?”

“Hayır sayılmaz.”

“O zaman kutlanmıyormuş.

Eksikliğini yaşadığımı söyleyemem.”

Bu söylediğiyle üzüntüyle dudaklarım büküldü. “Ama yaşamalısın.” yazdığında daha çok üzüleceğim bir cevap almayı beklemiyordum.

“Eksikliğini yaşadığım o kadar çok şey var

ki sıra ona bir türlü gelmiyor.”

İçimdeki tüm sesler sustu. Kalbim feryat figan bağırırken yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Bir şey yapmazsam yine ağla-

maya başlamam an meselesiydi. Konuyu birkaç mesaj geriye çekmeye karar verdim.

"Doğum günün ne zaman?"

"4 Temmuz. Senin?"

"Amerika'nın kurtuluşu diyorsun. 1 Mayıs."

"Türklük damarımı attırma diyorum."

"Sanırım bazen kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

"Emekçilerin yanındasın ha."

Ups. İlk okuduğum mesajla kaşlarım havalandı. Durumu tatlıya bağlamak adına, "Unutursam kalbim kurusun," yazdım. O ise buna ithafen, "Allah korusun," diye mesaj gönderdi ve ben sıradan bir cümleye bakarak gülümsedim. Lafın gelişi söylediğim laftan bile korkan bir adamı can yoldaşı seçmiştim. İyi ki de o gün o mesajı ona atmıştım. Hâlâ çevrim içi olduğunu görünce bekletmeden diğer mesajına cevap yazdım.

*"Her zaman emekçilerin yanındayım ama
ağız tadıyla doğum günümü kutlayamıyorum bu yüzden."*

"Annem bugün olaylar olur diye cv hapsi veriyor bu yaşımda bile. :("
"Haklılık payı var. İstanbul'da çevikken çok olay yaşadım."

İşte bunu duymayı beklemiyordum. İstanbul'da çevik kuvvet polisi miydi? "Aa ciddi misin? İstanbul'da mı yaşadın sen?" diye sorduğumda, "Bir dönem evet," yazdı. Hangi dönemdi acaba? Birbirimizden haberimiz olmasa da beraber aynı şehirde nefes aldığımız zamanlar olmuş muydu?

"Özel harekâta geçince Mardin'e tayin oldum. 3 yıl oradaydım."

"Şimdi de Ankara."

"Aslında şu an Şırnak."

"Ne zaman dönüş? Bir ay kalacağım demiştin sanırım."

"Son dokuz gün hayırlısıyla."

Neden bilmiyordum ama dokuz sayısını gördüğüm anda kalbimin kanat çırpıp hissettirdi. Sanırım aramızdaki mesafeler biraz olsun azalacağı içindi bu heyecanım. Bir yanım Ankara'daki hayatını merak etmeye başlamıştı. Tek mi yaşıyordu, ev arkadaşları mı vardı yoksa orada da misafihanede mi kalıyordu?

"Ankara'da tek mi yaşıyorsun?"

"Annemle."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Gerçi annesinin Ankaralı olduğunu söylemişti. Eğer o da orada yaşıyorsa, ki yaşıyordu, annesiyle kalması kadar normal bir durum yoktu. Yine de bu sataşmayacağım anlamına gelmezdi.

"Oyyy sen ana kuzusu musun?"

"Baba eksik olunca birine sığınmıyorsun maalesef ki."

Yine bir şeyler içimde patlamıştı. Sanırım aile konularında yapacağım her şaka beni derin bir pişmanlığa sürükleyecekti. "Özür dilerim," yazdıktan sonra uzun uzun yazdığı mesaja hiçbir şey söylemediğim aklıma geldi.

"Başın sağ olsun bu arada

Tekrar tekrar yararı deşmemek için

yazdıklarına değinmedim ama çok üzüldüm."

"Vatan sağ olsun. Beni düşündüğün için tekrar teşekkür ederim."

"Seni düşünmediğim bir an bile yok artık."

"Dur. Aşk olmasın dedik. "

Sürekli bunu hatırlatıyor olması sinir bozucuydu. Her ne kadar yaptıkları tam tersini gösterse de... Anlamıştım. Sevgili istemiyordu, evlenmek istemiyordu, aşk istemiyordu. Bunu bilerek can yoldaşlığını kabul etmiştim zaten ama en ufak bir takılmarında da önüme çıkarmasına gerek yoktu.

"Olmadı zaten..."

"Kendim için dedim."

Ekrana bakakaldım. Duygularım karmaşık çorman olmuştu ve ben ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Aşka bu kadar yakın mıydı? Sadece onu düşünmemden bile etkilenip âşık olacak kadar korkuyor muydu hissedeceklerinden? Aslında kabullenemediği şey, kendi ve duyguların mıydı? Büyük konuştuğunu da fark etmiş olabilirdi. Belki de sürekli aramıza set çekmesi kendine olan güvenini korumak istemesindendi. Çünkü eminim, o da benim gibi aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu

hissediyordu. *"Arkadaştan öte,"* demişti. Gerçekten öyleydi ama neden bilmiyorum bu durum biraz planların dışına çıkmaya başlıyordu ve aşk, bu planların arasında olmayan ilk maddeydi.

"Hadi daha fazla tutmayayım seni. Sınavın kaçta?"

"Pardon sınavların."

Cevap vermediğimi görünce konuyu değiştirmek istemişti. Bunun için ona minnettardım. *"11.15 ve 16.00,"* yazdığımda saati kontrol ettim. Kahretsin. Doğukan'la olduğumda bu saat nasıl bu kadar hızlı geçebiliyordu. Yataktan kalktım. Hazırlanmak için giysi dolabıma doğru ilerlerken bir mesaj geldi.

"O saatlerde uyuyor olabilirim. Şimdiden başarılar."

Dün gece çalışıyordu ve ben muhabbete o kadar kendimi kaptırmıştım ki onun mesaiden çıktığını bile düşünmemiştim. Belki de ilk mesaj attığımda uyumak için hazırlanıyordu. Ben de muhabbetimle saatlerdir uykusuz olan adama işkence yapıyordum. Harika bir can yoldaşıydım gerçekten... Konuşmayı uzatmadan sonlandırmaya karar verdim.

"Teşekkür ederim. Sana da iyi istirahatler."

"Sol!"

"Sol mu?"

"Sizde sağ ol diye yazılır, bizde sol diye okunur."

"O zaman açıklama için SOL!"

DOĞUKAN

Geceden geldikten sonra en nefret ettiğim şeylerden biri, eğer uymaya karar verdiysem aksini yaşatan her şeydi. Duymazdan, görmezden gelmeyi seçmek kolay yoldu fakat ısrarcı olan kişi sizden daha inatçıysa olmayan uyku bile kaçırdı.

Yeterince uyku sorunu çekmiyormuşum gibi yatağa kendimi koyduğum anda telefonum titremeye başlamıştı. Önce mesajla ardından aramalarla. Mesajlara takılmamak kolaydı fakat arama sırasında telefonun komodinde ya da yatakta bıraktığı her darbe beynime işliyordu. Hâlihazırda uykusuzluğun ve yorgunluğun yarattığı öfkeyle telefonu kimin aradığına bakmadan açtım.

"Ne var?"

"Oğlum."

Annemin tedirgin sesi, beynime gönderilen sakinlik sinyali gibiydi. Anında üzerimdeki öfkeli ruhtan sıyrılırken, "Anne," dedim ve yattığım yerden doğruldum.

"Yanlış zamanda mı aradım?" diye sorduğunda sığınacağım en mantıklı bahane gerçeklerdi.

"Geceden geldim anne. Uyumaya çalışıyorum ama sürekli birileri uyor. Kusura bakma aradığını görmeden açtım telefonu."

Saate baktım. Yediye gelmek üzereydi. Geceden gelsem bile bu

saate kadar uyumadığımı bilirdi. Bilmediği şey dakika başı susmayan telefonumdan dolayı gözüme bir gram uyku girmediği idi.

Annem ufak bir izin istedi. Arkasındaki birkaç sese talimatlar verdikten sonra tekrar döndü. "Sorun değil oğlum. Sesini duymak istemiştin. Hadi sen yat, sonra konuşuruz." Sesindeki bir tını bana, "Tamam," dedir miyordu. Ya onu tavrımla son zamanlarda bolca yaptığım gibi kırmıştım ya da bilmediğim bir şeyler olmuştu.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim oğlum."

Neden bilmiyorum ama bu cevap beni tatmin etmemişti. "Bir şey olmadığına emin misin?" diye sorduğumda hafifçe gülümsediğini işittim. "Seni özledim sadece," dediğinde ifadem biraz olsun yumuşadı. Abimin kaybında kendimi suçlu görüyordum. Çevremdeki herkesin de böyle düşündüğüne emindim. Önce bir patlama noktası yaşamış, herkesi yıkıp geçmiştim. Ardından durulmuş, uzaktan kırdığım insanları izlemiştim. Öfkemden nasibini en çok alan kişi annemdi ve o beni hâlâ ufak çocuğum gibi sarıp sevebiliyordu. Ne yaşatırsam yaşatayım benden hiçbir zaman umudunu kesmiyordu. Belki bir noktada hâlâ içimde tutunmaya çalışan duygular onun eseri idi.

"Ne zaman dönüş?"

Derin bir iç çekişle düşüncelerimden sıyrılırken, "Şafak dokuz," dedim. Onun aldığı nefesin rahatlama içerdiğine emindim.

"Doğru hesaplamışım."

Keyfini biraz daha yerine getirmek adına, "Ne o Gülsüm Sultan, kavuşacağımız gün için duvara çentik mi atıyorsun?" diye sordum. İstedikimi başarmışım gibi kıkırtıya benzer bir gülümseme işittim.

"Takvimi işaretliyorum. Hangi çağda kaldın sen?"

Lafını sakınmayan annem görmese bile ben de gülümsemiştim. "Seni özledim anne," dediğimde bir anda titrek bir iç çektiğini işittim.

"Ben de oğlum, ben de. Neyse hadi uyu, müsait zamanında konuşuruz. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni anne. Görüşürüz."

Telefonu kapattığım gibi tekrar yatağın içine süzüldüm. Gözlerim

uykusuzluktan acıyordu. Arayan numaralara baktığımda Osman ve Musti'nin kafa kafaya yarıştığını gördüm. Musti'yi arsızlığı konusunda anladım da Osman'ı hiç bu kadar ısrarcı ararken görmemiştim. Aklıma ilk gelen şey, işte bir sıkıntı olduğuyla alakalıydı fakat öyle bir şey olsa Şef'in de araması gerekirdi.

Osman'a geri dönüş yapmadan önce mesajları kontrol etmeye karar verdim. Ekipteki birçok kişinin olduğu, "Halı Saha" başlıklı bir grup oluşturulmuştu. Şimdi o kısa titremelerin neden olduğu anlaşılıyordu. Onun haricinde Osman ve İbrahim'in tonla mesajı vardı. Hepsi de akşam halı sahaya gelmemle alakalıydı. İçim bir nebze de olsa rahatlarırken Doğa'nın hiç mesaj atmadığını gördüm. Sınavları bitmiş olmalıydı. Belki şu an okulda bile değildi. Neden ufacık bir tepki bile vermemişti ki?

"Nasılsın?"

Mesajı henüz göndermiştim ki telefonum çalmaya başladı. Musti yazısını gördüğüm anda oyalanmadan açtım. "Efendim Musti?" dediğimde açmamı beklemiyormuş gibi bir tepki verdi.

"O neydi o? Gece doğan bir güneş mi?"

Yüzümü buruşturarak, "Zevzeklik yapmak için uykumun içine sıçtıysan sana doğru bir şey doğacak. O da parlak merak etme," dedim.

Musti'nin güldüğünü işitirken, "Karşıdan biri bana, 'Gel gel,' diyecek mi?" diye sordu. Zeki adamdı. Cem Yılmaz'a atıfta bulunması bunu gösteriyordu.

"Neden aradın?"

"Halı sahaya gidiyor musun?"

Kaşlarım çatılırken, "Senin nereden haberin oldu anasını satayım?" diye sordum.

Musti sesine gururlu bir tını taşırken, "Statik elektrik bebeğim. Unuttun sanırını," dedi. Ağzından düşmeyen sözü nasıl unutabilirdim? "Osman sana ulaşamayınca beni ara ..."

"Ankara'yı?"

"Aramızdaki mesafeleri hatırlatmana gerek yok Şırnak."

Ufak bir kahkahayı andıran ses, dudaklarımdan kaçtı. Musti birkaç saniye yalandan bir triple sustu. Yalandandı çünkü gönlünü alacak bir

şeyler söylememe fırsat vermeden konuşmaya devam etti, "Ben uyandıramıyorum. Gelip öpmen gereken konular var," dedi."

Bana Uyuyan Güzel masalından alıntı yapan arkadaşına, "Siktir gi Musti," diye karşılık verdim. Kahkahası telefonun ucundan bile kulağıma cınlattı.

"Siktirmeden gitsem," diye sordu. "Zira düşüncesi bile acı verici."

Bir an kendimi söylediğim şeyi hayal ederken buldum ve yüzüm ciddi anlamda iğrenir gibi buruştu. "Allah belanı versin," dediğimde sitemli bir sesle cıkcıklamaya başladı.

"Bela okuma Uyuyan Güzel. Sana döner."

Musti'yi vermişti başıma zaten. Daha fazla nasıl dönebilirdi beb bana? "Neyse sen uyanmayınca Osman'la kimin uyandıracağına dair iddiaya girdik. Belli ki ben kazan..."

"Annem kazandı."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermedim. Üzerindeki esprili hâlden sıyrılmaya çalışmış gibi sesini ciddi bir tona büründürdü. "Şerefsiz bizim telefonlarımızı açmıyorsun da biricik Gülsüm Sultan'ıma ayrı tribi neden atamıyorsun?"

Cevap vermedim. Onların telaşlanması umurumda değildi fakat annemin bu saatten sonra aklına en ufak bir endişe tohumunun bile düşmesine izin vermek evlatlığa sığmazdı.

"Maça gidecek misin?"

"Neden soruyorsun?"

"Annenden sonra ilk ulaşan benim sonuçta. Osman'a havamı atarken elimi güçlendirmem lazım."

"Çok yorgunum."

"Bu senin halı sahayı kaçırmaya engel değil."

"Gerçekten Musti. Çok yorgunum, uykusuzluktan başım çatlıyor."

Başımdaki ağrının nedeni uykusuzluk değildi. Dün gece yaşadığım öfke nöbetinin bana hediyesiydi. Bunu bilecek kadar beni tanıyan Musti, "Senin uykusuzluktan başın ağrımaz," dedi hemen. "Kim ne yaptı yine?" Sorusuna cevap vermek istemiyordum. En azından vereceksem bile bu yüz yüze olmalıydı.

"Dönünce konuşuruz."

"Şimdi neden konuşmuyoruz?"

Kulağımda mesaj geldiğini belli eden bir titreşim belirdi. Hızla telefonun ekranına baktım. Doğa'nın mesajını görür görmez kalbim hafifçe yerini belli etti. Mesajın tamamını okuyamadığım için Musti'ye döndüm.

"Halı sahaya git demedin mi oğlum. Hazırlanacağım."

"Ulan adam ne olduğunu anlatmamak için halı sahaya gitmeye karar verdi!"

Kısmen doğruydı. Gülümsememi ona hissettirerek, "Sonra görüşürüz," dedim ve oyalanmadan telefonu kapattım. Doğa'nın mesajına tıkladığımda artık kalbim yerini hatırlatmıyor, o yerden çıkmak için çabalıyordu.

"Son unavı da vermenin haklı gururunu yaşamamanın dışında mı?"

"İyiym. Sen nasılsın? Dinlenebildin mi?"

"Uykumun içine eden telefonlar dışında mı?"

"Eh... Seninle konuşunca daha iyi oldum."

"İşle ilgili mi?"

"Arkadaşlar halı sahaya çağırıyor bu akşam. Onun ısrarı..."

"Aa ne güzel. Gidecek misin?"

Yorgunluk, uykusuzluk, baş ağrısı hiçbirisi önemli değildi artık. Garip bir özlemle telefonun tuşlarına dokunurken maça gitmeme bahanem belliydi. Üstelik artık aramıza girecek sınavları da kalmamıştı.

"Normal zamanda olsa kaçırmazdım ama

bu senden bir süreliğine uzak kalmak olunca düşündürüyor."

"Ama aşk olmasın demedik mi? Duralım lütfen."

Berbat bir histi ve ben bu muhabbeti sürekli yapıyordum. "Durdum," yazdıktan sonra ne diyeceğimi bilemedim. Durumu toparlayacak hiçbir şey aklıma gelmiyordu. İşin kötü yanı, durumu toparlamak isteyip istemediğimi bilmememdi. Neyse ki Doğa çok fazla sessiz kalmama izin vererek mesaj atma sorumluluğunu üzerimden aldı.

"Bence gitmezsen pişman olursun. Futbolu seviyormuşsun."

"Ayrıca ben buradayım, senden gitmeye niyetim yok."

Ah... Bu mesajın üzerine söyleyeceğim o kadar söz vardı ki ama hepsi kendi koyduğum kuralları çiğnemem anlamına geliyordu. Bu yüzden, "Bakacağız artık," dedikten sonra nerede olduğunu sordum. Anında ekranıma bir fotoğraf düştü. Işıklı bir ana cadde kaldırımından çekilmiş büyük ihtimalle yürüdüğü için bulanık olmuş bir fotoğraf.

"Dönüş yolu düz gider."

"Bu konuda anlaştığımızı düşünüyordum."

"Hangi konuda?"

Cevap vermek yerine hızla görüntülü aramaya bastım. Telefon çalarken ben de yattığım yerden doğruldum. Uzamaya başlamış saçlarının üstünü elimle karıştırdım. O sırada görüntüme gelen kızla ellerim saçlarının arasında kalakalmıştım. Sabahki fotoğrafının aksine saçlarını açmış ve tek omzundan aşağı salmıştı. Bu görüntü sadece evde olduğu zamanlarda, özellikle yeni uyandığında saçlarının toplu olduğu anı düşündürdü bana. Her hâli çok güzeldi ama ben saçlarının yüzüne düşmediği ve çehresini bana Ay gibi sunduğu zamanları daha çok seveceğim gibi duruyordu. Yine de saçları... Boynuma dolanacaksa idam sehпасına bile gönüllü çıkarabilirdi beni. Dalga dalgaydı. Kendi mi yapıyordu yoksa doğal hâli mi böyleydi bilmiyordum ama her teli ayrı güzel görünüyordu sanki.

"Şimdi kızmadan ben söyleyeyim. Hava burada yeni yeni kararıyor ve saat erken. Sen uyuyorsun. Bu yüzden arama..."

"Uyandırıydın."

Açıklamasını ağzına tıkonca önce şaşırdı. Ardından hafifçe kaşları çatılarak, "Görevde olduğunda da arayayım mı?" diye sordu. "Hatta gerekirse yalnız yürümek için işe de gelirim seninle."

"Gerekirse."

Verdiğim cevapla pembemsi dudakları aralık kaldı. Sanki söylemesi gereken şeyleri düşünürken ağzını kapatmayı unutmuştu ve bu hâli fazlasıyla sevimliydi. Yalandan bir sitemle, "Seni düşünende kabahat," dedi "Operasyonun ortasında seni arayayım da gör sen." Ne zamandır gülümseyordum bilmiyordum ama Doğa'nın son söylediğiyle ciddi anlamda kahkaha atmıştım. Operasyon sırasında kendimi bile unutuyorken telefona cevap verebileceğimi düşünmesi sadece gülünçtü. Yine de bu hâlimi

görmek ciddi ifadesini gevşetmiş, yerine sıcak bir tebessüm yerleştirmişti ve şu anda da dünyanın en güzel kızıydı.

"Maç kaçtaymış?"

"Saat onda."

"Gidecek misin?" diye sorduğunda Musti'ye verdiğim cevabın tam tersi hareketle başımı salladım. "Neden?" derken karşıdan karşıya geçtiğini gördüm. Gözlerim çevresini taradı. Çok kalabalık değildi, çok ıssız da sayılmazdı. Yine de bir an önce eve gitse iyi olacaktı.

"Doğukan?"

Düşüncelerimden beni çekip çıkaran seslenişle, "Efendim," dedim. Onun sesinden adımı duymak yalnızca uyanmamı sağlamıyordu, kabına sığmaz bir şekilde kendime getiriyordu.

Bana ilgiyle bakarken, "Neden gitmeyeceksin diye sordum," dedi. Verecek cevabım yoktu. Yani aslında vardı, az önce söylemiştim ama onun üzerinden geçmek sadece aramızdaki ilişkiye zarar verirdi.

"Yorgunum."

Doğa'nın yüzündeki ifade dalgalandı sanki. Dudakları hafifçe bü-külmüştü ve kahretsin... Hormonlarım olayı çok başka tarafa çekmeye hazırmiş gibi hareketlenmişti. "O zaman kapatayım da dinlen," dediğinde panikle, "Hayır!" dedim. Bu telaşıma yalnızca Doğa değil, ben de şaşır-mış-tım. Gülümsemesini saklamaya çalışarak ekrana bakan kızı izlerken kıvıracık herhangi bir şey düşünemiyordum. Keşke hep gülse diye iç geçirdim ama sadece bana gülse...

"Yani kapatmak zorunda değilsin," diye bir şeyler geveledim ağzımda. "Yani istiyorsan kapat ama benim için sorun değil. Uyuyamam zaten artık."

"Neden?"

Uyku sorunlarımı dillendirmek istemiyordum. Aylardır çözemediğim konu için dertlenmesine gerek yoktu. "Maç başlayana kadar telefonom durmayacaktır," dememe kalmadan Osman aramaya başladı. Hızla aramasını sonlandırdım. Doğa'nın görüntüsü anlık gidip geldi. "Sanırım yine biri aradı."

"Bundan bahsediyorum işte."

“Ee bu kadar rahatsızsan kapat telefonunu öyle yat.”

Şunu söyleyen Musti olsaydı verecek tonla cevabım olurdu ama Doğa’ya herhangi birini şaka yollu bile olsa söylemem kırılmasına neden olabileirdi. Bu yüzden telefonlarımı kapatmamamın asıl nedenini söyledim. “Acil durumlar için telefonumun ulaşılabilir olması gerekiyor. Bu yüzden kolay kolay telefonumu kapalı görmezsin.”

Doğa, “Anladım,” demekle yetindi. Osman tekrar aradı ve ben tekrar aramasını sonlandırdım. Görüşüme tekrar gelen Doğa, “Bayağı ısrarcılar ha,” dedi gülümseyerek. “Ben olsam sırf onların bu ısrarı için bile giderdim.”

O sırada ekranıma Osman’dan gelen bir mesaj düştü.

“Telefonumu açmamana kııldım ama maça geleceğin haberini aldığım için seni affediyorum rakip takımın kaptanı.”

“Siktir.” Musti yemeyip içmeyip ciddi anlamda söylediklerimi Osman’a yetiştirmişti.

“Mesaj okuyorsun sanırım,” dediğinde bakışlarım Doğa’yı buldu.

“Nereden anladın?” diye sorduğumda, “Odaklanmış gibi bakıyorsun ve küfrettin,” dedi.

Donakaldım. Onu içimden söylememiş miydim?

“Çok özür dilerim.”

“Sorun değil,” derken sahici gülümsemesi biraz olsun içimi rahatlatmıştı. “Kapatalım hadi. Sen arkadaşlarına dön.” Tam o sırada apartmana girdiğini gördüm. “Ve maça gidip benim için bir gol at,” diye eklediğinde beni köşeye sıkıştırmış gibi hissettim. Emrivakilerden hoşlanmazdım ama ondan gelince bu bile rahatsız hissettirmemişti. Zaten bu noktadan sonra maça gitmeme şansım yoktu.

“Tüm gollerim senin için bu saatten sonra.”

Utanmış bir edayla teşekkür etti. Hâlâ apartmanın girişinde beklediğini fark edince, “Eve çıkmıyor musun?” diye sordum.

“Telefon bazen merdivenlerde çekmiyor,” dediğinde istemesem de kapatmayı teklif ettim.

“Bir şey isteyebilir miyim?”

"Canım dâhil ne istersen..."

Gülümserken yanakları bir anda pembeleşmeye başladı. "Bana aralarında çıkması için yüzünün görüldüğü bir fotoğraf atar mısın? İsmine kaydedeceğüm." Böyle bir şey duymayı beklemediğimi yüzümden rahatlıkla okuyabilirdi.

"Güncel mi?"

"Nasıl istersen. Yüzün gözüksün yeter."

Tamam dercesine başımı salladım. Teşekkür ederken mutlu görünüyordu. Onu mutlu etmek bu kadar kolay mıydı?

Vedalaşarak telefonu kapattık. Kalkıp hazırlanmam gerekirken telefonumdaki fotoğraf albümünü karıştırmaya başladım. Fotoğraf çekmekten çok hoşlanan biri değildim. Doğruyu söylemek gerekirse tek okuduğum, üstüne bir de yüzümün gözüktüğü fotoğrafım var mıydı işte ondan da emin değildim. Albümün altını üstüne getirdiğimde çok eski fotoğraflarımın kriterlere uyduğunu fark ettim ama onlar da işime yaramazdı. Son zamanlarda çekilen toplu fotoğraflardan kendimi kessem komik durur muydu acaba?

Aklıma gelen fikirle toplu fotoğraflara bakmaya başladım. Geçen sonbahara ait bir kareye denk geldiğim anda durdum. Abim ve timinin arasında olduğum, arkamıza İkiyaka Dağlarını aldığımız, hep birlikte çektiğimiz ilk değil ama son kez güldüğümüz bir fotoğraftı. Operasyona gitmeden bir gün önceydi. Şehit düşmeden birkaç saat önce... Zaman bir elin beş parmağını geçmişti ama bana asırlar öncesinde çekilmiş gibi tokat atmıştı.

Fotoğraftı yaklaştıırıp abime baktım. Bir an ihanet etmişim gibi hissettim. Keskin nişancı dürbünümden izlediğim son hâli zihnime acıyla çaktı. Ölüırken gülebilir miydi insan? Abim gülüyordu. Onu o kayalıkların arasından çıkardığımızda da musalla taşına yatırdığımızda da yüzünde herkesin sahip olamayacağı bir gülümseme vardı. Rahat, huzurlu, gururlu bir veda ediyormuş gibi.

Geçmiş anıların içerisinde derin bir iç çekişle çıktım. Oksijensizlik sanki içimi yakmıştı. Canım acıyordu ama tam olarak neresi olduğunu göstermene imkân yoktu. İliklerime kadar her zerrem, tıpkı o kanla kaplı kurşun askeri elime aldığım gün gibi titriyordu. İyi gelmemişt

fotoğrafa bakmak ama aklıma başka bir hatırayı getirmişti. O aylarda Musti'nin zoruyla birkaç fotoğraf attığımı hatırlıyordum. Hakkâri'yi, dağları, kendimi... Mesaj sayfasına girdiğimde gerçekten de iki ya da üç tane elimin yüzümün düzgün olduğu fotoğraf bulmuştum. Aralarından en düzgün duranı Doğa'ya ilettim.

"Bu uygun mudur?"

Mesajım iletildiği gibi çevrim içi oldu. Onun telefonun başında, benim için bekliyor olması yüreğimdaki acıya su serpmişti sanki. Birkaç saniye sonra önce şaşırmış bir emoji, ardından da, "Ne zaman bu?" sorusu içeren bir mesaj gönderdi.

"Kasım ayı."

"Geçtiğimiz kasım mı?"

"Evet."

"Neredeydin?"

"Yüksekova."

"Kaşında iz yok."

Elimi dokusu bozulmuş derimin üzerinde gezdirdim. Fotoğrafımı detaylı incelediği için mi bunu söylemişti yoksa alrumun ortasından şakaklarında biten yara izim gözüne büyük mü geliyordu? Belki de çirkin görüyordu. Bu fotoğrafı daha çok mu beğenmişti acaba? Dikkatini ilk çeken detayın yara izim olması dışında neden yorum yapmamıştı?

Nasıl olduğunu deli gibi merak ettiğini biliyordum. Konuyu açmaya çalışıyordu sanırım ama anlatmaya hazır değildim. Belki de hiçbir zaman olamayacaktım çünkü onu anlatmak, o anları tekrar yaşamak anlamına geliyordu. Ölünce bile cehennemi bir kez yaşıyordunuz, bu hayatta ikinci kez cehennemi tadacak kadar günahkâr olduğumu sanmıyordum.

"Henüz yok."

"Çok sık mı gidiyorsun böyle görevlere?"

"Bu özel talep ettiğim bir görevdi."

"Hım... Bana söyleyemeyecek kadar özel mi?"

"Senden saklayabileceğim bir özelim olamaz. Sahada olan bir başsavcıyı koruma göreviydi."

"Hım... Özel olan başsavcıydı yani."

"Hayır. Özel olan abimin yanında olmaktı."

"Kafam karıştı."

"Uzun hikâye, boş ver."

"Anlatırsan dinlerim."

"Dinleyeceğimi biliyorum ama anlatabileceğimi sanmıyorum."

Belki bir gün."

Hâlâ çevrim içiydi. Ben de öyle ama ikimiz de birbirimize yazdığımızı belli eden bir şey yapmamıştık. Aramıza birkaç dakikayla sınırlı bir sessizlik sızarken hazırlanmak için ayaklanmıştım. Maçta giyebileceğim kıyafetleri çıkardım. Üzerimdekilerden hızla kurtuldum. Tam şortumu üzerime geçirmiştim ki ekranıma bir mesaj düştü. Ah... İşte buna hiç gerek yoktu.

"Ben de sana aramana koyman için fotoğraf atayım mı?"

"Bende var zaten."

"Nasıl var? Hangisi?"

Neden bilmiyorum ama telaşlanmış gibi hissediyordum. Sinemada gizli çektiğim ve aramasına koyduğum fotoğrafı atıp atmamakta kararsız kaldım. Ondan habersiz yaptığım tek hareketin güvenini sarsmasını istemiyordum. O an yaptığımda da pişman olmuşum ama elim o güzelliği silmeye gitmemişti. Daha sonra sürekli baktığımdan, *"İyi ki silmemişim,"* dedirtmişti ama şu anda bu sırrı paylaşmak, belki de bunun gibi birçok fotoğrafı kaybetmem anlamına gelebilirdi. Ya bir daha görüntülü konuşmak istemezse... Daha da önemlisi ya bir daha benimle konuşmak istemezse?

"Doğukan? Hangi fotoğrafım sende var?"

"Söyleyeceğim ama önce kendimi açıklamama izin ver lütfen."

"Dinliyorum."

"Atacağım fotoğraftan başka elimde bir şey yok."

Onun neden olduğunu söylesem büyük ihtimalle yeterli gelmeyecek."

"Ona ben karar veririm. Sen nedenini söyle ve fotoğrafı at yeter."

Mesaj dilinden müydü bilmiyordum ama yazdıkları çok kızgınmış gibi hissettiriyordu. Hazırlanmayı bırakıp yatağa oturdum ve favorileri-

me eklediğim fotoğrafı bulup gönderdim. Tam nedenini açıklayacaktım ki ardi ardına iki mesaj geldi.

"Şaka yapıyorsun! Sinemada hangi ara çektin onu?"

"Çok çirkinimmm!"

Kızmamış mıydı? Yani mesaj dilinden bunu mu anlamam gerekiyordu. Hızla fotoğrafı çekerken aklımdan geçenleri mesaja döktüm.

"Sanırım bu düşüncen biraz göreceli,

Benim görüp görebileceğim en güzel fotoğraf karesi,

Çünkü sadece bana özel bir an ve bende var."

Mesajımı atar atmaz ekranıma bir fotoğraf düştü. Işıklı, lüks olduğu belli olan bir kafede oturmuş, bir elini yanağına yaslayarak utangaç bir gülümsemeyle kameraya bakmış bir Doğa karşımda duruyordu. Bu loş çekilmiş olmalıydı çünkü yüz hatları hiç değişmemişti. Uzun, dalga dalga saçlarını tıpkı az önceki gibi tek omzuna toplamıştı. Kahverengiliklerini çevreleyen kirpikleri sanki fotoğrafa bakanlara Eros'un oku gibi saplanmaya hazırды. Dudakları eşit kalınlıkta, pembe, fazlasıyla öpülesiydi. Üzerindeki siyah boğazlı kazak bile boynunun uzunluğunu gizleyememişti ve elleri... Uzun parmaklarına rağmen yanağını tutmuş elleri çok ufak görünüyordu. Sıradan bir fotoğraf karesi nasıl nefes kesen bir sanat eserine dönüşebilirdi, aklım almıyordu.

"Sen yine de şunu da bir kenarda tut. Bakarsın lazım olur."

"Neye lazım olur?"

"Birileri kiminle konuştuğunu sorar falan,

beni göstermek istersin belki."

Okuduğum şeyin gerçek olma ihtimali bile kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Osman başta olmak üzere herkesin biriyle konuştuğumu bildiğinin farkındaydım fakat bu, Doğa'yı yabancı gözlemlere emanet edeceğim anlamına gelmiyordu. Akıllarından geçebilecek en ufak bir kötülüğe bile tahammülüm yoktu. O yüzden ona ait olan her görüntü sadece bende saklı olacaktı.

"İşte orada dur. Soran soruyor zaten ama görmesine gerek yok."

Yine önden şaşırmış gibi duran bir emoji göndermişti. **"Beni soru-**

yollar mı?" diye sorduğunda, "Telefona bakıp salak salak sırtıttığım her an," dedim. Bu kıza karşı kendimi saklamak ya da söyleyeceklerimi tutmak istemiyordum. Hoş, istesem de yapabileceğimi sanmıyordum. Sanki konu ona yazmak olunca kelimeler kendiliğinden oluşuyordu parmaklarımin ucunda.

"Yanı :) Gerçekten benimle konuşurken sırtıyor musun?"

"Şımartdık mı biraz sanki."

"Birazcık."

Belki sormamam gerekiyordu ama konusu açılmışken, "Beni biliyorlar mı?" diye sordum. İçimde bir yer umutla yeşerdi. Benden fotoğrafını göstermemi istediye belki o da çevresindekilere beni anlatmıştı. Bunun düşüncesi bile yüreğimi heyecanla sıkıştırmıştı. Sadece ismen bile olsa hayatında olduğumu bilmelerini istediğimi şu anda fark ediyordum. "Seni kendime sakladım la la laaa..." yazdığı anda yüzüm düştü. Hâlâ göğsümün ortasında bir yer şaka yapmış olma ihtimaline tutunuyordu. Benimle uğraşmasını istemek bile acınasıydı ve ben bunun için ciddi anlamda dua ediyordum.

"Hım. Bilmiyorlar yani."

"Ben sadece bu konularda biraz ketumum. Özel hayatımdan kimseye bahsetmem ama seni ablam biliyor. Yani kim olduğunu bilmese de elimden telefon düşmediği için biriyle konuştuğumu tahmin ediyor."

Normal zamanda ya da karşımda başka bir kız olsa bu söylediklerinden dolayı onu takdir ederdim fakat şu anda yazdığı ufacık kelimeler bile canımı sıkmaya yetiyordu.

"Biriyle... Anladım."

"Ya lütfen bozulma. Sadece seni nasıl tanıtmam gerektiğini bilemedim. Arkadaşım desem, ben hiçbir arkadaşımınla telefonda bu kadar uzun vakti geçirmem. Can yoldaşı olayını da anlayacağımı sanmıyorum."

"Tamamı haklısın, sorun değil."

"Sen beni nasıl tanıttın?"

Susmayayım diye konuyu mu değiştirmeye çalışıyordu yoksa sadece nasıl anlattığımı mı merak ediyordu bilmiyordum. Bildiğim şey, çevremdeki insanların onu tanıyacak kadar şanslı olmadığıydı. Belki Musti.

Onun dışında kimsenin Doğa'nın adından başka detay bilmesine gerek yoktu.

"Tanıtmadım."

"O zaman neden bana bozuk atıyorsun?"

"Tanıtmamak varlığını inkâr etmek anlamına gelmiyor."

"Ben senin varlığını inkâr mı ediyorum?"

"Bilmem ediyor musun?"

"Anladım."

Bir anda telefonum çalmaya başladı. Üstüm çıplak bir şekilde ortada kalakaldım. Bu şekilde cevaplamamın saygısızlık olacağını bildiğimden telefonu kenara bıraktım. Maçta giyeceğim tişörtü üzerime geçirirken arama sonlandı ve ekranıma bir mesaj düştü.

"Aç bir konuşacağız."

"Hazırlanıyorum. Bir dakika."

DOĞA

Dillerde dolaşan her şey, nazara mahkûmdu. Bunun iyisi de olurdu kötüsü de ama mutlaka değerdı. Bunu hayatımda birden çok kez tecrübe ettiğim için artık her şeye daha temkinli yaklaşıp olmuştum. Doğukan'la aramızdaki şeye değebilecek her türlü nazardan korkuyordum. İyi değse kıskanırdım, kötü değse kaybedeceğim diye telaşlanırdım. Bu yüzden ablama dahi ondan bahsetmemiştim. Gerçi sürekli telefonda olmamdan dolayı bende bir hâller olduğunun yakın çevrem farkındaydı ama kimseye Doğukan'ı emanet edecek kadar güvenmiyordum.

Fakat şu anda iş değişmişti.

Doğukan onun varlığından utandığını düşünüyor olmalıydı. Aksini söylesem bile inanmayacağını bildiğim için ona kanıtlamaya karar vermiştim. Görüntülü ararken odamdan çıktım. Salona teşkilatlanmış, iş yetiştirmeye çalışan ablama doğru yürürken aramam cevapsız kaldı. Daha şimdi

konuşuyorduk. Görmemesinin, duymamasının imkânı yoktu. Trip mi atıyordu? Mesaj attım. Hazırlandığını söylediği mesajın üzerinden bir dakika geçmemişti ki o beni aramaya başlamıştı.

Görüntüme halı sahaya gitmek için hazır olan bir Doğukan geldi. Siyah tişört, siyah şort ve dağınık saçlarıyla fazlasıyla etkileyici görünüyordu. İtiraf etmem gerekiyordu ki polis özel harekât olmayı seçmeseydi kızların deli olduğu, odalarının duvarlarına posterlerini asıp her gece onu hayal ederek uyudukları karizmatik bir futbolcu olabilirdi. Bir an durdum ve içindeki zapt edilmez kıskançlığı baskılayabilmek için derin bir nefes aldım. Düşüncesi bile göğsümün ortasına yerleşmiş kıskançlık tohumlarını çiçeklendirme gücüne sahipti. İyi ki futbolcu olmamıştı. PÖH olarak da fazlasıyla dikkat çekiciydi ama kimse görmüyordu. En azından devreleri ve benden başka kimse...

"Dinliyorum."

Düşüncelerimin yarattığı etkiden sıyrılmaya çalışırcasına gülümse dim. Birazdan emrivaki yapacağım ablamın yanına gittim. "Tanıştırayım," dememle telefonu bilgisayarla arasına sokmam bir oldu.

"Ablam Merve, Doğukan. Doğukan, ablam Merve."

Ablam gözüne far tutulmuş bir tavşan gibi kalakaldı. Doğukan'ısa o fann kamyonetinin şoförüydü ve o da en az ablam kadar şaşkıındı. Ablam, "Bu kim?" diye sordu. Sadece dudaklarını bile oynatmış olabilirdi. O kadar sessizdi sorusu.

"Can yoldaşım."

Üzerindeki şoku benim cümlemle atmış olan kadın huzla bana döndü. Yeşil gözleri olabildiğine açıktı. "Sevgilin mi?" diye sorduğunda biraz utanmışım. Başımı hayır anlamında sallarken, "Daha özel," dedim. Ablamın kaşları çatıldı. Telefonu yüzünden çekerek masaya doğru indirtti.

"Evlene teklifi mi aldın?"

Bunu Doğukan'ın karşısında yapması, utancımı bir kat daha arttırmıştı. Neyse ki beni görmüyordu. Gözlerimi devirmenin yeterli gelmeyeceğini bildiğimden, "Hayır. Sadece tanışmanı isteyeceğim kadar özel bir arkadaşım," dedim. Ablam dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi bana baktı.

"Bütün arkadaşlarını tanıyorum Doğa."

Çok fazla arkadaşım vardı ama hayatıma dâhil ettiğim kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. "Sadece yakın olanları," dediğimde ablamın bakışları imalı bir hâl aldı.

"Yakın arkadaşın yani."

Başımı heyecan ve heves karışımı bir hisle onaylarcasına salladım. "Yakın arkadaştan öte ve özel."

Kafası karışmış gibi bir süre yüzüme baktı. Ne düşündüğünü bilmeyi isteyip istemediğime karar veremedim. Ardından elimdeki telefonu kapan ablam az öncekine göre daha normal bir şekilde ekrana baktı.

"Merhaba Doğukan. Nasılsın?"

Doğukan şu anda olanları garipser gibi, "İyiyim teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" diye sordu.

"İyi olmaya çalışıyorum diyelim. Doğa'nın okuldan arkadaşı mısın?" Sorusuyla ikimize de kal geldiğini hissettim fakat Doğukan bu etkiden kolaylıkla sıyrıldı.

"Hayır efendim, okuldan tanışmıyoruz."

Ablamın tek kaşı havalanırken bana doğru kısa bir bakış attı. Okul ve ev dışında geçirdiğim vakitler sayılı olduğu için nereden tanıştığımı çözmeye çalışıyor gibiydi. Söyleyip söylememek arasında kararsızdım. Bakışları, "Dökül!" diye bağırınca susmanın işleri kolaylaştırmayacağını anladım.

"İnternet üzerinden tanıştık."

Ablam şok tanımına fazlasıyla uyan bir ifadeyle dondu. Telefonu yüzünden çekerek, "İnternette biriyle mi konuşuyorsun? Carına susamış olmalısın," dedi. Tepkisi korkusundandı. Onun da bir dönem internet üzerinden konuştuğu insanlar olmuştu. Sonu kötü bittiği için benim de başıma benzer bir olay gelmesinden endişe ediyor olmalıydı.

"Ne iş yapıyorsun sen?"

Ablam telefonu yüzüne çevirmiş, ondan kolay kolay duymayacağını bir sertlikte sormuştu bu soruyu. Doğukan bir an bile tereddüt etmeden, "Polisim," dedi. Özel harekât kısmını söylememişti. Sanırım ben de bunlerine tanıtacaksam o kısmı atlamalıydım. Karutlamasını isteyen ablama

cüzdanından çıkardığı polis kimliğini açık bir şekilde gösterdi. Sanırım söyleyeceği hiçbir şeyin ablamın kafasında soru işareti bırakmasını istemiyordu. O bize, bana böyle sorgusuz sualsiz güvenirken şu anda sorguya çekilmesi haksızlıktı.

"Nerelisin?"

"Edirne."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Ankara."

"Ailen kimdir, nedir, necidir?"

Ablam aile konularına girmişti ki telefonu elinden kaptım. Yeterince gerdiğimizi düşündüğüm Doğukan'ın keyfini daha da kaçırmak istemiyordum.

"Üzerindeki kıyafetlerden de anladığın kadarıyla halı sahaya yetişmesi gerekiyor abla. Bir gün yüz yüze sorarsın nüfus kütüğünü inşallah."

Ablamın bu konuyu tam anlamıyla öğrenmeden peşini bırakmayacağını bildiğimden koşar adım odama doğru yürüdüm. Ara ara ekrana baktığımda Doğukan'ın yüzünde kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu hissettiren bir ifade görüyordum ve bu beni fazlasıyla utandırıyor.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattığım anda kamerayı yüzüme tuttum. "O neydi öyle?" diye sorarken keyifli olması içimi rahatlatmıştı.

"Artık saçma şeyler düşünmezsın," derken yatağıma geçip oturdum. Dışarda duyduğum adım seslerinin yaklaştığını hissediyordum. Patavatsızlıkta sınırları zorlayan ablamın tat kaçırarak bir şey söylemesinden korkunca, "Hadi geç kalacaksın," dedim. Bir terslik olduğunu hissetmemesi için dua ederek gülümsedim. "İyi eğlenceler."

Ablamın odaya girmesiyle aramayı sonlandırdım. Telefonu yüzüne kapatmış olmamdan rahatsız olsam da duyabileceği herhangi bir ithamın vereceği rahatsızlıktan çok değildi. "Dökül!" diyerek kollarını göğsünün üzerinde bağlayan ablam tek ayağıyla zeminde ritim tutuyordu.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. En baştan, noktasını virgülünü atlamadan her şeyi anlatıyorsun."

Bu konuşmadan kaçma şansım yoktu. Ben de bana özel bırakılmalı istediğim kısımlar haricindeki her şeyi anlattım. İnternette tanıştığım için oluşan ön yargısı anlattıklarımla biraz olsun kırılır gibi oldu. Yine de can yoldaşı tanınır kafasına pek yatmamıştı.

“Senin hayatın, senin kararların ama eğer onun için tek bir damla yaş akıttığını görürsem onu mahvederim.”

Ablam bana karşı her zaman fazla korumacı olmuştu. Belki de birçok şeyi benden önce tecrübe ettiğindendi bu koruma iç güdüsü fakat fark etmediği şey, artık ondan daha korumacı biriyle hayatımı paylaştığımdı. Aramızda mesafeler olsa bile bana bir nefes kadar uzak olan can yoldaşımla...

DOĞUKAN

Hayata bir sıfır önde başlamak için güzel bir çocukluk geçirmek gerekirdi. Benim çocukluğum sonsuz bir öncelik tanımıştı bana. Hayatın renkleri bu yüzden canlı, büyümenin keşfi sırf bu nedenden daha heyecanlıydı. Hayal kurmanın masum olduğu ve gerçek kılınabileceğine en çok inanıldığı dönemdi çocukluk.

Beş yaşındaki Doğukan'a ileride ne olacağı sorulsa hevesle, "Futbolcu," derdi. On yaşındaki Doğukan'a bu soru yeniden yöneltilse, "Sağlam bir forvet oyuncusu," derdi. On beş yaşındaki Doğukan ise sakatlığı yüzünden hayallerinin peşinden koşamadığını ve gönlündeki diğer sevdaya yönelmesini anlatırdı.

Peki şu andaki Doğukan?..

Beş yaşındaki hâli kadar heyecanlı, on yaşına dönmüş gibi azimli ve on beş yaşındaki genç gibi profesyoneldi. Halı sahaya adım attığım anda tüm çocukluğum gözlerimin önünden geçti sanki. Isınmak, yaşadığım sakatlık dair her şeyi geride bıraktığımı hissettim bir andı.

"Hadi beyler ısınmalar tamamsa başlayalım."

Osman seri şekilde ellerini birbirine çarparak herkesi toparlamaya çalıştı. "Dogi, sarı takımın kaptanısın," diyerek turuncu fosforlu bandı bana doğru fırlattı. Havada yakaladım.

"Hatırlat da bir ara basketbol da oynayalım seninle," dediğinde yüzüme yayılan gülümseme fazlasıyla meydan okuyucuydu.

Osman kendi takım kaptanı bandını koluna geçirirken takımını etrafına topladı. Bunu benim de yapmam gerekiyordu ama önce daha önemli bir işim vardı.

Koşar adım tribünlere doğru yürürken bir yandan da Doğa'yı görüntülü aradım. Birkaç çalış sonra görüntüme gelen kız, kalbimin atışını koşudan bile daha huzlandırmıştı. Ablasıyla olan konuşmamızdan sonra yüzüme kapatması bir şeylerin ters gittiğini düşündürmüştü ama şu anda karşımda gördüğüm kızın keyfi yerindeydi.

"Vaktin var mı?"

Doğa'nın yüzündeki tebessüm büyürken, "Sana hep var," cevabını almak kadar mutlu eden hiçbir şey yoktu. Umarım kendimce aldığım totem kararımı öğrenince de aynı düşüncede olurdu.

"Futbol sever misin bilmiyorum ama ..." diyerek telefonumu sırt çantamın önüne doğru, sahanın her yanına görecekle açıyla yerleştirdim.

"Maçını mı izleyeceğim?"

Başımı onaylarcasına sallayarak, "Eğer istersen," dedim. İstedğini biliyordum. O istemese bile ben bunu çok istiyordum.

"Doğı hadi lan! Yemin ederim kaybedenden değil senden alacağım sahanın parasını!" Osman'ın sabırsızlığını duymazdan gelirken koluma takım kaptanı bandını taktım. Doğa'nın şaşkın bir bakış attığını gördüm. Takım kaptanı olduğuma mı yoksa bu bandın ne olduğunu bilmemesinden kaynaklı mı bu kadar şaşkındı emin değildim.

"Beni ayırt edebilmen için."

Osman bu sefer küfürlü bir çağrı yapınca sinirli bir nefes aldım ama karşımdaki kıza bunu belli etmemek adına gülümseyerek göz kırptım ve geri geri, gözlerimi Doğa'dan ayırmadan koşmaya başladım. Beni tam olarak duymayacağına emin olduğum anda Osman'a dönerek, "Keşke anandan doğarken de bu kadar sabırsız olsaydın on aylık," dedim.

Güçlü bir kahkahayla göğsünü titreten Osman, "Belki sevgilinle oynama taahhümü edemiyorumdur," dedi. "Olan var olmayan var."

Doğa'yı sevgilim olarak görmesine değil de onun adının geçtiği bir cümledeki lakaytlığı sinirimi zorlarken, "Oldur o zaman," dedim. "Olmasını bekleyen biri var bildiğim kadarıyla."

"Anma adını çornak hazırlayacak vaktim yok."

"Beyler ağzınız değil de bacaklarınız mı çalışsa artık?"

Osman'la münakaşayı sonraya erteleyerek maça odaklandım. Önce ufak bir izin isteyip takımımı topladım. Gerekli talimatları verdikten sonra maç başladı.

Kıran kırana mücadelenin her saniyesi aklım Doğa'daydı. Sürekli bizi izleyip izlemediğine bakıyordum. Arada telefonumun çaldığını son anda görüyor, araması kapanacak mı diye uzaktan da olsa gözümü üzerinden ayırmıyordum. Neyse ki beklediğimden de ilgili bir şekilde beni izliyordu.

Attığım gollerde onu işaret ediyordum. Yüzünü seçemiyordum ama hareketlendiğini görebiliyordum. Bir an şu anda burada olsa, filenin arkasından bana tezahürat yapsa nasıl olur diye düşünmeden edemedim. Sanırım hayatımın en unutulmaz maçı olurdu. Gerçi şu anın da ondan kalır yanı yoktu. Belki sesi...

Umay, Hülya ve adını hatırlamadığım bir kız daha tribünlerde, tam da Doğa'nın olduğu yerde durdular. Maç sırasındaki bağırışlarımıza onların sesleri karışmaya başlamıştı. Doğa'yı göremediğimi fark ettim. Top bendeydi. Pas atmadan önce hâlâ orada olup olmadığına bakmaya çalışırken keskin bir sancının bileğime girmesi ve kendimi yerde bulmam bir oldu. Acıyla ellerimi tekmeyi aldığım yere bastırdım. Kırık değildi ama sağlam bir şekilde kemiğim ezilmiş olmalıydı.

Çim sahada acı etkisiyle sağa sola yuvarlanırken herkes etrafıma toplandı. "Faul olsun diye bir de bayıl istersen Dogi?"

"Senin gelmişine geçmişine lan! Senin anan babana en büyük faulü yapmış asıl, şerefsiz!"

Maç sırasında sürekli benzer pozisyonları atlatıyordum. Sırf maç öncesi söylediğim laf yüzünden gıcıklık yaptığının farkındaydım ama bu kardan onun için bile fazlaydı.

"Abartma oğlum. Az dokunduk."

"Ben de aynısını diyeceğimi az dokunduğumda ama neresi olacağı sürpriz olsun."

Acı dolu bir iç çekişle yattığım yerden doğruldum. Ne olduğuna bakmak için gelen arkadaşlar yanında gerekli ilk yardım malzemelerini

de getirmişti. Onlar gerekli müdahaleyi yaparken bir gözüm hâlâ telefonda idi. Kapatmış mıydı? Ya da kapanmış mıydı? Tam yere düştüğüm sırada kapandıysa meraktan delirirdi. Hemen Doğa'yı aramam gerekiyordu.

"Tamam beyler iyiyim," diyerek ayaklanmaya çalıştım ama bileğim hâlâ tekmenin etkisindeydi. Saplanan acı tahammülsüz bir hâl olsa da belh etmemeye çalıştım. Yine de yürümeme destek olmak için kolumun altına girenleri engellememiştım. Açıkçası Doğa'ya en hızlı ulaşacağım şekil için gururumdan vazgeçmem gerekiyorsa ağzına bile sıçardım.

Beni saha dışına çeken arkadaşlar, tribünlere oturunca maça gen döndüler. Onlar son dakikalar için savaşıırken ben de telefonumu elime aldım.

"Doğukan geçmiş olsun. İyi misin?"

Umay'a cevap vermek yerine Doğa'yı aradım. Açmadı. Duymamış olabileceğini düşünerek tekrar ararken bu sefer Hülya'nın hastaneyle ilgili bir şeyler söylediğini işitiyordum fakat aklım tamamen başka bir yerde olduğu için hiçbirine cevap verme tenezzülünde bulunmadım. Hızla mesajlara girdim ve çevrim içi olana kadar mesaj attım.

"Bir şey mi oldu? Neden kapattın?"

"Sıkıldın mı?"

"Telefonumu da açmıyorsun."

Neyse ki çok uğraştırmamıştı. "Yazıyor..." kelimesini gördüğüm an sanki bileğimdeki sızıyı bile unutmuşum.

"Sıkılmadım. Göremediğim için kapattım."

"Keşke biraz erken fark etseydin."

"Duymamışım içim geçmişti uzanırken."

"Maç kaç kaç bitti?"

Mesajlarım tek tek cevap vermişti ama ya eksik bir şey vardı ya da fazla. Soğuk konuşuyordu. Belli ki olayı görmemişti. O zaman kendi görüşmeyi sonlandırmıştı. Görüp görmeyeceğimi fark edecek miyim diye beni mi denemişti?

Bacağımın durumunu fotoğraf attım ve ardından onun gibi attığı mesajları tek tek cevapladım.

"Yazdıklarınla çelişiyorsun."

"Bunu da yemedim bilesin."

"Ah Balerin ah."

Fotoğrafı açtığı gibi, *"Ayağına ne oldu? Ne zaman oldu?"* diye sordu. *"Kapatmasaydın bilirdin,"* demek yerine sessiz kaldım. *"Gerçekten aramanı beklerken içim geçmiş,"* yazdığında okuyup cevap vermediğim için, *"Ne oldu ya? İyi misin?"* diye sordu. O sırada maç bitiş düdüğü çaldı. Ben olmasam da kazanmamın gururunu güçlü bir alkışla gösterdim. Cevap yazmayınca upku benim yaptığım gibi aradı. Ben de onunki gibi açmadım çünkü etrafım bir anda ter kokan adamlarla dolmuştu.

"Tebrikler Kurşun Asker!"

Osman'ın imasıyla donakaldım. Bir an uygulamadaki adımları bilip bilmediğini, Doğa ile bizi konuşurken duyup duymadığını sorguladım. Ardından sargılı olan ayağıma hafifçe dokunarak sakatlığıma ima yaptığını anladım.

"Ecdadının bu gece iyi kulakları çınladı."

Osman yine kulak tırmalarcasına kahkaha attı. *"Hadi gel seni odana bırakayım,"* dediğinde bu sefer gülen ben oldum.

"Bu kadar çabuk dokundurmanı isteyeceğini tahmin etmezdim."

"Siktir lan! Sana iyilik yapmak isteyende kabahat."

Doğa'nın tekrar aradığını gördüm. Odada daha rahat konuşacağım için aramayı meşgule attım. *"Duş almayacak mısın?"* diye sorduğum adam evde alacağını söyledi. Ardından kolumun altına girdi. *"Ama istersen seni yıkayayım."*

Yılana sarılır gibi Osman'a sarıldım. Neyse ki misafirhane çok yakındı. Seke seke odama kadar çıktım. Kan ter içinde kalmıştım. *"Oğlum çok kötüyse hastaneye gidelim. Kırılmasın bak."*

"Kırık acısını biliyorum. Kırık değil."

"Yine de gidelim istiyorsan?"

"Banyo yapar uzanırım. Sabaha hafifler."

“Yardım edeyim mi?”

“Gölge etmeyerek olur.”

Osman'ın tüm itirazlarını geri püskürttükten sonra beni kapıya bırakmaz telefonuma sarıldım.

*“Bizim ekipten kızlar önüne geçmişe
Onlara rağmen görebiliyor musun diye bakarken
Osman'dan sağlam bir tekme yedim. Kusura bakma
Erken fark ettim ama kontrol etmeden
beni salmadıkları için sana ulaşmam zaman aldı.”*

Doğa bir anda çevrim içi oldu. O yazana kadar yatağına anca ulaşmıştım.

*“Ciddi misin? Ben de düşünmüştüm ki kızlar gelince
orada olup olmamama takılmadın ”*

Doğru mu okumuştum? Yoksa yorgunluk ve acı karışıp okuduklarımı şaşırtıyor muydu? Gerçekten o kapatmıştı. Bense neler düşünmüştüm.

“Çok ağrıyor mu?” diye sorduğunda, “Bu söylediklerinin yarattığında çok değil,” yazdım.

“Öyle demc ama.”

Şu an onu göremesem de suratının düştüğünü bilecek kadar tanımıştım ama o beni zerre kadar tanımamıştı.

“Bunu nasıl düşünebilirsin Doğa? Hiç mi tanımadın beni?”

“Bence herkesin aklına gelebilir,” dediğinde sıçtığı şeyi sıvadığını hissettim. Hâlâ beni tanımadığını ne kadar güzel vurguluyordu. “Benim gelmezdi. Neyse.”

“Hastaneye gidecek misin? Sadece sarmak olmaz.”

“Gerek yok. Daha kötü yaralar aldığım zamanlar oldu

Bu geçer birkaç gün.”

*“Geçmesine geçer ama acıyı en aza indirdiğin şekilde
olsa daha iyi olmaz mı?”*

“Pansuman yaptılar. Yarına kadar idare eder.”

“Nasıl yaralar?” diye sorduğunda, “Motor kazası ve meslekte aldat

larım gibi," diye cevap verdim. Yataktan kalkmak, oturmaktan daha acılı oldu. Banyoya gitmek için üzerimi çıkarırken sorular ekranımı doldurdu.

"Motor mu kullanıyordun?"

"Çok tehlikeli."

"Meslekte nasıl yara aldın bundan kötü?"

Şortumu çıkaracağım sırada durdum. Yine tek tek tüm mesajlarına cevap verdim.

"Hâlâ kullanıyorum."

"Boş ver o kısımları."

"Evet. Şimdi izninle duşa gireceğim."

"Ama bu şekilde konuşma."

"Hangi şekilde?"

"Böyle soğuk soğuk."

O söyleyene kadar soğuk yaptığının bile farkında değildim.

"Duşa giriyorum. Çıkınca ararım. Tabii istersen."

"Neden istemeyeyim?"

DOĞA

Bazen mesafeler çok can acıtıcı olabiliyordu ama karşımdaki adam bunu kapatmak için elinden geleni yapıyordu ve bu acıyı hafifleten tek şeydi.

Yine de bugün orada olmak istemiştım. Yanında olmak, filenin arkasından bağıra çağıra tezahürat yapmak, attığı her golde havalara uçmak... Ama maalesef bunu benim yerime yapan birileri vardı. Maçın ortasında sahaya üç kadın gelmişti. Herkesin adını biliyorlardı. Ağızlarından çıkan her "Doğukan" ismiyle içimde önlenemez bir kışkırtıcı hissi büyümüştü. En az maçtakiler kadar heyecanlı oluşları tezahüratlarına da yansıyordu. Yüzlerini seçemesem de önümde durmaları yüzünden her

coşkulu hareketlerini izleyebiliyordum. Hatta bir noktadan sonra sadece onların hareketlerini izler olmuştum.

Doğukan'ın bu duruma müdahale etmemesi canımı sıkıyordu. Ben onu göremiyorsam onun da beni görememesi gerekiyordu. Hoş, belki kızlar gelince pabucum dama atılmıştı. Görüp görmemem önem sırasında çıkmıştı. Belki de artık bana bakmıyordu bile.

Kendimi gazlayarak telefonu kapatmıştım. Fark ettiğinde arar nasılsa rahatlığı vardı ama neredeyse geçen bir saati kendime zehretmişim. Şimdi ise o telefonu kapatmanın vicdan azabını yaşıyordum. Kapatmasaydım sakatlandığı anı göremesem bile bilirdim. Saçma şeylerle kendimi kuracağım onun yanında olurdum. Uzaktan bile olsa acısını paylaşırdım. Nasıl bu kadar bencilliğin esiri olabilmişim aklım almıyordu.

Doğukan duşa gireli on beş dakika olmuş ya da olmamıştı. Telefonum çalmaya başladı. Bekletmeden açtım. Islak saçları ve yer yer nemli lacivert tişörtüyle görüntüme geldi. Alelacele kurulanmış gibi duruyordu Beni bekletmemek için sanki olduğundan daha hızlı çıkmıştı duştan.

Bana bakmıyordu. Hazırlanırken dağıttığı eşyalarını toplamayı bahane ediyormuş gibi geldi. "Saçlarını kurutmamışsın," dediğimde, "Böyle iyi," dedi. İki kelime bile kurnazlığını tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

"Konuşabilir miyiz?"

"Konuşuyoruz."

"Hayır, az önceki olayı."

Doğukan eşyalarını toplamayı bırakıp kameraya baktı. "Onu konuşmayalım Doğa," dediğinde aslında kızgınlığının kurnazlığının üzerine taktığı bir maske olduğunu anladım. Gözleri ele vermişti bunu.

"Ben özür dile..."

"Uyuyalım mı artık?"

Gerçekten konuşmak istemiyordu. Üzerine gitmek istemediğim için "Uyuyalım," diyerek kabullendim. İçim kıyım kıyım oldu. Telefonu kapatmasını beklerken o tek kişilik yatağına uzandı ve telefonu sadece onu ve duvarı görebileceğim şekilde yatağına yerleştirdi.

"Bu gece uyuyana kadar benimle kalır mısın?"

O kadar masum sormuştu ki bu soruyu, sanki karşımda canavarlar

korkmuş beş yaşında bir çocuk duruyordu. Kalbim bu teklifle o kadar hızlı çarpmaya başladı ki konuşamadım. Cevap niteliğinde yatağıma uzandım ve telefonu onun yaptığı gibi sadece beni göreceği şekilde yerleştirdim.

"Oda arkadaşımı nöbette. Ses duyarsan eğer birileri girip çıkıyordur. Tedirgin olma tamam mı? Kimse seni göremez."

Başımı onaylarcasına salladım. O da aynı şekilde karşılık verdi. "Sesi kapatıyorum o zaman," dediğimde, "Kapatma," diye rica etti. Yastığının altından kablo lu kulaklık çıkardı. "Biraz sakinleşmeye ihtiyacım var. Lütfen kapatma." Kulaklığını taktı ve yastığına sarılarak bana baktı. Böyle kurgun uyuysa uyandığında her şey eskisi gibi olur muydu?

Ben de onunla aynı pozisyonu aldım. Ekran biraz daha büyük olsaydı sanki aynı yatakta uyuyoruz gibi hissedebilirdim.

Doğukan uzun uzun baktı yüzüme. Ne düşündü bilmiyorum ama hafif bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Ardından usulca gözlerini kapattı ve sessizce dudaklarından, "İyi geceler güzel kuğum," cümlesi döküldü. Derin bir iç çekti cümlesini noktalar gibi.

Bir süre sessizce onu izledim. Uyku nefesine geçtiğini fark ettiğimdeyse telefonu kendime daha çok yaklaştırdım. Yanımdaymış gibi ekrandaki suratını öptüm ve kulağına fısıldıyormuşum gibi sessizce konuştum.

"İyi geceler Kurşun Asker."

DOĞA

Yoğun ve yorucu geçen günlerin, gecelerinin sakin olmasını beklerdik ama beynimiz sanki hiç yorulmamışız gibi çalışıp dururdu. Tüm günün kritiğini yapardı. Söylediklerimizi tartar, söyleyemediklerini haykırır ve uykuya dalana kadar bize işkence yapıp dururdu. Baş ağrısıyla uyanmak da bunun bedeli olurdu.

Derinlerden gelen bir zil sesi kulağıma dolmaya başladı. Zihnim geri planda bu sesin neye ait olduğunu çözmeye çalışıyordu fakat başım o kadar ağrıyordu ki odaklanmakta zorlanıyordum. Yine de kendimi zorladım. Düzenli aralıklarla çalmıyordu ve çok uzaktan geliyordu. Telefon olamazdı. O zaman...

Kirpiklerim diplerine kadar sızlarken gözlerimi araladım. Odamın içine sızan gün ışığı karanlıktı. Hava yağmurlu olmalıydı. El yordamıyla telefonumu bulduğumda saatin on bile olmadığını gördüm. Bu saatte gelebilecek kimsem yoktu. Allah aşkına kimdi bu ısrarcı?

O an birkaç gündür gelen, yanlış olduğunu düşündüğüm için sürekli sildiğim kargo mesajını hatırladım. Belli ki ablam yine bir şeyler almış, numara olarak da benimkini kullanmıştı. Genel olarak ondan daha fazla evde olduğum için bunu sürekli yapıyordu. Kargoyu almak ise ilk kez bu kadar zulüm gibi gelmişti.

Kapı zili bir kere daha çaldı. Miskince yataktan kalktım. Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım. O sırada telefonumun da çaldığını duydum

fakat geri dönüp arayan kişiye bakmak yerine kapıya ilerledim. Delikten baktığımda tam da düşündüğüm gibi kargocunun kapının önünde durduğunu gördüm. Telefonu kulağında olduğuna göre büyük ihtimalle beni arayan da oydu.

Kapıyı yavaşça açtım. Telefonu kulağından çeken adamın resmen yüzünden, *"Hele şükür,"* dediğini okumuştum. Kucığında fazlasıyla büyük bir kutu vardı. Ablam ne almış olabilirdi ki?

"Doğa Kızıltaş?"

"Buyurun benim."

"Kargonuz var," deyip kutuyu bana doğru uzattı. İki elimle bile tutmakta zorlandığım kutuyu aldım. Ağırdu. "Teslimat kodunu öğrenebilir miyim?"

Kutuyu nereye koyacağımı bilemezken, "Aa bir dakika telefonum içeride," dedim. Koşar adım odaya gidip telefonumu aldım ve iyice sabırsızlanan adama daha koridordayken kodu söyledim. Teşekkür ederek kapının önünden ayrıldı. Usulca kapıyı kapattım. Kutuyu ablamın odasına götürmek için kucakladığım sırada üzerindeki barkodda yazan gönderilen şehir dikkatimi çekti.

Şırnak.

Gözlerim hızla göndericinin ismini buldu.

Doğukan Karahanlı.

Olduğum yere çakıldım. Doğukan bana bir şeyler mi göndermişti? Ne zaman? Nasıl? Neden?

Kutuyla beraber odama gittim. Çalışma masamın üzerine kutuyu bıraktıktan sonra fotoğrafını çektim. Uyanmış olmasını umarak Doğukan'a attım.

"Doğukan. Bu ne?"

Kutuyu alıcı gözle inceledim. Bana bu boyutta ne göndermiş olabilirdi ki? Gözlerim kutunun bantlarını açacağım kesici bir şey aradı. Makasım neredeydi? Kalemlerimin biriyle açmayı denedim. Tam kaleminin ucunu kurdığım sırada açık olan ekrana Doğukan'ın mesajı düştü.

"Sana da günaydın. Kargo gibi duruyor."

"Onun ben de farkındayım.

Bana ne gönderdin ve ne zaman gönderdin?

Ve tabii ki neden böyle bir şey yaptın?"

"İstediğimiz sorudan başlayabiliyor muyuz?"

"Ben ciddiylim."

"Ben de ciddilik konusunda fena sayılmam."

"Of tamam başla. Ben de bıçak alayım mutfaktan."

Koşar adım mutfağa gittim ve çekmecedен keskin bir bıçak alarak odaya döndüm. Doğukan'ın mesajlarını okumak için telefonumu elime aldım.

"Bu nasıl bir gözdağı?"

Gülümseyerek elinde bıçak olan civciv gifini attım. *"Bebeyim tehlikeliyim diyorum,"* yazdığım da gülmesini diledim.

"Düşmana korku salan civciv. Şükürler olsun ki dostum."

"Sorularımın cevabını alayım lütfen."

"Geçen gün çarşıya çıkmıştım ya. O zaman gönderdim. İçimden geldiği için gönderdim. İçindekiler sürpriz açınca görürsün."

"Açıyorum şimdi. Çok teşekkür ederim ama neden zahmet ettin."

"Zahmet olacak bir durum yok ama bir dakika bekler misin?"

Yüzünü görmem lazım."

Doğukan görüntülü aramaya başladı. Elimde bıçakla aramayı cevapladım. Görüntüme gelen adam kamuflajlarının içerisindeydi. Ah... Ben yalakten kalkmaya üşenirken o bir de o kadar geç yatmamıza rağmen işe mi gitmişti?

"Şu an attığın civciv kadar tehlikeli görünüyorsun."

Dalga mı geçmişti benimle o? Gözlerimi kısarken, "Kaşınma," dedim. Doğukan'ın yüzündeki milimetrik gülümseme yavaşça büyüdü. "Bir dakika bekler misin?" Etrafı göremeyeceğim şekilde telefonu tutmaya başladı. Belli ki bir yere gidiyordu. Telefonu çalışma masamın üzerine, Doğukan'ın beni görebileceği bir yere dayadım. O dışarı çıkıp kuytu bir köşeye geçene kadar ben de kutuyu açtım.

"Kutu açılım videosu gibi olma..."

Gördüklerim karşısında donakalmış, cümlemi bile tamamlayamamıştım. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bir kutu dolusu şeker, çikolata, abur cubur ve içinde bulunan ayrı iki kutuya bakarken ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Açtın sanırım."

Bakışlarımı Doğukan'a çevirdim. Bir banka oturmuş, dudaklarına sıkıstırdığı sigarayı yakmakla meşguldü. Onu ilk kez sigara içerken görüyordum. Normalde beni irrite eden manzaraya ilk kez anlam veremediğim bir kuskanlıkla bakıyordum. Bir dal sigaranın yerinde olmayı hayal ettiğimi fark ettiğim anda irkildim. Düşüncelerimin sapmaya çalıştığı istikametin yönünü değiştirerek, "Bunlar ne?" diye sordum.

"Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım."

Kutunun içindeki tatlıya bakılırsa en az bir sene acının bize uğraması gerekiyordu. Dünkü tartışmamıza ithafen göndermiş olamazdı. O zaman bunlar hangisinin eseriydi? "Peki bunlar..." derken büyük kutuyu elime aldım. Sanki kutunun tüm ağırlığını o üstlenmiş gibiydi. Doğukan sigarasından derin bir nefes alırken gözleri hafifçe kısıldı. *Bilmem*, der gibi omuz silkmişti ama gördüğüm kadarıyla merakla tepkimi görmek için bekliyordu.

Kutuyu dikkatlice açtım. Patpata sarı bir şeydi. "Kırılacak bir şey mi?" diye sorarken elime değen soğuk şeyle ürperdim. Patpatları hızla sökmeye başladım.

Büyük bir kar küresi beni selamladı. İçinde kırmızı elbiseli bir balerin vardı. Dans ediyordu. Ayaklarının altı karla kaplıydı. Kar küresini tepetaklak çevirdim ve hepsinin aşağı inmesini bekledim. Ardından hızlı bir şekilde tersine çevirdim. Beyaz taneler tek tek balerine değip düşmeye başladılar. Onları izlerken nasıl görünüyordum bilmiyordum ama Doğukan'ın sigarasını tuttuğu elinin başparmağını gülümseyerek dişlediğini gördüm.

"Çok güzel."

"Sen daha güzelsin."

Utanarak gözlerimi kaçırđım. Bu sefer kar küresini hızlıca sallarken, "Nereden buldun bunu?" diye sordum.

“Buldum işte bir yerden.”

Kar küresini dikkatli bir şekilde masaya bıraktım ve daha küçük olan kutuyu elime aldım. Doğukan’ın derin bir iç çektiğini duydum. Dikkatim ona kaydıığında gözlerinin yaşardığını fark ettim.

“İyi misin?”

Konuşmadı. Başını iyi olduğunu belli edercesine sallamakla yetindi. Gözlerim bir süre buğulu griliklerinde dolaştı. Bunu fark edince, “Aç hadi,” dedi ve sigarasından derin bir nefes daha aldı. Dumanı görüşümü sislendiriyordu. Gözlerimi kapatsam kokusunu alabilecekmişim gibi hissediyordum ve belki de ilk kez bunun düşüncesinden bile rahatsız olmamıştım.

Doğukan bir tarafa doğru baktı. Kaşları çatılmıştı. “Geliyorum,” dediğinde kendime işte olduğunu hatırlattım. “Önemliyse kapatabiliriz,” dediğinde, “Bu andan önemli hiçbir şey yok,” dedi. O an elimde tuttuğum kutunun içinde ne olduğunu daha da merak etmeye başladım. Kutunun kapağını dikkatli bir şekilde açtım. Bu seferkinde kırılmasın diye en ufak bir önlem yoktu.

Ufak, eski, hâki renkli, oldukça yıpranmış, hatta bazı yerleri kırılmış bir kurşun asker selamladı beni. Diğerinin güzelliğinin yanında bu fazlasıyla eski gözüküyordu. “Kurşun asker değil mi bu?” diye sorduğumda güldü. Peki ben neden için için ağlıyormuş gibi hissetmiştim?

“Kurşuna dizilmiş bir asker.”

Hiçbir şey anlamadığımı belli edercesine kaşlarım çatıldı. “O ne demek?” diye sorduğumda titrek bir nefes aldı.

“Babamın evde olduğunu hatırladığım zamanlar o kadar az ki.” Babamın da şehit olduğunu hatırlayınca boğazına bir yumru oturdu. Yavaş yavaş göğüs kafesine doğru inmeye başlamıştı. “Ama evde olduğu zamanlarda beni masal okutarak uyuttuğunu anımsıyorum. Aralarından en çok sevdiğim Kurşun Asker ve Balerin’di. Belki babam asker olduğu içindi bilmiyorum ama beş yaşından itibaren kurşun asker koleksiyonu yapmaya başladım.”

Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan elimdeki kurşun askere baktım. Bundan daha çok mu vardı yani?

“Babamın vefatının ardından abim evden ayrıldı demiştin ya sana,”

dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Sigarasından aldığı nefesi benden uzağa üflerken, “Onu yanına almış. Daha doğrusu hepimizden birer parça almış. Babamın sigara tablasını,” derken görüşüme gümüş, işlemeli bir tabla girdi. “Babamdan abime, abimden bana ... Bunu taşıyan herkes şehit oluyor. Bakalım bana ne zaman kısmet olacak...” Bunu söylediği an yüreğimin ortasına yumruk yemişim gibi hissettim. Cevap vermedim, veremedim. Bunu ne kadar istediğini biliyordum ama içimden gizli bir, “Allah korusun,” cümlesi dökülmesine engel olamadım.

“Neyse,” diyerek tablayı göğüs cebine koydu. “Annemin işlemeli mendili, Aygöl’ün bir tutam saçı, birkaç fotoğraf ve benim kurşun askerim. Kimden ne hatırlamak isterse işte.” Sigarasını bir yerde söndürdüğünü hissederken yarım yamalak bir tebessümle, “Senelerce aradım o elindekini biliyor musun?” diye sordu. Aslında bu bir soru değildi. Sadece içini döküyordu.

“Meğer o aradığım senelerin tümünde abimin göğüs cebinde, kalbinin üzerindeymiş.”

Ne diyeceğimi bilmeden ekrana baktım. O da kelimelerin devamını nasıl getireceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu.

“Şehit olduğunda avcunun içinden aldım onu. Göğüs cebini o kadar sıkı tutmuştu ki bir an hâlâ yaşadığını düşünmüştüm. Temasımla parmakları çözölmüştü. Neyi bu kadar koruyor diye düşünerek kanla kaplanmış kamuflajının cebini karıştırdığımda öğrendim gerçeği.”

Az önce boğazımdan göğsüme inen yumru, Doğukan’ın ne zaman-
dır kalbinde olduğunu bilmediğim ağırlığın yanında bir hiçti. Doğukan’ın bakışları bir an benden koptu sanki. Göz bebeklerine yayılan acı, çenesini sıktığını belli eden mavi-yeşil damarlar abisinin son anlarını hatırladığını gösteriyordu. Onu o andan çekip almak istedim ama dilim lâl olmuş gibi sadece Doğukan’a bakıyordum.

“Sana daha değerli bir şey veremem.”

Bakışlarından önce cümlesi geldi. Göz bebekleri canlı bir acıyla bana odaklandı. O kadar yakıcıydı ki bakışlarımı elimdeki kurşun askere çevirdim. “Bunu bana vermemeliydin,” derken sesimin çatallandığını hissettim. Doğukan’a yine birilerinin seslendiğini duydum ama ne tepki verdiğini göremiyordum. Gözlerim sızlamaya, elimdeki kurşun askeri bu-

landırmaya başladı. Doğukan'a bakarsam büyük ihtimal biriken yaşların hiçbirini tutamayacaktım.

"Senin ona, benden daha iyi bakacağını biliyorum."

Gözlerimi kapatırken titrek bir nefes aldım. Birkaç damla yaşın fırc ettiğini hissettim. "Şimdi gitmem gerekiyor," dediğinde başımı *tamam* anlamında salladım. Hâlâ gözlerimi sıkı sıkı yumulu tutuyordum ve buna rağmen bazı arsız yaşlar bir yolunu bulup kaçıyordu.

"Bana bakmazsan gidemem."

Titrek, ağlamaklı bir gülümsemeyle konuştum. "Bakarsam ağlarım. O zaman hiç gidemezsin."

Cevap vermedi. Haklı olduğumu biliyordu çünkü. "Haberleşiriz," dediğinde yine sadece başımı sallamakla yetindim. Kapatmak istemediğini biliyordum. Arkadaki koşuşturma sesleri yoğunlaştığı sırada telefonu kapattı ve ben tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı huçkırarak serbest bıraktım.

Bu hayatta bana emanet edilen daha değerli bir şey hatırlamıyordum.

DOĞUKAN

“Her anlamda vur dediğimizi öldüren Doğukan Karahanlı.”

Osman’ın sitemlerini duymazdan gelerek Ejder’deki yerimi aldım. Teçhizatlarımı bana doğru uzatırken, “Birileriyle boş vakitlerinde konuş dedik ama sen boş vakitlerinde işe geliyor gibisin,” dedi. Eşyalarımı aldığım gibi giymeye başladım. Cevap vermiyor olmam sinirini bozmuş gibi gülümsedi.

“Cevap da vermiyor şuna bak.”

Zırlı araç hareket etmeye başladı. Yanına yandaş arayan Osman, yanındaki Umay’ı dürttü. Göz göze geldiğim kadın geçen geceki öfkemin nedenini anlamış gibi bakıyordu. O sırada cebimdeki telefonum mesaj gelmiş gibi titredi. Normal zamanda olsa bunu zerre kadar umursamazdım fakat birkaç dakika önceki Doğa’nın hâli aklımdan çıkmıyordu ve onun iyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. “Umarım mesaj atan odur,” diye dua ederken kendimi koltuğa bağladım. Ardından telefonumu çıkardım. Doğa’nın mesaj attığını gördüğüm anda yüzüme belli belirsiz bir tebessüm yerleşti.

“Sen anca telefondaki kimse onunla konuş.”

Tabii ki bu Osman’ın gözünden kaçmamıştı. “Tut!” Tüfeğimi sertçe bana uzattı. Alıp bacaklarımın arasına yerleştirdiğimde, “Bir şey değil,” dedi. Cevap vermedikçe siteminin dozunu biraz daha arttırıyordu.

“Eyvallah kardeşim. Sen olmasan ne yapardım. Sağ olasın,” dedikten sonra mesajla gelen fotoğrafı açtım. Yatağının yanındaki komodinin olduğunu düşündüğüm yere, gönderdiğim kar küresini ve kurşun askeri yerleştirmişti.

“*Nasıl duruyor?*”

Aklıma ilk gelen şey, “Ulaşılmaz,” oldu. Doğa’nın kaşlarını çatıldığını hayal ettiğim mesajı saniye geçmeden ekrana düştü.

"O ne demek?"

*"Camdan bir fanusun içinde, karların arusunda duran
bir balerin ve ona uzaktan bakan, yaralı bir oyuncak asker.*

Ne o camı kırıp içeri girebilirne de güzelliğinin içinden

o kızı çekip çıkarmaya kıyabilir.

Sadece bakar, korur, sever..."

"Sen bizim için böyle mi düşünüyorsun?"

Tam cevap vereceğim sırada Şef'in sesi Ejder'in içinde yankılandı. Gittiğimiz görevle ilgili talimatlar verirken ekranı kararttım ve odağımı Doğa'dan çektim fakat ellerimin arasında titreyen telefon buna hiç yardımcı olmuyordu. Göz ucuyla gelen mesajları okumaya çalıştım. Daha birini okuyamamışken üstten başka bir tanesi geliyordu. Merakım kamçılanınca tuş kilidini açıp mesaja girdim.

"Neden kızın hiç söz hakkı yok?"

"Belki o da gitmek istiyor onunla."

"Belki kıza göre onsuz güzelliklerin hiçbir anlamı yok."

"Belki olması gerektiği gibi kurşun askerle yanmak istiyor balerin."

Sanırım cevap vermedikçe mesaj gelmeye devam edecekti. Sağum solumu göz ucuyla kontrol ettikten sonra hızla mesaj yazdım.

"Bunlar sadece masallarda olur can yoldaşı.

Gerçek hayat acımasız. Ölüm diye bir şey var bir kere.

Öldüğün için ahir zamanda kavuşmayı bekleyenlerle dolu dünya.

Yaşayana haksızlık değil mi?"

Mesajı gönderdikten sonra ekranı kararttım. Tam başımı kaldırmıştım ki Osman'la göz göze geldim. Bu yaptığımı tasvip etmiyormuş gibi başını iki yana salladı. Umay ise ona sağlam bir dirsek geçirerek işine bakmasını söyledi. Şef'in söyleyecekleri bitene kadar bir daha telefona bakmadım. Yine de birkaç mesaj daha geldiğini avuç içimde hissediyordum. En son dayanamayıp mesaja tıkladım.

"Eğer istediğin hayatı yaşatmadılarsa asıl haksızlık.

Seviyorsan eğer beklemek bile güzel.

Ayrıca yarın ölecekmişsin gibi davranmayı bırak.

Belki ben senden önce ölürüm, kim bilebilir?

Haksızlığa uğramamak için mi sevginin önünü kesiyorsun?"

"Yoksa sınırlarımızı hatırlatmak için mi gönderdin bu hediyeleri?"

Cevap vermediğim sürede kendince çıkarım yapmıştı. "Hayır tabii ki. Bana bizi hatırlattığı için gönderdim," dediğimde, "Demek ki sen bizim için böyle mi düşünüyorsun derken haklıydım," dedi. Yine çıkarımlarına devam ediyordu.

"Sen bizi böyle hatırlamak istiyor olabilirsin ama..."

Çevrim dışı oldu. Birkaç saniye ekranında oyalandım. İçimde yükselen garip bir hissiyatla, "Ama?" yazıp gönderdim. Ama kelimesinden sonra gelen hiçbir şey hayırlı olmazdı. "Doğa?" dediğim anda çevrim içi oldu ve mesajlarımı okur okumaz ekranıma bir fotoğraf düştü.

Saatlerce aradığım, en sonunda bir yerde bulup kırılmasın diye ekstra çaba sarf ettiğim kar küresinin camı tuzla buz olmuştu. Geriye sadece bir platformun üzerinde duran kırmızı elbiseli balerin kalmıştı. Yine komodinin üzerinde duruyordu fakat diğer hâliinden farklıydı. Artık kurşun asker de onun platformunun üzerindeydi. Aralarında hiçbir engel yoktu. Hatta olabilecek en yakın mesafede birbirlerine bakıyorlardı.

"Ben bizi böyle görüyorum. Ayrıca hatırlamak için önce

unutmak lazım. Sen bunu başarıyorsan ne mutlu sana can yoldaşı."

"Ne yaptın sen?"

Şu anda, ne gördüğüm şeyin hoşluğuna ne de yazdığı mesajın yaratmış mutluluğa odaklanabiliirdim. Aklım o kar küresini nasıl kırdığındaydı? Olduğum yere, gittiğim göreve, etrafımdakilere bakmadan Doğa'yı görüntülü aradım. İlk kez görüntüme gelen kuzu bakmadan çevresini kolaçan etmiştim. Odasındaydı. O cam küreyi orada mı kırmıştı? Nasıl kırmıştı? Bir yeme sıçramış mıydı? Gözlerim Doğa'ya çevrildi. Kızgındı ama kendine zarar verne ihtimalini düşünen benim öfkemin yanında onunki hiçbir şeydi.

"Ne yaptın sen?"

Bağırma mıştım fakat Ejder'in içindeki ortam o kadar sessizdi ki sesim bağırma mı gibi yankılanmıştı. Herkesin tepkisel olarak gözünün bana çevrildiğini hissettim. Neyse ki üzerimdeki baskı birkaç saniye içerisinde yok oldu.

"İmkânsızı öldürdüm."

Bunu söyledikten sonra gülümsemiş ve gözleri benden başka bir yere kaymıştı. Büyük ihtimalle yaptığı şahesere bakıyordu. "Bir yerini kestini mi?" diye sorduğumda damağını şaklattı. O sırada benimle beraber araçtaki herkesin onu duyabildiğini hatırladım. Konuşmayı uzatmak istesem de, "Kapatmam lazım," dedim.

Bana doğru boş bir bakış attı. "Neden aradın ki?" Bu soru insanların içinde olduğum için mi bu kadar gücüne gitmişti?

Daha fazla konuşmasına izin vermeden aramayı sonlandırdım. Osman'ın bana baktığını gördüm. "Dişli kız," diyerek beğeniyle gülümsedi. "Sevdim." Ama ben bu tepkisini sevmemiştim.

"Sen ancak senin olamayacakları sev zaten."

Umay'ın verdiği cevapla tüm ilgi ikisinin üzerine çevrildi. Fırsattan istifade mesajlara girdim ve hızlı bir mesaj attım.

"İyi olup olmadığını görmek için aradım."

"Hayatımda ilk kez bana verilen bir hediyeye zarar verdim."

"Vermeseydin."

"Hediyenin verilış amacını sevmedim. Seveceğim hâle getirmek için parçalanmasına ihtiyacım vardı."

Mesaja bakarken dondum kaldım sanki. Ben ona kıyamazken o benim için paramparça olmaya razı gelmişti. Can yoldaşı bu mu demekti bilmiyordum ama bana hayallerimden bile güzel bir yoldaş olduğuna emindim. Ejder'in yavaşladığını hissettim. Konuşmanın burada kesilmesini istemesem de, "Gitmem gerek," yazdım. Mesajımı arunda okudu ve cevap yazdı.

"Dikkatli ol."

"Sen de ve lütfen bir yerini kesme."

"kesmem."

Zırhlı aracın durmasıyla konuşmayı daha fazla devam ettirmeden ekranı kararttım ve telefonu cebime koydum. Görevim bittikten sonra yazacaklarımsa aklımın bir köşesinde çoktan oluşmaya başlamıştı.

DOĞA

Cam küredeki balerin ve kurşun askeri yatağının baş ucuna koymuştum. Başıma taç yapamazdım belki ama uyandığımda ilk onları görüp uykuya dalmadan önce en son onlarla vedalaşabilirdim. Yine de Doğan'ın söyledikleri ağıma gitmişti. Masallara olan inancını kaybettiğini her seferinde belli ediyordu. Bu sefer masalın mutlu sonla biteceğini belli görmeye ihtiyacı vardı.

Tek seferde kar küresini kırmıştım. Cam parçaları bir yana, içindeki kar taneleri başka bir yana savrulmuştu. Balerin ise dimdik duruyordu. Birkaç saniye... Yalnızca birkaç saniye sürmüştü aramızdaki engeli kaldırmam. Şimdi ikisi de aynı havayı soluyordu. Yan yana, el ele, birbirlerine bir nefes uzaklıkta...

"Bataklığın içine batmışken başımın üzerinde beliren lotus çiçeği gibisin. Temiz kalan tek yanımda sensin. İyi ki sen can yoldaşım. İyi ki o gün o uygulamayı indirmişim. İyi ki bana mesaj atmışsın ve iyi ki hislerime güvenerек seni bulmuşum."

Telefonuma gelen mesajla gözüm ekrana kaydı. Kurşun Asker yazısı son zamanlarda bana iyi hissettiren tek şeydi. Saat öğlen ikiyi geçmişti. En son bir göreve gittiğini görmüştüm. Dönmüş olmalıydı. Heyecanla telefonu elime aldım. Yazdığı uzun mesajı okurken göğsümden çocuksu bir kıkırtı koptu. Nihayet ona ulaşabilmiştim.

"Aman Tanrı'm :'(Edebiyat mezunu musunuz efendim?"

"İyi ki GBT'ne bakmışım olacak o yalnız."

"Yani bir şey derdim ama..."

"Tamam tamam haklısın. Cıvıdım birazcık"

"Asıl sen bayatımın 'iyi ki'sisin can yoldaşım."

Bu cümlelerin sonuna, "Seni seviyorum," yazmam gerekiyordu fakat aramızdaki ilişki henüz bunu kaldıramazdı. Farklı yöne çekebilirdi. İşin kötü yanı, o yöne çekmesi en büyük duam hâline gelmişti. Yine de can yoldaşlığımızı riske atamazdım. Her ne kadar onun da bundan daha fazlasını hissettiğini bilsem de...

"Seni seviyorum," cümlesine en yakın anlama gelen, ellerini başının üzerinde birleştirmiş kız emoji'si yolladım. Bir çocuk gibi, "Seni bu kadar çok seviyorum," demeye çalışmıştım. Doğukan'dan cevap gecikmemişti.

"Bu ne kafam girsin işareti mi?"

"Ne ayıp. Seni bu kadar seviyorum işareti."

"Bence kafam girsin daha uygun."

"Yani bir şey derdim ama..."

"Nasıl bir hışmı sayın hâkim?"

Misilleme yapması değil ama bana yakıştırdığı sıfat yüzüme keyifli bir gülümseme yerleştirmişti. Sayın Hâkim... Bir gün gerçekten adımın önünde bunu duyabilecek miydim? Türkiye Cumhuriyeti Ceza Hukuku Hâkimi Doğa Kızıldaş. Kulağa hiç fena gelmiyordu fakat çok çalışmam gerekecekti.

"Kötüymüş ama tutamadım kendimi ne yapayım?"

Bir anda elleri başının üzerinde birleşmiş bir erkek emoji'si ekrana düştü. Gülmekle gülmemek arasında kalırken, "Senin anlamından mı benimkinden mi?" diye yazdım. "Bunu ciddi ciddi sordun mu?" diye sorduğunda özel bir şakanın tadını çıkarır gibi dayanamayıp gülmüştüm. Resmen telefona bakarken tek başıma kahkaha atıyordum. Dışarıdan deli gibi gözüktüğüme emindim ve sanırım gerçekten deli olmak üzereydim. Benden kilometrelerce uzakta olan bir özel harekât polisine hem de...

"Of... Sabahın köründe de kalktım. Bugün bitmez şimdi."

"Okul yok mu?"

"Hafta sonu ya cicim."

"Doğru. Şu anda pek günlerin önemi olmadığı için unutmuşum."

**"Aslında Kadıköy'e inip sahafları gezmek
istiyorum ama hava kapalı."**

"Sahaf gezmeyi sever misin?"

**"Severim. Okul haricinde de çok fazla kitap okuyorum
Bütçeme en uygun yerler de sahaflar."**

"Ben seni D&R kızı olarak düşünmüştüm."

Mesajı okuduğum anda kaşlarım çatıldı. "O ne be küfür gibi," yazdığında, "Hayır," diyerek gülümseyen bir emoji attı. "Seni bir şeyin ilk sahibi olmak isteyenlerden sanıyordum." Okuduğum mesajla bu sefer de şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Birkaç dakika peşin hükümlü olmasını gerektirecek ne yapmış olabileceğimi düşündüm. Kıskançlığımdan dolayı bunu düşünmüş olabilir miydi?

"İlk değil ama tek sahibi olmak isterim."

"İddialı."

"Sen bir de benim olanı almaya çalıştıklarında gör beni."

"Görmesem daha iyi."

"Neden? Korktun mu pıçaklamamdan?"

Sinsi bir tebessümle mesajımın ardından bir bıçak bir de civciv emoji gönderdim. Doğukan hemen okusa da cevap vermek için birkaç dakika bekledi. Ben de ekranın ışığını sürekli aktif tutarak hâlâ aktif olduğumu ve onu beklediğimi göstermeye çalıştım. Birkaç dakika sonra kalbimi fethedecek ve beni birkaç saniyelğine bile olsa çarpıntı yüzünden nefessiz bırakacak mesajı okudum.

**"Senden alınıyorsa, ki bu imkânsız. Zaten senden vazgeçmişimdir,
ki bu imkânsızdan da öte..."**

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu emojiyle ona da belli etmekten sonra, "Sen benim misin?" diye sordum. Vereceği cevabı beklerken gümbür gümbür çarpan kalbimi tutmak istercesine elimi göğsüme koymuştum.

"Değil miyim?"

Utanc, heyecan, heves, arzu ... Karmakarışık duygularla alt dudacağımı ısrıdım. Bana sormuştu ama aslında cevabı da vermişti.

"Benimsin."

"Seninim."

Şu anda oturduğum döner sandalyeden düşüp bayılabılırdım. Kalbim göğüs kafesimi dövüyor, dışarı çıkmak istediğini haykırıyordu. Hava almaya ihtiyacım varmış gibi oturduğum yerden kalktım, pencerenin başında solugu aldım. Camı açtığım gibi başımı dışarı çıkardım. Göğsümü şişirecek kadar birkaç nefes aldım. İçimdeki coşkuyu dizginleyemeyeceğimi anladığımda gülmeye başladım.

"Dışarı çıkacak mısın?"

Odama doğru dönüp kalçamı pencerenin pervazına dayadım. Hava kapalıydı ama soğuk değildi ve itiraf etmem gerekiyordu ki az önceki mesajdan sonra damarlarımda adrenalinin bıraktığı çılğın bir enerji vardı. Bunu atmamın en iyi yolu, yürümek ve kitaplardı ...

"Sanırım çıkacağım."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Olurum."

"Şimdi ben ufaktan kaçıyorum."

"Amir teslim etmem gereken bir rapor var. Sonra görüşürüz."

Konuşmanın bitmesini istemesem de, "Görüşürüz," yazmıştım. Gülmsememi durduramıyordum. Durdurmak istemiyordum. Hatta hep bu şekilde gülmek, sonsuza kadar dudaklarımdan kıvrımının Doğukan'a rezerve olmasını istiyordum. Attığı tek kelimelik mesajı en az otuz kez okudum.

Benimdi.

Bana aitti.

Ne sıfatla olursa olsun ...

O, bana aitti.

DOĞUKAN

Birine ait olma hissi, uzun zamandır unuttuğum bir şeydi. Belki hatırladığım şekilde değildi. Yine de Doğa'nın, "Benimsin," deyişi kalbimin kapladığı alanı elle gösterebileceğim kadar güçlüydü. O da benim müydü bilmiyordum. Sormaya cesaret edememiştim. Şu an için onun olduğumu bilmek yeterli gelmişti. Belki de sonsuza kadar yeterdi. Kim bilir...

"Dogi!"

İbrahim'in seslenişine derin bir iç çekerek karşılık verdim. Ona baktığım anda, "Ocak başına geliyorsun değil mi?" diye sordu. Bunu üçüncü kez teyit etmek istemesi, kaçacak yerimin olmadığını hissettiriyordu.

"Geliyorum dedim ya lan."

İbrahim başını onaylarcasına salladı. "Benim arabadasın," dediğinde. "Tamam," dedim. "Bir saat sonra görüşürüz," diyerek odadan çıktı. Kasların çatılmıştı. Mesainin bitimine gerçekten bir saat mi kalmıştı?

Teyit etmek için kolumdaki saate baktım. Doğruydü. Bugün fazla hızlı geçmişti. Peki Doğa neden zamanımı yavaşlatarak daha değerli kılmamıştı? En son iki civarı konuşmuştuk. Neredeyse dört saat geçmişti ve o hiç mesaj atmamıştı? Dışarı çıkacağını söylemişti fakat bu yazmamasına bir bahane değildi. Başına bir şey gelmesi ve sahaflarda kaybolması arasında gidip gelirken kendimi mesaj atarken buldum.

"İçinden bir ses şu an sahafların altına üstüne getirdiğini söylüyor."

Aklıma gelen ilk ihtimali dillendirerek gerçek olmasını riske ede-

mezdim. Bu yüzden ikinci ihtimale sığınmıştım. Geçen dakikalar sakinliğinden alıp korkuma veriyordu. Tam aramayı düşündüğüm sırada Doğa çevrim içi oldu ve sahaflarda olduğunu belli eden, kitaplarla dolu bir koridor fotoğrafı attı. Bir nefesin ne kadar derin olabileceğini ancak şimdi anlayabiliyordum.

"Umarım içindeki sestir.

Peşime arkadaşlarımdan birini taktığını düşünmek bile istemiyorum."

"Saçmalama."

"Senden beklenir."

Hiç emoji kullanmamıştı ve bu fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. "Şaka yaptığını var sayıyorum," yazdığında, "Her şakanın altında bir gerçek vardır derler ama onu unutuyorsun," dedi. Kendimi açıklama ihtiyacı hissederek tuşlara dokundum.

"Bir kez olan bir durumdu.

Ayrıca alkolik herifin teki odana izinsiz girecek kadar cüretkardı.

Tabii ki seni korumaya alacağım."

"Samam samam sinirlenme."

Nihayet beklenen emoji gelmişti. Fakat yazdığı kelimenin yanlışlığını sorgulamıştım. Sanki bir kere daha bu kelimeyi yazmıştı. Çok öncesi mesajlarda...

"Samam?"

"Ben tamam yerine samam yazmayı seviyorum.

Kulağa daha tatlı geliyor. Dene bir bak."

Kendimi, "Samam," derken bulmuştum. Kulağa fazlasıyla garip geliyordu. Bunu Doğa ile paylaşma gafletinde bulunmam ise fazlasıyla gülünçtü. Bu kız neden bana her istediğini yaptırabiliyordu? Bu güç onda nasıl vardı.

"Ayptır söylemesi ama biraz höhöhö olmuş."

"Ne?"

"Öküzce yanı. Bak böyle söyleyeceksin."

Tam bana ettiği hakarete takılacaktım ki ses attı. Hayatında hiç bu kadar cıvı cıvı ve karşısındakine her şeyi yaptırabilecek kadar nazlı bir

tatlılık duymamıştım. Sesi birkaç kez dinlerken alt dudağımı çekştirerek gülümsediğimi odadakilere göstermemeye çalışıyordum. Zira Osman'ın sabahki takılmalarından sonra birçok kişinin dikkati üzerime çevrilmişti ve bu en nefret ettiğim şeylerden biriydi.

"Kedi gibi?"

"Hı hum."

"Uğraştığımız şeye bak. Samam mı."

Tamam kelimesinin suyu mu çıktı?"

"Sen biraz gergin misin?"

"Açım."

"Aç olduğunda hep gergin mi olursun peki?"

"Ne yapacağım?"

"Esprilerimi yemek saatine göre ayarlayacağım."

":) akıllıca olur."

Doğa mesajımı okudu ama cevap vermedi. Hatta üzerine bir de çevrim dışı oldu. Üzerime yüklenen anlık sinirden nasibini almıştı. Olabilecek en sakiniydi ama bu bile onu kırmış olabilirdi. Konuyu değiştirerek nabız yoklamaya karar verdim. Cevap verirse her şey yolundaydı. Vermezse kendime bir B planı bulmam gerekecekti.

"Hadi bana bir kitap seç."

Neyse ki mesajım iletilir iletilmez çevrim içi oldu. Mesajımı saniye geçmeden okuması ise cabasıydı. Belli ki sayfamdayken telefonunun ekranını karartacak bir şey yaşamıştı ya da o an için benimle konuşmak istememişti. Her ikisi de rahatsız ediciydi fakat buna odaklanmak yerine atığı mesajı beklemeye koyuldum.

"Ne tür olsun?"

Terslemediğine göre her şey yolundaydı. Yani en azından ben öyle düşünmek istiyordum.

"Soldan 1. dükkân, kapı arkasındaki kitaplıktan, üstten 4,

sola doğru 18. kitabın türü neyse."

Mesajım hemen iletilse de cevap vermesi birkaç saniyeyi buldu. Yüzünün aldığı şekli hayal ederken gülümsedim.

"Türün koordinatlarını mı verdin sen?"

"Meslek hastalığı."

"Buraya gelmiş gibi konuştun."

"Gelmediğimi söylemedim."

"Sahaf gezmeyi seviyor musun ki?"

"Sevmediğimi söylemedim."

**"Allah aşkına. Ben verdiğin tarifteki kitaba bakarken
gidip karnını doyurur musun?"**

"Mesainin bitmesine az kaldı. Çocuklarla yemeğe gideceğiz."

"O kızlar da olacak mı?"

"Ayrıca ne oldu can yoldaşım?"

"İki dakikalık gerginliğim çok mu geldi?"

"Bu soruyu es geçerek sana kitabını gönderiyorum."

Daha mesajını okumayı yeni bitirmiştım ki ekranıma bir fotoğraf karesi düştü. Kapağı ya da adı değil ama yazarın ismi yüzümü buruşturmama neden oldu. Özellikle son yıllarda birçok yazara saygım artmıştı ama bu her yazardan hoşlanacağım anlamına gelmiyordu. Kitabın adında geçen *al* kelimesi iyice irrite olmama neden olmuştu.

"Hahaha :D Daha iyisini bulamazdın."

"Cidden bu mu?"

"Atışlarda iyisiniz bakıyorum."

"Ayrıca soruma cevap gelmedi."

"İskalamam ama bunu keşke milim sola kaydırsaydım."

"Neden? Bu yazarı mı sevmiyorsun yoksa bu kitabı mı?"

"O zaman tarafını seç ve gazabımı yaşa."

Ah kahretsin... En sevdiği yazarlardan birine laf mı etmiştim yoksa?
Ya da...

"Bir dakika... Yoksa sen çilli misin?"

"Fotoğraflarında belli olmuyordu."

"Değilim ama keşke olsaydım."

"Çok karakteristik oluyor çilli yüzler. Çok güzel bence."

"Tartışmaya açık bir konu."

"Bugün neden sorularım cevapsız kalıyor?"

Mesajlarımız birbiriyle çakıştı. Neden böyle bir şey sorduğunu düşünürken o yazara ve çillere olan sevgimi sorguladığı mesajını gördüm. Çillerle ilgili konuya değindiğime göre sanırım merak ettiği cevap yazara olan ilgimdi.

"Buna vereceğim cevap beni ipe astırır mı senin gözünde?"

"Sevmiyor musun?"

"Sen seviyorsan adama katlanmaya çalışırım."

"Peki ya çiller?"

Konu neden dönüp dolaşıp çillere geliyordu? Cevap vermediğimi görünce bir anda ağlayan bir emoji gönderdi. *"Çillerden hoşlanmıyorsun."* Neden bu konuya bu kadar içerlemişti ki?

"Yani hoşlanmıyorum demeyelim de. Olmasa daha iyi tabii."

"Ya :'(Ben çilliyim ama."

"Fotoğraflarda efekt kullandığım için çıkmıyor."

Okuduğum şeyi algılamam, ardından gerçekliğini sorgulamam ve gerçekse bu durumun altından nasıl çıkacağımı düşünmem birebir mesajlarıma yansdı.

"Hass..."

"Çillere bayılırım."

"Hatta en sevdiğim siyasetçi bile Tansu Çiller."

"Düşün bendeki nasıl bir çil aşkı."

"Yalançı :'(Bir daha konuşmazsın da sen benimle şimdi."

Ciddi miydi yoksa yine şaka mı yapıyordu? Bu sefer emoji koymasına rağmen çözemiyordum. *"Ayrıca hâlâ en önemli soruma cevap vermedin,"* dediğinde kaşlarımı çattım. Bugün neyim vardı benim, ne kadar çok sorunu kaçıırıyordum böyle. *"Hangi soru?"* diye sorduğumda, *"Yukarıya bakarsan görürsün,"* dedi. Bakacaktım ama öncesinde az önce yazdığı mesaja cevap vermeliydim.

*"Birkaç kahverengi noktadan dolayı senden
vazgeçecek değilim. Benim mesleğimi unutuyorsun.*

*Yara almaya çok müsait ki birkaç ay önce
kaşımın üzerini kurşun sıyırdı.*

Daha kötüler olursa benimle konuşmayacak mısın?"

"Allah korusun."

"Lütfen kırılma. Çilleri bir tek senin yüzünde severim ben."

"Hahaha :D Samam samam kıyamadım.

Çillerim yok benim ama sen Tansu Çiller'i sevmeye devam edebilirsin."

Gerekli cevabı verip gönlünü aldıktan sonra hızla yukarıdaki mesajla-
ra göz attım. Sanırım, "O kızlar da olacak mı?" sorusundan bahsediyordu.

"Pardon gözümünden kaçmış. Olacaklar. Ekipçe yiyeceğiz."

"Anladım. Nereye gideceksiniz peki?"

"Çocuklar ayarlayacaktı bilmiyorum. Neden sordun?"

"Sürpriz yapıp ben de geleceğim dermişim. Merak ettim sadece."

Mesajı doğru okuduğumu bilmeme rağmen yanlış okuma ihtima-
line sanıldım. Tekrar tekrar okudum yazdığı her kelimeyi. Okudukça
gerçek olmasını diledim. Gerçek olması için her şeyi verebileceğimi his-
sediyordum.

*"Ah! Şaka olduğunu bilen beynim bile kalbimin
hızlanmasına engel olamadı."*

Mesajıma gülüp geçti. Gerçekleşmeyecek bir dileğin acısı en ağır-
landıranıydı. Yüreğe oturduğunda yaşatıyordu ama nefeslerini sayılı
bahsediyordu sanki.

"Sadece yemek mi yoksa böyle oturup muhabbet mi edeceksiniz?"

Hafta sonu ya hani..."

"Valla ben açım. Onlar takılmak istiyorsa kendi sorunları."

"Hum... Sen yiyip kalkacaksın yani?"

"Kalkmamı mı istiyorsun?"

"Yo... Sadece dikkatli ol."

"Olurum."

Mesajımın ardından aramıza konuşulmamış kelimelerle dolu bir sessizlik yayıldı. Bu suskunluk sanki gelmesi geciken bir işareti bekliyormuş gibi tekrar mesaj atana dek uzadı.

"Sana bu kitabı aldım. Bana adresini yollar mısın kargolayayım."

"O gelene kadar ben buradan dönerim."

Ankara'nın adresini vereyim."

Ciddi ciddi almış mıydı o kitabı yani? Ah... Onu okumamı da ister miydi? Ona Ankara'daki evimin adresini yazdığımda, *"Teşekkür ederim, işlerini halledeyim, kargo kapanmamış olursa gönderirim. Olmadı pazartesi yollarım,"* yazdı. Artık teşekkür etmekten başka çarem kalmamıştı.

"Anlaştık."

"Şimdi izninle aradığım kitapları bulmalıyım."

"Tamam da sorun yok değil mi?"

"Neden olsun ki..."

"Tamam o zaman iyi geymeler."

"Sol!"

Gülmüştüm ama nedense attığı mesajlar içimi rahatlatmamıştı. Bir sorun vardı ve sanırım ne olduğu hakkında az önce kendini ele vermişti. Çözmek de bana düşüyordu.

DOĞA

Rabb'imın adaleti çok büyüktü. Birkaç gün önce tam aksini savunurken şu an bir benzerini yaşatarak bana adil olanı göstermişti. Bu yaşama kadar savunduğum doğrulardan en önemlisini artık yanlışmış gibi hissediyordum. Karşı cins birbiriyle arkadaş olabilirdi ama artık bunun sadece arkadaşlıkta kalabileceğine inanmam gücü.

Doğukan hayatıma girdiğinden beri kafamın içindeki arkadaşlık kav

ramı değişmişti. Normal zamanda hayatımdaki birinin çevresinde kızların olması beni rahatsız etmezdi fakat konu Doğukan'sa can yoldaşı olmadığı her kız potansiyel bir tehditti. Yani benim dışımda olan herkes...

Özellikle iş yerindeki o kızların içinde olduğu her konuda canım fazlasıyla sıkılıyordu. Halı sahadan beri onlara yönelik içimde garip bir çekememezlik vardı ve bunu besleyen tek şey kıskançlıktı. Halı saha demişken aklıma gelen şeyle kararttığım ekranı tekrar açtım.

"Sahi unutmadan... Ayağın nasıl oldu?"

"Botun içinde can çekişiyor."

"Dinlendirsen mi acaba?"

Fakirin ekmeği umuttu sanki. Onun o yemeğe gitmesini engelleyecek en ufak ihtimal bile şu an gözümde fazlasıyla cazip bir yere sahipti.

"Birazdan spor ayakkabıya geçeceğim. Orada rahatlar."

Mesajını okuduğumda oyuncacı elinden alınan bir çocuk gibi ağlamak istemiştım. Belli ki o gitmek istiyordu. Bunu engellemeye hakkım yoktu. Bu noktadan durumu toparlayacak bir mesaj yazmaya karar verdim.

"Üstüne çok basmamaya çalış."

"Sekte sekte görevlere gidersem pek ciddiye alınmam sanki."

Bir an Doğukan'ın sekerek operasyonlara gittiğini hayal ettim. Dükkinlerden birinin ortasında kendi kendime güldüm. O sırada yeni bir mesaj daha ekrana düştü. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama bazen beni benden daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordum. Yine de geçen günkü olaydan sonra kadın-erkek konularında onu haklı çıkarmak ve tükürdüğümü yalamak istemiyordum.

"Sen iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim."

"İnanıyım mı?"

"İnanmamamı gerektirecek bir durum yok."

Sonuna kadar inkâr modum açıktı. Yine de münakaşaya girerek modumu zorlamak istemiyordum. Konunun değişmesini umarak, "Bu arada

unuttum. Kargolar cumartesi günleri öğlene kadar çalışıyor. Pazartesi yollayacağımı artık," yazdım. Cevabı gecikmedi.

"Kendini sıkıntıya sokma. Ne zaman yolun düşerse."

Neden bilmiyordum ama söylediği bu şey rahatsız etmişti. Kitap okumayı sevmiyor muydu? Sahafaları biliyordu ama. Kitap okumayı sevmeyen birinin burada işi olmazdı. Belli ki bu yazardan çok hoşlanmıyordu. Yine de ben aldığım için biraz olsun heyecanlanamaz mıydı?

"Neden? Okumak için hevesli değil misin?"

"Sırf sen gönderdiğin için hevesliymiş gibi davranacağım."

Gönlümü nasıl bu kadar kolay alabiliyordu? Yüzüme hafif bir tebessüm eklenirken, "Tamam. Peki sevdiğin kitap türleri neler?" diye sordum. İçimden bir ses aksiyon ve polisiye tarzındaki kitaplardan hoşlandığını söylüyordu.

"Onlardan da alayım, beraber gönderirim."

"Sıkıcı gelebilir ama biyografi ve tarih okumayı severim ve şiir."

Kaşlarımla hayretle havalandı. Yanılmışım ve ilk kez bundan fazlasıyla memnundum. Bu kültür seviyesi yüksek biriyle konuştuğumun bir başka kanıtıydı.

"Yo... Ben de severim. Ama okul döneminde derslerim çok ağır olduğu için daha rahat okunan şeyleri tercih ediyorum."

"Romantik aksiyon ya da fantastik gibi."

"O zaman bana sevdiğin türlerden, en çok sevdiğin kitapları gönder."

"Okurken ellerinin değdiklerinin olması tercihimdir."

Şaşkınlığım o kadar uzun süre yüzümden kalmıştı ki elim şaşırma efektli emojiye gitti. "Benim kitaplarımı mı istiyorsun?" diye sorduktan sonra böbürlenerek, "Sizde silah, bizde kitap namustur yeğen," yazdım. Ardından son yazdığım kelimeyi silmek istedim. Ezel'i seyretmemiş olabilirdi. Ramiz Dayı esprimi itici bulabilirdi ama artık her şey için çok geçti.

"Doğru. Kalem, kılıçtan keskindir sonuçta."

Son birkaç dakikadır bir dükkânın önüne çakılmış kalmışım. Gözlerin üzerime çevrildiğini hissedince telefonumun ekranını kararttım. Aradığım birkaç kitabı sordum. Bir tanesini bulup aldıktan sonra yoluma

devam ettim. Doğukan'ın mesajını cevapsız bıraktığımı hatırlayınca hızla sayfasına girdim. Ezel esprime takılmamıştı. Silah esprimi de başka tarafa çekmişti. Kitaplar konusundaki hassasiyetimi anlamuş muydu acaba?

"Silahını bana verir misin?"

"Bu konu ne ara buraya geldi bilmiyorum ama poligonda atış yapmak için veririm."

Şaşkınlık, üçüncü bir dalga misali daha güçlü bir şekilde yüzüme çarptı. Hayatım boyunca elime silah almamıştım ama itiraf etmem gerekirse silah kullanabilen kadınları çok kaskanıyordum. Bu konuda yeteneğim var mıydı bilmiyordum ama içimde bir yerde hevesle büyüyen bir isteğe sahiptim.

"Poligona gider miyiz bir gün?"

"Bir gün ..."

Mutlulukla alt dudagımı ısırdım. Ucu açık bir zaman dilimi söylemişti ama gerçek olacağını hissettiriyordu ve bu bile heyecanlanmak için yeterdi.

"Tamam o zaman."

Ben de seninle kitaplarımı paylaşacağım."

Ama geri verme şartıyla."

"Gözümün içi gibi bakacağım."

"Ondan eminim."

"Neredesin şimdi?"

Sahaflardan çıktığım gibi gelen mesajla gülümsedim. "Kendime bir kahve ısırmak için en sevdiğim kafeye gidiyorum," yazdıktan sonra yürümeye başladım. "Neresiymiş o?" diye sorduğunda, "Friends Kadıköy," yazdı.

"Dizisi olan mı?"

"Hıhım. Çok severim. İzledin mi?"

"İzlemedim."

"Çok şey kaçırmışsın bence. Mutlaka izlemesin."

"Sen Leyla ile Mecnun'u bilir misin?"

"Dizi olan mı?"

"Evet."

"Bunu hakaret sayarım at kafası."

Diziden yaptığım espriye gülümseyerek karşılık verdi. Bu, hoşuna gittiğini gösteriyordu. Kafenin önüne geldiğimde içerisinin çok kalabalık olduğunu gördümü *"Geldim kafeye bu arada,"* yazdıktan sonra içeri girdim. Burası ciddi anlamda Friends dünyası gibiydi. Doğukan diziyi izlememişti ama belki birkaç fotoğrafını görürse ilgisini çekerdi.

"Dur gotolarını ayayım."

Kendime yer bakarken ekrana bakmadan mesajı yazıp gönderdim. Kalabalık öğrenci gruplarının arasında boş bir masa bulduktan sonra yerime oturdum ve hızlıca iki fotoğraf çektim. Ardından da kendimi ona aldığım kitapla çektim. Fotoğraflarını atmak için Doğukan'ın sayfasına girdiğimde mesaj attığını gördüm ama neden öyle yazdığını anlamadım.

"Gotolarını ay bana."

Çektiğim mekâna ait iki fotoğrafı, *"Böyle bir yer,"* mesajıyla gönderdim. Ardından kendimi atarak, *"Bu da ben,"* yazdım. Gözüm bir önceki mesajıma takılırken fotoğraf yerine goto, atmak yerine de *aymak* yazdığımı fark ettim. Yine!

"Pardon. Yer bakarken yanlış yazmışım."

"Güzelmış ama son goto harikulade."

Fotoğrafları tek tek incelediğini hissettiren dakikalardan sonra attığı mesaj yüzümü güldürmüştü.

"Sorun değil. Hatta bize özel olduğundan tatlı geliyor."

"Ben de sana goto ayayım."

"Ay bakalım."

"Bir gün seninle de geliriz belki."

Saniyeler içerisinde karşıma kamufajlarından sıyrılmış, siyah kot gömleğinin içinde yüreğimi daha da arsızca hoplatan bir görüntüyle gelmişti. Sivil kıyafetler de bu adamın üzerine jilet gibi oturuyordu. Dikkat çekici, nefes kesici ve uzaklıklara küfredici gülümsemesiyle çektiği fotoğrafa uzun uzun baktım. Saati kontrol etme ihtiyacı hissettim. Doğukan'la

kenusurken zaman kavramını kaybediyordum. Hangi ara mesai çıkışı olacak kadar zaman geçmişti aklım almıyordu.

"Aa çıkıyor musun?"

"İnşallah ama o gün gelene kadar bana çay ısmarlayabilirsin."

"Şimdi mi? Nasıl olacak?"

"Çocukları bekliyorum."

"Ve kızları..."

"Şimdi oturduğun masaya bir garson gelecek ya."

"Hah işte. Onu içeceğin şeyi söyledikten sonra bir de çay diyeceksin."

"Bunu yapabilirim."

"Neden bu kadar rahatsız oldun Umay ve Hülya'dan?"

"Olmadım. Neden rahatsız olayım ki?"

"Bilmem... Konu sürekli dönüp dolaşıp onlara geliyor da."

"Hoş geldiniz. Sipariş vermiş miydiniz?"

Başıma dikilen kıvrıcık saçlı garsona, "Hayır," dedikten sonra istediğüm kahveyi sipariş ettim. Ardından Doğukan'ın yazdığı gibi, "Bir de çay lütfen," diye ekledim. Sanırım bu durumu bir tek ben garipsemiştim çünkü garson gayet normal bir şekilde, "Tabii ki," deyip yanımdan ayrılmıştı. Ben de attığım mesaja kaldığım yerden devam ettim.

"Belki onlar sürekli senin etrafında dönüp dolaşıyorlardır."

"Aynı ekipteyiz."

"fakat böyle toplantılar haricinde pek muhatap olduğum insanlar değiller."

"Maçta öyle durmuyordu ama."

"Naul duruyordu?"

"Tezahüratlarda senin adın çok baskındı."

"Takım kaptanı olduğum için olabilir mi?"

"Olamaz."

"Tamam olmasın."

"Ama benim onlarla pek yakınlığım yok. Zaten biri Osman'a âşık."

*"Gerçekten de yokmuş yakınlığın
Yoksa nereden bileceksin kimse âşık olduğunu?"*

"Osman anlatıyor."

"Bir dakika ..."

"Sen beni kıskanıyor musun?"

Yakalanmış gibi hissederken, "Yo... " yazmıştım ama yanaklarım çoktan utancımı ele verecek şekilde kızarmaya başlamıştı. Bunu görmese de hissetmiş gibi, "Kıskanıyorsun," dedi. Kahretsin! Hem de çılgınlar gibi kıskanıyordum.

"Kıskanmak da can yoldaşlığına dâhil değil mi?"

"En çok kıskanmak dâhil ama kıskanacak gerçekten bir şey yok."

İmdadıma yetişen siparişlerimle mesajlaşmanıza kısacık bir ara verdim. Yanaklarımdaki kırmızılığı fark edecek diye garsonun yüzüne bile bakamıyordum. Ağzımın ucuyla teşekkür ettikten sonra önüme konulan çay bardağını karşımdaki sandalyeye doğru ittim. Konunun değişmesini umarak gelen tavşan kanı çayın fotoğrafını çekip attım.

"Çayınız efendim."

"Teşekkür ederim çay için efendim."

"Neyse... Hadi ben seni daha fazla tutmayayım."

"Beni sadece sen tutabilirsin."

"Tamam yine de telefonla ilgilenme."

"Arkadaşların gelmiştir, ayıp olmasın."

"Olsun."

"Kırılırsın diye böyle diyorsun."

"Gerçekten sorun değil."

"Ben de aldığım kitaplara bakacağım zaten."

"Kırılırsın diye demiyorum ama işin varsa o başka."

Ondan daha önemli bir işim olamazdı fakat şu anda arkadaşlarıyla geçirmesi gereken bir zaman dilimindeydi ve sırf ben bozuluyorum diye mesaj atmasına gerek yoktu. Aldığım kitaplardan birini önüme açarak fotoğrafını çektim.

"Mesaj alınmıştır. Keyifli okumalar."

"Size de afiyet olsun."

Doğukan dünden meraklıynuş gibi saniyeler içinde çevrim dışı oldu ve ben önümde açık olan, şu anda zerre kadar ilgimi çekmeyen kitabım, soğumaya yüz tutmuş kahvem ve hiç içilmeyecek olan çayımınla bir masada kâlakalmıştım.

DOĞUKAN

Bir dost, bin düşmana bedeldi. Şu anda aynı masada oturduğum otuz kişi ile bir düşman ordusu rahatlıkla püskürtülebilirdi. Buraya geçici görevlendirmeye gelmiş olmama rağmen beni kendi ekiplerinden biri gibi görmüşler, yaptıkları tüm aktivitelere dâhil etmişlerdi. Bunun en büyük nedeni birkaç devremın de bu ekipte olması olabiliirdi. Yine de hepsiyle omuz omuza durabilmenin verdiği gücü, dünyanın başka hiçbir mesleğine değişmezdim.

"Unutturamaz seni hiçbir şey.

Unutlursam da ben..."

"Hadi bakalım. Tüm unutamadıklarınıza."

Çalan şarkının gazıyla kadehini kaldıran İbrahim'e masadaki herkes eşlik etti. Ortamda çıkıntı gibi durmamak için su içtiğim bardağı havaya kaldırdım. Bunu beklemiyor olacak ki İbrahim beni özel olarak başıyla selamlamıştı ve ardından rakısını kafasına dikti.

"Her yerde sen, her şeyde sen. Bilmem ki nasıl söylesem.

Neşem de sen, hüznüm de sen. Bilmem ki nasıl söylesem."

Şarkının sözleriyle aklıma ilk gelen kişiden mesaj gelip gelmediğine baktım. Son bir saattir neredeyse beş dakikada bir bu hareketi tekrarlıyordum. Bu saatte hâlâ kafede olabilir miydi?

1. "Unutturamaz Seni Hiçbir Şey" isimli şarkı.

"Neredesin?"

"Eve yürüyorum sen?"

"Ne anlaşılmıştı?"

İçerisinin gürültüsüne ya da yanımda kimlerin olduğuna bakmadan görüntülü aramıştım ve birkaç saniye içerisinde aramam kapanmıştı. İnternetin çekmediğini düşünerek bir kez daha aradım. Yine aynı oldu. Doğa'nın kapattığını anladım. "Açar mısın?" Mesajı attıktan sonra tekrar aradım. Yine yüzüme kapattı. Bir yanım neden böyle bir şey yaptığını sorgulamaya başladı. Eve yürürken arayacağı konusunda anlaştığımızı düşünüyordum. En azından tek olduğunda ... O zaman tek değil miydi?

"Yanında biri mi var?"

"Hayır tekim."

"Müsait olduğun zamanlar için anlaştık."

"Arkadaşlarının yanındaiken görüntülü konuşman doğru değil."

"Ben sana hep müsaidim."

"Ayrıca onlara göre yanlış olan şeyin,"

"benim doğrum olmadığını nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Ve istemiyorum."

"İstemiyorum, mu demişti o?"

"Anladım," yazsam da zihnen hiçbir şey anlamamıştım. Benimle konuşmak istemeyeceği ne yapmış olabileceğimi düşündüm. Ardından belki de yapmak üzere olduğum bir şey yüzünden benimle konuşmak istemediği kanısına vardım. Arkadaşlarının onu görmesini istemiyor olabilir. Buna saygı duyabilirdim, tabii eğer çözüm aramadan direkt kesip atmasaydı...

Doğa'yı normalden ararken ayaklandım. Bir an unuttuğum zonklamam bileğime tekrar yerleşti. Hafif de olsa acı, yüzümdeki ifadeye yansdı. "İyi mısın?" Karşımda oturan Hülya'ya başımı iyi olduğumu belli edercesine salladım. Onun sorusuyla yanımdaki birkaç bakış daha bize doğru çevrildi. Osman nereye gittiğini sorguladı, İbrahim gideceğim yere beni yardım etmeyi teklif etti. İyice kötürüm muamelesi yapmalarına

küfretmek istesem de, "Sağ olun," diyebilmişim. "Ufak bir görüşme yapıp döneceğim."

Osman'ın sinir bozucu gülümsemesine odaklanmadan arkamı döndüm. Ayacağımın üzerine çok fazla yüklenmeden yürümeye başladım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Israrla çalmaya devam etti ve bu sinirimi bozmaya başlamıştı. Aramam tam kendiliğinden kapanacağı sırada cılız bir, "Efendim," sesi telefonun ucundan duyuldu.

"Ne oluyor?" diye sordum hemen.

Mekândan çıktığım gibi gündüze göre fazlasıyla serin olan havayı kucakladım. "Bir şey olduğu yok," derken bile bir şey olduğu o kadar belliydi ki.

Bakışlarımı çevrede dolaştırdım. Kendime görüntülü konuşmak için tüm insanlardan uzak, izole bir yer ararken, "Belli," dedim. Terastaki merdivenlerden inerken inlememek için kendimi zor tutmuştum. Sanırım bugün bileğimi fazlasıyla zorlamıştım. Çocuk parkına doğru ilerlerken, "Düşünceli tavrın için teşekkür ederim," dedim. "Fakat seni arayan benim ve eğer bundan rahatsız olsaydım hiç aramazdım."

Kızgındım. Gecenin bu vaktinde tek başına eve gitmesine, aradığımda açmamasına, ben bile kendimi düşünmezken onun beni düşünmesine fazlasıyla kızgındım. O da bunun farkında olacak ki cevap vermemişti.

"Şimdi görüntülü arayabilir miyim?"

"Hayır."

Sıkıntılı bir inleyişle yerdeki ufak bir taşa tekme attım ve bu hâlihazırda canıma okuyan ağrıyı müthiş bir sancıya dönüştürmüştü. "İyi misin?" Telaşlanmış gibi çıkan sesine odaklanmadan, "Neden arayamıyorum?" Soruma cevap vermek yerine, "Canın acıyor gibi çıkıyor sesin," dedi. Söylediklerimi görmezden geliyordu fakat farkında olmadığı şey, konuyu değiştirmesine izin vermeyeceğimdi.

"Birinin görmesinden endişe ediyorsan..."

"Etmiyorum."

Nihayet onun için görünür olmuşum. "Ee o zaman neden aratmıyorsun?" dememek için kendimi zor tuttum. "Burada olduğum için mi?" diye sorduğuma yine sessiz kaldı. Aslında bana en büyük cevabı vermişti.

"Pekala."

Gerisin geri döndüm. Acıya odaklanmadan geldiğimden daha hızlı bir şekilde restorana girdim. Yeni etler masayı donatmışken ekibin neşesi renneydi. Hâlâ telefonda olduğumu görmemeleri için kulağımdan çekim ve elimi aşağı sarkıttım. Gürültülü muhabbetlerine dalar gibi, "Arkadaşlar ben kalkıyorum," dedim. Deri montumu sandalyemin arkasından alırken herkesin dikkati bana çevrildi.

"Doğı, daha bir şey yemedin."

"Oğlum mızıkçılık yapma ya."

"Önemli bir durum mu var Doğukan?"

"Nereye gidiyorsun lan?"

"Bileği ağrıyordur belki gitmesenize üzerine."

Gelen soruların hiçbirine cevap vermedim. "Size iyi eğlenceler," diyerek elimi vedalaşır gibi kaldırdıktan sonra arkamı döndüm. Görüşlerinden çıkışımı düşündüğüm anda telefonu kulağıma götürdüm.

"Şimdi görüntülü arayabilir miyim?"

"Kalkın mı?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardığım anda, "Neden kalktın?" diye sordu.

"Senin için," dersem kendini kötü hissedecekti. Bu nedenle, "Yemeğim bitmişti," dedim.

Doğa telefonun ucunda yükselirken, "Yalan söyleme!" dedi. Bu yalan sayılmazdı. Onu aramadan önce tabağımdaki her şey bitmişti. "Bitse bile muhabbet ediyordun belli ki. Benim yüzümden kalktın."

Zekası bazen işimi zorlaştırıyordu. Sıkıntılı, sabırsız bir nefes aldıktan sonra, "Artık görüntülü arayabilir miyim?" diye sordum.

Doğa'nın sessizliği, "Eve geldim sayılır," cümlesiyle bölündü. Bu görüntülü aramama engel değildi ve itiraf etmem gerekiyordu ki bu iş biraz nada bitmişti.

"Ama benim misafirhaneye gitmeme daha var."

Bu sefer sıkıntılı bir nefes alan taraf Doğa oldu ve telefonu yüzüme kapam. Bir anlığına, sadece birkaç saniyelikine bu hareketinden dolayı

kaşlarını çatılmıştı fakat görüntülü aradığını görünce yaptığı saygısızlığı görmezden gelmeye karar verdim.

"Selam Balerin."

Aramayı cevapladığım gibi karşımda beliren kız yaptıklarıyla tezat oluşturur gibi gülümsedi. Apartmanın kapısını açarken, "Selam Kurşun Asker," dedi. Gözlerimden biri Doğa'daysa, diğeri onun dışında kalan her yeri tanyordu. Etrafında onu rahatsız edecek bir durum yoktu. Sanırım...

"Yürüyecek misin?"

Tüm dikkatimi üzerine çeken kızı başımı sallayarak onayladım. "Ama ayağının üzerine bu kadar basmamalısın," derken gülmemek için kendimi tutmuştum. Onunla konuşmak için katettiğim ve yine de cevapsız olan konuşmamızı bilse eminim o gülmezdi.

Doğa apartman merdivenlerini tırmanırken, "Misafirhane uzak sayılmaz," dedim. "Ayrıca yoldaşım senken mesafelerin pek önemi yok." Belli belirsiz gülümserken anahtarlarının şakırtısını duydum.

"Sesi kapatmamı ister misin?"

Soruma karşılık, "Sorun değil," derken anahtar kapının deliğine sokmuştu. Üç kez kilitlediğini fark ettiğim kapıyı açtıktan sonra içeri girdi. Hem ayakkabılarını çıkarıyor hem de içerisini dinliyor gibi bir izlenim veriyordu.

"Zaten ablam evde değil."

Kaşlarının sorgular bir şekilde çatıldığı yetmiyormuş gibi, "Nerede?" diye de sordum. Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Kutsal cumartesi, unuttun mu?" Bu cümleden hoşlanmadığı belliydi. Açıkçası benim de hoşlandığım söylenemezdi. "Ne zaman gelir?" diye sorduğumda bilmeyorum der gibi dudakını büktü. Aklımda daha da önemli bir sorun belirdi.

"Tek mi gelir?"

"Büyük ihtimalle Egemen abi de olur."

Kasılan çeneme rağmen kaygısız görünmeye çalışarak yüzümü ovaladım. Bu hareketim Doğa'nın dikkatinden kaçmamıştı. "Ne oldu?" Tekrar tekrar aynı konuyu konuşmak istemediğim için, "Kapıyı kilitledin mi?" diye sordum. Bunun cevabını zaten biliyordum. Yine de konuyu değiştirmek ve istediğimi elde etmek için fazlasıyla yerindeydi.

"Hayır."

"Kilitler misin?"

Odasına girdiğini hissettiğim Doğa, kapının eşiğinde duraksadı. Bu âkirden rahatsız olmuş gibi kaşları çatılmıştı. "Geldiklerinde uyanmam gerekecek," dediğinde başımı onaylarcasına salladım ve işaret parmağımla kimbizi gösterdim.

"Uyanmamız."

Bana şaşkın bir ifadeyle bakarken, "Uyanmamız mı?" diye sordu. "Ciddi misin sen?"

"Sadece ikisinin geldiğine emin olmam lazım," dediğimde şaşkınlığı bir kat daha büyüdü ve gözlerinde okuduğum ifade deliliğimle alakalı bir histi.

"Hadi kilitle."

Nefesini yanaklarını şişire şişire ekrana doğru üfledi. Sitemli hâliyle bile öylesine tatlı gözüküyordu ki gülümsemeden edemedim. O, evinin bacasını kilitlemeye giderken misafirhaneye girdim. Kamerayı kapıya doğru çevirdi ve gözümle soka soka kilitledi. Memnun bir ifadeyle başımı salladım. "Teşekkür ederim." Anahtarlarımı cebimde ararken, "Üzerimi değiştirip arayayım mı?" diye sordum. Tekrar kamerayı kendine çeviren Doğa, banyo yapacağını söyledi.

"Çıktığımda uyumamış olursan konuşuruz."

Kapının kilidini açıp içeri girdim. "Beklerim," dediğimde yüzüne hafif bir tebessüm yerleşti. "Yalnız mısın?"

Oda arkadaşımından en ufak bir iz görmezken, "Şu an için evet," dedim. Doğa'nın gülümsemesi farklı bir şekil aldı. "Kapıyı kilitler misin?" Yaptığı mıslemeye karşılık tek kaşım havalandı. "Bakma öyle bana. Kilitle hadi."

"Odaya kız atmamız yasak. Yani şartlarımız eşit değil."

Burnundan derin bir soluk alan Doğa, telefonu çalışma masası olduğunu düşündüğüm bir yere bıraktı. Tam karşıma geçip yavaş yavaş üzerindeki farihalıklardan kurtulmaya başladı. Önce ceketi, ardından boynuna bağlı kolyeleri tek tek çıkardı. "Yasak olmasa atacaksın yani?" diye sorduğunda cevap veremedim çünkü zihnim şu an tamamen Doğa'nın bir kızlık hamlesine odaklanmıştı.

"Ayrıca ikimiz de yalnızız. Yani şartlarımız eşit. Hadi kapıyı kilitle."

Ses tonu yatak odasında olduğu için mi değişmişti yoksa erkeksi dürtüler bana bu şekilde mi düşündürmeye çalışıyordu, çözemeyecek kadar karışmıştı. "Tamam," derken bile kendimden emin çıkmamış sesin. Kapıya dönüp kilitledim. Onun gibi anahtarı üstünde bırakmak yerine çekip çıkardım.

"Banyoya girecektin," dediğimde onaylayan bir mırıltı çıkardı. Kahretsin, hangi ara üzerindeki gömlekten kurtulmuştu ki?

Askılı bir atlele karşında dikilirken, "Uyumadığını belli etmek için arada mesaj at," dedi. "Mesaj görmezsem aramam." İtaatkar bir şekilde başını sallamamın tek nedeni, uzun dalgalı saçlarını geriye doğru savurmasıydı. Kahretsin! Kendine gel Doğukan Karahanlı. Can yoldaşın olan birine böyle talepkâr bakışlar atamazsın. Silkelen, kendine gel yoksa kendini soğuk duşa atmak zorunda kalacaksın.

"Anlaşıldı. Hadi sen banyoya. Haberleşiriz."

DOĞA

Kıskançlık insana her şeyi yaptırabilecek kadar güçlü bir zehirdi. Ruha bir kere sızdı mı, sizi kendiniz olmaktan çıkarırdı. Sadece amaçları doğrultusunda hareket eden insanlara dönüştürürdü ve benim yarım saat önce aklımdan geçenler hiç de masum değildi. Doğukan'ın etrafındaki kadınlara zihnindeki izlerini silmek ister gibi hareket etmiştim. Ses tonum bile düşüncelerini bulandırmak istercesine kısık çıkmıştı ve bunu telefonu alacele kapatmasıyla fark etmiştim.

Kıskançlık o derece gözümü kör etmişti.

Utancımdan dakikalardır suyun altından çıkamamıştım. Resmen pes edip uyuması için oyalanıyordum. Derimin buruşmaya başladığını gördüm. Büyük ihtimalle de tenim kıpkırmızıydı. Korkunun ecele faydası olmayacağını kendime hatırlatarak banyodan çıktım. Bornozuma sarılarak odama döndüm. Şarjdaki telefonuma üç tane mesaj geldiğini gördüm. Her on dakikada bir uyumadığını belli etmişti gerçekten de.

"Uyumadım ve seni bekliyorum."

"Hâlâ uyumadım ve hâlâ seni bekliyorum."

"Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

Son attığı mesaj, hiçbir zaman yarattığı heyecanı kaybetmiyordu. Tıne de az önceki hareketlerimden sonra fazla istekli durmamaya çalıştı. Kurulanıp üzerine pijamalarını giyene kadar cevap vermedim. Bu sessizliğini bastırmak için bilgisayarımdan hafif bir sözsüz müzik

açtım. Ardından banyoya dönüp saçlarımı taradım. Havluyla sıyuna iyice aldıktan sonra yüz bakımı yaptım. Oyalanacak daha fazla şey bulamayınca tekrar odaya döndüm. Telefonumu şarjdan çıkarıp yatağıma oturdum. Yeni aldığım kitapları önüme koyarken yaklaşık on beş dakikadır kaçtığım mesajlara cevap vermek için Doğukan'ın sayfasına girdim.

"Oda arkadaşın ne olacak?"

"Geç gelir. Büyük ihtimalle de kafası iyi olacak.

Gözü hiçbir şeyi görmez."

"Tamam ama henüz yatmayacağım. Kitap okuyacağım."

"Bana da okur musun?"

"Sever misin ki fantastik tür?"

"Bilmem. Hadi etkile beni. Belki sevmeye başlarım."

"Tamam arıyorum o zaman."

Doğukan yatağındaki yerini alırken aramıştım. Kıyafetlerinden kurutulmuş, basit bir tişörtle karşıma geçmişti. Belli ki pijama kültürü yoktu ya da onun kültürü tişörtlerden geçiyordu. Sırtını duvara yaslarırken, "Selam Balerin," dedi ve yastığını soğuk olduğunu düşündüğüm duvarla arasını sıkıştırdı. Az önceki tavrımdan kaynaklı utansam da bozuntuya vermeme ye çalıştım. "Selam Kurşun Asker." Doğukan rahat bir pozisyona geçerken gözleri saçlarımda dolaştı.

"Saçlarını kurutmamışsın."

"Kabarmasından hoşlanmıyorum," dediğinde havluyla sarmam gerektiğini söyledi. "O zaman da saçlarım çok basık oluyor." Doğukan verdiği cevapların tezatlığı karşısında kaşlarım havalandırdı.

"Üşütürsün böyle," dediğinde gülümsedim. Bunu annem ve ablamdan da o kadar sık duyuyordum ki benim için yeni bir tecrübe olmayacaktı.

"Bu zamana kadar bir şey olmadı. Merak etme."

Bu kararımdan hoşlanmamış gibi gözükse de üstelemedi. Telefonu komodininin üzerine yerleştirirken, "Müzik mi dinliyordun?" diye sordu. O sorana kadar odamın içinde klasik müzik çaldığını bile unutacak kadar

ntunlere alışmıştım. Sanki orada olduğunu bilmiyormuşum gibi bilgisayarına baktım.

"Rahatsız ediyorsa kapatabilirim. Genelde kitap okurken müzik dinlemeyi severim."

Doğukan başını geriye doğru attı ve duvara yasladı. Âdemelması apaçık ortadaydı ve mantıklı düşünmem ciddi anlamda zorlaşıyordu. "Hayır böyle iyi. Seni zevkinden mahrum bırakmaya değil, ortak olmaya geldim." Doğukan'ın hafif tebessümüne bakarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Neyse ki banyoda çok fazla kaldığım için tüm yüzüm kırmızıydı ve ısındığımı belli olmazdı.

"Evet! Hangi kitabı okuyoruz?"

Ben de rahat bir okuma pozisyonu alırken, "Büyünün Rengi," dedim. Elimdeki ikinci, belki de üçüncü el kitabı Doğukan'a doğru tuttum. Kaşların hafifçe seğirirken, "Fazla yıpranmış görünüyor," dedi.

"Ben ona daha çok yaşamış diyorum. İlk baskı. Kolay kolay her yerde bulunmaz."

"Bugün mü aldın?"

"Evet. Kırk bir kitaplık bir hikâye."

"Yuh!" Bu refleks olarak dudaklarından kaçmıştı. Fark ettiği anda boğazını temizledi ve durumu kurtarmak istercesine, "Kırk bir kere maşallah!" dedi. Onun bu utanmış hâli kıkırdamama neden oldu.

"Korkma, kırk bir kitabı da sana okumayacağım. Çünkü sadece yedi tanesini bulabildim." Doğukan'ın ifadesi ciddileşmiş gibiydi. Sanki zihninin geri planında bir şeyler düşünüyordu. "Hazırsan başlıyorum."

Başını bir kez onaylarcasına yukarı aşağı kıpırdattı. Okumayı çok seviyordum. İçimden okuduğumda aşırı hızlıydım fakat okuduklarımı seslendirmem gerektiğinde sürekli dilim dolanıyordu ve yavaşlamak durumunda kalıyordum. Büyük ihtimalle heyecandandı. Okul hayatım bu yüzden sürekli dalga konusu olmakla geçmişti. Bir şeyleri sesli okumaktan zevket eder olmuştum. Doğukan'ın ilgili hâlimden kaçmak istercesine kitabı kumrayla arama soktum.

"Ana öyle bakmaya devam edersen kekelerim."

"Daha iyi, kitap çabuk bitmez."

Ah, harika! Artık bir sayfayı bütün bir geceye yayabilecek kadar heyecanlıydım. Doğukan'la göz teması kurmamaya çalışarak okumağa başladım. Sakin kalmaya, ağırdan almaya ve her kelimeye biraz daha dikkat etmeye çalışıyordum. Yine de arada dilim dolanıyordu ve ben yaşadığım travmaların etkisiyle her kekelediğim kelimeye yerin dibine girmeyi diliyordum. Yine de Doğukan'dan beni rahatsız edici hiçbir şey duymamıştım. Hatta beni dinliyor mu diye arada bir göz ucuyla bakmış, her seferinde de yüzünde fazlasıyla alıştığım samimi gülümsemesiyle selamlaşmıştım.

Sanırım dalga geçmiyor olması öz güvenimi okşamıştı. Okumaya devam ederken daha az hata yapmaya başlamıştım. Hatta Doğukan'a bile daha sık bakıyordum. Yatağında ufak ufak kaymaya başladığını fark ettiğimde, "Uyuyacaksan susabilirim," teklifinde bulundum. Başını hayır anlamında sallarken, "Sen hiç susma," dedi. Gözlerinin baygın hâline bakarken, "Ne o? Uykunu mu getiriyorum yoksa?" diye takılıp güldüm. Güldü ama sanki boğazına bir şey takılmış gibi bir anda yutkundu.

"Çok uzun zamandan sonra huzur veriyorsun. En azından artık geceleri kâbus görmüyorum."

Duyduklarım, atılacak şeyler değildi. Okuduğum sayfayı kaybetmemek için ayracımı koydum. "Çok sık mı kâbus görüyorsun?" diye sorduğumda onaylayan bir mırıltı çıkardı. Sanki konuşmaya da dermanı kalmamıştı ama ben onun bu hâlinin nedenini öğrenmeden susmayacaktım.

"Neyle ilgili oluyor genelde?"

Doğukan görüntüsünün donduğundan şüpheleneceğim kadar hareketsiz kaldı. Beklediği ama hazır olmadığı yerden gelmişti sanırım. "Yani söylemek istemezsen anlarım." Tekrar konuşmaları silkelendi. İfadesi fazlasıyla ciddi bir hâl aldı. Uykulu hâlinde sıyrılmış, oturuşunu dikleştirmişti. Keyfini kaçırdığımı hissedince özür diledim.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey sormadın."

Neden bu söylediğine inanmakta zorlanıyordum. Göğsünü geveryeten bir nefes aldıktan sonra, "Abimi görüyorum," dedi. "Daha doğrusu öldüğü anı." Ben de bu cevaba hazırlıksız yakalanmıştım.

"Oradaydın değil mi?"

Ağır çekimdeymiş gibi başını evet anlamında salladı. Şu an bana bahıyordu ama görmediğine o kadar emindim ki. Zihnen bambaşka bir yere gitmişti. Büyük ihtimalle kâbuslarına neden olan ana. Çünkü gözleri akmak üzere olan yaşları bir anda griliklerinin üzerine toplamıştı. Her şeyi berbat etmiş gibi hissediyordum. Kalbim düğüm düğüm oldu. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Sadece ağlamak üzere olduğumda bana iyi hissettiren tek şeyi dillendirdim.

"Şu anda yanında olsam sana sıkı sıkı sarılırdım."

Bunu söylemeyi beklemiyormuş gibi gülümsedi ve yanağından bir damla yaş düştü. Elinin tersiyle yaşın daha fazla ilerlemesine izin vermedi. Tüm burukluğuyla, "Ben de hüngür hüngür ağlardım," dedi. O an, neden bilmiyorum ama kaybından sonra hiç ağlamadığını hissettim. Sanki o yüzden bu kadar hızlı ve güçlü doluyordu gözleri.

Kitabı kapatıp kenara bıraktım ve telefonu elime aldım. Doğukan'ın dokunsam ağlayacakmış gibi duran ifadesine yakından bakarken acısını ılıklerime kadar hissettim. Güldüğün değil ama birlikte ağladığın insanı unutamazdın. Onun hayatında unutulmaz bir ana daha ortak olmak istiyordum.

"Beraber ağlayalım mı?"

Doğukan belli belirsiz yine güldü ama bu sefer yaşların düşmesine izin vermemişti. "Sen ömrün boyunca hiç ağlama. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Ama sen ağla."

Bakışları şaşkın olsa da kaşları hafifçe çatıldı. Neden böyle bir şey söylediğimin merakıyla bakıyordu. "Ağlamazsan birikir, birikirse bir gün seni boğar." Vazgeçmiş bir tebessümle başını öne eğdi. Belki de onu boğusun istiyordu. Yaşayan bir ölü olmak... Buna izin veremezdim. Bir ölünün arkasından yas tutmak kolaydı fakat gözünün önünde her geçen gün biraz daha ölen biriyle yaşamak çok ağırdı. Ona da bana da...

"Sana geçecek diyemem," dediğimde gözleri tekrar beni buldu. "Ama daha az acıyacağını garanti edebilirim. Eğer ağlarsan..."

"Yapamam."

Cümlemi yarıda kesince sustum. Doğukan gözlerimin içine dikkatli

bir şekilde bakarken, "O acıyı hak ediyorum," dedi. Kimse ölüm acısını hak etmezdi. Onu bunu düşünmeye iten ne olabilirdi?

"Neden?"

Sustu. Sanki anlatacakları vardı ama dili lal olmuştu. Aklına kendini suçladığı geldi. Abisi şehit düşerken oradaydı. Belli ki kaderin önüne geçemediği için kendini suçlu görüyordu. "Senin suçun değildi." Doğukan'ın dudaklarından histerik bir kahkaha döküldü. Bunu alt dudakını dişleyerek baskıladı. Başını geriye, duvara doğru vurmaya başladı. Belli ki nokta atışı yapmıştı. Buradan devam etmeye karar verirken, "Senin elinden bir şey gelmezdi," dedim. İtiraz edercesine başını salladı. Canının acısı, sanki her hücreme işlemişti. En çok da gözlerime ...

Görüşürüm bulanıklaştıkça, "Şimdi seninle bir şey yapacağız," dedim. Burnumu çekmemle bakışları bana döndü. "Gözlerini kapat ve telefonu göğsüne yasla."

Ne yaptırmaya çalıştığını anlamış gibi, "Olmaz Doğa," dedi.

Duymazdan gelerek, "Sana sarıldığımı hayal et," diye devam ettim.

"Yapamam."

"Yaparsın. Yaparsınız. Hadi."

"Ağlayamam."

"Utaniyor musun?"

"Sadece kaybetmek istemiyorum," dediğinde kaşlarını çatıldı. Doğukan bunu fark edince söylediğini açıklama ihtiyacı hissetti. "Eğer ağlarsam ondan geriye acısı bile kalmayacak. Yapamam."

Çaresizliğini yüreğimde hissederken, "Acısı kalmayacak belki ama o hep seninle," dedim. Elim kalbimin üzerine koyarak, "Buranda," dediğimde çenesinin kasıldığını gördüm. Ağlamamak için kendini fazlasıyla kısıyordu.

"Güzel anılarını hatırlamak daha iyi değil mi?"

Doğukan titreyen göz bebekleriyle bana baktı. Ardından usulca gözlerini kapattı ama beni göğsüne yaslamadı. Onu göreceğim şekilde telefonu tutmaya devam etti. Benden utanmıyordu. Hatta benimle ağlayacak kadar güveniyordu.

"Yanımdayım. Başını göğsüme yasladın. Sana sıkı sıkı sarılıyorum ve beraber ağlıyoruz."

Gittikçe ağlamaklı bir hâl alan sesim, direncini kırmıştı. Gözleri hızla açıldı. Bunun etkisiyle yaşlar serbest kalmış gibi hızla dökülmeye başlamıştı. "Sen ağlama," diyerek iç çekti. Gözyaşlarım pervasızca kirpiklerimden süzölmeye devam etti. Burnumun ucunu görececek durumda değildim fakat telefona daha yakından baktığını hissediyordum. Sanki ekrandan gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu.

"Can yoldaşlığı bunun için değil mi?"

Sorumu boğan sesimi duyduğu an hıçkırarak ağlamaya başladı. Titreyen bedenini yönetmekte zorlanıyor gibiydi. Her damlada içindeki katille selamlaşarcasına gaddardı. İçin için kanayan, tükenecemmiş gibi duran, tüm acısını aramızdaki sessizliğe sel olup akıttığı bir andı. Kalbime dolmuştu tüm taşkım. Üzüntüsü taşıyamayacağım kadar ağır gelmişti. Kan çanağına dönmüş gözlerini öpmek için her şeyimi vereceğimi hissettim

o an.

Ben ağladım.

O ağladı.

Ve her seferinde, "Sen ağlama," dedi.

Beraber ağladık. Hıçkıra hıçkıra. Ağlamaktan yorgun düşünce kadar.

Sadece ikimiz.

DOĞUKAN

Her bir yaş, ıstırapın sessiz köleleriydi.

Hatalar, ruhu karartırdı ve bunu ancak gözyaşları temizlerdi. Yara-
dan, rahmetini kahrından üstün saymıştı ki ruhun yıkanması için bir yol
göstermişti. O kadar uzun zamandır o yolu görmezden geliyordum ki kal-
bimin nasıl yara aldığıın farkında bile değildim. Gözyaşlarıyla uğurladı-
ğım acının ardından bana kalan koca bir enkazdı. Nereden toparlamam
gerektiğini bilemiyordum fakat bana pusula olacak birini tanıyordum.

"Günaydın can yoldaşım."

Kulağıma dolan mesaj sesi, uykuyla uyanıklık arasındaki araftan beni
hızla çekip aldı. Müthiş bir baş ağrısıyla gözlerimi açtım. Kirpiklerim bile
sızıyordu. Oda arkadaşının horlaması eşliğinde telefonuma baktım. Bı-
raktığım yerdeydi ama bıraktığım şekilde kesinlikle değildi.

"Telefonu sen mi kapattın?"

"Uyandığımda kapanmıştı. Ben de sen kapattın sandım."

Bir şekilde hat düşmüş olmalıydı. Yattığım yerden inleyerek doğrul-
dum. Sanki tüm sistemim bu hareketle daha aktif çalışmaya başlamıştı.
Aklıma gelen olayla hızla mesaj yazmaya başladım.

"Lütfen bana ablamlar gelmedi de.

Geldiler seni aradım ulaşamadım de.

Ama uyandırmamak için seslenmedim, aramadım vs. deme."

"Şakin. Ablamlar gelmedi. Ben de o yüzden deliksiz uyudum."

"Yemin et."

Gözlerini deviren bir emoji gönderdi. Sözlerine inanmadığımı düşünmüş olmalıydı. İnanıyordum, sadece bazı konularda daha fazlasına ihtiyacım oluyordu.

"Tamamı haklısın."

"Ben birileriyle geldi de yine tartışmayalım diye saklıyorsun sandım."

"Mıçkın, bir şey demedim."

"Sınyorsun, yine susuyorum ama üzerine gül dikersen valla sularım."

Okuduğum mesajla tıslayan bir gülümseme dudaklarımdan kaçtı. Doğa ile kelime haznem garip şekillerle genişliyordu. Diksiyonuna, yazım kılbnna fazlasıyla dikkat eden biri olarak bu farklılıklar irritate ediciydi fakat Doğa'dan geldiği için mi bilmiyorum, rahatsız olmadığım yetmiyormuş gibi hoşuma gitmeye de başlamıştı.

"Mıçkın mı? Yoksa bu da mı el çarpması?"

Tekrar gözlerini devirince bu konuşmayı kapatmaya karar verdim. "Hadi bana goto ay," yazmamla ekranuma fotoğrafın gelmesi bir oldu. Doğanın teni her zamankinden daha soluk, gözleri şişti. Yine de bana attığı çim olduğunu düşünmek istiyordum, fotoğrafta gülümsüyordu.

"Gözlerin şişmiş."

"Seninkinin de farklı olduğunu sanmıyorum."

Yıpkı onun gibi anlık bir fotoğraf attım. Yaklaşık on iki saniye sonra mesajı ekranuma düştü.

"Yok, sen benden iyiymişsin. "

Ondan iyi olmamın imkanı yoktu. Kızarmış, şiş gözleri ve hâlâ kırmızı burunıyla bile kışkandırarak kadar güzeldi.

"Dün gece için tekrar teşekkür ederim."

"Daha önce kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım."

"Ben teşekkür ederim bana güvendiğin için."

"O kırmızı burunlu hâlimden zarar gelmez diye düşündüm."

"Dalga mı geçtin sen?"

Onu tiye aldığımı düşünmesini istemiyordum. Gece ağlamaktan yor-
gun düşmeden birkaç dakika öncesinde çektiğim fotoğrafını attım. Doğa
anında şaşırmış bir emoji gönderdi fakat bu, fırtınadan önceki sessizlik ol-
malıydı. Çünkü peşinden mesaj yağmuruna tutulmuştum.

"Utanmadan bir de ekran fotoğrafı mı aldın?"

"Yazık be..."

"Acını acımız bildik, ağladık. Sen git, şışmış yüzümün fotoğrafını çek."

"Benim için önemli bir an olduğu için çektim."

"Bu zamana kadar kimsenin yanında ağlamadım ben."

"Böyle deyince de şakadan bile olsa kızgınlığa devam edemedim."

Esprisine yazdığını biliyordum. Yine de kendimi açıklama ihtiyacı
hissetmişim. Neyse ki konuşmanın bu kısmı tatlıya bağlanıyordu. Şimdi
hem aklıma takılanları sormak hem de konunun değişmesini sağlamak
istiyordum.

"Ablanlar hep böyle midir?"

"Nasıl mıdır?"

"Yani sizi birlikte vakit geçirirken pek görmedim."

"Yani duymadım demek daha doğru sanırım."

"Çok yoğun bir iş programı var."

"Kalan vaktini de sevgiliyle geçirmeyi tercih ediyor."

"Arkadaşları da onlara ayak uyduruyor."

"Sen?"

"Ben?"

"Seninle de vakit geçirmesi gerekmez mi?"

"Arada onlara takılıyorum. Daha doğrusu takılıyordum."

"Baş başa diyorum."

"Benim için sorun değil."

Onun bu sözleri bir mahkûmiyet kararı gibi gelmişti. İçimde müthiş
ve kahramanca bir kararlılık yükseldi.

"Benim için sorun."

Doğa cevap vermedi. Belki söylediklerimde haklı olduğumu belki de.

"Bu konu seni ilgilendirmez," temalı bir cümle düşünüyordu. Onu ilgilendiren her şey, artık benî de yakından ilgilendiriyordu. Abla-kardeş ilişkilerindeki mesafe benim bile dikkatimi çekmişti. Bunun hangisinden kaynaklı olduğunu bilmiyordum fakat buruk olduğunu hissedebiliyordum. Belki abimle ilişkimize benzettığım kısımlar olduğu için böyle düşünmüştüm. Elinden kayıp gidenlerden dolayı üzülmesi istemiyordum. Keşkelere sığdırılan bir hayata esir olmak, ölmenden mezara girmekten farksızdı. Yaşadığın hiçbir şeyin tadı olmazdı. Acabalarla dolu tonla soru elini kolunu bağlardı. Bunu Doğa'nın yaşamasına izin veremezdim.

"Benim abimle o evden ayrılana kadar yakın bir ilişkim vardı.

Sonra ona karşı olan kızgınlığım her şeyin önüne geçti.

İkimiz adına da vakit yaratabilirdim, onu zorlayabilirdim ama

ben hep ondan adım bekledim.

Tam adım attığım sırada da onu kaybettim."

"Kaybını hatırlattığım için çok özür dilerim."

"Onun herkese benden daha çok önem verdiğini düşünürdüm.

Ta ki avcunun içindeki kurşun askeri görene kadar..."

"Ben ablamla vakit geçirmek için çok kez adım attım.

Fakat yanımda hep sevgilisi oldu.

Akılcası iki kişilik planlarımızda

üçüncü kişi gibi hissetmekten sıkıldım."

"Neden sürekli sizinle?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim ne zaman

plan yapsak ablamın vicdanına oynadığı.

Biraz duygusal sömürü yapmayı seviyor eniştem."

Doğa'ya cevap vermesem de içimden tonlarca küfrü ardı ardına saydım. İki kız dışarı çıkmalarından rahatsız olmasını anlayabilirdim. Derisi kotüydü ve onlar İstanbul'da yaşıyordu. Her plana kendini dâhil etmesi anarım sadece bunun içindir diye düşünmeden edemiyordum.

"Taa de kaliteli geçirdiğimiz vakitler çok. Özellikle ben

marionetlere gülene kadar ablasını idol olarak gören bir kızdım.

Hep onun gibi olmak isterdim, çabalıydım. Ama fark ettim ki biz tamamen zıt karakterlere sahibiz ve onun kılıfı üzerime uymuyor. Bu nedenle bir şeyleri zorlamak yerine akışında yaşamaya başladım."

"Bu hâlinizden rahatsız değilsin yani?"

"Onu özlüyorum ama sadece onu."

"Yanlarındaki hâlimden daha rahatsız değilim şu anda."

"Sanki sürekli beraber yaşıyorsunuz gibi konuşuyorsun."

Doğa yine sessiz kaldı fakat ekranın başında olduğunu hissediyordum. İçimde şahlanmaya hazır olan gerginliği dizginledim. Peşin hükümlü olmak ve ne olduğunu bilmeden Doğa'yı kırmak istemiyordum. Düşüncemin doğru olmamasını umarak deşmeye karar verdim.

"Sizinle mi yaşıyor?"

"Doğruyu mu söyleyeyim kızmayacağın şeklini mi?"

"Doğa."

"Tamam her zaman bizimle kalmıyor."

"Biraz daha açman gerek zaman kavramını."

"Yani haftanın yedi günü bizde değil."

"Belli ki ablan da değil."

Beni yumuşatmak için dudaklarından dökülen kelimeler, ruhumun boyunu aşan fikirlere kapılmasına neden oluyordu. Korku ve gerçekleri üstlenmemdeki acizliğim yüzünden yüreğim çalkantı içindeydi. Midem demir bir mengeneyle sıkılıyormuşçasına gerildim.

"Of tamam. Bizimle yaşıyor."

"Anneler geldiğinde gider sadece onun harici hep bizimle."

"Lütfen kızma."

Üzerime ölümcül bir durgunluk çöktü. İçimde yavaş ama yakıcı bir öfke yükseliyordu. Bu hissi biliyordum. Yakıp yıkardı arkasında kalacak enkazı önemsemeden. Tutarlı bir cümle kurabilmem için önce öfkeyi bastırmam gerekiyordu. Bu yüzden yataktan kalktığım gibi solugu banyoda aldım. Yüzüme soğuk su çarpmak için musluğu açtığımda telefonumu

mesaj geldiğini duydum. Bakmadım. Demir gibi suyu birkaç kez yüzüme çarptım. Yüreğimde başlamış yangını söndürebileceğini sanmıyordum. Bunu bir tek Doğa sağlayabilirdi fakat şu anda bulunduğumuz noktada aşımı daha da harlayacak gibi duruyordu.

"Doğukan?"

"Kurşun Askerciğim?"

"Can yoldaşım?"

Yeni gelen mesajla gözüm lavabonun kenarında duran telefona kaydı. Gittikçe samimi olan seslenişlerini okuyunca suyu kapattım. Yüzümü burulamadan telefonu elime aldım. Ufak damlaların bile yüreğimi soğutmasını umacak kadar çaresizdim. Mesajları açarken kalçamı tezgâha dayadım. İçimdeki öfkeyi görmezden gelerek mesaj yazmak çok zordu. Kelimeleri kırmadan oluşturmamadığım her an yazdıklarımı silip yeniden başladım.

"Yazıp yazıp silmesene."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Konusu açılmadı."

"Açıldı. Hatta biz sağlam bir kavga ettik."

"Yani direkt açılmadı. Sormadın ki..."

"Sormam mı gerekir?"

İçimde Doğa'nın kelimeleriyle kabaran öfke yüzünden parmak uçların karncalandı. Ellerimi yumruk yaparak bunu yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Sanırım kendimi dizginlemek konusunda çok iyi sayılmazdım.

"İki genç kızın kaldığı evde kalmak nedir lan?"

"Biri sevgilisi ama..."

Öfkeli bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. Resmen ağlanacak hâlimize gülmüştüm. *"Yani? Normal bir şey mi bu?"* diye sordum. Sanki kocandan bahsediyordu.

"Yeni bana bir zararı dokunmadığı için çok takılmıyorum."

"Abimim zaten arkadaşları sık sık gelir gider."

"Ya sabır ya selamet."

"Doğa sen patlamayan afyonumdas
nasibini mi almak istiyorsun?"

"Tamam sakin ol.

Ben sadece bu durumun benim için
sıradanlaştığını söylemek istemiştım."

Sıradanlaşmak? Ah! Söylediği her şey hâlihazırda başlamış yangına benzin atmaktan farklı değildi. Beni söndürmesi gerekirken yanıp kül olmamı istiyormuş gibi konuşuyordu ve en kötüsü de bunun farkında bile değildi.

"Mesela bir gün sen de İstanbul'a gelersen bizde kalabilirsin.
Ablam bunu sorun hâline getirmez."

"Mıçtın. Sıvadır. Koyduğun çiçeği şimdi sulayacağım."

"Anlamadım?"

"Kalmam. Gerekirse sokakta yatarım.

Yine de iki genç kızın olduğu eve tek sap olarak girmem."

"Gelmez misin gerçekten?"

Allah'ım bir de bunun için surat mı asacaktı şimdi? Kesin onunla kalmak istemememe yormuştu bu söylediğini. Kahretsin bu kadar öfkenin arasında bir de kendimi onu üzmeyecek şekilde açıklamak benim için çok zordu.

"Senin iyiliğin için gelmem.

Laf söz olmasın diye gelmem.

Kimse sana çirkin şeyler yakıştırmaması
diye adımımı dahi atmam."

"Buna sevinmem gerekirken neden
bu derece üzıldüm ki şimdi."

"Üzüleceksen bu konuda üzülebilirsin.

Bana ister tutucu de istersen geri kafalı umurumda bile değil."

"Sen biraz aç mısın acaba?"

"Aksine. Gırtlğıma kadar doydum.

Üstüne şimdi sigara içeceğim. Konuşuruz sonra."

Kendimi zapt etmekte zorlandığımı titreyen bedenimden fark ediyordum. Biraz daha konuşmaya devam edersem geri dönüşü olmayan bir bırgınlığa neden olabilirdim. Bu yüzden duyduklarımı hazmedene kadar sızmaya karar verdim.

DOĞA

Saatlerin aleyhime işlediğini hissediyordum. Neredeyse akşam olmak üzereydi ve Doğukan'dan sabahtan beri ses çıkmıyordu. Aramalarım açmamıştı. Attığım mesajlara dönmemişti. Konuşmamız onu sandığımdan da fazla sınırlendirmiş olmalıydı. Böyle düşünmemin tek nedeni, bir işi olsa bile bana cevap yazan adamın saatlerdir beni görmüyor oluşuydu.

"Can yoldaşımı!"

"Aramalarımı neden dönmüyorsun!"

"Mesajlarıma da bakmıyorsun. İyi misin?"

"Benimle ilgili ne düşünüyorsun bilmiyorum ama uzaklaşmışsın gibi hissediyorum..."

"Kurşun Asker?"

"Bir cevap verir misin artık?"

"Söylediklerine inanmak istiyorum. Ablanla zıt olduğunuza, o gelenlerde bir suçun olmamasına..."

Nasıl olursa olsun bir karşılık aldığım için derin bir nefes aldım. Eo azından iyiydi.

"Ama sonra bunu normal gördüğünü, daha yeni tanımaya başladığı beni bile evine çağırabileceğini düşündüğün aklıma geliyor."

"Ama konu sensin ve sana güveniyorum."

"Ve daha düşünmeyi bile hazmedemeyeceğim bir sürü şey."

Mesajı attığım sırada yeni bir tanesi gelmişti. Kafam karışırken, *"Ne gibi şeyler?"* diye sordum. *"İkimizin de kaldıramayacağı şeyler,"* yazdığında kışkırtım daha da çatıldı.

"Ne demek bu? Açık olur musun?"

"Olacak cesaretim olsa olurdu."

Attığı mesaja cevap veremeden bir mesaj daha ekranıma düştü. Az önceki söylediğime ithafen yazmıştı. Önce son attığı mesaja cevap verdim çünkü diğerinin gideceği yol pek hayırlı gözüküyordu.

"Başka kimseyi çağırmadın mı evine?"

"Bunu mu anlamam lazım bu dediğinden?"

"Arkadaşlarımın geldiği oldu ama bir elin parmağını geçmez."

"Erkek arkadaşların bir elin parmağını geçmez ha. Maşallah."

"Normal arkadaşlarımın Doğukan."

"Allah aşkına bana neler yakıştırdığının farkında mısın?"

"Ben bir şey yakıştırmıyorum. Olanı söylüyorum."

"Olanı çarpıtıyorsun. At gözlüğü takmış gibisin."

"At kafalı diyorsun ya ona sayarsın."

"Ya ne alakası var şimdi bu konuyla o söylediğimin?"

"Leyla ile Mecnun'u bildiğimi göstermek için söyledim."

"Bak bu espriyi de çarpıttın."

Attığı mesaja ağızım açık bir şekilde baktım. Konu ortak sevdiğimiz kişi konuşurken yaptığım espriye kadar geldiyse durum sandığımdan da rahandı. Belli ki kavgaya etmek istiyordu. Belki de gemileri yakmak ...

"Senin için cesur olmamı ister misin?"

"Olabilecek misin?"

"Sen istiyorsan olurum."

"Hakkın. Sonuçta bunu sana teklif eden bendim değil mi?"

"Ben sadece bana destek oluyordun."

"Allah aşkına neden bahsediyordu?"

"Saçmalamaya başladın ve kalbim kırılıyor artık."

"O zaman bir süre konuşmasak iyi olacak."

Attığı mesaja bakakaldım. Doğru okuyup okumadığımı tekrar tekrar kontrol ettim. Doğru okusam bile yanlış anlamış olmayı umdum fakal bir kaç saniye sonra gelen, *"Hoşça kal Balerin,"* mesajıyla konuşmanın da can yoldaşlığının da sonuna geldiğimizi anladım.

"Can yoldaşım!"

DOĞA

Acı, somut bir şeymiş gibi iman tahtama vurarak sanki beni delip geçmek isteyen bir çiviye yardımcı oluyordu. Balerin ve yanındaki kurşun zikere baktıkça ağlıyor, ağladıkça nefes alamıyordum. Canlı kanlı görmediğim, kokusunu bile duymadığım bir adama hangi ara bu kadar bağlanmışım, bilmiyordum. Canım acıyordu ve işin kötü yanı canımı bu kadar rakan birine *ah* bile edemiyordum.

Söylediklerinde haklı bir yan arıyordum ama bulamıyordum. Onun ma ettiği gibi rahat, açık görüşlü biri değildim. Sadece uyumluydum. Benim sınırlarımı geçmedikleri takdirde herkesin kendi hayatını yaşayabileceğine inanıyordum.

Onun düşündüğü gibi erkek arkadaşlarımı evime davet etmemiştim. Hayatıma bu zamana kadar sadece iki kişiyi almıştım ve onları da evime hiçbir zaman davet etmemiştim. O ise bana bunu yakıştırmıştı.

Kızamıyordum. Birbirimizi yeni tanıyorduk ya da eskiden tanıyor-duk ... Zira saatler olmuştu. Doğukan vedasının ardından tek bir kelime söyle etmemişti. Aramaya yüzüm olmadığı için sadece birkaç mesaj atmış-ım. Onlara da cevap vermemişti. Sabahtan sinyallerini verdiği durum şu anda yaşanıyordu.

Sonum bizim için gerçekten yolun soluna gelmiştik.

Ablam ve eniştem ne zaman gelmişti bilmiyordum ama hıçkırık-
tan tutamaz olduğum anda ablam odama daldı. "Ne oldu? Neden

ağlıyorsun? İyi misin?" Konuşmaya çalıştıkça dudaklarımdan dökülen sadece hıçkırıklar oluyordu. Ablam koşar adım yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. Sıkı sıkı sarılınca Doğukan'a dün söylediklerim aklıma geldi ve tam da onun tarif ettiği gibi hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Ben sizi yalnız bırakayım."

Kapının eşiginde bekleyen Egemen abinin yüzünü göremeyecek kadar gözlerim puslanmıştı fakat sesindeki acıma duygusunu net bir şekilde almıştım. Odamın kapısı kapandı. Tekrar güvende hissederek kendimi saldım. Bu sefer ablam bana sıkı sıkı sarılmaya başladı. Sırtımı sıvazlarken "Şşş," dedi. "Yanımdayım ablacığım."

Kendimi ablama ihanet etmişim gibi hissediyordum çünkü kalbim acınası bir şekilde Doğukan'ın kollarında olmayı hayal ediyordu.

İçim tükenircesine hıçkıra hıçkıra ağladım. Dün geceden sonra hâli gözyaşlarımla olmasına şaşırıyordum. Bir süre sonra gözlerim ağrımaya başladı. Yaşların artık akmamak için göz pınarlarıma direndiğini hissettim. Yavaş yavaş da olsa sakinliyordum. Bunu ablam da fark etmiş olacak ki "Şimdi konuşabilir miyiz?" diye sordu. Burnumu çekerek ablamın kolları arasından çıktım. Soğuk parmak uçlarını sızlayan göz kapaklarıma basturdım. Biraz olsun iyi gelmişti sanki.

"Konuşmak istemiyorum."

"O çocukla mı ilgili?"

Doğukan'ın iması bile kaskatı kesilmeme neden oldu. Ablamın onları tanıştırdığında söyledikleri zihnime nüks etti. "Adı neydi? Doğu mu?" Ellerimi gözlerimin üzerinden çektim ve ablama baktım. Yüz ifadesi fazlasıyla ciddiydi. Sanki onunla ilgili olduğunu söylersem Doğukan'ı ipe astıracak kadar gaddardı. Onunla ilgili olduğunu söyleyemedim çünkü kalbim ufak da olsa her şeyi düzeltebileceğimize inanıyordu. Tabii aramalarıma cevap verirse...

"Değil."

"Kiminle ilgili o zaman?"

Aklıma gelen ilk bahaneler, okulla ilgiliydi. İnanıncılığı yüksek yarılardır. Ben de onlara sığındım. "İki vize notum çok düşük geldi. Finalk

ıla toplayamayacağım." İnek bir öğrenci olduğumu ve dereceye oynadığımı bildiği için bu ağlamamı garipsemedi. Hatta rahatlamıştı. "Abartıyorsun yine bence."

"Abartmıyorum."

"Toparlarsın sen. Sen yapamazsan kimse yapamaz."

Burnumun direği sızlıyordu. Konu dersler olsa toparlayacağıma erindim fakat Doğukan'la aramdaki ilişkiyi o istemediği sürece bir adım deriye bile götüremezdim.

"Hadi gel biraz dışarı çıkalım."

"İstemiyorum."

"Havan değişir biraz. Taksim'de çok beğeneceğin bir yer keşfettim. Müzikleri harika."

Onun keşfettiği yerler bar, benim sevebileceğim yerler kafe olurdu. Onun birlikte olduğu mekânlar sadece fazla gürültülü yerlerdi ve şurada o gürültüyü çekebilecek enerji hissetmiyordum.

"Gerçekten istemiyorum abla."

"Biraz kabul etmiyorum," diyerek ayaklanan ablam ellerimi tuttu. "Hazırlanıp dışarı çıkacağız ve kafamızı dağıtacağız." Beni yataktan çekmeye çalışıyordu. Bense son kalan gücümle direniyordum.

"Daha yeni geldiniz."

"Yani?" dediğinde dünyanın en saçma şeyini duyuyormuş gibi bakıyordu. "Bu ne zamandır dışarı çıkmamıza engel oldu?" Ablamın pes edeceğini anladığımda ayaklandım. Peşimdeki gölge gibi ben nereye gidersem oraya geldi. Elimi yüzümü yıkayıp kendimi toparlayana kadar başından ayrılmadı. Daha sonra odama dönüp benim için kıyafet seçti.

"Hava ne soğuk ne sıcak."

Neyse ki tam anlamıyla ruh hâlime uygun kıyafetler seçmişti. Yatağının üzerindeki siyah kazağı içimden gelmese de giydim. Sanki dünden ben üzerime yapışmış olan pijamalardan ayrılmak biraz olsun iyi hissettirici. Belki söylediği gibi hava almak iyi gelirdi. En azından gözüm tele-telen ayrılırdı. Umarım.

"Hadi sen hazırlan. Ben de Egemen'e çıkacağımızı söyleyeyim."

Yaralıyım.

Evden metroya yürürken, metroda durakları geçerken ve İstiklal Caddesi'nden bahsettikleri yere giderken bir gözüm hep telefonda idi. Bir tek caddenin üzerindeki polis ve PÖH gruplarının yanından geçerken odağım değişiyordu. Kalbim sıkışıyor, açık havada bile oksijensiz kalmış gibi hissediyordum.

Hayatımda olan en değerli şeyi kaybetmiş gibiydim. Bir anne gibi emeladını, bir aşık gibi sevdiğini, bir kardeş gibi abisini... Meğer can yoldaş demek buymuş. Her şeydi, her yerdeydi ve ben bunu ancak kaybedince tam anlamıyla anlayabilmişim.

"İşte burası."

Bahsettikleri yere geldiğimizde içerisinin kalabalığı gözümün çarptı. Bir an için kaçıp gitmek istedim. Ablam bunu hissetmiş gibi elimi tuttu ve beni içeri doğru çekti. Egemen abi de peşimizdeydi. İnsanlara sürtünerek ilerideki sahnenin önüne doğru yürüdük. Böyle bir ortama en son ne zaman gittiğimizi unutacak kadar uzun zaman geçmişti.

Atmosfer çok iyiydi ama ben değildim.

Yaklaşık bir saat boyunca sahneye çıkan, daha önce duymadığım grupları dinledim. İnsanlar elinde içkilerle şarkılara eşlik ediyordu. Herkesin keyfi yerindeydi. Benimse aklımda dolaşan tek şey yine Doğukan'dı. Bu ortamda olduğumdan haberi olsa aklını kaçıracasına emindim. Sanlı on dakika önce bakmamışım gibi mesaj attı mı diye telefonuma baktım.

Bir anda mekânın tüm ışıkları yandı. Karanlığa o kadar alışmışım ki gözlerim kamaştı. Müzik sesi, enstrümanların fişi çekilmiş gibi bir anda kesildi. Işığa alışanlarla birlikte etrafa bakmaya başladım.

Oç polis memuru içeri girdi. Bir an, kısacık bir an Doğukan'ın burada olduğumu bildiğini, beni dışarı çıkarmak için polisleri gönderdiğini düşündüm. Damarlarıma bir beklenti dalgası sızdı. Kalbim acınası bir hâlde

çarpıyordu. Ta ki polislerden biri, "Herkes kimliğini çıkarsın!" diye bağı-
cıya kadar.

"Rutin kimlik kontrolü merak etme."

Ablam paniğimi başka şeye yormuştu. Polis memurları önüne çıkan-
ların kimliklerine bakıp salıyordu. Sıra bana geldi. Adam yüzüme bakma-
dan, "Kimliğiniz," dedi. Robotlaşmıştı sanki. Boyu neredeyse benim kadar
olan adama kimliğimi uzattım. Önce kimliğime baktı. Diğer insanlara kı-
yasla biraz fazla oyalandı. Bakışlarını bana kaydırdı. Yüzünden hiçbir şey
okuyamadım. Ardından yanındaki en yakın arkadaşına baktı. Aralarında
geliş bir dil varmış gibi birbirlerini anlamışlardı.

"Bir sorun mu var Memur Bey?"

Ablam da benim kimliğimde oyalandıklarını fark etmişti. Kimliğimi
elinde tutan polis, ablama cevap vermek için bana baktı.

"Hakkınızda dolandırıcılık suçlaması var hanımefendi. Bizimle kara-
kola kadar gelmeniz gerekiyor."

"Ne?"

Ben sessizce, ablam ise fazlasıyla bağıarak aynı nidayı söylemiştik.
"Ne karakolu? Ne diyorsunuz siz?" Polis memuru kimliğimi bana uzattı
fakat gözleri kısa bir an ablama kaymıştı. "Lütfen bize zorluk çıkarmayın,"
dedikten sonra tekrar bana baktı. "Ve acele edin."

"Ne dolandırıcılığı ya? Benim kardeşim hukuk öğrencisi, hem de
okul birincisi! Ağızunuzdan çıkanı kulağınız duyuyor mu?"

Bu tepkilere fazlasıyla alışık olan adam sakince bana baktı. "Lütfen
hanımefendi," derken yürümem için çoktan bir koridor açılmasını sağla-
mıştı. Tüm mekânın gözü benim üzerimdeydi. En nefret ettiğim şeyler-
den biri böyle bir ilgiydi.

"Ne lütfen? Hiçbir yere gelmiyoruz."

"Abla..."

"Arakatımızı arayacağım ve sizi dava edeceğim."

"Abla sakın olur musun?!"

Yaşadığım olayın stresiyile sesimi kontrol edememiştım. Bağıırma-
nın ardından dikkatini bana çeviren ablamın çatık kaşları hafifçe gevşedi.

Tedirginliğimi ve korkumu fark etmişti. "Senin bir suçun yoktur. Kesin bir yanlış anlama olmalı," dediğinde bildiğimi belli edercesine başımı salladım.

"Karakola gidelim ananız. Ben hemen avukatı arayacağım."

Bir avukatımızın olup olmadığını bile sorgulayamayacak kadar uyumuş hissediyordum. Polisin yönlendirmesiyle yürümeye başladım. Ablam arkamdan gelirken polisler söylemeye devam ediyor, bir yandan da telefonla konuşuyordu.

"İyi akşamlar Cengiz amca. Bu saatte rahatsız ediyorum ama ..."

Temiz havaya adım attığım anda içeride boğulduğumu daha iyi anlamıştım. Derin birkaç nefes alırken sokağa doğru birkaç adım attım. Az önce bir nefes kadar uzağımda duran polisin bana eşlik etmediğini anıyınca arkama döndüm. Hâlâ mekânın kapısında ve dikkatimi çeken ayrıntı yüzündeki tebessümdü. Bana bakmak yerine arkamdaki bir yer odaklanmıştı.

"İyi akşamlar amirim."

Baş selamı vermesinin ardından mekâna geri döndü. Kafam karışmıştı. Ablam da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Telefon kulağında kalakalmıştı mekânın girişinde. "Anlamadım," derken polisin az önce nereye baktığını görmek için tekrar arkama döndüm.

Sokağın ortasında, sadece on adım ilerimde, özel harekât kamullajlarıyla durmuş bir adam vardı. Başında yeşil beresiyle ellerini arkasında birleştirmiş, askerî rahat pozisyonda bekliyordu. Bu görüntü, zihnimin bana oynadığı pis bir oyun olduğunu düşündürecek kadar imkânsızdı. Gözlerimi birkaç kez kırpıtm ama o hâlâ oradaydı. Yerinden bir milim kopupdarmıştı. Ciddi ifadesi yavaşça alıştığım gülümsemeye büründü.

"Selam Balerin."

Tok sesi sokağın gürültüsüne rağmen bana ulaştı. Irkıldım. Bakışlarım sürekli gerçekliğini sorgular gibi onu tarıyordu. Botlarındaki bağcıkları, bacağına bağlı olan silahı, göğsündeki polis özel harekât peçleri ...

Ayaklarım ona çekilmiş gibi hareket etmeye başladı. İki adım mesafe kala kendiliğinden durdular. Boy farkımız bu kadar fazla mıydı? Gözlerimi

görmek için başımı kaldırmam gerekti. "Ama sen ..." derken sesim fazla-
şla çılı çıktı. Düzgün bir cümle kurabileceğimi sanmıyordum.

"Buradasın."

Başımı bir kez onaylarcasına salladı. "Buradayım." Bakışlarım yeşil be-
ranın altından görünen saçlarına kaydı. Aralarındaki beyazlar ne fotoğ-
raflarda ne de görüntülü konuştuğumuz anlarda dikkatimi çekmemişti.
Kasındaki yara, gözüme çok daha büyük geldi sanki. Neredeyse alnının
yanını kaplıyordu.

"Ağlamışsın."

Gözlerim griliklerine kaydı. Az önce kırntı kadar olan gülümsemesi
sılmıştı. İnkâr edecek durumda olmadığım için, "Ağladım," diye onayla-
dım. Doğukan'ın yutkunduğunu görebilecek kadar yakındım. Dün gece
bayırlıkla izlediğim âdemelmasına dokunabilecek kadar mesafedeydim.
Çok yakın...

"Sanılmak için çok mu geç kaldım?"

Sorusuyla ufak bir huçkırık dudaklarımdan kaçtı. Başımı hayır anla-
mında salladım. Doğukan bu anı çok fazla hayal etmiş gibi hafifçe eğildi.
Ben kollarımı boynuna sıkıca dolayınca ayaklarını yerden kesti. Beni o
kadar sıkı sarmıştı ki sanki içine sokmak istiyordu. Saçlarıma doğru derin
bir nefes aldı. Bu, bana da yapmam gereken en önemli detayı hatırlatmıştı.
Burnunu boynuna doğru yaklaştırdım ve ciğerlerimi tamamen doldura-
cak kadar büyük bir nefes aldım. Kamuflajları toz, ter ama en çok tarçınısı
bir kokuyla kaplanmıştı. Tarçını seviyordum. Onun teninde daha da çok
seviştim.

Belki beş belki de on dakika sarıldık. Ayakların tekrar yere bastı.
Amanıza gözlerini görebileceğim kadar mesafe koydum. Nefesi hâlâ yü-
züne çarpıyordu. Afyonluymuş gibi uyuduğumu hissediyordum. Nasırlı
pamak uçları kirpiklerimin bittiği yere dokundu. O ana kadar ağladığımı
bî etmemiştim.

"Burada ne arıyorsun?"

"Seni."

"Nasıl geldin?"

"Helikopterle."

"Onu demiyorum, nasıl izin aldın?"

Doğukan cevap vermedi. Gözleri saçlarımda dolaştı. Önüme düşen arsız tutamları yüzümden çekmeye çalışıyordu. Gözleri her milimimi eberlemek istercesine bakıyordu sanki. "Neden izin aldın?" Yüreğim merakla kavruluyordu. Cevapsız kalmasını istemediğim soruma hafifçe gülümsedi.

"Kuru kuru özür dileyemezdim."

Aldığım cevapla iktidarsızlık hâline tutulmuşum gibi hissettim. Ne söylemem gerektiğini düşünürken, "Burada olduğumu nasıl öğrendin?" diye sorarken buldum kendimi. Oysaki daha önemli konularımı vardı.

Gülümsemesine ufak bir göz kırpması ekledi. "Bu da sana PÖH'liğümün bir kanıtı olsun." Yakından bu sözleri çok ... Çok daha ... Etkiliydi.

"Gidecek misin?" Saçlarımı kulağımın arkasına ittiği elindeki saate baktı.

"Yaklaşık yirmi sekiz dakika sonra."

Yirmi sekiz dakika mı? Sadece özür dilemek için o kadar yolu mu katedmişti? Şaşkınlık ve hüznün karışımı bir hisle, "Hayır," dedim. Gülümsemesi bir kat daha büyüdü.

"Gerçekten buraya nasıl geldin?" diye sorduğumda, "Gerçekten yirmi sekiz dakikamızda konuşmak istediğin şey bu mu?" diye sordu. Ardından kolundaki saate tekrar baktı. "Aslında yirmi beş."

Onsuz kaldığımı düşündüğümde bir asır gibi gelen dakikalar neden bu kadar hızlı ilerliyordu? "Bana yirmi beş dakika boyunca sarıl. Söz veriyorum döndüğümde her şeyi açıklayacağım."

Dediğini dünden razıymış gibi yaptım ve Doğukan'a can simidine tutunuyormuş gibi sıkoca sarıldım.

Yirmi beş dakika ...

Etrafımızdan tonla insanın geçtiği ama benim sadece ikimizi hissettiğim koskoca yirmi beş dakika ...

"Artık gitmem lazım." Saçlarıma doğru fısıldadı.

Burakmak istemediğimi daha da sıkı sarılarak gösterdim. "Gitme..."

Güldüğünü hissettiğim bir ses tonuyla, "Böyle dersin gidemem," dedi. O zaman bunu sonuna kadar kullanacaktım.

"Gitme."

"Doğa..."

"Biraz daha kal."

"Şef beni bekliyor."

Başımı itiraz eder gibi sallarken, "Ben seni daha çok bekledim," dedim. Yine güldüğünü hissettim ama ben ağlıyordum. "Gitme Kurşun Asker..."

İstemeye istemeye beni kendinden ayırdı. "Şu an tüm yasakları çiğnedim Balerin."

Yasaklar çiğnenmek için değil miydi zaten? "Şef'im i zor durumda bırakmayacağımı bilsem seninle kalırdım ama gitmem lazım." İki yanağımı ıncıladı ve ona bakmam için beni zorladı. Onun da gözleri dolu doluydu fakat benim aksime ağlamamak için kendini tutuyordu. Başparmaklarıyla yanaktarındaki yaşları silmeye çabaladı.

"Bugünlerde fazla mı ağlak olduk acaba?"

Gülmeden duramadım. O da bana eşlik ederken eğilip alnıma uzun, beni mahvedecek bir öpücük bıraktı. Yutkunamadım bile. "Özür dilerim her bir damla için," dedi. Bunu sadece benim duyacağım bir şekilde fısıldamıştı. Bana son kez sarıldı.

"Sana söz veriyorum bir sonraki buluşmamız güle oynaya olacak."

"Kim bilir ne zaman olacak..." diye geçirdim içimden.

"Ve ablan beni öldürmek ister gibi bakıyor," diye devam etmesiyle kırdımama engel olamadım. Az çok yüz şeklini tahmin edebiliyordum.

Doğukan usulca benden ayrıldı. Buz kestim bir anda. Beni yaşatacak kadar ıstıan tek şey gülümsemesiydi. Hafifçe burnuma dokununca gülümsemeye çalıştım.

"Kırmızı burun."

Ba sefer neyi kastettiğini bildiğimden daha gerçekçi bir gülümseme verdim.

"Dikkatli ol ve bence eve git."

Ağlamaklı hâlimden arınıırken, “Gece daha yeni başlıyor,” dedim.
Güldü ama bu seferki gözlerine kadar ulaşmadı.

“O zaman dikkatli ol.”

DOĞUKAN

Duyduklarım yenilir yutulur cinsten değildi.

Muhafazakâr değildim ama gelenek göreneklerine bağlı biriydim ve onlara göre yaşamayı seviyordum. Ailemin yetiştirme biçimi günümüz şartlarında belki geri kafalı imajı çizdirebilirdi ama doğrusu buydu. Benim lügatımda bekâr olan bir kızın evine gitmek, kalmak, yaşamak yoktu. Bu kararlılığım kendime güvensizliğimden değildi. Karşı tarafın adına, benim yüzümden gelebilecek herhangi bir lekeye bile tahammülüm olmamasındandı.

Fakat Doğa tam aksini düşünüyordu ya da en azından düşünmeye zorlanmıştı. Çok kızgındım. Onun hayatı deyip kapatamamıştım konuyu. Can yoldaşı olalım, hayatlarımızı paylaşalım derken şaka yapmıyordum. Ona sıçrayacak en ufak çamur, benim üstümü lekelerdi. Kirlenmek sorun değildi de onda izi kalırsa...

Ah!

Nasıl bu durumu savunabilirdi? Daha geçen gece odasına giren şeref-siz yüzünden kavga etmemiş miydik? Kendine gelebilecek zararları hiç mi düşünmüyordu bu kız?

O kadar sınırlıydım ki kalbini kırmaktan korktuğum için kendimi geri çekmiştim fakat bu da ruhuma ağır gelmişti. Göğüs kafesim onu daha çok üzdüğümü düşündükçe yüreğime dar geliyordu. Bu sıkıntılı hâli üzerinden atmak için işe biraz daha erken gelmiştim ama nafileydi.

Doğayla konuşmadan, ona kendimi tam anlamıyla açıklamadım. Gerçek gibi durmuyordu. Yine de fevri bir hareketle bir süre konuşmama-
yı gerektiğini söylemiştim. Öfkemin yaratabileceği yıkımdan daha çok
kalemlerim belki de onu. Biliyordum ama nasıl telafi edeceğimi... İşte
onunla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Şef dinlenme odasına girince düşüncelerimden sıyrıldım. Gözleri
kırmızı uç beş kişiyi tarayan adam, "Osman, Kurtuluş," dedi. Anında
araç kalkan ikiliye Vali'ye eşlik edeceklerini söyledi.

"Vali Bey'in babası kalp krizi geçirmiş. Şu anda İstanbul'daki bir yo-
rta bakında. Acil onu ziyaret etmesi gerekiyor. Hemen toparlanın."

Şef emrini verdikten sonra odadan çıktı. *İstanbul* demüştü. Şimdi, he-
men yola çıkacaklarını söylemişti. Bu belki de Rabb'imın benim için ha-
zırladığı bir özür dileme yoluydu. Aklıma gelen delice düşünceyle Şef'in
peşinden koştum. Tam odasına girmek üzereyken yakaladığım adamın
çatlatını çekmek için seslendim.

"Şefim, müsaade var mı?"

"Gel Doğukan."

Şef'in peşinden odasına girdim. O, masasına dolanırken ben de üç
adım mesafede durdum. "Anlat bakalım," derken sandalyesine oturdu.
Şefi layıkıyla dinleyeceğini ve hakkaniyetli bir karar vereceğini bildiğim-
den hoşbeş etmeden konuya girdim.

"Şefim, izniniz olursa Vali'ye eşlik etmek istiyorum."

Böyle bir şey söylememi beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla arkasına
döndü. "Eşlikçileri belli, bir adama daha ihtiyaçları yok ama buraya ka-
zı gidiğine göre senin geçerli bir nedenin var, ha?"

"Kırdığım bir kalpten özür dileyeceğim," diyemeyeceğim için, "Karde-
şim, *Jedem. Aklıma İstanbul'la bağlantılı olarak ilk gelen kişi Aygül'dü.*
Üzdeyim rahatsızmış. Ben de sizden birkaç günlük izin isteyecektim
ama böyle bir şans varsa değerlendirmek isterim. Biliyorsunuz ki abimin
vaziyetini sonra toparlamak onun için de kolay olmadı."

Belli bir amaçla söylenen yalan, en ahlaksız yalan biçimiydi ama
aslında o işe yaradı. Gerçeğe bir yerden iliştiği için söylediğim ya-
lan daha da nefret etmiştim. Şehit abimi devreye soktuğum anda

Şef'in şaşkınlığı hüzünle çatladı. "Geçmiş olsun. Nesî varmış?" diye sorduğunda Aygöl'ün bir süredir şikâyet ettiği konuyu abartmaya karar verdim.

"Stres ve üzüntüden mide kanaması geçirmiş. Hastanedeymiş."

Yalan dolanla işi olmayan biri için kotanı fazlasıyla aşmıştım. İnsanlar, yalan söylemek zorunda kaldıkları kişilere karşı eskisi gibi olmazlardı ama ben eskisi gibi olabilmek için ilk kez yalan söylüyordum.

Şef bir süre yüzüme bakarak düşündü. Vereceği iznin artılarını eksilerini düşünüyor gibiydi. Dik duruşumdan taviz vermedim. "Hangi hastanedeymiş?" diye sorduğunda rastlantının küçük bir ihtimal olacağını bildiğimden Vali'nin babasının bulunduğu hastaneye yakın bir tane söyledim. Biraz daha düşünen adam, "Biliyorsun ki şu an gözler üzerinde. Beni zor durumda bırakmayacağını umuyorum," dedi. İlk uyarımdan sonra en ufak bir yanbşımın beklendiğini biliyordum ama şu anda alacağım risk her şeye değerdı. İzin vereceğini anladığım an keyiflenen ifademi zar zor bastırdım.

"Söz veriyorum."

İç i hiç rahat durmayan Şef tereddütlü de olsa başını salladı. "Çıkacaklardır şimdi. Git yetiş hadi. Kardeşine geçmiş olsun dileklerini de ilet."

"Emredersiniz."

Mesuliyet itimadı, itimat heyecanı doğururdu. Heyecan ise dünyayı fethederdi. Heyecanlı erkek veya kadın, temas ettiği her insan üzerinde mıknatısı bir tesir icra ederdi. Sanki yaşadığım heyecan, stres, panik ya-nımdakilere de bulaşmıştı.

Apar topar düştüğümüz yolda Vali'yi zırlı araçla alıp askeri havali-marına götürmüştük. Askeri kargo uçağıyla Ankara'ya geçmemiz birkaç saatimizi almıştı. Hava iyiden iyiye kararmış, gökyüzü şansına fazlasıyla berraktı. Uçuşların rötarsız olması büyük şanstı. Askeri üste bizi bekleyen askeri helikoptere binene kadar gözümüzü dört açmıştık. Herkesin, özellikle de Vali'nin güvende olduğuna emin olduktan sonra yermize

semti. Kalkış izni beklediğim kısacık sürede telefonumu çıkarmış ve asırdır aklımda dönüp duran ihtimalleri sıfıra indirmek için Arif'e mesaj atmıştım.

"Kuşlarına sor bakalım. Geçenlerde bulduğun numara neredeymiş?"

Beni kırmayacağını bildiğimden gönül rahatlığıyla telefonumu kapatarak atama yaslandım. İstanbul semalarına geldiğimizde gergin bir heyecan püregimini sandı. Küçük bir çocuğun yokuş aşağı koşması gibiydi Doğan'ı düşünmek. Biraz heyecan, biraz da düşecekmiş korkusu esir etmişti püregimi.

İlk görüşmemizi asla böyle hayal etmemiştim. Beni karşısında gördüğünde ne yapacağını kestiremiyordum. Sevinir miydi, son söylediğimden sonra yüzüne mi tükürürdü emin değildim ama onu şaşırtacak bir şey yapmaya kararlıydim.

Helikopter, hastanenin çatısına iniş yaptı. Vali'yi içeriye kadar takip etti. Geleceğimizden haberi olan doktorlar koşturarak bizi karşıladı. Rehabilitasyonla ilgili bilgilendirmeleri yaparlarken seri adımlarla yürüyorlardı. Delano aksine adımlarım yavaşladı. Osman bunu fark etmiş olacak ki omuzunun üzerinden bana baktı. Kardeşimin yanına gideceğimi bildiği için hızup geri döndü. Tüfeği çıkarıp ona teslim ettim.

"Mümkün olduğunca çabuk dönerim."

Osman başını *tamam* anlamında salladı. "Telefonun açık olsun. Aksi takdir durum yaşanursa ışık hızını bulman lazım."

"Anladım," demekle yetindim.

"Ve dikkatli ol. Malum..." derken gözleri üzerimdeki kamufleajlarla dolaştı. Şehir içinde, görev dışında bu şekilde dolaşmam kurallara aykırıydı.

"Merak etme," diyerek koluna vurdum. "Haberleşiriz."

Koşar adım hastane merdivenlerine yöneldim. O sırada yanımdan geçen insanların bakışlarının üzerimde takılı kaldığını hissediyordum. Telefonuma ancak bakma fırsatı bulduğum için Arif'in mesajını yeni görüştüm.

"Takım."

Mesajın altında bir konum vardı. Şans, sadece hazır olan yüzlere gülerdi

ve ben bu gece ciddi anlamda işimin kolaylaştığını hissediyordum. Onunla karşılaşmaya hazırdım. Hem de unutulmayacak olmasın sağlayacaktım. Atığı konum yürüme mesafesindeydi ama dışarıda kamulaflarla görünmek için çevirdiğim ilk taksiye bindim.

"İyi akşamlar komutanım."

Benimle yaşıt taksiciye, "İyi akşamlar," dedim. İstiklal Caddesi'ne çıktıktan sonra üzerimdekilerin pek fazla sorun teşkil etmeyeceğini bildiğimden, "İstiklal Caddesi'ne kardeşim. Ortalarına doğru çıkarırsan iyi olur," dedim. Taksici yakın mesafe olmasına büyük ihtimalle üzerimdeki kamulaflar yüzünden laf söyleyememişti. Yola koyulurken çevik dönemdeki devre grubuna bugün Taksim'de kimin çalıştığını sordum. Daha mesajım yeni iletilmişti ki telefonum çalmaya başladı. Bu sene Asayiş'e geçiş yapan devremin aradığını görünce oyalanmadan açtım.

"Hayırdır Dogi. Bir sıkıntı mı var?"

Hatır gönül olaylarını çok fazla araya sokmadığımı bilen kişilerin ilk söyledikleri hep bu oluyordu. "Bizde sıkıntı yoksa sıkıntı vardır devrem, bilmez misin?" dediğimde çok geçmeden, "Bilmez olur muyum?" cevabını aldım. Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi gültüştük.

"Mesaide misin?"

"Fazla mesai. Kutsal hafta sonu."

"Yardıma ihtiyacım var," dediğimde onu görmesem bile kaşlarının çatıldığını hissettirdiği bir ses tonuyla, "Hayırdır? Elimden gelen bir şeyse seve seve," dedi.

"Eyvallah devrem. Şimdi sana bir konum atacağım. Orası her neyse artık bulmanı istediğim bir arkadaşım var. Şu an yoldayım. Ona sürpriz yapacağım ama şaka yollu."

"İstanbul'da mısın lan?"

"Birkaç saatliğine."

"Birkaç saatliğine geldin ve birine sürpriz yapmak için yardımına mı ihtiyacın var yani? Kim bu şanslı kız?"

Nokta atışına tükürdüğüm devreme, "Bir ara anlatırım. Şimdi senden ricam..." diyerek aklımdan geçen tüm planı anlattım. İmalı tepkilerini duymazdan gelerek, "Sana borçlandım," dedim.

"Ne borcu devrem? İki senenin ödeşmesi bugüneymiş. At konumu. Gensine karışma."

"Eyvallah kardeşim. Sen onu çıkarana kadar ben kapının önüne var-
maz olurum. Tekrar sağ olasın."

İsklal Caddesi'nin kalabalığı yüzünden taksi bir türlü ilerleyemiyor-
du. Sanırım şansım dönmüştü çünkü tam ineceğim sırada Osman arama-
nı beşledi. Kahretsin!

"Efendim Osti?"

"Neredesin?"

"Taha yeni geldim. Dönüşe mi geçiyoruz?"

"Bu saate," dediğinde, "Siktir," diye fısıldadım. Hasta ziyareti kısa
sürer derlerdi ama bu kadar da kısa olmasını beklemiyordum. "Tamam bir
saat oradayım." Osman geç kalmamamı tembihleyerek telefonu kapattı.
İçime baktım. Gideceğim yer iki sokak ötedeydi. "Kardeşim, müsait bir
yerde ineyim."

Hay hay, der gibi başını sallayan taksici aynaları kontrol ederek
aşa çıktı. Taksimetreye bakarken aklıma dönüş yolunda taksi bula-
cama ihtimali geldi. "Al sen bu parayı kardeşim," diyerek önce ücreti
aldım.

"Eğer senin için de uygunsa beni yarım saat burada bekler misin?"

Taksici kısa bir an düşündü. Artık vatan sevgisi mi ağır basmıştı bil-
miyorum ama, "Faydam olacaksa beklerim komutanım," dedi. Bir bilse ne
büyük faydası olacağını ...

"Eyvallah kardeşim. En geç kırk beş dakikaya buradayım."

Adamın cevap vermesini umursamadan taksiden indim. Sanki so-
naklı tüm gözler üzerime çevrilmişti. Sanki fazlaydı. İnsanların bakışları
ne bir sureliğine bile olsa yürürken mutlaka üzerime ilişiyordu.

Komumdaki adrese yaklaşırken gittiği yerin alkollü bir mekân oldu-
ğu fark ettim. İçimde ani bir öfke kabardı ama bunu hemen bastırdım.

İçeride polislerin olduğunu konuşan tipler de hiç hazmedeceğim tipler değildi. Bu kadar öfke kontrolü benim için bile fazlaydı.

Kapısını karşılayacağım bir mesafede durdum. Yanımdan geçip giden insanların bana ve mekâna bakışları daha da yoğunlaştı. Merak, insanlığın doğasında vardı. Yine de şu anda göz önünde olmak çok hoşuma gitmemişti.

Yaklaşık iki dakika sonra mekânın kapısı açıldı ve tanıdık olan iki yüz dışarı çıktı. Olduğum yere mihlandığımı hissettim. Çünkü neredeyse beline değen dalgalı kahverengi saçlarını savurarak devreme dönen kız, yakından nefes kesiciydi. Boyu düşündüğümünden uzundu. Kıvrımlı hatlarını saran siyah deri pantolonu ve belinin inceliğini ortaya çıkaran kısa ama bol siyah kazağıyla fazla dikkat çekiciydi. Devreme bir şeyler söylerken ablası olduğunu düşündüğüm kadınla göz göze geldim. Doğa'nın tam zıddıydı. Ne mutlu ki...

"İyi akşamlar amirim."

Devrem'in kendi aramızda sıklıkla yaptığımız şakasına bıyık altından gülümserken başımla hafifçe selam verdim. "Anlamadım," diyen Doğa bana doğru döndü. Gözleri birkaç saniye sonra beni buldu. Kalemle çizilmiş gibi duran çatık kaşları yavaşça gevşedi. Kahvenin en güzel tonu olduğunu bildiğim gözleri büyüdü. Biçimli ve tatlı bir pembe tondaki dudakları ise çok hafif, şaşkınlığını ele verecek kadar az bir şekilde açıldı. İnsanı suç işletmeye teşvik eden kirpiklerini birkaç kez, sanki doğru görüp görmediğini anlamak istercesine kırpıttı.

"Selam Balerin."

Ayakları ondan habersiz hareket ediyor gibiydi. Yaklaşık iki adım mesafemde durdu ve gözleri yüzümü taramaya devam etti. "Ama sen..." derken ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. "Buradasın."

Başımı onaylarcasına salladım. "Buradayım."

Gözleri başımdaki bereme ilişti. Ardından saçlarıma kaydı. Kaşının üzerindeki yaramda oyalandı. En son gözlerime kavuştu. Kahvenin en güzel tonu olan gözleri puslu bakıyordu. Göz pınarları kızarmıştı. "Ağlamışsın." Başını hafifçe evet anlamında sallarken, "Ağladım," dedi. Benim yüzümden...

"Sarılmak için çok mu geç kaldım?"

Sorumun ardından ufak bir huçkırık kaçtı dudaklarından. Yüreğim meşalelenmiş gibi sızlamıştı. Başını hayır anlamında salladı. Bu anı geçene kadar o kadar çok hayal etmişim ki... Boy farkımızı eğilerek en aza indirdim. Kimsenin önünde eğilmeyen Doğukan Karahanlı, daha önce ummadığı sıcaklığın hasretiyle başını eğmişti. Doğa boynuma sarılınca ellerimi ince beline doladım. Parmak uçlarım çıplak tenine değdi. Sanki bir temasla bedenim canlanmıştı. Ruhumu ateşlemeyi bilen tek kişi olmuş ve büyük bir ustalıkla bir ateş yakmış gibi alev alev yanmaya başladı. İhtisasedebiliyordum. Sırf bu duygudan kaçabilmek için üzerime benzin döküp kendimi yakarak alevlerin arasında erimek istiyordum ama bunun yapamayacağımın farkındaydım. Bir kül yığınınına dönüşsem bile yörüngesinden çıkamayacaktım. Rüzgârla anlaşması olduğuna emindim çünkü eskikçe burnuma dolan kokusu... Ah ipek gibi yumuşak saçlarından yayılan o koku...

Aklı gibiydi. Temiz, taze, canlandırıcı, huzur veren... Beynimi tatlı tatlı uyuşturmaya yetiyordu.

Tam sekiz dakika, sadece onun kokusunu ciğerlerime doldurdum. Ardından zamana ve nerede olduğumuzu hatırlayarak yerden kestiğim saçların üzerine bıraktım fakat ellerimi üzerinden çekememiştim. Gözlerimi gözlerine kilitlerken parmak uçlarımla kirpiklerinin bittiği noktadaki yaşa dokundum. Akmadan yakalayabilmişim. "Burada ne anyorcası?" diye sorduğunda hafifçe gülümsedim.

"Seni."

Alıp verdiği nefesler yüzüme çarpıyordu ve ben efsunlanmış gibi sadece daha fazlası için dua ediyordum. "Nasıl geldin?" diye sorduğunda, "Helikopterle," dedim.

Gözlerini devirecek gibi olurken, "Onu demiyorum," dedi. "Nasıl izin aldın?" Şu anda bunun bir önemi var mıydı? Cevap vermek yerine yüzünü yüzünün çevresinden uzaklaştırmaya çalıştım. Çehresindeki her şey hafızama kazınmak istiyordum.

"Neden izin aldın?"

Cevap almadan durmayacaktı. Belli belirsiz gülümserken, "Kuru gözlerim olur dileyemezdim," dedim. Mutlu olmuş gibi gözleri ışıldadı.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?" Gülümsemem biraz daha büyürken, "Bu da sana PÖH'lüğümün bir kanıtı olsun," dedim.

"Gidecek misin?"

Sesi titremiştir. Saçlarını kulağının arkasına iterken kolumdaki saate baktım. Kahretsin. Akrep neden yelkovanı bu kadar hızlı kovalıyordu? "Yaklaşık yirmi sekiz dakika sonra."

Yüz ifadesindeki hüznün diğer tüm duyguları bastırması gibi duruyordu. "Hayır," dedi mızırızlanan bir kız çocuğu gibi. İnsan onunla gülümsemeden duramıyordu.

"Gerçekten buraya nasıl geldin?"

"Gerçekten yirmi sekiz dakikanızda konuşmak istediğin şey bu mu?" diye sorarken tekrar saatimi kontrol ettim. "Aslında yirmi beş." Doğa'nın gözleri tekrar buğulanmaya başladı. "Bana yirmi beş dakika boyunca sarıl. Söz veriyorum döndüğümde her şeyi açıklayacağım." Sanki bu dediğime dünden razıymış gibi boynuma atladı. Daha da sıkı sardım.

Yirmi beş dakika ...

Çevremizden insanların geçtiği ve belki de ilk kez kimseyi umursamayacak kadar anda kaldığım koskoca yirmi beş dakika ...

"Artık gitmem lazım."

Çiçek kokulu saçlarına doğru fırladım. Boynumdaki elleri daha da sıkılaştı. "Gitme..." derken yine o küçük çocuğa dönüşmüştü. Sanırım onun sesindeki zaafım bu olacaktı.

"Böyle dersin gidemem."

"Gitme."

"Doğa."

"Biraz daha kal."

"Şef beni bekliyor."

Başımı itiraz eder gibi sallarken, "Ben seni daha çok bekledim," dedi. Acı bir tebessüm ilişti bu sefer dudaklarıma. Ağlamaklı bir sesle, "Gitme Kurşun Asker..." diye yalvardı.

Taksiciye, Osman'a, en önemlisi de Şef'e verdiğim söz yüzünden istemeye istemeye onu kendimden ayırdım. Aramıza giren havaya bile tahammül edemediğimi o an fark ettim.

"Şu an tüm yasakları çiğnedim Balerin. Şefimi zor durumda bırakmamıştım bilsem seninle kalırdım ama gitmem lazım."

İki yanığını avuçlarımla arasına alarak eğdiği başını kaldırdım. Ağlamaya yakından dayanmak çok daha güçtü. Nazlı nazlı süzülen yaşları almaya çalıştım. "Bugünlerde fazla mı ağladık acaba?" İki hicukluk arasına sıkıştırdığı gülümsemeyle uzanıp alınını öptüm. "Özür dilerim her bir anla için," diye fısıldadıktan sonra son kez sarıldım.

"Sana söz veriyorum bir sonraki buluşmamız güle oynaya olacak."

Gözlerim mekânın kapısında sevgilisiyle duran kıza ilişti. "Ablan yeni öldürmek ister gibi bakıyor," dediğimde göğüs kafesime doğru kırıldı ve ben o an kalbimden vurulmuşu döndüm. Böyle hissetmemeliydim. Bedenimdeki her hücre bana ihanet etmişti. Her sinir ucu birbirine değen elektrikli teller gibi kıvılcım saçıyordu. Biraz daha sarılırsam ikimizi yakacaktım. Yavaşça uzaklaştığım kızın minik burnunun kızarmış olduğunu görmek çocuksu bir kahkaha kopardı dudaklarımdan.

"Kırmızı burun."

Burun kemiğindeki minik ize dikkat ederek hafifçe sıktım. Çok önceki olmuş olmalıydı ama ben yine de canı acır diye korkmuştum.

Gözlerim etrafımızda dolaştıktan sonra, "Dikkatli ol ve bence eve git" dedim.

Ağlamaklı hâlienden bir anda sıyrılan Doğa, meydan okuyan bir tavırla "Gece daha yeni başlıyor," dedi. Beni kızdırmaya çalıştığını bildiğimden gülümsedim.

"O zaman sadece dikkatli ol."

Başını tamamı anlamında salladı. Başınla hafif bir selam verdim, ardından ablasına bakıp aynı şekilde selamlaştım ve seri adımlarla taksiciyle buluştuğumuz yere doğru yürümeye başladım.

Arkamdan baktığını biliyordum. Bu yüzden ona doğru dönmedim. Asla dönersem...

Gidemezdim.

DOĞA

Hayal edebildiğimiz her şeyin gerçekleşme ihtimali vardı fakat bunun için harekete geçmek gerekiyordu. Yirmi sekiz dakika için iki bin kûsur kilometreyi katetmek gibi...

"Sakın bana konuştuğun polisin, özel harekâtçı olduğunu söyleme."

Doğukan'ın gidişini izlerken arkamda beliren ablamın ses tonundan hoşlanmamıştım. Başımı ona doğru çevirdiğimde kaşlarının çatık olduğunu görmek bir diğer hoşlanmadığım şeydi.

"Öyle," dediğimde yüzü mutlak bir öfkeyle kaplandı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Sorusuyla tamamen ablama döndüm. Neyse ki medeni bir seviyede sitemini belli ediyordu. "O adamların hayatıyla ilgili en ufak bir fikrin var mı senin?" Artık vardı. Hem de fazlasıyla. "Ağlamanın nedeni oydu değil mi?" İçimdeki azar yiyen çocuk hissi yavaştan kıpırdanmaya başladı.

"Sen öyle bir hayatı kaldıramazsın Doğa."

Konuşma bu cümleye kadar iyi gidiyordu fakat şu anda bana yakıştırdığı şeyin tetikleyici bir etkisi vardı. "Neden?" diye çıktım. "Sabırsız biri miyim?" Ses tonumdaki uyarı, söyleyeceklerini dikkatli seçmesi gerektiğiyle ilgiliydi.

Ablam başını hayır anlamında salladı. "Sevgilisinden bir adım öteye gidemeyen birisin."

Verceği cevaplara karşı atak yapmaya o kadar hazırdım ki bu cümleyle donakaldım. Çünkü haklıydı. Hayatıma birini aldığımda her şeyim değişiyordu ve yanımdan bir an bile ayrılmasını istemiyordum çünkü ayrı kaldığımız her an korkularım tetikleniyordu. Kafamda kurma seviyelerim kafa dağıtımını aşıyordu ve kıskançlık... Ah en kötüsü de kıskançlık, benim için yiyip bitiyordu. Neyse ki Doğukan'la aramdaki olay bu duyguların teskin yanlarını törpüleyecek kadar güzeldi.

"Biz sevgili değiliz."

"Başlığınız can yoldaşı olsa da alt metninizin öyle olmadığını az önce gollerinde gördüm."

Zihnim o anları canlandırmış gibi hareketlenmişti. Üzerime sınımış sırtın kokusu da ona yardımcı oluyordu. Neden bilmiyorum ama gözden kaçmadığı yere bakmıştım. Oradan tekrar koşarak bana gelmesini hayal etsem gerçekleşir miydi?

"Hayat senin hayatın dedim ama ablan olarak seni uyarmak zorundayım."

Başımı tekrar ablama çevirdim. "O zaman görevini yaptın," dediğim de kışları yine çatıldı. Onunla daha fazla tartışmamak için yürümeye başladım. Arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Ablama bakmadan, "Eve," dedim. Aramızdaki mesafe açıldığı için son söylediklerini duyamadım. Adımlarımı hızlandırdım ve o Şirmak'a dönene kadar eve varmak için zihinden geleni yaptım.

İlk buluşmadan sonra atılan ilk mesajın önemi diğer tüm konuları ölüyordu. Genelde erkekten beklenirdi ama kadınların da attığı nadir durumlar vardı. Elim yol boyunca telefona gitmiş, içimdeki hisleri yazmaya çalışmıştı fakat onun da yolda olup cevap veremeyecek olması ve geri aldığı ilk mesajı atıp atmayacağını merakı beni durdurmuştu.

Henüz daha anahtarı kapıdan çekmeden telefonumun tuş kilidini açtım. Doğukan'ın varıp varmadığını merak ediyordum. Çevrim içi mesajları görmek içimi hem rahatlatmış hem de beni soru işaretleriyle

baş başa bırakmıştı. Ne zaman varmıştı? Neden bana haber vermemişti? Yoksa beni beğenmemiş miydi? Belki de görüştükten sonra konuşmamı kararı almıştı...

Ayakkabılarımı çıkarırken ilk mesajı atıp atmamak konusunda kararsız kaldım. Kendimce hakkı bahaneler bulsam da biraz daha beklemeye karar verdim. Odama doğru gözümü bir an bile telefondan ayırmadan yürüdüm. Doğukan'ın çevrim dışı olduğunu gördüğüm anda omuzlarımla tonlarca yük binmişti sanki. Mesaj atmamıştı. Peki ben mesaj atarsam cevap verir miydi?

"Gittin mi? Çevrim içi görünce bekleyemedim."

Kalbim beklentinin yarattığı gerilimle acı verici bir şekilde çarpıyordu. Bir an burnuma dolan çok hafif kokuyla kazağımı kokladım. Tarçının beni yatıştırıcı gücü olacağına hayatta inanmazdım. Elimde titreyen telefonla dikkatim ekrana kaydı. Parmak uçlarım bile heyecandan zonkluyordu.

"Şimdi indim."

Doğru mu söylüyordu? Yoksa ilk mesajı atan ben olduğum için kıvracak bir yol mu bulmuştu? Neden mesajları şu anda bana çok soğuk geliyordu? Sanki benim zorumla yazıyormuş gibi...

"Yalnız önce Şef'i görmem lazım."

"Sen neden uyanıksın?"

"Gece yeni başlıyor demiştim."

"Doğa."

"Ne zaman döndün?"

Neden bilmiyorum ama fazlasıyla gergin olduğumu hissediyordum. Belki de bana soğuk gelmesinin nedeni de buydu? Tüm yasakları çiğnediğini söylemişti. Yoksa başına iş mi açılmıştı? Şakayı uzatmamaya karar verdim.

"Senin arkandan döndüm."

"::))"

"Ben hâlâ çok şaşkıyım. Ablamlar da seni görmese, ağlamaktan uyuyakaldığımı ve rüyamda seni gördüğümü düşüneceğim."

Gülümseyen bir emoji atmasının cesaretiyle içimdekileri yazmaya karar vermiştim. Mesajlarımı okusa da cevap yazmamıştı. Meşgul olduğuna göre bulduğu ilk fırsatta cevap vereceğine inanarak yazmaya devam ettim. Sonuçta, "Döndüğünde istediğini sor, sana açıklayacağım," dememiş miydi?

"Daha sabah Şırnak'taydın. İstanbul'a hangi ara geldin?"

Nasıl izin aldın, neyle geldin?"

Helikopter alayına inanmadım.

Az çok oradan buraya o şekilde gelinmeyeceğimin

farkındayım ama geldin. Nasıl?"

Bu kadar kolaydı madem daha önce neden gelmedin?"

Şimdi bana biraz müsaade et.

Kısa bitmeden Şef'e rapor vermeliyim.

Her şeyi anlatacağım."

Gerçekten meşguldü. Yine de sabırsızlığıma cevap yazmadan duramazdı. Bu durum yaşadığım korkuları biraz olsun törpülerken birkaç mesaj daha ekranuma düştü.

Ama mesajla olmaz.

Boş oturmayla da olmaz ama bir yolunu bulacağım artık.

İşin biter bitmez sendeyim."

Son kelimeyi bir anlığına, "Seninim," diye okuduğum için nefesimi tuttum. Onun ağzından güzel şeyleri duymaya olan ihtiyacım beynimi bele geçirmişti belli ki. "Tamam," dedikten sonra burnuma dolan kokunun etkisiyle bir mesaj daha yazdım.

"Kısacık zamanda bile kokun üzerime sinmiş biliyor musun?"

Parfümünün markasını bana vermen lazım "

Arayacağım bekle."

DOĞUKAN

Ayaklarımız Şumak'a bastığı andan itibaren içime yersiz bir huzursuzluk çöktü. Her şey yolunda gitmişti. Doğa'yı görmüş, tam zamanın hastaneye dönmüştüm. Osman yokluğunu iyi idare etmiştim fakat Şef'in attığı mesajdan dolayı mı yoksa ilk kez yalan söylediğimden mi bilinmez fazlasıyla rahatsız hissediyordum.

"Vali'yi evine bıraktığınız gibi yanına gelin."

Zaten yapacağımız bir işin altını çizmiş olması hepimizi tedirgin etmişti. Bu yüzden Vali'yi bırakır bırakmaz soluğu Şef'in odasında almıştık. Masasının önünde ben, Osman ve Kurtuluş ip gibi dizildik. Şef önce vaziye sonu raporunu istedi. Duruma vakıf olmadığım için sessiz kaldım. Osman öne atılarak sözü aldı fakat Şef'in gözleri sürekli benim üzerimdeydi ve bu aklıma gelen şeyin başuma geleceğinin habercisiydi.

"Görünen bu."

Masasından destek alarak ayaklanan adam üçümüzün de gözlenne tek tek baktı ama en çok bende oyalandı. "Şimdi bana görünmeyeni anlatın." Her şeyi bildiğini gösteren tavrı yüzünden kaskatı kesildim. Göz ucuyla baktığım Osman'ın da kıpırtısız durduğunu fark ettim. Dişlerim sıkıldığını çenesinin kaskatı durmasından anlıyordum. Kurtuluş'u görmiyordum ama onun da Osman'dan kalır yanı olduğunu sanmıyordum. İkisini de bu yalana ben ortak etmiştim. Beni satmayacaklarını biliyordum. Şef gerçeği biliyorken bu sessizliklerinin kendi ayaklarına sıkılmak

doğunun da farkındaydım. Birkaç gün sonra buradan gidecektim ama adı görürlerini bu şehirde, Şef'le yapmaya devam edeceklerdi. Onları bile ateşin içinde bırakamazdım. İyiliklerinin karşılığı kötü bir sicilile sonuçlanıyordu.

"Müsaade var mı Şef?"

Öne doğru bir adım atmamla Osman ve Kurtuluş'un bakışlarını üzerimde hissettim. "Görünmeyeni gören tek kişi olarak size rapor vermek sözlerim."

Bu cesur adımımı görmezden gelen adam, "Tek sen görmüş olabilirsin ama arkandakilerin de bildiğine eminim. Bu yüzden arkadaşlarını izlemeyi bırak ve bana söylediğin yalanın gerçek nedenlerini sırala," dedi.

Ses tonu sakın ama fazlasıyla merhametsizdi. Kaçacak yerimin olmadığını fark ettiğim için her şeyi en baştan anlattım. Eğrisiyle, doğrusuyla, özelimi de mesleğimi de kötü etkileyeceğini bile bile tek bir nokta bile iddianı yapmadım. Bu kadar özelimi bilmesine gerek var mıydı emin değildim. Fakat arkadaşlarımı kurtarabilmek için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

"Gönül meselesi için iyi niyetimi de görevini de kötüye kullandın. Kendini tehlikeye attın."

Hangi cümleye itiraz edeceğimi bilmiyordum. "Ve arkadaşlarının da başını yakın," dediği anda yutkunamadım bile. Göz ucuyla baktığım iki adam da duruşlarını dikleştirdi. Arkamda dağ gibi mi duruyorlardı yoksa en azından sövüyorlar mıydı bilmiyordum.

"Onlara uyarı, sana kınama cezası vereceğim."

"Şef..." diye konuşmaya başlayacaktım ki elini susmam için havaya kaldırdı. "Çıkın dışarı!" derken de sertçe savurdu. Daha fazla konuşturmanın bittiğini bildiğim için başımla selam verdim ve bir adım geriye, arkadaşlarımın arasına geçtim. Daha sonra üçümüz aynı anda selam verip tek sıra halinde odadan çıktık.

"Çok özür dilerim." Kapıyı aralıktan kapatıp beni bekleyen ikiliye doğru döndüm. Benim aksime fazlasıyla rahat gözüküyorlardı. Bunun iyiye gittiğini bilişimi düşündüm. Olayın ciddiyetini hâlâ fark etmemiş olmalarına yordum. "Sakinleşsin tekrar konuşacağım. En azından uyarılarınızı benim için her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Mahcup ifademe karşılık gülümseyen Osman, kolunu omzuma doğru attı ve vicdanıma daha da güçlü bir darbe almamı sağladı.

"Yanacaksak birlikte Dogi. Boşuna yemin etmedik. Devrelik bunun için var."

DOĞA

Onun sıcaklığını hissettikten sonra geçen her saniye zulüm gibi geliyordu. Arayacağını söylemesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Hava bile aydınlanmıştı fakat henüz ne aramıştı ne de iyi olduğunu belli eden bir mesaj atmıştı. Kötümser tarafım sürekli zihnimi bulandıracak şeyler fısıldıyordu. Kulak kabarttığımda bedenimi ürpertiler kaplıyor, işittiğim her sözcük beni biraz daha dipsiz bir karanlığa doğru çekiyordu ve beklemek her geçen dakika biraz daha zorlaşıyordu.

Son mesajdan beri dört kupa kahve içmeden soğumuş, sürekli yenisini yapmıştım. Yine içmeyeceğim bir kahve yapmak için miskince mutfağa doğru yürürken telefonum çalmaya başladı. Saatlerdir beklediğim aramaya hazırlıksız yakalanmışım gibi irkildim. Kupayı kenara bırakırken aramayı cevapladım.

"Alo!"

"Selam Balerin."

Zihnimde birkaç saat önceki hâli belirdi. Bir anda geçen zaman saniyelere dönmüştü ve ben ona sarılmak üzereydim. Kalbim delice bir hızla çarpıyordu. Sanki bu yoğun çalışmanın etkisiyle yüreğimden vücuduma güçlü bir sıcaklık yayılıyordu. Bu hissi baskılamak istercesine balkonun kapısını açtım. Söken şafağın renkleriyle ruhumdaki cümbüş yaşırdı. Saatin erken oluşundaki o sessizliğe dağılan kuşa sesleri yeni günün mutluluğunu müjdeliyordu sanki.

"Selam Kurşun Asker!"

"Biraz beklettim, kusura bakma."

Sei tonunda çok hafif, daha önce duymadığım bir tını vardı. Bir soruyu hissettiriyordu. Bunu sorduğumda, "Çözemeyeceğim bir şey değil," dedi.

Dakikaları bedenime yüklenen sabırsızlığı belli etmemeye çalışırken de "Konuşabilecek durumda musun?" diye sormadan edemedim. Gelmişliği duydum. Yüzünün aldığı şekli artık canlı kanlı biliyordum.

"Seninle her zaman."

Gülümsemem yüzüme yayılırken tekrar mutfığa doğru döndüm. "Kırmızı detaylı anlatamam. Sessiz kaldığım bazı yerleri kendin doldur olur mu?"

"Tamam," dediğini duyar duymaz, "Şimdi sor istediğini," dedi. Bir-likçe meraklılığına dondum kaldım sanki. Aklımdan tüm sorular uçup gitti.

"Doğa?"

Hallâ hatta olup olmadığını anlamaya çalışan Doğukan'a, "Burada- m," dedim. Gülümseyerek, "Buradasın," dedi. Kıkırdadım. Beni kendi- argımasıyla derin bir nefes aldım. Mesajda sorduklarımı daha detaylı- kışıkilde dillendirdim. Bana Şırnak Valisi'nin çok acil bir hastane ziyareti- ni İstanbul'a gelmesi gerektiğini ve ona eşlik eden grupta olmak için yap- tırıldı anlatı. Benim için kardeşinin hasta olduğu yalanını söylemişti. Yet- kili birisini bile kullanmıştı. En sonunda şefi inisiyatif kullanmış ve onu- ni dahil etmişti. Buraya kadar her şey tamamdı fakat bu görevden bana- nı geldiğinin detayını telefonda anlatmamıştı.

"Şırnak'tan İstanbul'a nasıl geldiğime gelirsek ... Buradan askeri kar- pırcıyla Ankara'ya geçtik. Oradan da askeri helikopterle İstanbul'a."

Ben metrodan metrobüse aktarma yapacağımı düşündüğümde bile- nişim yere gitmekten vazgeçiyordum. Şırnak'tan İstanbul'a bu şekil- kışıkilmek ... Düşüncesi bile yormuştu.

"Çok yorulmuş olmalısın."

Telefonun ucuna doğru gülümsediğini duyarken, "Değdi," demesi- nişimime neden oldu. "Ve söylediğim gibi yapmam gerekiyordu."

"Kırmızı bürü özürlü dileyecezdin," demesi aklıma geldi. Tüm bu karma- şık- larım için katlanmıştı. Kendimi bu kadar değerli hissettiğim başka- nişimim.

"Peki..." diyerek i harfini uzattım. "Neden kendin gelmedin de o polisleri gönderdin?" Dış kapının üzerinde anahtar sesi duyunca hızla odama geçtim. Belli ki ablam işe gitmeden önce üzerini değiştirmek için evi gelmişti.

"Kamufleajlarla görev olmadığı sürece o tarz mekânlara girmem yasal. Aslında orada da o şekilde olmamalıydım."

"Yani yine arkadaşlarını kullandın," derken odamın kapısını usulca kapattım.

"Devreler bugünler için var. Benim de onlara iyiliklerim dokunmuştur." Kapıdan uzaklaşarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde konuşmaya devam ettim.

"Yazık barın sahibine. Durduk yere polis baskını yedi."

Doğukan'ın gülümsediğini ıstınca istemsizce ben de gülüyordum. "Ben olmasam da yiyecekti. Sadece rutin kontrollerden birine ben denk geldim." Nedense bu söylediğine inanmamıştım.

"İnanayım mı?" diye sorduğunda, "Hatırım olabilir ama o kadar gücüm yok Doğa. İnan tabii ki," dedi. O böyle söyledikten sonra sorgulamam imkânsızdı zaten.

Ablamın odasına geçtiğini duyarken mümkün olduğunca sessiz durdum. Uyuduğumu düşünmesini istiyordum. Kapısı kapandığı anda, "Peki ya o dolandırıcılık olayı neyin nesiydi?" diye sordum. "Rezil oldum insanlara. Ablamın aklı çıktı resmen."

"Neden fısıldıyorsun?"

Tabii ki sessizmin gittikçe azalması dikkatinden kaçmamıştı. "Ablam odayı basmasın diye," dediğimde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Tipli onun gibi cevap verdim. "Çözemeyeceğim bir şey değil." Fakat karşımdaki kişi ben değildim.

"Ne olduğunu anlat, beraber çözelim," diyen Doğukan öğrenmeden duracak gibi değildi. Ablamın söylediklerini anlatmak ne kadar akıllıca olurdu bilmiyordum. Benimle ilgili yanlış bir kanıya varmasını istemiyordum. Bu yüzden sadece, "Özel hareketçi olduğunu görünce şaşındı," dedim.

Doğukan cümlemini düzeltir gibi, "Kızdı, değil mi?" diye sordu. Bunu

neden çıkardığını soracakken, "Bana bakışları şaşkınlıktan öteydi," diye söyledi.

"Kızmak demeyelim de... Ondan bu gerçeği sakladığım için sitem etmeyelim."

"Sorumluluğu bana atsaydın."

"Gerek kalmadı. Merak edilecek bir durum yok. Gerçekten. Sadece abun bu saatinde abımla tekrar tekrar konuşmak istemiyorum."

Doğukan telefonun ucunda birkaç saniye sessizleşti. Konuyu az önce konuşmamıza getirmek istercesine, "Vay be Doğukan Karahanlı," dedi. "Senin için dolandırıcı da olduk." Konuşmanın başından beri ilk kez kaba attı.

"Tartışmamıza ufak bir atıfta bulunmuştum sadece."

Eğleniyor gibiydi. Yine de sesindeki o bariz "bir sorun var" mesajı bas-
tı. "Şimdi sen bana çözülemeyecek sorununu söylemek ister misin?"
Doğukan'ın gülümseyişinin yavaşça azaldığını hissettim. Sessizleşti. Bu
kırık bakışta konuşmak istemediğine yordum. Başka bir yerden konuya
geçmek istercesine, "İyi misin?" diye sordum. İyi olduğunu söylediğin-
de "Ama bir şey var, canın sıkkın," dedim.

"Canım sıkkın değil."

"Seni tanıyorum," dediğimde pes etmeyeceğimi anlamış bir bıkkın-
lık çekti.

"Dünkü yaşadıklarımızdan dolayı öyle hissediyorsundur." O söyle-
rler kadar aramızda geçen tartışmayı unutmuştum. Ona sarıldığım anda
her şey silinip gitmişti sanki ve hayır, bu etki yüzünden olmasının imkânı
yoktu.

"Bence başka bir şey var."

Hafif bir sitemle, "Neden anlattıklarım yeterli gelmiyor?" diye çıkış-
tı. Böyle bir tepki beklemediğim için kalakaldım. Doğukan da yaptığıının
arzu olduğunu söylediği gibi fark etmiş olacak ki, "Kusura bakma,"
dedi. "Sadece Şef yalanımı yakaladı. Yani hastaneye kardeşimi görmeye
gideceğimin haberi kulağına uçmuş ve kınama cezası alacağımı söyledi."
Anlatılanım karşısında dehşete kapıldım.

"Önce uyarması gerekmez mi?"

"Zaten uyanı Ankara'da almıştım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Hadi ben neyse de bu işe dâhil olan iki arkadaşına da uyarı verdi."

Boğazım düğüm düğüm olurken, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Aldığı sıkıntılı nefes benim ciğerimi dağlamıştı.

"Yarın sabah tekrar konuşacağım."

"Ya o zamana kadar işleme alırsa?"

"Şimdi bunları düşünmek istemiyorum Doğa."

Sesi o kadar yorgun gelmişti ki sustum. Üstelik bu seferki fiziken hışsettirdiği bir yorgunluk değildi. "Samam o zaman. Uyumak ister misin?"

"Sen uyudun mu hiç?"

"Hayır."

"Beraber uyuyacaksak olur."

Bu saatten sonra uyuyabilir miydim bilmiyordum. Üstelik dersim de vardı. Yine de o uykuya dalana kadar eşlik edebilirdim. "Yalnız oda arkadaşım burada. Görüntülü arayamayacağım." "Sorun değil"

"Uyandığımda dünkü kavgamızla ilgili konuşalım." Bu saatten sonra konuşmasak da olurdu. Mesleğini bile tehlikeye alarak, sadece özür dilemek için karşıma dikilmişti. Söylenen hiçbir şey aklıma gelmiyordu artık. "Samam samam. Düşünme şimdi bunları. Güzelce dinlen."

"Samam," dediğinde gülümsedim. Yatağındaki yerini aldığını duyunca ben de uzandım. Esnediğini duyuyordum. Garip bir şekilde ben de esnemiştım. Sanırım o da beni duyduğu için esnemişti. Kıkırdayarak tekrar esnedim. Bu kısır döngünün devam etmemesi için, "İyi uykular," diledim.

"İyi uykular güzel kuğum."

DOĞUKAN

En rahat uyku, yastığın iyi bir vicdansa gerçekleşirdi ve benim şu anda yastığım da yastığım da azap dolu çivilerle doluymuş gibi rahatsızdı. Doğa, Doğan, Kurtuluş, Şef... Söylediğim yalanlar, abarttığım olaylar, uyarılar, uyarılar... Her şey zihnimin içinde beni uyutmamaya yemin etmiş gibi azıyordu. Çok yorgundum. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum ve bu türü uyku moduna geçemiyordum. Yatakta sağa sola dönerken duvardaki seslerden dolayı oda arkadaşımı da rahatsız etmiştim. Doğa'yı uyandırabileceğim panigiyle telefonu kapatmışım.

Bir süre daha uyumayı deneyip başaramayınca yattığım yerden kalktım. Üzerime geçirdiğim kapüşonluyla kat koridoruna çıktım. Sabah saatlerinde için çoğunluğun mesaiye olduğunu düşündürecek kadar boş katıma girdim. Miskince yürüdüm. Holdeki pencerelerden birini açıp taze temiz hava girmesini sağladım. Ardından holün ortasında duran duvarın üzerindeki koltuklara kendimi un çuvalı gibi bıraktım. Başımı koltuğun omuz kısmına dayadım. Kireç beyazı tavanı izlerken misafirhaneye ait olmuş sessizliği dinledim. "Şu anda sigara içmek için nelerimi verdim?" diye düşündüm. Sadece düşündüm çünkü o kadar yorgundum ki kat aşağı inip sigara içme fikri bile işkence gibi geliyordu. Belki odamdaki yüklerden dolayı böyle hissediyordum.

En azından birinden kurtulabilirdim. Başımı kaldırıp telefonu açtım. Telefonu açtığıma girdim. Uyandığımda konuşalım dediğim konunun detaylarını anlatmak için harflere dokunmaya başladım.

*"Uyanık mısın bilmiyorum. Umarım söyleyeceklerim
bitene kadar güzel uykuna devam edersin."*

Herhangi bir tepki verecek mi diye birkaç dakika bekledim. Gelmemişti. Benim aksime uyuyabiliyor olmasına sevindim. Oyalanmadan mesaj yazmaya devam ettim.

*"Dün için sadece özür dilemenin yetersiz olduğunu biliyorum. Hakkı
hıgımı fevri hareketlerle belli etmemeliydim. Açıkçası tamamen haklı
mıyım ondan da emin değilim artık*

Bana ait bir görüşü benimsemediğin için seninle tartışmamalıydim.

Senin hayat şekline saygı duymalıydim ama yapamadım."

*"Çünkü tüm o anlattıkların benim yetişme tarzıma ters geliyor. Belki
bir kız kardeşim olduğu için bu kadar ince düşünüyorumdur ama
bana, bir kadının adını kendininkinin bile üstünde tutmak gerektiği
öğretildi. Laf, söz gelmesine izin vermemek gerektiği aşılandı. Sen buna
başka bir taraftan bakıyor olabilirsin ya da bakmaya zorlanmışsındır
belki. Çünkü belli ki ailen de benimle aynı kafada. Yoksa neden enişten
onlar gelince gitmek zorunda hissetsin ki?"*

*"Yine de buna uyum sağlamış olman, bir anlığına zıt olduğumuza
hissetmek nevrimi döndürdü. Konuşmaya devam edersem seni daha
çok kıracaktım. Bu yüzden kabuğuma çekilmek istedim ama sensizken
o kabuk bana ilk dakikadan dar gelmeye başladı. Aldığım nefes bile
sanki senin üzerine zimmetliydi ve benim sensizken kullanmaya iznim
yoktu. Aramak istedim ama söylediklerimin*

ardından yetersiz olduğunu biliyordum. Sonrası anlattığım gibi..."

Mesajı gönderdikten sonra en baştan hepsini okudum. Onu kıracak, yanlış anlamaya sebebiyet verecek bir şeyler var mı diye baktım. Zihnimin geri planında çalan şarkının aslında tam da şu ana uyduğunu fark ettim. Sesime hiçbir zaman güvenmezdim ama sonuçta burada önemli olan sesimin güzelliği değildi sanki.

"Affedebilecek misin bilmiyorum ama..."

Ses kaydını açtım ve Müslüm Gürses'ten "Affet" şarkısını söylemeye başladım. Önce kısık sesle başlamış, sözlerle kendimi kapturdıkça sesimi yükselttiğimi bile fark etmemiştim. Bir süre sonra sesimin koridorda

zihnimde başladığını duydum ve ses kaydını o an bitirip gönderdim.

Gösterim hızla çevremi taradı. Beni duyan birileri olmadığını görünce derin bir nefes aldım. Sanki o an burnumun ucuna Doğa'nın kokusu vardı. Üzerimde dün geceye ait bir şey yoktu ama belli ki yirmi beş yıldır tenime işlemişti. Huzur kokuyordu sanki. Çok uzun zaman sonra aldığım tüm stresı unutturacak kadar güçlü bir sakinleştiriciydi. Dayanamayıp bu konuyla ilgili de mesaj yazdım.

"Fakat itiraf etmeden duramayacağım, fotoğraftaki hâllerinden çok daha güzelsin ve kokun adımı taşıyormuş gibiydi. Temiz, canlandırıcı ve taze. Bu arada parfüm kullanmıyorum. Sadece sürekli Rebul Dark Spice kolonyasını kullanıyorum. Sanırım onun kokusunu aldın."

Mesajı gönderir göndermez Doğa çevrim içi oldu. Uyandırdığımı fark ederek panikledim. Tam özür dileyen bir mesaj atacakken ekranıma mesaj düştü.

"Hadi uyandım. Ne kadar çok şey yazmışsın."

"Konuşacağım ama önce tuvalete gitmem gerek. Hemen geliyorum."

Gülümseyerek beklemeye başladım. Yaklaşık sekiz dakika sonra, "Geldim," yazdı. "Ve başlıyorum haydi ya Allah." Gülümseyen bir emoji gönderdi. Doğa tüm mesajlarımı tek tek seçerek cevap vermeye başladı.

"Sadece özür dilemedin ki her şeyi riske atıp yanıma geldin :(Ben hayatımda daha özel bir an yaşamamıştım."

"Yine gayet insani bir tepki verdin. Sana yanlış gelen bir şeyi söylemen kadar doğal bir durum yok. Beni kıran yakıştırdıkların ve en sonda yazdığın cümleydi. Bir daha hiç konuşamayacağımızı düşünmenin verdiği acı ayağımı kırdığım zaman bile hissetmemiştim."

"Enayi fiziki bir acıydı kalbimdeki."

Mesajları bitene kadar araya girmeyi düşünmüyordum fakat ayağını cımbızla duyduğum anda dayanamadım.

"Bir süreliğine demiştim."

"Ayrıca geçmiş olsun ayağını ne zaman kıldın?"

"Maskelede voleybol oynarken. Balerin olamayacağımı anlayınca başımı duvarlara yönelmiştim ama voleybol da bana göre değildi. Sürekli bir yerlerimi incitiyordum."

"Tekrar geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim ve evet haklısın. Aileme de bu durumlar ters. Aslına bakılırsa bana da öyle fakat ablamla yaşıyorum ve burası onun da evi. Ben birilerinin gelmesini istemiyorum ama o istiyor. Bu evde eşli haklara sahibiz. Bu da saygıyı doğuruyor. Ben ona karışmıyorum ama kendi sınırlarıma girilmesine izin vermiyorum. O da bana karışmıyor ve istediğim kişinin gelmesi için açık kapı bırakıyor. Ama senin düşündüğün gibi sürekli sevgili değiştiren ve her sevgilisini evine davet edecek kadar açık görüşlü bir kız değilim."

"Sanırım adil ruhun burada devreye giriyor"

"Geçmişin beni ilgilendirmez ama kıskanmama engel değil ve kıskançlık en zehirli yulandan bile daha tehlikelidir."

"Maalesef"

"Bir dakika ... Sen beni kıskanıyor musun?"

"Hâlâ soruyor musun bunu?"

"Evet :) Belki duymak hoşuma gidiyordur."

"Seni çok kıskanıyorum."

"Allaaah!"

Verdiği tepkiyle dudaklarından ufak bir kahkaha kaçtı ama söylediğim şarkıyı dinlemeye başlayınca kahkaham öksürüğe dönüştü. Heyecan, hayalet bir el gibi boğazımı tutmuş, yavaş yavaş sıkıyordu sanki. Doğa öncesinde attığım mesaja ithafen, *"Ben sana sarıldığım ilk anda affettim zaten,"* yazdı. Bu, o kadar iyi hissettirmişti ki yaşadığım tüm yorgunluğa değmişti. Ardından şaşırmış ve utanmış bir emoji gönderdi.

"Sesin çok güzel ve bu şarkıya bayılırım."

"Çok biraz abartı oldu sanki ama teşekkür ederim"

"Ben de çok severim. Müslüm seven bir can yoldaşıyla olur mu? Olur."

"Bence abartılacak bir şey. Gerçekten sesine çok yakışmış."

"Bence sözleri durumumuzu çok yakıştı"

"Belki ondan güzel gelmiştir sesim."

"Mütevazılığının bir kırılma noktası yok mu?"

Gulümseyerek, "Maalesef," yazdım. Doğa yine göz deviren bir emoji anı. Ardından kokusuyla ilgili yazdığım mesaja cevap verdi.

"Jasmine parfümümün adı. Koton'dan almıştım

Şunu böyle hissettirebildiysem ne mutlu bana."

"Hissettirdiklerinin yanında söylediklerim hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Ben parfüm sandım. Tenine çok yakışmıştı.

Gülüp alayım da seni özledikçe koklarım."

"Teşekkür etmem gerekiyor sanırım.

Ayrıca güzel fikirmiş. Bir ara ben de almalıyım."

Doğa'nın teninden yayılmasa da kokusunun her an benimle olması-
nın düşüncesi bile kalp atışlarımı hızlandıracak güçteydi. Hâlâ çok yorgun
oluşunu söylediğinde, "Çok normal. Geç yatıp erken kalktın," yazdım.

"Sanırım sen de hiç uyumadın," dediğinde ona gerçeği söylemek iste-
zemiştim. Yalan kotamı doldurduğum için de konuyu değiştirmeye karar
verdim.

"Sahi bugün dersin yok muydu senin?"

"Yardı ama gidesim gelmedi.

Okum sendryken başka bir şeyi algılayabileceğimi sanmıyorum."

Okuduğum mesaj yüzüme tokat gibi çarptı. Tüm uğraşlarımın bir hiç
oluşunu hissettiğim mesajı tekrar tekrar okudum. Şu hayatta istediğim
en son şey buydu. Ardında birini bırakmak, aklının bende kalması yüzün-
den aldığı nefesten bile hayır gelmemesi...

"Ama böyle olmamalı."

"Nasıl olmamalı?"

"Ben olmadığım da hayatına devam etmelisin."

"Bırladık yine."

"Hayır hayır. Bazen gittiğim görevlerden günlerce

dönemediğim oluyor. O anlarda hayatına devam etmelisin."

"Görevdeyken akışta kalmak..."

"Bana imkânsız değil. Denerim"

"Tamam," diye içimden geçirdim. Holde ufak bir hareketlilik yaşandı.

Dikkatim kısa süreli de olsa gelen gidenlere kaydı. Tanışmıyor olsak da göz göze geldiğim herkes ufak bir baş selamı vermeyi ihmal etmiyordu. Sivildeyken kimin hangi rütbede olduğu bilinmediğindendi bu hareket. Telefonuma gelen yeni mesajla bakışlarımı tekrar Doğa'ya çevirdim.

"Yakın zamanda var mı öyle görevler?"

"Ankara'ya döncne kadar bilemem,

Ama bu son olay pek iyi olmadı."

"O ne demek?"

"Boş ver. Her sonucu göze alarak yola çıktım."

"Seni başka bir yere mi gönderecekler?"

"Hayır. Kapatalın mı konuyu artık?

*Tam toparlıyoruz, ardından kur
döngüye girmiş gibi başa sarıyoruz."*

"Tamam."

DOĞA

Yalnızca birkaç saat uyumuştum. Belli ki Doğukan onu bile yapmamıştı. Ben uyuduğumu zannederken o günah çıkarır gibi bana içini dökmüştü. Açıkçası bunu telefonda konuşarak yapmadığım için mutluydum. Üzüntüsünü mesajlarından bile anlayabiliyordum. Özellikle söylediği şarkıda sesinin yaşanmışlığı...

Nasıl affetmeyecektim ki?

Anladığım kadarıyla o kendini affedemiyordu. Hayatında ilk kez yalan söylememiş olabilirdi ama belli ki işiyle ilgili ilk kez böyle bir durum yaşıyordu ve bunun altında eziliyordu. Ona yardımcı olmak istiyordum ama elimden ne geleceğini bilmiyordum. Konuşarak rahatlayacağını düşünmek de hataydı belli ki. Doğukan'ın ufaktan sinirlenmeye başladığını anladığım an konuyu kapattım fakat konuşmamızın bitmesini istemiyordum. Belki de ben onunla konuşurken rahatlıyordum. Hele sarılınca...

O anları tekrar dönebilmeyi hayal ederken bir anda unuttuğumuz bir şey aklıma geldi.

"Keşke fotoğraf çekilseydik ya."

"Ez çektim."

Okuduğum mesajla kaşlarım çatıldı. Hangi ara diye düşündüğüm anda ekranıma bir fotoğraf düştü. Yorgunluğu ufacık bir kareden bile çok olan Doğukan işaret parmağıyla şakağını göstermişti. Parmağının arayan izinin başlangıcına değiyordu. Meğer fotoğrafta ne kadar belirsiz görüyordu o iz ...

"O ne demek?"

"Zahinle çektim. Aklıma kazıdım demek."

Yüzüme yarılan gülümsemeyle fotoğrafa bir kere daha baktım. Az önce gömediğim ayrıntı şu an dikkatimi çekiyordu. Evet yorgundu, uyutuluktan bitkin duruyordu ama göz bebekleri hâlâ canlı bir anının etkisiyle parlıyor gibiydi. Şu an için taze olan anılar yavaşça silinecekti. Tamamen unutmamak da çok ileride bir gün her ayrıntıyı hatırlamayabilirdik. O yüzden bir fotoğraf ya da o andan ufak bir anı hiç fena olmazdı.

"Yine de elimizde somut bir şey olabilirdi."

"En azından bereni çalsaydım."

"Vada dur bakalım."

"İzde sadece silah değil, bere de namustur küçük hanım."

"Bana da mı?"

"Çekmişim ama bu sefer sana da."

"İnatana bir tane alabilirim malzemeciden."

"Yok istemem teşekkür ederim."

"İzde mi?"

"Hayır, neden kızayım ki?"

"İzde kitaplar ne oldu?"

"İzde önce gittiğimizde görebilecek miyim elinin değdiği kitapları?"

Abi Tamamen aklımdan çıkmıştı. Gözlerim hâlâ çalışma masamın önünde duran ona aldığım kitaba kaydı. Ardından tüm kitapların dizili

olduğu kütüphaneme. Acaba hangi kitapları göndersem hoşuna giderdi?

*"Çok özür dilerim. Dışarıya çıkmadım ya tamamen aklımdan çıkmış.
Yarın okula giderken ilk iş kargoluyorum."*

"Sorun değil. Geç olsun güç olmasın."

"Kargo parasını alıcı ödemeli yapmayı unutma."

"Saçmalama."

"Evet ben de onu diyorum. Saçmalama."

"Eğer evde olmazsam üşenmez geri gönderirim."

"Evde olursam bana değil deyip kargoyu reddederim."

"Sonra tekrar kargolamak zorunda kalırsın. Seçim senin."

Sıkıntılı bir nefes aldım. Neden sürekli zıtlasma ihtiyacı hissediyordu ki? Ne söylersem söyleyeyim kabul etmeyeceğini bildiğim için sustum. Meydan okumasını kabul ediyordum ama şu anda yeni bir konudan onu sinirlendirmek, isteyeceğim en son şeydi. Bu yüzden az önce attığı mesajdaki ayrıntıyla inadını dağıtmaya karar verdim.

"Perşembe mi dönüyorsun?"

"Bir aksilik olmazsa."

"Olmasın inşallah."

"Amin."

"Kargo parası konusunda anlaştık değil mi?"

Gözlerimi devirmek üzereydim. Ben konuyu kapatmaya çalışırken o inatla dediğini kabul ettirene kadar durmayacaktı belli ki. Cevap vermediğimi görünce, "O zaman başka bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu. Ne söyleyeceğini merak ederek, "Dinliyorum," yazdım. Kitapları elden almayı teklif ettiğini görünce gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. Kalbim sanki şu an geliyormuş gibi hızla çarpmaya başladı. Ciddi olup olmadığını sordum. Sadece gülümsemekle yetindi. Ciddiydi. O her zaman ciddiydi.

"Ne zaman?"

"Sana net bir zaman veremem ama bir yolunu bulmaya çalışırım."

"En kötü bir ay sonra yıllık iznim var."

"Bir ay..."

Hızın ayna da uçundan dokunuyor aslında.

Gün olası mayıs ayını severim. Nedeni meğer belliymiş."

"Neymiş neymiş?"

"Kuşların aynı kim sevmes."

DOĞUKAN

Doğuya mesaj atar atmaz telefonum çalmaya başladı. Birkaç saniye Musti'nin enerjisini kaldırıp kaldıramayacağımı kendi içimde sorguladım. İki gündür konuşmamıştık ve Ankara'ya döneceğim sayılı günler kala can dardına bir neden daha vermek istemiyordum. Telefonu açıp mesajı götürdüğümü anladığı an, "Kim o kız?!" diye çemkirdi. Bir an kızına metresiyle basılmış bir adam gibi hissetmeme neden olan site-ye gülüp geçmek istedim fakat deşmem gereken daha önemli bir detay vardı tabii ki.

"Kim o muhbir?"

Musti'nin sinsi bir ses çıkardığını duyarken, "İnkâr etmiyorsun yani," dedi. "Şimdi anlıyorum aramaların neden azaldı... Başlarda çayı üzerime çektiğini düşünmüştüm. Meğer küçük bir kız meselesiymiş."

Bekonunun uzayacağını fark ederek oturduğum yerden ayaklandım. Ömür dönemeyeceğim için aşağı inip sigara içmeye karar verdim. Yavaş yavaş merdivenlerden inerken, "Düşündüğün gibi bir şey yok," dedim.

"Kuşlar bana öyle söylemedi."

Benzetmesini duyduğum anda tüm bunları istihbarattaki devreye soktuğunu düşündüm. Gizlilik esas kuralını keşke aramızdaki kulüpte de uygulasaydı diye içerlerken, "Sen, Doğukan Karahanlı!" diye pöskeldi. "Sen, bir kız için şeflerine yalan söyleyip İstanbul'a mı gidi?"

Hayır... Bu tamamen Osman'ın ispiyonlamasıydı. Bunların ikisi

hangi ara Edi ile Bd gibi olmuşlardı? Yaşadıklarını yemeyip içmeyi birbirlerine yetiştirdikleri sidik yarışının nedeni neydi?

"Hayır böyle bir şey yapmaya yreğın vardı madem, doğum gününde Ankara'ya da gelseydin."

Ben ne kadar doğum günlerini kutlamaktan hoşlanmıyorsa Musti bir o kadar seviyordu. Bunun nedeni hayata ölü doğmuş sanılacak kadar nefessiz gelmiş olmasıydı. "Nefesim bile kıymetli oğlum. Tabii ki o günü kutlayacağım," diye diye senelerdir doğum günlerinde özel bir organizasyonun içinde buluyorduk kendimizi.

"Musti şu an çok yorgunum. Gelince konuşsak."

"Yok ya! Yemezler."

Sıkıntılı nefesimi sanki onun yüzüne üfler gibi telefonun ucuna doğru verdim. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sorarken kuytu bir köşceye geçip tablamdaki bir dal sigara çektim.

"Anlat kız anlat. İnciğini cıncığını."

Bu sefer ciddi anlamda gözlerimi devirdim. Sigarayı dudaklarımın arasında sıkıştırırken, "Bir kızla konuşuyorum ama sandığın gibi bir durum yok," dedim.

Cebimde çakmağı aradığım sırada, "Bence daha fazlası var," dedi.

"Yok," dedim.

O da direkterek, "Var," dedi. Bir süre "var-yok" tartışması yaptık. En sonunda pes eden taraf ben oldum ve olmadığını kanıtlatabilmek için Doğru ile tanışma hikâyemi en başından anlattım. Ben özet geçmeye çalışırken o daha derine inmemi istiyordu. Aramızda geçenlerle değil, benim hislerimle daha çok ilgileniyordu. Ben henüz bana neler olduğunu anlayamazken nasıl ona anlatacaktım ki?

"Neyse. Devamını gelince anlatırım."

"şu an kelimelerin bittiği, bitmese bile kifayetsiz kaldığı o yerdeyim."

Her zaman abartmayı seven arkadaşına, "O zaman kapatalım," dedim.

"Balerinin mi mesaj attı?" dediği anda mesajlaştığımızın tamamen aklımdan çıktığını fark ettim. Telefonu kulağımdan çekip gerçekten mesaj atıp atmadığına baktım. Yaklaşık bir saat önce atmıştı. Siktir.

"Ulan yoksa benimle konuşurken mi mesajlaşıyorsun? Bak bu kadar gırtlana atılmayı kaldıramam!"

Uzaklardan gelen Musti'nin sesiyle telefonu tekrar kulağıma götür-
sem "Beni hiç tanımamış gibi konuşuyorsun," dediğimde ufak bir tısla-
sıra benzer bir gülüş duydum.

"Şu anlattıklarından sonra tanıdığım adam mısın hâlâ bilemiyorum."

"Kapat Musti."

Bir anda telefonun kapanma sesi kulağımda duyuldu. Ekrana baktım.
Ciddi ciddi kapatmıştı. Uzatmamıştı, zevzekleşmemişti. Ciddi anlamda
boş olana bozulduğunu belli edercesine ilk kez telefonu yüzüme kapat-
mıştı. Tekrar aramaya bastım. Bu sefer meşgule attı. Sanırım Ankara'ya
dönüşünde uğraşacağım çok sağlam bir trip vardı fakat şu anda sırası
değildi. Musti'yi bırakıp Doğa'nın mesajına girdim.

"İşle ilgili hiçbir şey sormadım ama nerede çalışıyorsun?"

"Çalışma saatlerin aynı mı?"

"Tyaden mi?"

O kadar uzun süre yazmamıştım ki uyuduğumu düşünmüştü. Son
görmesi en son bana mesaj atıp çıktığını gösteriyordu. Acaba o da tekrar
uyumuş muydu? Okula gitmeyeceğine göre uyumuş olma ihtimali yük-
sek. Ondan bir yaşam belirtisi alana kadar mesaj atıp atmamayı düşün-
m fakat benden mesaj beklediği için sessizleşme ihtimali bir an daha
uzadı. Gerçekten de öyleydi.

"Esenboğa Havalimanındayım. Çalışma saatleri biraz daha rahat."

"Boslimanındaki PÖH'lerden sin yani

"Kadar rahat Bizim konuşmamızı etkileyecek mi?"

*"Mesai saatlerinde biraz azalabilir ama
bu seni aklımdan çıkaracağım anlamına gelmez.*

Ankara nasıl diyeyim.

Dış seni içi beni yakar denilen cinsten.

Görevlendirmeler kadar rahat değil açıkçası.

Doğu'da tehlike çoksa Ankara'da disiplin çok.

Biz bekâr olanlar olarak görevlendirmelere tatil gözüyle bakarız."

"Bürokrasi şehri olması tüm meslekleri etkiliyor demek ki.
Sen de o yüzden mi görevlendirme istedin yoksa?"

"Bahsettim diye anımsıyorum."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum ama. Eski mesajlara bakayım bir dakika."

"Uğraşma. Belki bahsedecekken araya başka şeyler girmiştir."

Ben görevlendirildim.

Yani uyarı aldıktan sonra üslerim
tarafından kafa tatiline çıkarıldım."

"Özel değilse, o uyarını neden aldın?"

"Operasyon sırasında amire itaatsizlik ve öfke nöbeti."

"Ow... Yani bu şubat ayında mı oldu?"

"Önemi var mı?"

"Dedektif ruhum için var."

"Neyi merak ediyorsan sorabilirsin."

"Acının üzerinden ne kadar geçtiğini merak ediyorum."

Sigara tablamda tek bir dal sigara dahi kalmamıştı ve konu ağırdı. Ya-
şadıklarımın zihnime hızla nüfuz etmesiyle tek bacağım seri bir şekilde
sallanmaya başladı. "Abimin vefatı mı merak ettin?" diye sordum cev-
bını bilmeme rağmen. "Kasım ayında," diye ekledim ardından da. Keşke
bir tanecik daha sigaram olsaydı diye iç geçirdim. Onun vereceği teselliye
ihtiyacım olacak gibi duruyordu.

"Geçen kasım mı?"

"Evet."

"Daha çok yeniymiş."

"Tekrar başın sağ olsun."

"Vatan sağ olsun."

"Göreve dönmene nasıl izin verdiler?"

"Yani oradaydım diyorsun ya kaldıramadığın da belli."

"Psikolojik testlerden geçtim ve döndüm."

"Artık bazı şeyler daha kolay"

"Anladım," demekle yetindi. Acaba son söylediğim cümleyi gerçekleştirmiş miydi? Konunun kapanmasını dilerken "O zaman en kötü bir anı sonra görüşüyoruz," dedi. Aslında bu bir soruydu. Daha doğrusu söylediğim şeyi teyit etmek istemesiydi. Ben daha bir saat sonra başıma ne geleceğini bilmezken vaatlerle onu kandıramazdım.

"Tutamayacağım sözler vermeyi sevmem Doğa."

"İnanacağız değil mi?"

"Rabb'im izin verdiği müddetçe bulduğum her fırsatta ama sana zaman veremem. Kısmet diyelim."

"Önce şu kınama cezasını halletmem lazım."

"Ankara'ya bu durum yansırsa kavuşmamız mahşere kalabilir."

"Toldi misin?"

Sonısıyla beraber ağlamaklı bir emoji gönderen kıza şaka yaptığına söyledim ama içten içe abartılacak bir durum olduğunu biliyordum. Despoliğimi bulduğum anda ayaklandım. Misafirhaneye doğru yürürken rahatlığımı daha çok hissetmeye başlamıştım. Uyumak için izin istediğim Doğa gülümseyerek, "İnanayım mı?" yazdı.

"İnan."

"Başka de işimi şansa bırakmayayım."

Bir anda çevrim dışı oldu. Ekrana öylece bakarken görüntülü aramayı geçmem bir oldu. Cevapladığımda karşıma gelen kız, adım atmamı bile çeğdeyecek kadar güzeldi. Yorgundu, uykusunun yetmediği gözlerinin altındaki çöküklükten bile belliydi ama yine de çok güzeldi. Gözleri etrafında bakarken, "Dışarıda mıydın?" diye sordu. Misafirhaneden ayrıldığımı içimden için bahçeyi hızlıca gösterdim.

"Sigara içmeye çıktım."

O ise yatağından hiç çıkmamışa benziyordu. Binanın içine girerken dışarıyla karşılaştım. Telefonu Doğa'yı göremeyecekleri şekilde kaza. Ardından merdivenlere yöneldiğimde tekrar yüzüme çevirdim. "Gerçekten hâlâ odada mı?" Başımı onaylarcasına sallarken, "Odadan çıkmamıştım," dedim. Doğa düşündüğünü belli eden bir mırıltı eşliğinde bana bakmayı sürdürdü.

"O zaman sesi kapatıyorum. Uyuduğuna tam olarak emin olduktan sonra kamerayı da kapatacağım."

"Kapatma."

"Hangisini?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Ne sesini ne kendini. Sana ait olan hiçbir şeyden beni mahrum bırakma. Uyusam bile."

DOĞA

Enemenin olduğu gibi uykunun da bulaşıcı bir yanı vardı. Doğukan'ın uykusundan emin olana kadar kendimi uykunun huzurlu kollarına teslim etmiştim. Hatta uzun zamandan sonra o kadar deliksiz bir uyku almıştım ki yeni bir güne uyandığımı ancak saate bakınca anlamıştım. İşinlikla yataktan doğrulurken önce Doğukan'ın attığı mesajı gördüm.

"Günaydın."

"Günaaaaaydın."

Doğukan'a cevap verdikten sonra ekranıma düşen mail bildirimine baktım. Geri dönüş yapılmasından umudu kestığım bir mailime cevap gelmişti. Mailin içeriğini okurken gözlerim yavaş yavaş büyüdü ve en son platformuna uyan bir ifadeye sabit kaldı. Dönemin başında çok sevdiğim bir profesör, mesleği daha yakından tanımak adına hukuk bürolarında gözetim yapabileceğimizi söylemişti. Bu fikir beni duyduğum ilk anda heyecanlandırdığı için öz geçmiş hazırlamış ve birkaç önemli hukuk bürosuna göndermiştim. Üstünden bunu yaptığımı unutacak kadar uzun zaman geçmişti ve şu anda bir tanesi beni görüşmeye çağırıyordu. Heyecanla beklerken fırladığım sırada ekranıma bu hâlimi görmüş gibi hissettiren bir mesaj düştü.

"Ne kadar enerjik bir günaydın."

"Aksi için bir durum yok."

"Trafik yerinde olmasına sevindim."

"Senin keyfin nasıl?"

"Senin kadar olmasa da iyi."

"Bir şey mi oldu?" diye sorarken bugün tekrar şefiyle konuşacağımı anımsadım. Bir an içimdeki heyecan çekilip alınmış ve yerine Doğukan için büyük bir stres bırakmıştı. Konuşup konuşmadığını sorduğumda, "Henüz değil," cevabını almıştım. Gerginliğini kilometrelerce öteden bile hissedebiliyordum. Moral verici şeyler yazsam da bunun onu rahatlatmayacağını tahmin edebiliyordum.

"Kafanı dağıtmamı ister misin?"

"O nasıl olacaktı?"

"Şu anda müsait misin? Yani konuşmamız sorun olur mu?"

"Şu anda müsaidim."

Bunu her söylediğinde kalbim çocuksu bir mutlulukla çarpmaya başlıyor, yüzüm kolay kolay bastıramayacağım bir tebessümle kaplanıyordu. "Harika," dedikten sonra, "Ben bugün iş görüşmesine gideceğim. Beraber giyeceğim kombini seçelim mi?" diye sordum. Bir erkek olarak bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bile bilmiyordum ama en azından dışardan bir göz olarak bana fikir verebilirdi.

"İş görüşmesi mi? Sen 3. sınıfta değil misin?"

"İş görüşmesi dediğime bakma,

Durumu biraz ciddi göstermeye çalışıyorum."

Doğukan'ın mesajımı okuyup cevap vermediğini görünce kafasının karıştığını anladım. Yanlış şeyler düşünmemesi için hemen durumu açıklayan bir mesaj yazdım.

"Okul bittiğinde bir sene stajımız oluyor.

Ben de elimi biraz çabuk tutarak şimdiden yerimi

garantileyeyim diyorum.

Belki arada gidip gelmeime de sorun yapmazlar, işi daha

erken öğrenmeye başlarım.

O yüzden iş görüşmesi dedim. Bu ciddi bir mesaj."

"Ne zamandır belli bu?"

"Aylar önce birkaç yere mail atmıştım.

12.000 birinin geri dönüş yaptığını gördüm. Randevu saati sordum.

Dersden sonra müsait olurlarsa belki görüşmeye giderim."

"Eğer gel şimdiden başla derlerse derslerini etkilemeyecek mi?"

"Derslerime göre gittiğim saatleri ayarlarım. Sen orasını düşünme.

Yardım edecek misin?

Hayatıma tüm güzellikleri getirdiğin gibi

bu işte de şans getirdiğin belli. Hadi beni sen hazırla."

"Eğer fikrime önem veriyorsan beraber seçelim."

"Tabii ki veriyorum. Zevkli birisin.

Can yoldaşı olarak beni seçtiğine göre."

"Kütüphanede Doğa gibi olun."

Kırdadım. Ona beklemesini söyledikten sonra telefonu bıraktım.

Grya dolabından iş görüşmesi için en ciddi durabilecek birkaç kıyafet

çıardım. Birbirleriyle kombinledim ve tek tek fotoğraflayıp Doğukan'a

gösterdim.

"Hangisi olsun?"

"Neden bu kadar şıklar?"

"O ne demek Benim tarzım bu."

"Hayır senin tarzın bu değil.

Bu seni ne zaman görsem daha rahat ve spor giyinmiş oluyorsun.

Baklar klasik."

"Hayır gerçekten benim tarzım bu. Yani çok fazla

yansıtamadığım tarzım bu.

Sınav dönemlerinde ya da evde spor ve rahat takıldığım doğru.

Sonuçta bir Bihter Ziyagil değiliz ki

topuklu ayakkabılarla evde dolaşalım."

"Nasıl geldiğinde bile bu tarz giyinmemiştin."

"Nasıl giyinmiştim? Bakalım ne kadar dikkat etmişsin?"

"Nasıl deri olduğunu düşündüğüm parlaklıkta bir pantolon, yine siyah

bol ama fazlasıyla kısa bir kazak giymiştin. O kadar kısaydı ki sarılırken belini kapatmak için kollarımı kullanmam gerekti."

"Dikkatlisin."

"Sağ kulağından üç parmak aşağıda, tam çeneğin ve boynunun birleştiği yerde yan yana iki küçük benin var. Alt kirpiklerin üstlere kıyasla daha uzun. Sol yanağında nokta gibi bir gamze var. Burun kemiğinde minik bir iz var. Sanırım eskiden kalma. Evet, sanırım dikkatliyim."

Okuduklarım karşısında küçük dilimi yutmak üzereydim. Doğukan'ın dikkati yoktu. Dikkatin Doğukan'ı vardı. Söylediği bazı şeyler benim bile gözüm alışığı için artık görmediğim detaylardı. Sadece yirmi sekiz dakikada bu kadar ayrıntıyı fark etmiş olması korkutucuydu. Daha çok vaktimiz olsa yüzümdeki istenmeyen tüyleri tek tek sayacaktı belli ki. "Sanırım mı?" yazdığımda ufak bir gülücük emoji'si gönderdi.

"Başka kombin atacak mısın?"

"Hayır sadece bunlar."

"Emin misin? Biraz daha giysi dolabını karıştır istersen."

"Beğenmedin mi hiçbirini?"

"Çok güzeller. Sorun orada başlıyor zaten."

"İlk izlenim için olur diyorsun yani?"

"İlk izlenim için bacaklarını göstermene gerek yok diyorum."

"Bacaklarım güzeldir."

"İşte o yüzden kendine kalsın."

Etekli olan tüm kombinlerim elenmişti belli ki. Doğukan fotoğraflardan birini seçerek, "Bu pantolon fena değil ama gömleği sevmedim," yazdı. Sanırım iç gösteren bir model olduğu içindi. Ardından başka bir fotoğraftaki ceket detayım beğendi ama elbisenin kısılgından dolayı eledi. Her zaman etek, elbise giyen biri olmasam da şu an inadına o kıyafetleri seçsim geliyordu ama bir yanımda haklı olabileceği noktaları düşünüyordu. Verdiği tepkiler o kadar ciddiydi ki sadece kıskançlık kaynaklı olduğunu hissettirmiyordu. Sanki bir yandan beni, hiç bilmediğimiz insanlara karşı korumaya çalışıyordu.

"Sanırım bunlar olur. Ama son karar için üzerinde görmem lazım tabii."

"Tamam deniyorum."

Kombinlerimdeki farklı parçaları almış ve kendine göre bir stil yapmış. Üzerime giyip aynanın karşısına geçtiğimde beğeni dolu bir ifadeyle bakmıştı. Ciddi anlamda bu işten anlıyordu ve gerçekten de anlıyordu. Ben bu üç parçanın birbiriyle uyum sağlayacağına şu ana kadar inanmış bile vermezdim ki senelerdir dolabımda olan kıyafetlerimdi. Bir gün bile ikisini birlikte giymemiştım ki üçüncüyü giyeyim.

"Olmuş mu?"

Fotoğraflımı çekip attığım gibi gördü fakat birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Ben de o dakikalarda kendimi inceleyerek geçirdim. "Çok güzel," yazdığında gülümseyerek, "O senin güzel bakışın," dedim.

"Çıktı çıkarmazsın herhâlde okulda falan."

"Şimdiden bunun pazarlığını yapmasak mı?"

"Tıyayalım. Sen de çıkarma bence."

"Sonuçta kombin yaptın birbirinden ayırmak olmaz."

"İzninle gülüyorum."

"Bu arada gerçekten zevklisin."

"Sadece moda pek aldırış etmiyorsun."

"Tadimi teşhir etmek ne zamandan beri moda?"

"Gecenin ofis seni aklına göre almıyor mu?"

"Şirketine saklaman gereken yerleri açmak zorunda hissediyorsun?"

"Sonuçta göze de hitap etmek gerekiyor."

"Sen kimsenin gözüne hitap etme."

"Kıyafetler cemiyetine bağış yapmakla uğraştırma."

Oladığım mesajla güçlü bir kahkaha attım. Yine de bunu mesaja yazamazdım bir gülümsemeyle yansıttım.

"Tamam kombinimiz bu."

"Şimdi sence saçlarımı düz mü yapmalıyım."

"Yoksa maşa ile daha da dalgalarımı mı belli etmeliyim?"

"Yoldaşlığından kız arkadaşlığa terfi ettim sanırım."

"Kendini düşünecek misin bana?"

"Sürer misin?"

"Doğa bazen şansını zorlamak için ekstra çaba sarf ediyorsun."

"Tamam tamam kızma."

"O zaman kaçacağım şeyler söyleme."

"Maşa yapıp açık bırakırım. Hafif de bir makyaj tamamdır."

"Makyaja ihtiyacın yok."

"Ya da var ya..."

"Yap gitsin anasını satayım."

"Sözde gerginliğini olacaktık daha beter oldu."

"Mesleğini beğendirmen gerekiyor. Kendini değil Doğa."

"Temiz düzgün bir şekilde git. Aklını konuşur."

İşte bu konuda haklıydı. İlk izlenime o kadar çok takılmıştım ki asıl kendimi göstermem gereken yanımlı unutuyordum. Acaba görüşme nasıl geçecekti? Stajyer alımı olduğu için sadece not ortalamam yeterli gelirmiydi? Saygıda kusur etmezdim, oturmasını kalkmasını biliyordum ama onları etkileyebilmek için nasıl görünmeliydim? Kendim gibi sıcakkanlı, sevecen, her ortama uyabilecek karakterde biri mi olmalıyım yoksa ciddi, kararlı, tıpkı bir avukatın öz güveniyle mi karşılarında dikilmeliydim. Gün içinde çok fazla avukat, savcı, hâkim gördükleri için sıkılmış olabiliyorlardı ve hayatlarına renklendirecek karakterim yumuşak karınlarına dokunmam konusunda bana yardımcı olabiliirdi. Öte yandan bir avukatın resmiyeti olmadığı için beni ret de edebilirlerdi. İki ucu da boka batan bir değneği elimde tuttuğumu şimdi fark ediyordum.

"Hangi hukuk bürosuna gideceksin?"

"Ne yapacaksın?"

"Araştırma."

"Onlar seni değerlendirecekse ben de onlara bir alıcı gözle bakayım."

Beynim alarm moduna geçti. Doğukan'ın araştırma konularını hukuk sisteminin temeline indireceğini bilecek kadar tecrübem olmuştu. Yine de böyle ciddi bir meselede beni zor durumda bırakmayacağını da bilecek kadar tanıyordum onu.

"Doğa bana büronun adını söyler misin artık?"

iyice sabırsızlanmaya başladığını anladığım Doğukan'dan *Ne olur, Bekir de gideceğim hukuk bürosunun ismini söyledim ve daha ilk dakikadan pişman oldun.*

Tamam. Hadi hazırlan sen.

(Ahmeden son halinin fotoğrafını atarsın.)

DOĞUKAN

Kader bana güven kayıplarıyla dolu bir hayat sunmuştu. Önce insanogluna güvenmeyi öğretmişti. Sonra da bunu tekrarlamam gerektiğini. Ruha bir kere güvensizlik sızınca hiçbir şey eskisi gibi olmuyordu.

Doğa'nın adını verdiği hukuk bürosunu önce kendi imkânlarıyla araştırdım. Dışarıdan bakıldığında düzgün bir yere benziyordu fakat bu benim içimi rahatlatmak için yeterli değildi. Devremden destek isteyerek hukuk bürosuyla ilgili en ufak bilgileri talep ederken Doğa'nın fotoğraf at-tığını gördüm.

Konuşmayı kısa kesip fotoğrafı açtım. Nutkum tutuldu. Kıyafetlerin üzerine göre dikildiğini düşünmeme yetecek hâli bile nefes kesiciydi. Şu anda karşımda saçlarının dalgasını güçlendirmiş, abartıya kaçmayan mak-yajını gülümsemesiyle süslemiş güçlü bir avukat duruyordu. Gururdan göğsüm kabarmıştı. Mesleğe atıldığında bu şekilde duruşmalara çıkacağ-ı düşünmek bile içimdeki kiskançlık tohumlarını filizlendirecek güçteydi. Suf yanında durup haklarını savunsun diye insana suç işletecek kadar güzeldi.

"Nasılın?"

"Kahrolası derecede güzelin."

"Teşekkür ederim."

"Okuldan sonra mı görüşmeye geçeceksin?"

"Bilmiyorum. Henüz ofisten dönüş yapmadılar.

"Neden sordun?"

*"Bu hâlini ortalama kaç kişi görecek onu
hesaplamaya çalışıyorum."*

"Sen bu staj işinden hiç hoşlanmadın."

"Yok canım ne alakası var."

"Konuşmalarımız azalır diye mi telaşlanıyorsun?"

İş yerinde iyi olup olmayacağına o kadar odaklanmıştım ki bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Şu an düşününce en çok stres yapmamı konunun altında bu olduğunu fark ettim. Ankara benim için zaten yoğun geçecekti. Konuşacağımız vakit azalacakken bir de onun meşgul zamanları devreye girse hepten bitebilirdi. Doğa'yı kaybetmeye hazır olmayan kalbim bu düşüncelerin paniğiyle tekleli.

"Azalır mı?"

"Ankara'ya döndüğünde sen ne kadar

çalışırsan o kadar azalır bence."

"Misilleme mi yapıyorsun?"

"Hayır. İş yoğunluğunun ilişkimize etkisini ölçüyoruz."

"Sen ölçmeye devam et güzelim.

Ben ilişkimizi yaşamaya devam ediyorum."

"Güzelim mi?"

"İlişkimiz diyen ağzını sevsinler."

Yazdıklarımın gittiği yönü Doğa yazana kadar fark etmemiştim. Kendi kırılganlığımı ihanet ediyormuşum gibi hissederken durumu nasıl toparlayabilirim diye düşündüm.

"Evet rahatsız olduysan bir daha söylemem.

Can yoldaşı ilişkimiz ve sevebilirler."

"Olmadım. İçinden geliyorsa söyleyebilirsin."

"Aklın isteklerin bakıyorum."

"Bu istek değil ihtiyaç."

"İhtiyaç?"

"Yetemedik sana yani.

Tamam git kime istiyorsan ona sevdir kendini.

Ben okula gidiyorum."

"Sevdirmeye çalışıyorum zaten.

Dikkatli ol."

"Kime?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Kafan nerede senin?" yazdığımda, "Senin ağzını sevebilecek kadınlarda," demesiyle daha fazla dayanamadım. Ben kahkaha atınca sigara içen birkaç polis memuru bana doğru baktı. Utanmamıştım ama genel olarak ciddi bilinen imajımın zedelenmesini istemiyordum. Anında kendimi toparlayarak yüzümü ciddi bir ifadeyle kastım.

"Doğa "

"Ne?"

"Ne mi? Ne kadar ayıp."

"Senin yaptıklarından daha ayıp değil."

"Ben ne yaptım şimdi?"

"Bir de soruyor musun?"

"Sevebilirlermiş."

"Eşleşeks.kbok."

Okuduğum şey ne bir cümle ne bir kelimeydi. Tek tek anlamı çoktu ama bir bütünden kulağa sadece komik geliyordu. Özellikle de Doğa'nın sesiyle zihnimde canlandırınca... "Ne?" diye sorarak gülerken, "Ne mi? Ne kadar ayıp," yazdı az önceki mesajına misilleme yaparak. Kışkandığı zaman ciddi anlamda inat olabiliyordu.

"Küfür eden sensin. Ayrıca o nasıl küfür?

**Ağzına hiç yakışmadı diyeceğim ama kulağa senin sesini
ve şu andaki kıskanç tipini getirince çok tatlı geldi."**

"Küçükken ablam bir küfür hakkı vermişti.

Ben de içimdekileri tek bir kelimeye dönüştürdüm."

"Aman Allah'ım. Çok tatlı küfürleri olan bir can yoldaşım var."
"Bol yumuşatmadan bu sefer gerçekten çıkıyorum.
Dünce kadar bol bol sevdire kendini."

"Hiç şüphelen olmasın."

"Epeyce sıkıldım!"

Kahkaha atmamayıp diye uğraşıyordum ama dayanamamıştım.
Şey ki bu sefer kimsenin ilgisini üzerime çekmemiştim.

"Allah aşkına git Doğa."

"Koruyor musun bir de beni?"

"Ya sabır ya selamet."

"İz git."

"Önce sen kapat olayına dönmeden gitsen iyi olacak."

"İyi tamam. Gittim."

"Git ve dön. Seni burada bekliyorum."

"Yumuşatma beni," deyip gitti. Beni geride yüzümde büyük bir gülümsemeyle bıraktı ve ben şimdiden onu özlemiştim.

DOĞA

İşi şakaya vurmaya çalışmışım ama kıskançlığımı çok fazla gizleyemediğimi sanmıyordum. Doğukan'ın başka birini sevmesine ihtiyaç duyması nevrini döndürmüştü sanki. Doğukan ise kıskanırken bile son derece kontrollü ve kendinden emindi. Bu halleri yüzünden şu anda kendimi çocuk gibi hissediyordum.

Tam dersi beklemek için kantine girdiğim sırada telefonum çaldı. Kimin aradığına bakmak için durdum. Annemin aradığını gördüğümde sıkıntılı bir nefes aldım. Yaşadığım psikoloji değişimlerinden dolayı birkaç gündür aramalarını açmıyordum fakat daha fazla kaçmaya devam edersen büyük ihtimalle daha ağır bir sorunla uğraşacaktım. Sağımdan solumdan geçen öğrencilere çarpmamak için kenardaki masalardan birine oturdum ve annemin aramasını cevapladım.

"Efendim anne."

"Neredesin sen kaç gündür?"

"Nerede olacağım anne. Okulla ev arası mekik dokuyorum."

"O zaman neden telefonlarımı açmıyorsun? Ablandan iyi olduğunun haberini almasam öldün mü kaldın mı bilemeyeceğim." Annem taramalı tüfeğe bağlayan sitemiyle beni delik deşik etmeye ant içmiş gibiydi.

"Ölüm gibi bir şey yaşadım ama kimse ölmedi anne," diyemediğim için derslerin yoğunluğuna sarıldım. Konu okulum olduğunda akan suları durduran annem için bu yeterli bir nedendi.

"Ne yapıyorsun şimdi?"

"Okuldayım. Dersin başlamasını bekliyorum," dediğimde, "Tamam," seninle yetindi. "Okuldan çıkınca beni ara." Annem bu tarz cümleleri herde emredeceği şeyler olduğunda kullanırdı. Sorgularcasına kaşlarım çekilirdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Kaç gündür konuşamıyoruz. Kızım ile konuşmayı özledim. İlla bir şey mi olması lazım?"

"Okul çıkışında iş görüşmesine gideceğim."

Annem şaşkınlık dolu bir ses tonuyla, "İş görüşmesi mi?" diye sordu. Adından ne düşündü bilmiyorum ama sesi bir tık çemkirir gibi çıkmıştı. "Ne görüşmesinden bahsediyorsun sen? Nereden çıktı bu? Harçlıkların tutmuyor mu senin? Okul dönemi ne yapacaksın? Sakın bana garson olacağını söyleme. Sakın!"

Annemin kafasında kurma seviyesi gittikçe artarken gözlerimi devir-ten Hukuk bürosuna gideceğimi söylediğim anda yatışan sesi fazlasıyla hissettiğim çıktı. "Ay yoksa şimdiden seni işe mi almak istiyorlar işçi?"

"Okuldan sonraki stajım için yer bakmaya şimdiden başladım anne. İş bulabilirlerse okul döneminde de gitmeyi düşünüyorum."

"Çok iyi düşünülmüşün. Aferin benim akıllı kızıma."

Annemin dengesizliğine ayak uydurmak çok zordu. Az önce esip gürleyen kadın şu anda sülümandı. "Şimdi kapatıyorum anne. Görüşmeden önce ararım," dediğimde, "Tamam kızım, dikkatli ol. Dualarım seninle," dedi. Telefonu kapattığımda Doğukan'ın bir fotoğraf attığını gördüm.

Kucağında ufak bir köpek yavrusu tutuyordu. Sanırım kangal yavrusuydu. Ne bağrına basmıştı ne de kendinden tamamen uzak tutmuştu. Seki birbirlerine alışmaya çalışıyormuş gibiydiler ve bu halleri fazlasıyla açık görünüyordu.

"Sevdirebildin mi kendini?"

"Evet."

"Çok tatlısınız."

"Gördün mü bak. Nasıl sevdirdim kendimi."

İstemsizce gülümsedim. "Sen ne yapıyorsun?" diye sorduğunda okula geldiğimi, dersin başlamasını beklediğimi söyledim. Hukuk bürosundan haber gelip gelmediğini sordu. Numaramı bırakmıştım. Aramamışlardı. Tekrar mail atmuş olabileceklerini düşünerek mail kutumu kontrol ettim. Aramamışlardı. Doğukan'la mesajlaşmaya dönerken, "Henüz yok" yazdım.

"Tüh boşuna mı hazırlandın acaba?"

O görmese de gözlerim zihnindeki düşünceleri okumuş gibi kısıldı. Beni sinirlendirmekten zevk alıyor gibiydi. Farkında olmadığı şey, şu an benim elimdeki güçtü.

"Yoo... Okuldaki herkes şıklığına konuşuyor."

"Pardon? Herkes derken,"

"Tüm kampüs," yazarken gülmemek için yanagımın içini dişliyorum. "Şöyle saçlarımı savurarak içeri girdim. Ceketimi çıkardım, omuzlarımdan sallandırırdım. Şampuan reklamındaymış gibi havalı havalı yürüdüm." Abartılı mesajım garip bir hisle kalbimi kıpırdattı. Ne yazacağını merak ederken, "Şakarı sevsinler," mesajı eklemeye yağ sürmüştü. İntikam soğuk yenirdi Doğukan Karahanlı.

"Sevebilirler."

"Canına susamışlarsa tabii ki. Kana kana içtiririz."

"Kıskançlık neydi?"

"Zehirli bir yılan mıydı?"

"Sudan korkmuyor mu bu yılan?"

"Bir tek Allah'tan korkar. Artık bir de senden."

Kaşlarım sorgularcasına çatılırken, "Benden ını?" diye sordum. Benim korkulacak neyim vardı ki? "Evet," yazdığında suratım asılmıştı. Böyle hissettirecek ne yaptığımı sordum. Önce gülümseyen bir emoji attı.

"Hayatıma girdin. Canıma canan, yoluma yoldaş oldun."

"Ve sana dair her şeyden korkmaya başladım. En çok da kaybetmekten..."

"Kaybetmeyeceksin."

"Güzel şeyler her zaman kaybedilmeye mahkûmdur."

"Ana ben onlardan biri değilim."

"Herkes gider Doğu. Ben hep kalan taraftım."

Kafa karışıklığının gözle görülür bir hâl aldığına emindim. Etrafımda gelip geçen insanlara kısa bir bakış attıktan sonra, "Benden ne gizliyorsun?" diye sordum. "Hiçbir şey," cevabını alacağımı bildiğim için, "Hatta bir şey sakladığına eminim ama ne olduğunu bulamıyorum," yazdım peşine.

"Olmayan bir şeyi bulamazsın Balerin."

"Sürekli bir gün gitmekten bahsediyorsun."

"Bunun sadece abin ya da babanla ilgili olduğunu düşünmemeye başladım."

Aklıma gelen düşüncayı dillendirmeye çekinsem de, "Eski ilişkiden miru mü geleceğimize dair bu kadar karamsarsın?" diye sordum. Hayır, demesi içimi rahatlatılabildi. Peşine, "Beş senenin yasını tutacak değilim," yazıyordu.

Yaşadığım şaşkınlığı emojiyle ona da gösterdikten sonra, "Beş senelik bir ilişkin mi vardı?" diye sordum.

"Hayat Ayrılığı üzerinden beş sene geçti."

"Hım... Çok olmuş."

"Peki ya senin?"

"Benim ne?"

"Hayatına iki kişiyi aldığını söylemiştin."

"Nasıl geçti üzerinden?"

"İlki çocukluk aşkı gibi bir şeydi."

"Üzerinden yıllar yıllar geçti."

"Diğeriyle ayrılığı birinci ydım devirdik."

"Derindiniz?"

"Lafın gelişi öyle dedim."

"Hali görüyorsunuz musunuz yoksa?"

Buna ne cevap vermem gerektiğini birkaç dakika düşündüm. Görüyor muydunuz ama fazlasıyla karışlaşıyorduk. Büyük ihtimalle bunu yaşadığımda daha fazlasını merak edecekti. Öğrendiğindeyse içi rahat

etmeyecekti. Yine de ondan bir şey saklamayacağıma söz verdiğim için bizim okulda okuduğunu ama üst sınıfta olduğunu söyledim. Okudu ama cevap yazmadı. Neredeyse beş dakika geçti ve ben her dakikayı telefonun başında bekledim.

"Ne kadar süre beraberiniz?"

"İki yıl olacak."

"Üzıldün mü?"

"Ne?"

"Ayrıldığınıza."

"Belki biraz. O da anılardan kaynaklı."

"Ama geçti gitti."

"Doğru bir karar aldığım için kendimi tekrar tekrar tebrik ediyorum."

"Sen mi ayrıldın? Neden?"

"Benden ana veremeyeceğim şeyler istiyordu."

"Anladım," demekle yetindi. Bir erkek olarak o şeylerin neler olduğunu bildiğine emindim. Saate gözüm iliştiğinde ders vaktinin geldiğini gördüm. Oturduğum yerden ayaklanırken, "Soruların bittiyse derse geçiyorum," yazdım. Cevap gecikmedi.

"Bitti. İyi dersler."

DOĞUKAN

Doğa'nın söyledikleri gün boyunca aklımdan çıkmamıştı. Hissettiğim kıskançlığın güven eksikliğinden mi yoksa sevgi fazlalığından mı olduğunu çözemiyordum. İşin kötü yanı, çözmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Hayat onun hayatıydı. Can yoldaşı olarak yanında olabilirdim, her anına ortak olabilirdik, zorluklarında destek olup yanlışını gördüğümde uyartabilirdim ama bu her konuda söz sahibi olduğum anlamına gelmiyordu. Düşüncelerimin arasından sıyrılmama neden olan mesajla ağızımı dudaklarıma sıkıştırdım.

"Sizin çıkmıyor."

"Meşguldüm biraz."

"Bitti mi dersin?"

"Evet şimdi görüşmeye gidiyorum."

"Ne güzel."

"İyi misin sen?" diye sorduğunda kaçamak bir cevap vererek, "Başım ağrıyor biraz," yazdım. Doğa mesajla bile olsa telaşını hissettirircesine ne diyeceğini sordu. "Eski sevgili konularına alerjim var," diyemeyeceğim için, "Evet olur böyle," diyerek geçiştirdim.

"Alerjiniz mi var?"

"Hayır."

"Nasıl oldu da?"

"İlaç kullanmaktan hoşlanmıyorum."

"Kimse sevmez ama bazı durumlarda gerekli."

"Sen beni boş ver. Nasıl gideceksin ofise?"

"Ofis Mecidiyeköy'de. Metrobüse bineceğim."

"Biliyorum. Dikkatli ol."

"Biliyor musun? Araştırdın mı ciddi?"

Beni azıcık tanıdıysa hukuk bürosunun çetelesini çıkardığını bilme-
liydi. "Evet," dediğimde gülümseyen bir emoji attı. "Ec geçer not aldı mı
gözünde?" diye sorduğunda bir önemi olup olmadığını sordum. Keyifsiz-
liğimi fark etmiş olacak ki, "Sende bir haller var," yazdı.

"Bu tavırların sadece baş ağrısından kaynaklı olamaz."

"Bir şey yok."

"Amirle konuşabildin mi? Ondan mı canın sıkıyor?"

"Konuştum. Sıkıntı yok."

"Yalancıyız dilenci?"

Okuduğum mesajla suratım buruşurken, "Ya sen o sözü nereden bi-
liyorsun Allah aşkına," dedim. "Bilirim," diyerek elleri ağzında olan mu-
zır bir emoji yolladı. "Bilme böyle şeyleri," diyerek konuyu kapattım ve
nerede olduğunu sordum. Önüme düşen fotoğrafla kaşlarım havalandı.
Üzerinde Doğa'ya hiç benzemeyen bir fotoğrafın bulunduğu akbil ve arka
planda metrobüs rayları vardı.

"Akbildeki goton okul gotosu mu?"

"Evet. Nasılım ama?"

"Çok farklı çıkmışın."

"Çok küçük duruyorum değil mi?"

"Alt tarafı üç sene geçti ama sanki otuz yaş aldım."

Abartıyordu. Şu an yaşlı durduğu yoktu. Hatta aksine, orada yaşlı ki-
şük olmasına rağmen daha olgun gözüküyordu. Bunun nedeni saçlarındaki
ki sarılar olabiliirdi ya da yaptığı makyaj onu yaşından büyük göstermeye

"Saçlarının gerçek rengi hangisi?"

Çağdaki rengi gerçek.

Lise sonda biraz ablama özenmiştim.

Şaşırmı boyattığım gibi pişman oldum.

Sen çok yıpratıcı bir renk.

Kendi rengime dönene kadar anam ağladı."

"Ablana özenme.

Sen, sen olarak çok güzelsin. Her anlamda."

"Yapık bir gençlik hatası. Teşekkür ederim."

"Metrobüse bindin mi?"

"Çok kalabalıklar. Boş olan birine bineceğim."

"Dikkatli ol."

"Merak etme," deyip gülümsedi. "Ederim," yazdığım da tekrar gülümseyen bir emoji attı.

"Doğ!" Osman'ın sesini duyduğum anda başımı omzumun üzerine geriye doğru çevirdim. Elinde karton bardakların olduğu bir tepsiyle uzukoldan çıkarken, "Çaylayayım mı seni?" diye sordu. Sormasının hata olduğunu söyledim gülümseyerek. Aramızdaki basamakları dikkatlice en derin tepsiyi burnuma kadar soktu. En demli olanı alırken, "Diğerim kimin?" diye sordum.

"Uyandan yurtınca herkese çay ısmarladım. Hoş, bunu senin yapman gerekirdi ama neyse." Sorumun cevabını dolaylı yoldan almıştım. Birkaç saniye sonra diğerlerinin sesleri de arkamdan gelmeye başladı. O sırada Doğa ne yaptığını soran bir mesaj attı. Elimdeki çayın fotoğrafını atıp gönderdim.

"Çay."

"Saunın yanında birileri var."

Bunu nereden anladığını düşünürken attığım fotoğrafı açtım. Osman ayakları gözüküyordu. Yanından inerken de Hülya'nın olduğunu gördüğüm botların ucu fotoğraf karesine girmişti. Bir de bana dikkatli bakıyordu.

"Osman, Emre, Levent, Hülya."

"Neyi nerede?"

"Devriyeye çıktılar Selim'le."

"Her şeyi de bil," derken gözlerini devirdi. "Görevim bu," yazdığımda birkaç saniye oyalanan Doğa sanki bir şeyleri yazıp siliyordu. Ardından, "Görevin iş arkadaşlarının konumlarını bilmek mi?" diye yazdı. Ne alıyordu?

"Hepimiz kimin nerceye gittiğini biliriz."

"Ne mutlu size."

"Metrobüse biniyorum. Boş gelmeyecek belli."

"Kalabalıkta yazamayabilirim. Haberleşiriz."

Posta koyar gibi attığı mesaja, "Eyvallah," yazıp gönderdim. Okunmadı bile. Telefonun ekranını karartıp cebime koydum ve bizimkilerin gorgor muhabbetlerini dinleyerek kafamı dağıtmaya çalıştım. Ne kadar olursa...

DOĞA

Ne gittiğim görüşmeden bir şey anlamıştım ne de Doğukan'ın tavırlarından. Dönüş yolu boyunca onu arayıp ne olduğunu sormak istemiştim fakat en son yazdığı, "Eyvallah," yüzünden vazgeçmiştim. Belli ki bugün imişken gününde değildi. Daha doğrusu konuşmak istememesinin altında bilmediğim bir neden vardı ve ben bilmediğim bir sorunu nasıl çözebileceğimle ilgili en ufak bir fikir üretemiyordum.

Evde doğru yürürken gelen mesajla telefona baktım. Birbirimizden belirsiz itaflaşmamızı kazandığımızı gösteren mesaj, belli belirsiz bir gülmeyi de beraberinde getirdi.

"Çaktım mı görüşmeden?"

"Evet dönüyorum şimdi."

"Neredesin?"

Yürüdüğüm yolun fotoğrafını attım. Görür görmez, "Neden beni arıyorsun?" diye sordu. O görmese bile omuz silkmıştım.

"Bugün konuşmaya pek istekli değil gibisin."

"Ben de rahatsız etmek istemedim."

Mesajın iletilir iletilmez görüntülü aradı. Açmadım. Bir kere daha aradı. Bu sefer meşgule attım.

"Neden açmadın?"

"Apartmana giriyorum."

"Tammam."

"Tamam," mı? Sadece, "Tamam," mı demişti o? İscar yok muydu? Sorğu sual yok muydu? Sadece kuru kuru, "Tamam," yetmiş miydi zamanı açmamama.

Doğukan görüşmenin nasıl geçtiğini soran bir mesaj attı. Hayalimdeki gibi değildi ama bunu onun bilmesi, kendini suçlama ihtimalini oluşturabilirdi. Bu yüzden, "Fena değildi," yazdım. Ardından bu konuyu daha fazla deşmemesi için, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. Bir yandan dışı eve girmekle uğraşıyordum.

"Odadayın. Uzanıyorum."

"Baş ağrıyı nasıl öldürür?"

"Değişen bir şey olmadı."

"Hala ilaç almamakta ısrarcı mısın?"

"Artık istesem de alamam. Placim yok."

"Oda arkadaşında vardır belki"

"Onlar yemeğe gitti."

"Sen neden gitmedin?" diye sorduğumda canının istemediğini söyledi. "Yemek yedin mi?" diye sorunca da geçiştirdiğini hissettiren bir cevap verdi. "Öyle olmaz ama. Başın açlıktan dolayı bile ağrıyor olabilir. Keşke sen de arkadaşlarınla gitseydin." Mesajı attıktan sonra telefonu çalıştı masamın üzerine bıraktım. Kıyafetlerimi çıkarıp kirliye attım. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı dağınık bir ev topuzu yaptım. Odaya döndüğümde Doğukan'dan mesajlar geldiğini gördüm.

"Umay ve Hülya da orada olacaktı."

"Sen yemek yedin mi?"

"Doğa?"

"O yüzden mi girmedin?"

"Hayır yemedim. Hazırlarım birazdan."

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Çok güzel yaparım ama canımın istemesi lazım."

Mesajı gönderdikten sonra az önce araya kaynatıldığı mesajı seçti. "Sorumun cevabını alamadım," yazdı. Doğukan'ın isminin altında bir

“Sen yazıyor...” kelimesi çok uzun süre durdu. Ya yazıp siliyordu ya da cevap yazarken bir şey olmuş ve telefonun ekranını açık bırakmıştı.

“Bence aldım.”

O kadar beklemeye bu kadar kısa bir mesaj gelmemeliydi. Kim bilir bu kelimelik mesajın içine neler sığdırmıştı. “Belki... Sen yine de uzun mesaj yaz istersen,” dediğimde yine, “yazıyor...” kelimesi belirdi. Bu sefer üzerine kıyasla daha kısa bir bekleme süresi sürmüştü.

“Erd Doğa o yüzden gitmedim.

Onların adı geçince rahatsız olduğunu fark ettim ve

konusmadığımız zamanda arkadan seni

bulmaz ederek bir şey yapmak istemedim. Oldu mu?”

Motivasyon, yüzümdeki gülümsemeyle somut bir hâl aldı. Sırf ben rahatsız oluyorum diye kendini yemekten bile mahrum bırakmıştı. Bencil ruhum ağır basmadığında buna üzülebilirdim fakat konu Doğukan olduğunda bencilliğim kontrol edilmez bir canavara dönüşüyordu. Özellikle de başka kadınlar konu olduğunda... Ayrıca konuşmadığımız sürede, işi zaman da inada bindirdiğini bu mesajla anlamış oldum. “Cevabını alıp rahatsızlığına göre ben de sorumun cevabını alabilir miyim?” diye sorunca karşım çıktı. “Hangi soru?” diye sordum. Gözlerim yukarıdaki mesajındaydı. Hepsine cevap vermiştim ki...

“Cevap verdim ya.”

“Hangi yemeği daha iyi yaptığını sorduğumu sanıyordum.

Kıvrak bakma. Mesajını görünce aklımdan çıkmış.”

Baş çubuğu gibi uzanan soruyu düşünürken yatağıma oturdum. Yatağıma en çok fırında köfte patates yemeğini beğeniyorlar. Bir de süzme mercimek çorbası. Aslına bakarsan pilavı da çok güzel yaparım. Böyle taze taze olmuş derler ya, o şekilde. Yaprak sarmasını da sıkı sıkı serçe sarıya kadar sararım. Sayayım mı daha?” Mesajımı okuduğu gibi beğeni emoji yaptı ve ardından gülümseyen bir emoji gönderdi.

“Yeni olan yaşıyor desene.

Lepadaki kuyruk biliyor mu bu yeteneğini?”

“Tabii ki.”

Attığı ikinci mesajı anlamadığımı belli edince, "Yani yemeklerini tattılar mı? Mesela bir sene önceki arkadaşın," diye sordu. Boş bulunup "Arada yaptığım oldu," yazdım ve olayın kafama dank etmesi mesajı göndermemle oldu.

"Bir dakika..."

Tüm günkü tavrının nedeni Engin mi?"

"Adını paylaştığın için sağ ol. Bilmeme gerek olmasa da."

Ah! Ciddi anlamda Engin yüzünden tüm gün bana soğuk yapmış. Bu bir şaka olmalı diye düşünürken hızla görüntülü arama tuşuna basım. Açmadı. Az önceki tavrıma misilleme yaptığını düşünerek normalden aradım. Birkaç çalış sonra özlediğimi duyana kadar çok fazla hissetmediğim ses kulağımı doldurdu.

"Efendim?"

Mesajlardan hissettiğim o ağır soğukluk sesine bulaşmamıştı fakat daha kötüsünü hissettiriyordu. Hüzün...

"Akılma takılanları konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda, "Konuşacak bir şey yok," dedi. "Hayat senin hayatın. Ben sadece merak ettiklerimi sordum."

Baş ucumdaki balerin ve kurşun askerden gözümü ayırmadan, "Amı sen de bu hayata can yoldaşı oldun ve benimle ilgili kafanda ufaklık bile soru işareti kalması ilişkimizi zedeler," dedim. Sessiz kaldı. Nefes alışverişinin arasında duyduğum ufak iç çekiş, sigara içtiğini hissettiriyordu. Konuşmayacağını anladığımda, "Engin mi sorun?" diye sordum.

"Adını söylemezsen sevinirim."

İloddur bunu ima ediyordu ve rahatsız olmasının nedenini anlamayadım. "Tamam," dedikten sonra, "Eski erkek arkadaşım mı sorun?" diye sorumu yineledim.

Sıkıntılı bir iç çektiğini duyduğum Doğukan, "Bu kulaga daha bir geldi. Eski bile olsa," dedi.

Bugün bu adamı memnun etmek neden bu kadar zordu?

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Sen boşluk bırak. Ben gerekli kelimelerle doldururum."

Ortaman gerilimine rağmen beni gülümsetmeyi başarmıştı. En güzel yanlış kıkırdadığını duyduğu anda onun da gülümsediğini hissetmemiştim. Kışkırtıldığında huysuz, oyunbozan bir çocuktan farksız oluyordu. Benim gibi...

"Sen geçmişte yaşanmış ve bitmiş bir şeyi mi kıskanıyorsun?"

Sorumu işitir işitmez gülümsemeyi bıraktığı bir ses tonuyla, "Bir sene önce bitmiş bir ilişki. Ham... Çok olmuş,' deyip geçilecek bir süre değil." Sabıklı tepkimi bana karşı kullanmıştı. Şaşkınlığım, onu üzdüğümü fark etğim an hüznünlü bir ifadeye döndü. Özür diledim.

"Dilemeni gerektirecek bir şey yok. Hakkı olmadan sınır ihlali yapan benim."

Sesindeki üzüntüye karışan pişmanlık canımı yakmıştı. Beni kıskandığı için kendine kıızıyordu belli ki. Biraz olsun rahatlaması için, "Benim de yaptığım zamanlar oluyor," dedim fakat, "Hakkındır. Yapabilirsin," cümlesini duymayı beklemiyordum. Kafa karışıklığıyla bir süre sessizce telefonun ucunda bekledim. Doğukan da suskunluğunda ısrarcı olunca utrar söze girdim.

"Senin neden hakkın olmadığını düşünüyorsun?"

"Boş ver."

"Boş vermek için aramadım."

"Ne olduğunu öğrenmek için aradın ve öğrendin. Şimdi konuyu kapatabilir miyiz?"

"Kapatamayız," diye çıktığımda sıkıntılı ve sanırım biraz da sinirli bir nefes aldığını duydum.

"Ne duymak istiyorsun Doğa? Yakın zamanda ilişkiniz bitmesine rağmen birbirinize yakın olmanızın bana verdiği rahatsızlığı mı? İki sene boyunca hiç tanımadığım bir adamla seni hayal etmenin yaşattığı kıskançlık mı? Yoksa o şerefsizin seni ilişkiye zorladığını düşündükçe deliye döşer rahımı nasıl baskılamaya çalıştığını mı?"

İçim boşalan makarası sanki benim üzerime düşmüştü. Söylediklerimin ağırlığı altında değil bir kelime etmek, nefes almayı bile birkaç saniye için unutmuştum. "Biz neden sürekli bu tarz konulardan tartışıyoruz

biliyor musun?" Sorusunun cevabını, özellikle şu andaki öfkesiyle duymak istemiyordum. Belli ki o da susmak istemiyordu.

"Çünkü biz çok farklı..."

Bunu söyleyeceğini tahmin ettiğim için, "Değiliz," diye araya girdim ve cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Bu Doğukan'ı durdurmuştu. "Öyleyiz. Farklıyız," dedi altını çizerek gibi.

"Ama bu hâlimizi bile seviyorum. Saçma gelecek ama ne kadar kendimi çekmeye çalışsam o kadar sana çekiliyorum. Daha çok yeni diyorum. Saçmalama diyorum. Daha düne kadar hayatında Doğa yoktu diyordun ama sadece diyordum. Seni kaybetmek istemiyorum ve lanet olsun elin kolum bağlı bir şekilde burada duruyorum. Yanında olmak isterken yanında olabilen insanları dinliyorum ve evet o piş kurusunu böyle bir şarap olduğu, seninle uzaktan da olsa karşılaşabilme ihtimali olduğu için çok kıskanıyorum. Oldu mu? Rahatladın mı?"

Nutkum tutulmuştu. Doğukan esip gürledikten sonra sustu ama hâlâ nefesi hâlâ telefonun ucundaydı. Yine bir yere vurmuş gibi bir ses çıktı. O kadar hazırlıksızdım ki irkildim. Doğukan'ın ara ara sıkıntı ve öfke kanpını bir ses aldığını duyuyordum. Konuşmak için sakinleşmesini beklemeye karar verdim. Bekledim. Kapı açılma sesi gibi bir şey kulağıma çalındı. Ardından bir erkeğin sesi duyuldu. Sanırım ne olduğunu soruyordu. Doğukan bir şey olmadığını söyledi ama sesi birazdan onu rahatsız ettiği için karşısındaki adamı boğacakmış gibi çıktı.

"Seni birazdan ararım."

Cevap bile vermeme izin vermeden telefonu kapattı. Beklemek neye de söylediklerinden sonra beklemek ... Çok zordu.

DOĞUKAN

Doğa söylediklerinin bende yaratacağı tahribatı düşünmemişti. Bize garip yanı, ben de bu denli bir etkisi olabileceğini hiç hesaba katmamıştım. O malum şahsın ismini duyduktan sonra öfke tüm gün beni boğmaya *

ırmış bir düşman gibi boğazıma sarılmıştı. Konuşamadıklarım, dillendiremediğim tüm kelimeler orada birikmişti belki de. Saatlerdir dökülmesin diye çaba gösterdim her şey, Doğa'nın ısrarı yüzünden ortalığa saçılmış. Geride bana bıraktığı şey, rahatlamadan çok pişmanlıktı. Çünkü Doğa kasıydı.

"Doğı? Gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

Gürültülü bir şekilde arkadaşlarıyla odaya giren arkadaşım, "Sana sormadığım için kızmadın değil mi?" diye sordu. "Çocuklar maçı birlikte izleyelim deyince ben belki sen de bize katılırsın diye düşündüm ve kabullentim." Futbola olan sevgimi sağır sultan bile duymuştu. İyi niyetinden dolayı ilk andaki öfkemi yatıştırmıştı. Belli ki yine de karşımdakini ikna edecek kadar sakin değildim.

"Başım ağrıyor biraz kardeşim."

"Yanımda ağrı kesici var. İster misin?"

Aklımda ilk beliren kişi Doğa oldu ve içimden güçlü bir küfür savurdum. Her hücreme işlemişti sanki. Varsa da o yoksa da o... Bir gün gerçekleri yok olduğunda ne yapacaktım peki?

"Eyvallah. İlaç kullanmıyorum," dediğimde bunu anlayışla karşıladı. Hastamın belli dönemlerinde o kadar fazla ilaç kullanmışım ki artık dâzalarında kan yerine ağrı kesicinin dolaştığını düşünüyordum. Kolay kolay bir yerlerimin ağrılaması da bence bundan kaynaklıydı. Telefonunun titremesiyle, "Siz rahatınıza bakın," dedim ve gelen mesajı açtım.

"Hâlâ bekliyorum."

"Oda arkadaşım birkaç arkadaşı ile geldi.

Maç izleyeceklermiş. Henüz kalkmadıkları için aramadım."

"Araladım..."

"Suratını asma.

Söylemek istediklerin varsa mesaj atabilirsin."

"Ee alsam?"

"Rahat dinleyemem ama yazmak zor geliyorsa atabilirsin.

Gittiklerinde dinlerim."

"İki o zaman aramadan farkı kalmaz ki. Neyse yazayım ben."

"Sen bilirsin güzelim."

"Bir şeylerin çok hızlı ve tahmin edilmez bir şekilde geliştiğinin ben de farkındayım ve seninle aynı şeyleri sorgularken buluyorum kendimi. Özellikle yanında başka bir kadın olduğunda... Konuşmasan da varlıkları bile huzursuz etmeye yetiyor ki sadece iş arkadaşların olmasına rağmen."

"Doğı!" Tekrar başımı oda arkadaşına çevirdim. Bana doğru bir çips paketi fırlattı. Havada yakaladıktan sonra bir de içecek kutusu attı. Onu da ustaca yakaladım. "Senin payına düşenler," deyip gülümsedi. Kendilerine abur cubur alırken beni de düşünmüş olmaları çok ince bir hareketti. Teşekkür ettiğimde samimi bir tebessümle, "Afiyet olsun," dedi ve arkadaşlarının paylarını bölüştürmeye başladı.

Canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama boğazındaki hissi geçirmek için bir şeyler içsem fena olmazdı. Asıl şu anda sıcak, demli bir çay olacaktı ki... Yaka yaka söküp alacaktı o hissi. İçeceği açarken Doğa'nın attığı mesajı okudum. Sanırım onun için fazla uzun sessiz kalmıştım çünkü peşine attığı mesajlardan sabırsızlığını görebiliyordum.

"Sadece iş arkadaşların değil mi?"

"Cevap yok."

"Bölmemek için yazmanı bitirmeni bekliyordum."

"Tabii ki öyleler."

"Tamam Şimdi devam edebilirim."

"Ben de kendime daha çok yeni olduğunu söylüyorum. Bu duyguları hissetmemin yanlış olduğunu haykırıyorum ama kör olası kalbim dinlemiyor. Üstelik üzerinde can yoldaşıktan başka söz hakkım bile yokken..."

"İnan bana seni anlıyorum. Çünkü ben de aynı durumdayım ve bu biraz korkutucu. Çünkü sürekli karşımda gideceğini ima eden bir adam var."

"Sürekli gideceğimi ima etmiyorum."

"Bir gün sana yetemeyeceğimi söylüyorum"

"senin bu süreçten yorulacağımı, istemeyeceğini biliyorum."

"Bilemezsin."

Bunu söyleyeceği en son insan olabilirdim. "Bilirim," derken iki elini

ve başı çıkarmak için içeceğimi komodinin üzerine bıraktım. Ardından telefona sıkı sıkı tuttum ve bana söylediği sözü çürütmeye yetecek olan cevaplarını anlatmaya başladım.

‘Çünkü ben küçük yaşlardan beri annesi ve babasının ayrı kaldıkları odaki tartışmalarına şahit olan biriyim. Birbirlerine delicesine âşık olan bir çiftin yeri geldiğinde birbirini nasıl yorduğuna en yakından şahitlik edenim. Kaçırılan özel günlerin telafisinin olmamasını, hastalandığında yanında olamayışların çaresizliğini, özledim dediği anda elinden bir şey gelmeyişinin acısını birebir yaşadım. Bunlar uzaktan kulağa hoş, katlanılabilir gelen şeyler ama yaşayan için kolay edileceğini yutturacak kadar ıstırap dola günlerin habercisi aslında.

Bir gün seni de bu süreç yoracak ve istemeyeceksin.”

Birilerinin adına konuşmaktan hoşlanmazdım ama bu durum, diğer her şeyden çok başkaydı. Bile isteye birini kendi belirsizliğimize çekmek bencilik olurdu. Ne yaşanacağını bilerek kabul ediyorsa artık bu onun kendi tercihiydi. Bu da oluşabilecek sorunlarda elini güçlendiren en kuvvetli öğe olurdu.

‘Ben annen değilim. Sen de baban değilsin.

O yüzden yaşıyıp görmekten başka çaremiz yok.”

“Doğa.”

‘Efendim. Lütfen kötü bir şey söyleme.”

Ne dersem diyeyim pes etmeyeceğini vurgulayan kız, umudunu kırmak hiçbir şey istemediğini kilometrelerce öteden, kuru bir mesajla nasıl bastırabilmişti? Daha birkaç hafta öncesine kadar tanımadığım birinin baskı ettiği neden bu kadar önemliydi? Odadakilerin durumunu kontrol ettim. Hepsi yeni başlayan maça odaklanmıştı. Yine de mümkün olduğunca aklı bir fotoğraf çektim. Tam kalbimi işaret ederek ...

“Bu kalp burada attığı sürece seninle her zorluğa varım.”

‘Ben de yorulmaya varım. Yeter ki dinleneceğim yine sen ol.”

DOĞA

Uyku hâlinde çekildiğimi hissettiğimde hiç kıpırdamadan uyuduğumu fark ettim ya da uyanmak üzereyken yine aynı pozisyonu almıştım. Aslında her yanımın sızlamasından ilk seçeneğe daha fazla ihtimal veriyordum.

Kirpiklerimi usulca araladığımda karşımda beliren yüz Doğukan'a aitti. Dün gece arkadaşları geç vakitte gitmiş, yine de sözünü tutmuş ve beni aramıştı. Konuşmasak da beraber uyumuştuk. Her zaman olduğu gibi sabaha karşı telefonun kapandığını düşünmüştüm. Doğukan'ı karşımda, üstelik de uyanık bir şekilde görünce hafifçe ırkıldım.

Ne zaman uyanmıştı ya da ne kadar zamandır beni yüzünde gülümsemeyle izliyordu bilmiyordum. Bir şeyler mırıldanıyor gibiydi ve bir anda sesi duyabileceğim şekilde yükseldi.

"Ey sen ki kâl ettin beni onmaz yakışınla

Ey sen ki gönüller tutuşur her bakışınla..."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandırırken Doğukan melodik bir şekilde bıdıymadığım bir şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Uyku mahmuru çıkartmasıyla bütünleşen bir tını vardı ve sözleri daha da derinlik katıyordu.

"Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince.

Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince,

2.Hüseyin Nihal Atsız'ın "Geri Gelen Mektup" şiiri.

Gün, senden ılık alsa da bir renge bürünse

Ay, sende alıp çelinen, yerlerde sürünse...

O kadar hissederek söylüyordu ki bölmek istemedim ama bana bu işte dikkatli bakarken utançtan kendimi yastığım altına saklamak istiyordum.

"Gönülündeki azgın devî rüzgârlara attım,

Göçlerle günah işlemeyenin zevkini tattım.

Göçler ki birer parçasıdır sende İlah'ın

Göçler ki senin en katı zulmün ve silahın."

Bir anda gülümseyerek, "Vur şanlı silahınla," dedi ve elini göğsüne koydu. "Gönül mülkü düzelsin. Sen öldürüyorken de vururken de fütan."

Oda bir anda alev almış gibiydi. Bir mucize olup pencerenin açılması diledim. Doğukan şarkısını güzel bir gülümsemeyle sonlandırdıktan sonra "Günaydın güzel kuğum," dedi. Gün gerçekten ayınmış mıydı yoksa belki rüya mı görüyordum emin olamuyordum.

"Hayatında hiç bu kadar güzel bir günaydın almamıştım."

Muzur bir çocuk gibi gülümserken, "Hayatında hiç bu kadar güzel izlenim almamıştım," diye fısıldadı. Allah'ım, ses tonunun her şekli neden zamanda ateşleyici bir etkiye sahipti ki?

"Kimin bu şarkı?"

Doğukan yattığı yerden doğrulurken, "Ashında bu bir şarkı değil. Nihal Atsız'ın şiiri. İsmi de Geri Gelen Mektup," dedi. "Bazı sanatçılar bunu şarkıya dönüştürmüş. Grup Volkan'ı biliyor musun?" Başımı hayır anlamadım. "Benim söylediğim onların coverı. Tabii onlar daha güzel söyler."

"Nasıl da alçak gönüllü..."

Ufak bir kılortuyla ben de yatağımda oturur pozisyona geçtim. Kolayca göremeyeceğim utanmış bir gülümseme eşliğinde saçlarını tek eliyle çekti. Ardından bir şey fark etmiş gibi kaşları çatıldı.

"Başın uşağ olsam iyi olacak. Ankara'da vakit bulamam."

"O gün gelmiş miydi artık? Doğukan'a neyle döneceğini sordüğün."

da, "Uçakla," cevabını almak boşa giden bir soru hakkı gibi hissettirmişti. Yürüyerek gidecek hâli yoktu ya.

"Biletini aldın mı?"

Başını onaylarcasına sallayınca, "Hangi ara?" diyesim geldi fakat onun yerine, "Kaçta peki?" diye sordum.

"On iki buçuk."

Anladığımı belli eden bir mırıltı çıkardım. "Oradan buraya yol ne kadar sürüyor?" diye sorduğumda ufak bir hesaplama yapar gibi tavaya baktı.

"İndi bindi derken iki saati bulur. Bensiz iki saat kalabilecek misin?"

Ayağıma kadar getirdiği pası gole çevirmek için, "Tabii ki. Sen olmadığında da akışta kalmam gerekli sonuçta," dedim. Sanki keyfi birazcık kaçmış gibi yüzü asıldı. Bunu söyleyen o değil miydi?

"Asıl sen bensiz iki saate katlanabilecek misin?"

Damağını şaklattığı yetmiyormuş gibi başımı da hayır anlamında salladı. "İki saniyeye bile tahammülüm yok." Bu söylediğinde ciddi miydi yoksa benimle mi uğraşıyordu?

Gözlerimi hafifçe kısararak, "Yalançı," dedim.

Yüz ifadesi önce şaşkınlıkla buruştu. Ardından, "Ne?" sorusu erkekse bir kıkırtıyla döküldü. "TDK yakında sana dava açarsa şaşmam."

Burnundan kol aldırmayan bir ifadeyle çenemi dikleştirdim. "Ellerinden geleni artlarına koymasınlar. Burada geleceğin en başarılı hâkimi duruyor."

Doğukan beğeni dolu bir ifadeyle beni süzdükten sonra, "Hept'be!" deyip elini bacağına doğru coşkuyla vurdu. O an bu rahatlığı aklıma biran getirmişti.

"Oda arkadaşın yok sanırım."

"İşi varmış. Erkenden çıktı gitti." Başımı anladığımı belli edercesine salladım. Onun da yarın dönüp dönmeyeceğini sorduğumda asıl tıym tıym rının Şırnak olduğunu öğrendim. Neden eve çıkmak yerine misafirlereyi tercih etmişti acaba? Sürekli yanındaki kişinin değişmesinden rahatsız değil miydi?

"Derun kaçta?"

Ders mi? Gözüm saate ilişti. Henüz sekiz bile değildi. "On bir buçuk-
a Hep böyle erken mi kalkarsın?"

Sorumla beraber o da saatine bakmış olacak ki, "Yedi mi erken?" diye
endi.

Onun şaşkınlığını katlayan bir ifadeyle, "Değil mi?" diye karşılık
rdım.

"Öğlene kadar hiç uyumadım."

Gözlerim usulca açılırken, "Ciddi misin?" diye sordum. Bir insanın
zi günlerinde bile erken kalkması hayatına bir garezi olduğunu düşün-
lıyordu.

"Aster bir babayla büyüdüm. Öğlen benim için lüks." Bu açıdan ba-
ca doğru olabilirdi.

"Baban çok mu prensipliydi?"

Doğukan güçlü bir ısıklık çaldı. "Bence prensip babamlıydı."

Duyduğum gerçek karşısında boş bulunup yüzüne doğru kahkaha
m. Ardından konunun babasıyla ilgili olduğunu hatırladım ve anında
çıkıp tepkimi bastırdım. "Özür dilerim," dediğimde kaşları hafifçe seği-
rek nedenini sordu. "Komik bir şey yoktu aslında. Gülerек айıp ettim."

"Ayp yatakta olur."

Onun da bu cümleyi boş bulunarak söylediğini şaşkın ifadesinden
alırdım. Birkaç saniye geçti geçmedi durumu toparlamak istercesine
dan sordu. "Ee ikimiz de yatakta olduğumuza göre," diyerek benden
ıy bir atak bekledi. İstedliğini vermeyince kendi cümlesini kendisi ta-
rıladı. "Ayp ettin."

Beni hazırlıksız yakalayacak kadar güzel bir kahkaha attı. Başkasının
ımanı istemeyeceğim kadar çocuksu, neşeli ve masumdu. "Neyse," di-
mı. Önceki gafını kapatmaya çalışan Doğukan, "Hazır vaktimiz var.
kızaklı edelim. Sonra ben berbere, sen okula," dedi. Günün pla-
nı yapmıştı bile.

"Ezredersiniz!" deyip elimi şakaklarıma doğru tuttum.

"Tabii bir ara o elin duruşuna çalışalım."

da, "Uçakla," cevabını almak boşa giden bir soru hakkı gibi hissettirmişti. Yürüyerek gidecek hâli yoktu ya.

"Biletini aldın mı?"

Başını onaylarcasına sallayınca, "Hangi ara?" diyesim geldi fakat onun yerine, "Kaçta peki?" diye sordum.

"On iki buçuk."

Anladığımı belli eden bir mırıltı çıkardım. "Oradan buraya yol ne kadar sürüyor?" diye sorduğumda ufak bir hesaplama yapar gibi tavana baktı.

"İndi bindi derken iki saati bulur. Bensiz iki saat kalabilecek misin?"

Ayağıma kadar getirdiği pası gole çevirmek için, "Tabii ki. Sen olmadığında da akışta kalmam gerekli sonuçta," dedim. Sanki keyfi birazcak kaçmış gibi yüzü asıldı. Bunu söyleyen o değil miydi?

"Asıl sen bensiz iki saate katlanabilecek misin?"

Damağını şaklatmış yetmiyormuş gibi başını da hayır anlamında salladı. "İki saniyeye bile tahammülüm yok." Bu söylediğinde ciddi miydi yoksa benimle mi uğraşıyordu?

Gözlerimi hafifçe kısıp, "Yalançı," dedim.

Yüz ifadesi önce şaşkınlıkla buruştu. Ardından, "Ne?" sorusu erkeksi bir kıkırtıyla döküldü. "TDK yakında sana dava açarsa şaşmam."

Burnundan kıl aldırmayan bir ifadeyle çenemi dikleştirdim. "Ellerinden geleni artlarına koymasınlar. Burada geleceğin en başarılı hakimi duruyor."

Doğukan beğeni dolu bir ifadeyle beni süzdükten sonra, "Heyt be!" deyip elini bacağına doğru coşkuyla vurdu. O an bu rahatlığı aklıma birini getirmişti.

"Oda arkadaşın yok sanırım."

"İşi varmış. Erkenden çıktı gitti." Başımı anladığımı belli edercesine salladım. Onun da yarın dönüp dönmeyeceğini sorduğumda asıl tayıp yerinin şırmak olduğunu öğrendim. Neden eve çıkmak yerine misafirhaneyi tercih etmişti acaba? Sürekli yanındaki kişinin değişmesinden rahatsız değil miydi?

"Dersin kaçta?"

Ders mi? Gözüm saate ilişti. Henüz sekiz bile değildi. "On bir buçuk-
2 Hep böyle erken mi kalkarsın?"

Sorunla beraber o da saatine bakmış olacak ki, "Yedi mi erken?" diye
sordu.

Onun şaşkınlığını katlayan bir ifadeyle, "Değil mi?" diye karşılık
verdim.

"Öğlene kadar hiç uyumadım."

Gözlerim usulca açılırken, "Ciddi misin?" diye sordum. Bir insanın
göl günlerinde bile erken kalkması hayatına bir garezi olduğunu düşün-
düğüydü.

"Asker bir babayla büyüdüm. Öğlen benim için lüks." Bu açıdan ba-
baca doğru olabiliirdi.

"Baban çok mu prensipliydi?"

Doğukan güçlü bir ısıklık çaldı. "Bence prensip babamıydı."

Duyduğum gerçek karşısında boş bulunup yüzüne doğru kahkaha
attım. Ardından konunun babasıyla ilgili olduğunu hatırladım ve anında
o pıktı tepkimi bastırdım. "Özür dilerim," dediğimde kaşları hafifçe seğir-
terek nedenini sordu. "Komik bir şey yoktu aslında. Gülerek ayıp ettim."

"Ayıp yatakta olur."

Onun da bu cümleyi boş bulunarak söylediğini şaşkın ifadesinden
fıkıldadım. Birkaç saniye geçti geçmedi durumu toparlamak istercesine
babanı sıvadı. "Ee ikimiz de yatakta olduğumuza göre," diyerek benden
harş bir atak bekledi. İstedliğini vermeyince kendi cümlesini kendisi ta-
namladı. "Ayıp ettin."

Beni hazırlıksız yakalayacak kadar güzel bir kahkaha attı. Başkasının
görmesini istemeyeceğim kadar çocuksu, neşeli ve masumdu. "Neyse," di-
yerek az önceki gafını kapatmaya çalışan Doğukan, "Hazır vaktimiz var.
İçlikte kahvaltı edelim. Sonra ben berbere, sen okula," dedi. Günün pla-
nını yapmıştı bile.

"Emredersiniz!" deyip elimi şakaklarıma doğru tuttum.

"Yalnız bir ara o elin duruşuna çalışalım."

"Nesi varmış?" diye sorarken göz ucuyla şakaklarımda duran ele baktım. Gayet normal, filmlerde gördüğüm gibi vermiştim selamımı.

"O serçe parmak neden havada kontes?" Açımı değiştirerek gerçekten de havada olan parmağıma baktım. Onu da diğerlerinin yanına yapıştırdım. "Böyle daha iyi," dediğini duydum. "Hadi bakalım. Açlık sınırını geçmeden ben kahvaltıya iniyorum."

"Afiyet olsun."

Bu sefer, "Gel beraber olsun," diyen oydu. Bense sadece gülümseyerek, "İnşallah" deyip telefonu kapattım. Bundan sonra bana bir gün değil, bir ömür gerekiyordu ama bunu şu anda bilmesine gerek yoktu.

DOĞUKAN

Hızlı bir kahvaltının ardından yakınlardaki berbere gittim. Saçlarımı kestirmeden önce fotoğrafımı çekip, "Öncesi," yazarak gönderdim. Doğanın şu anda okul için hazırlandığını tahmin ederek telefonu kapattım. Tam kotumun cebine sokmak üzereydim ki ekranıma bir mesaj düştü.

"Berber bir girişimiz vardı..."

"Hazırlandın mı sen?"

"Şimdi çıkıyorum."

Mesajı okurken ekranıma bir fotoğraf düştü. Doğa her zamanki güzellikle karşımdaydı. Bu kız hiçbir şey yapmasa bile dikkat çekiyordu. Şu anda üzerindeki kıyafetlerin bir albenisi yoktu ama Doğa'nın kendisi albeniydi.

"Senden bir de çıkışımız var pozunu da bekliyorum."

"Sana muhteşem değişimimi gösterme fırsatını kaçırmıyım?"

"Süreyya Hanım'ınki gibi mi?"

"Anlamadım?"

"Bekliyorum."

Söylediği kadını tanımıyordum. Açıkçası sorgulamaya da vaktim yoktu. Berberin çırağı beni çağırınca telefonu kararttım. "Asker misin abi?" Gösterdiği koltuğa oturdum. Burada kime güvenip kime güvenmeyeceğimi bilemediğimden, "Polisim," dedim. Çırak çocuk beni tıraş

hazırlarken gülümsedi. "Bir şey içer misin?" İstemediğimi belli edercesine başımı savurdum. Her şeyi hazırladıktan sonra ustasına seslendi.

Hünerli elleri var diye anılan adam işinde gerçekten profesyoneldi. Müşterisini muhabbete tutarken tıraşın ne zaman bittiğini bile fark etmiyordu. "Eyvallah abi. Borcum ne kadar?" Uzun zaman sonra kendimi tekrar subay tıraşlı görmek iyi hissettirmişti. Adama istediğinden bir tık daha fazla bir ödeme yapıp dükkândan çıktım. Saçlarımın kusalmasıyla havanın geçişlerini daha fazla hissetmiştim. Berberin görüşünden çıkar çıkmaz Doğa'ya, "Sonrası," başlığıyla bir fotoğraf attım. Şu anda derste olmalıydı. Yine de mesajım anında görüldü.

"Woaw muhteşem değişim gerçekten."

"Dalga mı seziyorum?"

"Estagfurullah."

"İnsan beğendim, beğenmedim, eh işte falan der."

"Ben seni hep beğeniyorum ki."

"Sen beni mi geçiştiriyorsun?"

"Gerçekten çok beğendim."

Ama öncesi ve sonrası olarak erkeklerde çok aşırı fark olmuyor ya...

O yüzden takıldım azıcık."

"Nasıl fark yok ya. Yanlarım resmen 1 numara."

"Diğerinde kaçtı?"

"İki," dediğinde şok olmuş bir emoji göndererek, "Aman Tanrı'm!" dedi. Abartılı tepkisine gülüp geçmem gerekiyordu ama ben bozulmuşum. Fotoğrafları atarken bir beklentim yoktu üstelik.

"Tamam Doğa. Bir gün saçlarımı nasıl olmuş diye sorarsan, kırıklarını aldırmana aynı tepkileri vereceğim."

"A ah alındın mı sen?"

"Yok canım ne münasebet."

"Yakındır. Elbet gidersin kuaföre."

"Alınmışsın."

"Neyse... Sen derste değil misin? Dersini dinlesene."

"Kalaklarım hocada."

"Gözlerine de ihtiyacın olmalı. Hadi dersine odaklan."

"Sen böyle küsken odaklanamam."

"Seni üzme için söylemedim. Samimiyetimize güvenerek
takılıyordum sadece."

"Ben de seni üzme için söylemeyeceğim merak etme."

"Sadece samimiyetimize güvenerek takılacağım."

"Tahmin ben çok uzun zamandır kuaföre gitmiyorum."

"Şuana küsmen gereken konular olabilir."

"Kuaföre gitmeyen bir kadın."

"Ya Rabb'i daha ne kadar alametini göstereceksin"

"biz aciz kullarına. Kopar kıyameti gitsin."

"Benden bu kadar mı sıkıldın?"

"Kıyamet koparsa ayrılırız farkındasın değil mi?"

"Ben amel defterimizi ayarladım. Sen dert etme."

"Çarpılacak deli."

"Evvelim sen oldun. Ahirim sen."

"Tamamı anladık. Bugün romantik tarafından kalktın."

Sabahki söylediğim şarkıya atıfta bulunmasıyla gülümsedim.

"Bugün senli tarafımdan kalktım ve çok sevdim."

"Sanırım bundan sonra hep bu tarafa ihtiyacım olacak."

Mesajımı okuduğu anda gülümseyen bir emoji gönderdi. "Aramıza
kapanan telefonlar girmediği sürece neden olmasın," yazdığında ben de
benzer bir şekilde gülümsedim. Resmen mesajlarını geciktirmeyeceğim
derken olduğum yere çakılmışım. Pasajın içindeki çay ocağına doğru iler-
lerken neden kuaföre gitmediğini sordum. Bu benim için merak uyandı-
ran bir konuydu. Annem ve kardeşim dâhil kuaföre gitmeyen bir kadın hiç
bilmiyordum.

"Trajikomik bir mesele."

Ortaokulda kuaför yüzünden bitlendim. Gaz yağıyla saçlarımı yıkadık.
Kır etmedi belime kadar olan saçlarımı kısacık kesmek zorunda kaldık

ve bende bir nevi travma oldu. Saçlarımı kendim keserim, şekillendiririm, artık boyamıyorum da."

"Şu anda saçların çok güzel gözüküyor.

Ayrıca yanındayken berber aramak

zorunda kalmayacağıma sevindim."

"Teşekkür ederim. Seninkiler de öyle.

Bana güvенеbilecek misin? Saçların konusunda biraz hassas gibisin."

"Şükürler olsun.

Demek ki senden iltifat alabilmek için önce gazlamak gerekiyormuş.

Sana gözüm kapalı canımı emanet ederim, saçımı mı etmeyeceğim."

"Gaz mı? Saçlarım güzel değil yani öyle mi?"

Gülümsemekle yetindim. Göğüs cebimde duran, yirmi sekiz dakikadan sonra her an benimle olan peçeteyi, daha doğrusu içindeki tel bir tel saçın fotoğrafını çektim. Tüm koşturmama, gittiğim kilometreleri rağmen kolumdaki bozkurt peçine sıkı sıkı takılmış olan uzun tel, bana Doğa'dan hiçbir zaman vazgeçmemem gerektiğini hatırlatmak için vardı sanki. Fotoğrafi görür görmez, "O ne?" diye sordu.

"O gece dönerken peçimin cırtına takılmışız."

"Ve sen de incecik bir saç telini peçete içinde saklayıp

yanında mı taşıyorsun?"

"O incecik saç teli diye kestirip attığın şey bana

senin gerçek olduğunu hatırlatıyor.

Ve evet her an yanımda.

Çünkü bu aramızdaki mesafeleri

geçici olduğunu hissettiriyor.

Umut senin saç telinde Balerin."

"Doğukan.

Ben ağlıyorum..."

"Sakin. Şu an sarılabileceğim bir mesafede değilsin.

Lütfen ağlama."

Panik duygusu damarlarımda dolaşmaya başladı. Onu ağlatmak en son isteyeceğim şey bile olamazdı ama şu anda ağlıyordu. Üstelik ders-
tiydi. Arayarak bile yanında olamıyordum. Bu çaresizlik hayatımdaki tüm
zortuklardan daha çileliydi sanki. Ya biri ağladığını görürse... Ya ağladı-
ğını gördüğü için yanında olursa... Benim yapamadığımı ya başka kollar
yaparsa...

"Doğa ağlaman için söylemedim. Lütfen güzelim.

Derstesin bak, arayamıyorum da. Lütfen."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Bu söylenebilecek bir şey değil.

Konusu açılmasa yine söylemezdim."

"Sen çok güzelsin."

"Ben bu zamana kadar hiç böyle özel hissetmedim.

Böyle güzel sevilmedim."

Ağladığı yetmiyormuş gibi bir de ağlamaklı emoji gönderiyordu.
"Çok teşekkür ederim çok!" yazdığında, "Ben teşekkür ederim can yolda-
şım olduğun için," dedim.

"Ama lütfen ağlama artık.

O kırmızı burunlu hâlinin bana özel kalmasını istiyorum."

Gülümseyen bir emoji attı. Nedense gülümsediğine inanmak is-
tedim.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Soğuyan çayıyla bakışıyoruz. Önce onun gönlünü alacağım.

Sonra da misafirhaneye dönüp banyo yaparım.

Ah bir de eşya toplama belası var..."

"Oo... Bayağı yoğunmuşsun.

Akşama işe gidecek misin?"

"Mecburen."

"O zaman ben seni daha fazla tutmayayım."

Konuşmanın bittiğini gösteren bu mesajları sevmez olmuştum.
Biraz daha iyi olup olmadığını sordum. Masanın altından çektiğini dü-

şündüğüm bir fotoğraf attı. Gözleri hâlâ dolu doluydu ama yüzü gülüyordu. Buna da şükür diye düşünürken ben de ona çay bardağımla bir fotoğraf attım.

"Gönlünü almışa benziyorsun."

Gülümsedim.

"İyi dersler."

DOĞA

Bir insana değer vermek, kalbine dokunmakla eş değerdirdi aslında. Çünkü hayatında iz bırakırdınız. İlişkinizin gittiği yönü bile aslında o verilen değer belirledi. Doğukan tek bir tel saçına bile sahip çıkmıştı. Üstelik sadece can yoldaşırken. Tanıştığımızdan beri kalbim onun parmak izleriyle doluydu. Bu zamana kadar değer görmediğimi, o yaralarımı ilgisiyle sararak gösteriyordu. Kendimi çok önemli biriymişim gibi hissediyordum. En azından Doğukan'ın hayatında öyleydim.

Yorgunluğunu söyledikten sonra onu rahatsız etmemek için mesaj atmamıştım. Aklımı bilmem ama kalbimin bir yanı sürekli onu düşünüyordu ve açıkçası onunla konuşmadığımız anların hepsini kaybedilen zaman olarak görmeye başlamıştım.

Bir anda masanın üzerindeki telefonum titreyince irkildim. Saniyelik bir hareketle telefonu elime aldım. Gözlerim sınıfı, en çok dersi bitirmek üzere olan hocayı taradı. Neyse ki gelen mesajdı ve kimsenin dikkatini çekmemişti. Kalp kalbe karşı diye düşünmek isterken gelen mesajın Simge'den olduğunu görmek yüzümdeki gülümsemeyi başlatmadan bitirdi.

"Doğa neredesin? Kadıköy'deyim. Buluşalım mı?"

Kaçak göçek okuduğum mesaja cevap vereceğim sırada hoca dersi bitirdi. Sınıf zengin kalkışıyla ayaklandı. Gürültüyü fırsat bilerek Simge'yi aradım ve telefonu omzum ve kulağım arasına sıkıştırarak eşyalarımı toplamaya başladım. Kısa bir çalışın ardından, "Alo?" sesi duyuldu.

"Sim dersteydim. Şimdi çıkıyorum. Ne işin var bu tarafta?"

"Ufak bir işim vardı. Erken bitti. Buraya kadar gelmişken seni göreyim dedim. Tabii müsaitsen."

Çantamı koluma takarak ayaklandım. Telefonumu tekrar elime alırken, "Müsaidim ama şimdi çıkıyorum okuldan," dedim. "Kadıköy'e inmem uzun sürebilir. Tam olarak neredesin?"

"Sizin okula yakınım. Biraz oyalan. Geldiğimde arayayım seni."

"Yaklaşırken ara ama girişe gelmem uzun sürebilir."

"Tamam bebek."

Telefonu kapatıp sınıftan çıktım. Oyalanmak için fotokopi işlerimi hallettim. Neredeyse işlerimin bitmesiyle gelmesi kafa kafaya gelmişti. Aradığı gibi ana giriş kapısına doğru yöneldim. Havanın kararmış olması Doğukan'a haber verme ihtiyacını doğurmuştu sanki. Arayamazdım ama mesaj atabilirdim. Acaba işlerini halledebilmiş miydi?

"Toparlanabildin mi?"

"Doğa!"

Simge'nin seslenişiyle başımı telefondan kaldırdım. Otuz iki dişini gösterircesine el sallayan kıza doğru adımlarımı hızlandırdım. "Şükür kavuşturana ya," diyerek sıkıca sarıldığım arkadaşım her zamanki sitemini yapmayı ihmal etmedi.

"Ben gelmesem senin bizim taraflara geleceğin yoktu."

"Sana Zeytinburnu'nda otur diye ben söylemedim."

"Ofisin oraya taşınmasını da ben teklif etmedim."

Liseden beri kopmayan bağımızı inceltme görevini İstanbul'un farklı semtleri üstlenmişti. "Neyse şu an buradasın ya önemli olan o," diyerek tekrar sarıldım. "Ne yapmak istersin?" diye sorarak Simge'den ayrıldım.

"Çok acıktım."

Simge'nin ne söyleyeceğini bildiğim için onunla aynı anda, "Çok acıktım," dedim. Yalandan bir bozulma ifadesiyle koluma vurdu. Kıkırdadım. "O zaman önce bize uğrayalım. Şu eşyalardan kurtulayım. Sonra Bağdat Caddesi'ne iner bir şeyler yeriz." Simge koluma girdi ve yürümeye başladık. O sırada telefonuma bir mesaj geldiğini hissettim. Simge'nin telefonuna bakmasını fırsat bilerek mesajı açtım.

“Evet. Sen ne yaptın? Neredesin?”

“Blok ders, ardından ara ve bir ders daha. Pert oldum.

Sürünerek eve gitmeye çalışıyorum.”

“Ve yine beni aramıyorsun.”

“Ama bu sefer haklı bir nedenim var. Yalnız değilim.”

“Kiminlesin?”

“Liseden bir arkadaşım.”

“Kim?”

“Simge.”

“Planlı mıydı yoksa sürpriz mi yaptı?”

Sorguya çekiliyormuşum gibi hissederken, “Sürpriz yaptı. Bir iş için bu tarafı gelmiş. Gelmişken bana da uğradı,” dedim. Kalıp kalmayacağını sorduğunda, “Razı edebilirsem kalır,” yazdım.

“Eve mi fakılacaksınız?”

“Hayır. Eve uğrayıp çıkacağız.

Caddeye inip yemek yeriz dedik.”

“Cadde?”

“Bağdat Caddesi.”

“Orada nereye gideceksiniz?”

“Konuşmadık daha ama Çayla'ya gidebiliriz.”

“Anladım,” demekle yetindi. Neden bilmiyorum ama bu haberden pek hoşlanmadığını hissettim. “Sen ne yapıyorsun?” diye sorduğumda çte olduğunu yazdı. Bunu biliyordum zaten. O sırada kulağımın dibinde Simge'nin sesi duyuldu.

“Sen kimle konuşuyorsun?”

Simge'nin ne zamandır beni izlediğini bilmiyordum fakat gözlerinin telefon ekranında olmasından rahatsız olmuşum. “Kurşun Asker mi?” diye sordu. “O kim?”

Doğukan'ı anlatmak istemiyordum ama yakalandığım içinde bir şey söylemem gerekiyordu. Yalan söylemek konusunda iyi değildim. Özellik-

le de beni yakından tanıyan arkadaşıma. Bu yüzden, "Bir arkadaş," dedim. Genç tabirim Simge'nin tek kaşını havalandırdı.

"Benim yanımda bile mesajlaştığın ve yüzünde fark etmediğin bir gülümseme yaratan *bir arkadaş* demek istedin sanırım."

Gözlerimi devirdim ve bu cümleyi bahane ederek kolundan çıktım. "Senin sürekli yaptığın şey, demediğime şükret," dediğimde gözleri meydan okurcasına kısıldı.

"Bana bile laf yetiştirdiğine göre sandığımdan özel bir arkadaş." Ağzımdan laf almaya çalıştığını fark ettim. Telefonuma gelen mesajı bakmak için gözlerimi ekrana çevirdim. Doğukan elinde çay bardağıyla fotoğraf atmıştı.

"Çay'la oturuyorum."

Gülmekle iğrenmek arasında kalan bir yüz ifadesiyle ekrana baka kaldım. "Üzerinde kamuflaj var," dediğinde hızla telefonun ekranını kararttım. Simge yürümeyi bırakınca birkaç adım önüne geçtim. Geldiğini anlayınca arkamı döndüm. Şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Konuştuğun adam asker mi?" Doğukan'ın mesleğini gizlemek istediğini bildiğimden cevap vermedim.

"İnanmıyorum Doğa! Seni bir askerle yan yana düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi."

Bu neden kulağıma hakaret gibi gelmişti. "Neden?" diye sorduğunda yürümeye devam ederek yanıma geldi.

"Sen Engin'i bile tüm gün okulda olmanıza rağmen dışarıda buluşmadığınız için darlayan biriydin. Hangi ara mesafelere âşık oldun?"

"Âşık falan değilim."

"Ama belli ki olmak üzeresin."

"Saçmalama," diyerek yürümeye başladım. Biz bu yola can yoldaşı olmak için çıkmıştık ve âşık olmayacağınıza dair birbirimize söz vermiştik. Sözümü çiğneyecek değildim. Sadece biraz fazla hoşlanıyordum o kadar.

"Sen kendini kandır," diyerek yanımda yürümeye başladı. "Bir gün ben âşığım diye ararsan sana bugünü hatırlatacağım." Simge'ye cevap vermek yerine dakikalardır beklediğim adama mesaj attım.

"Bazen bir çay bardağı olmak istersin yazacaktım ama..."

Espri yaptı bal kabağı olarak değiştiriyorum."

Sen zaten çay bardağı gibisin de benim nerem bal kabağı gibi?"

"Çay bardağı gibi miyim?"

"Evet. İnce belli."

"Hem de ince belli?"

"Buradan bakınca öyle gözüküyor."

"Mesafe uzak ya yanlış görmüşsündür."

"Uzakları yakın edenim."

"Belki de gözlerim senden başkasını görmediği içindir o."

Okuduğum mesajla içimdeki coşkuyu gizlemek için ne yapacağımı şaşırđım. Neyse ki Simge biriyle konuşuyordu. Bedenimin ısındığını hissediyordum. En çok da yanaklarımın.

DOĞUKAN

"Doğı! Şırnak'taki son devriyen için hazır mısın?"

Osman dinlenme odasına daldığında başını telefondan kaldırdım. İp çakaya vurmaya çalışıyordu ama gideceğim için üzgün olduğunu ses tonundan bile anlayabiliyordum. "Ne zaman çıkıyoruz?" diye sorduğumda odanın duvarındaki saate baktı.

"Buçukta teker döner," dediğine ben de saate baktım. On beş dakika vardı. En azından Doğa'nın sağ salım eve gittiğini öğrenmeme yeterdi.

"Devriye bitince de veda çayı içelim diyoruz."

Duyduğum şeyle suratım buruşurken, "O ne lan?" diye sordum.

Buruk olduğunu hissettiğim bir ifadeyle, "En sevdiğin şey çay olunca onunla veda edelim dedik," diye cevap verdi. "Bizi güzel hatırla."

Osman'ın yüzüne sert bir ifadeyle baktım. "Oğlum bir daha görüşmeyeceğiz gibi konuşmasana."

"Orasını Allah bilir."

Tövbenin ardından sabır çekerek başımı salladım. Osman kapının eşğine vurarak, "On beş dakika umarım telefondakine yeter çünkü senden bir süre haber alamayacak," dedi. Kinayeli gülüşüne küfredtiğimi duyunca kahkaha atarak gözümün önünden kayboldu ve ben de devriyeye çıkmadan önce kalan dakikalarımı en verimli şekilde geçirmek için Doğa'nın mesajına tıkladım.

"Ankara'ya döneceğin için heyecanlı mısın?"

"Annemi görecekğim için heyecanlıyım,

Yoksa Ankara sadece bir şehir,

Ama okul değiştirmeyi düşünürsen iş değişir bak."

"Nasıl heyecanlıdır şimdi.

Keşke..."

"Sağ salım döndüğümü görmek için evet,

Abimden sonra benden mesleğimi bırakmamı istedi."

"Kızma. Annen de kendine göre haklı."

"Kızmiyorum. Ondan içimdeki sevgiyi anlamasını

da beklemiyorum. Ama kanımı vatan millet aşkıyla

akarken başka bir meslekte mutlu olamam."

"Bir gün ayrılmayı düşünümüyor musun?"

Ne bileyim evlenmek istediğinde, çocukların falan olduğunda."

"Tek duam ölürken de üzerimde bu üniformanın olması

Babam ve abim gibi şehadet şerbeti

içmeyi dört gözle bekliyorum."

"Allah korusun dersem bana kızar mısın?"

"Kızmam ama yine de deme.

Şehit olarak ölmek kadar şanslı bir şey yok.

Merak etme o şans bana vurmaz zaten."

"Neden öyle söyledin?"

"Tüm şansımı sende kullanmışım gibi hissediyorum."

"Pişman mısın?"

"Neyden?"

"Hayatına beni dâhil etmekten."

"Bu hayatta şehit olacağım haberi gelse ne kadar
mutlu olacaksam, sen hayatımda olduğun için o kadar
mutluyum ve hayır pişman değilim."

"Bu çok değerli."

"Senin değerinden o."

"Peki... Şehit olamayacağımı düşünüyorsun ya. Belki ileride
bir gün çocukların olduğunda mesleği bırakmayı düşünürsün."

Konu neden sürekli buraya geliyordu bilmiyordum ama, "Arada bir
sana hatırlatmak gerekiyor sanırım," yazıp gönderdim. "Ben evlenmeye-
ceğim güzelim. Ayrıca çocukları başkasının olduğunda seviyorum. O so-
runluluk her şeyden büyük."

"Nolen? Küçük küçük Doğukanların olsa fena mı olur?"

"Baba, baba," diye etrafında döndüklerini hayal etsene."

"Köpek balıkları gibi diyorsun?"

"Saçmalama."

"Çocuk düşüncesi değil mi? Bence de saçma..."

Doğa gözlerini deviren bir emoji gönderdikten sonra, "Peki o zaman
ödece merak ettiğim için soruyorum," yazdı. Bir gün evlendiğini hayal
edelim ve çocuğunun olacağı haberini aldın." İsteddiği cevapları almadan
birşeyin peşini bırakmıyordu. Sorun şu ki böyle konuları onunla konuşmak
kalbine hiç mantıklı gelmiyordu. Saate baktım. Beş dakikam kalmıştı. O
nızden konuyu kapatırcasına mesaj attım.

"Hayır etmeyelim."

"Dünbozanlık yapma. Mesela diyorum."

"Eve hâlâ varamadınız mı? Ayrıca arkadaşına ayıp olmuyor mu?"

"Konuyu değiştirme çabamı yemezler gülüm."

"Buradan TDK yetkililerine sesleniyorum.

Zordayız. Kekoluğa doğru kayıyoruz. Yardım edin."

"Ama çok merak ediyorsan söyleyeyim.

Eve geldik ve Simge yatakta değil. Yani ayıp olmuyor.
O da telefonda şu anda, fanfinisiyle konuşuyor."

"Fanfini nedir ya?"

Hâkim olacak birine yakışıyor mu? Sevgilisi desene."

"Daha olmadım istediğim gibi konuşurum.

Ayrıca sevgilisi değil. Flörtü, o yüzden öyle söyledim.

Şimdi mızıkçılık yapma ve, 'Kızın mı olsun isterdin oğlun mu?'
sorusuna cevap ver."

"İlla bir cevap vermem gerekiyorsa sağlıklı olalım yeter diyorum."

"Klişe."

"Beğenirsen."

"Mutlaka ağır basan bir taraf olur. Hiç mi hayal etmedin?"

"Etmedim."

"O zaman şimdi et."

"Doğa çok isim var güzelim."

"Ya... Mızıkçılık yapma.

Bu soruya kadar işin olduğunu söylemedin."

Nefesimi sıkıntıyla dışarı üfledim. Bu zamana kadar evlenmeyi düşünmemiştim ki çocuk hayali kuracaktım. Yine de Doğa'yı kırmamak için kısa bir an düşündüm. Kız çocuk ve erkek çocuk arasındaki farkları değil ama zihnimde beliren uzun dalgalı saçlı bir kız çocuğu sanırım tarafımı belli etmişti.

"İlla birini seçmem gerekiyorsa, sana benzeyecekse kızım olsun."

"Yaa... "

"Benim gibi bir kızla baş edebilecek misin peki?"

"Bence antrenmanım iyi gidiyor," diyerek gülümsedim. Bu sefer de adını ne koymak istediğimi sordu. "Hiç düşünmediğim bir şey için isim mi soruyorsun?" dediğimde, "Evet. Aklına ilk geleni söyle hadi," yazdı.

"Doğa."

"Dı rit. Geçersiz isim. Başka düşün."

O an aklıma operasyon sırasında evine girdiğim yaşlı kadın ve toruna geldi. Beni süper kahraman olarak gördüğünü hatırlamak yüzümü güldürmüştü. Tıpkı tüm stresimin ortasındaki konuşmasıyla bir anlığına bile olsa beni o ortamdan çekip çıkardığı günkü gibi.

"O zaman Akşın."

"Çok güzel bir isim."

"Dur bir dakika... Akşın kim?"

"Doğmamış kız çocuğum."

Doğa gözlerini deviren bir emoji gönderdi. Aklıma neden o isim geldiğini sordu. O kız çocuğunu ve düşüncelerini düşününce aklıma tek bir şey geliyordu. "Saflığı simgelediği için olabilir," yazdığımda, "Yemedim," diye karşılık verdi.

Onu inandırmak için bir şey yapmama gerek yoktu. "Bulurum o Akşın'ı," yazdığında yüzüme tatlı bir tebessüm yerleşti. "Umarım bulursun," dedikten sonra konuyu kapatmak istercesine, "Şimdi sen söyle bakalım," dedi.

"Kız mı erkek mi?"

"Sağlıklı olması öncelikli tabii ki ama ben erkek isterdim."

"Bir nedeni var mı?"

"Kızlar çok babacı oluyor ya. Paylaşamam ben sevdiğimi."

"Hangi sevdiğini?"

"Şef Orosını karıştıрма. Rabb'imın gücüne gitmesin."

Sanırım bu, "Eşimi paylaşamam," demek oluyordu. Durup düşününce benzer bir durumda kalsak ben de benzer bir cevap vereceğimi düşündüm.

"Erkekler de anneci oluyor. Onu ne yapacağız?"

"Onu da babası düşünsün."

"Sen kesin ismini de düşünmüştündür."

"Evet. Çok seviyorum bu ismi."

"Olmayan çocuğu kıskanacağım şimdi."

"Sonuna Han da koy bari Türklüğümüz yürüsün."

"Metchan. Rabb'im sen konuyu biliyorsun."

Bu çocuk konusunun fazla uzadığını hissederken ne zaman çıkacaklarını sordum. "Simge telefonu kapatır kapatmaz. Fanfinisi de bu taraflar daymış. Buluşmaya ikna etmeye çalışıyor." Okuduğum mesajla kaşlarım çatılırken, "Seni ekecek mi yani?" yazdım.

"Hayır tabii ki."

"Dı rıt. Yanlış cevap."

"Ekmez ya. Gelmeyeceğini söyledi zaten."

Anladığım kadarıyla biraz şansını zorluyor."

"Hadisene lan."

Kapının eşğinde beliren Osman'dan önce saate baktım. Siktir. Hangi ara buçuğu geçmişti. "İyi ki zaman verdik." Osman söylenirken çoktan ayaklanmıştım. Elimdeki telefona gözü kayınca bıkdan bir nefes aldı. "Son mesajlarını at ve çabuk ol. Teçhizatlarını Ejder'e getiririm."

Osman çoktan silahlığa doğru ilerlemeye başlamıştı. Arkasından, "Sen var ya ... Devrelerin hasısın!" diye bağırdım.

Bana bakmadı ama, "Bunu Musti'ye söyleyeceğim," diye karşılık verdi.

Osman'ın tam aksi istikamete doğru yürürken Doğa'nın attığı son mesaja cevap verdim.

"Zorlamasın bençe."

Devriyeye çıkmam lazım. Aklım sende kalmalı mı?"

"Dikkatli olurum. Kalmasın."

"Habersiz bırakma."

"Asla. Dikkatli ol."

"Sen daha çok ol. Görüşürüz."

DOĞA

Simge sıkıntılı bir nefesin ardından telefonunu masaya sertçe bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp caddenin hareketli trafiğine bakmaya başladı. "Ne oldu?" diye sorduğumda omuz silkerek, "Tadım kaçtı," dedi. Tam da o sırada menünün şerbetli tatlı kısmına bakıyor olmam bir tesadüf olamazdı.

"Kaymaklı burma kadayıf?"

"Ne?"

Simge'nin afallamış bakışları bana döndü. Menüdeki şerbetli tatlıların işaret ederken, "Tadını yerine getirelim," dedim. Zayıf noktasının tatlı, özellikle şerbetli tatlı olduğunu bilecek kadar eskiye dayanıyordu dostluğumuz.

"Canım istemiyor," dediğinde kaşlarım hayretle havalandı. Sanırım day düşündüğümünden de ciddiymi.

"Ne olduğunu anlatacak mısın yoksa ısrar kotamı mı doldurmaya çalışıyorsun?"

"İkinci kez ekildim."

"Ekilmek için randevunuzun olması gerekir Sim," dediğimde alt dudakımı öne doğru sarkıttı. "Vardı," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Gündüz işleri olduğunu söyleyerek ekti. Şu anda da arkadaşlarıylaymış. Saate göre haberleşmişiz."

anladım, demekle yettinim ama anlamamıştım. Bir kere eken bin ne neden bu kadar ısrar etmişti ki?

Garson masamıza geldiğinde telefonumun ışığı yandı. Doğukan'ın mesaj attığını gördüğümde hızla kahve siparişimi verdim ve telefonu eli me aldım.

"Ne yaptınız?"

"Çayla'dayız.

Bu sefer devriye erken bitmiş."

"Bitmedi. Seni merak ettim."

"İşine odaklan lütfen,

Vatan sana emanet can yoldaşım."

"Merak etme iki işi aynı götürebilirim.

Geldi mi Simge'nin fanfinisi?"

"Gelmedi."

"Gelecek mi?"

"Bilmiyorum. Şu anda arkadaşlarıylaymış."

"Gelirse tek mi gelir?"

"Nereden bilebilirim Doğukan?"

"Neden sinirlendin ki şimdi?"

"Sinirlenmedim. Sadece tanımam etmem."

"Arkadaşın hakkında bir şey demek istemiyorum. Tanımıyorum çünkü ama bu davranışı hoş değil. Senin için geldiyse seninle vakit geçirmeli. Bu biraz seni kullanmak gibi olmuş."

"Yemin ederim omzumdaki şeytan gibi fısıldıyorsun,

Birazdan kızla kavga edeceğim."

"Kavga etmen için söylemedim.

Hoşlanmadım sadece durumdan."

"Benim de pek hoşlandığımı bir durum değil ama

Simge'yi seviyorum. Rica edince kıyamadım.

Sevenleri kavuşturmayayım mı can yoldaşım?"

"Geldiklerinde haber verir misin?"

"Dikkatli ol."

"Gelirse veririm."

"Sen de."

Telefonun ekranını karattığımda Simge'nin bakışlarının odağında olduğumu fark ettim. İmalı tebessümüne bakmamak için cadde trafiğine göz attım. Hâlâ bana baktığını hissediyordum. En sonunda dayanamayıp, "Ne?" diye sordum. Yüzündeki gülümsemesi fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Hiç," diyerek arkasına dayandı. "Kendin fark edene kadar susuyorum. Elbet konuşacağımız gün gelir."

DOĞUKAN

Devriye biter bitmez soluğu karakolun bahçesindeki çardakta almıştık. Ejder'de olduğumuz süre boyunca elimde telefonu her gördüğünde lıfsokan Osman'ın İbrahim'le beraber çayları almaya gitmesi ayağına kadar gelmiş bir fırsattı. Onun diline daha fazla düşmek istemediğim için bu fırsatı değerlendirdim. Telefonu çıkardığım gibi ilk iş, devriye boyunca yaptığım gibi Doğa'nın mesaj atıp atmadığına bakmaktı. Ardından da çevrim içi olup olmadığını kontrol ediyordum. Çok şükür ki hepsinde de en son benimle konuştuğunu görmüştüm. Yani en azından birileri telefonla aramadıysa ...

Yine mesaj yoktu. Saat fazlasıyla geç olmaya başlamıştı. Hâlâ aynı yerlerde miydi? O çocuk gelmiş miydi? Daha da önemlisi gelirken yanındakilerden birilerini getirmiş miydi? Doğa ile konuşmaya çalışan tipler aklıma gelince yüreğime saçılan nefret tohumları filizleniyordu. Saatlerdir olduğu gibi yine sakin kalmak için Doğa'nın sözünü kendime hatırlattım. Geldiklerinde haber verecekti. Sözlerini tutacağına inanmak isteyen tarafımın gıyıyla mesaj attım.

"Yazmamış olmanı gelmemesine mi yormalıyım?"

Birkaç dakika mesaj ekranında bekledim. Yazmadığı her dakika için de fîlizenen nefret tomurcuklanıyordu. Osmanların geldiğini gorduğum gibi ise ekranı kararttım. Tam da o sırada Doğa mesaj attı.

"Evet. Gelmedi merak etme."

"Eve dönüyoruz şimdi."

Kilit ekranından okuduğum mesajla derin bir nefes aldım. İbrahim çayları dağıtmaya başladı. Osman ise görünürde yoktu. Mesajı açtığım gibi cevap yazdım.

"Dualarımın huyu suyu hürmetine. Çok şükür ya Rabb'î."

"Dua hakkını buna kullandığına inanamıyorum."

"Kalacak mı arkadaşın sizde?"

"Hıhum zor da olsa razı ettim."

"İyi bakalım."

"Pijama partisi yapacaksınız sanırım."

"Dedikodu time."

"Bu dedikodunun içine beni de katacak mısın?"

"Önden bir sufle verdim. Detaya inmeden tabii ki bahsedeceğim."

Elimde telefonla sürekli salak salak

sırıttığımı gördükten sonra deşmeden durmaz."

"Nasıl anlattığımı çok merak ettim."

"Orası bize kalsın."

"Peki bakalım."

"Al bakalım tîmin şahin gözü." Burnuma kadar soktuğu tepside kalan son üç çaydan birini aldım. "Eyvallah," derken gülümsemeyi ihmal etmemiştim. İbrahim bana bakarken, "Seni özleyeceğiz lan," dedi.

"Sen bari yapma oğlum. Ankaralısın. İzinlerde görüşürüz."

"İzinlere kadar kim öle kim kala," dediğinde ters bir bakış attım. Bu meslekte özellikle ölümle ilgili şaka yapılmasından hoşlanmıyordum. "Osman nerede?" diye sorduğumda Şef'in çağırdığını öğrendim. O sırada Doğa ne yaptığımı soran bir mesaj attı. Sanırım beklettiğim için merak etmişti ya da söylemediği şey yüzünden bozulduğumu sanmıştı.

"Sabah ayrılacağım için veda çayı içiyoruz."

"Veda çayı mı?"

"Ehm... Kim kim?"

"Umay ve Hülya yok. Merak ediyorsan eğer."

"Neden? Onlar sana veda etmiyor mu yoksa?"

"Doğa."

"Şamam ya. Kızma hemen canım."

"Canım kelimesinden hoşlanmam."

"Neden?"

**"Herkes kullanana kullanana anlamını
yitiren bir kelime bana göre."**

"Ehm... Bir daha kullanmam o zaman."

"Doğ!"

Uzaklardan gelen Osman'ın sesiyle başımı kaldırdım. Önce nerede olduğuna baktım. Karakol girişinde dikildiğini görünce el kol yaparak ne olduğunu sordum. "Şef seni görmek istiyor!" diye bağırdı. "İmzalaman gereken evraklar varmış." Elimdeki çayı sıcaklığına bakmadan fondip yapıp uzaklandım. Binaya doğru yürürken Doğa'ya hızlı bir mesaj attım.

"Sevinirim. Ne kadar yolunuz var?"

"Sokağa girdik. Neden sordun?"

"Halletmem gereken evraklar var. Mesaj atamayabilirim."

"Tamam sen işine bak," yazıp öpücük atan bir emoji attı. Öpücük atan bir emoji içimdeki duyguları harekete geçirdi. Görmezden gelmeye çalışarak, "Yine de eve girince mesaj at," yazdım. "Emredersiniz amirim!" yazıp bir de asker selamı veren bir emoji attı. Güldüm. Normalde irtite olduğum her şeyi onunla sevmeye başlamıştım.

DOĞA

Yine o yoğun geçen günün ardından uyumamayan bir gecede ydım. Bir kısmına Simge'nin muhabbeti eşlik etse de yarın sabah çok erken kalkacağı için saat geçtiği anda yatmıştı. Onu rahatsız etmemek için ışıkları kapatıp ben de yatağıma uzanmıştım fakat değil gözüme uyku girmez, yatağıma uğrayacağını bile sanmıyordum. Telefona bakmıştım, haberleri okumuştum, hatta okuldaki gruplarda ne konuşulduğuna bile göz atmıştım. Uyuyamayacağıma emin olduğumda Doğukan'ın müsaitliğini sormak için mesaj atmaya karar verdim.

"Hey!"

"Hey. Uyumadın mı sen daha?"

"Sana iyi geceler dilemeden uyur muyum?"

"Sahiden iyi mi gece, ondan şüpheliyim."

Yanlış bir zamanda mesaj attığımı düşünmeme neden olan mesajın ardından, "Ne oldu?" diye sordum. "Biraz yoğun ve telaşlı bir gece geçiriyoruz." Neden bilmiyorum ama iyi olup olmadığını merak ettim.

"Çok şükür iyiyim. Siz ne yaptınız?"

"Muhabbet ettik havadan sudan.

Bol bol Simge'nin aşk hayatını dinledim.

Fanfinisi gelmeyince bayağı üzüldü."

"Ben üzülmedim valla."

Sessizce kıkırdarken, "A ah ne ayıp," yazdım. Yatakta olup olmadığını sordum. Ayıbın nerede olduğunu sorgulayacağını sanırken, "Yarın dersin yok mu? Hadi uyu," yazdı. Meşgul olduğunu düşünerek konuşmayı uzatmamayı düşündüm ama çok da özlemiştim.

"Var ama uykum kaçtı."

"Neden?"

"Ya ben öyleyim biraz."

*Belli bir süreye kadar dayanırsam
sonra uyumakta zorluk çekiyorum."*

"Feki ne yapabiliriz bununla ilgili?"

"Bilmem."

"Simge uyudu mu?"

"Hem de horul horul."

"Müsaitsen ara istersen."

"Bu sefer de ben sana bir şeyler okuyayım."

Böyle bir mesaj gelmesini beklemediğim için şaşkın bir ifadeyle ciddi olup olmadığını sordum. Ardından hayır demesinden korkarak emrivaki yapar gibi, "Olur," yazdım. "Ama bir dakika bekler misin? Kulaklığımı bulmam lazım."

"Tamam bulunca ararsın."

"Görüntülü mü?"

"Nasıl istersen."

"Samam. Arıyorum birazdan."

Tek kişilik odamda fazladan yatak olmadığı için Simge'ye yer yatağı yapmıştık. Kulaklığımın çantamda olduğunu hatırladım. Üzerine basmaya gayret ederek karanlıkta çalışma masamın üzerine bıraktığım çantaya ulaştım. Sessiz bir karıştırmanın ardından kulaklığımı bulduğum gibi yatağıma döndüm. Sabırsızca arama tuşuna basarken bir yandan da kulaklığımı takıyordum.

Çok karanlıktı.

Fakat gece lambasını açarsam Simge'yi uyandırma ihtimalim var-

dı. Açıkçası bugünkü imalarından sonra bir de beni gecenin bu saatinde görüntülü konuşurken yakalamasını istemiyordum. Bu yüzden telefonu daha çok kendime yaklaştırdım ve Doğukan'ın aydınlık bir yerde olmasını umdum.

O sırada görüşüme kamufajlarıyla yakışıklı bir özel harekât polisi girdi. Kalbim her zamanki gibi bir kat daha hızlandı. Çardak gibi bir yerde oturuyor olmalıydı. Oturduğu yer beni aydınlatacak kadar ışıklı değildi. Yine de onu görebiliyordum. Sigarasından nefes alırken bana baktı. Dumanı üflemesinin ardından, "Sizin oralarda elektrik bulunmadı mı?" diye sordu. Gözlerimi devirdim ama görüp görmediğinden bile emin olamayacak bir karanlıktaydım.

"Şaka yaptım şaka. Asma hemen suratını."

Görmüştü ya da tahmin etmişti. Bilmiyordum ama o beni ve verebileceğim tepkileri çok iyi biliyordu. "Neredesin?" diye sorduğumda kamerayı hızlıca etrafında döndürdü. Gecenin karanlığından pek bir şey görebileceğim söylenemezdi. Yine de bana güvenip göstermiş olması mutlu hissettirmişti.

"Eee... Ne okuyacaksın bana?"

Telefonu tekrar kendine çevirip bir yere dayadı. Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve boşa çıkardığı elleriyle önce bir gazeteyi ardından bir broşürü görebileceğim şekilde kameraya tuttu. Dudaklarımdan kaçan ufak kahkahamı anında ellerimle dizginledim. Telaşla gözlerim Simge'ye kaydı. Neyse ki derin bir uykuda görünüyordu.

"Elimizdeki imkânlar bu kadar. Seç bakalım."

"Gazete olsun bari."

Beni tebrik eder gibi bakarken, "Güzel tercih," dedi. Ardından broşürü kenara bırakıp gazetenin sayfalarını karıştırmaya başladı. "İstedğin özel bir sayfa var mı?" diye sorduğunda hangi gazete olduğunu sordum. Bu sefer adını gözüme sokar gibi tutarak, "Hürriyet," dedi. O an kimlerin köşe yazarı olduğunu düşündüm.

"Güzin Abla var mı orada?"

Sayfaları karıştırırken bana öyle bir bakış attı ki az kalsın tekrar kahkahayı basacaktım. "Ne?" dediğimde gazeteyi kapatıp kameraya yaklaştı. "Sana ne milletin ilişkisinden," dedi sakince.

Gülmek için yanağının içine işkence yaparken, "Ama çok eğlen-
meli" dedim.

"Doymadın galiba dedikoduya."

"Ama sen sordun. Neden şimdi mızıkçılık yapıyorsun?"

Ya sabır çekerken sigarasını söndürdü. Sayfaların arasında Güzin
Ama bölümünü aramaya başladı. "Sonra da günlük burcumu okur mu-
sun?" Gazetenin üzerinden bana yine gülümsemelik bir bakış attı.

"Gün bitti yalnız."

Görmese de omuz silktim. "Gerçekleşip gerçekleşmediğini teyit
ederiz."

Gözlerini hafifçe kısarken, "Sen ciddi misin?" diye sordu. Başımı
maylarcasına salladım.

"Burada uyumana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Farkındayım."

"O zaman eğlenmeyi bırak."

Gazetenin sayfasını gürültü bir şekilde açtı ve masanın üzerine bırak-
tı. Sayfaları elleriyle düzeltirken, "Aman iyi. Spor sayfası oku o zaman," de-
dim. Spor sayfasına uyuyacağını söylediğim için mi yoksa sitem etmem-
den kaynaklı mı bilmiyorum, tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Açtım artık."

Önündeki sayfalara baktı. Henüz sesli bir şekilde okumaya başlama-
mıştı ama içinden okuduğunu gözlerinin kıpırdamasından anlıyordum.
"Sardı galiba," dediğimde bana doğru uyan dolu bir bakış attı.

"Okunmaya değer bir tanesini bulmaya çalışıyorum."

"İnsanların dertlerine değersiz mi diyorsun?"

"Bunların yalan olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Bilemeyiz."

Bana saçmaladığını belli eden bir bakış attı ama tartışmayı uzatma-
rak tekrar gazeteye odaklandı. Okumaya başlayacağını boğazını temiz-
leyerek vurguladıktan sonra, "Abimin karısıyla birlikte oldum," dedi. Sa-
sım az önce göz attıklarından biri değildi. Önce şaşkınlık ardından öfkeli
dolu bir ifadeyle, "Şerefsiz," diye mırıldandı. Bir an okumayı bırakacağını

...ayı ara ara okuyuyordum. Onu izlerken olmayan uykum daha da kaçıyordu. Çok doğaldı. Aşırı sempatikti ve nedense bu hallerini sadece bana gösteriyordu. Çünkü birkaç kez arkadaşlarına selam vermek için durmuştu. İfadesi anında ciddiyetle kaplanıyordu.

"İte bak. Behlül sanki. Piç kurusu."

Ağzım açık bir şekilde Doğukan'a baktım. "O senin yengen yengen" diye tepki verdiği yerde kıkırdadım. "Gece gece dert sahibi oldum yemi ederim." Kendi kendine söylenirken bakışları benimle buluştu. "Kapatmana gözlerini sen!" Öfkesinden nasibimi alınca gözlerimi kapattım.

"Geçen sene aldatıldığımı öğrendim. Evliliğimi kurtarmak için mücadele etsem de boşandık."

Öfkeli bir nefes aldığını duydum. "Daha düzgün derdi olan yok mı bu sayfada?" Birkaç saniye sadece nefes alışverişini duydum.

"Kapıma kargo getiren kargocudan hoşlanıyorum.' Yok amına!"

Küfürle karışık kınamasının ardından sayfaları kanştırma sesi duyuldu. "Nerede bu burç sayfası?" diye söylenirken içten içe kıkırdıyordum. Yine de uyumadığımı fark etmemesi için mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Burcumun ne olduğunu biliyor mu diye düşünürken, "Boğa burcu," dedi sanki diğerlerinin arasında bulmaya çalışmış gibi. Kalbim bunu bilmesinin heyecanıyla gümbürdedi. Bana dair hiçbir detayı atlamıyordu sanki.

Doğukan önce benim, sonra kendinin, ondan sonra da diğer burç yorumlarını okurken zihnim iyice ağırlaştı. Ardından gerçekten de spor sayfasına geçti ve onun sesiyle dinlediğim haberler beni tatlı bir uykuya doğru çekti.

DOĞA

Gün ışığı kirpiklerimin arasından sızmaya çalışıyordu fakat o kadar uykum vardı ki inatla açmamak için diretiyordum. Bütün gün uyusam ne olur ki diye düşündüğüm sırada aklıma gelen, şalter etkisiyle gözlerimi açtı. İlk baktığım yer saat oldu. Kahretsin! Uyuyakalmıştım. Dersi kaçırdığım için değil ama biraz daha oyalanırsam Doğukan'ı kaçıracaktım. Yatağın içinde telaşla telefonumu aradıktan sonra parmaklarımı göremeyeceğim bir hızla mesaj yazdım.

"Ne yapıyorsun? Neredesin?"

"Şimdi giriyorum havalimanına."

"Arayayım mı?"

"Silahımı teslim edeyim. Ben ararım."

"Samam. Ben de okul için hazırlanayım."

"En azından diğer yarısma yetişirim."

Doğukan'a yetişmiş olmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım. Yataktan aceleyle kalkıp önce banyodaki işlerimi hallettim. Odama dönüp telefonum çaldı mı diye kontrol ettim. Aramamıştı. Üzerimi değiştirirken bir gözüm sürekli telefondaydı. Silahı teslim etmek bu kadar uzun mu sürüyordu?

Okuldaki derslere göre çantamı hazırladıktan sonra omzuma astım. Kapıya doğru ilerlerken telefonum çalmaya başladı.

"Alo?"

"Telefonun başında mı bekliyordun?" diye sorarken güldüğünü hissettirdi.

Ayakkabılarımı giyerken, "Bir an iyi yolculuklar dileyemeyeceğim diye korktum," dedim. Evden çıkıp kapıyı kilitledim.

"Dersini kaçırdığın için telaş yapman gerekmiyor muydu?"

"Neden beni aramadın?"

"Dersi kaçırmamanın suçlusu mu oldum şimdi?"

"Seni kaçırmamanın suçlusu olacaktın az daha."

Gülümsemediğini işittim. "Çok güzel uyuyordun. Geç yattığın için dokunmak istemedim. Hatta aramayı sonlandırırken çıkan sestən uyanırsın diye bayağı tedirgindim." Hiçbir şey duymamıştım. Sadece Sınge'nin gidişini hayal meyal hatırlıyordum.

Apartmandan çıktığım anda havanın güzelliği gözümü aldı. Sanki bugün her şey biraz daha canlıydı. "Sen uyuyamadın tabii," dediğimde, "Ama dinlendim," diye cevap verdi. Kafa karışıklığıyla kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

"Nefes alışverişinle."

Tam sokağa adım atmıştım ki dondum kaldım. Doğukan'ın telefonunun ucundan, "Bir dakika," dediğini işittim. Gerçekten de bir dakikaya benim de ihtiyacım vardı. Takır tukur sesleri duyarken yürümeye devam ettim. Karşıdan karşıya koşarak geçtim. "Balerin." Doğukan'ın sesi tekrar *telefonun ucunda duyuldu*.

"Kurşun Asker."

Beklettiği için özür diledi. Ses tonu biraz heyecanlı mı çıkmıştı?

"Heyecanlı mısın?"

"Uçağı kaçırmak üzere olduğum için fazlasıyla."

Saate bakmak şu an aklıma geldi. Gerçekten biraz daha oyalanırsa kapılar kapanacaktı. "Silah işlemleri her zamankinden uzun sürdü," dediğinde içimden, "Fark ettim," diye geçirdim. "Kapatalım istersen?"

"Hayır!"

Koştüğünü hissettiren bir ses çıkardı. Sanki onun etkisiyle benim de adımlarım hızlanmıştı. "Kapattın mı?" diye sordu soluk soluğa.

“Hayır buradayım.”

“Kapatma.”

Sürekli birilerinden izin istediğini işitiyordum. Kampüsün bahçesi-
ne çıktığımda telefonun ucundaki gürültünün sakinlediğini fark ettim.
“Sorum yetişmişti. Onunla beraber ben de rahatlamıştım. Doğukan'ın
merae oturduğunu gösteren seslerden sonra kısık bir, “Orada mısın?”
konusu geldi.

“Buradayım. Yetişmene çok sevindim.”

“Sen derse yetiştin mi?”

Fakülte binasına doğru yürürken, “Yetiştim,” dedim. Aldığı derin
nefes kulağımı doldurdu. “Ne zaman kalkıyor uçak?” diye sorduğumda,
“Bazıdan,” dedi. “Şu anda hostesler uçak düşerken dua etmek yerine ya-
pacıklarını anlatıyor.”

Duyduğum şeyle kahkaha atarken, “Saçmalama,” dedim. “Kapat hadi
telefonu.”

“Telefonum açık olursa ne olur ki?”

Fakültenin merdivenlerinde kalakaldım. “Doğukan uçak moduna
abın lazım,” dediğimde, “Kime göre? Neye göre?” dedi. Yine inat eden
pıçuk ruhuna bürünmüştü. “Hep telefon açık olsa ne olacağını merak
edirdim.”

“Saçmalama Doğukan. Uçağın sistemini bozacaksın.”

“Bir telefonla bozulacaksa zaten uçmasın.”

“Doğukan böy...”

“Hadi beraber deneyelim. Bakalım nereye kadar çekecek?”

Beni konuşturmayordu bile. Ciddiydi. Uçağın pistte hareket ettiğini
koylediğinde nefesimi tuttum. Aklıma binbir çeşit felaket senaryosu geldi.
Birumut son anda kapatması için, “Lütfen kapatır mısın?” diye rica ettim.

Sesi uçağın sesinden dolayı boğuklaşırken, “Kalkıyoruz,” dedi. Ger-
çekten de hattın ucundaki sesler Doğukan'ı bile duyamayacağım kadar
fıkseldi. “En azında... Kazandım.”

“Ne?”

“Duyabiliyor musun beni?”

"Kesik kesik."

"En azından ... İki saat ... Zaman ... Çalabil ..."

"Ne?"

Doğukan'ın sesi tamamen bozuldu ve en sonunda arama durdu.
Umarım sadece arama düşmüştür diye düşünmeden edemedim.

|

DOĞUKAN

Kuralcı bir insandım. İhtimaller dâhilinde olan her şeye dikkat eder, hesaplar ve o planlar dâhilinde yaşardım. Fakat Doğa'dan iki saat ayrı kalma gerçeği tüm tabularımı yıkıp geçmişti. Sınırlarımı sonuna kadar kullanmış, sesi gelmemeye başlayana kadar telefonu kulağımdan çekmemiştim. Telefon çekmediği yerde şansımı zorlamayıp uçak moduna almıştım. Uçak inişe geçtiğindeyse çıkarmıştım. Ankara'nın silüetine bakarken Doğa'nın mesajları ekranıma tek tek düştü. Yanımda oturanlara çaktırmadan ekranımdan yazdıklarını okudum. Tekerleklerin açıldığını hissettiğimdeyse mesajlara girdim ve cevap yazdım.

"Sen tam bir delisin."

"Hayırlı yolculuklar."

"İndiğinde haber verirsen sevinirim."

"An itibariyle tekerlekler yere değdi."

"Sana deli."

Mesajım tekerleklerin yere değmesinden daha hızlı ulaşmıştı. Doğa arında çevrim içi oldu.

"Hadi geçmiş olsun o zaman."

Gülümseyerek, "Sol!" yazdım.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Uçaktan ineceğim."

"Gerçekten mi?"

"Ben bir an seni eve kadar bırakırlar diye düşünmüştüm."

"Ya aslında tam üstünden geçerken atlayacaktım
da paraşütlü bulmadım."

"A ah yoksa sen uçaktan uçağa paraşütsüz
atlarken botlarını bağlayanlardan değil misin?"

"O abimdi."

Özür diledi. Mutlu bir anı hüzünlendirmemek için sorun olmadığını
söyledi. Ne yapacağını gerçek cevabını yazdı.

"Önce kabristana gideceğim. Tekmil vermem
gerçekten iki kişi var. Ardından eve."

"Ankara'dalar mı?"

"Ben memlekete gömdüğünüzü düşünmüştüm."

Özel kuvvetlerde görevli askerlerin öldüğünde bile peşleri bırakıl-
madığı için babam ve abimin naaşlarını kolayca bulunamayacak bir yere
defnetmiştik. Dışarıdan bakan, bana en yakın insanlardan biri bile bunu
tahmin edemediğine göre ...

"O zaman başarmışsınız demek ki"

"Neyi?"

"Boş ver."

"Tamam."

"Sen ne yapıyorsun?"

"İlk ders vize notları açıklanmış.
Kara kara finalde eşya hukukunu
nasıl toparlayacağımı düşünüyorum."

"Kötü geçti demiştin. O derece mi?"

"Yani finale kadar dersleri sıkı tutarsam kurtarılmayacak bir
not değil. Zaten hoca sağ gösterip sol vurmasaydı
kolay kolay kalınacak bir ders değil ama işte."

"Sıkma canını, halledersin."

"Çıkarım."

"O zaman Ankara'ya hoş gittin diyelim mi?"

Tam uçaktan indiğim sırada bunu söylemiş olması aramızda bir ruh bağı olduğunu hissettiriyordu. Ona ne yaptığımı söylemesem bile o bunu biliyordu sanki ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Uçağa bağlanmış olan merdivenlerden inip bizi terminale götürecek olan otobüse bindim. Kalabalıktı. Ayakta da olsa kendime uygun bir boşluk bulduktan sonra Doğa'nın attığı mesaja cevap verdim.

"Keşke o geldin olsaydı."

"Okulumu değiştirmeyeceğim Doğan."

"Farkındayım. Ben milyonda biri zorluyorum."

"Farkındayım."

"Hadi okul değiştirdim ve Ankara'ya taşındım diyelim."

"Yine çok sık görüşemeyeceğiz ki..."

"Neden?"

"Görevlendirmeler, yoğunluk, dersler..."

"Olsun. Aynı gökyüzünün altında aynı havayı soluyacağız."

"Teknik olarak İstanbul'da da aynı

gökyüzünün altında aynı havayı soluyoruz."

"Sen tam bir romantizm katilisin."

"Sadece gerçekçiyim."

Kısa bir otobüs yolculuğunun ardından terminal binasının önünde indik. Kalabalığa kapılarak yürüyor, ezbere bildiğim yolların beni yönlendirmesine izin veriyordum. Heyecan, özlem, mutluluk ... Şu an bu hislerle dolu olan bir kalabalığın içinde olduğum için sanırım beni de etkilemişti.

"Yalnız şaka maka özlemişim buraları."

"İyi yerini mi?"

"Evet. Farkında olmadan insana hasretlik çekmişim."

"Ama en çok sana..."

"Ben de seni özledim."

"Ne kadar?"

*"Böyle iki ayna arasına geç ve kollarını iki yana aç.
Oradaki sonsuzluk kadur."*

"Çokmu?"

"Çok..."

Bagaj bölümüne geldiğimde sırt çantamın yanımda olması avantajı. la kalabalıktan sıyrıldım. Hızlı bir şekilde mesaj yazarken adımlarım da aynı hızla çıkışa doğru yönlenmişti.

"Şimdi kendimi birazcık daha özleteceğim.

Silahımı alıp bizimkilerin yanına uğrayacağım."

"Tamam. Sonra görüşürüz o zaman..."

"Haberleşiriz güzelim."

Çıkış kapısı iki yana açıldı. Birçok meraklı ve özlem dolu insanın gözleri parlamıştı. Bekledikleri kişi olmadığımı gördüklerinde minik bir hayal kırıklığı hissetmişlerdi fakat bu histen sıyrılmaları saniyelerle yarışırdı. Gözleri arkamda kalan alanı taramaya başladı. Ta ki kapı tekrar kapanana kadar. Umudun beslediği özlem böyle bir şeydi işte. İnsanların görüş alanından çıkmak için hareketlenirken kalabalığın arkasında, elinde pankart tutan bir özel harekât polisi gördüm. Herkes ona bakıyordu. O ise bana.

Şaka yapıyor olmalıydı?

Fakat şaka olamayacak kadar gerçektir.

Musti'ye doğru yürürken elimle pankartı indirmesini işaret ettim. Nerede oturduğumuzu hatırlatırcasına etrafı gösterdim. O ise bunu hiç umursamıyormuş gibi pankartı daha da gözümüne sokarcasına yukarı kaldırdı. Yüzündeki gülümseme her adımında pişmiş kelleye dönüşen bu hâl alıyordu. Musti'ye yaklaştıkça pankarta yazdığı yazı daha okunur bu hâl almıştı:

"Kurşun'um."

Kaşının üzerindeki yaram sızlamıştı. Bunun etkisiyle mi bilinmez, kalbimdeki sancı da uzun zaman sonra yerini hatırlatmıştı. Abimin ve fatından beri bana seslenişlerinin en samimi şekliydi buydu. Kurşun'um Aramızda beş, bilemedin altı adım kala durdum. Bir aydır görmediğin

ama öyle bir unceliyordum ki her hareketim özlemimi dışa vuruyordu sanki. Onu bıraktığım gibi bulmak iyi hissettirmişti.

Kardeşlerin her zaman dostun olmayabilirdi fakat dost diyebilirdiysen birine o senin aynı kandan olmadığın kardeşin olurdu. Musti benim için kardeşten de öteydi. Aramıza ne kadar mesafe girerse girsin her zaman bir adım uzağımda olmayı başarıyordu. Sevindiğimde de onu görüyordum acılandığımda da. Çıkarı yoktu, sevgisi çoktu. Hatta sevgisi o kadar çoktu ki bazen delilik boyutuna ulaşıyordu. Şu andaki gibi.

"Bugün dağların dumanı aralandı hoş geldin."

Melodik bir şekilde söylediği cümlelerin ardından pankartı aramızdan çekti. Sarılmamız için kollarını iki yana açtı ve elleriyle nazlanmamı kısıtlamak için gel işareti yaptı. Başka bir zaman olsa ayak direteceğim bu harekete özelemlerle çekilmiştim. Gülümseyerek kardeşime sarıldım. Beni o kadar sıkı tutmuştu ki sanki bir şey olur da tekrar giderim diye korkuyordu. Eğitim sınıflarından beri birbirimizin ailesi olmuştuk. Evren de bize torpil yapmış, meslek hayatımızda da ayırmamıştı.

"Sen bana geç geldin. Ben sana erken."

Erkeksi bir kıkırdamayla sırtına vurdum. "Uçak rötar yaptı. Zaten yapmasa büyük ihtimalle kaçırıyordum." Musti'nin kollarının arasından çıktım ama o tamamen uzaklaşmama izin vermedi. Keyifli bir ifadeyle bana bakıyor, bir eliyle omzumun altına sokuyordu. "Burada olmak için Şef'e ne dedin acaba?" diye sormam bile keyfini kaçırmamıştı.

"O beni nöbette sanıyor."

"Siktir git."

Benimle dalga geçtiğini düşünürken gözlerindeki ifade fazlasıyla ciddi olduğunu vurgulamıştı. Elimin tersiyle karnına vurduğumda yalandan bir, "Ah!" sesi çıkardı. "Görevi başındaki memura saldırı. Tu-tuk-lan-dın!"

"Oğlum uyarı mı almak istiyorsun? Nöbet yerini nasıl boş bırakırsın?"

"Öncelikle nöbet yerimi boş bırakmadım. Ayrıca uyarı fikri hiç fena değil. Baksana kafa tatilinden yüzüne renk gelmiş."

Cümlelerinin ardından ufak bir sessizlik yaşandı. Bir şey hatırlamış ve bundan hoşlanmamış gibi gözlerini kıstı.

"Ya da o rengi veren damarlarındaki aşktır. İki türlü de uyarı kulağa güzel gelmeye başladı."

"Aşk falan yok."

Musti bana öyle bir bakış attı ki tüm itirazlarıma karnının tok olduğunu vurgulamıştı ama doğrusu buydu. Aramızda aşk yoktu. Olamazdı da. Biz can yoldaşydık ve öyle kalmak zorundaydık.

"Hadi sen nöbetine dön. Ben de silahımı alayım. Nöbet bitiminde görüşürüz."

DOĞA

Korku devreye girdiği zaman mantığı saf dışı bırakırdı. İçten içe Ankara'ya döndüğünde bir şeylerin değişeceğini hissediyordum ama bu kadar hızlı olabileceğini düşünmemiştim. Okuldan eve gelene kadar görünümlü telefonda ayırmamıştım. Saatler olmuştu ve Doğukan'dan tek bir yazım belirtisi yoktu. Kendime sürekli işleri olduğunu, yapacaklarını önceden söylediğini, sırf bunun için bile içimin rahat olmasını, müsait bir zaman bulamadığını için yazamadığını hatırlatıp duruyordum. Bir yere kadar inanıyordum da buna. Ta ki çevrim içi olduğunu yakalayıp bana yazmadan çıktığını görene kadar. Kalbim acıyordu. Gerçek anlamda göğsümün ortasında bir yer sızım sızım sızladığını hissediyordum ve biri adımı söylese ağlamaya başlayacak gibiydim. Bu yüzden kendimi yatak odama kapatmışım. Ablam ve eniştemin geldiğini duymuş, yemeğe bile çağırılmaları için uyuma numarası bile yapmışım.

Yaşlar göz pınarımda beklerken tekrar çevrim içi olup olmadığına baktım. Beş dakika önce girmişti. Daha fazla dayanamayacaktım. Gözyaşları nazlı nazlı yastığıma süzülürken mesaj attım. İletildiği gibi çevrim içi oldu ve mesajımı okudu. Sanki telefonun başında bekliyordu.

"Ankara'ya gidince unutulduk mu ne?"

"Seni unutmaya ömrüm yeter mi?"

Kusura bakma. Biraz yoğunum.

Havulimanından ayrılmadan vardiyadaki arkadaşlarımı ziyaret ettim.

Sonra kabristana gittim. En son annemin yanına geçtim.

Ofisten beraber döndük. Çok pis hissettiğim için banyo yaptım.

Şimdi sana yazacaktım ama sen bunden önce davranmışsın."

Kavga mı çıkarmalıydım yoksa sözlerine inanmalı mıydım karar verememiştim. Sürekli çevrim içi olduğunu ve bana yazmadığını söylesem sapık muamelesi görür müydüm? Açıkçası kendimi küçültmek istemedim. Şimdi için bu konulara hiç değinmemeye karar verdim. Elimin tersiyle gözümden akan yaşları silerken yattığım yerden doğruldum.

"Annemin çalıştığını bilmiyordum. Mesleği ne?"

"Söylememiş miydim? İç mimar."

"Gerçekten mi?"

"Öğretmen ya da hemşire dersin sanmıştım. Çok şaşırdım."

"Çok normal.

Genelde asker ya da polisler eş seçerken o mesleklere öncelik verirler.

Tayin durumları rahat olsun diye."

"Hım..."

"Ama annen ve baban önemsememiş."

"Aşk bir yolunu buluyor işte."

"Alamet miydi bu?"

Kıyamet mi kopacak?"

Hemen abdest alıp tövbelerime başlayayım."

"Kıyameti bekleme sen. Aklına geldikçe tövbe et.

Diğerlerinden farkın olsun."

"Günahkâr mı diyorsun bana?"

"Estağfurullah. Hepimiz bir noktada öyle değil miyiz zaten?"

"Öyle miyiz?"

"Öyleyiz. Perşembe gecesini de dini sohbetimizle

değerlendirdiğimize göre..."

Ufak bir kıkırtıyla, "Salak," dedim ama içimden. Birkaç dakika önceki depresifliğimi hatırlayamayacağım kadar keyifli hissediyordum.

Üzerimdeki bu etkisi çok güzeldi ama bir o kadar da korkutucuydu. O olmadığında artık sürekli hüznü mü olacaktım? Peki bahsettiği şekillerde eve gitmesi gerektiğinde ne yapacaktım? Sadece birkaç saat yazmadığı an dayanamayıp ağlamıştım. Belki de günlerce konuşamadığımız zamanlar olacaktı. Dayanabilecek miydim?

“Sen neler yaptın yokluğumda?”

“Okuldan sonra ablamla buluştuk, eve alışveriş yaptık.

Sonrası evde senden haber bekliyordum.

Bir ara korktum. Hatta kullanıldığımı hissettim.”

Bir an dilimin ucuna kadar gelen cümleleri parmaklarım mesaja çekmişti. Kendiliğinden olmuştu bu ve fark ettiğimde telaşla silmek istemişim. Kader ağlarını örmüşçesine sileceğim yerde gönder tuşuna basmıştım. Geri alamayacağım anladığımdaysa gümbürdeyen bir kalple Doğan'ın yazacaklarını beklemeye başladım. Bu yazdığımı nasıl açıklayacaktım şimdi? Sürekli yapamayacağımı ima ediyordu ve ben şu anda çok haklı çıkarmak üzereydim.

“Neden güzelim?”

Anlamadım. Yani anladım ama anlamamış olmayı umuyorum.”

Cevap vermeyince, “Doğa?” diye yazdı. Yazdığımı kıvrıracak hiçbir şey bulamayınca doğruyu söylemeye karar verdim. “Şırnak'tayken sıkıntıda benimle konuştuğunu düşündüm. Ankara'ya kendi düzenine dönünce artık çok da önemli olmadığımı hissettim. Saklayamayacağım üzgünüm.” Yüreğim ağzımda yazacağı cevabı beklemeye başladım. Okudu. Fakat hemen cevap yazmak yerine bir süre beklemeyi tercih etti. Kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışırken tam da beklediğim cevaplar tek tek ekranıma düştü.

“Sadece birkaç saat yazmadım diye?”

“Günlerce yazamasam neler olacak acaba?”

“Şimdi biraz söylediklerime hak veriyorsundur belki.”

“Sinirlen diye söylememiştim.”

“Bence tam olarak onun için yazılmış cümleler.”

“Sadece korktum ve düşüncelerime engel olamadım.

Lütfen hemen konuyu istemediğimiz yerlere çekme

Haklı olan değiliz

Ankara'ya benimle hırlıktaiken ilk kez gidiyorsun sonuçta

Oradaki düzenini ve yaşayışını bilmiyorum ki

"Korksan bile aklına bunlar gelmemeliydi.

Azıcık bile tanımadın mı beni?

Buradaki düzenim daha yoğun ve hareketli. Doğru.

Ama bu seni dışarıda bırakacağım anlamına gelmiyor.

Östelik bu kadar içime işlemişken bunu istesem de yapamam."

"Çok üzgünüm."

"İnan bana ben senden daha üzgünüm şu an."

"Gerçekten ondan yazmadım Doğukan

Sadece içimde tutarsam büyür diye korktum."

"Ne kadar çok şeyden korkuyorsun bu ara.

Hepsinin de ucu bana dokunuyor."

"Bir daha gelmez söz."

"Umarım."

"Beni de anla. En sonki mesajından sonra kaç saat oldu

"Sen mesaj atsaydın o zaman Doğa. Neden beni bekliyorsun ki?"

"Aç mısın acaba biraz?"

"Açım ama gerginliğimin bununla ilgisi yok."

"Rahatsız etmemek için.

"Beni rahatsız etmeyeceğini daha kaç kez söylemem gerek?"

"Biliyorum ama yoğunluğundan bahsetmiştin

Müsait olsan yazarsın diye düşündüm he

ama bir yandan da içim içimi yedi

"Sana her zaman müsaidim.

Olamadığım durumlarda da haber veriyorum zaten."

"Oradan bakınca haklısın ama

lütfen bir de benim açımdan düşün.

"Bana ve hislerime güvenmiymişsin.

Yazmadığım süreçlerde nasıl bir

rolde olabileceğimi düşündün mü?"

Kendi hislerime o kadar kapılmıştım ki düşündüğüm söylenemez. Fakat bunu ona söyleyerek işi daha çıkılmaz bir hâle sokmak istemi-yordum. Doğukan uzun bir süre yazıyor kelimesini gözümde soktu. Ne yazdığını bilmiyorum ama söyleyeceklerinin altında ezilmeye şimdiden başlamıştım.

"Kebiristan'a gittim ben Doğa. Toprağı bile soğumamış abime seni

anlattım. Bunların hana kalması gerekiyordu. Varsın kalmasın.

Yade biraz olsun güven oluştursaksa bilmen daha önemli."

İçim titredi ve hazırda bekleyen birkaç yaş daha gözlerimden dökül-
di. Beni abisine mi anlatmıştı. Beni abisine anlatacak kadar değerli mi
ayrılmıştı?

"Hakkın tamam. Bir daha böyle şeyler düşünmeyeceğim."

"Yeni annem içeriden seslenip duruyor.

İdam başlamadan önce giyinip yemeğe gitsem iyi olacak.

Yememiş olursan arurım."

"Annemi bekletme hadi. Uyumam ödevlerim var.

İşin bitince ararsın."

DOĞUKAN

"Oğlum... Hah, geldin mi?"

Masamızı bayram sofrası gibi donatmış olan anneme baktım. Öz-
lem ve heyecan, yaşadığı tüm duyguları ıslah etmiş gibi duruyordu. Fakat
sarıme baktığında kaygı hepsinden daha ağır bastı. "İyi misin sen?" diye
sorarak yanıma geldi. Doğa'nın söylediklerinden o kadar etkilenmiştim ki
bu süre iyi olabileceğimi sanmıyordum.

Her zaman üzerine basa basa söylediğim gerçeği, her seferinde ınk ediyor. Fakat tüm gün ne yapacağımı söylememe rağmen, sadece birkaç saat yazamadığım için tüm sözlerini yutmuştu. Onu kullandığımı bile düşünmüştü ki bu en ağırına gideniydi. İçime ateş düşüren bir hayal k. nklığı, bir umutsuzluk dalgası gözlerimde dolmaktaydı. Bir gün gerçekten gitmem gerekse... Beni bekleyeceğini söyleyen kıza artık nasıl güvenecektim?

"Oğlum?"

Annem endişeyle elini yanağıma koydu. Beni düşüncelerimden çıkaran bu temasta derin bir nefes aldım. Göğsümden taşmak isteyen duyguları sanki bu şekilde dizginleyebilmişim. Doğa'nın neden olduğunu bilmek taşıyamayacakmışım gibi hissettiriyordu. Dökülürsem rahatlardım ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Özellikle anneme Doğa'dan bahsedeceksem bu hislerle olnamalıydı. Bu yüzden tüm gün kalbimi yakıp kavuran hissi dillendirdim.

"Abimi özledim."

Annemin gözleri saniye geçmeden dolarken, "Ben de," diyebilirdi sadece. Güçlü kalmaya çalışırcasına gülümseyerek yüzümü sevdi. "Bende çok özledim," derken bir anda dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi. "İkinizi de." Annemin tükenircesine ağlayacağını anladığımda onu kendime çektim ve tüm çocuklarının açığını kapatmak istercesine sıkı sıkı sarıldım.

Gözünden bir damla yaş firar etti. Ufacık bir damla, içine ne büyük cehennemler saklıyordu. Yaratıcı, rahmetini kahrından üstün saymasaydı nasıl olurdu hâlimiz.

Çenemi annemin omzuna yasladım. Titreyen bedenini sakinleştirmek istercesine sevdim sırtını. Geçeceğini söylemek istiyordum ama yalan söylemek konusunda iyi değildim. Geçmeyecekti ama biz bu acıyla yaşamayı öğrenecektik ya da ölecektik. Yaşarken...

DOĞA

Beklemekten oldum olası nefret ederdim ama Doğukan hayatıma geldiğinden beri asıl vuslat, benim en büyük yoldaşım olmuştu. Sabırsız biri değildim ama konu ona geldiğinde her zaman fazla tatminsiz olduğumu hissediyordum. Sanki ne kadar konuşursak konuşalım az geliyordu. Sesini duysam, onu görsem bile yetmiyordu. Bunun adını biliyordum ama dillendirmeye hakkım yoktu. Onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Fakat bunları konuşmak bizim her zaman yasak bölgemiz olacaktı.

İçim içimi yerken verilen ödevi bitirdim. Yarınki ders için sunum hazırlamaya başlamıştım ki telefonum çaldı. Kalbim gecenin sessizliği sayesinde daha net gümbürdedi sanki.

Tepeden topladığım saçlarımı açtım. Çalışma masamda duran küçük aynada alıcı gözle kendime baktım. Saçlarımı, özellikle toka izi olan yerleri elimden geldiğince düzelttim. Solgun gözüktüğüm için yanaklarımı hafifçe tokatladım. Yüzümü gözümü parmaklarımla düzelttim. Bunların hepsi birkaç saniye sürdü. Uyuduğumu düşünmesine fırsat vermeden aramayı cevapladım.

"Selam Balerin."

İlk dikkatimi çeken şey mavi tonlarındaki bir odaydı. Doğukan gülümsüyordu. Fakat yorgunluğu fazlasıyla baskındı. Saçları hâlâ kurumamıştı. Gözleri ağladığını gösteren bir kırmızılıktaydı. Belli ki annesiyle

özlem gidermesi biraz hüzünlü olmuştu. hâlâ bir şey çiğnediğini görünce sofradan kalkar kalkmaz beni aradığını anladım ve bu beni fazlasıyla mutlu etmişti. Bunu ona yansıtan bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," dedim. Lokmasını yutar yutmaz "Gel de beraber olsun," diye cevap verdi. Dua kapının açıklığını tek eder gibi, "Allah'ım lütfen olsun!" diye iç geçirdim ama dışıma yansıyan, "İnşallah bir gün o da olur," cümlesi oldu.

"Direk aradım ama bitirebildin mi ödevini?"

Başımı evet anlamında sallayarak, "Yarınki dersin sunumunu hazırlıyordum ama bitti sayılır," dedim. Bitirip öyle konuşmamızı teklif etti. Kapatmak istemediğim için reddettim. O da dersimden geri kalma fikrini beğenmemişti. Telefonumu bir kenara koymamı ve sunumumu bitirmem konusunda ısrar etti. İnat yönünü bildiğim için dediğini yaptım ve telefonu çalışma masamda beni görebileceği bir yere bıraktım.

"Kıyafetlerimi makineye atıp geliyorum."

"Samam."

Doğukan görüşümden çıktı ve beni odasıyla baş başa bıraktı. Sunuma devam etmek yerine odasını incelemeye başladım. Gördüğüm kadınla iki kişilik bir yatağı vardı ama sanki iki ayrı yatak birleştirilmişti. En azından yatak başlığından anladığım buydu. Yatağını dayadığı duvarda yağlı boya olduğunu düşündüğüm bir yelkenli resmi vardı. Baş ucundaki komodinde bir fotoğraf karesi dikkatimi çekti. Kim olduklarını göremiyordum ama aile fotoğrafı gibi hissetmiştim.

Görüş alanımda daha fazla inceleyebileceğim bir şey kalmayınca işimi bitirmeye odaklandım. Arkadan gelen sesleri net bir şekilde duyuyordum ama annesiyle konuştuğunu tahmin ediyordum. Bir süre sonra kapı kapanma sesi geldi. Duruşum kendiliğinden dikleşirken zihnimi sunuma odaklamaya zorladım.

"Nasıl gidiyor?"

"Bitti sayılır."

"On dakika önce de aynısı söylemiştin," diyerek yatağındaki yerini aldı. "Yarın mı sunacaksın?" Başımı iki yana doğru sallarken gözlerimle yazıları taramaya devam ettim. "Bu dersin konularını dönem başında hoca bölüm bölüm öğrencilere dağıttı. Sunumları biz hazırlıyoruz. O da derste o günkü tüm sunumların üzerinden geçerek anlatıyor."

"Nasıl bir bedavacılık?"

Haklı oluşuna gülümsemekten başka çarem yoktu. "Bu devirde öğretmen olmak lazımmiş," diyerek sırtını yatak başlığına yasladı. "Gerçi genellemenek lazım. Çok çabalayanları da biliyorum."

Yemekten önce konuştuğumuz konu tekrar zihnime doldu. O kadar şaşındı ki sunuma odaklanmak fazlasıyla zordu. Kıskançlık damarlarıma verilmiş bir ilaç gibi yavaş yavaş etkisini gösteriyor, beni ele geçiriyordu. Demek çok fazla öğretmen tanımıştı. Asker ve polisler eş seçerken buna dikkat ederdi değil mi? Sonuçta ben en kötü ihtimalle avukat olacaktım. Benimle bir gelecek düşünmemesini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Doğa."

Düşüncelerimden sıyrılısam da gözlerimi bilgisayardan çekmedim. "Hi?" dedim sunum sayfasını kapatırken. "Bir şey mi oldu? Yanlış mı yapmışsın? Ne o ciddiyet?" Kavgaya etmek istemiyordum ama etmezsem de konuşmayı normal seyrinde devam ettiremeyeceğimi biliyordum. Bilgisayarın kapağını kapattım. Sanırım biraz da sert kapattım. Doğukan'a baktığımda sorgulayan ifadesinin sesindekinden daha büyük olduğunu gördüm.

"Öğretmen olsaydım benimle evlenir miydin?"

"Ne?"

Hızlıksız yakalandığı her hâlden belliydi. Önce ciddi olup olmadığını sorguladı. Cevap beklediğimi anlayınca da bozuntuya vermemek adına gülümsedi. "Nereden çıktı bu şimdi?" Sorulara sorularla cevap vermesi sadece zaman kazanmak içindi. "Öğretmen olsaydım benimle bir gelecek düşünürdün değil mi?"

"Seninle zaten bir gelecek düşünüyorum can yoldaşım. Ta ki sen düşünmeyene kadar."

"Ama öğretmen olsaydım beni hiç bırakmazdın. Belki can yoldaşı bile olmamı istermezdin."

Doğukan şaşmıştı. Sanırım biraz da sinirlenmeye başlamıştı ama bu zerre kadar umurumda değildi. "Konu öğretmenlik ve ayrılmamaya nasıl geldi bilmiyorum ama öğretmen de olsaydın seninle evlenmezdim. Daha önce de söylediğim gibi sana bu hayatı yaşatamam. Sıkıldığında

çekip gidebilmen lazım." Bu konuşma ilk günküden daha çok acı vermişti. Bunu yansıtmamak için mümkün olduğunca kendimi tutsam da sesim çoktan beni ele vermişti.

"Çekip gittiğimde normal hayatına devam edebilecek misin?"

"Kör bir kurşuna denk gelmeyi umuyorum ama en azından sen edebileceksin."

"Sorun bende yani. Benim dışındaki biriyle olur."

"Senin dışında kimseyi istemiyorum."

"Ama beni de istemiyorsun."

"İstiyorum. Sen istemediğin ana kadar seni istiyorum."

Aramızdaki bu konuşma, kısır bir döngüden dipsiz bir kuyuya açılıyordu. Varacağımız bir yer yoktu. Gittiğimiz yol da güllük gülistanlık değildi. Bu nedenle sustum. O da bunu fırsat bilerek, "Şimdi bana öğretmen konusuna nereden geldiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu. Hayır dercesine omuz silktim. Söylesem ne değişecekti ki? Bir de üstüne yiyeceğim azarla kalacaktım. Doğukan yüzüme bakmayı sürdürdü. Suskunluğumda ısrar ettiğimi anlayınca derin bir iç çekti.

"Tanıdıklarım olduğunu söylediğim için mi? Yoksa mesajda bahsettiğim meslek seçiminden dolayı mı?"

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

"İçini rahatlatacaksa söyleyeyim. Sen hâkim olursan ben sana tabii olurum."

"Konuyu kapa- Ne?"

Öfkeli hâlim bir anda çatırdadı. Kafa karışıklığımı gizleme gereği duymadan Doğukan'a baktım. Benden bir tepki alabildiği için gülümsekti. "Eğer savcı ya da hâkim olursan, sen nereye gidersen ben oraya gelebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Sana bunu daha önce de söylemiştim. Konunun hangi meslekten olduğuyla alakası yok yani."

Tamamen şahsi bir meseleydi. Harika! Mesleğime suç atmak daha kolaydı.

"Odamı görmek ister misin?"

Aramıza yerleşmiş olan soğukluğu dağıtmak istediği her hâliinden belliydi. "Olur," dememle oturduğu yerden kalkması bir oldu. "Burası benim gitmeden önce ikimizin odasıydı." Odasını önce genel olarak gösterdi. Mavi ve beyaz onun renkleri olmalıydı. Odaya bakıldığında deniz sevdalısı olduğu düşünülürdü. Duvardaki tablodan yatak örtülerine kadar her şey deniz temalıydı. "O gidip de dönmemek için ısrarcı olunca umamen kendi zevkime göre düzenledim." Yatak durumu şimdi anlaşıyordu.

"İlk gördüğünde bayağı bozulmuştu."

Acıtan bir anıyı hatırlamış gibi gülümsemişti. "Neyse. Gel sana koleksiyonları göstereyim," diyerek bir yöne doğru yürümeye başladı.

"Pul mu?"

Sorumla kamerayı kendine doğru çevirdi. Tek kaşını imalı bir şekilde havaya kaldırmıştı. "Onlara ilaçlı gazozla birlikte bakınız diye düşünüyordum," dediği anda güçlü bir kahkaha göğsünden koptu. Yeşilçam esprime ayak uydurmuş olması çok tatlıydı. Kahkaha sesim odasında yankılanmış olacak ki işaret parmağını dudağına götürdü. Ah! Annesinin duymuş olma ihtimaliyle yanaklarım kızarmıştı.

Kamerayı tekrar odasına doğru çevirdi. Kitaplığını, ahşap gemilerini, yaptığı maketleri, pusula ve çakı koleksiyonunu, kurşun askerlerini gösterdi. Gerçekten kurşun asker koleksiyonu vardı. Bir duvarda büyük bir Türk Bayrağı ve Fenerbahçe bayrağı yan yana asılıydı. Odasının penceresinden bakıldığında yemyeşil ağaçlar gözüküyordu. Pencere pervazına konuşmuş küllük bile yelkenliydi. Daha doğrusu yelkenli heykelini küllük yapmış gibi duruyordu.

"Özel olmazsa bir şey sorabilir miyim?"

Kamerayı tekrar kendine çevirirken, "Senden özeli olamaz," demesini utangaç bir gülümsemeyi yüzüme yapıştırdı. "Baş ucunda bir fotoğraf var." Cümlemi henüz bitirmiştim ki bakışları fotoğrafın olduğu yere kaydı. Ne soracağını anlamış gibi ona doğru yürüdüğünü hissettim. "Eski bir fotoğraf," diyerek kamerayı çerçeveye doğru çevirdi.

"Ama çocukluğuma dair en sevdiğim andır."

Balık tutan uç kişi vardı. Sanırım yanındakiler babası ve abisiydi. Abisinin onun gibi kara yağız bir delikanlı olduğunu düşünmüştüm. Kumru ve mavı gozlu olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Doğukan babasını benziyordu. Eğer abisi annesine benziyorsa, çok güzel bir kadındı.

"Babam, abim ve ben. Fotoğrafi annem çekmiş. Henüz o zamanlar kız kardeşim yok."

Fotoğraf karesindeki herkes gülümsüyordu. Doğukan çok küçüktü ama o nadir gordüğüm kahkahası sanki hiç değişmemişti. "Mutlu görünüyorsunuz." Doğukan tekrar görüşüme girdi. Koyu grilikleri yine hüzünlü çevrelenmişti. Benim yüzümden diye düşündüm. Onu bu duygudan çekmek için, "Ben de sana odamı gezdireyim mi?" diye sordum. Sanırım böyle bir şey söylememi beklemiyordu. Sanırım bu teklifimden dolayı mutlu olmuştu.

"Müsaitse olur."

Müsaitse... İşte bunu düşünmemiştim. Odaya şöyle bir alıcı gözle baktım. Ne dağınık ne de topluydu ama temizdi. Açıkta özel bir eşyama kalıp kalmadığına baktıktan sonra, "Hep loş ıııkta görmüştün değil mi?" diye sordum ve odamın lambasını yaktım. "Ta ta ta tammmmm!" Kamerası çevirip bende onun gibi önce genel olarak odayı gösterdim.

"Turuncu ve yeşil."

Odamın duvarları beyazdı ama bir duvarı boydan boya turuncu boyanmıştı. Bizden önceki kiracının eseri idi. Kendimi odaya girdiğimde iyi hissettiğim için değiştirmemiştım ve ona uyum sağlayacak şekilde dekore etmişim. Yeşil olan her şeyi çok seviyordum. Bursalı olmak bunu gerektiriyordu.

"Düşündüğümde küçükmüş."

Neyse ki kamera bana dönük değildi ve göz devirmemi görmemişti. Onun odasına kıyaslandığında gerçekten küçüktü ama benim de Bursa'daki odam buna kıyasla fazlasıyla büyüktü. Hoş, yine de Doğukan'ın odasıyla yarışmazdı ama iki oda da bana fazlasıyla yetiyordu.

"Basit, sıradan bir memur ailesine sahibim. Ne olmasını bekliyordun ki?"

"Tamam sakin ol. Kötü bir şey demedim. Attığın fotoğraflar hep baş-
la yerlerde olduğundan dolayı daha farklı canlandırmıştım."

Kötü bir amacı olmadığını biliyordum. Yine de içlerimmişti. Tek
kışık yatağımı, yan duvarına astığım fotoğrafları tek tek gösterdim. Baş-
kumandaki balerin ve askerin arkasında duran gece lambasını, yerdeki pe-
lüş halımı, pencere önündeki kaktüslerimi, pufumu, çalışma masamı ve
dağınıklığını, gar dolabımı. Odada gösterebileceğim ne varsa hızlıca gös-
terdim.

"Yastıkları seviyorsun."

Doğruydı. Yatağımın üzeri çeşitli yastıklarla doluydu. "Ve anıları fo-
toğraflamaya bayılıyorsun." Bu da doğruydı. Gerçekten fotoğrafları astı-
ğım duvarda yakında yer kalmayacaktı. Hayatımdaki önemli olan her şeyi
saklamak istiyordum. "O yüzden benimle de çekilmek istedin." Kamerayı
kendime doğru çevirdim. Yatağıma otururken, "Bazen sadece zihnimle
fotoğraflamak yetmiyor. Özel anların gözümün önünde durmasını seviyo-
rum," dedim. Doğukan'ın ifadesi yumuşak bir hâl aldı.

"Benimle görüştüğüm an özeldi yani."

Başımı onaylarcasına sallarken, "Belki de en özeli," dedim. Bu cev-
abından memnun olmuş gibi gülümsedi. "Sanırım seninle ilgili yeni şeyler
öğrendim." İşte buna sonuna kadar katılıyordum. O göstermeseydi mavi
renğini bu kadar sevdiğini düşünmezdim. Deniz tutkunu olduğu aklımın
ucundan bile geçmezdi.

"Saat geç oldu. Yatalım mı artık?"

Yol yorgunu olduğunu hatırlayınca "Olur," dedim. "Ne zaman iş başı
yapacaksın?"

"Yarın gece."

Gözlerim abartılı bir şekilde açıldı. "Neden o kadar erken?" diye
sordüğümde "Bizimkiler gececi çünkü. Yol için de bir gün izin veriyor-
lar," dedi. Anladım demekle yetinmek zorunda kaldım. Doğukan yatağına
marırken, "Bu mahremiyeti özelmışim," dedi. Telefonunu rahat bir yere
redesitirdi. Hâlâ yatağa yatmadığımı fark edince "Eğer uykun yoksa uyu-
mayalım," dedi ama içten içe çoktan uyumaya başlamıştı.

"Var ama sunumu bocanın mailine atmadım."

"Tamam sen at," derken uyku pozisyonu aldı. "Tek gözümle seni bekliyorum." Gerçekten de tek gözü yastık yüzünden kapanmıştı. Kıkırdarken, "Uyu sen," dedim. "Ben de işim bitince yatarım."

"Kapatacak mısın?"

"Sesten rahatsız olmaz mısın?"

Damağını şaklattı. Yastığına daha sıkı sarıldı. "Tamam o zaman," diyerek onu yine az önceki yere koydum. Ben çalışırken bir süre çıt bile çıkarmadan beni izledi. Açıkta kalan gözü yavaşça kapandı. Ardından uyku nefesi aldığını işitmeye başladım. Başımı bilgisayardan kaldırıp Doğukan'a baktım. Bir an çocukluk fotoğrafındaki hâline benzetmiştim. Şu an en az o zamanki kadar masum ve korunmasızdı.

"İyi geceler Kurşun Asker. Rüyanda mutlu olduğun anılardan birini gör."

DOĞUKAN

Kulağıma dolan kuş sesleriyle uyanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bir an hâlâ rüyada olduğumu düşündüm. Gözlerimi araladığımda tanıdık bir tavan beni selamladı. Ankara'yı bilmem ama odamı, düzenimi, en basitinden çocukluğumu hatırlatan yumuşatıcının kokusunu bile çok özlemiştim. Bir de sadece bir kez sarılma fırsatı bulduğum ama her gecemi o sıcaklığın hayaliyle geçirdiğim Doğa'yı...

Aramızda hâlâ kilometreler vardı ama sanki bir sokak ötesinde oturuyormuşum gibi mutluydum. İstedğim an ona ulaşabilecekmişim gibi hissetmenin verdiği güç, çok başkaydı. Telefonla bir yere kadar yetebiliyordum. Şu anda 'gel' dediğinde şartları uydurmam daha kolaydı.

En son görüntülü konuştuğumuzu hatırlayınca hızla telefona baktım. Ekranın karanlığı günüme bir gölge gibi düşmüştü. Ne olurdu sanki Doğa'nın çehresiyle uyansaydım ve bugün her zamankinden daha fazla umut loksaydı.

"Günaydın."

"Günaydın."

Annen odaya girdi sanırım. Sesleri duyunca gece kapatmak zorunda kaldım."

"Bunun için annemle kavga edebilirim."

"Odana girmesini istemez misin?"

"Senin yeni uyanmış halini görmekten
mahrum bırakmasını istemem."

"Çok bir şey kaybettin sayılmaz.

Karışmış saçlar, çapaklı gözler, şişmiş bir burun, solgun bir yüz."

"En sevdiklerim

"Beni kendinizle aşık etmeye mi çalışıyorsunuz hanımefendi?"

"Aşk olmasın beyefendi... Ne münasebet"

"Görüntülü arayabilir miyim?"

"Okul için hazırlanıyorum."

"O zaman bana goto ayar mısın?"

"Seve seve."

Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle atacağı fotoğrafı beklemeye başladım. Birkaç dakika içerisinde ekranıma düşen kız, çok güzeldi. Hazırlanmış, hatta normalden bir tık daha fazla süslenmişti. Kaçta kalkmıştı bu kız?

"Beni kandırdın."

"Söylediklerinin hiçbiri yok."

"Ufak dokunuşlarla bal kabağı bile arabaya dönüşebilir."

Neden aramızda sürekli bir bal kabağı muhabbeti dönüyordu ki. Ufak dokunuşlar dediğinin ne olduğunu anlamak için fotoğrafı yakınlaştırdım. Doğa'ya fotoğraftan bile olsa bu yakınlıktan bakmak kalbimi tekdetti. Gözlerindeki sürmeler dikkatimi çekince "Makyaj yapmışsın," yazdım. "Yes!" diye karşılık verdi. Açıkçası onun dışında yakalayabileceğim hiçbir makyaj ibaresi yoktu.

"İyi bakalım. Kahvaltı yaptın mı?"

"Okulda atıştırırım bir şeyler."

"Unutma bak."

"Samam samam."

Bunu her yazdığında gülümseyecektim sanırım. Bugün ne yapacağımı sorduğunda aklıma düşen ilk şeyi yazdım. "Kahvaltı." Doğa gülümseyen bir emoji attıktan sonra, "Ona ne şüphe," yazdı. "Ama ben genel ola-

rak bugün ne yaptığını sordum." hâlâ yorgunluğumu atamamıştım. Bir de
akşam işe gidecektim. Açıkçası gözüm dışarıda vakit geçirecek hiçbir şeyi
buluyordum.

"Evde olmayı özlemişim.

İşe gidene kadar pineklerim sanırım."

"Annem gitti mi?"

"Bilmem daha yataktan çıkmadım.

Ama içeriden sesler geliyor sanki.

Tabii Duman tozu dumana katmıyorsa."

"Duman? Kedi ismine benziyor."

"Tam üstüne bastın. Ayağını kaldır, sinirli hayvandır.

Annemin kedisi."

Doğa çevrim dışı oldu. Bir süre ekranında beklesem de gelmedi. Hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyor diye düşünürken telefonun ekranını kararttım. Yatak odamın kapısı tırmalanmaya başlayınca sesi çıkaranın Duman olduğuna emin oldum. Duymazdan gelmeye çalıştım ama duracak gibi değildi. Pes edip telefonu yatağumda bırakıp ayaklandım. Odamın kapısını açmamla depar atarak salona doğru koşması bir oldu. Sırf beni rahatsız etmek için yapmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum. Annemin "Duman!" diye bağırdığını duyunca içerideki gürültünün sadece kediye ait olmadığını da anlamış olmuştum. Hazır kalkmışken elimi yüzümü yıkamak için banyoya geçtim. İşte bu insanların kolay kolay fark etmediği en büyük lükslerden biriydi. Tanımadığım biriyle paylaşmak zorunda olmadığın bir banyo...

Banyodan çıkarken annemin kahvaltayı hazırladığını belli eden tabak çanak seslerini işittim. Yardım etmek için yarıya gitmeyi düşündüğüm sırada telefonu odamda bıraktığımı hatırladım. Hızla odama girip yatağım üzerinde duran telefonu aldım. Doğa'nın mesaj attığını görünce odada biraz daha oyalanmaya devam ettim.

"Cinsi ne?"

"Kusura bakma biraz geç yazdım. Ablam telefondaydı."

"İran kedisi."

"Aa ne tatlı."

"Tanışsan aynı duyguları düşüneceğini sanmam

Sanki annemin eksik olan tarafını tamamlamak için gönderilmiş."

"Neymiş onlar?"

"Gıcıklik ve sinir."

"O sadece bir kedi Doğukan."

"Bence öfkenin vücut bulmuş hali."

"Saçmalama."

"Bu arada saat erken. Ablan evde değil mi?"

"İşe erken gidiyor o. Hafta sonu olmayacakmış onu haber verdi."

"Nerede olacakmış ayıptır sorması?"

"Antalya'da toplantı mı ne varmış, ona katılacakmış."

Açıkçası çok dinlemedim nedenini."

"Seni yalnız mı bıraktı yani?"

Seni de alsaydı ya yanıma. Hafta sonu nasılsa."

"Yalnız kalabilecek yaştayım sanki. Ki daha uzun zamanlar

yalnız kaldığım oldu. Ayrıca onunla bir toplantı

gezisine katılma gafletinde bulundum zamanında.

Evde yalnızlıktan duvarlarla konuşurum daha iyi."

"Ya yine ağrın olursa?"

Hiç hoşlanmasam da Simge'yi mi çağırırsan?"

"Sen gelirsin belki."

Ah... Elimin kolumun bağlı olmasına hiç bu kadar sinir olmamıştım

"Nasıl isterdim bir bilsen," dedikten sonra şu an için gelemememi yan

lış anlamaması için açıklamaya karar verdim. "Ama geçen seferden dolayı

göze batmamam lazım. Kınama almasam da buradaki şefimin kulağına

mutlaka gitmiştir." Kendimi riske atmamamı söylediğinde yüzüme tatlı

bir tebessüm yerleşti.

"Ben sadece özlediğimi bil istedim."

"Sen bir de bana sor onu."

"Sarıyorum. Özledin mi?"

*"Bir tel saçını daha alabilmek için kınama
bile almaya razı olacak kadar."*

"Yok yok sakın. Geçen sefer ucuz yırttık.

"Masleğini tehlikeye atacak bir şey yapma sakın."

"İstesem de yapamam artık.

Havalimanında güvenlikten sorumluyum.

Anca Vali gibi yüksek mevkili gelen birine

havalimanı içerisinde eşlik edebilirim şu an için."

"Konuşabilecek miyiz peki?"

"Bulduğum her fırsatta."

"Söz mü?"

"Söz."

"Anlaştık."

"Doğukan!" Annemin içeriden seslendiğini işitince "Bu arada annem evde," yazdım. Yatak odasından çıkarken burnuma özlediğim kokular gelmeye başladı. "Günaydın annem," dediğimde ocağın başından bana bakan kadın "Günaydın oğlum. Dinlenebildin mi?" diye sordu. Eh işte, der gibi başımı salladım. "Geç yattın sanırım." Ağzundan laf almak için attığı yemi yutmadım. "Sesleriniz geliyordu," diye vurgulayarak bizi duyduğunu belli etti. Annemin yüzündeki "Hayatına birini mi aldın?" iması kokan gülümsemesine cevap vermek yerine telefonuma gelen mesaja baktım.

"Ne güzel. Mıs gibi kahvaltı yaparsınız birlikte şimdi."

Doğa'nın mesajına karşılık mutfaktaki serpmiş kahvaltı gibi duran masanın fotoğrafını çekip attım. Ardından henüz bir şey yemediğini hatırladım. Özeneceğinin telaşıyla mesaj atmak üzereydim ki gülümseyen bir emoji gönderdi.

"Oo bir kuş sütü eksik."

"Bir de sen."

"Afiyet olsun."

"Gel beraber olsun."

"İnşallah bir gün o da olur."

"İnşallah."

Annemin gülümsediğini işitince bakışlarımı yaptığı menemeni masaya koyan kadına çevirdim. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana doğru kaçamak bir bakış attı. Gözleri bile buram buram ima kokuyordu. "Hayatım da biri yok." Konuşmadan sorduğu soruya cevap vermeme şaşırmaıı. Gülümsemeye devam ederken biraz an sanki ifadesi buruklaştı. Yine de üzgün olduğunu söyleyemezdim.

"Abin de öyle demişti."

Kaşlarımı çatarken bu konunun abimle ne alakası olduğunu düşündüm. Annem masadaki eksikleri kontrol ediyormuş gibi yaparken, "Neyse," dedi. "Hadi otur. Anne oğul şöyle güzel bir kahvaltı yapalım. Belki hayatında olmayan gelişmelerden de biraz bahsedersin."

DOĞA

Ablam pazartesiye kadar evde olmayacağını söylediği andan itibaren aklımda tek bir düşünce vardı. Deliceydi. Nasıl olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama kalbim 'iadeyi ziyaret yapmanın tam da zamanı' diye bağırıyordu.

Hoca hazırladığımız sunumlardan dersi anlatıyordu. Herkes pürdike hat anlatılanları dinleyip, not alıyordu. Benimse aklım sadece uçak bileti bulup bulamayacağımdaydı. Uygun bir zaman kollayarak telefonumdan uçak saatlerine baktım. Her saat Ankara'ya uçak vardı. Fakat sadece Business Class kalmıştı. Onların da fiyatları gün içerisinde olduğu için fazlasıyla yüklüydü. Banka hesabımı hızlıca kontrol ettim. Babam henüz aylığımı atmamıştı. Gidiş için bilet alabilirdim ama dönüş için param kalmayacaktı. Tabii ki bu aynı gün içerisinde dönersem...

Kalmam için ısrar ederse yatacak yer sıkıntısı doğacaktı. Sıkıntılı bir şekilde arkama dayandım. Otobüs beni tutuyordu. Doğukan için mide bulantısı ve yorgunluğa katlansam da gitmemle dönmem bir olacaktı. Bunu da istemediğim için ders boyunca ne yapacağımı düşündüm. Fırsat bulduğum her an uçak biletlerini kontrol ediyordum. Sanki hafta sonu herkesin Ankara'da olmaya ihtiyacı varmış gibi Business biletleri bile tek tek azalıyordu. Paniklemeye başlamıştım. Hoca ara verdiği gibi telefonuma sarılıp ablamı aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Her zaman aramayı son anda açtığı için beklemeye devam ettim.

"Doğa kantine gidiyoruz. Bir istediğin var mı?" Ablamla daha rahat konuşabileceğimi düşünerek, "Ben de geleyim," dedikten sonra ayaklandım. Hep beraber sınıftan çıkarken nihayet "Alo?" sesi duyuldu.

"Abla bir şey söyleyeceğim ama kızma."

"Abla dediğine göre durum önemli."

Normal zamanlarda ablama adıyla seslenmek daha çok hoşuma gidiyordu. Çocukken bana bunu aşıl原因an kendisiydi. Büyüdüğümde 'abla' diye seslenmemi isteyen de yine O'ydu. Fakat alışkanlıkları bırakmak kolay olmuyordu. Sadece işim düştüğünde 'abla' kelimesi dilimden düşüyordu. Artık o da bunun farkındaydı. Çok fazla vaktim olmadığı için konuyu bodozlama daldım.

"Benim Ankara'ya gitmem lazım."

"Ne sebeple?"

"Doğukan'a sürpriz yapacağım."

"Ne sıfatla?"

Kantine girer girmez kızlarla ayrıldım. Boş masalardan birine yöneldiğim sırada ablamın son sorusunu es geçtim. "Bana uçak bileti için destek olarmusun?" diye sorarken kalabalık öğrenci grupları arasında kalmış boş bir masaya oturdum.

"Söz veriyorum. Aylığımı aldığım gibi geri ödeyeceğim."

"Para önemli değil Doğa. Hiç tanımadığın bir adamın ayağına mı gitmek istiyorsun gerçekten?"

"Birincisi onu tanıyorum. İkincisi bu bir nevi iadeyi ziyaret. Bende kitapları var, onları vermem gerekiyor."

"Sende nasıl kitapları var? Hangi ara görüştünüz de kitaplarını sana bıraktı?"

Vaktim kısıtlı diye düşünürken ablamın soruları beni daha da sıkıştırıyordu. Bunalmış bir nefes aldım. Ablamunkinin de benden kalır yanı yoktu. "Nasıl güvenebiliyorsun?" Bu soruya da cevap vermek istemiyordum. Çünkü ne söylersem söyleyeyim onu tatmin eden bir cevap alamayacaktı.

"Destek olacak mısın yoksa ben başka bir yol mu bulayım?"

"İlla gideceğim diyorsun yani."

"Evet."

Telefonun ucu bir süre sessizliğe esir oldu. Ablamın gödişimin artılma ve eksilerini hesapladığını bildiğimden araya laf sokmadım. Kızlar yanıma geldiğinde gülümsedim. Bana da kahve aldıklarını gördüğümdeyse Julaklarını sessizce kıpırdatarak teşekkür ettim.

"O telefonu tek çalışta açacaksın."

Sevinç çığığı attığım an önce kızların, sonra da çevre masaların irkilmesine neden oldum. Fakat buna kafayı takamayacak kadar heyecanlıydım. "Söz veriyorum!"

"Gittiğin her yerin konumunu atacaksın."

"Sen iste gitmediklerimi bile atarım."

Heyecan ve mutluluk karışımı sesim ablamın bile gülümsemesine neden oldu. "Eğer o çocuk senin kılına dokunursa onu-

"Cümleyi onun yerine devam ettirerek, "Mahvedersin biliyorum," dedim.

"Öldürürüm."

Bunu merhametsiz bir tonda söylemişti. İstese yapar mıydı? Yapardı. "Söz veriyorum. Seni habersiz bırakmayacağım ve iyi olacağım."

Ablam yine sessizleşti. Bu sefer konuşmasını beklemek çok daha ısırtıcıydı. "Tamam. Birazdan hesabına parayı atarım." İçimdeki coşku dışı vurmamak için kendimi tuttum. "Annemleri idare edersin değil mi?" diye sorduğumda, "Simge'yle olduğunu söylerim," dedi.

"Sen bu dünyanın en harika ablasısın."

"Sen de en yağcı kardeşi," dedikten sonra işi olduğunu söyleyerek telefonu kapattı. Doğukan'ın mesaj attığını o sayede gördüm.

"Balerin."

"Kurşun Asker."

"Ne yapıyorsun?"

"Ders arasındayım. Arkadaşlarla kahve içiyoruz."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Akşam için çantamı ayarladım. Kamuflajlarımı ütüledim.

Seni merak ettim. Kim kimsiniz?"

"Sen mi ütüledin?"

"Evet. Her zaman ben ütülerim."

"Seni alan olsa yaşardı."

"Bu hakaret gibi oldu sanki."

"Estağfurullah."

"Soruma cevap alamadım."

"Ha. Kızlarlayız. İsimlerini ister misin?"

"Kızlar olması yeterli. Simge'ye haber verdin mi?"

Bir an Simge ne alaka diye düşündüm. Hatta ablamla konuşmamızı duymuş da tüm sürpriz berbat olmuş gibi üzüldüm. Yalnızca birkaç saniye süren bu duygu karmaşamdan sonra nihayet dersten önceki konuşmamızı hatırladım. Soruların önünü kesmek için, "Yazdım yazdım merak etme. İşlerini ayarlayıp gelecekmiş," dedim.

"İyi bari. Hadi ben daha fazla muhabbetinizi bölmeyeyim."

Aklına yanlış bir şey gelmemesi için "Sorun değildi," yazıp gönderdim. Banyo yapıp hazırlanacağını söylemesinin üzerine bankadan gelen bildirimle şansın bugün benden yana olduğunu hissettim.

"Tamam o zaman. Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz güzelim."

Bir şey çaktırmamaya çalışırken ellerim ter içinde kalmıştı. Mesajlaşmamız biter bitmez uçak bileti alacağım uygulamaya girdim. En yakın saat 18:15'ti ve son bir koltuk kalmıştı. Ellerim titreyerek bilgileri girdim. Birkaç dakika sonra bilet benimdi.

"Kahvene hiç dokunmamışsın."

Yanımdaki kız söyleyene kadar bir kahve olduğunu bile unutmuşum. "Soğusun diye bekliyordum." Yalanım benim kulağımı bile tırmalamıştı. "Sınıf çıkalım diyorduk ama bekleyelim mi?" Dersin hocası sınıfa yiyecek içecek getirilmesini yasakladığından beri yanımızda bir sakız bile getirmeye korkar olmuştuk.

"Yok yok. Siz çıkın. Ben birazdan gelirim."

Kızlar zengin kalkışı yapar gibi ayaklandı. Buz gibi olan kahvemden bir yudum aldım ve suratımı mümkün olduğunca tepkisiz tutmaya çalıştım. Kahve asıgıydım ama soğumuş kahveden nefret ediyordum. "Tamam o zaman sınıfta görüşürüz." Gülümseyerek 'Görüşürüz' dedikten sonra tekrar telefonuma baktım. 18:15 uçağı için 16:30'da en geç havalimanında bulunmalıydım. Yani bu demek oluyordu ki iki saatten az zamanım vardı. Eve gidip üzerimi değiştirmem, yanıma alacağım eşyaları hazırlamam ve yola koyulmam için iki saat...

Bu saatte kesin trafik de olurdu. Acele etmezsem uçak biletimi bile alabilirdim. Hızlı olmalıydım.

Oturduğum yerden kalktım. Ardından sürprizim için lazım olabileceğini düşündüğüm fotoğrafları çekmek için geri oturdum. Önce kahvemini, ardından kafeteryada oturduğumu belli edercesine kendimi çektim. Tekrar ayaklandığım gibi koşar adım amfiye döndüm. Hatta o kadar hızlıydım ki az önceki kızlarla aynı anda içeri girmiştim.

"İyi misin?"

Hoca gelene kadar eşyalarımı topladım. "İyiym ama çok acil bir şey çıktı," derken bana ait ne varsa yüklenmişim. "Haftaya görüşürüz," diyerek arkamı döndüm ve sınıftan koşar adım çıktım.

Tempomu hiç bozmadan eve kadar koştum. Koşmaktan nefret ediyordum ama başka çarem olmadığı için nefes nefese kalana kadar koştum. Saate baktım. Duş almaya vaktim olmadığı için hızlıca terimi kuruladım. Bir ton parfümü de üzerime boca ettim. Yolculukta rahat edeceğim ama sık bulacağını düşündüğüm, geçen sefer seçtiği kıyafetlerimden yola çıkarak bir kombin yaptım. Havanın nasıl olacağını bilmediğim için hem kalın hem ince kıyafetleri sırt çantama tıktırdım. Kitaplar, şarj aleti, telefon, biletlik, cüzdan...

Acil olan her şeyi aldığımı emin olduktan sonra evden çıktım. Kalbim hızlı hareket etmekten sıkışır duruma geldi. Ablanın gönderdiği sadece bilet değil hafta sonunu çıkaracak kadar yüklü olan paraya güvenerek taksiye bindim.

Trafik var olan heyecanımı strese dönüştürüyordu. Bir de taksiretne...

Yol boyunca annemle konuştum. Çünkü telefonumun kapalı olma-

sına tahammül edemiyordu ve uçaktayken aramaması için onu tatmin etmek zorundaydım. Her zamanki gibi okulumdan başlamış, komşuları okuyan çocuklarının başarılarından çıkmıştı. Klasik bir anneydi ve artık onunla konuşmak sıradan gelmeye başlamıştı. Yine de kalbini kırmamak adına saygıyla üzerimde eleştirdiği her şeyi dinledim.

Uzun bir yolculuğun ardından Sabiha Gökçen Havalimanında indim. İlk aramadan geçişim kolaydı. Biletimi yazdırıp ikinci aramaya yöneldim. Birkaç PÖH'ün yanından geçerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sanki beni tanıma ihtimalleri varmış da sürprizimi berbat edebilirlermiş gibi hiçbiriyle göz teması kurmadım. Kahretsin hepsi birbirine benziyordu. İndiğimde Doğukan'ı nasıl bulacaktım?

Arama sırasının uzunluğunu görünce saatime baktım. Kapılar açılmış olmalıydı. Sıra çok yavaş ilerliyordu. Sürekli parmak ucuna çıkıp ileriye görmeye çalışıyordum. Bir yandan da sabırsızca kıpırdanıyordum. Sanki etrafındaki herkes benden bir adım uzaklaşmıştı. Ne vardı yani? Hiç mi sabırsız, heyecanlı bir insan görmemişlerdi.

Neyse ki Rabb'im çaresizliğime acımış, önümdeki sırayı hızlandırmıştı. Arama kısmına geldiğimde beni oyalayabilecek her şeyi çıkardım. İkinci aramadan da geçişim kolay oldu. Kutunun içindeki eşyalarımı kucakladığım gibi kenara geçtim. Göz açıp kapayınca kadar her şeyimi giydikten sonra kapı numaralarını kontrol ettim. İyi ki de etmiştim. Uçağına ait kapı numaram değişmişti. Koşar adım yeni kapıya doğru ilerlerken çarptığım insanların haddi var hesabı yoktu. Özür dilemeye bile vaktim kalmamıştı.

"Son çağrı! Türk Hava Yolları TK9899 Sefer sayılı İstanbul – Ankara uçağı kalkış için hazırdır. Yolcuların acilen 4A kapısına gitmeleri rica olunur."

Bu benim uçağımdı. Nefesim kesilse de daha hızlı koşmaya başladım. Tam kapıyı kapatacakları sırada yetişmiştim. Biletimi ve kimliğimi hızlıca kontrol ettirdikten sonra uçağına götürmek için bekleyen otobüse bindim. Çok kalabalıktı. Yine de kendime kenarda köşede bir alan buldum. Araya hareket ederken telefonumu çıkarıp kontrol ettim. Mesaj yoktu. Doğukan'ın çevrim içi olup olmadığına baktım. Uzun bir süredir girmemiş olması içimi rahatlattı. Girip de yine bana yazmadığını düşünmek bile kalbimi incitiyordu. Ablama uçağına bindiğimin haberini verdikten sonra telefonu cebime koydum.

Uçağa bindiğimizde birçok kişinin çoktan yerine oturduğunu fark ettim. Allıktan Business sınıfında yolculuk yapacaktım. Çünkü en nefret ettiğim şeylerden biri onlarca gözün üzerime çevrilmesiydi. Sırt çantamı baş üstü dolabına yerleştirdim. Yanımdaki koltuğun sahibinden izin isteyerek yerine oturdum. Kalbim yaşadığım adrenalin ve beklentiyi kaldıramayacak kadar ağrıyordu. Doğukan gibi çılgınlık yapabileceğimi sanmıyordum ama telefonu özellikle uçak taksiye çıkana kadar çevrim içi bırakabilirdim. Böylece son dakikaya kadar aktif olur, uçaktaki zamanı aza indirirdim.

Hostesler güvenlik önlemlerini anlatmaya başladı ve benim aklımda Doğukan'ın sözleri belirdi. Güldüm. Kulaklığımı çıkardım. Uyuyamazdım ama yol boyunca şarkılar eşliğinde Doğukan'a sarıldığım anı hayal edebilirdim.

DOĞUKAN

Bir insan, gün boyunca düşündüklerinin toplamı kadardı. Hangi an toplamım Doğa'ya çıkmaya başlamıştı, işte onu bilmiyordum. Hazırlanıp işe geçmem bir saatimi bile almamıştı. Fakat Doğa'nın sessizliği bir asır gibi sürmüştü sanki. Ablasının ansızın gidişi, yerine gelen arkadaşının tasrif etmediğim hareketleri her ne kadar içimi kemirse de iyi olacağına güvenmekten başka çarem yoktu ve telefonla bile olsa sürekli kontrol etmekten...

"Martılar ağıldı çöplüklerde, biz seninle gülüşürdük."

Dinlenme odasına girip beni gördüğü anda şarkı söylemeye başlayan Musti tam yanıma gelip oturdu. "Çok şerefsizmişiz ama martılar ağıldı çöplüklerde, biz seninle gülüşürdük," diye şarkıyı söylemeye devam etti. Hüzünlü bir şarkıya bile neşesini katmasını biliyordu.

"Şehirlere bombalar yağardı her gece. Biz durmadan sevişirdik," derken elleriyle sırnaşmaya çalıştı. Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi kaşlarını kıpırdatıyordu. Esprili hâli beni bulanık duygularımdan sıyrıldı. "Siktir git," derken ciddi durmaya çalışıyordum ama gevşek gülüşlü dostuma çok fazla direnebileceğimi sanmıyordum.

"Acımasız olma şimdi bu kadar. Dün gibi dün gibi siktirip gitmek."

Kendimi tutamayıp güldüm. Musti'nin yumruk yapıp "Yaşasın!" demesiyle anında gülümsememi öksürüğe çevirdim. Umut ışığı yakaladığı gibi bir anda önümde çömelip ellerini dizlerime koydu.

"Burak da sarılayım ayaklarına. Kum gibi ezip geçme."

"Ne yapıyorsun oğlum?" diyerek duruşumu dikleştirirken bir yandan Musti'nin ellerini üzerimden çekmeye çalıştım. Neyse ki odada yalnızdık ama her an birinin içeri girme ve bizi saçma bir pozisyonda yakalaması an meselesiydi.

"Serenat yapıyorum Dogi. Dışarıda kaç kız bu anı bekliyor biliyor musun?"

Musti neşesini muhafaza ederek yanıma oturdu. "Çok doğru bir konuya değindin. Kız... Oradan bakınca kız gibi mi duruyorum?" diye sorduğumda hafifçe yanağımdan makas aldı. "Kız gibi çocuksun vesselam. Yürüyen yer çekimim benim." Uyarıcı bakışlarımı zerre kadar umursamayacağımı biliyordum. "Musti!" Dudaklarımdan dökülen tek bir kelime, sinirimden ciddiyetini ortaya koydu. "Tamam, tamam," diyen ses sanki af diliyordu. "Sadece keyfini yerine getirmeye çalışıyorum."

"Buradan bakınca daha çok sinirimi tepeme çıkarmaya çalışıyor gibisin."

"Ne haddime... O sürekli tepende zaten. Gerçi bu aralar hafif bir yumuşama var ama."

Cevap vermedim. Bir gözümlü telefonda sürekli Doğa'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordum. "Sevdalanmak böyle bir şey işte?" Soruyu hafifçe alay eden, resmi bir şekilde sordu ve bu tavırları Doğa'yı öğrendiği içindi. "Ne alakası var?" diye sorarken kaşları hafifçe havalandı. "Gözün telefonda kalbin başka bir diyarda kalmış gibi." Bir an gerçekten de öyle mi diye düşünmeye itti beni. Bir parçam buna bir şekilde karşı çıkmak istiyordu. Uzun bir zamandır duymadığım bu söz en köklü inançlarımı kırıp geçiyordu. Sevdalanmak benim gibi bir adamın hakkı değildi. Hakkı olan ruanda soğuk toprağın altında nefessizdi.

"Saçmalama."

"Aşk zaten biraz saçmalamak değil mi?"

Bu konuyu kapatmayacağını bildiğim için, "Nöbetten önce hiç çekilmiyorsun," diyerek oturduğum koltuktan ayaklandım. Teçhizatlarımı üzerime geçirirken, "Nöbetten sonra konuşalım bu konuyu o zaman," dedi. Telefonuma çaktırmadan son kez baktım ve çelik yelegimin ön ce-

bine yerleştirdim. "Yoksa muradına ermek için sır gibi saklamayı mı u-
tiyorsun? Tohumda toprağa gizlenirse çıkar ya ... Sen de aşkı kendine
bile gizlemeyi seçiyorsun sanırım." Musti'ye cevap vermem işlerin daha
da çıkılmaz bir hâle sokardı. Bu yüzden hızla odadan çıktım.

"Doğukan sigara içmeye gidiyoruz. Geliyor musun?"

İmdadıma yetişir gibi karşıma çıkan devrelerle duraksadım. Mus-
ti'nin söylediklerinin etkisinden de damarlarımda dolaşan beklenti sı-
zı, sından da ancak bu yolla kurtulabilirdim. Saati kontrol ettim. En azından
birkaç nefeslik vaktim vardı.

"Gidelim."

DOĞA

Işıklı Ankara silüetine bakarken uçağın tekerlekleri yere değdi. Öne
doğru savruldum. Bir elimle kendimi frenlerken diğer elimle telefonumu
uçak modunda çıkarmıştım. Ablam ve birkaç markanın mesajları dışında
hiçbir şey gelmemişti. Üzülsem mi sevinsem mi bilemedim. Hemen en
son ne zaman girdiğine baktım. Şükürler olsun ki en son benimle konuştu-
ğu zaman aktifti. Dünden sonra daha mı dikkat ediyor diye düşünmeden
edemedim.

Uçak park alanına giderken ablama hızlıca indüğimin mesajını attım.
Business sınıfı olduğumuz için bize inmek için öncelik tanıyacaklarını bi-
liyordum. Bu yüzden hızlıca toparlandım. Sırt çantamı baş üstü kabinin-
den aldıktan sonra inmek için beklemeye başladım.

Birkaç dakika belki de birkaç adım sonra Doğukan karşıma çıkacak-
tı ve ben hâlâ onu ilk gördüğümde ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.
Mutlu olur muydu? Yoksa ona haber vermediğim için kızar mıydı? Yoğun
olacağını söylemişti. Belki de rahatsız olacaktı.

Düşünme bunları Doğa. Kötüyü çağırma.

Uçaktan indim. Cam tünelden hızlı ama emin adımlarla yürüdüm.
Havalimanının içine girdiğim an sanki Doğukan'ın nefesini sırtımda his-

şetmişim. Panikle etrafıma baktım. Yoktu. Derin, rahatlatıcı ve cesaret verici bir nefes aldım. Tam olarak nerede bulabileceğimi bilmiyordum.

Kalabalıkla beraber bavulların alındığı yere ilerledim. Daha sonra sırt çantam yanımda olduğu için onlardan sıyrıldım. Çıkış kapısı iki yana açıldığı anda bir grup insanla göz göze geldim. Hepsi de sevdiklerini bekliyordu. Fakat bu kadar ilgili, ortamdan koşarak uzaklaşmak istememe neden oldu. Görüş alanlarından çıkmak için adımlarımı hızlandırdım. Kalabalıktan sıyrıldıktan sonra durup sağa sola baktım. Bu bölümde hiç özel harekât polisine rastlamamıştım. Fakat yeleklerinin üzerinde polis yazan birkaç kişiyi görmüştüm. Onları görmek bile kalp ritmimi düzensizleştirmişti. Doğukan'ı gördüğümde bayılmazsam iyiydi.

Nerede olabilirdi? İç hatlar? Dış hatlar?

Hislerime güvenerek gidiş kısmına doğru yürümeye başladım Beni, benim onu görmemden önce görmemesi ve sürprizin kaçmaması için gözlerimi dört açtım. İç hatlar ana giriş kapısına yaklaştıkça görüşüme giren birkaç özel harekât polisiyle ayaklarım hareket etmeyi kesti. Yakalanmışım gibi panik, saniyeler içerisinde her hücremi ele geçirdi. Oysaki görüşlerine giremeyecek kadar uzaktaydım. Yüzlerini seçemiyordum.

Bir tanesi giriş kapısına yakın duruyordu ve x-rayların önünde oturan polis memurlarıyla konuşuyordu. İki tanesi geniş kapı alanı boyunca volta atıp duruyordu. Hepsi birbirine benziyordu ve işim gerçekten zordu.

Tam 'Allah'ım yardım et' diye dua ettim sırada onu gördüm. Güvenliğin arkasındaki kapıdan bir grupla beraber alana girdi. Tüm beybetine eklenen ciddiyetiyle, göğsünde tuttuğu silahıyla etrafı incelemeye başladı. Hazırlıksız yakalanmamak için dikkat çekmeden duvar kenarına doğru kaydım ama Doğukan'ı görüş alanımdan çıkarmadım. Telefonuma sarıldığım gibi mesaj yazdım.

"N'aber?"

Cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyordum ama şansımı denemiştim. Mesajım iletildiği anda elleri göğsündeki cebe gitti ve etrafı kontrol ettikten sonra telefonunu çıkardı. Nefes almayı unutacak kadar heyecanlıydım. Doğukan telefonuna baktı. Ardından arkadaşlarının yanından hafifçe uzaklaştı. Çevreyi kolaçan ettikten sonra hayal meyal gördüğüm tebessümle parmakları kıpırdadı.

"Fena sayılmaz. Kalabalığı, iş başındayken pek özlememişim.

"Senden n'aber? Sesin çıkmadı. Geldi mi Simge?"

"Yoldaymış. Ben de onu bekliyorum."

"Nerede bekliyorsun?"

"Kantinde. Yaklaşırken okuldan çıkacağım."

"Anladım. Kantin kalabalık mı?"

"Fazlasıyla sakın. Bana goto ayar mısın?"

"Şu anda telefonla oynamam bile yasak güzelim."

"Oynama o zaman."

"Ankara'ya gittin de değiştin dersin sonra."

"Aşk olmasın ya."

"Şaka şaka. Özledim sadece."

DOĞUKAN

Tam havalimanının içine geçmiştik ki kalp atışımı hızlandıran bir titreşim göğüs kafesimde yankılandı. Boynuma astığım tüfeğin kayışını hafifçe çekerek telefonumu çıkardım. Ekranda gördüğüm isim ve mesajla saklambaç oynayan acemi çocuk heyecanı sardı dört bir yanı. Sanki bir süredir onun tarafından bulunmayı bekliyordum ve nihayet beni fark edebilmişti.

"N'aber?"

Yanımdakilere hemen geleceğimi söyleyerek birkaç adım uzaklaştım. Refleks olarak gözlerim etrafı taradı. Belki de içimdeki keyfi gizleme gereği duymamak içindi tüm bu kontrolüm.

"Fena sayılmaz. Kalabalığı iş başındayken pek özlememişim. Senden n'aber?"

Mesajı gönderdikten sonra birkaç dakikadır aklıma kurcalayan konuya da hafiften değindim. "Sesin çıkmadı. Geldi mi Simge?" Mesajlarım

yanında iletilmişti. Fakat birkaç saniyelik bekleyiş bile zul olmuştu sanki.
"Yoldaymış. Ben de onu bekliyorum."

Hafifçe kaşlarım çatılırken tekrar saati kontrol ettim. Geç olmamış mıydı? "Nerede bekliyorsun?" diye sorduğumda bir fotoğraf geldi. Hâlâ okuldaydı. "Kantinde. Yaklaşırken okuldan çıkacağım." Anladım demek-
le petindim. Fotoğrafi tekrar açıp her santimini inceledim. Fakat öyle bir
ayyla çekmişti ki masasındaki birkaç el dışında hiçbir şey göremiyordum.
Bu saatte bile masasında birileri mi vardı?

"Kantin kalabalık mı?"

"Fazlasıyla sakın," dediğinde tekrar fotoğrafa baktım. Madem sakın-
dı, neden yanında insanlar vardı? Kadın eli gibi duruyordu ama nedense
içim rahatlamıyordu. "Bana goto ayar mısın?" diye sorduğunu görünce
gülmemek için yanağımın içini dişledim.

"Şu anda telefonla oynamam bile yasak güzelim."

Doğa birkaç kez mesaj yazıp sildi ve bu bekleyişin ardından gelen
"Oynama o zaman," cümlesi beklediğim bir şey değildi. Trip mi atıyordu,
anlayışla mı karşılıyordu. Çözemiyordum.

"Ankara'ya gittin de değiştin dersin sonra," diyerek niyetini anlama-
ya çalıştım. Açık etmeyerek, "Aşk olmasın ya," yazdı. İçimden çocuksu bir
coşku koptu ama dışım bunu belli etmeyecek kadar tepkisizdi.

DOĞA

İlk kez mesajlaşırken onu izleyebiliyordum. Bu yüzden bunun tadını
çıkarmaya çalıştım. Tam da düşündüğüm gibi verdiğim cevaplar doğrul-
tusunda benden fotoğraf istemişti. Hazırda bulundurduğum fotoğrafı at-
tım. Çok ciddiymi ama biliyordum gülümseyebilse gülümserdi.

"Şaka şaka... Özledim sadece."

Harekete geçmem için gereken mesaj gelmişti. Telefonu cebime
koydum. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum. Yine de dalgalı saçlarımı

ellerimle taradım. Üstümü başımı düzelttim. Sırt çantamın tek kolunu sıkıca kavradım. Hazırdım. Yani sanırım ...

Doğukan'a doğru yavaş ama emin adımlar atmaya başladım. Yaklaşıkça telefona bakarken kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. Cevap vermeden çıktığım için kızmış gibi hissetmiştim. Telefonunu cebine koyarken yine çevresini kolağan etti. Başını biraz daha çevirse beni görecekti ama o arkasını dönüp arkadaşlarının yanına geri döndü. O an adımlarım da durdu. Sanki bir anda cesaretim kırılmıştı. O kadar PÖH'ün arasına girebilecek miydim? Girsem ne diyecektim?

Artık kalp atışımı hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. Fakat buraya kadar gelmişken daha fazla beklemek anlamsızdı. Ayaklarımı son bir gazla hareketlendirdim ve Doğukan'a doğru ilerledim. Volta atan PÖH'lerden biriyle kısacık bir an göz göze gelmiştim. Tedirginliğim dikkatlerini çekmiş olacak ki arkamdan bile beni takip ettiğini hissediyordum.

Bir süre sonra Doğukan'ın önünde duranla bakışlarımız kesişti. Bana bakarken kaşları çatıldı. Belki de o da beni bir tehdit olarak algılamıştı. Kim bilir... Bense ürkek bir ceylan gibi Doğukan'ın sırtına bakmayı sürdürdüm. Diğerlerinin de dikkatini çekmeye başladığımı bana doğru dönen yüzlerinden anlıyordum. Odağımı kaybetmemek için kendimi zor tuttum. Biraz daha bakarlarsa olduğum yere yığılacaktım.

En son Doğukan arkasını döndü.

Herkesin ciddiyetle baktığı yere bakmak için dönmüştü ki benimle karşılaştı. Aramızda yine sadece on adım vardı. Belki daha az. Yüzündeki ciddiyet şaşkınlığı karşısında kayboldu.

"Siktir."

Dudaklarını okumuştum. Yaşadığı heyecanı, paniği, mutluluğu ve gerginliği o kadar iyi anlıyordum ki. Kucağında tuttuğu silaha daha sıkı sarıldığını gördüm. Bana sarılıyormuş gibi ...

Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Sadece özleminden dolan gözlerle onu izledim. Arkadaşları bir gariplik olduğunu fark etmişlerdi.

Doğukan bana doğru birkaç adım attı. Kalarını ben tamamladım. Şimdi aramızda iki adımlık mesafe bile kalmamıştı ve ağır bir silah.

"Burada ne arıyorsun?"

Bir an 'Buradasın' der diye ummuştum. Gergin bir gulumseme eşliğinde "Seni," dedim. Sesim bana ait değilmiş gibi çıkmıştı. İnsanın aklına başka bir şey gelmiyordu belli ki. İfadesi ciddiydi ama gözleri beni şefkatle çoktan sarmıştı.

"Şu anda sana sarılmam gerekiyordu."

"Sarıl o zaman."

Belli belirsiz bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Kucagında duran silahu işaret ederek, "Mesai saatleri içerisindeyiz," dedi. "Olay çıkmadığı sürece direk temas yasak." Buna üzölmüştüm ama kabullenmekten başka çarem yoktu.

"Buna da şükür Kurşun Asker."

DOĞUKAN

Yeryüzünden mi çıkmıştı?

Yoksa gökyüzünden mi inmişti?

Bilmiyordum ama bu dünyaya ait olmadığına emindim. Şu anda karşımda olan kızın gerçek olup olmadığına bile emin değildim. Emin olabilmek için sarılmam gerekiyordu ama lanet olsun ki elimi kolumu bağlayan kurallar yüzünden bir nefes uzağımdaki gerçek olamayacak kadar güzel olan kızıdan mahrum kalıyordum.

“O zaman mesai bittiğinde sarılırız.”

Kabulleniş kadar can acıtıcı bir şey yoktu. Doğa’nın bozuntuya vermemeye çalışan bakışlarındaki hüznün her şeyi yakıp yıkmama yetecek güçteydi ya da bunu sağlayan içimdeki kokusuna karşı olan muhtaçlıktı.

“Kuralların canı cehenneme!”

Beklenmeyecek bir hareketle eline uzandım. Parmaklarımı onun-
kılere kenetledim. Kenetlenmiş ellerimize bakmasına müsaade ettiğim birkaç saniyenin ardından onu sadece bize ayrılan bölüme doğru çek-
tirmeye başladım. Devrelerin sorgulayan bakışlarını sırtımda hissedebi-
liyordum. İçeri girdiğimiz anda daha çok bakışa maruz kalacağımızın da farkındaydım. Aralarından bazılarının bu durumu Şef’e ispiyonlayacağı-
nı da biliyordum. Fakat şu anda avcumun içinde hissettiğim sıcaklık her
şeye değerdi.

İçeri girdik. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz tek elimle tüfeği
boynundan çekip çıkardım ve ona temas etmemesi için mümkün oldu-
ğunca uzağa çektim. Elini bırakmak dünyanın en büyük işkencelerinden
bile daha acıyken, çelik yeleğe rağmen göğsümdeki sıcaklığını hissetmek
paha biçilmezdi. Saçlarını koklayarak uzun bir öpücük bıraktım başına.
Kokusu hatırladığımdan bile güzeldi.

“Bana yalan söyledin.”

Bilinçaltım beni yenilgiye uğratmış, geri planda düşündüğüm şeyi bir anda ortaya atmıştı. Yalandan nefret etmeme rağmen şu andaki şekliyle yalana müptela bile olabilirdim. Başını hafifçe sallayarak, "Hı hı söyledim," dediğinde usulca alnını öptüm.

"İyi ki söyledin."

Ağızmdan çıkanlara kulaklarım bile inanmakta zorluk çekiyordu. Doğa kıkırtıya benzer bir sesle başını kaldırdı. Oyuncak bir bebeğe benziyordu. Kaymaktaşı gibi pürüzsüz yüzüne yerleştirilmiş iri kahverengi gözler, insana suç işletecek güçteki muazzam kirpikler, düğme gibi ufacık bir burun ve altından beni selamlayan canlı kırmızı dudaklar, sırtından aşağı dalgalar hâlinde dökülen yumuşacık saçları...

Hatırladığımdan çok daha güzeldi.

"İyi ki geldin," diye fısıldarken çehresine değen saçlarını minik kulaklarının arkasına doğru nazikçe ittim.

"Hoş geldin."

DOĞA

Dünyadaki en güvenli yeri sorsalar, artık Doğukan'ın kollarının arasını söyledi. Sıcaklığının bile kokusu vardı sanki. Üstüne sindiği anda evrene meydan okuyacak bir cesaret doluyordu yüreğin.

"Buradasın."

Doğukan'ın sesi hâlâ karşısında olduğuma inanamıyormuş gibi çıkmıştı. Beklediğim tepkiyi aldığım için ağlamaklı bir ifadeyle gülümsedim. "Buradayım." Yanımızdan geçenlerin bakışları yüzünden istemeyerek bir-birimizden ayrıldık. En az benim kadar onun da gözleri dolu doluydu. Sanki birimiz ağlamaya başlasa diğeri duramayacak gibiydi.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Hemen" diyeceğimden korkar gibi sormuştu. Üzerindeki gerginliği azaltmak istercesine "Ne kadar kalayım?" deyip göz kırptım. Doğukan, o

ıncuksu gülümsemesiyle, "Ben sana baştan teklifimi sundum," dedi. Evet, okul değiştirmemi içeren bir teklifti. Bir anda düşünceli bir ifadeye büründü. Kafasında hesap kitap yapmış, sonuca varmış ve bundan hoşlanmamıştı.

"Dersini mi ektin?"

Çocuğunu azarlayan baba tavrı ona ne kadar yakışsa da ciddi olamamış, kıkırdamıştım. "Yarısını sadece." Doğukan'ın hoşnutsuzluğu büyürken, "Gülme," diye uyardı. "Sunumuna katılmadın mı yani?" Ciddiyeti yüzünden gülümsemem de yavaşça soldu. "İlk yarıda benimki işlendi," dediğimde, 'Anladım,' demekle yetinmişti. Derslerim konusunda benden bile hassastı. Nedenini düşünürken dün konuştuğumuz muhabbet aklıma geldi. İçin için kıkırdasam da dışım ciddiydi.

"Merak etme. Hâkim olacağım."

Doğukan'ın bir anlığına eğlenceli hareketleri göz bebeklerine misafir etti. Birbirimizin imalarını anlamıştık. Bu kadar zeki olması onda etkilediğim yegâne şeylerdendi. "Soruna gelecek olursak," diyerek her zamanki gibi konuyu değiştirme yoluna gitmişti.

"Hiç gitmesen keşke."

İçinden keşke desem de "Hafta sonunu yalnız geçirmeme gibi planım var," dedim. "Artık benim de," dediğinde ikimizin de yüzüne sıcak tebessümler yerleşti. Doğukan bir anda ciddiyete bürünüp kolundaki saati kontrol etti.

"Yalnız gece daha yeni başlıyor ve buradan sabah sekizde ayrılacağız."

"Sorun yok."

"Seni yakındaki bir otele yerleştirtmemi ister misin?"

Beni başkasına mı emanet edecekti yani? Üstelik bu kadar yolu onun için gelmişken... Başımı hayır anlamında salladım. "Buraya seni görmeye geldim. Başkasını ya da başka bir yeri değil." Doğukan'ın gülümsemesi gözlerine taşındı. "Nöbete çıkmam lazım." Bu sefer ben de onun gibi gülümsedim. "Ee çıkalım o zaman."

"Seni yanımda götüremem."

"Ben de uzakta takılırım."

"Seni ulaşamayacağım bir uzaklıkta bir başına da bırakamam."

İnadı tutmuştu yine. Pes ederek nefesimi dışarı üflerken, "Tamam o zaman ne yapacağız?" diye sordum. Doğukan sıkıntılı bir çekerken, "Bulacağız bir yolunu," dedi. Ardından düşünceli bakışları etrafta dolaştı. Düşündüğü şey neyse mantığına yatmış gibiydi.

"Burada kal."

Eliyle bir yeri işaret etti. Sürekli içeri girip çıkan polislerin olduğu bir yer. "En güvenli yer burası." O odada hiç tanımadığım insanlarla kalacağım, ama Doğukan'ın görüş alanında ama uzakta durmayı yeğledim.

"En güvenli yer, senin yanın."

Doğukan'ın eli usulca kalbine gitti. Bunu duyduğuna fazlasıyla memnun olmuştu. "Ama buradayken yanımda duramazsın," dediğinde "O zaman yakınında dururum," dedim. Söylediğim şeyi düşünürmüş gibi sessizce bana baktı. "Tamam o zaman," dedikten sonra işaret parmağını burnuma doğru tuttu.

"Benimle hareket edeceksin ama on adım uzakta."

"Neden on?" diye sorduğumda gülümsedi. "Senden on adımdan fazla uzak kalabileceğimi sanmıyorum." Cevap vermedim. Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Anlaştık mı?" diye sorduğunda "Emredersiniz," dedim yine elimi alnıma götürerek.

Geldiğimden beri ilk kez kahkaha atarken, "Önce şu elini düzeltiyim," dedi ve bugün ikinci kez elime temas etti. Uygun pozisyona getirip parmak uçlarımı alnımdan şakaklarıma çekti. "Parmaklarını bir silah gibi düşün. Şakaklarından kendini vuracak gibi tut. *Emre itaatsizlik yaparsam kendimi öldürürüm, dercesine.*"

Kaşlarımla şaşkınlıkla havalandı. "Böyle bir anlamı olduğunu bilmiyordum." Elini elimden ayırınca ağlamak istedim. "Artık biliyorsun. Hadi gidelim. Unutma on adım uzak." Başımı tamam anlamında salladım. Tam kapıdan çıkacağı sırada durdu. Bir şey hatırlamış gibi bana baktı. Daha doğrusu sıkı sıkıya tuttuğum sırt çantama. "Onu ben alayım," diyerek cevap vermeme izin vermeden sırt çantamı eline aldı. Az önce gösterdiği odaya yöneldiğinde peşinden ilerledim. Çantamı köşede sote bir yere bıraktı. "Ama çalınmaz mı?" diye sorduğumda bana eğlenen bir bakış attı.

"Bomba sanma ihtimalleri daha fazla."

Tabii ya ... Polislere ait bir yerdeydik.

"Kerem!"

İçinde oturan bir adama seslendi. Telefonda başını kaldıran polise "Çanta benim," dedi. Kerem denilen adam tamam anlamında başını salladı. "Gel hadi." Önüme düşen Doğukan yine bir anda durdu. Bu sefer gerçekten ona çarpmamak adına son anda durdum.

"Aç mısın?"

Çok açtım. Okulda yoğunluktan sürekli yemeği ertelemiştim. Sonrasında da her şey çok hızlı gelişmişti. Uçakta envari çeşit yemek vermişlerdi. Fakat heyecandan ağzıma tek bir lokma koyamamıştım. Sonuç olarak çok açtım ama yoğunluğunun arasında bir de bunu düşünerek dertlenmesini istemiyordum.

"Değilim."

Bu söylediğime pek inanmamış gibi baktı. "Değilim gerçekten," diye ıztıttım. Bir süre daha bakiştık. "Geç kalacaksın. Hadi," diye uyardığımda söylediğimi kabullenmek zorunda kaldı.

Beraber tekrar havalimanının içine döndük. Az önce bizi izleyen grup dağılmıştı.

Doğukan tüm ciddiyetiyle, duruşunu dikleştirerek yürümeye başladı. Mesleğine büründüğünde alıştığım adamdan sıyrılıyordu. Korkutucu ama bir o kadar etkileyici görünüyordu. Ona bu yakınlıktan bakarken hayran olmamak elde değildi.

Dış hatlar kapısına doğru aramıza on adım bırakarak yürüdüm. Arkasından gelip gelmediğimi kontrol etmek için ara ara omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Göz göze geldiğimiz o anlarda ben gülümsüyordum. O ise mimiksiz ifadesiyle göz kırpmıyordu ama ben gözlerindeki çocuksu kahkahaları görecektik kadar tanıyordum onu.

Dış hatlar gidiş kapısına yaklaştığımızda başka bir PÖH dikkatimi çekti. Az önce gördüğüm adamlardan birine benziyorlardı. Doğukan'ı bakışlarıyla sorguya çekiyordu sanki. Fazla ciddiydi. Sert bakışları Doğukan'dan bana kaydı. Kaçmak istedim ama ayaklarım çoktan olduğu yere çakılmıştı.

Doğukan, adamın yanına gitti. Bir şeyler konuşmaya başladılar. Do-

ğukan benimle göz teması kurmuyordu. Bir süre sonra adamın ifadesinde gözle görülür bir yumuşama oldu. Ne dedi duymam imkânsızdı ama Doğukan baş selamı verirken rahat görünüyordu. Geriye doğru döndü. Bana bakışlarıyla yanımda kalan koltuklara oturmamı işaret etti. İkiletmeden gidip boş olan bir yere oturdum. O da nöbet tutacağı yere geçti.

Gözlerimi Doğukan'ın profilinden ayırmıyordum. Kusursuz görünüyordu. En azından benim için öyleydi. Ara ara çevreyi kontrol etmek için bana bakıyordu. Saniyelik temaslardı ama kalp atışlarımın hızlanmasına yetiyordu.

Bir süre sonra önümde birinin durduğunu hissettim. Başımı çevirdi. ğimde garson önlüğü giymiş bir kızın elinde bir tepsiyle başımda dikildi. ğini fark ettim. "Buyurun hanımefendi," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ama ben hiçbir şey istemedim," diyene kadar tepsiyi yanımdaki koltuğa bıraktı. Kahve ve kaşarlı olduğunu düşündüğüm iki tost vardı.

"Bana size getirmemi söylediler. Afiyet olsun."

"Başka biridir gerçekten ben..."

Kız beni dinlemeden çekip gitti. Arkasından bakakaldım. Ödeme bile yapmadığım şeyi nasıl yiyeceğimi düşünürken telefonuma mesaj geldi. Gözlerim Kurşun Asker yazısını fark ettiği anda bakışlarımı Doğukan'a çevirdim. *Telefonu yoktu ya da ben bu açıdan göremiyordum.*

Mesaja girdim.

"Afiyet olsun."

Kaşlarım havalandı. Bir mesaja bir de yanımdaki tepsiye baktım. Ardından da birkaç adım uzağımdaki adama. Tabii ki verdiğim cevap onu tatmin etmemişti. Kimseyi de aramamıştı. Kimden rica etti diye düşünürken arkasındaki PÖH ve yanındaki polis dikkatimi çekti. Başka kim olabilirdi ki.

"Gel beraber olsun."

Mesaj iletildiği anda Doğukan'a baktım. Telefonu benden taraf olmayan elinde duruyordu. Mesajı okuduğunda yüzündeki gülümsemeyi bastırmakta zorlandı gibi hissettirdi. Hızlıca bir şeyler yazdı ve telefonu göğüs cebine koydu.

"Bu cümle hiç bu kadar anlamlı olmamıştı."

Sıcacık olan ruhuma gülümsedim. Telefonu kenara bırakıp büyük karton bardağı elime aldım. Hâlâ sıcaklığını koruyan kahveden bir yudum içtim. Americano, sütlü, az şekerli. Daha önce ona kahveyi nasıl sevdiğimi söyleyip söylemediğimi düşünürken bir yudum daha içtim.

Sanırım söylememiştim. Peki o bu kadar ayrıntıyı nereden biliyordu?

Tostlardan birini elime aldım. Kokusu çok güzeldi. Doğukan'ın yemek yiyip yemediğini düşündüm. Gözlerim anında onu buldu. Onun da bana baktığını hissettiği için belki de çekilmişti gözlerim. Bana o her zamanki yarım yamalak gülümsemesinden armağan ederken göz kırptı. Onun bu hâllerine alışmak istemiyordum. Sıradan gelmemeliydi hiçbir tepkisi.

"Aç musun?"

Gürültüden beni duymayacağım biliyordum. Dudaklarımı okuyabileceği şekilde oynattım. Kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırdı. Dudaklarım bükülürken tostan bir ısırık aldım. Az kalsın gözlerimi kapatacaktım. Sanayi tostı derler ya öylesine enfes bir tattı ya da ben çok aç olduğum için bunu düşünüyordum.

Tostlardan birini mideme indirdim. Diğerini ise Doğukan'ın aç olma ihtimaline karşı beklettim.

Havalimanı cuma gecesi olduğu için olmalı çok kalabalıktı. Sanki herkes acil bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi hızlı hareket ediyordu. Hoş, birkaç saat önce ben de onlardan biriydim.

İnsanları izlerken yanına biri oturdu. O kadar boş koltuktan direkt yanımdakini seçtiği için kısa bir an teyzeye baktım. Yaşlı, tonton bir kadını benziyordu. Anadolu kadını derler ya. Kelimenin tam anlamıyla öyleydi. Elindeki eskilerden kalma bavulunu ayaklarının önüne bıraktı.

"Sen nereye gidiyorsun güzel kızım?"

Derin derin nefesler alıyordu. Yorulmuştu belli ki. Keşke kulaklığımı çantamdan alsaydım diye düşündüm. Hoş bu teyzeler onu da zorla çıkartıyordu ya neyse.

"Ben İstanbul'dan geldim."

"Aa ne güzel. Biz de İstanbul'a gideceğiz. Oğlumun yanına. Tuzla'da

oturuyor. Makine mühendisi. 30 yaşına girdi geçen ay. Bir arana fabrika
sında müdür."

Çalışılmış bir konuşma gibi hızlı hızlı oğlunun çetelesini çıkarmıştı
"Ne güzel teyzeciğim," diyerek mümkün olduğunca kadına sırtını dön-
meye çalıştım ama o duracak gibi durmuyordu.

"Sen İstanbul'un neresinde oturuyorsun?"

Yabancılarla konuşmayı seven biri değildim. Yine de teyzenin yaşına
hürmeten "Kadıköy," dedim. "Tuzla'ya uzak mı?" Dondum kaldım. Sor-
duğu sorunun gideceği yönü yeni idrak etmiştim. Böyle insanlar olduğu-
nu duymuştum ama başıma geleceğini hiç tahmin etmiyordum. Bayağı
bayağı oğluna eş değil kendine gelin seçen teyzelerden biriyle yan yana
oturuyordum. Hangi ara beni gözüne kestirmişti de ahiret soruları için
dibime girmişti.

"Uzak teyzeciğim."

Tam kibar ama uyarıcı bir dil kullanmak için kadına dönmüştüm ki
tok bir ses benim yerime cevap verdi. Önümüzde duran Doğukan ciddi
ifadesiyle kadına bakıyordu. Bense ikisi arasında mekik dokuyordum.
Kadın hafif rahatsız olmuş bir edayla kıpırdandı. Baktı ki Doğukan'ın kı-
pırdamaya niyeti yok bavulunun tuttu. "Tamam evladım sağ ol," dedi ve
ayaklandı. Giderken bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakmayı da ihmal
etmedi. "İyi yolculuklar teyzeciğim." Arkasından bağırma bile tepki
vermedi. Hâlâ karşımda dikilen Doğukan ise sabır çekiyor gibiydi.

"Yabancılarla konuşma."

Oturduğum yerden ona bakmak kendimi beş yaşında bir çocuk gibi
hissettiyordu. Belki de söyledikleri yüzünden bunu düşünüyordum.
"Annen çağırıyor diyenlerle de gitmeyeyim mi?"

Dalga geçtiğimi anlasa da ciddi ifadesini bozmadı. Bakışlarıyla tepsiyi
işaret ederken, "Tostunu bitir," dedi.

"Sana bıraktım."

Gerisin geri döndü ve üzerine basa basa tekrar, "Tostunu bitir," dedi.
Yanımdan ayrılırken arkasından baktım. Nöbeti ne kadar sürecekti acı-
ba? Hiç arası yok muydu? Araya çıktığında ne yapıyordu? Erken yatan biri
değildim ama magnetik alandan mı bilmiyorum yorulmaya başlamıştım.

Telefonumu çıkarıp bir süre vaktimi sosyal medyada harcadım. Haberleri okudum. Saat gece yarısını geçince ablama iyi olduğumun mesajını attım. Vakit öldürmek adına birikmiş okul gruplarındaki mesajlaşmaları okudum. Toplu konuşma yapılan hiçbir yere yetişemiyordum. Ardından aile gruplarındaki dedikodulara geçtim. Haftalar öncesinin olaylarına tepki vermek yerine sadece okudum.

"Uykun geldi mi?"

Yukarıdan ekranıma düşen mesajla Kurşun Asker'in adına tıkladım. Valla ne yalan söyleyeyim gelmişti ama bunu dillendirdiğimde beni kesinlikle bir yerlere göndermek isteyecekti.

"Biraz ama sorun değil."

Çaktırmadan bana gizli kapaklı mesaj atan adamı izledim. Bir eliyle sırtını tutuyor diğer eliyle de hızlıca mesaj yazıyordu. Neden bu kadar ciddi durmak zorundaydı? Hoş o sempatik tavırlarını herkese gösterse kıskançlıktan çatlardım sanırım. En azından bu tavırları ulaşılmaz görüyordum.

"On dakikaya nöbeti teslim edeceğim. Odada uyursun."

"Sensiz hiçbir yerde uyumam."

"Ben de yanında olacağım."

"O zaman düşünebilirim."

Telefonu cebine koyduğunu görünce ben de kapattım. Yanımda duran tostı soğuk soğuk yedim. Şimdi de aşırı susamıştım. Hem tepsiyi bırakmak hem de su almak için ayağa kalktım. Sırtımda hissettiğim gözler eşliğinde gidip bir şişe su aldım ve daha aldığım yerden uzaklaşmadan kana kana içtim.

Oturduğum koltuğa döndüğümde bir süre zemini izledim. Bir süre de tavanı. Sıklıkla Doğukan'ı.

On dakikanın bitmek üzere olduğunu önümden geçen özel harekât polisleriyle anladım. Doğukan ve diğer kişiyle bir şeyler konuştular. Gültütlez. Oturmama, hiçbir şey yapmamama rağmen ben bitik durumdayken onlar fazlasıyla dinç görünüyorlardı.

Doğukan bana doğru yürürken kalkmamı işaret etti. Önüme geçtikten sonra adımlarını takip etmeye başladım. Kendi güvenli alanına

yaklaştığı an yavaşladı ve ona yetişmemi sağladı. "Yorulduğun değil mi?" Çok mu belli oluyordu? "Sanırım nöbeti ben tuttum," dediğimde gülümsediğini gördüm. Resmen bu ifadesine hasret kalmıştım.

"Tuttun sayılır."

İç hatlar girişine geldiğimizde artık tamamen yan yana hatta kollarımız birbirine sürtecek kadar yakın yürüyorduk. Onlara ait olun alana geçerken, "Burada olmam sorun olur mu?" diye sordum.

"Olur."

Adım atmayı kestim. "O zaman ben dışarıda beklerim." Birkaç adım önüme geçen Doğukan bana cevap vermedi. Aramızdaki mesafeyi uzatarak kapattı. Tekrar beni eritecek şekilde elimi yakaladı. Kenetlenmiş ellerim bu hayatta gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi.

"Benim seninle dışarıda olmam daha büyük sorun. Ayrıca Şef'le konuştum."

"O konuştuğun Şef'in miydi? Ne dedin?"

Başını onaylarcasına salladı. "Oda bize kalsın," diyerek göz kırptı. Resmen Simg'eyle olan muhabbetimize gönderme yapmıştı. "Hadi gel," diyerek beni çantamı bıraktığımız odaya doğru çekiştirdi. Ellerim heyecandan ter içinde kalmıştı. Rahatsız olup olmadığını düşünmekten anın güzelliğini bile yaşayamıyordum.

İçeri girer girmez odada yalnız olduğumuzu görmek biraz olsun rahatlatmıştı. En azından şu anda baş başaydık. "Bir şey içer misin?" diye sorduğunda istemedim. O ise kendine demli bir bardak çay doldurdu. Odaya hiç alıcı gözle bakmamıştım. Basit, yıpranmış, bir tane üç kişilik ve dört tane tek kişilik koltuktan oluşan boş bir alandı. Bir duvarda büyük bir televizyon asılıydı. Köşede bir masa vardı ama üzerine çay makinesi, kahve makinesi ve kettle yerleştirilmişti. Bir sürü karton bardak ve şeker de cabası...

"Otursana."

Doğukan oturmam için bekledi. Yakınımdaki tekli koltuklardan birinin ucuna iliştim. O da bana en yakın olana geçti. Çayını dikkatli bir şekilde yanındaki sehpa üzerine bıraktı ve tamamen bana doğru döndü.

"Bazen telefonumdan sana mesaj atacakmış gibi hissediyorum."

"Atmadın da sayılmaz," derken gülümsedim. O da tebessüm ederken, "Seninle seninle mesajlaşmayı da seviyorum," dedi. O an gözlerimi kocaman açmamak için kendimi tutmam gerekti. Beni seviyor muydu yani?

"Kurallar bu kadar katı mı burada gerçekten?"

Başımı onaylarcasına sallarken, "Sıradan olmayan biri söz konusuydu her yerde katı," dedi. Ne demek istediğini anlamadığımı belli etmiş olacağım ki "Düşmanımız çok," dedi. "Açık hedefiz ve bize yakın herkesle öyle. Bu yüzden halka açık alanlarda özellikle temasta bulunmayız." Anladığımı belli ettim. "O zaman ben senin için sıradan biri değilim." Masum bir gülüşle karşılık verdi. "Duymaktan hoşlanıyorsun değil mi? Çünkü hukuk okuyan biri olarak leb demeden Çorum demen lazım." Tek bacağımı kendime doğru çektim ve aynı onun gibi sadece ona doğru döndüm.

"Çok hoşlanıyorum."

Doğukan birçok kelimeyi içine hapsedecek bir nefes aldı. "Sen benim için hiçbir zaman sıradan olmadın. Balerinken de can yoldaşım Doğa'yken de güzel bir kuğuyken de." Bunu söylerken gözlerindeki gamzeler yine yerine geçmişti.

"Memleket mi yıldızlar mı gençliğim mi daha uzak!"

Odanın kapısı açılmış, gür bir sesle şarkıyı söyleyen bir PÖH görüşüne girmişti. Anında oturuşumu düzelttim. Doğukan ise istifini bozmuştu. Arkadaşını sesinden tanımuş olmalı ki "Musti," dedi derin bir nefes alarak. Odanın içine bakmayı yeni akıl etmiş sarışın çocuk kapının eşiğine çakıldı. Önce bana ardından Doğukan'a sonra tekrar bana baktı.

"Pardon Dogi."

Kahkahamı tutamadım. Doğukan'ın ifadesinde hiçbir değişim olmadı ama sadece bana bakarken. Arkadaşına döndüğünde onu oracıkta öldürmek ister gibi bakıyordu. Birbirlerine saçma lakaplar taktıklarına göre yakın arkadaş olmalıydı. "Burada olduğunu," derken bana baktı ve cümlesini düzeltti.

"-zu bilmiyordum. Pardon yenge."

Dünyanın en güzel yakıştırması olabilirdi. Eğer sevgili olsaydık. Kaslatı kesildim. Doğukan'ın da benzer bir şekilde hareketsiz kaldığını göz

ucuyla gördüm. Beni bu şekilde mi tanıttı diye düşünmeden edemedim, acınası kalbim karmaşık bir heyecan dalgasıyla alabora oldu.

“Sen mi çıkarsın odadan yoksa gelip ben mi atayım?”

Ellerini teslim olur gibi kaldıran adam “Aman aman senin elinin ağırlığını çekeceğime kendi kendimi odadan fırlatırım daha iyi,” dedi. Ardından bana bir baş selamı verdi. “Tanıştığımıza memnun oldum yenge.” Adının Mustafa olduğunu düşündüğüm adamın odadan çıkması ve Doğukan’ın ayaklanması aynı anda gerçekleşti. Kapıya doğru birkaç adı. Mustafa ise anlamlı bir gülüşle göz kırıp kapıyı yüzüne kapattı. Dışardan bakıldığında korku salan adamların bu derece çocuksu olduğunu bilmek garip bir şekilde mutlu hissettiriyordu.

“Özür dilerim.”

Doğukan tekrar yerine otururken, “Musti... Mustafa’nın biraz tahtaları eksiktir,” dedi. Umursamazsa omuz silktim. “Bana normal ve neşeli gözüktü.”

“Fazla neşeli.”

“Güzel bir şey değil mi?”

“Onun gördüklerinden sonra hayır.”

Ne gördüğünü az çok tahmin ediyordum. Neşesini de aklını kaymasına yordüğunu anlamıştım. Konuyu değiştirmek için, “Kitaplarını getirdim,” dedim. Doğukan’ın kaşları havalanırken, “Öyle mi?” diye tepki verdi.

Ayaklandım ve sırt çantamı bıraktığımız yerden aldım. En üste yerleştirdiğin kitapları teker teker ona uzattım. İsimlerine ve arka yazılarına baktı. Onun kitaplara bu kadar ilgili olması beni şaşırtmıştı. Kendi seçtiği kitabı sona bırakmıştı. Onu aldığı an yüzü hafifçe buruştu. Arka yazıyı okuma gereği duymadan kitap yığınının üzerine bıraktı.

“Önce hangisinden başlamamı önerirsin?”

Aslında önereceğim kitap farklıydı ama sırf yüz ifadesini görmek adına “Senin seçtiğini,” dedim. Midesi bulanıyor da belli etmemeye çalışıyor gibi baktı. Sıkıntılı bir iç çekerken, “Tamam,” dedi. “Senden gelen çekilir.”

DOĞUKAN

"Hadi oku."

Doğa'ya dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi bakarken, "Şimdi mi? Konuşabileceğimiz onca konu varken bu kitabı mı okumamı istiyorsun gerçekten?" diye sordum. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Açıkçası ne anlattığını bilmiyorum ama aldığım ilk günden beri merak ediyordum. Daha doğrusu sana kitap okuduğum o geceden beri bu kitabı beraber okuduğumuzu hayal ediyordum."

Ah! Böyle söylediğinde ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

İsteksizce kitabını bıraktığım yerden aldım. Önce arka yazısını sesli bir şekilde okudum. En azından bizi neyin beklediğini önden öğrenmiş-tim. İlk sayfasını açarken Doğa bacaklarını toplayarak koltuğa yayıldı. Kolumu koltuğun sırtına, başını da koluna dayayarak bana bakmaya başladı. Nerede olduğumuz şu an için umurunda değilmiş gibi duruyordu.

İçeri birinin girmemesini umarak kitabı okumaya başladım. Doğa yüzünde keyifli bir gülümsemeyle sessizce beni dinledi. Arada gözleri kapanıyordu. Bunu fark ettiği an hafifçe irkilip kirpiklerini açık tutmaya zorluyordu kendini. Fakat en sonunda dayanamadı ve gözleri tamamen kapandı. Birkaç sayfa daha okuyarak uykuya tamamen dalmasını bekledim. Ardından kitabı kapatıp diğerlerinin üstüne bıraktım. Aynı onun gibi başını koluma dayayarak bir süre Doğa'yı izledim.

Kalemle çizilmiş gibi duran kaşlarını, uzun kirpiklerini, burnunun

üzerindeki izi, uyusa bile yüzünde kalan minicik tebessümü, benleni saçlarını...

Ona ait olan her şeyi hafızamdaki görüntüsünü tazelemek istercesini izledim. Karış karış güzelliğini zihnime işledim. Onu kameradan uyurken çok kez izlemiştim. Fakat yanımda uyuyuşuna, alıp verdiği nefese dokunacak kadar yakın olmamıza ilk kez şahit oluyordum ve bu ömrü hayatın boyunca yaşadığım en huzurlu anların başında geliyordu.

"Doğukan devriye..."

Kapıyı hızla açan Musti hâlimizi görür görmez eşiğe çakıldı. Cümlesini tamamlamasına izin vermeden susmasını işaret ettim. Zaten birbirine bastırıldığı dudaklarına fermuar çeker gibi yaptı. Beklemesini söyleyerek Doğa'yı uyandırmadan ayaklandım. Musti'ye doğru yürürken Doğa'nın uyanıp uyanmadığını kontrol etmeyi ihmal etmedim. Belli ki çok yorgundu. Botlarıma rağmen mümkün olan en sessiz şekilde kapının bir adımı dışına çıktım.

"Ne oldu?"

"Havalimanı etrafında devriye atacacağız. Bil bakalım kimi seçtiler?"

Kahretsin! Kapı aralığından Doğa'yı kontrol ettikten sonra, "Benim yerime sen gitsene," dedim. Musti abartılı bir şaşkınlıkla, "Ey aşk!" dedi. "Doğukan Karahanlı'ya bile bunu söylettin ya... Sen nelere kadırsın." Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir şey teklif ettiğim için ben de kendimi tanıyamıyordum. Fakat konunun aşkla ilgili olduğunu sanmıyordum ama ne söylersem söyleyeyim Musti'nin kabul etmeyeceğinin de farkındaydım.

"Gidecek misin?"

"Üzgünüm Kurşun'um. Çünkü seçilenlerden biri de benim."

İçimden birkaç küfür mırıldandım. "Ne zaman çıkacağız?" diye sorduğumda Musti saatine baktı. "On beş dakikaya diyorlardı ama senin için mümkün olduğunca erteletirim." Bana zaman yaratacağından en ufak bir kuşkuym yoktu. "Eyvallah kardeşim."

"Ama sen de acele et. Şef de bizimle olacakmış."

Kaşlarım çatılırken, "Şef mi? Neden?" diye sordum. Musti bilmediğini belli edercesine omuz silkti. "Hadi oyalanma." Musti koluma vurdu.

İçeriye doğru kaçamak bir bakış attı. "Kızın üzerine de bir şey ört. Uyuyanının üzerine kar yağarmış. Hiç duymadın mı dağ ayısı?" Bu sefer haklı olduğu için Musti'ye cevap vermedim.

Odaya geri dönüp kapıyı arkamdan kapattım. Doğa'nın yanına usulca yaklaştım. İlk olarak gideceğimi söylemek için uyandırmayı düşündüm. Fakat o kadar güzel uyuyordu ki kıyamamıştım. Onu bu şekilde bırakmak içime sinmiyordu. Uyandığında mutlaka bir yerleri tutulmuş olurdu. Ne yapacağımı düşünürken üçlü koltuk gözüme ilişti. En azından daha rahat olur düşünerek dikkatli bir şekilde Doğa'yı kucakladım. Başı göğsüme doğru düştü. Saçlarının parfümle karışık şampuan kokusu burnumun ucuna kadar geldi. Gayriihtiyari derin bir nefes aldım. Bu koku insanı müptelası yapabiliirdi.

Doğa'nın kollarımın arasında kıpırdanmasıyla oyalanmadan üçlü koltuğa yattım. Anında kendine uygun bir uyku pozisyonu seçmesi gülümsememe neden oldu. Ayağındaki ayakkabılar çok rahatsız görünüyordu. Usulca onları da çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım. Üzerine ne örtebileceğimi düşünürken ellerim parkamda dolaştı. Havalimanı dışında devriye atacaktık ve bu ayda Ankara'nın gece havası hâlâ sertti. Yine de onun kar altında kalmasından daha az üşüyeceğim kesindi.

Parkamı çıkarıp dikkatli bir şekilde Doğa'nın üzerine örttüm. Huzursuzca kıpırdanınca saçlarına dokundum. Hatırladığımdan çok daha yumuşaktı. Bir bebeği sever gibi saçlarını sevdim. Doğa yavaşça gevşeyip huzurlu uykusuna dönene kadar...

"Pamuktan kalbin solmadan, hayat yüzüne vurmadan..."

"Uyu, melek yüzlüm uyu. Bu dünya dipsiz bir kuyu."

DOĞA

Burnuma dolan o tanıdık tarçın kokusu ...

Kulağımda beliren uzaklardan geliyormuş gibi hissettiren uğultular,
konuşmalar, hareketler...

Anlayamadığım ama orada olduğunu bildiğim gürültü.

Ve dayanılmaz bir boyun ağrısı.

Tonlarca yük taşıyan kırpıklarımı yavaşça aralamaya çalıştım. Floresan ışığının aydınlatığı ışıkla gözlerimi kıstım. Etrafa bakmaya çalıştım ve o an nerede olduğumu hatırladım. Gözlerim hızla açıldı. Panikle yattığım koltuktan doğruldum. Boynumu ovarken üzerime örtülmüş kalın, kamufleaj parka yere düştü. Ne zaman üçlü koltuğa geçmiştim? Daha da önemlisi hangi ara uyuyakalmıştım?

En son Doğukan'ın kitap okuduğumu hatırlıyordum. Onun her cümleye bir kulp bulmasını dinlediğimi anımsamıştım. Ardından hayal meyal saçlarımla oynadığı belirdi zihnimde. Bir şarkı mırıldandığı. Kahretsin hangisiydi?

Yalnızdım. Doğukan'ın yanımda olmayışı kalbimi avuçlayıp sıkmakla eş değerdii. Ayaklarımın üşüdüğünü hissettim. Ayakkabılarımı ben mi çıkarmıştım? Koltuğun ucunda olduğunu gördüm. Nizami bir şekilde bırakmıştı. Ayakkabılarım buradaydı ...

Peki o neredeydi? Neden odada başka biri yoktu?

Telefonumu aradım. Neyse ki o bıraktığım yerde, cebimdeydi. Doğukan'ı aramak için elime aldığımda gelen mesajı fark ettim.

"Derriyeye çıkıyorum. Uyanana kadar dönerim."

Ardından bir mesaj daha atmıştı.

"Eğer uyanmanı göremezsem bu havalimanını yakabilirim."

Gülümserken attığı son mesajı okudum.

"İyi ki geldin güzel kuğum."

Saat sabahın altısıydı. Telefondaki mesajları en az beş kez okudum. Yere düşen parkayı aldım ve sıkıca sarılırken burnuma götürdüm. Onun gibi kokuyordu ama o değildi işte. Bir an için onunla uyandığımı hayal ettim. Kısacık bir andı ama kalbim göğüs kafesimi kırmak istercesine vurmaya başladı. Yüzüm sıcacık olmuştu. Parkayı istemesem de koltuğa bıraktım. Ayakkabılarımı giyerken bir anda tuvaletimin varlığı beni sıkıştırdı. Ayağa kalktığımdaysa bu his büyüdü.

Burada bir tuvalet var mıydı? Hoş varsa bile kullanmam doğru olur muydu? Üstelik üzerindeki gömlek kırış kırış görünüyordu. Kim bilir saçım başım nasıldı? Nefesimi avuç içime hohlایarak kokladım. Sanırım dişimi de fırçalamalıydım.

Etrafa bakındım. Ayna göremeyince telefonumun kamerasını açtım. Çok kötü görünmüyordum ama daha iyi olabilirdim. Kendimi toparlamak için sırt çantamı yanıma almaya karar verdim.

Dikkat çekmeden odadan çıktım. Ortalık sakın görünüyordu. Bir anlığına gözümlü Doğukan'ı aradı. Fakat belli ki işi henüz bitmemişti. Görünürde tuvalet yoktu. Bu yüzden koşar adım havalimanının içindeki en yakın tuvalete gittim.

Bu saatte bile kalabalık olan havalimanı tuvaletinde sıra beklemek zorunda kaldım. Rahatladıktan sonra ellerimi yıkarken aynadaki yansıma baktım. Telefondaki görüntü aldatıcıydı. Makyajla uyumamun bedeli olan canavarlığı toparlamak için yüzümü güzelce yıkadım. Dişlerimi fırçadım. İçeri girip çıkan kadınların garip bakışları altında hafif bir makyaj yaptım. Telefonumun çaldığını duyuyordum. Annem olabilirdi, ablam ya da Doğukan da olabilirdi. Fakat hepsine vereceğim cevap beni oyalardı. Bu yüzden duymazdan gelmeyi tercih ettim.

Hızla gömleğimden kurtuldum, üzerime tişört geçirdim. Saçlarımı taradım. Bir günde yağlanmalarından nefret ediyordum. Makyaj çantamda toka aradım. Telefondaki arayan kişiye baktım. Kurşun Asker yazısını göründe elim ayağıma karıştı. Dönmüştü sanırım. Saçlarımı toplamayı bıraktım. Alelacele üzerime parfümümü boşalttım ve dağıttığım eşyaları sırt çantasının içine tıktım. Aynada son kez kendime baktım. Kaportayı toparlamıştım. Sırt çantamı kolumda düzeltiltim ve tuvaletten çıktım.

DOĞUKAN

Devriye mi uzun sürmüştü yoksa Doğa'nın yanında olmam gerektiği için zaman mı yavaş ilerliyordu çözemiyordum. Resmen geçen her dakikayı hissettiğim bir işkencenin içindeydim. Uyanmış mıydı? Attığım mesajları görmüş müydü? Şu anda ne yapıyordu?

Bu merak beni yiyip bitirecekti. Şef olmasa çoktan birilerine sormuş olurum ama şu anda telefona elimizle bile dokunmak yasaktı. Zaman geçmek bilmiyordu. Ruhum daralmaya, zırhlı aracın içine bile sığmama-ya başladı. Havalimanına dışarıdan bakarken içindeki kızı hayal etmeye çalışmaktan beynim yorgun düşmek üzereydi. Musti göz göze geldiğimiz her an sakın olmamı söylüyordu. Fakat sakın nasıl olunur, unuttuğumun farkında bile değildi.

"Her şey olağan gözüküyor. Geri döneğim."

Şef'in emri kızgın kumlardan serin sulara atlamak kadar rahatlatıcıydı. Doğa'nın iyi olup olmadığını görmeme yalnızca birkaç dakika kaldığını kendime hatırlatarak gittiğimiz yolları izlemeye devam ettim.

Havalimanının içine girdiğimizde saatimi kontrol ettim. Mesainin bitmesine yaklaşık bir saat kaldığını gördüm. Doğa'yla olan vaktimi daha fazla bu sınırlarda geçirmek istemediğim için uygun bir anda "Şef," diye seslendim. Zırhlı araçtan inmek üzere hazırlanan adam bana doğru baktı.

"Bugün erken çıkabilir miyim?"

Böyle bir isteği benden duymaya alışık olmadığı için şaşırtmıştı. "Mi-

“İnna yüzünden sanırım,” dediğinde başımı evet anlamında salladım. Nöbete çıkmadan önce ona durumu açıkladığım için içim rahattı. “Tamam. Göre batmadan çık.” Sözünü söyleyip araçtan inen adamın teşekkürümü duyduğuna bile emin değildim. Belli ki önemsemiyordu. “Son üç saat içerisinde yaşadığım ikinci artçı şok. Bakalım deprem ne zaman gerçekleşecek.” Ne saçmalıyorsun sen, der gibi bakınca Malt grubunun Deprem çarısını kendine göre düzenleyip söylemeye başladı.

“Sallandık diyorum. Merkezini bilmiyorum. Ejderden fırlamadık. Duruyorum. Senden bir açıklama gelmeden. Ben bu havalimanını terk etmiyorum.”

Onun zevzekliklerine vakit ayırmaktan daha önemli bir işim olduğu için araçtan indim. Fakat peşimden geldiğini botlarının çıkardığı seslerden anlayabiliyordum. Bir süre sonra koşarak bana yetişen Musti, “Ne zaman itiraf edeceksin acaba?” diye sordu. İnsanlara çarpmamaya özen göstererek hızımı artturdum.

“Neyi?”

“Âşık olduğumu.”

“Âşık falan değilim.”

“İnkâr böyle durumlardaki ilk aşamadır Kurşun’um.”

Olduğum yerde durdum ve Musti’ye doğru döndüm. “Âşık falan değilim!” Sesimi yükseltmem hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Öfke ikinci aşama,” dediğinde inledim. Tekrar yürümeye devam ederken, “Sakin kızın yanında da bu şekilde saçmalama,” diye uyardım. Musti’nin kıkırdağını duyabiliyordum.

“Pazarlık diyorsun. Uç!”

Omzumun üzerinden Musti’ye bakarken, “Yalnız bu saydıkların ya da evreleri,” dedim. Umursamaz bir tavırla omzunu silkti. “Ben aşka uyarıyorum,” dediğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Kabullenmeden önce aradaki depresyona ne bulacaksın çok merak ediyorum.”

“Ben de kabullendiğin anı görmeyi iple çekiyorum.”

Saçmalıyordu. Düpedüz çıldırmıştı. Doğa’nın hayatımdaki yeri herkesten farklı olabilirdi. Olmak zorundaydı. Çünkü o benim can yoldaşımdı. Hepsi bu.

Doğa'yı bıraktığım odaya girmek üzereyken Musti kolumdan tuttu Beni durdurmaya gücü yeten sayılı insanlardı. Ona doğru baktığımda "Madem çıkacaksınız. Gidip üzerini değiştir, sonra kıza uyandır. Bopuna zaman kaybetmeyin," dedi. Doğa'yı görmeden içim rahat etmeyeceği için tekrar kapının koluna uzandım.

"Yahu sabırsız aşık. Bırak kız beş dakika daha uysun."

"Belki uyanık."

"İçeriden hiç ses duyuyor musun?"

Gerçekten de kulağıma çalınan hiçbir ses gelmiyordu. "En azından içeride biri olup olmadığına bakayım," dediğimde gözlerini abartılı bir şekilde benimkilere diktin. "Ekip arkadaşlarına olan güvenin gözlerini yaşarttı." Sitemine karşılık sıkıntılı bir nefes aldım. Devriyeye çıkmadan önce önüme gelen herkesi içeri girmemeleri konusunda uyarmıştım. Rica mı ya da emrimi, her neyse yerine getireceklerini biliyordum. Kendimce Doğa'yı göreceğim bir bahane bulduğumu sanıyordum işte.

"Hadi git üzerini değiştir. Dolabımdan da arabanın anahtarını al."

Hafifçe kaşlarımı çatarken, "Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu. "Halka karışma fantezini başka zamanlara sakla. Hava hâlâ soğuk, üstelik zamanınız kısıtlı."

"Bu iyiliği bir gün motoru almak için yapıyorsun değil mi?"

Musti işaret parmağını dudaklarına götürerek, "Şşşt!" dedi. "Sevabıma fitne fesat karıştırma." Dili başka gülümsemesi başka söylüyordu. "Tamam arabayı alacağım ama motor için daha fazla sevaba ihtiyacın var," diyerek soyunma odasına doğru ilerledim.

"Sende bu aşk olduktan sonra ben çok sevap işlerim Kurşun'um. Rahat ol!"

Arkamdan bağırarak Musti'ye susmasını işaret ederek soyunma odasına girdim. Bir operasyona bir de Doğa'ya giderken bu kadar hızlı üzerimi değiştirmiştim. Musti'nin eşyalarının arasından arabanın anahtarını aldım ve soyunma odasından çıktım.

O sırada dinlenme odasından çıkan Musti'yi gördüm. Allahtan başka kimseye güvenmediğini biliyordum. Belli ki her şey yolunda mı diye kendi gözleriyle görmek istemişti. Fakat kaygılı görünüyordu. Benim gel-

şeyimi gördüğü anda ise ifadesi hoşlanmayacağım bir hâl aldı. "Doğukan."

Bana isimle hitap ettiğine göre durum düşündüğümünden de ciddiye-
dim. Gözlerim açık bıraktığı kapıya kaydı. Doğa uyanmış mıydı? "Sana
bir şey söyleyeceğim ama..." Laf kalabalığı anlatan zaman kazandırır, anla-
nana ise kaybettirirdi. "Uzatma Musti. Ne oldu?" diye sorarak cümlesini
kestiğim adam aklındakini nasıl söyleyeceğini düşünüyör gibiydi.

"Yenge yok."

İlk önce ne olduğunu anlamadım. Doğa ve yenge kavramını bey-
ninin birleştirmesi birkaç saniyemi aldı. Farkına vardığımdaysa "Nasıl
yok?" diyerek kapısı açık olan odaya daldım. Kimse yoktu. Parkam kol-
tuğun üzerine katlanmıştı. Doğa'nın varlığına dair en ufak bir iz yoktu.
Sırt çantası bıraktığı yerde değildi. Sadece bana getirdiği kitaplar gözü-
me çarpmıştı ve kokusu... Tüm odayı kaplayan kokusu bu sefer beni sa-
kinleştirmek yerine panikletmişti. Yine de kontrolü kaybetmemek için
çabalıyordum.

"Tuvalete gitmiş olabilir mi?"

Zihnimden dökülen kelimelerle beraber odadan çıktım. Bir yandan
da Doğa'nın telefon numarasını tuşladım. Neyse ki çalışıyordu. Tuvaletlerin
boş olduğunu gördüm. Aramam cevapsız kaldı. Sakinliğimin boyunu aşan
fikirleri eşliğinde etrafa bakınmaya başladım. Bir yandan da tekrar arama
tuşuna basmıştım. Gitmiş miydi? Ciddi bir şey olmadığı sürece gitmezdi.
Onu yalnız bıraktığım için sinirlenmiş miydi? Kahretsin, bunun için çekip
gitmiş olamazdı değil mi?

Aramalarımın cevapsız kalacağına emin olduktan sonra mesaja
girdim.

"Doğa neredesin?"

"Bir şey mi oldu? İyi misin? Merak diyorum."

"Aramalarımı da açmıyorsun güzelim. Ne oluyor?"

Karşıma çıkan herkese Doğa'yı sormaya başladım. 'Görmedim', 'Bil-
miyorum' cümleleri hâli hazırda göğsümde başlayan yangına birer odun
atmaktan farksızdı. Musti beni sakinleştirmeye çalışsa da onun da merak-
landığı her hâlden belliydi. Hiçbir yerde yoktu. Doğa'ya dair en ufak bir
iz yoktu. Uçuş tabelalarını kontrol ettim. Yakında kalkan bir uçak yoktu.

En yakın kalkacak uçak iki saat sonraydı. Gitmeyi kafaya koyduysa bu havalimanında bir yerde olmalıydı.

"Nereye gider lan?"

DOĞA

Geldiğim yolu dönerken ancak telefonuma bakma fırsatı bulmuştum. Doğukan'dan gelen dört arama vardı ve üç mesaj vardı. Mesajları giremeden kulağıma tanıdık bir ses çalındı.

"Nereye gider lan?"

Başımı kaldırdığımda Doğukan'ın Mustafa'yla etrafa bakındığını gördüm. Kamuflajını çıkarmıştı. Onu ilk kez canlı kanlı sivil kıyafetlerle görüyordum. Bu hâlinin de başka bir havası vardı. "Nasıl kimse görmez?" İlk olarak bir şüpheliyi aradıklarını düşündüm. Fakat Doğukan'la göz göze geldiğimde o kişinin ben olduğunu anladım. Bakışlarındaki tüm gerginlik çekilip alınmıştı. Fakat duruşu daha bir heybetli hâl aldı. Üzerime doğru seri, sert ve tedirgin edici adımlar atıyordu.

"N-ne oldu?"

Geriye doğru adım atmaya düşündüğüm sırada kendimi Doğukan'ın güçlü kolları arasında buldum. Tarçın kokusu beni saniyeler içerisinde sarıp sarmaladı. Sırt çantam ayak ucuma düştü. Yanımda salınan kollarımı sırtına yerleştirdim ama hâlâ ne olduğunu anlamamıştım. Çevredeki bakışların üzerimize çevrildiğini hissediyordum. "Doğukan," dedim hafifçe sırtına vurarak.

"Gittin sandım."

Boynuma doğru fısıldanmıştı. Koku sesini esir almış gibi titriyordu. "Seni, çantanı göremeyince ... Aradım, açmayınca ... Seni yalnız bıraktığım için ilk fırsatta gittin sandım."

"Tuvaletteydim."

Cevabıyla Doğukan'ın kollarını biraz olsun gevşettiğini hissettim ama tamamen ayrılmamıştım. Yaptığım hazırlıklardan bahsetmemek için, "Sıra vardı," dedim. Sonuçta yalan sayılmazdı. Yavaşça birbirimizden ayrıldık. Doğukan'ın korkusu gözlerine vurmuştu ya da bu kırmızı rengin nedeni uykusuzluktu.

"Buradayım."

Başıyla beni oyalarken, "Buradasın," dedi. Dayanamayıp beni tekrar kendine çekti. Kaybetme korkusu fiziki bir hâl almıştı. Saçmaydı ama gerçekten korkmuştu. Sanki ufak bir çocuk kalabalığın içinde annesini bulamamış gibi saf bir korkuydu. Bir an telefonu açmadığım için pişman oldum. Ona bu korkuyu yaşattığım için kendime kuzdım. Özür dilemenin yar etmeyeceği kadar geç kalmıştım.

"Sakin gitme."

Gülümsedim. Bir an ben söylüyormuşum gibi hissetmiştim. "Böyle söylersen zaten gidemem," dediğimde onun da geçmiş anımızı hatırladığını anladım. Saçlarında dudaklarını hissederken, "Gitme güzel kuğum. Sen de beni bırakma," dediğini duydum. Şimdi anlamıştım duygu yoğunluğunun nedenini. Belki babası belki de abisi onu böyle bırak gitmişti. "Buradayım," dedim sıkıca sarılarak.

"Sen bırakmadan da gitmeye niyetim yok."

Yavaşça benden ayrıldı. Buruk da olsa gülümsüyordu. "O zaman sonsuzluğu buluruz be güzelim," derken saçlarımı tıpkı ilk karşılaşmamızdaki gibi kulağımın arkasına itti. Bu adamın yanında gülümsemek en kolay işti.

"Amel defterimizi ayarlamışsın ya. Sıkıntı olacağını sanmam."

Nihayet gerçek bir gülümseme dudaklarına yerleşti. Rahatlamış olması beni de rahatlatmıştı. "Ne yapmak istersin?" diye sorarken yerdeki çantamı aldı. "Lütfen içinde yemek olan bir şey planla. Çok açım." Kıkırdadım. "Ben sana tostlu ye demiştim," dediğimde çantamı sırtına takarak, "Yemiş kadar oldum emin ol," dedi. Utangaç bir gülümsemeyle gözlerimi kaçırdım. Neyse ki biz birbirimizden ayrılınca havalimanındaki meraklı gözlerde ortadan kaybolmuştu.

"Saat sekizde çıkacağımızı söylemiştin."

“Bazen planlar değişir. Bazen de zaman.” Göz kırpmasından anladığım kadarıyla son saat için izin almıştı. “Gidelim mi artık?” Koluna gımem için uzattı. Elini tutmayı yeğlerdim ama “Gidelim,” diyerek kolun girdim. şu an ona çok yakın yürüyordum. şu an onunla yürüyordum.

DOĞA

"Kahvaltıya gitmek istediğine emin misin?"

Doğukan arkadaşından ödünç aldığı arabanın kapılarını açarken, "Açm," dedi. Hâlâ az önceki korkusunun hiddetini taşıyordu sanki. Onu yumuşatmaya çalışmak için gülümsedim. "Ve uykusuzsun," diye eklediğinde bana ters bir bakış attı.

"Yetmiş iki saat uykusuzluk rekorum var."

"Yuh!" dedim boş bulunup. "Neden uyumadın o kadar saat?" O şoför koltuğundaki yerini alırken ben de yanına oturdum. Doğukan kemerini takarken rekorunu "Denetleme zamanıydı. Uyumaya vakit yoktu. Tuvalete gidersek kendimizi şanslı görüyorduk sen hâlimizi düşün," diye açıkladı. Yetmiş iki saat uyumamak ne demekti? İnsan yaşayan bir zombiye dönerdi. Hâline üzülmüş bir şekilde baktığım adam "Kemerini tak," dedi. Emniyet kemerinin önemini biliyordum. Araba kullanırken takılmasına sonuna kadar katılıyordum ama onun haricindeki koltuklarda takmak nedense saçma geliyordu.

"Böyle iyi ya."

"Takmazsan bu araba gitmiyormuş."

Çocuk kandırır tavrına yakışır bir şekilde suratımı buruşturdum. "Ne alaka be? Nişan kurdelesini kesemeyen makas gibi." Doğukan boş bulunup yaptığım benzetmeye ufakta olsa gülümsedi. Fakat ona baktığımı hatırlayınca eski ciddiyetine bürünüp "Kemerini tak," diye tekrar uyardı.

"Bak kontak çalışmıyor. Bak."

Samanyolu TV oyunculuğunu alkışlamak istiyordum. "Bir de ben deneyeyim mi?" diye sorarak kontak kısmında sallanan anahtara uzandım. Doğukan elime hafifçe vurup, "Hadi çok açım. Tak şu kemeri de gidelim," dedi. Kendini yine inat moduna almıştı. Açıkçası sabah sabah bu hâli daha da çekilmez bir hâl almıştı. Kemerini arkamdan geçirip taktım. "Şimdi gidebilirsin." Doğukan beni alkışlarken, "Aferin kızım," dedi sondaki harf uzatarak. "Ne kadar akıllıca bir hareket oldu bu."

"Araba gitmiyor olayından daha zeki bir hamle kabul et."

"Kabul ediyorum ve arttırıyorum. O kemeri düzgün takmazsan bütün Ankara'yı yürüyerek gezersin."

"Saçmalama," diyerek göz devirip kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Denemesi bedava," dedi. Yüzüne ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi baktım. Bayağı ciddi gözüküyordu. Bu adamda bu inat varken beni İstanbul'a kadar da yürütürdü. Ayaklarıma değil ama yeni aldığım ayakkabılarıma acıdığım için kemeri doğru bir şekilde taktım.

Memnuniyeti yüzünden okunan Doğukan arabayı çalıştırdı ve bana, "Bak, nasıl çalıştı?" der gibi bir bakış attı. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirmek üzereyken son anda tuttum. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda "Aklında birkaç yer var. Hangisini beğenirsen oraya gideriz," dedi. Burası onun şehri olduğu için arkama yaslandım ve yolu izlemeye koyuldum.

Emanet araba olduğu için mi bilmiyorum Doğukan kullanırken fazla dikkatliydi. Motor kullanan birine göre hız yapmaktan çekiniyor gibi duruyordu. Havalimanından şehrin merkezine kadar gelen yollar beni çok fazla içine çekmediği için radyoyu açtım.

"Sıkıldıysan konuşabilirdik."

"Açken seninle konuşulmuyor can yoldaşım. Tüm muhabbetimizi kahvaltıdan sonraya saklıyorum."

Doğukan bana hak verircesine başını salladı. Kanallardaki tüm reklamlara denk gelmek ancak benim gibi şanslıların sahip olabileceği bir yetenektir. Kanallar arasında gezerken 45liklerden birine rastladım. MFÖ'nün en sevdiğim şarkılarından biriydi. Söylemeyi çok seviyordum

ama sesime güvenmiyordum. Bu yüzden radyonun sesini kendi sesimi
kısıklayacak kadar açtım.

"Arayıp sormasan da. Unuttum seni sanma

Dünya bir yana... Sen bir yana."

Doğukan'ın da şarkıyı sevdiği her hâlden belliydi. Yine de benim
gibi eğlenerek eşlik etmek yerine sadece direksiyonda ritim tutuyor, arada
da tepkilerine gülümsüyordu.

"Âşk ettin beni kendine. Sonra da terk ettin gizlice.

Aradım seni her yerde. Hiç kimselere sormadım"

Doğukan kendi sesini duyurmak için bağırdı. "Burasını senin için
yazmışlar herhâlde." Yeni sözlere geçtiğim için hangi sözler olduğunu ha-
tırlayamadım.

"Bekledim dön diye. Dönmedin bile bile

Bile bile sevdiğimi. Korkundan gelmedin."

Sözlerin bana yazıldığı falan yoktu. Fakat şarkı çok güzel ve enerjikti. Res-
men oynuyordum. Utanmasam arabanın içinde ayağa kalkıp göbek atacaktım.

"Ele güne karşı yapayalnız böyle de olmaz ki

Nasıl da gittin insafsız böyle bırakılmaz ki

Unuturum sanmıştın güzelim. Gözüm yollarda kaldı."

Doğukan gözünü yoldan ayırmadan "Kaldı. İnsafsız kaldı!" diye ba-
ğırdı ve ardından özel bir şakanın tadını çıkarır gibi gülümsedi. Şimdi an-
lıştım. Ortadan kaybolmama gönderme yapıyordu.

"Haberin gelir bana duyarım nasıl olsa

Bilirim kimlerlesin ne yaptın neler ettin."

Gururlu bir şekilde "Burasını da bizim için yazmışlar belli ki," dedi.
Şimdi o da şarkıya eşlik ediyordu.

"Aklım fikrim hep sende sevsen de sevmesen de.

Seni hiç aldatmadım aldatmayı hiç sevmem."

Beraber şarkı söylerken her zamankinden daha çok eğlenmiştim. Se-
sim güzel değildi ama sesimiz hayal bile edemeyeceğim kadar mükemmel-

3.MFÖ - Ele Güne Karşı.

di. Bu bizim ilk şarkımız olmuştu ve yeri bende her zaman ayrı kalacaktı.

"Şarkılarında bile sitem var."

Şarkı bitip reklama geçince radyonun sesini kıstım. Doğukan gözü nü yoldan ayırmadan "Biz hatuna iltifat edelim," dedi. Açıkçası hatundan sonra söyleyeceği hiçbir şey tadını kaçtırmazdı. "O bulduğu her yerde yapıştırın bir tane." Ardından kısacık bir an bana baktı. hâlâ yüzümde olan gülümsemeyle başımı koltuğa dayadım. "Neden? Bence çok eğleneliydi." Beni onaylayan bir baş hareketiyle, "Öyleydi," dedi. Sanırım açlığını biraz olsun unutturmuşum.

"Sesin de güzelmiş."

"Bir kargaya göre mi? Evet fena sayılmaz."

"Kendine haksızlık etme."

"Hayır sadece sesi güzel olanların hakkına girmemeye çalışıyorum."

Doğukan gülümsemesini korurken, "Benim kulaklarımın duyduğu en iyi ses," dedi. İltifat etmeye çalıştığının farkındaydım ama şakaya nâmak daha kolayına geldi. Dehşet olmuş bir şekilde iç çekerken, "İnanmıyorum!" dedim. Doğukan ciddileşerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ee senin kulakların duymuyormuş meğer. Dikkat et de meslekten atmasınlar." Doğukan işin şakasını anlayınca suratını buruşturdu. "Bir şey oldu sandım," dediğinde kıkırdayarak ona doğru sokuldum.

"Bir şey oldu."

Yakınına girdiğim için kısa bir an dikkati dalmıştı. Başını bana doğru çevirdi. Neredeyse burun buruna geldiğimizi fark edince önüne döndü. Boğazını temizleyerek, "Ne oldu?" diye sordu. Bana dönmemeye itina ediyordu ama ben görüş alanına girebileceğim bir şekilde başımı ona yaklaştırdım.

"Açım. Eğer biraz daha fuzlanmazsan seni yiyeceğim."

Doğukan bu tehdidime inanmadı. Hatta dalga geçer gibi güldü. Küçük bir göz dağı vermek için bana yakın kolunu gömleğinden sıyrıp ısırdım. Az kalsın dişimi kıracaktım. Neyse ki gördüğüm ufak acı kırıntısına değmişti.

"Çok acıdı."

"Abart abart. Kurşuna kafa atmış adamsın. Benim dişlerim sana ne yapar?"

Bunu esprisine söylemiştim ama Doğukan'ın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Tamamen eksilmedi ama o az önceki eğlenen havasını da kaybetmişti. Yine bir yarasına dokunduğumu düşünerek sustum.

Bir süre aramıza konuşulmamış kelimelerin ve reklamların girdiği bir sessizlik yaşadık. Onun sessizleşmesi, ciddileşmesinden her zaman daha tedirgin ediciydi. O yüzden daha fazla dayanamadım. "İyi misin?" Başını onaylarcasına salladı ama yine konuşmamıştı. "Yanlış bir şey mi söyledim?" Sorumun ürkekliğini fark etmiş olacak ki bana doğru baktı.

"Neden böyle düşündün?"

"Sessizleştin."

Yola bakmak için göz temasımızı kesti. "İyiyim. Merak etme." Gerçekten dayanamayacaktım. "Özel değilse nasıl olduğunu anlatır mısın?"

"Belki bir gün." Hazır hissetmediğini anlayınca zorlamadım. Konuyu değiştirmek için, "Burası neresi?" diye sordum. "Çevreyolu." Gözlerimi kısıp "Hahaha," dedikten sonra, "Gıdıklasan daha çok gülerdim," dedim. Ufakta olsa bir yaşam belirtisi gösteren kaşları havalandı. "Gıdıklanır mısın?" Sorusunun ardından bana yine kısacık bir bakış attı. Göz bebeklerinden muziplik akıyordu sanki.

"Doğru noktaları bulursan evet."

"Hım..." Düşünceli bir ses çıkardı. "Sen gıdıklanır mısın?" Başını onaylarcasına salladı. "Ama elle değil." Gözlerim büyürken Doğukan'a baktım. O ise yarım yamalak bir gülüşle yolu izliyordu. Elle değil ne demekti? Birinin onu gıdıklaması için yakın temasta mı bulunması gerekiyordu yani? Bunu erkekler yapamayacağına göre...

Gıdıklandığını nasıl keşfetmişti?

Kaç kadınla keşfetmişti ya da?

Ve bundan bana neydi?

Ne demek bana neydi? O benim can yoldaşımdı. Bilmek hakkımdı.

Hakkım mıydı? Sonuçta benden öncesinin beni ilgilendirmemesi gerekiyordu.

Ama ilgilendiriyordu.

"Kendi kendine işin içinden çıkamazsın. Sor soracağını."

Sessizliğini kendince yorumlamıştı ve her zamanki gibi nokta atışı yapmıştı. Fakat düşüncelerimi paylaşmak konusunda emin değildim. 'Sana ne' dese göt gibi ortada kalırdım.

"Elle değil derken," dedi bana bakıp. "Hani sert bir şekilde sözde gıdıklamak amacıyla yapılan acıtıcı hareketlerden nefret ederim. Beni gıdıklaamaz. Aksine karşındakinin elini kolunu kırma isteği uyandırır."

Neyse ki beni daha fazla zorlamadan kendi kendine açıklamıştı. "Ama doğru yerlere hafif dokunuşlar içimi ürpertir. Bu doğru." Neden hâlâ rahatlamamıştım? Mesela oralar nereleriydi? Kim keşfetmişti? Çok güldürmüy müydü? "Anladım," demekle yetindim. Doğukan yine bana baktı. "Anladın," derken direksiyondaki bir elini bana doğru uzattı. Ne yapacağını merak ederek kucığımdaki elimi almasına izin verdim. Dirseğini kolları dayadı ve bileğimin baş parmakla birleşen kısmını çok yavaşça okşadı. Be etki bende kibrit çakmak gibiydi. Dokunduğu yerden alev aldım sanki. Ürperince gülümsedi ve elini çekti.

"Ama bu gıdıklanmak sayılmaz ki."

"Benim için sayılır."

Gülümseyişini saklamaya çalışıyordu. Pekâlâ. Bunu aklıma kazısam iyi olacaktı. Gözlerimi çevrede dolaştırdım. Her yer askeriye ve bakanlık sanki. Bu yüzden İstanbul'la kıyaslanınca çok soğuk bir şehir gibi hissettiriyordu. HSK'nin binasının yanından geçerken gülümsememi engellemedim.

"Ne oldu?"

Tabii ki bu Doğukan'ın gözünden kaçmamıştı. Binayı gösterdiğimde direksiyonun üzerinden hafifçe eğildi ve gösterdiğim yere baktı. "Senin ki ler." Kıkırdadım. "İnşallah," dediğimde neden savcı değil de hâkim olmak istediğimi sordu.

"Son sözü söylemek için."

Cevabım karşısında hayretle kaşlarını kaldırdı. "Son sözü söylemek çok mu önemli?" diye sorduğunda onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Herkes bir şeyler söyler ama olayları kapatan son sözdür. Adil olduğumu düşün-

yorum, olayları tarafsız dinleyebileceğimi ve adaletin yerini bulması için her şeyi yapacağımı. Savcılıkta çok kutsal ama her zaman ufak bir açık kapı oluyor. Ben tüm kaosu çözecek son sözü söylemek istiyorum.”

“Birçok insan sana düşman olacak.”

Haklıydı. Davasını kaybeden kim olursa olsun bu yaşanacaktı. Her meslekte böyleydi. İnsanlar istediği olmadığında düşman bellemenin kolay olduğunu düşünürdü. Zarar vermenin de...

“Ama daha çoğu saygı duyacak.”

Bana katılır bir şekilde başını salladı. “Fakat bir düşmana yüz dost bile azdır derler. Mesleğe girdiğimde beri kaç hâkim, savcı korudum biliyor musun?” Konuşma ilgi çekici bir hâle büründü. “Zarar gören oldu mu?” Yutkundü ama sözlü bir cevap vermedi. Sadece kaşındaki yaraya birkaç kez dokundu. Nutkum tutulmuş bir şekilde Doğukan’a baktım. Doğru anladığıma emindim ama salağa yatıp daha çok şey sormak istiyordum. O kişi kimse hayatta mıydı? Onu korumak için kendini mi feda etmişti? Yine böyle bir göreve gidecek miydi?

“Asma suratını.”

O söyleyene kadar asıldığının bile farkında değildim. “Belki bir gün beni de korursun,” diyerek konuyu tatlıya bağlamaya çalıştım. Önümüzdeki trafiği fırsat bilerek bana doğru baktı. Çok anlamlı bakıyordu.

“Öyle bir durum yaşanırsa, başkasına izin vermem zaten.”

“Yine çok büyük konuşuyorsun Kurşun Asker,” diyerek kıkırdadım. Önüne döndü ve alıştuğum sözü bu sefer benim için söyledi.

“Kendime güveniyorum.”

DOĞA

Kızılay'a gelmiştik.

Tunalı Hilmi caddesindeki bir otoparka arabayı bıraktıktan sonra cadde boyunca yürümeye başladık. Hafta sonu olduğu için şimdiden kalabalık olan mekanlardan birkaç tanesini bana gösterdi. Kararı ona bıraktım. O da en sakin olanlardan birine beni yönlendirdi.

"Kaç kişiyiz?"

Kapıdaki garsona iki kişi olduğumuzu söyledik. Şöyle bir dışarıdaki masalara baktı. "Şu anda bahçe dolu. Dilerseniz sizi içeri alalım. Boşalan yer olduğunda geçersiniz." Doğukan bana döndü. "Sorun olur mu?" Fark etmez der gibi omuz silktim. "Sigara içen sensin, sen karar ver." Hafifçe gülümsedi ve garsona döndü.

"Biz içeri geçelim."

"Tabii. Buyurun."

Garson önümüzden çekilirken bir arkadaşına bizimle ilgilenmesini söyledi. Doğukan önden yürümem için elini uzattı. Centilmenliğine gülümseyerek karşılık verdim. Ben önde o arkada mekâna girdik.

İçerisi de en az dışarısı gibi kalabalıktı. Doğukan'ın elini ara ara belimde hissediyordum ve bu temas ayaklanımın karışmasına neden oluyordu. Garsonun gösterdiği masaya geçtik. Doğukan kıbar bir şekilde sandalyemi çekti. Ben otururken o da etrafı tarıyordu. Ardından mekân rahatça görebildiği sandalyesine oturdu.

"Çok acıktım."

Garsonun uzattığı menüyü aldım ve karnımdaki gurultunun beni gö-
turduğu sayfaları kıpırdanarak dolaştım. Doğukan önündeki menüye bak-
mak yerine beni izliyordu. Yüzündeki ifadesinin keyifli hâli bazen kendimi
rutmam gerektiğini hissettiriyordu. Çünkü ne zaman kendim olsam bana
böyle bakıyordu. Bu bakışları insanı kendine âşık ederdi ve bizim âşık ol-
maya iznimiz yoktu.

"Ne yiyeceksin?"

Soruma *bilmem* der gibi omuz silkti. "Serpme kahvaltı mı alalım yok-
sa masaya farklı aperatif şeyler mi söyleyelim?"

"Sen nasıl istersen."

Kaçamak cevapları biraz iştah kaçırıcıydı. "Biz nasıl istersek," diye dü-
zelttiğinde neyse ki gülümsemişti. "O yüzden fikrini söyle." Doğukan'ın
söyleyeceği şey yüzünden hafifçe yüzü buruştu. "Serpme kahvaltılarla il-
gili bir şeyler duydum. O yüzden aperatif şeyler olsun." Merak uyandırıcı
kelime kalabalığından sonra, "Ne duydun?" diye sordum.

"Boş ver. Benim midem çöp gibidir ama sana kıyamam."

O söylemese de neyden bahsettiğini anlamıştım. Belli ki serpme
kahvaltıya getirilen şeylerin masaya özel olmadığı ve yenmeyen ürünlerin
masa masa gezdiği hurafesini duymuştu. Buna hiçbir zaman inanmamış-
tım. Daha doğrusu inanmak istememiştim. Hoş inansam ne fark edecekti,
başka şeylerin aynı şekilde yapılmadığının ne garantisi vardı? Bunları dü-
şünürse insan asla dışarıdan bir şey yiyemezdi.

Menünün üzerime eğilip işaret parmağımla bana yaklaşmasını söy-
ledim. İkiletmeden dediğimi yaparken yüzündeki gülümseme büyüdü.
"Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama benimki de çöpten farksız." Do-
ğukan yüzündeki tebessümünü yalandan şok olmuş bir ifadeyle bastırarak
geri çekildi.

"İnanmıyorum. Yoksa sen pembe işeyip çilek kokutan kızlardan değil
misin?"

Benzetmesini hayal edince yüzüm buruştu. "Kahvaltıdan önce bunu
düşündürdüğün için sağ ol," derken az daha kusacaktım. Doğukan ise tatlı
bir kahkaha attı. "Demek ki midem o kadar da çöp sayılmaz." Bunu test

etmek için mi söylenmişti yani? Gözlerimi kıstığım sırada garson başımıza dikildi.

"Karar verdiyseniz siparişlerinizi alabilirim."

Masanın üzerine eğilmeyi bıraktım. Garsona menüden sipariş edeceğimiz şeyleri Doğukan'dan da onay alarak söyledim. "Demlik çay almak daha mutlu oluruz."

"Tabi ki efendim."

Doğukan garsonun yanımızdan ayrılmasıyla "Kahve yok mu?" diye sordu. Kahvaltıda çay içmeyi sevdiğimi söyledim. Aslında bu biraz gerçeğin çarpıtılmasıydı. Eğer kahve içme imkânım yoksa çay içmek zorunda kalıyordum. "Peki sen kahve sever misin?" diye sorduğumda "Pek aramam," dedi.

"Sadece çay mı içiyorsun yani?"

"Genellikle."

"Bu biraz sıkıcı değil mi? Bazen yeni tatlar damağına lezzet verir."

Doğukan imalı bir gülüşle, "Bu sadece sevdiğin şeye sadık olmak," dedi. "Sevdiğin şeylerden bir süre sonra sıkılır mısın?" Tam cevap vereceğim sırada bu sorunun altındaki mesajı algıladım. Doğukan'ın merakla cevap vermemi beklediğini gördüm. "Konu sadece yiyecek içeceklerse sıkıldığım dönemler oluyor," dedim. Mesajı fark ettiğim için gülümsemişti.

"Konu sensen... Ömrüm ne kadar olur bilmem ama sadık olurum."

"Büyük konuşuyorsun."

Benim lafımı söyleyince onu da kendi silahıyla vurmaya karar verdim. "Kendime güveniyorum." Bak sen, der gibi bana baktı. "Göreceğiz," dediğinde "Lütfen görelim," dedim. Telefonumun çalmasıyla izin istedim. Ablamın aradığını gördüğümde ona gecedan beri haber vermediğim aklıma geldi. Doğukan'ın karşısında azarlanmamak için telefonu meşgule attım ve hızla iyi olduğumun müsait zamanda arayacağımın mesajını attım. Cevap gecikmedi.

"Kardeşim olduğunu nereden bileceğim."

Ablam bazı zamanlar haddinden fazla paranoyak oluyordu. Bunun nedeni gençlik dönemlerini çok hızlı geçirmesi olabilirdi. Erkeklerle gü-

venmiyordu. Evlenmesi yüzyılın olayıydı. Hoş, evlense bile kocasına güvendiği söylenemezdi.

"Bana sadece onun bildiği bir şey yaz."

Gözlerimi devirirken inledim. "Abla Allah aşkına. Senin toplantın yok mu?" Telefondan başımı kaldırdığımda Doğukan'ın ciddi bir ifadeyle çeyreği taradığını gördüm. Bunu yol boyunca da yapmıştı. Telefonum titreyince dikkatimi tekrar ablamın mesajına çevirdim.

"Bu bilinen bir olay. Sadece kız kardeşimin bildiği bir şey istiyorum."

Parmaklarımı göremeyeceğim kadar hızlı çalıştıyordum. "Göbek adın Hüsnüye. Babaannemizin adı."

"Benim boş boğaz kardeşim bunu birilerine söylemiş olabilir."

"Abla."

"Bana genelde böyle seslenmez."

Konuşmayı uzatacağını anlayınca "Şifonyerinin üstten ikinci çekmecesinin en arka kısmında, iç çamaşırının içine sakladığın iki çeyrek, bir gram altın var," yazdım. Ardından iyi olduğumu tekrar hatırlattım ve telefonu cevap vermesini beklemeden kapatıp sırt çantamın yanına sokuşturdum.

Şu anda şok olduğunu biliyordum. Hatta nereden bildiğimi sorguladığı uzun bir mesaj yazdığına da emindim ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

"Sorun yok değil mi?"

Doğukan sert bakışlarıyla beni izlerken, "Ablam merak etmiş. Ona mesaj attım," dedim. Tam bununla ilgili olduğunu düşündüğüm bir şey söyleyeceği sırada siparişlerimiz geldi. Garson gidene kadar sessizce masayı izledik. "Yalnız çay yeni demleniyor. Bir beş dakika beklerseniz seviniriz." Demliği benim yanıma bıraktı.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

Teşekkür edince, "Afiyet olsun," diyerek yanından ayrıldı. Doğukan başlamak için beni bekliyor gibiydi. Gelen şeylerden birer tane tabağıma almaya başlayınca o da kendi tabağını doldurdu. Sigara böreğini çok seviyor olmalıydı.

"Neden sürekli tetiktesin?"

Ben her şeyi küçük lokmalara ayırıyordum. Doğukan'la sigara borgeğini ısıtarak yemeği tercih ediyordu. "Öyle miyim?" Başımı onaylarcasına sallarken ağzıma ufak bir peynir attı. "Bazen gözün benim dışımda her yerde oluyor."

"O imkânsız işte."

"Gerçekten. Aıştığın için sana normal geliyor olabilir ama resmen yanından biri geçmeye görsün. Bakışlarınla adamın GBTsini çıkarıyorsun sanki."

Yüzü ciddi ama dudakları hafif bir şekilde kıvrıktı. "Doğudan kalma alışkanlık." Tabagımdaki kesilmiş domateslerden birine çatalını batırdı. Kaşlarını havalandırarak ağzına götürmesini izledim. O ise yaptığı çok normal bir şeymiş gibi bir tane daha aldı.

"Üşengeç misin?"

Damağını şaklatırken ağızdaki lokmayı bitirdi. "Bir şeylere özen gösterecek kadar vaktimiz olmuyor genelde." Buna inanmam çok zordu. Çünkü tanıştığımızdan beri her hareketi özenliydi. "Yemeklerden bahsediyorum," derken göz kırptı. Onun bu zihin okuma becerisi bazen beni şaşkına uğratiyordu.

"Peki böyle özene özene yediğin bir yemek yok mu?"

Doğukan kısa bir an yüzüme baktı. Düşündüğünü anladığım için ses çıkarmadım ve tabagımdakileri yemeğe odaklandım.

"Lahana dolması."

Az kalsın boğazıma kaçan lokma yüzünden boğulacaktım. Öksürüklerim arasında içecek bir şey aradım. Ardından çaylarımızı hâlâ doldurmadığımızı hatırladım. Boğazımdaki gıcık hissi geçirmeye çalışırken çaydanlığı elime aldım. "Kimse lahanayı sevmez." Doğukan umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Ben seviyorum."

"Yaprak sarması?"

Suratını buruşturdu. "Aklına gelmez." Şaşkınlıktan bir yaşım daha girecektim. "Allah bilir sen bamyanı da seversin," dediğimde şimdi öksürme sırası andaydı. Çayını önüne uzattığım gibi sıcaklığına bakmadan kafa-

ana dıkti. Ağzım açık kalmıştı. Ben henüz bardağa bile dokunamıyordum.

"Hiçbir erkeğe barmyadan bahsetmemelisin."

Bir bardak daha çay koydum. "Hatta sen hiçbir erkeğe rastgele bir şeyden de bahsetme," demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yemin ederim doydum," diyerek elindeki çatalı bıraktı ve arkasına yaslandı. "Şakmalama," diyerek kıkırdadım. Fakat o çayını içmeye devam ederken önündeki hiçbir şeye dokunmadı. "İştahın kaçmış olamaz," diye tepki gösterdiğimde bile cevap vermedi.

"Şakaydı ya."

"Farkındayım ama düşüncesi bile," derken ürperdi. Onun bu hallerine kahkaha atmak isterdim ama daha fazla gücendirmek istemedim. Sigara böreklerinden birini alıp tabağımda kestim ve çatalıma geçirip uzattım. Şıkanca bana baktı. "Çatalımdan iğrenmezsin umarım."

"İğrenmem ama sen ye."

"Sen yemezsen yemeye devam etmem."

"Ben yiyeceğim zaten. Sen ye."

Bakışlarımla çatalı işaret ettim. Pes ederek böreği tek seferde aldı. Memnun bir şekilde gülümseyerek, "Afiyet olsun," dedim. Lokmasını çiğnerken, "Oldu," dedi. Doğukan'ın telefonu çaldığında cebinden çıkardı. Arayan kişiye bakarken kaşları hafifçe seyirdi. Sanırım beklemediği biri arıyordu. O benim aksime aramayı cevapladı.

"Efendim sultanım."

Sultanım mı? İçimdeki iyi ses yaşı büyük birine bu şekilde seslendiğini söylüyordu. Kötü olansa...

"Çıktım evet."

Konuşmasını dinliyormuş gibi gözükmemek için tabağıma odaklandım ama ağzıma tek bir lokma bile sokmamıştım. "Gelemem. İşim var." Kim onu nereye çağırıyordu? Neden benimle olduğunu söylememişti?

"Arkadaşınılayım."

Arkadaşım. Doğruydu ama onun ağzından çıkınca kulağa çok sıradan geliyordu. Aramızdaki ilişkinin özel oluşuydu bana bunu hissettiren. Doğukan'a baktım. Benim aksime fazlasıyla keyifli görünüyordu. "Doğa,"

dediği anda kaskatı kesildim. Bir şeye, "Evet," dedi. Ardından, "Anlatırım," dedi ve en son, "Bakınız," diye bitirdi. Şok hâlimden çıkmam bu sefer uzun sürmüştü. Doğukan bu hâlimi eğlenceli bulmuş olacak ki kıkırdadı.

"Karşımdaki afet bana şoklanmış gibi bakıyor. Kapatıyorum Gülsüm Sultan."

Gülsüm Sultan... Annesi olabilir miydi? Yani adı fazla anne gibiydi. Tabii sahne ismi olan bir dilber değilse. Telefonu kapatıp masanın üzerine açık bir şekilde bıraktı. Bu karşı cinsten görmek istediğimiz hareketlerin başında geliyordu. "Ne oldu?" diye sordu göz kırparak. Kimle konuştuğunu sormak istiyordum ama alacağım cevapla ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Kahvaltıdan sonra ne yapmak istersin?"

Kahvaltı. Tabii ya. Boğazımdaki hissi geçirmek adına çayından bir yudum aldım. Biraz olsun konuşacak gibi hissettiğimde, "Anıtkabir'e uzun zamandır gitmedim," dedim. "Eğer senin için de uygunsa oraya gidebiliriz." Doğukan başını onaylayarak sallarken, "Tamamdır," dedi ve çayından bir yudum aldı.

"Sonrasında annemin ofisine davetliyiz."

"Ha?"

"Seninle tanışmak istiyor."

Daha fazlasını kalbim kaldıramayacaktı. "Daha çok erken değil mi?" diye saçma bir soru sordum. Doğukan'ın kaşları havalanmıştı. "Seni istemeye geldiğimizi söylemedim Doğa sakın ol," derken kulağa şaşkınlık değil ama bozulduğu geliyordu. "Annem arkadaşlarımızı tanımayı sever. Senin de adını ilk kez duyunca tanışmak istedi."

"Yine de..."

"İstemezsen gitmeyiz."

"Ayıp olmaz mı?"

"Olmaz. İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Kendimi biraz kötü hissetsem de teşekkür ettim. "Kalacak yer ayarladın mı?" Zorla da olsa tabağımdakileri bitirmeye çalıştım. "Henüz değil." Doğukan kısa bir an düşündü. "Polis evini bir deneriz." Zahmet vermek istemediğimi söylediğimde hiçbir otele beni tek başına bırakacak kadar

puanmediğini söyledi. Açıkçası ben de tek başıma bir otel odasında kalmak istemiyordum.

"Hadi kahvaltını bitir. Uzun bir aslanlı yolumuz var."

DOĞUKAN

Annem ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırırsın geldiğimden beri ona Doğudan bahsetmemiştim. Farklı şeyler düşünmesini, heyecanlanmasını ve umutlanmasını istemiyordum. Doğa'ya gelini gözüyle bakmaya başlarsa işler içinden çıkmaz bir hâl alabilirdi.

Yine geçiştirici şeyler söylemek üzereydim. Fakat Doğa bana rahatsız olmuş, biraz da kıskanmış bir edayla bakmaya başlamıştı. Sanırım kimle konuştuğumu merak ediyordu ya da ondan neden bahsetmediğimi sorguluyordu. Ona kendini kötü hissettirmemek adına anneme onun ismini söylemiştim. Ardından Doğa'nın sorularına cevap verebilmek adına konuşma biterken annemin ismini geçirmiştim.

Doğa bu durumdan memnun olmuş muydu tam olarak emin olamamıştım. Çünkü şaşkınlığının ardından annemin onunla tanışmak istediğini söylememden dolayı beti benzi atmıştı. Erken olduğunu düşünüyordu. Neye göre erkendi? Ben onun hayatında neredeydim? Onun benim hayatımdaki yerinin farkında mıydı? Annemle tanıştıracakımı söylemiştim. Bunun bir erkek için ne kadar büyük bir karar olduğunu göremiyor muydu?

"Küs müyüz?"

Son lokmasını alırken sorduğu soruya, "Çocuk muyuz?" diye cevap verdim. Gözlerini kısarken, "Annen aradığından beri ağzını bıçak açmıyorsun," dedi. Sana öyle gelmiş demenle imalı bir bakış attı. Çaydanlıkta kalan son çayı bardağıma doldurmak bahanesiyle bakışlarından kaçtım.

"Beni yanlış anladığını düşünüyorum."

"Seni anladığımı düşünmüyorum," demek yerine, "Doğrudur," dedim. Çatal ve bıçağını tabağının kenarına sessizce bıraktıktan sonra,

“Açıklamama izin verir misin?” diye sordu. Çayımın bir yudum aldıktan sonra, “Eğer istediğin buysa,” dedim ve konuşmaya başlamasını ima eden bir bakış attım.

“Doğukan ben ... Yani sen ... Biz. Yani normal arkadaştan öteyiz ve şu anda annenle tanışmam yanlış anlaşılabilir.”

“Kim tarafından?”

“Annen yanlış anlayabilir,” dediğinde utanmış görünüyordu. “Yani kendi annemi düşünüyorum. Birini tanıştıracak olsam, arkadaşım olduğumu bile söylesem başka anlama yorar. Can yoldaşı dediğimi düşünmek bile istemiyorum.” Bu zamana kadar onun annesiyle ilgili adam akıllı konuşmamıştık. Nasıl biri olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bu cümleden anladığım kadarıyla anneme benzeyen biri değildi. Çünkü ben birini nasıl tanıştırırsam annem onu kabul ederdi. Altında başka şeyler aramazdı.

“Sevgili olduğumuzu düşünmesinden mi korkuyorsun?”

Gözleri abartılı bir şekilde açılırken cevap vermedi. Korkuyor muydu emin olamadım ama istemediği her hâlden belliydi. Tarifi olmayan derin bir rahatsızlık hissettim. Hüznünü hafifletmeye çalışan bir derbe-der gibi gülümsedim. “Eğer tüm konu buysa,” derken kelimeler boğazuma oturmuş gibi yutkunamıyordum.

“Korkma. Annem hayatıma kimseyi almayacağımı çok iyi biliyor.”

Benliğimin en derin yerine bir kesik atmıştı. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çılgılık yükseldi ve ruhumun derinliklerinde yankılandı. “Neden diye sormuyor mu?” diye sorduğunda ağlamaklı bir ifadeyle gülümsedim.

“Ne güzel demiş Mevlâna: *‘Kaderde sevmek var ama kavuşmak yok işi şayet, olsun! Vuslata âşık gönül susmaya da razı.’* Annem bu dünyaya susmaya gelenlerden. Kimsenin dilsiz kalmasını gönül rızasıyla istemez.”

DOĞA

İlk kez yüz yüze vakit geçirdiğiniz birini yıllardır tanıyor, ezberle bılı yormuş hissi.

Doğukan'la hissettiğim şey tam anlamıyla buydu.

Göz teması kurmadan konuşmadığını,

Utandığında gülümsemesini saklamak için sağ eliyle saçlarını düzeltmesini,

Çatalını elinde bir kere döndürmeden tabağındaki yiyeceklere batırmamasını,

Lokmaları uzun uzun çiğnemeyi sevdiğini,

Muzur bir şey söylediğinde gülümsemesine göz kırpması eklemesini,

Kahkahasının ardından gözlerinde kalan gamzelerini,

Uzun kirpiklerini,

Sakalsız çenesindeki belirgin çenesini hayranlıkla izliyordum.

Ona ait olan her şey hem çok yeniydi hem de fazlasıyla bilindik. Bana baktığı her an, kalbimin acınası bir şekilde çarpması alışabileceği bir sızı değildi ya da bana teması dokunduğu o ufacık anlarda hissettiğim heyecan...

Kahvaltımız bittikten sonra hesabı ödedi ve kalktık. Tıpkı gireket olduğu gibi eli hafifte olsa belime dokunduğu zamanlar oldu. Beni yönlendirmek içindi ama benim yörüngem onu gösterirken başka bir yere gitmek çok zordu.

Nasıl oldu?

Ne zaman oldu?

Neden o?

Hiçbirine verebileceğim bir cevap yoktu. Sadece yaşıyordum ve belki de ilk kez aldığım nefesleri daha anlamlı hissediyordum.

Geldiğimiz yönden dönerken yollar daha da kalabalıklaşmıştı. Onun adımlarına yetişmek adına koşmaya çalışıyordum. Yan yana yürüyorduk. Fakat insanlara çarpmamak için arada sırada Doğukan'a yaklaştığım, süründüğüm, hatta çarptığım oluyordu. Her seferinde gülümsüyordu. Belki bilerek yaptığımı düşünüyordu. Belki de öyle düşünmesini isteyen acınası bir yanımdı.

Bir kez daha kolum koluna sürtündüğünde parmakları benimkileri yakaladı. Her zamanki gibi aramıza mesafe koymak yerine ne yapacağını bekledim. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip sıkıca tuttu. Hiç bırakmak istemiyormuşçasına. Karmından göğsüme yükselen kelebeklerin çıptığı kanatlar boğazımı titretiyordu. Tek bir kelime etsem ağlayacağım gibi doluydu gözlerim. Öylesine yoğun bir his çöreklenmişti ki üzerime hüngür hüngür ağlasam bile geçecek gibi durmuyordu. Bu ne bir hüzündü ne de bir veda...

Saf bir mutluluk ve peşine gelen belirsizlikti beni bu hâle sokan.

Buradaydı, buradaydık ama ne zamana kadar olduğu belirsizdi. Önemiyormuydu, olmalı mıydı bilemiyordum. Tek bildiğim bu anların sonsuzlukla bir ilgisi olmasını istediğimdi. Avcumun içinde hissettiğim sıcaklığın beni yakıp kavursa bile orada olduğunu hissetmekti...

Arabaya geldiğimizde ellerimiz ayrıldı.

Sanki bana ait bir uzvumu kaybetmişim gibi sızladı parmaklarım. Doğukan bana bakarken kapıyı açtı. Buğulu bakışlarımı fark etmemesi için gülümseyerek yerime geçtim. Arkadaşının arabasıydı ama birkaç saat içerisinde tarçın kokusu işlemişti tüm havasına. Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. Doğukan'ın bana doğru baktığını görünce başımı dışarı doğru çevirdim. Arabayı çalıştırdı ama hareket etmedi. Ona bakmak için deli olan kalbime, yapacağı açıklamaları düşünen mantığım engel oluyordu. Ne olduğunu sorarsa ne diyecektim?

"Doğa?"

Çenemde hissettiğim el nazik bir şekilde başımı çevirdi. Neredeyse burun buruna olduğum Doğukan'a bu kadar yakından bakmak daha da ağlamak istememe neden oluyordu. Gözleri yüzümü, en çok da gözlerimi taradı. Hiçbir şey sormadı. Sadece baş parmağıyla çenemi okşadı ve izledi.

"Burnun kızarıyor."

Bunu ciddi bir ifadeyle söylemişti. "Ankara'nın ayazı sertmiş." Aklama ilk gelen mantıklı cümle buydu. Havanın serin olduğu doğrudu. Faka üşütecek kadar değildi. "Serttir," derken hâlâ yüzüme bakıyordu.

"Ama en çok bu görüntü üşütür."

Yutkunamadım. Doğukan saçlarını severken beni hafifçe kendine doğru çekti. Beklemediğim bir anda gözlerimde onun sıcak dudaklarını hissettim. Uzun uzun, aceleye getirmeden öptü kirpiklerimi. Ardından yavaşça geri çekildi. Kapalı olan gözlerimi açmadan burnumda da bir sıcaklık hissettim. Nefesimi tuttum. Daha fazlası için acınası bir şekilde çarpıp kalbim yanı yolda kalmıştı. Doğukan'ın nefesini yüzümde hissetsem de dudaklarını hissetmiyordum. Ağır ağır açtım kirpiklerimi. Burunlarımızın ucu birbirine değecek kadar yakınımda duruyordu. Titrek bir nefes aldım. Gülümserken hafifçe burnunu benimkine sürttü. Bu çocuksu temasta gülümsedim. Yavaşça kendini geriye, konuşabileceği bir mesafeye çekti.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Emin misin?" diye sorduğunda yutkunarak başımla onayladım. "Peki Anıtkabir'e gidene kadar elini tutmama izin verir misin?" Yarım yamalak gülümserken üzerimdeki duygusalığı atmaya çalıştım.

"Uslu bir çocuk olursan belki Anıtkabir'de de tutabilirsin."

Kaşları eğlenceli bir tavırla havalandı. "Anlaştık." Elini tutmam içim vitesin üzerine doğru uzattı. "Uslu duracağım," dediğine gülümsedim ve bu sefer parmaklarımı ben onunkilere kenetledim. Sıkı sıkıya tuttu.

"Sen elimi hiç bırakma."

DOĞA

Aramıza şarkıların girdiği bir yolculuğun ardından Anıtkabir'e varmıştık.

Girişinde muazzam bir kalabalık vardı. Açıkçası bu manzarayı görmek, şu anda ellerimin arasındaki sıcaklıkta duyduğum heyecanla yarıştı.

"En son ne zaman geldin buraya?"

Sanki çok uzun zamandır sesini duymuyormuşum gibi hasretle Doğukan'a baktım. "Ortaokul gezisinde gelmiştim en son," dediğimde, "Çok olmuş," dedi. "Öyle oldu biraz," derken gülümsedim. "Herkes sizin gibi Ankara'da yaşamıyor efendim."

"Ankara'da yaşamınca ne oluyormuş?"

"Her gelen misafiri gezdirmek için Anıtkabir'i ziyaret etme fırsatı buluyorsun işte," dediğimde amacım sadece latife yapmaktı. Fakat o bana katılır bir şekilde başını salladı. "İşte bunda haklısın." Kendi cümlelerim boğazıma durdu resmen. Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. En ufak bir mimik kullanmıyordu.

"Çok misafirin gelir mi?"

Doğukan ufak ufak arabayı hareket ettirirken, "Çok," dedi. İçim içimi kemirirken bu sözün üstüne ne demem gerektiğini bilmiyordum. Kışkıklık ikinci bir ten gibi beni sarıp sarmalamıştı. Özel bir gezi olmayacağını biliyordum ama sıradan da olmak istememiştim.

"Tırnakların babıyor."

Nihayet tepki veren Doğukan'ın sesindeki keyifli ton söylediğiyle çelişiyordu. Gözlerim kenetlenmiş ellerimize kaydı. Gerçekten de tırnaklarım derisinin üzerinde iz bırakmıştı. Panikle elimi açtım ama o bırakmam için daha sıkı tuttu. Sanki uzun zamandır kahkahasını tutuyormuşçasına gülümsemişti. Gözlerindeki gamzelerle bana kısa bir bakış attı.

"Sen çok kışkanç bir kızsın."

Gözlerimi devirmek yerine gıcık olmuş bir edayla tek kaşımı kaldırdım. "Dinime küfreden diye bir söz vardır, bilir misin?" Gülümsemeden alt dudakımı dişleyerek dizginledi ve kahretsin bu tavırları masum duygularımı başka yöne çekiyordu. Hormonlarıyla hareket eden biri hiçbir zaman olmamıştım ama son bir saattir sadece onların yönlendirmesiyle hareket ediyordum.

Anıtkabir'in giriş kısmında durduk. Takım elbiseli adamlar bagajı açmamızı ve güvenlik kısmından geçmemiz gerektiğini söyledi. Doğukan ikiletmeden söyleneni yaptı. Arabadan inmek için ayrılan ellerimiz güvenliğe giderken tekrar birleşti. Kalabalık kuyruğun en arkasına geçtik. Neyse ki sıra hızlı ilerliyordu.

O sırada birinin Doğukan'a seslendiğini duyduk. Heybetli bir adam, sıranın yanından bize doğru yürüyordu. Doğru görüp görmediğini anlamak ister gibi gözlerini kısmıştı. Doğukan ise çok eski bir dostunu gördüğünde takınılan samimiyetle gelen kişiyi izliyordu.

"Burhan abi."

Görünüşü, duruşu, giyinişiyle ziyaretçilerden tamamen farklıydı. Yağ ise Doğukan'dan fazlaymış gibi duruyordu. Kulağındaki kulaklığı boynundan siyah renkli tişörtünün içine kadar takip eden kablolar sayesinde fark etmiştim. Adamın görüşüne girene kadar elimi elinden çekmeye çalıştım. Bırakmak istemedi ama ben biraz daha güç kullanarak elimi kurtardım. Birinin karşısına çıkacak bir sığata sahip değildim. Ne diyecektik, can yoldaşınız ama el eleyiz mi?

"Döndün demek."

Bana itiraz edemeden adam dibimizde bitmişti. Birbirlerine sarılırken, "Oldu birkaç gün," dedi. Adamın bakışları anında beni buldu. Gözle-

rimi kaçırmak için sıranın durumuna bakmaya çalıştım. "Haberimiz yok haş," derken hâlâ bana bakıyordu. Rahatsız edici bir bakışı yoktu ama merakı utanmama neden oluyordu.

"Vakit olmadı abi."

"Belli," diyen adam nihayet gözlerini üzerimden çekmişti. Doğukan'a babacan bir tavırla gülümsedi. Bir elini omzuna koyup hafifçe sıktı. "Bir ara konuşalım." Doğukan'ın gözle görülür bir şekilde gerildiğini fark ettim. Adam birkaç kez sıkıldığı yere vurdu ve başıyla arabaların durduğu yeri işaret etti. "Geçin siz arabanıza hadi."

"Eyvallah abi."

Doğukan el yordamıyla benim elimi aradı. Fakat ben yoktan "lyi günler," diyerek arabaya doğru ilerlemiştim. Doğukan'ın peşimde olduğunu biliyordum. Adamın da arkamuzdan baktığını deli gibi hissediyordum. Bu yüzden geriye hiç bırakmadım.

"Bu neydi şimdi?"

Cevap vermek yerine koltuğa oturdum. Doğukan başında bekledi. Ardından kapıyı hafif bir sertlikte kapattı. Kendi tarafına dolanırken gerginliği yüzünden okunuyordu. Şoför koltuğundaki yerini alırken, "Neden elimi bıraktın?" diye sordu.

"Zor durumda kalmanı istemedim."

Ağaçlık geniş yoldan ilerlerken bana ters bir bakış attı. "Zor durumda kalacağımı düşünseydim o eli hiç tutmazdım." Bunu o kadar sert bir tonla söylemişti ki kalakaldım. Haklılığını bile tartışamayacak kadar hazırlıksız yakalanmıştım.

DOĞUKAN

Arabaya ağır bir sessizlik çöktü ve otoparka girene kadar ikimizden de çıkmadı. Gerginliğim o kadar büyüktü ki resmen ciğerlerim taş kesmişti. Arabanın havası o kadar basılaşmıştı ki nefes alamamaya başlamıştım.

Doğa da böyle hissediyor olmalıydı. Camı açıp serin havayı yeterince tırmaz soğuk değilmiş gibi içeri davet etmişti. İlk düşündüğüm şey üzümün ince oluşuydu. Bir yanım ona hak veriyordu ama diğer yanım haklı olduğumdan sonuna kadar emindi. Burhan abi sevdiğim, saydığım bir adamdı. Bizi el ele görmesi benim için sorun değildi. İsterse mezarından çıkıp abim karşısına dikilsin, yine de onun elini bırakmazdım. Doğa'yı gururla herkese anlatabilirdim. Fakat o bunu yapmamı ikinci seferdir engelliyordu. Sözde beni açıklama yapmaktan kurtardığını düşünüyordu ama ben tamamen kendini düşündüğünün farkındaydım.

Anıtkabir her zaman olduğu gibi çok kalabalıktı. Otoparkta birkaç tur atarak yer bulma çalışmamız nihayet son bulmuş, uygun bir yere park edip durmuştuk. Emniyet kemerimi çözerken göz ucuyla hareketlenen kıza baktım.

"Yukarısı eser. Üzerine bir şey alsan iyi olur."

Ne kadar sinirli olursam olsun onu düşünmeden bir saniyem geçmiyordu. Doğa'nın yüzünde açan güller belirmeye başladı. "Konuşabilir miyiz?" Gelmesi beklenen bir işaretmiş gibi ağzımdan çıkan bu iki cümleden cesaret almıştı.

"Şu anda konuşmasak daha iyi."

Aldığı cevaptan hoşlanmamıştı. Yine de şansını deneyerek, "Ben yanlış anladım," dedi. Alaycı bir kahkaha sonu gelmeyen bir süreyle içimde yankılandı. Can sıkıcı bir kararsızlıkta kalmıştım. Bugün bende mi anlamazlık vardı yoksa Doğa mı anlatmayı beceremiyordu. Dile getirmediğim kelimelerin gölgesinde yüzüme baktı.

"Özür dilerim."

"Dileme. Sen kendine göre doğru olanı yaptın. Sorun bendeydi."

Bana neden böyle bir şey söylediğimi anlamamış gibi bakıyordu. Açıkçası o anlamadıktan sonra anlatacak gönlüm de yoktu. Bu konuyu tekrar açılmamak üzerine kapatırken, "Hadi gidelim artık," dedim ve arabamın kapısını açtım. Sanki, "Konuşmamız daha bitmedi," der gibi ondan tarafta kalan elimi tuttu. Beni kendine bakmaya zorlarken, "Anıtkabir kaçmıyor ama keyfimiz yeterince kaçık," dedi. "Orayı bu şekilde gezmek istemiyorum."

“Gitmek mi istiyorsun?”

“Hayır!” diyerek elimi iki eliyle kavradı. “Sadece birkaç dakika önce-
ye dönmek istiyorum. Konuştuğumuz gibi aslanlı yolda el ele yürümek
istiyorum. Atamın huzuruna çıkıp saygımı sunarken sevdiğim adamın da
arkamda durmasını istiyorum.”

Sevdiğim adam... Her şeye kanan çocuksu kalbim, bu kelimenin de
heycanına kapılmıştı. Bunu hissettirmemeye çalışsam da eskisi gibi sert
bakamadığımı biliyordum. “Ben sadece bir anlık panikledim. Biraz utan-
dım. Biraz korktum. Senin kırılacağını hesaba katamadım o an. Sadece anı
kurtarıyordum. Düşündüm ki el ele olmazsak dikkat çekmem. Açıklama
yapmamı gerektirecek bir durum da yaşanmaz. En kötü sıradan bir arkada-
şın olarak tanıtıp geçersin.”

“Sen benim için hiçbir zaman sıradan olmadın ve emin ol o adam
elini tutayın ya da tutmayayın bunun fazlasıyla farkındaydı.”

Kurduğum cümleyi anlamamış gibi baktı. Burhan abiyi tanııyor
olmasına yordum. “Bugün bu ikinciydi,” dediğimde kaşları usulca ça-
nılırken “Anlamadım?” dedi. Bugün yanlış anlamamdan dolayı şikâyet
edip duruyordu. Peki ben ne yapacaktım? Ben kendimi hiç anlatamı-
yordum ya...

“İkinci kez çevremdeki biriyle tanışma fırsatını elinin tersiyle ittin.
Beni asıl üzen şey bu oldu. Sanırım bazı şeylere aynı pencereden bakmıyo-
ruz.” İtiraz edecek gibi oldu. Ondan önce davranarak, “Sorun yok,” dedim
ve elini sıkı sıkı tuttum.

“Biz de yolumuza senin pencerendeki manzaradan devam ederiz.”

“Doğukan,” dedi ağlamaklı bir ifadeyle. Burukta olsa gülümsedim.
“Karanlığa kalmadan görmeni istediğim yerler var. Hadi gidelim.”

DOĞA

Aramızdaki şeyin adı can yoldaşı olsa da ikimiz için de farklı oldu-
ğunu biliyordum. Doğukan ağzından çıkanlar ve hisleri konusunda her

zaman savaş hâlinde gibi duruyordu. Kendince haklı nedenlere sığınmak, çalışsa da çoğu anda onlar tarafından kapı dışarı ediliyordu.

Açıkçası o anları dört gözle bekleyen biri hâline gelmiştim. Çünkü her ne kadar can yoldaşlığını sevsem de daha fazlasını isteyen tarafım çok çuk gibi mızınmazdı.

Doğukan tam da söylediği gibi yaptı ve talepkâr olmak yerine nazik oldu. Benim istemediğim hiçbir adım atmadı. Her zaman ne yapacağını görmek için bir adım arkamdaydı. Benimse istediklerim çok başkaydı. Fakat reddedilirim korkusuyla hepsini frenlemek zorunda kalıyordum.

Beraber aslanlı yolun merdivenlerini tırmandık. Aynı ayrı. Girişel iki ufak müzeyi gezdik, yazıları okuduk, Anıtkabir'in genel maketini inceledik. Temas etmeden. Bana dokunduğu tek an, etrafı fotoğraflamaya çalışırken aslanlı yoldaki taşlara takıldığım zamandı. Düşeceğimi sanmıştım. Hatta kendimi bunun için hazırlamış, çarpmamın şiddetini azaltmışım gibi gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Fakat havalandığım anda yakalanmam bir oldu. Doğukan beni kolumdan askıda tutarken buna hazırlıklıymış gibi duruyordu.

"Ayakım takıldı."

Kolumu elinden nazikçe kurtardım. Zorlanmamıştım. Çünkü Doğukan ayaklarımın yere bastığına emin olduğu anda beni bırakmıştı. "Demek ki yol amacına hizmet ediyor," derken yürümeye devam etmemizi söyledi. Telefonumu cebime sıkıştırdım ve taşların arasındaki boşlukta biten çimlere basmamaya gayret ederek yürümeye başladım.

"Anlamadım?"

"Bu taşların neden aralıklı dizilmiş olduğunu bilmiyor musun?" Kafamın içi o kadar sıkıştı ki çok eski bir bilgiyi arasından çekip almanın imkânsızdı. "En son ortaokulda buraya gelen biri olarak unutmuş olma ihtimalim çok yüksek." Bana hak verircesine başını salladı. Ardından bu rayı gezdiren bir tur rehberi kılıfına bütündü. 24 aslanın, 24 Oğuz boyunu temsil ettiğinden başlayıp yerde taşların nereden getirildiğine kadar, aslanlı yola dair her şeyi anlattı.

"Yürüyenleri, yere bakarak ilerletmek durumunda bırakarak Anıtkabir'e yaklaşan kişinin başını eğik tutmasını sağlamak için bu şekilde yerleştirilmiş."

"Sırgıdan dolayı yani."

Başını onaylarcasına salladı. "Bu kadar bilgiyi nasıl biliyorsun?" diye sorduğunda, "Biyografi ve tarihi sevdiğimi söylemiştim. Konu Atatürk olunca daha da çok seviyorum," dedi. Gülümsememi gizleme gereği duymadım. Pırl pırl bakışlarını bana çevirdi. Sanki bir anlığına aramızdaki gerilimi unutmuştu.

"Aslanlarla fotoğrafını çekmemi ister misin?"

"Çok sevinirim," diyerek çocuksu bir heyecanla telefonumu çıkar-
dım. Kamerasını açıp Doğukan'a uzattım ve koşar adım boş olan bir aslana
doğru gittim. "Üstüne çıksam olur mu?" Açısını ayarlamak için telefona
bakarken bir anda bakışları beni buldu. Yüzünde gördüğüm o keyifli gül-
ümseme beni daha fazla çocuksu olmaya itti.

"Üğünüm Doğa ama yasak."

"Ama ortaokulda öyle bir pozum var," diyerek surat astım. Bu Do-
ğukan'ın yüzündeki ifadeyi genişletti. Ah benim acınası kalbim... Onun
gülmesi için tüm gün somurtmaya bile razı gelecek gibi duruyordu.

"Ya yakalanmamışsın ya da çocuksun diye bir şey dememişlerdir. Şu
anda bunu yapman uygun olmaz."

"Belki yine yakalanmam."

Doğukan'ın etrafın kalabalığını işaret etti. Umursamadan omuz silk-
tim. "Çok oyalanmayacağım söz veriyorum," derken aslanın dibine kadar
girdim. "Bindiğim gibi çek," Doğukan çevreyi kısaca taradı.

"Acele et."

Bacağıma aslanın diğer tarafına atarken kafasını tuttum. Buz gibiydi
ve aksinin olması imkânsızdı. Aslanın üzerine oturdum ve zafer işareti ya-
parak pozumu verdim. Telefonu aşağı indirdi.

"Çektin mi?"

Yüründeki ifade sevimsiz bir hâle dönüşmüştü. Yine ne yaptım diye
düşünmeden edemedim. "O el işaretini düzeltmediğin sürece fotoğrafı-
nı çekmem," dediğinde başımı elime doğru kaldırdım. Sanki bir anlığına
de yapbğımı unutmuştum. "Dünya barışı," dedim herkesin bildiği işareti
açklamaya çalışırken. "Peace!"

"Yapma."

Ciddileşmesi endişe vericiydi. Nedenini delicesine merak etsem de aslanın üzerindeyken sorgulamamaya karar verdim ve ellerimi aslanın başına yerleştirdim. Doğukan birkaç pozumu çekti. "Tamamdır." Dikkatli bir şekilde aşağı indim. Üstümü başımı silkelerken Doğukan aramızdaki mesafeyi çoktan kapatmıştı.

"Umarım olmuştur."

Telefonu bana doğru uzattı. Çektiği birkaç fotoğrafa bakarken, "Olmuş. Teşekkür ederim," dedim. Ardından başımı kaldırıp Doğukan'ın gözlerini görebileceğim şekilde baktım. "Neden o işareti yapmamı istemedin?"

"Onu sadece dünya barışı isteyenler yapmıyor çünkü."

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Kimler diye soracak oldum. Fakat öylesine ciddiye ki sanırım az çok kimlerden bahsettiğini anlamıştım. Konuyu dağıtmak adına, "Fotoğraf çekilelim mi?" diye sordum. Neyse ki ısrar etme me gerek kalmadan kabul etti.

Aslanı da yanımıza alarak önce selfie çekmeye çalıştım. Kolum ve aramızdaki mesafe yetersiz geldiği için sürekli doğru pozisyon bulmaya çalışıyordum. Bir süre sonra telefonu elimden alan Doğukan belimden tutup beni tamamen kendine yapıştırdı. Temasınızla nefesimi tuttu.

Elini havaya kaldırdı ve kameradan gördüğüm kadınyla gözlerine yine gamzelerini yerleştirmişti. Bu anları tatsız hâliyle hatırlamamı istemiyordu sanırım. İlk pozda o kadar eblek çıkmıştım ki diğerleri için poz vermeye başladım. "Yeter mi?" diye sorduğunda daha çok çekmesini na etmişim.

Son kare için deli cesaretiyle parmak ucuna çıktım. Tam yetişemediğim için ellerimi de boynuna koyup onu kendime doğru çektim. Yanğından öperken hazırlıksız yakalamayı düşünüyordum ama tam öpeceğim sırada o da bana doğru döndü. Sanırım ne yapmaya çalıştığıma bakmak istemişti. Bunların hepsi birkaç saniye içerisinde gerçekleşti ve biz şimdi fazla yakın bir pozisyonda kalakalmıştık. Kalbimin atışını hissedebileceğ bir mesafede. Sıcak nefesi soğuk havayı delerek yüzüme çarpıyordu. Benimki ise ürkek bir şekilde dudaklarımdan sızıyordu.

"Gidelim mi artık?"

Heyecan dilimi tutturmuştu sanki. Başımı onaylarcasına sallayınca

burnumun ucu onununkine değdi. İkimizde bu temasla gülümsedik ve ben *ayaklarımın üzerine bastım o da telefonu bana uzattı. Çektiğimiz fotoğraflara bakmak için galeriye girdim. Son fotoğrafı gördüğüm anda hâli baidaki ateşim harmanlandı. Ben o anların büyüsundeyken o bunu fotoğralayacak kadar bilinçliydi ya da belki de bu anı kaçırmamak için elleri otomatikman hareket etmişti.*

"Önce Ata'mızı mı ziyaret etmek istersin, müzeleni mi gezelim yoksa alışveriş mi yapmak istersin."

"Önce Ata'm."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek gülümsedi.

Aslanlı yolu tamamladık. Doğukan Anıtkabir'le ilgili ufak bilgiler vermeye devam ederken mozoleye tırmandık. Ata'mla yan yana da birkaç poz çektikten sonra müzeleri gezmek için aşağı indik. Kapalı olanın önündeki kuyruk sırası göz korkutucuydu. Bu yüzden önce dışandakileri gezmeye karar verdik. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelerken zaman kavramını unutmuştum. Doğukan'ı ilk kez burada rahat görüyordum. En azından dışandaki kadar etrafı kolaçan etmiyordu.

Kapalı müzenin sonundaki alışveriş kısmı ana baba günüydü. Oradan bir şey almayı bırakın, dışarı çıkmak bile insan seline kapılmak gibiydi. "Neyse çıkalım ya."

"Olmaz. Buraya kadar gelmişken sana hediye almalıyım."

"Gerek yok gerçekten."

Doğukan beni önüne çekti. "Anılarımız için gerekli," dediğinde kollarının arasında eridiğimi hissettim. Ufak adımlarla ilerlemeye başladık. Kolları resmen bana kadar bir koridor açıyordu. Ara ara göğsünün sırtıma değmesi içimi kıpırdatıyordu. Cam dolapların önüne geldiğimizde beni dolapla kendinin arasında korunaklı bir şekilde tuttu. Aramızdaki mesafe ızlığı ürünlere tam anlamıyla bakınama izin vermiyordu. Doğukan sağ omzusunun üzerine doğru hafifçe eğildi. Yeni çıkmaya başlamış sakalları *uclarına sürünüyor sanki göğsümün ortasına kıvılcım sıçratıyordu. Ortam bir anda daha da sıcaklamıştı. Ellerimin teri camkanda iz bırakınca üzerine sildim.*

"42 numaradaki dolma kalemi alabilir miyiz?"

O söyleyene kadar öyle bir numara olduğunun bile farkında değildim. Dolma kaleme alıcı gözle baktım. Siyah, mat bir yüzeyi vardı. Üzerinde altın harflerle Mustafa Kemal Atatürk yazıyordu. Gerçekten çok güzeldi.

"Kalem kılıçtan keskindi değil mi?"

Saçlarıma doğru gülümsemediğini hissettim. "O kaleminden bir tane daha alabilir miyiz?" Doğukan'ın bana baktığını hissettim. "Ablana mı?" diye sorduğumda aklımın ucundan geçmeyen ayrıntıyı hatırlamıştım.

"Bu sana ama ablama da bir şeyler alsam iyi olacak."

Doğukan başını tamam anlamında salladı ama sadece bana odaklanıyormuş gibi bir defter, bir ayraç ve bir anahtarlık ekledi. Bense ablamın içi defter, masa üstü takvimi ve kalem aldım.

"Şu fuları da alabilir miyiz? Kırmızı, beyaz, lacivert olan. Evet evet."

Çalışan kadım yönlendirerek istediğine ulaştı. "O kimin için?" diye sorduğumda, "O bana," dedi. Şaşkın bir tebessümle bakarken onu alıcı gözle izledim. Fular özellikle de böyle bir fular takacak kadar metroseksüel gözükmiyordu. "Tamam musun?" diye sordu. "Hımhum." Doğukan aldığımız her şeyi ödedi. Bu sefer itiraz ettim ama "Çok kalabalık duymuyorum bir şey mi dedin," diyerek beni bertaraf etti.

Ama beni asıl yenilgiye uğratan tıpkı o kirpide ilk gördüğüm akşam gibi, çenesinin altından gülümsemesini izlememdi.

Doğukan yine beni önüne alarak yürümeye başladı. Özel korumayla geziyormuşum gibi hissettiriyordu. Dışarı çıktığımız anda derin bir nefes aldım. İçeri gerçekten çok havasızdı. Tam, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye soracağım sırada boynuma ipek bir kumaş dolandı. Başımı eğerek Doğukan'ın aldığı fulara baktım. Ardından boynuma düğüm atan adama doğru başımı çevirdim.

"Hani kendin içindi."

Önüme geçip fuları düzelitti. "Öyle zaten," derken bana bakmıyordu bile. "Ama gidene kadar sende durabilir." Saçlarımı nazikçe önüme doğru getirdi. "Çok yakıştı."

"Sana daha çok yakışır."

Yüzünü yalandan bir ifadeyle buruşturdu. Onun bu ifadesine kıkr-

darıken benimle uğraşmayı bıraktı. "Şimdi ne yapmak istersin?" diye sorduğunda *fark etmez* dercesine omuz silktim. "Eğer böyle keyifli olacaksan burada bile kalabiliriz."

DOĞA

Anıtkabir'den çıkarken yine sessizleşmiştik. Aramıza konuşulmuş kelimelerle dolu bir sessizlik yayılmıştı. İçine radyodan çalan parçaları, araba kornalarını ve nefeslerimizi saklamıştı. Bu sefer ellerimiz bız değildi ama mümkün olan her fırsatta gözlerinin bana değdiğini hissediyordum.

Nereye gittiğimizi söylememişti.

Açıkçası o yanımda olduğu süre, bunun bir önemi de yoktu.

Aldıklarımızın olduğu poşeti arka koltuktan uzanıp aldım. İçindeb dolma kalemlerden birini çıkardım. Doğukan'a doğru uzatınca yoldak bakışları kısa bir an kaleme kaydı. Ardından bana.

"Teşekkür ederim," diyerek kalemi aldı. "Ama gerek yoktu."

"Vardı."

"Çok fazla kalemle işim olmuyor," dediğinde imalı bir şekilde gülümsedim. "Bir gün gerekirse kullanırsın." Bu sefer o ne söylediğini anlamamıştı. Herkesin hayatının bir anında kaleme ihtiyacı olurdu. Yazarken, çizerken, imzalarken...

"Aç mısın?"

Doğukan kalemi dikkatli bir şekilde kenara bıraktı. Sorusunda ciddi olup olmadığını anlayamamıştım. "Daha birkaç saat önce yedik." Bu yorum anıta umursamıyorum dercesine omuz silkti. "Belki sevmemişsindin

Genelde ya tabağınla oynadın ya beni izledin." O yüzüne yayılan keyifli tebessüm insanın içinde öpme isteği uyandırıyordu.

"Bunu bildiğine göre senin de benden kalır yanın yok."

Isıklarda durduğu gibi bakışlarını bana çevirdi ve gözlerimin içine her bir kirpiğimi ezberlemek istercesine baktı. "Senden kahr yanımda olmasın." Telefondaki bu hallerine alışmaya başlamıştım ama yanımdayken, bu kadar yakınımda bana bakarken bu cümleler beni toy bir kız çocuğuna döndürüyordu. O sırada radyoda bir şarkı başladı ve Doğukan derin bir iç çekerek müziğin sesini açtı.

"Deniz üstü köpürür

Hey canım rinna nay rinna rinna nay

Kayığa da binsem götürür

Hey canım hey.

Benim de şu cihana gelişim

Hey canım rinna nay rinna rinna nay

Bir güzelden ötürü

Hey canım hey."

Şarkıya eşlik ederken özellikle son kısmında gözlerimin içine bakarken gülümsedi.

"Deniz üstü yelkenden

Hey canım rinna nay rinna rinna nay

Ecel geldi erkenden

Hey canım hey"

Ecel dediği anda sanki sesi titremişti. O an abisini düşündüğünü anladım.

"Denizin ortasında

Hey canım rinna nay rinna rinna nay

Mum yanar sofrasında

Hey canım hey"

O kadar yaşayarak söylüyordu ki sadece sessizce onu ve acısını yaşamasını izledim.

*"Benim de şu cihandan gidişim
Hey canım rinna nay rinna rinna nay
Memleket sevdasından
Hey canım hey."*

Sanki boğazıma tüm kelimeler oturmuştu. Doğukan derin derin iç çekti. Şarkıya eşlik etmek yerine direksiyonda ritim tuttu. Onu biraz kend hâline bırakarak etrafa bakındım. "Burası neresi diye soracağım ama şem yolu demenden çok korkuyorum."

"Etimesgut."

"Peki burada ne yapıyoruz?"

"Su bisikletine bineceğiz."

"Neye bineceğiz neye?"

"Su bisikleti. Hiç binmedin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. Görmüştüm ama hiçbir zaman binmeyi düşünmemiştim. Normal bisikleti bile çok güzel kullandığımı söyle nemezdi. Suyun içinde bir bisiklet, göze biraz korkutucu görünüyordu.

"Çok eğlencelidir."

Gülümsemekte yetindim. Bir süre sonra, "Göksu Park," yazılı bir girişin altından geçtik ve geniş bir gölün etrafında dolaşmaya başladık. Atmosfer çok güzeldi. Hatta Ankara'nın o sıkıcı bürokrasisinden korunmuş bir alan gibiydi. Gölün etrafında birçok mekân vardı. Suyun üzerinde de birçok bisiklet... Herkes mutlu görünüyordu ama ben öyle hissedip hissetmeyeceğimden emin değildim.

Arabayı otoparka park ettik. İndiğimden beri attığım ürkek adımlarımı fark etmiş olacak ki Doğukan iyi olup olmadığını sorguladı. "Biraz tedirginim," dediğimde durdu ve beni de kendine doğru döndürdü.

"Neyinden?"

"Söyleyeceğim ama gülmeyeceksin."

"Söz veremem."

"O zaman söylemem."

"Tamam tamam," diyerek kahkaha attım. Benimle uğraştığını biliyordum. Korkularıyla eğlenmeyeceğinin de farkındaydım. Yine de "Bak şun-

“İşlen başladın,” diyerek alınganlığımı konuşturdum. Doğukan durumun ciddiyetini fark etmiş olacak ki gülmeyi bıraktı. Hatta havalımarındaki gibi hissettiren korkutucu bir ifadeye büründü. Bu kadarı da fazlaydı ama yine de gülmesinden iyiydi.

“Dinliyorum.”

“Şey... Biz çocukken İstanbul’da Tatilya diye bir eğlence merkezi vardı. Hiç gitmiş miydin?”

“Hayır.”

“Çok şey kaçırmışsın. Çok büyük, gösterişli ve herkese göre eğlence-
ti bir yerdi. İstanbul’a her gittiğimizde ablamlar mutlaka uğramak isterdi
ama ben pek hoşlanmazdım. Hâlâ adrenalin dolu şeylerden çok fazla haz-
zettiğim söylenemez.”

Doğukan konuşmamı bölmüyordu ama beni dikkatli bir şekilde din-
lediğini başını sallayarak gösteriyordu.

“Neyse anaokulunda falandım sanırım. Tüm o oyuncaklar gözüme
derasa görünürdü. Kahkahalara çığlıklar karışırdı. Hâlâ o sesler kulakla-
rında, ilk günkü yerini koruyor.” Ürperdim. Doğukan yanımdan geçen
insanların bana temasını engellemek için hafifçe kenara doğru çekti. Ben-
se hipnotize olmuş gibi anlatmaya devam ediyordum. “Açıkçası hiçbirine
binmek istemezdim. Genelde ablam ve kuzenlerimle zorla bindirilirdim.
İşte orada bir tane su kaydıracağı vardı. Böyle tepeden iniyor, suyun içine
dalıyor, tekrar yükseğe çıkıyor falan.”

Rüzgârın dağıttığı saçlarımı düzeltmeye çalışan Doğukan’a bakarken
kısır bir an anlatacaklarımı unuttum. Sustuğumun saniyesinde gözleri be-
nimkilere kaydı. “Dinliyorum,” derken güven veren bir şekilde gülümsedi
ama elleri hâlâ saçlarımı dizginlemeye çalışıyordu.

“Sanırım o kaydırığa bindin.”

Nerede kaldığımı hatırlatırcasına suslu vermişti. “Atıldım,” dediğim-
de saçlarındaki elleri hareket etmeyi kesti. Yüzü kaskatı bir ifadeye bür-
ünmüştü. “Kim attı?” diye sorduğunda ablam ve kuzenimin yaptığını
söyledim. Mutlak bir öfke, geçmişte yaşanmış olmasına rağmen anıma
taşındı.

“Ne sebeple?”

"Binmek istemiyordum. Çok eğlenceli olduğunu söylemişlerdi. Yine de istemedim. Onların kabul ettiğini sandım. Arkamı dönmemele kargayla lumba kendimi kayıkta bulmam bir oldu."

O anları hatırladıkça gözlerim dolmaya, sesim çatallaşmaya başlamıştı.

"Hiç unutmuyorum. Böyle tek sırayla oturacağımız, dar, kütük yetkinde bir kayıktı. Binilecek yerde durmuyordu. Suyla beraber devam ediyordu ve sen içine atlamak zorunda kalıyordun. Bu yüzden biraz da ben atmışlardı zaten. Fakat kendileri binecek vakit bulamadı. Ben... Tek bapma o korkunç yerlerle yüzleşmek zorunda kalmıştım."

Titrek bir nefes aldığım anda Doğukan beni kollarının arasına aldı. Ağlamayacak kadar kötü değildim ama çocukluk travmamı hatırlamam da bana iyi geldiğini sanmıyordum. "O yüzden eminim çok eğlenceliydi ama ben biraz korkuyorum."

Doğukan bana sarılmaya devam ederken, "Tamam o zaman," dedi. "Kafelerden birine oturalım." Başımı tamam anlamında salladım. "Kahve içeriz," dediğinde başımı göğsünden kaldırıp yüzünü göreceğim şekilde geriye yatırdım.

"Sen... Kahve... Çaya ihanet mi edeceksin?"

"Yeni tatların damağa lezzet verdiğini sen söyledin."

Evet bunu ben söylemiştim ve gerçekten de kulağa güzel gelmediğini de şu anda tecrübe ediyordum. Doğukan'ın kolları arasından çıkarken bozulmamı gizlemeye çalıştım. Fakat bana o kadar dikkatli bakıyordu ki bana dair her şeyi anladığını biliyordum. Gülümsemesindeki müziplilik bunun kanıtıydı.

"Hadi gidelim."

DOĞA

Kafenin sıcak atmosferi, çalan nostaljik şarkılar ve duvarlardaki geçmişten izler...

Bir an kendimi yeşil çamda gibi hissetmeme neden oluyordu. Diğerlerine göre ufak bir mekandı ama dışarıdan bakıldığında en samimisi gibi duruyordu.

"Kahve kültürün bu kadar azken. Geçen gün havalimanında tam da sevdiğim gibi bir kahve aldırmaştın. Hangi kahveyi sevdiğimi nasıl anladın?"

Doğukan önünde duran kahveye henüz dokunmamıştı. Yanına söylediği çay ise bitmek üzereydi. Bozulduğumu anladığı için mi yoksa gerçekten kahve ile arası olmadığından mı bilmiyordum.

"Doğruyu mu söyleyeyim yoksa seni etkileyecek şeyi mi?"

Kıkırdarken, "İkisini de merak ettim," dedim. "Önce şaşırt beni. Sonra gerçeği duymaya hazırım." Doğukan beklemediğim bir anda ayağa kalktı. Ne olduğunu sormadan yanımdaki sandalyeyi çekti ve bacaklarını beni karşılayacak gibi açarak oturdu. Masanın üzerindeki elimi iki avcunun içine aldı. Gözlerini önce okşadığı elimden ayırmadı. Sonra da benden... Duygusal bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi olması şaka bile olsa kalbimi tekletiyordu. Avcumu dudaklarına oturdu. Sıcak nefesi ayarımı gıcıkliyordu. Gözlerini kapattı. Uzunca, kokumu duymak istercesine avcumu öptü. İçim gıcıklandırken ürpermemek için kendimi kastım. Gerçek

ve şakayı ayırt edemeyecek hâle gelmiştim. Dudaklarını hafifçe ayırıyor da gözleri de açılmıştı. Yüzünce sıcacık bir tebessüm, gözlerinde belirgin gamzeleri vardı.

"Erkek dediğin sevdiği kadının bir bakışından ne sevdiğini anlar"

Kaşlarım yavaşça havalandırken dudaklarım da aynı hızla aralandı. Şaşkınlığım hoşuna gitmiş olacak ki burnumu sıktı. "Şimdi gerçeği söylüyorum," dediği anda ayaklarım suya erdi. Resmen salak yerine konuştum. Hoş, kimsenin beni zorladığı yoktu. Ben bile isteye buna inanmıştım. O adamın üzerimdeki etkisini kontrol altına almazsam kendimi daha kaç ke salak yerine koyardım bilmiyordum.

"Ha bu söylediğim de yalan değildi."

Uzanıp çay bardağını aldı ve fondıpladı. Ellerim boşlukta gibi kalınca kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Dinliyorum," dediğimde bir dakika diye işaret etti. Ardından soğuduğunu düşündüğüm kahve bardağı önüne çekti.

"Arkadaşa en çok içilen kahveleri neyse ondan söylemesini istedim ama az şeker olayını ben söyledim. Çünkü erkek adam sevdiğinin bir bakışından ne sevdiğini anlar."

İtirafına karşı kahkaha attım. O ise kendiyile gurur duyuyormuş gibi sandalyeye yaslandı. "Tutturduk mu bari?" diye sorduğunda "Şeker olayı haricinde evet," diye cevap verdim. Yüzüme ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi baktı. İfademi korumam zorlaşsa da pes etmedim.

"Şekerli mi seviyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Ama az önce az da olsa şeker attın. Şekersiz seviyor olamazsın." Gerçekten telaşlanmış gibiydi. Az önce beni şaşkına çevirmesinin öcünü aldığının farkında bile değildi. Kasılan yüz hatlarımı gevşettim ve gülümsemeye başladım.

"Az şekerli severim."

İlk önce bu söylediğimi de sorguladı. Sadece birkaç saniye. Ardından "Biliyordum," dedi. Yine o gururlu hâline bürünmüştü.

"Sen de şekerden hoşlanmıyorsun sanırım."

"Çayı şekersiz seni sebepsiz."

Bunu dalgasına söylediğini biliyordum. Suratımı buruştursam da bo-

şuma gittiği için içten içe gülmüsedim. Sanki bu hâlimi görmek istediği
şın söylemişçesine kahkaha attı.

"Tatlıyı çok severim ama çaya şeker katmam."

"Ben de tuzluyu severim. Bir de seni."

Doğukan'ın keyiflenen bakışları beni delip geçerken, "Kekolukta sı-
nır tanımıyoruz bakıyorum," dedi.

"Kaptım senden bir şeyler."

Abartılı bir şok ifadesiyle, "Benden mi?" diye sordu. "En başından
beni ilk kekoluğu kimin yaptığını buldurtma bana." Ben yapmıştım ama
bunu itiraf edecek değildim. Doğukan'ın da bunu kanıtlamak için uğraş-
mayacağını biliyordum. Hadi bul dercesine meydan okudum. Telefonuna
bile uzanmadan, "Bakmama gerek yok," dedi.

"Herkes kucşun sana papatya mı diyorsun."

Ağzım açık kalmıştı. Haftalar önce yazdığım mesajı kelimesi kelime-
sine hatırlıyordu. "Ezberleyene kadar mesajlarımızı mı okudun be karde-
şim," dediğinde tek kaşını uyan niteliğinde kaldırdı.

"Öncelikle kardeş deme lazım olur."

"Öyle mi? Nerede lazım olacakmış?" der gibi kaşlarını havalandırdım.
Doğukan ciddi hâline dönerken, "Ve evet okudum. Her gece. En baştan,"
dedi. Tepkisiz kaldım. Çünkü şu anda ona bir şey söylemek yerine boy-
nuna sarılmak istiyordum. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışmak için
konuyu değiştirmem ya da dağıtmam gerekiyordu ama ben özüne kadar
işlemek istiyordum.

"Fotoğrafımı zihninde çektiğin gibi, bir gün mesajlar silinirlerse diye
hafızaya mı atıyorsun?"

Güldü. Önündeki bardakla oynarken, "Silinmemesi için konuşmala-
nımızı yedekliyorum," dedi. "Ama özlemim için bir kere okumak yeterli
gelmiyor." Ciddi miydi? Ciddi olması için yalvaran ruhumu sakın olmasını
söylemekten dilimde tüy bitmişti.

Derin bir iç çeken Doğukan, "Şimdi," dedi ortamdaki yoğunluğu da-
ğınmak için. "Su bisikletine binmeyeceğine eminsen," derken başını evet
anlamında salladım.

"O zaman polis evine gidip yer var mı diye bakalım."

"Yoksa bir otelde de kalırım."

"Ona izin vermeyeceğimi söyledim."

"Tek kalmama izin vermeyeceğini söyledin."

Doğukan olayı yeni idrak etmiş gibi, "Doğa," dedi. Ciddi bir konuşma yapacağını anladığım an, "Sadece lafın gelişi söyledim," dedim. İşte bu tam anlamıyla yalandı. Gülümsemeye çalıştım ama karşımdaki adamda mimik oynamayınca ondan da vazgeçtim. Bir an benimle ilgili yanlış bir izlenime kapıldığını düşündüm ve bunu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

"Sadece polis evi de olsa tek kalmak istemiyorum."

"Annemle tanışmak istemediğin için bizde de kalmazsın."

Bunu hiç düşünmemiştim ama evet, annesiyle tanışmaya hazır değilim. Açıkçası hayat arkadaşı olarak tanışmayacaksam da tanışmak istemiyordum.

"Neyse yola düşelim, bir yolunu buluruz."

Yola koyulduğumuzda sanki belirsizliğe gidiyormuş gibi sessizdik. Yan yanayken sessizliği sevmediğimi fark etmiştim. Doğukan'ın sustuğu yerlerde hep içimde bir şeyler kırılıyormuş gibi hissediyordum. Bunun için gergin bir ortam olmasına da gerek yoktu üstelik. Onun sesini duymamam yetiyordu.

Sıkıntılı bir iç çekerken başımı koltuğa yasladım.

Hava kararınaya başlamıştı.

Şehrin ışıkları yanmış, yollar görsel şölene dönüşmüştü. Akşam yolculuklarını oldum olası seviyordum. Fakat trafik olmamasına sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum. Doğukan'ın kararlı ifadesi beni güvenli bir yere bırakacağını söylüyordu. Onsuz... Yarın dönecektim ve dakikalarımız bile sayılıydı. Bir daha kim bilir yan yana gelme şansımız ne zaman olacaktı...

Sabaha kadar sonsuz kadar vakit vardı ve ben o kara delikte onsuz kaybolmak istemiyordum.

"Alo?"

Başımı yanımdaki dakikalardır ciddiyetini koruyan adama çevirdim. Gözleri yolda, kulağıysa kimle konuşuyorsa ondaydı. "Bu akşam nişanlıkla konaklamak istiyoruz. Boş odanız var mı acaba?" Nişanbım... Mideden aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onun ağzından bu kelimeyi duyabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Hoş, şu anda da tamamen polis evinde kalabilmek adına söylüyordu. Yine de bir anlığına, kısacık bile olsa onunla nişanlı olma fikri harika hissettiriyordu.

"Tamam, teşekkürler. İyi akşamlar."

Telefonu kapatmıştı ama elinden bırakmadı. Başka bir numarayı tuşlarırken ona baktığımı fark etmiş olacak ki kısa bir bakış attı. Fakat içine o kadar çok anlam gizlemişti ki...

"Alo, iyi akşamlar."

Doğukan bir yerden daha ret aldı. Ardından bir yerden daha... Tüm polis evleri şansımıza doluydu. Öğretmen evleri ise ancak memur kılığımız olursa kalmamıza izin veriyordu. Doğukan birkaç küfür mırıltılarak telefonu torpidoya fırlattı. Öfke kontrolü konusunda pek iyi olmadığına uzaktayken bile şahit olmuştum. Fakat yanımdayken bunu yapmış olması tedirgin ediciydi. Bana zarar vereceğini düşünmemden değildi. Kendine zarar verirse nasıl durduracağımı bilmememdendi bu korkum.

"Siktiğimin şehrinde bir tane boş yer mi olmaz lan."

Sessizliğimi korudum. Doğukan sinirli bir şekilde dirseğini cama dayamış çenesini sıvazlıyordu. Normal bir oteli arama gereği bile duymuyordu. Beni tek başıma bırakacağı içindi tüm bu titizlenmesi ama belki de kader birlikte kalmamız için ağlarını örüyordu bu sefer.

Doğukan uzanıp fırlattığı yerden telefonu aldı. Aklına bir yer ya da bir kişi gelmiş gibiydi. Telefonu kulağına götürdü. Kısa bir süre sonra, "Musti," dedi. Dün gece tanıştığım çocuğun yüzü belirdi zihnimde.

"Şu bizim polisler için ayarlanan apart var ya. Sahibinin numarası var mı?"

Telefonun ucundaki ses uzun uzun bir şeyler anlattı. Doğukan aynı lardan yolu kontrol ederek sağa geçti ve bir benzinliğe doğru girdi.

"Tamam yolla bana. Ben bir konuşayım."

Arabayı market kısmının önünde durdurdu. "Eyvallah. Ayarlayamazsam haberleşiriz," derken kontağı kapattı.

"Bekliyorum."

Kulağıma fısıltılar gelmese monolog bir konuşma dinliyormuşum gibi hissedecektim. Boşlukları kendimce doldurmak yerine Doğukan'a bırakmaya karar verdim. Telefonu kapattığı gibi bana baktı. Öfkesinin yeni aceleci bir tavır almıştı.

"Aç mısın?"

"Biraz."

"Tamam. Gel içeriden atıştırmalık bir şeyler alalım. Yol üzerinde de yemek istediğin bir yer olursa dururuz."

Doğukan oyalanmadan arabadan indi. Henüz cevap bile vermemiştim. Ne olmuştu? Neye karar vermiştik? Ne yapacaktık? Hiçbirinden haberim yoktu. Peşinden inene kadar benim tarafıma dolanmış ve kapımı tutmuştu.

"Ne yapıyoruz şimdi?"

Doğukan rahat inmeme için elini uzattı. Bunu gün içinde sık sık tekrarlamıştı. Araba biraz alçak olsa da rahat hareket edebiliyordum. Yine de elini tutma bahanesini kaçırmaya niyetim yoktu. Elini tutup beni kendine doğru çekmesine izin verdim.

"Bir müteahhit var. Polis ve askerler için apart daireler yapmış. Sadece onlara kiralyor. Onunla konuşacağım. Büyük ihtimal orada kalacağız."

Kan dolaşımına bir beklenti dalgası sızdı. Duyduğum cümleyi teyit etmek istercesine "Kalacağız?" diye tekrarladım. Başını evet anlamında sallarken gözü telefon ekranına ilişti. Sanırım beklediği numara gelmişti. Çünkü hiç düşünmeden telefonu kulağına götürdü.

"Şimdi gece için bir şeyler al. Ben de şu apart işini halledeyim."

Kotunun arka cebindeki cüzdanını çıkarıp bana uzattı. Gözlerini devirmeme ramak kalmıştı.

"Oradan bakınca iki üç abur cuburu almayacak kadar fakir mı görünüyorum?"

Başını yana doğru yatırıp gülümserken, "Ah kendine buradan bakabilsen keşke," dedi ve bir anda ifadesi ciddileşti. "Alo! Merhabalar. Ben..." Telefonla konuşurken sürekli hareket ediyordu. Yine yapmıştı ve arabanın yanında volta atmaya başladı. Onu telefon görüşmesiyle yalnız bıraktım ve içeri girdim. İşte en zorlu sınavlardan birindeydim. Tam olarak ne sevdiğini bilmiyordum ki.

Tatlı sevdiğini söylemişti.

Raflardaki tatlı reyonlarına yöneldim. Hangisini severdi acaba? Sevdiğim birkaç bisküvi ve çikolatayı kucakladım. Kendim için de tuzlu bir şeyler almak için cipslerin olduğu reyona gittim. Hepsini kasanın önüne bıraktıktan sonra içecek almak için geri döndüm. Çay seviyordu. Başka?

Soda...

Buzdolabından su, soda, soğuk kahve vs aldım. Ardından sallama çay ve birkaç karton bardağı kucığımdaki yığma yükledim. Düşürmemeye dikkat ederek kasaya dönerken Doğukan da kapıdan girdi. Yüzünde güller açığına göre apartı ayarlamıştı. Yani bu demek oluyordu ki bu gece birlikteydik.

Sanırım dua kapım açıldı. İyi ki de açıldı...

"Aldın mı?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Yani ne seversin bilmiyorum ama ben sevdiğilerimden bir şeyler aldım," derken yanıma geldi ve elini belime belli belirsiz yerleştirdi. Bu beni kendine çekebilmek için bir uyarıcıydı. Saçlarının arasından kulağıma yaklaştığında kaskatı kesildim. Neden o varken cildimin altında ardı arkası kesilmeyen bir elektrik teli varmış gibi hissediyordum.

"Senin seçtiğin zehir olsa yenir, ey seher."

DOĞA

Benzinlikten çıkıp, yiyecek bir şeyler bulana kadar bir saat geçmişti. Hava artık tamamen kararmıştı. Birçok dairesinin ışığı yanan bir binanın önünde durduk. "Geldik," diyerek arabayı durduran Doğukan kemerini çözdü. Gözlerim hâlâ binadaydı.

"Şimdi burada oturan herkes polis ya da asker mi?"

"Evet."

"Bekârlar mı?"

Doğukan hafifçe omuz silkerken, "Bildiğim kadarıyla aileleriyle kalanlarda var," dedi. Anladığımı belli edercesine başımı sallarken gözlerimi yanımdaki adama çevirdim. "Bir gece için apartı nasıl kiraladı sana?"

"1 aylık kiraladım."

"Ne?!"

Duyduğum şey sadece çok fazla paraydı. "Neden öyle bir şey yaptın? Bir gece alt tarafı. Arabada bile uyuyabilirdik."

"Her yanımız tutulurdu. Ayrıca evimde misafir etmemi istemiyorsun. Büyük ihtimalle arkadaşlarımda kalmayı teklif etsem onu da kabul etmeyecektin. Senin güvenliğin ve rahatın benim için en önemli şey." Demek ki Mustafa ile konuşmalarındaki 'Ayarlayamazsam haberleşiriz' cümlesinin açıklaması buydu ve doğru bilmışti. Böyle bir şey teklif etse yine arabada kalmayı teklif ederdim. Üstelik bu sefer gerçekten kalırdım da.

"Otele gidebilirdik."

Doğukan'ın bakışları karardı. "Doğa. Söylemeyeyim, söylemeyeyim diyorum ama. Bazen çok zorluyorsun be güzelim."

"Neyi?"

"Boş ver."

"Veremem. Nedir bu senin otel fobin?"

"Fobim falan yok. Sadece dışarıdan bakan birinin senin hakkında yanlış bir şey düşünmesini istemiyorum."

"Ne gibi bir şey?"

"Otele atılacak kız gibi bir şey. Bir kişi dahi ağzını açsa katil olurum."

Donup kaldım. Tam abarttığını söyleyecektim ki "Üzgünüm ama her ihtimali düşünmem gerekiyor, abartı olsa bile," dedi. Yine düşüncelerimi okumuştı ve buna alışmaya başlıyordum. Her zaman hayatında konuşmadan anlaşılabileceğim birinin olmasını istemiştım. Duamın karşılığı olan adamın söylediğı şeyden sonra aramızdaki güven köprüsüne yeni bir hâlât daha bağladı. "Burada da aynı şey düşünmeyecekler mi?"

"Bu adam bizi yeni evli bilıyor."

"Ne?"

"Sana saçma sapan yakıştırmalar yapmaması için gereklıydi. Evlendik ve ev bulana kadar burada kalacağız tamam mı?"

Yalan söylemek konusunda hiçbir zaman iyi değildim. Fakat bu sefer kabul etmekten başka çarem yoktu. "Peki ya kimliğini görmek isterse ya da yüzük ... Yüzüğüm yok. Hadi erkekler takmaz deyip geçer ama kadınlar yüzüklerine bağlıdır."

Nefes almadan saydığım ihtimallere şaşkın bir tebessümle bakan Doğukan "Sakin ol," dedi. "Nefes al."

Dediğini yaptım ve derin bir nefes aldım. Fakat rahatlamamıştım. Heyecan ve gerginlik hissettiğim tüm duyguları ıslah etmiş gibiydi. Doğukan bu konularda fazla otokontrollüydü. Sanki daha önce milyonlarca kez yaşamıştı. Yaşamış olabilir miydi? Benden önce de birini böyle aparta getirmiş olabilir miydi? Ya da surf polis evinde rahat rahat kalsın diye nişanlım diye tanıştırmış mıydı birini?

"Kimliğini görmek istemez, ben kiralıyorum. Benim meslek bilgim önemli adam için. Ha bakmak istedi diyelim, kimliğini daha değeri memiş oluruz. Ki rütbemi gördükten sonra böyle bir şey istemez."

Karamsar düşüncelerimi bir kenara ittim. Benden öncesinin bir önemi yoktu. Olmamalıydı. Sonuçta ben de masum sayılmazdım. "Yüzük olayına gelirsek de düşüncelerine katılmıyorum. Evlilik yüzüğü parmağı girdi mi çıkmamalı. Bunda cinsiyetin bir önemi yok." Ciddi misin derce, ne bakınca başıyla onayladı.

"Rahatla biraz. İstersen arabada bekle. Ben anahtarı alıp geleyim."

"Yok ... Hadi gidelim."

Arabanın kapısını açmamla soğuk bir rüzgâr içeri daldı. Gece ayasının sertliği nefesime iğneler batırıyordu. Kısa bir an inip inmeyi bile düşündürmüştü. Doğukan çoktan inmişti. Soğuk tenine işlemiyormuş gibi rahattı. O eşyaları alınırken kaçınılmaz sondan zevk almanın ilk adımını attım. Üzerimdeki trençkota sıkı sıkı sarıldım. Kapıyı kapatırken tekrar apartın binasına baktım. Sadece üç dairenin ışığı yanmıyordu. Acaba hangisi bizimkiydi? Doğukan sırt çantamı taktı. Ardından eline poşetleri hepsini aldı. Arabayı kilitlememi rica etti. Yerini tarif ettiğinde parmaklarım karıncalandı. Kotunun ön cebinden anahtarı utana sıkıla çıkardım ve kapıyı kilitledim.

"Sende kalsın."

Tekrar yerine koydurmadığı için minnettardım. Doğukan yürümen için bekledi. Ben önde o arkada apartın içine girdik. Asansörün önünde taş çatlasın 35 yaşlarında bir adam bekliyordu. Bizim içeri girdiğimizi gördüğünde "Doğukan Bey?" diye sorguladı. Doğukan adımlarını hızlandırarak önüme geçti.

"Merhaba Berk Bey. Çok bekletmemişizdir umarım."

"Yok yok. Ben de biraz önce geldim," derken bana bakan adam "İyi akşamlar hanunefendi," dedi. Neyse ki imalı bir tavır yoktu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Gözleri üzerimde fazla dolanmadan Doğukanı çevirdi. Anahtarı uzattığında ellerinin dolu olduğunu işaret etti.

"Rica etsem eşime verebilir misiniz?"

Eşim ... Birkaç saat içerisinde ne çok seviye atlamıştım böyle. "Tabii."

İşyeri adam anahtarı bana uzattı. Parmaklarım dikkat edemeden anahtarı aldım.

"Apartı gezdirmeme gerek var mı?"

"Hayır hayır. Sizi yeterince meşgul ettik. Kaçınıcı kat ve kaç numara olduğunu söylemeniz yeter."

Adam üçüncü kata çıkacağımızı söyledi. 11 numaralı apartta kalacaktık. "Gerçekten çok yorulduk. Evrak işleri ve ödemeyi yarın halledelim olur mu?"

"Acelesi yok efendim. Çıkarken de yapabilirsiniz."

"Yok o kadar bekletmem. Yine de teklifiniz için teşekkürler."

Adamdan izin isteyip asansöre bindik ve o bizi bir gecelik yuvamıza çıkarırken sadece asansörün aynalarından birbirimize baktık. Doğukan'ın da en az benim kadar heyecanlı olması garip bir şekilde rahatlamama neden oluyordu.

Kat holüne geldiğimizde neredeyse çıt çıkarmadan yürüdük. Apartın önüne geldiğimizde usulca anahtarı yuvasında çevirdim ve kapıyı açtım. "Bir dakika." Doğukan önümden eğilip poşetleri içeri doğru bıraktı. Ben yakkabılarımızı çıkarıp çıkarmamayı düşünürken bir anda ayaklarım yerden kesildi. Beklemediğim bir hamle olduğu için ufak bir çığlık atarak Doğukan'ın boynuna sarıldım.

"Ne yapıyorsun?"

Kucağında beni içeri sokarken, "Yeni evliyiz ya," dedi. Ayağıyla kapıyı arkamızdan kapatmıştı. Şaşkın bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. "Rollüne iyi çalışmışsın," dememle muzip bir şekilde gülümsedi.

"Valla tamamen doğaçlama."

"Hı hı. Eminim öyledir. Ne zamandır düşünüyorsun bunu?"

"Benzinlikten beri."

"Peki ne zaman yere bırakacaksın beni?"

"Hemen şimdi," derken kollarını serbest bıraktı. Bir anlık içim çekilir gibi oldu. Serbest düşüşümü yine yakalayan Doğukan oldu. Ayaklarımın üzerine bastığıma emin olduktan sonra ellerini üzerimden çekti.

"Korktuğun gibi oldu mu?"

Damağımı şaklatırken apartı incelemeye başladım. Ufak bir Amerikan mutfak karşılayan küçük bir salon vardı. Televizyon, L koltuk, ufak bir yemek masası ve sehpa... Yerde halı bile yoktu. Bu yürüt ayakkabılarımı çıkarmamak doğru tercihti. Hem elimi yüzümü yıkam bahaanesiyle hem de içerlerini görmek için banyoya doğru yürüdüm. Her şey yeni, modern ve çok fazla kullanılmamış duruyordu. Havlular bile yeni yıkanmış gibi kokuyordu. Otel hijyeninden çok daha iyiydi. Göz ucuyla yatak odasına baktığımda minimum eşya ile dekore edildiğini gördüm.

"O zaman hoş geldik."

Yolumu kesen Doğukan sırt çantamı yatak odasındaki şifonyer üzerine bıraktı. "Beğendin mi? Rahat edebilecek misin?" Yorumumu sabırsızca bekliyordu. Beğendiğimi söylediğimdeyse yüzüne samimi, sıcak ve büyük bir tebessüm yerleşti.

"Ne yapmak istersin?"

Yatak odasından çıkarken bir şeyler izlemeyi teklif ettim. İkiletmeden kabul etti. Ben yiyecek ve içecekleri ayarlamak için mutfaka, o da bu film seçmek için televizyonun önüne geçti. Rastgele kanallar arasında gezdiğini duyuyordum. Aldıklarımızı koyabileceğimiz bir şeylere bakarken, "Uğraşma. Öyle yeriz," dedi.

"Zaten dolaplarda hiçbir şey yok."

Doğukan geri geri yürüyerek L koltuğun ucuna oturdu. Ben de poşetleri alarak yanına kuruldum. Sabahtan beri ayağıma yapışmış olan ayakkabılarımdan kurtuldum. Köşeye iyice yerleşip bağdaş kurdum.

"Bütün kanallardaki programlar yarılamış."

Doğukan hâlâ kumandanın canını çıkaracakmış gibi basıyordu. Poşetten çıkardığım tüm aburcuburları koltuğun üzerine dizmeye başladım. "Sorun değil. Aç bir tanesi kalsın." Tam o sırada Kelime Oyunu programına bakıyordu. Başını yana çevirerek, "Sever misin?" diye sordu.

"Harf alayım."

Cevabıma gülümseyerek arkasına dayandı. Hayatında izlediğim en eğlenceli bölümdü diyebilirdim. Doğukan sürekli kelimeleri yanlış buluyor, bir de o olduğuyla ilgili diretiyordu. İşin tuhaf yanı kelime ortaya

çıkışında bu sefer kanaldakilerin yanlış bildiğiyle ilgili suçlamalarda bulunuyordu.

"Uykun geldi mi?"

Reklam arasında koltuğa iyice gömülmüş olan Doğukan bana doğru uykulu gözlerle baktı. Dünden beri uyumadığını hatırlayınca, "Çok değil ama uyuyabiliriz," dedim. "Uzun bir gün oldu."

Başını ağır çekimde onaylarcasına salladı. "Güzel bir gün oldu." Esnerken bana yatak odasında yatmamı söyledi. Onun genişliğindeki bir adamın bu küçük koltukta rahat edemeyeceğini bildiğim için kabul etmedim. Israr etti. Nuh dese de peygamber dememeye ant içtim. Resmen tanışmamızdan uykumun açıldığını hissediyordum.

"Burada her yerin tutulur."

"Sorun değil. Benim yattığım yerleri bilsen sen oho..."

"Onların hepsi gerekli durumlar. Şu an rahat bir yer seçmeye hakkın var."

Doğukan koltuğa hafifçe vurarak, "Burası rahat işte," dedi. "Hadi sen git yat."

"Emin misin?"

Şüphe duyurmayacak şekilde başını salladı. "Pekâlâ," derken ayaklandı. "Sana yatık falan getireyim."

"Sıkıntı yok, böyle iyi."

Koltuğa uzanmamıştı bile. Oturur pozisyonda nereye kadar dayanacağını Allah aşkına?

"Sabah bir yerlerin tutulunca sakın bana laf söyleme."

"Söylemem."

"Hâlâ yatakta yatmak için geç değil."

"İyi geceler Balerin."

Lafarı ağzıma taktı. Gözlerini kapalı tuttuğum için daha fazla üstelemedim. Garip bir eksiklik hissederek yatak odasına dönmekten önce, "İyi geceler Kurşun Asker," dedim. "Tatlı rüyalar."

DOĞA

Zaman hiç bu derece yavaş geçmemişti.

Yatakta bir sağa bir sola döndüm. Hatta uykum gelsin diye kendimi bebek gibi hafifçe salladım ama bana mısın demedi. Kötü olası uyku, yorgun olmama rağmen gözüme uğramıyordu. Yatağı yadırgıyordum belki. Belki üzerimi değiştirmeden yattığım için rahatsızdım. Belki de aklımda kiler gelecek olan uykuyu frenliyordu.

Doğukan uyumuş muydu?

Daha da önemlisi rahat mı uyumuştum?

Zihnime gelip giden beraber sarılıp uyusak ne olurdu sanki fikri yine kendini göstermişti. Sıkıntıyla iç çekerek yattığım yerden doğruldum. Salondan içeri sızan ışıkla loşlaşan odada gözlerimi dolaştırdım. Sanki artık gözüme daha boş geliyordu.

Saat kaçtı?

Gözlerim odanın içinde dolaştı. Saate dair bir şey olmayınca kusa ben telefonumun nerede olduğunu düşündüm. Tabii ya... Telefonumu geldiğimizden beri bakmamıştım ki. Miskince ayağa kalkıp sırt çantamın yanına sıkıştırdığım telefonu aldım. Saati göreceğimi düşünürken karanlık bir ekran karşıladı. Şarjı bitmişti. Ablam deliye dönmüş olmalıydı. Anon aramış mıydı acaba? Bunların cevabını kendi kendime bulamayacağım bildiğim için sırt çantamı açtım ve mümkün olduğunca sessiz çıkarmadan içinden telefonumun şarjını aradım. Nihayet elime geçtiğinde bu sefer de prize ihtiyacım olduğu için odayı taradım. Baş ucumdakini görünce gecenin en rahatlatıcı haberini almışım gibi gülfümsedim. En azından bir şeyler izlerken uyuyakalabilirdim ya da şafağı görebilirdim.

İkisi için de beni oyalayacak iyi aletti.

Telefonumu şarja taktıktan sonra açılması için komodine bırakın. Kulagım salondaki en ufak harekete odaklanmaya çalışıyordu ama yoktu. Gerçekten uyumuş olmalıydı. Neden şaşırıyordum ki bu çok normaldi.

Neredeyse bir buçuk gündür uyumamıştı. İş ve arkasından beni gezdirmek onu fazlasıyla yormuş olmalıydı. Tüm bunlar olmasa bile her normal insan bu saatte uyurdu.

Yatağına ucuna iliştim. Gözlerim yatakta dolaşırken aklımda binlerce keşke geçti ama hiçbirinin anlamı yoktu. Çünkü gerçek olamayacak kadar güzel şeylere yasaklıydı bizim can yoldaşlığımız.

Yanan ışık dikkatimi çekince telefonun açılış ekranına baktım. Oynamadan önce biraz daha şarj olmasını bekleyecektim. Vakit öldürmek için tuvalete gitmeye karar verdim. Odadan çıkarken gözüm ister istemez Doğukan'a ilişti. Bıraktığım pozisyonda uyuyordu. Kollarını göğsünde sıkı sıkıya bağlamış, başını koltuğun omuz kısmına dayamıştı. Yarı oturur yarı yatar pozisyonuna fazlasıyla alışık görünüyordu ama bir sıkıntı var gibi de hissettiriyordu.

Tuvalete girip çıktığımda ifadesinin çatık olduğunu fark ettim. Kâbus mu görüyordu? Parmak uçlarımda Doğukan'a doğru ilerledim. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Saç diplerine doğru ter izlerini fark ettim. Üşüyormuş gibi tamamen kendine sarılmıştı. Onu bu denli rahatsız eden rüyaya devam etmesini izlemek gaddarlıktı. Fakat nasıl uyandıracağımı da bilmiyordum.

"Doğukan."

Korkutnamak için hafifçe seslendim. Duymayınca sesimi biraz daha yükselttim. Çaresiz atılan bir çığlık gibi dudaklarından bir inilti koptu. Kaskatı kesildim. Gerçekten canı yanıyordu. Sağ gözünden bir damla yaş sürüldü. İnsan gözleri kapalıyken ağlayabilir miydi?

"Doğukan rüya görüyorsun. Uyan."

Kıpırdamadı. Dayanamayıp biraz daha yaklaştım. Dibine kadar girmiştim. Elimi hafifçe koluna değdirmemle bileğimi yakalaması bir oldu. Canımı acıtacak bir çekişle kendimi koltukta bulmam bir oldu. Boynumdaki fulara dayanan sert bir kol, deli bir şey yapmak üzere olan Doğukan'ın kan çanağına dönmüş gözleri üzerimdeydi.

Birkaç saniye...

Sadece birkaç saniye beni öldürebilirmiş gibiydi ve bu korku dalgası felç indirmişti. Neyse ki gözleri yavaşça tanıdık bir ifadeye büründü.

"Doğa," derken kolunu hızla boğazımdan çekti. Ardından üzerimden kılıerek yanıma oturdu. Sıkıntıyla yüzünü sertçe ovuştururken, "Allah kına!" dedi. Zaten korkmuş olan beni daha fazla ürkütmek için ~~beni~~ kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Sana kimse birine böyle sessiz yaklaşmaman gerektiğini söylemiş mi? Özellikle de özel hareketçılara."

Başımı hayır anlamında salladım. Hâlâ konuşacak cesareti ~~toplay~~ mamıştım. Doğukan bu hâlimi fark ettiği gibi beni göğsüne doğru çekti. Kulagımın altında atan kalp atışları biraz olsun sakinlememe yardım ediyordu. Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım. Doğukan'ın ellen saçlarımla buluşurken başımın üzerine de uzun bir öpücük bıraktı.

"Kâbus görüyordun."

Zorla dudaklarımdan ayrılan kelimeye bile şaşkındım. "Yeni bir şey değil," dediğinde başımı yüzünü görebileceğim şekilde kaldırdım. O da benzer bir şekilde başını aşağı indirdi. Yine birbirimizle çok yakından bakıyorduk.

"Bunun için yardım almalısın."

Buruk bir gülümsemeyle alnımdan öptü. "Yaşadıklarımı söylebileceğin bir tanıdığın varsa seve seve." Kor olmuş sözler ciğerimi yaktı. "Canım acıttım mı?" İlk anda hissettiğim sızı dışında şu anda ağrıyan bir yanım yoktu ya da o kadar çok Doğukan'ın alanına girmiştim ki bunu hissedemiyordum.

"Özür dilerim."

Saçlarımı okşayan eli yanağımdan aşağı saten kadar hafif ve sesi kadar sert bir şekilde inerken nefes alma kabiliyetimi kaybettim. Yavaşlamamıydı yoksa bu an yoksa çok önemliydi de ben mi onu ağır çekimde yaşıyordum, çözemiyordum. Dudaklarıma geldiğinde duraksadı. Çektiği ip bile kiskanır olmuşum.

Tehlikeli bir serüvene çıkmak üzere olan birisinin hem kabına sığmayan hem de ürkek hâliyle hafifçe kendimi yukarı doğru ittim. Artık çok daha yakındık. Tarçın kokusu, temiz cilt ve nabzımı bacaklarımla arasına sürükleyen belli bir tehlike kokusuydu duyduğum tek şey. Vücudunun ısısı sanki kendinden bağımsız bir canlılıktaydı. Tenimi yakıyor, yine de

ten bir adım daha yaklaşmaya ve tamamen ona yaslanmaya zorluyordu.

"Doğa."

Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama ismim dudaklarından teni-
me ürpertiler gönderen bir müstehcenlikte yavaşça yuvarlanıyordu.

"Yapamam."

Reddedeceğini bildiğim için pozisyonumu korudum. Bir kılınma
noktası olmasını ummaktan başka çarem yoktu. Bir kereliğine bile olsa
onun tadını almak isteyen kalbime bu sefer mantığım bile destek oluyor-
du. Sadece bir kere ... Sonra tüm o kahrolası can yoldaşlığına dönebilirdik.

"Sana yapamam."

Duyularını işgal etmesini ve aklımın köşelerini bulanıklaştırmasını
gömezden geldim. Bu sefer onun kadar ben de inatçıydım. Nadir anlarda
beliren, istediğine sahip olma dürtüme bu sefer engel olmak istemiyor-
dum. Zorla yutkunuyordu. Gözlerine bakışında alevler vardı sanki ama o
her birini söndürmek istercesine kapatıp açtı. Karşısında beni gördüğün-
de tekrar sesli bir şekilde yutkundu.

"İnan bana nefes almaktan bile çok istiyorum ama olmaz."

Burnumun ucunu onun ki ne sürerken burukça gülümsedi. "Sen
bana hak etmiyorsun," dediğinde başımı *hak ediyorum*, dercesine salladım.
"Bu hayatı hak etmiyorsun," dedi. Yine benden aynı karşılığı aldı.
"Ben seni hak etmiyorum." Bu beni duraksatırken başımı hafifçe geriye,
yüzümü, gözlerini tam anlamıyla görebileceğim bir mesafeye çektim. Beni
istememesini, öpmemesini anlayabilirdim ama bu cümle çok ağırdı. Ken-
dine haksızlık yapan, beni yücelten ve aramızda olmaması gereken bir en-
geldi.

"Bakma bana öyle."

"Nasıl bakmayayım?"

"Kızgın ve kızgın."

"Kızgın değilim."

Yüzüme düşen tek tük saç tellerini geriye atmaya çalışırken, "Kızgın
olduğunu kabul ediyorsun yani," dedi. Gülümsemeye çalışıyordu ama hiç-
biri gözlerine ulaşmıyordu.

"Üzgünüm o elimde olan bir şey değil."

Gözlerime bakmaktan itinaıyla uzak duruyor gibiydi. Parmaklar kanş kanş yüzümü severken, "Bir gün bu yaptığım için bana minnette olacaksın," dedi. İşte bunda yanılıyordu. Onun da dediği gibi yarına çıkacağına çağımız garanti değilken, her an birbirimizden ayrı düşme durumunda varken beni kendinden uzak tuttuğu hiçbir ana minnet duymayacaktım.

"Bir gün bu yaptığından dolayı pişman olacaksın."

Yine zorla yutkunduğuna şahit oldum. "Biliyorum," derken ben göğsüne doğru çekti ve alnuna uzun bir öpücük bıraktı. Yatak odasını dönmeyi düşündüm. Fakat bana o kadar sıkı sarılıyordu ki buna ihtiyaç olduğunu anladım. Kahretsin ki benim ondan daha çok ihtiyacım vardı gibi kollarımı dolamaştım sert karnına. Elimin ucuna değen soğuk kaba ile ürkekçe parmaklarımı başka tarafa yönlendirdim.

Uyurken bile silahundan ayrılmıyor muydu?

Yanımda güvende hissetmiyor muydu?

Onu bu derece sarsan, sadece abisinin ölümünü görmek olamazdı. Sürekli gideceğinden bahsediyordu ama gitmemem için her şeyi yapıyordu. Kafam allak bullaktı. Kalbim ise tepetaklak olmuştu.

"Sen benim bu hayattaki en güzel pişmanlığımın can yoldaşım."

Başımı kaldırıp ona bakmak isteyen tarafımı baskıladım. Saçlarımda üzerinde nefesini hissederken gözlerimi kapattım. Bir cevap vermem gerekmiyor muydu? Hoş, ne diyecektim ki ...

O kendi kendine bir ninni mırıldanırken saçlarımda sevdi. Ben ise gözlerimi kapatıp kalp atışlarının ritmine şükrederek kendimi uykuya zorladım.

"Yum usulca gözlerini..."

"Uzat üşümüş ellerini..."

"Sakla o masum yüreğini..."

"Zaman gibi sessiz uyu, bu dünya dipsiz bir kuyu..."

DOĞA

Sabahın ilk ışıkları kirpiklerimin arasına sızmaya çalışıyordu. Başım ritmik bir hareketle yukarı aşağı hareket ediyor, kulağım tatlı bir ritimle beni yeni güne hazırlıyordu. Kalkmam gerekiyordu. Fakat anda kalmak istediğim için gözlerimi açmayı bile reddediyordum. Zihnimde sürekli dün gece yaşananlar dönüp duruyordu. Bu hem utanmış hem kırılmış hem de kızılmış hissediyordum. Tüm bu duyguları bir arada yaşamaksa fazlasıyla ağır geliyordu. Kendimi hiç dinlenmiş hissetmiyordum. Yine de burada olmaktan mutluydum.

Saçlarında gezinen elleri hissedince ister istemez gözlerimi araladım. Hâlâ salondaydım.

Uyumadan önceki pozisyonumda, Doğukan'ın göğsündeydim. Ben ona hafifçe sarılmışken o kaçıp gidebilme ihtimalim varmış gibi beni sıkı kaba sarıyordu.

"Günaydın."

Sesinde uyku kırıntısına bile rastlamamıştım. Başımı kaldırıp kızmış gözlerin sahibine baktım. Saatlerce ağlamış gibi duruyordu. "Uyumadın mı sen?" diye sorduğumda damağını şaklattı ve saçlarıma dokunmaya devam etti.

"Rahatsız mı ettim?"

Şimdi aramıza biraz daha mesafe koymuştum. Başını hayır anlamında sallarken, "Dünyanın en rahat pozisyonuydu," dedi. Gözlerimi kısarak

"Yalançı," dedim. Gülümserken, "TDK'yi aramama az kaldı," dedi. Ça biliyorsun sen, dercesine bakarken dil çıkardım. Doğukan'ın anında ifade mutlak bir şaşkınlığa büründü.

"Dil mi çıkardın bana sen?"

"Evet. Çok fazla TDK dediğin için dile ihtiyacın var diye düşündüm."

Yüzü buruşsa da kahkaha atan adam ilah gibi duruyordu. Az da zorlarsa tapmaya başlayabilirdim. "Şakalarının üzerinden geçmeliyiz"

"Seninkilerin de."

O kadar güzel gülüyordu ki dayanamayıp ben de yumuşadım. Ağı konumuza dönmek isterken, "Neden uyumadın?" diye sorumu tekrarladım.

"Uyku tutmadı."

"Benim yüzümden mi?"

Gülümserken ellerini iki yanağıma yerleştirmişti. "Hayır tabii ki." O an hatırladığım detayla "Rüyada gördüklerin yüzünden mi?" diye sordum. Sessiz kaldı. Sanırım doğru bir yere parmak basmıştım. "Anlatmak ister misin?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Onun ince çizgisinden geçmek istemediğim için zorlamadım.

"Seni dinlemek için buradayım."

"Biliyorum."

"Güzel," derken gülümsedim. Ardından kolundaki saate baktım. "Geç kalmışız." Doğukan da benim ardından saate baktı. Yüzüne yayılan gülümseme farklılaşırken, "Sana göre yedi geç mi?" diye sordu. Neden böyle söylediğini hatırlayınca kıkırdadım.

"Senin yanıdayken evet."

Yeterince üzülmüştük, bir de gideceğimden bahsetmeme gerek yoktu. Koltuktan zıplayarak kalktım. "Ben elimi yüzümü yıkıyorum. Sen de kahvaltıda nereye gideceğimize karar veriyorsun." Görev paylaşımı yaparken geri geri yürüyordum. Doğukan, "Emredersiniz şefim," dedi ve arkamdan ayaklandı. Heyecanla tek ayağımın üzerinde döndüm. Yatak odasına yaklaşırken bir şeyin titrediğini duydum. Odaya girmemle komodinün üzerinde bıraktığım telefonumun yanan ışığını görmem bir oldu.

Kahretsin!

Yine ablama haber vermeyi unutmuştum.

Koşar adım telefonu elime aldım ve nokta atışı yaptığım kişinin aramasını cevapladım.

"Efendim benim güzeller..."

"Neredesin sen?!"

Ablamın korkmuş ama bir o kadar da öfkeli sesi yüzünden yüzümü buruşturdum ve telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım. "Sana da güşaydın Merve," derken Doğukan'ın tuvalete gitmek için kapının önünden geçtiğini gördüm. Yüz ifademi gördüğü için mi yoksa göz göze geldiğimizde gülümsemeye çalışmamı başka bir şeye yormasından mı bilmiyordum duraksamıştı.

"Senin o Merve diyen dilini kopartırım."

"Sakin olur musun biraz?"

Doğukan'ın sorgulayan bakışlarından kaçabilmek için sırt çantama yöneldim. Kıyafetlerimi çıkarırken ablamın hiddetinden bir şey kaybetmeyen sesi kulağımdaydı. "Olamam. Başına bir şey geldiğini sandım. Dün akşamdan beri telefonun kapalı, en son attığım mesajlara cevap yok! Annem aramış seni o da ulaşamamış. İyi olduğuna inandırana kadar canım çıktı ama sana ulaşamadıkça çıkan şey benim aklımdı. Neredesin sen?!"

Tuvaletin kapısı kapandı. Başımı az önce Doğukan'ın olduğu yere çevirdim. Gitmişti. Daha rahat konuşabilecek olsam da sesimi alçak tutmaya çalıştım.

"Abla şarjım bitmiş, gece fark ettim. Sonra da açılana kadar uyumuşum. Aramanı da mesajlarımı da görmedim."

"Ben sana beni habersiz bırakmayacaksın demedim mi?"

"Özür dilerim. Gerçekten çok yorulmuştum."

"Seninle bunu yüz yüze konuşacağız. Şimdi toparlan ve dön."

Ablamın son söylediğini doğru anlamamış olmayı umdum. "Ne? Ne dıka?" diye sorduğumda sesi tepetaklak olur gibi yumuşadı.

"Annemler gelecekmiş."

"Yalan söylüyorsun."

"Telefonları açsaydın bilirdin."

"Lütfen yalan söylüyorum de."

"Diyemem çünkü gerçek. Teyzem Atakan'ı görmeye gelecekmış. Annem de beraber gideriz ben de kızları görürüm demiş. Sanırım cümle cemaat bizde kalacaklarmış."

Keşke sağır olsaydım ya da telefon çekmeseydi de bunu duymasaydım. Hatta Azrail gelip ölmenden önceki son dileğin ne diye sorsaydı ben bugünü bize bırakmasını döndüğüm gibi de canımı alabileceğini söyleseydim.

"Doğa duydun mu beni? İlk uçakla eve dön. Paraya ihtiyacın olursa da söyle."

"Ne zaman geleceklermiş?"

Mantığının son kırıntıları devredeyken ablam bilmediğini söyledi. "Bugün geleceklerini söylediler mi?"

"Söylemediler. Ayrıca ne zaman geleceklerini söylemelerine de gerek yok. Senin hemen eve gidip Egemen'in eşyalarını annem gelmeden toplamaman lazım."

Şimdi yana yakıla aramasının asıl nedenini anlamıştım. "Benim problemim değil," dediğinde çirkefleşeceğini hissettiğim ablam "Benim de problemim değildi Ankara'da olman," dedi. "Ama ben annemi yatıştırmak için Simge ile kızlar gecesi yaptığını, telefonunun şarjı bittiği için benim Simge'den sana ulaştığımı ve iyi olduğunu söyledim."

Hayatında ilk kez ondan böyle bir iyilik istemiştım ve bunun için ona minnettardım. Fakat benim bu durumu sürekli yaşadığımı unutuyordu. Ben de onu birçok kez idare etmişim. Hatta babamla kavgalarında çoğu zaman kalkan görevi bile üstlenmişim.

"Ama eğer şu anda eve gitmezsen ve annemler gelirse yalan söylediğim ortaya çıkacak."

O görmese de omuz silktim. "Simge ile kahvaltıya gittiğimi söyleyebilirim." Ablamın sinirlendiğini ama suyumna gitmek için sakın kalmaya çalıştığını aldığı nefeslerinden bile anlıyordum.

"Annemler gelmeden ortalığı toparlaman lazım."

"Evden çıkarken her yer yeterince topluydu."

"Egemen'in eşyalarından bahsediyorum."

"Tekrar söylüyorum abla. Benim sorunum değil. Çok istiyorsan ara sevgilini, gitsin eşyalarını toplasın."

"Doğa!"

Bir an bağırmuş ve ardından sesini alçaltmıştı. O sırada tuvaletten çıkan Doğukan dikkatimi çekti. Başımı "İyi misin?" dercesine salladı. Ben de ona iyi olduğumun karşılığını verdim. Beni yalnız bırakmak için salona döndü. Ablamdan eniştemin işte olduğunu, eve vaktinde gidemeyeceğini, hiçbir şeyi riske atmak istemediğini, bu işin bana da dokunabileceği gibi bir sürü zıvalık dinledim.

"Eğer yakalanırsak ben evlenir giderim. Peki ya sen? Söylediğin yalılar ortaya çıkınca annemin yanına taşınmasına hazır mısın?"

Beni can evimden vurunca duraksadım. Annemle vakit geçirmeyi çok seviyordum ama beraber yaşama fikrinden mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum. Onunla beraber yaşamak, her attığım adımın sorgulanması demek anlamına geliyordu. Çok otoriterdi ve anneannem onu sıkarak yetiştirdiği için gençlerin rahat bırakılması kavramını bilmiyordu. Akşam ezanında evde olacaksın sözünü nesilden nesile aktaran bir kadındı.

"Tamam."

Ablamın zafer edasıyla gülümsediğini hissettim. "Bulduğum ilk uçakla döneceğim ama sen de annemin ne zaman geleceğini öğren."

"Toplantıya katılmam lazım. Ayrıca bence onu senin araman gerekiyor. Dünden beri ona cevap vermekten işimi yapamadım."

Sıkıntılı bir iç çekerken yine "Tamam," dedim.

"Bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

"Bende attığın kazığı."

"Seni seviyorum," diyerek telefonu kapatan ablama sevgimi belli etmek bile istemedim. Öylesine üzgündüm ki annemi aramadan önce birkaç dakika beklemek istedim. Yatağa oturup elimde telefonla beklerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Odanın kapısının tıklatıldığını duyduğumda burnumu çektim. "Doğa?" Eşikte bekleyen Doğukan'a baktığım anda telaşlı ifadesi ciddi bir hale büründü. "Ne oldu?" diye sorarken çoktan yanına gelmişti.

"Annem geliyormuş," deyip tekrar başımı telefona indirdim. Ekran tınaklarımla çizgiler atıyor, ardından geri siliyordum.

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum," derken tekrar burnumu çektim. Doğukan ona bakmadığım için önümde çömelip görüş alanıma girmeye çalıştı. Ona bakmaz birkaç saat içerisinde bir daha bu kadar yakın olamayacak olmak içimi kavrıyordu. "Gitmem gerek," derken tutmaya çalıştığım arsız bir damla gözümünden fırlar etti. Doğukan söylediğimi anlayışla karşılarken yanaktan süzülen yaşı hafifçe sildi.

"Ama gitmek istemiyorum."

Gözyaşları ardu arkasına dökülmeye başladı. Doğukan elimdeki telefonu çekip yatağa bıraktı ve beni kollarının arasına aldı. Hiçbir şey söylemiyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Kalbim bundan dolayı belki de daha çok acıyordu. Gitme demesini istiyordum. En azından gideceğim kıpır üzüldüğünü gösteren en ufak bir mimik görmek istiyordum ama o sadece beni teselli ediyordu.

"Neyse belki de böylesi daha iyi."

Burnumu çekerek derin bir nefes aldım. Kendimi Doğukan'dan zorla ayırıp gözyaşlarımın yanaklarımda bıraktığı izi sildim. "Senin de işler vardır," diyerek oturduğum yerden kalktım. Doğukan'a temas etmemeye çalışarak sırt çantamın yanına gitmek için yürüdüm. Dağıttığım eşyaları toplamaktı niyetim ama bir el tüm hareketlerimi felce uğrattı. Beni tutup kendine doğru çekti ve tekrar olmam gereken yere, kolları arasındaki mebedime yerleştirdi.

"Özgün olduğun için sesimi çıkartmayayım dedim ama sen yine barmaya başladın."

Bana öyle sıkı sarıldı ki her nefes alıp verdiğinde benim de hareket etmem kaçınılmazdı. Usul usul saçlarıma dokunurken, "Senden daha önemli bir işim yok," dedi. "Gitmeni de istemiyorum ama bunu dillendirmes sadece bizi daha zor duruma düşürecek."

"Nedenini bile sormadın?"

"Annenin geleceğini söyledin. Buraya onlardan gizli geldiğini anlamayacak biri gibi mi duruyorum?"

"Ama ne zaman geleceğini söylemedim."

"Hakkısın," deyince çenemi göğsüne dayadım. O da yüzümü görmek için başını hafifçe aşağı indirdi. "Acele ettiğin için yoldalar diye düşündüm." Başımı hayır anlamında sallayınca hafifçe kaşları çatıldı. "O zaman neden acele ediyorsun?"

"Evi toplamak ve eniştemin eşyalarını ortadan kaldırmak için."

Doğukan'ın ifadesi olabildiğince ciddileşirken, "Ne için ne için?" diye sordu. Beni sarmayı bırakmıştı ama elleri hâlâ üzerimdeydi. Ben de ablanın ricasını ve yapmazsam olabilecekleri anlattım. Yapmamam gerekiyordu belki. Fakat isteyerek gittiğimi düşünmesini ya da anne babasının sözünden çıkamayacak biri gibi görünmek istememiştim.

"Kimsenin bir tel tokasına bile dokunmayacaksın."

"Ama..."

"Seni o şartla bırakırım Doğa."

"Doğukan anlamıyor musun? Annemin eniştemden iz bulması demek..."

"Senin özgürlüğünün kısıtlanması demek. Anladım."

Cümlemleri yanda kesip kendi tamamladı. Doğru anladığı için kalakaldım. Doğukan ise ellerini üzerimden çekerek toparlanmaya başladı. "Ne olmasını istiyorsun?"

"Kendi pisliklerini," derken bir yandan da gece bizim dağıttığımız her şeyi çöp poşetine atıyordu. "Kendilerinin temizlemesini."

"Ama şu anda şehir dışında ve toplantıda."

"O zaman ona göre yaşamayı öğrensin."

Gerçekten sinirlenmişti. Yanına gidip poşeti tutan elini yakaladım. Onu kendime bakmaya zorlarken, "Biraz sakın olur musun?" diye sordum. Bu kadar fevri hareketlerin nedeninin sadece ablam olmadığını düşünmek istiyordu bir yanım. Gideceğim için yaşadığı bir patlama noktası olmasını umuyordu.

"Ben sakınım."

"Ben de erkeğim."

Doğukan gafil avlanmış gibi bir anda şaşkınca bana baktı. Yüzüne

doğru alaycı bir kahkaha atarken, "Ufaktan bir sorguladın sanki," dedi. Tepkisini korurken, "Valla doktorunun adını isteyecektim az daha," dedi ve koluna hafifçe vurdum.

"Ben de senin sakinliğini böyle sorguladım işte."

Sıkıntılı bir iç çekerken ortalığı toplamayı bıraktı. "Sen kimseyi hizmetçisi değilsin," dediğinde ona katılan bir mırıltı çıkardım. "Yana dan gideceksen nedeni bu olmamalı." Ellerimi iki yanına yerleştirip ve yeni çıkan sakallarını okşarken, "Nedeni annemlerin gelmesi," dedi. Bana alaycı bir kahkaha ile güldü.

"Ne zaman geldiklerini bile bilmiyorsun Doğa."

"Arayacağım şimdi."

Doğukan göğsünü şişiren bir nefes aldı. Kendini sakinleştirmeye çalıştığının farkındaydım. Ellerini ellerimin üzerine koydu ve yüzünde çekmeden önce avuçlarımın içini öptü.

"Tamam. Sen anneni ara. Ben de olası bir durum için bilet var mı diye bakayım."

DOĞA

Annemle konuşmam tahmin ettiğim gibi karın ağrılı geçmişti. Telefonumun neden kapalı olduğu sorusunu iki üç cümlede yine karşına geliyordu. Bu bakımdan bir türlü sadede gelip ne zaman geleceklerini sormamıştım. Nihayet telefonu kapatırken kendi söylemiş, akşamüstü bula olacaklarının haberini vermişti. Ablamın söylediği gibi teyzem, hatta belki kuzenim de bizde kalacaktı. Küçük bir aile toplantısı olması ilk kez beni heyecanlandırmıyordu.

Telefonu kapatıp salona döndüğümde gözlerime inanamadım.

Doğukan dağıttığımız her şeyi toplamış, apartı ilk geldiğimiz hâle döndürmüştü. Bu bile yaşanmışlıklarımızın bu kadar kolay silinmesinde kaynaklı içimi burkuyordu.

"Ee ne diyor?"

Sürekli hareket etmekten kaynaklı sesi fazla nefessiz gelmişti. "Gele-
rlermiş," dediğimde kısa bir an duraksadı. Hayal kırıklığına uğradığımı
göze görülür bir şekilde anlamıştım. "Net bir saat vermediler ama akşa-
müstü bizde olurlarmış."

"Olurlarmış?"

"Annem, teyzem, kuzenim."

Doğukan başını onaylarcasına salladı. Erken gitme nedenimi bilmek
zoruyla hissettiğim için kuzenimin bu sene üniversiteye başladığını, yurt-
lu kaldığını ve teyzemin belli aralıklarla oğlunu görmeye geldiğini anlat-
tı. Kuzenimin erkek olduğunu öğrenene kadar bu sıkıntımız yoktu.

"Hepsi sizde mi kalacak?"

Buradaki hepsi sanırım sadece Atakan oluyordu. "Öyle gibi duruyor."
Dudakları keyifsiz bir ince çizgi hâlini aldı. "Kaç gün kalacaklarmış?" diye
sorduğunda bilmediğimi söylemem daha da canını sıkırsa benziyordu.

"Ne oldu?"

"Hiç," diye konuyu geçiştirdi. "Hiç tanımadığım adamlardansa kan
bağı iyidir herhâlde." Kaşlarını şaşkınlıkla havalandırırken, "Kuzenimi kaska-
namazsın," dedim.

"Kim demiş?"

"Ben diyorum," derken ciddi durmak için ekstra kendimi kısıyor-
dum. Doğukan bir süre sadece beni izledi. Onun bu öylesine yaptığı hare-
ket karşısındaki kişinin barm teline basıyordu.

"Doğukan! Kuzenimi kaskanamazsın."

Ellerini cebine sokarken omuz silkti. "Kaskanmıyorum." Kollarını göğ-
sünün üzerinde bağlayarak, "Emin misin?" diye sordu. Emin olduğunu söy-
lese de yaydığı his hiç de eminmiş gibi durmuyordu. Yine de konuyu daha
fazla deşmemek için, "İyi bakalım," dedim. "Biletlere bakabuldün mü?"

"Aldum bile."

"Ne? Ne zaman?"

Doğukan muzipçe göz kırpmadan önce "Annemle ne kadar uzun konuş-
tuğunun farkında mısın?" diye sordu. Saate bakmak o zaman aklıma gelmişti.

Gözlerime inanamazken, "9.38 mi?" diye sordum. Resmen bir saatten fazla süredir annemle telefondaydım. Bu kadının kesinlikle zaman bükme yeteneği olmalıydı. Çünkü sadece 10 dakikadır konuştuğumuzu düşünüyordum.

"Bileti kaçta aldın peki?"

Doğukan sıkıntısını iç çekişiyle gösterirken, "Ne kadar istemesem de sadece 14.00'de Sabiha Gökçen'e boş yer vardı," dedi. Yani yan yana son dört saatimizdi. Hatta daha az...

"Buradan havalimanına geçmemiz ne kadar sürer?"

"Yaklaşık kırk beş dakika."

Anladım demekle yetindim. "Havalimanında da en az bir saatim gidecek. Kaldı elimizde iki saat." İlk kez matematikten nefret etmişim. Keşke toplama ve çıkarmayı bilmeseydim ya da zaman problemlerini çözmeyeseydim de şu andaki vaktimizi sonsuzlukla eşleştirebilseydim.

"Koskoca iki saat," diyerek tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bardağın dolu tarafından bak. İlk görüşmemizdeki veda sadece yirmi beş dakikaydı." O anı hatırlattığı için gülümsedim. "Zaten görüşme toplantıda yirmi beş dakikaydı." Bana katıldığını belli ederken, "Gittikçe arttırıyoruz ha," dedi. "Bir sonrakini bence üç gün yaparız."

Keyfimi yeri getirmeye çalıştığını bildiğim için ona ayak uydurdum. Kendimce kıntarak, "Ey Tanrı'm bana üç güncük," deyip Doğukan'a doğru bir adım attım. "Üç de yetmez beş güncük," dememle gözlerindeki gamzeleri fark etmem bir oldu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken şarkı söylemeye devam ettim.

"Beş de yetmez yedi güncük ver, ver, ver, ver! Ver Allah'ın ver!"

Doğukan o çok nadir kahkahasından armağan etmişti bu şovuna ve dibine girmemle ellerini belime koyması bir oldu. Bense o sırada gerden kırmaya çalışıyordum. Temasıyla biraz tutukluk olsa da dansıma devam ettim. Şimdi ağlanacak hâlimize ikimizde gülüyorduk. Yüzündeki tebessümü bozmadan bana doğru yaklaşıp burnunu burnuma sürüttü. Bu sefer ben de ona karşılık verdim. Ardından boynuna kollarımı doladım ve alışmaya başladığım şekilde ayaklarımdan havalandığımı hissettim. Çocuksu kahkahamı engellemeden Doğukan'a sarılmaya devam ettim. Ayrılırken hatırlamak istediğim anlar bunlardı.

Doğukan'ın bir şeyler fısıldadığını duydum. Ne olduğunu anlamayınca yüzünü görebileceğim şekilde başımı geriye çektim. O ise gözlerinin içine bakarak dudaklarını kıpırdatmaya devam etti. Arapça mıydı o?

"Dua mı ediyorsun?"

Cevap vermedi ama dudaklarının kenarındaki o sükûnet barındıran gülümsemeyle dua ettiğini anladım. Ayaklarım kendiliğinden yere ulaştı. Şaşkınlığımı saklamadım. O da bana bakarak dua etmeyi bırakmadı. Dualarla çok aram olmadığı için hangisini okuduğunu bilmiyordum ama uzun bir duaydı. Doğukan yüzümü karış karış izlerken duasını bitirdi ve yüzüne doğru hafifçe üfledi.

"Ne okudun?"

"Bende kalsın. Bir gün söylerim."

Merak içi gıcıklayıcıydı ama kararına saygı duymaya karar verdim. "Toparlandıysan çıkalım mı?" diye sorduğunda her güzel şeyin bir sonu olduğunu yine hatırlatmıştı.

"Tamam... Bana on dakika ver."

Doğukan'ın kolları arasından ayrıldım. Birkaç dakika önceki neşemi emen vedayı ayaklarıma dolayarak odaya döndüm. Tüm eşyalarımı toplarken kendime ağlamak için zaman tanıdım. Ağlayacaktım ve daha sonra her anımı mutlu hatırlıyacaktım.

DOĞA

Hazırlanıp aparttan çıkmamız 15 dakikamızı almıştı.

Arabaya binip yola koyulmamız 3 dakika.

Havalimanına olan süre tam 42 dakika...

Bir saati geriye bırakmıştık ve bize gerçekten de kalan sadece iki saatti. Yetinmemiz gereken 120 dakika.

İlk aramadan geçerken gözlerimin buğulandığını hissettim. Cuma gecesi buraya doğru yürürken hissettiklerimle şu andakiler ne kadar da aynı. Ayaklarım geri geri gidiyordu sanki. Sırt çantamı xraye yüklememe par-dım eden Doğukan eşyalarımı çıkarıp plastik kutuya koyana kadar başım da bekledi. Aramızda hüzün verici bir sessizlik vardı. Göz göze geldiğimde her an gülümsüyordu ama gözleri içinde kopan fırtınaları saklayamıyordu.

Ona her baktığımda gülümsüyordum ama içim kan ağlıyordu.

Cüzdanında bir şey göstererek aramaya girmeden güvenlikten geçti. Birkaç özel harekât kamuffajlı kişiye selam verdi.

Ardından bana doğru döndü.

Haftalar önce Taksim'deki karşılaşmamız gibi, tam karşımdaydı. On, belki de on beş adım vardı aramızda. Bacaklarını rahat pozisyonda açmış, ellerini beline yerleştirmişti. Üzerinde kamuffajları yoktu belli ama her bakan onun bir PÖH olduğunu anlardı. Havalimanına geldiği anda sanki asıl kimliğinden sıyrılmıştı. Hoş, bunu bilinçli yaptığı

sanmıyordum. Mesleği onunla ete kemiğe bürünmüş gibiydi. Sanki o olmasa nefes alamıyacaktı ya da Doğukan olmasa özel harekât diye bir şey kalmıyacaktı.

Aramadan sorunsuz geçmemle eşyalarıma yöneldim. Doğukan sırt çantamı benden önce almıştı. Eşyalarımı yine çıkaracağımı bildiğimden elinde tuttum. Saatini kontrol eden Doğukan, "Ne yemek istersin?" diye sordu. Kendimi hiç aç hissetmiyordum ki öneride bulunayım.

"Doğa?"

"Ha... Fark etmez. Sen seç."

Gözlerini etrafta dolaştırdı. "Yukarıda bir yer biliyorum. Gel diğer aramadan da geçelim." Boş bulunup, "Ama senin biletin yok ki," dedim. Sanki çok ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi, "Haklısın," dedi. "Ne yapsak acaba? Ben de mi bir bilet alsam." Bir anlığına... Çok kısa bir an bunun gerçek olma ihtimaline sarıldım. Onun da bilet aldığına, benimle İstanbul'a geleceğine ve yarım kalan günümüzü tamamlayacağına...

Ama bu imkânsızdı. En baştan Şeflerinin gözüne batmak istemediğini söylemişti. Sanırım şehirden ayrılmak için onlardan yazılı bir izin alınması gerekiyordu. Alınması durumu da yine kendini riske atmaktı.

Bunun olmasını ne o isterdi

Ne de ben izin verirdim.

Ama gönlüm tüm kuralları çiğnemek istiyordu. Yasakların hepsini delmek, olmaz denileni öldürmek, birkaç saat daha fazlası için varım yoğunu vermek...

Beraber ikinci aramadan geçtik ve bilet almadığını ilk aramada ki gibi sadece polis kartını göstermesiyle anlamıştım. Hayal kırıklığı mı belli etmemeye çalıştım. Söylediği yere gidip kahvaltı ederken de uçağımın anonsu yapıp kapı numaramı ararken de uçağa gitmek için bekleyen kalabalık grubun arasında da çok çabaladım ama şu anda... Bilet ve kimlik kontrolü yapan personeli görünce başarabileceğimi sanmıyordum.

"Doğa... İyi misin güzelim?"

Doğukan sessizliğimden tedirgin olmuştu. Gülümsemeye çalıştım ama gözlerim artık buğudan hiçbir şey göremez hâldeydi. "İyiyim," der-

ken bir damla yaş yanağımdan yine süzüldü. Kahrolası yaşları bile tutamayan beceremeyen gözlere sahiptim. Allah aşkına ben bu adam yanımda nasıl tutacaktım.

"Şşş..."

Doğukan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni kendine bakmamı zorladı. Bilmiyordu ki ona bakarsam daha çok ağlardım.

"Bu bir veda değil."

"Peki ben neden öyle hissediyorum."

"Ne hissediyorsun?"

"Sanki bu son yüz yüze görüşmemiz."

Bu söylediğime gülmüştü. "Gülme," derken burnumu çektim. "Genelde hislerimde yanılmam." hâlâ gülmesi sinir bozucuydu. "Gülme ya..." Elinden kurtulmaya çalıştım ama bu sefer beni kollarının arasına aldı. Çocuk gibi çırpınmayı bırakıp kokusunu ciğerime hapsedmek için derin derin nefes aldım.

"Desene hayatında bir ilk olacağım."

Hâlâ güldüğünü hissediyordum ama bu sözden sonra o kadar da rahatsız olmamıştım. "Sana sözüm olsun," diyerek çenesini başımın üzerine yasladı. Sanki daha fazla içine girebilecekmişim gibi sarıldım. O da kollarını daha sıkı sardı.

"Son görüşmemiz olursa bir gün sana bunu söyleyeceğim."

Korku dudaklarımı tiz çıgıklara gebe bıraktı. "Eğer bu son bir ölüm olursa da sana veda etmeden nefesimi vermeyeceğim." Nefes alma ihtiyacı benim boğazımda sıkışıp kalan, eğer ciğerime inmezse beni boğacak bir katil gibiydi. Aklımdan gelip geçenlerin meydana getirdiği sarsıntı, bedeni mi ürpertti.

"Oldu ki veda edemedim verdim nefesimi. Toprak bile kabul etmesin beni."

Başımı kaldırıp Doğukan'a baktım. Gözlerini bana çevirdi. Buğulu bakışlarını bulaşıcı olmalıydı. "Allah korusun," derken gözyaşlarımla sızlamaya başladı. Hepsini tek tek yakalamaya çalışırken, "Rabbi'm en çok seni korusun güzel kuğum," dedi. Ben de onun göz pınarlarında biriken yaşları nazikçe sildim. Doğukan başımı tutarak alnuma uzun öptü. Yutkunamadı.

ğana şahit olurken gözlerimi kapattım. Kuyruğun sonuna gelen personel uçağa binip binmeyeceğimizi sordu.

"Hadi bakalım."

Doğukan benden ayrılınca buz kestim. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliyken, "Vardığında haber vermeyi unutma," dedi. Başımı onaylarcasına salladım. Surt çantamı bana uzattı. "Dikkatli ol."

"Olurum." Çantamı sırtıma taktım. Doğukan başını memnun bir ifadeyle salladı. "O zaman sonra görüşürüz," dediğinde, "Görüşürüz," dedim. Ellerimizi parmak uçlarımız birbirinden kopana kadar ayırmadık. En sonunda ise havayı tutmak zorunda kaldık.

Bilet ve kimlik kontrolünden geçtikten sonra dışarıya açılan kapıdan çıktım. Bir gözümü hep arkadaydım. Her göz göze geldiğimizde gülümsemeye ve el sallamaya çalışıyordum. O ise sadece gülümsemekte yetiniyordu.

"Doğa."

Tam bizi uçağa götürecek minibüse binmiştim ki adımı duyunca omzumun üzerinden geriye baktım. Doğukan personeli aşip kapının önüne kadar gelmişti. Bir şey söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibi duruyordu. Kapılar kapanacağını fısılayan bir sesle belli etti. Doğukan ise söyleyeceği şeyden vazgeçmiş gibi elini salladı.

"İyi yolculuklar."

DOĞUKAN

Uzak mesafe ilişkilerinde en kötü olan şey özlemek ya da istediğini yanında olamamak değildi. Evet bunlarda kötüydü ama en kötüsü mesafelere katlandığını düşünürken kavuştuğun, o kısacık zaman diliminde onunla tamamlanmışsın gibi hissettikten sonra tekrar ayrılmak zorunda kaldığın ilk dakikalar var ya...

İşte uzak mesafelerin ıstırabı en çok o zaman anlaşılıyordu.

Doğa'nın uçağına giden otobüs bile gözden kaybolmuştu ama ben olduğum yerden bir milim bile kıpırdamamıştım. Ben de gidersem aramızdaki mesafeler daha fazla açılacaktı. Kilometrelerce uzağına gitmesi sorun değildi de şu birkaç metre uzağımda olması ve onu görememem canımı çok yakıyordu.

Bir mucize olsun diye dua ediyordum içten içe. Bir şey olsun ve uçak kalkmasın. Kalkmasın ki Doğa birkaç saat bile olsa yine yanında olsun. Nefesi nefesime karışsın, kokusu burnumda dolaşsın ya da hiçbir olmasın. Uzakta olsun ama ben onu doya doya izleyebileyim...

Düşüncelerimin arasından beni çekip çıkarak mesaja bakmak içi gözlerimi pist alanından çektim. Doğa koltuğına oturmuş, bana ağırlıklı bir tebessümle bakıyordu.

"Business uçuyorsun diye mutlusun sanıyorlar..."

İç çekme ve gülme karışımı bir ses dudaklarından döküldü. Çent-

deki kimseyi umursamadan ben de fotoğrafımı çektim. Ellerim titriyordu sanki. İlk kez bu fotoğrafı atmak ağırıma gitmişti.

"Aa gitmedin mi hâlâ?"

"Gidemedim."

"Neden?"

"Bir mucize bekliyorum."

"Yoksa şu bilet kontrolü yapan sarışın mı izin vermedi gitmene?"

Göz deviren bir emoji atmıştı. "Hangi sarışın?" yazdıktan sonra, "Ben adama bilet ve kimliğimi uzatırken seni gözleri ile yiyen sarışın," diye cevap verdi. Gayri ihtiyarı etrafıma doğru baktım. Gerçekten de hâlâ bilet kontrol noktasında bir sarışın kadın vardı. Ona baktığımı hissettiği için mi yoksa Doğa'nın söylediği gibi beni radarına aldığından mı bilmiyorum göz göze gelmiştik. Gülümsedi. Onun aksine ben, az önce yüzümde olan kııntı kadar tebessümü bile silip attım. Doğa'dan başka hiçbir kadına gülümsememin bile değmesini istemiyordum. Tekrar önüme döndüm ve en son attığı mesaja cevap verdim.

"Sen hangi ara fark ettin bunları?"

"Senden uzaklaştığım anda radarlarım devreye giriyor."

"Maşallah. Seni bizim trafik şubeye aldıralım."

"Devlete katkı olsun."

"Ha ha ha"

"Dur bir dakika..."

"Demek sen de, sana baktığımı fark ettin."

Onun yokluğunda ben neler düşünüyordum o neler... Az önce bir mucize olsun diye dua ederken, "Bu uçak ne zaman kalkacak ya?" diye sorarken bulmuştum kendimi. "Ah :(Gidiyorum işte ne bu acele?" yazdığında esprimi bile anlamadığını fark ettim. "Konu kapansın diye yazdım," dedikten sonra buna izin vermeyeceğini anladım ve yazdığı mesaja cevap verdim.

"Bir şey fark ettiğim yok. Gözümün senden başkasını da gördüğü yok. Ayrıca sana o kadar yakinken başka bir kadının farklı anlamlar çıkaracağını sanmıyorum."

Allah aşkına bana neler açıklıyorsun Doğa

"Ne kadınlar var bir bilsen..."

"Bilmemi istiyor musun?"

"Saçmalama.

Ayrıca açıkla ne olacak? Daha önemli bir işin mi var?"

"Evet var."

"Neymiş o daha önemli iş?"

"Can yoldaşıma el sallayacağım."

Tam mesajı attığım sırada, "Sarışınla mı ilgili? Sahi orada mı o hâlâ?" mesajı geldiğini gördüm. "Hasbinallah," yazarken Doğa el sallamayla ilgili olan esprimi anladığını belli eden mesajı gönderdi. "Leyla ile Ma-mun'un uçak versiyonu." Gülümsemişti. Az önce üzerimde yarattığı baskı birkaç saniye içerisinde silinip gitti. "Anladım," yazdığımda, "Anların," diye karşılık verdi. "Her şeyi anlarım ben!" Göğsüm şişti sarışın muhabbetinden. Cevap vermemeyi tercih ettim. Kızdığını anlamış gibi, "Ne ya..." yazdı önce.

"Gerçekten sana çok dikkatli bakıyordu.

Böyle flörtöz bir şekilde. Hâlâ oradadır eminim."

"Gerçekten hâlâ etrafında mı diye bakmamı mı istiyorsun?"

Bu da yanılmadığın hislerinden biri mi?"

Bugün onlara pek güvenme bence."

"Düşündüm de hayır.

Ama etrafında dolaşırsa haber verirsin değil mi?"

Sonuçta aynı yerde çalışıyorsunuz."

"Doğa'm."

"Bir daha söyle..."

"Cıvıma."

"Ne var bir daha söylesen..."

Gidiyoruz şurada."

"Bence gidemiyorsunuz."

"Ne kadar meraklısın gitmeme."

"Doğa."

"Sahiplik takısına ne oldu? "

"Hayır daha uçak da kalkmadı

ki hava basıncı çarptı diyeyim."

"Sadece ağlamamak için kafamı dağıtmaya çalışıyorum..."

Böyle söyleyince yüreğime yazdığı kelimeleri oturdu. Onun ağlamaması için tüm saçmalıklarına katlanabileceğimi hissettim. "Ağlama. Kafanı dağıt. Kafamı dağıt. Yeter ki ağlama Doğa'm." Mesajımla biraz olsun mutlu olur diye düşünürken ağlamaklı bir emoji gönderdi. "Böyle söylersen ağlamam ama," yazdığında kafam karışmış gibi ekrana baktım. Ağlamasına destek olsun diye mi tekrar söylememi istemişti?

"Ağlamaya biraz her yer mi arıyoruz acaba?"

"Kalkıyoruz."

Mesajı okuduğum anda titrek bir nefes aldım. Zamanı gelmişti işte. Mucize bana sadece birkaç mesajlık zaman kazandırmıştı. "Özle beni," yazdığını görünce belli belirsiz gülümsedim. Onun sıcaklığı benden gittiği anda onu özlemeye başlamıştım. Hatta öyle bir his yoğunluğuydu ki bu, çok uzun zamandır söylemeyi unuttuğum iki kelime, sırf yüreğimde daha fazla yer kaplayarak beni rahatsız etmemek için dilimin ucuna kadar gelmişti. Dökülmek üzereyken tutmuştum. Çünkü dillendiği anda geri dönüşü olmazdı. Şu an ihtiyacımız olan en son şey, pamuk ipliğine bağlı can yoldaşlığımızı daha da inceltecek kelimelerdi. Koparsa tekrar bağlamak için elimden geleni yapardım ama hayatımızda hep bir düğüm olurdu. Yıllar geçer, o düğüm kördüğümüne dönüşürdü. Bunun ikimize de iyi gelmeyeceğini biliyordum.

"Daha şimdiden özledim."

"İnince haber vermeyi unutma."

"Teker yere değer değmez."

"Hayırlı yolculuklar güzel kuğum."

"Teşekkür ederim can yoldaşım."

Doğa'nın uçağının kalktığını görmeme rağmen bir süre daha canun önünde oyalandım. Bulunduğum alandaki herkes gitmişti. Doğa bile

gitmişti. Ben gidememiştim. Gidemiyordum. Gidip ne yapacaktım ki? Kaldığım yerden devam edebilecek miydim?

Telefonum çalmaya başladı. Bir anlığına Doğa'nın uçaktan indiğini ve beni bulmak için aradığını düşündüm. Yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Musti'nin adını görmemle içimdeki umuda dair tüm kuruntılar süpürüldü. Gözlerimi uçaklarla dolu alandan ayırmazken telefonu açtım.

"Gitti mi?"

Uçak bileti bulmak için ondan yardım istemiştim. Saati saatine aramıştı piç kurusu. "Gitti. Neredesin?" diye sorduğumda arsız bir ses tonuyla, "Hemen başka kollarda kendini avutmak için yollar aramaya başladım bakıyorum," dedi. Bir de söylediği şey komikmiş gibi gülmüştü.

"Arabamı getirecektim ama sanırım kendimi onunla avutacağım."

"Lan!" diyerek kükreyen Musti, "Arabamı çirkin fantezilerinden uzak tut!" diye bağırdı. Şu anda çirkin gülen taraf değişmişti. "Şimdi düşündüm de. Getirmeden önce git bir abdest aldır benim nazlı kızıma. Kim bilir ne travmaları oldu şu iki günde." Konunun gittiği yer gülümsememden bile daha çirkindi. "Sana travma yaşatmamı istemiyorsan kapat o çenenin," dedim merhametsiz bir tonda. Ciddiyetimi anında anlayan arkadaşım "Kafanı dağıtmaya çalışıyordum," dedi. Bugün neden yakınımdaykiler kafa dağıtmak için beni rahatsız edecek konular tercih ediyordu ki?

"Neyse... Neredesin?"

"Evdeyim."

"Tamam," diyerek gerisin geri döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. "Havalimanındayım hâlâ. Yaklaşınca haber veririm inersin."

DOĞUKAN

Daha önce çok kez bu arabaya tek binmiştim. Fakat şu andaki yalnızlığım zül olmuştu. Yaptığım her harekette aklımda beliren tek bir isim vardı; Doğa. Kemerimi taktığımda gözüm onun kine ilişti. Arabaya çalış-

maz dediğindeki hakaşları geliyordu aklıma. Gülümsedim. Sanki hâlâ yan-
arımda oturuyormuş gibi uzanıp kemerini taktım. Hastalıklı bir hareketti
ama biraz olsun iyi hissetmek istiyordum. Sağ aynayı kontrol etmek için
baktığımda gözlerimin dalgalı saçlarına değdiğini hayal ettim. Hava almak
ıçın o taraftaki camı araladığım an sanki rüzgarla beraber kokusu burnuma
sıvıldı. Yol boyunca camı kapatmadım.

Yol... Sessizdi. Arabadaki boşluğu doldurmak için radyoyu açmamla
çalan şarkı yüreğime atılan yumruktan farksızdı.

'Ele güne karşı yapayalnız. Böyle de olmaz ki.'

İki gün bile yanında kalmamıştı ama ömrümün her anına işlemiş
gibi içimi kaplamıştı. Bu etkiden ne zaman kurtulurum bilmiyordum. Fa-
kat kurtulmazsam şizofren olma yolunda ilerleyeceğimin farkındaydım.

Havalimanına yakın oturan Musti'nin evinin sokağına girdiğimin
haberini verdim. O hazırlanıp aşağı inene kadar apartmanlarının önüne
gelmişim. Yüzünde ciddi bir ifadeyle arabasını incelediğini görünce göz-
lerimi devirmemek için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

Araba çalışır hâldeyken içerisini son kez kontrol ettim. Tek bir saç
telini bile arkamda bırakmak istemiyordum. Eğilip cama tıklayan Musti
ne yaptığımı sorguladı. Ona cevap vermek yerine arabanın kapısını açtım.
Rahat inebilmem için geri çekildi.

"Arabayı da istop etmemiş," diye söylenerek şoför koltuğuna oturana
kadar yanındaki yerimi aldım. Böyle bir şey beklemediği her hâlden bel-
liydi. Kemerimi takarken, "Hazır oturmuşken beni de eve salla," dedim.
Bana dünyanın en saçma şeyini duyuyormuş gibi bakmaya başladı.

"Pijamalıyım farkında mısın?"

"Sokağa inmeye utanmamışsın."

"Aynı şey mi?"

"Değil. İşte o yüzden daha rahat olabilirsin. Hadi trafiğe kalmadan
gidelim."

Musti sinir olmuş bir gülümsemeyle, "Bugün pazar," dedi. "Yani her
yer trafik." Bunu bildiğimi belli eden bir baş hareketiyle önüme bakmaya
devam ettim.

"Öyleyse ne kadar acele edersen o kadar çabuk eve dönersin."

Musti ağzının içinden birkaç küfür mırıldandı. Ona doğru ten bı bakış atarken, "Anlamadım?" dedim. Küfürleri yüzüme söylemeye cesare edememiş olacak ki "Arabayı getirmek için acele etmeseydin keşke dıy, rum," dedi.

"Lazım olur diye düşündüm."

O an bir şey hatırlamış gibi, "Olabilir doğru," dedi. Bunu beni merakta bırakmak için de söylemiş olabilirdi. Oyuna gelmemek için cevap vermedim. "Neyse... Gün gelir devran döner Doğukan Efendi. Sen bana bir gün muhtaç olursun." Büyük altından gülümseyerek koltuğa daha çok kuruldu. Bir gün değil, onun dostluğuna bir ömür boyu muhtaçtım.

DOĞA

Ankara'ya giderken yaşadığım heyecan, İstanbul'a dönerken hüzne dönmüştü. Buna yolculuk sırasında dinlediğim şarkılar da neden olmuş olabilirdi. Fakat en önemli neden Doğukan'a tam doyamadan, yanından erken ayrılmak zorunda bırakılmamdı. Gerçi aylarca yanında kalsam bile doyabilir miydim? Sanmıyordum.

Hava trafiği yüzünden inişimiz biraz uzun sürmüştü. Doğukan'ın merak ettiğini tahmin ediyordum. Uçağın tekerlekleri yere değdiği gibi telefon açtım. Tam haber vermek için mesaj yazacağım sırada onun mesajı ekranıma düştü. Saatlerdir yüzümün asık olduğunu, bu mesajın yarattığı gülümsemeyle anladım.

"İedin mi?"

"Çevrim içi olmanı mı bekliyordun?"

"Uçak indi de ben inemedim daha."

"Nasıl geçti yolculuk?"

"Fena sayılmaz."

"Arkamdaki iki adam sürekli iş konuşuyordu."

"Sanırım artık borsaya hakimim."

"Rahatsız mı ettiler?"

"Genel olarak uçağı evet."

"Birinin sesi çok gürdü. Yemin ederim birkaç kez içim geçmişti."

Onun yükselişlerine uyandım. Neye,

"Para saygıyı getirebilir ama öğretmez işte."

"Maalesef. Sen ne yapıyorsun? hâlâ el mi sallıyorsun?"

"Keşke..."

Gittiğine emin olduktan sonra arabasını arkadaşına teslim ettim.

Dünden beri annem birkaç kez aramıştı. O yüzden eve döndüm."

"Gitmene ihtimalime mi sarıldın ya?"

"Sana sarılmayı tercih ederdim."

"Ben de," diye iç geçirdim. Uçak durunca etrafa bakındım. Yine otobüslerle havalimanına geçmemiz gerektiğini anlayınca eşyalarımı topladım. Yanımdaki adam kalkacak gibi durmadığı için, hostesten sırt çantasını rica ettim. Kapıların açılmasını beklerken Dogukan'a mesaj attım.

"Annen bir şey dedi mi?"

"Demesi mi gerekli?"

"Hani çağırdı da gitmedik ya."

Belki onunla ilgili bir şeyler söylemiştir dedim."

"Sadece akşam nerede kaldığımı sorguladı."

"Neden?"

"Ankara'dayken evin dışında bir yerde kalmam."

"Hım... Hiç mi?"

"Hiç."

"Akraba, arkadaş falan."

Bu söylediğime gülmüştü. Benimse duyduklarından dolayı kalbim sevinç kahkahaları atıyordu. Daha önce yapmadığı bir şeyi, benimle gerçekleştirmişti. Yani bir konuda daha onun ilki olmuştum. Kapıların açılmasıyla yolcular oturduğu yerden kalkıp hareketlenmeye başladı. Yanımdaki adam hâlâ istifini bozmadı. Elbet bir noktada kalkması gerekecekti diye düşünerek gelen mesajları okumaya devam ettim.

"Hiçin tanımına giriyorlar sanki."

Yeterince evin dışında vakit geçiriyorum.

Bu yüzden saat kaç olursa olsun eve dönerim."

"O zaman evcimesin."

"İsten fırsat buldukça."

Evine bağılı adamlardan zarar gelmeyeceğini babamdan öğrenmişim. Bu yüzden bu verdiği cevap beni fazlasıyla mutlu etmişti. Nihayet yanımdan kalkan adamla koridora çıktım. Hosteslerin iyi dilekleri arasında uçaktan çıktım. Rüzgâr saçlarımı sert bir şekilde savurunca bir an onümü göremedim. Merdiven basamaklarının başında savrulduğum sırada dengemi bulmaya sağlayan el beni sıkı sıkı tuttu. Saçlarımı dizginleyip düşmemi engelleyen elin sahibine baktım. Az önce yanımdan kalkmamak için direnen adam tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. "İyi misin?" diye sorduğunda bapımı onaylarca salladım. Babam yaşındaki bir adamdan, daha doğrusu görünüşüyle kötü olduğunu hissettirmeyen birinden zarar gelmez diye düşünerek kolumu hemen elinden kurtarmamışım. "Yardım etmemi ister misin?" diye sorduğunda teşekkür ettim. Nazik bir hareketle kolumu bıraktı. Minnettar bir gülümsemeyle adama baktıktan sonra merdivenleri tutunarak inmeye başladım. Olası bir düşme durumu için adamın hâlâ arkamda olduğunu hissediyordum. Kızına falan mı benzetmişti acaba beni?

Bizi iç hatlar gelişine götürecek olan otobüse bindiğim gibi kendime bir koltuk kaptım. Telefonumu çıkarıp gelen mesajı açtım.

"Sen ne yaptın? Neredesin?"

Az önceki olaydan bahsetmeli miydim? Düşününce bu onu telaşlandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden uçaktan indiğimi, terminal binasına gitmek için otobüsün dolmasını beklediğini söyledim.

"Eve neyle döneceksin?"

"HAVAŞ'a bineceğim. Kadıköy'den de minibüs."

"Dikkatli ol güzelim."

"Merak etme."

"Ederim."

Aptal aptal sırtarak mesaja bakmaya devam ettim. Otobüs iyice kalabalıklaştıncaya hareket etti. "Sen ne yapacaksın?" diye sorduğumda evde olduğunun cevabını aldım. Bunu zaten biliyordum. Bir anda ekranıma annen bir bildirim düştü. Annem yola çıktıklarını haber vermişti. Arama-
nın olmasına şaşırmışım. Belli ki arabada müsait bir ortam yoktu. Onun

mesajına "Tamam anne, hayırlı yolculuklar," yazdıktan sonra Doğukan, sayfasına geri döndüm.

"Banyo yapıp uzanacağım.

Ama önce senin sağ salım eve gittiğini görmem lazım."

"Sen işlerine bak ya

Ben eve gidince haber veririm

Dinlen hem, çok yoruldun iki gündür.

"Keşke tüm yorgunluklar böyle olsa.

Senden daha önemli işim yok.

Annemlerle konuştun mu?"

"Keşke," diye iç geçirdiğim sırada Doğukan, "Annen," yazdı. Henüz attığı mesaja cevap vermediğim için neyi düzelttiğini düşündüm. Gördüğüm anda gözlerim kendiliğinden devrildi. Bunu düzeltmese de aralarında zaten ama madem düzelterek dikkatimi çekti. Ufak bir uğraşmadan zarar gelmezdi.

"Allah'ın işine de karışıyor. Söyletmiş işte dursana."

Esprî yaptığımı anlaması için mesajın sonuna gülümseyen bir emoji attım. O da bana gülümseyerek karşılık verdi ama başka bir şey yazmadı. Bu durum canımı sıkacak gibi oldu. Fakat bu etkiden hızla sıyrıldım. Adamı olmaz dedikçe neden zorladığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Konuyu kapatmak adına sorduğu soruya cevap vermeye karar verdim.

"Konuştum, yola çıkıyorlarmış."

"Onlara da hayırlı yolculuk o zaman.

Kuzenin kesin sizde kalacak değil mi şimdi?"

"Amin.

Doğukan. Kuzenimi kuskanamazsın..."

"Seni Metehan'dan bile kuskanabilirim."

"Bu bir teklif mi?"

"Doğa."

"Aman tyi ya. Gösterip gösterip elletmiyorsun sen de."

"Ne yapıyorum?" yazdıktan sonra ona göre çok büyük bir gülümse

meye sahip olan bir emoji attığı. Karşılığındıysa göz deviren şekilde aldı. Tam heveslendiğim anlarda kalbimi kursakta bırakmak konusunda üzeri-
ne yoktu.

"Komik mi?"

"Komik."

"Ciddi ciddi gülüyor bir de."

"Yüzümü güldürenim."

"Yumuşatma beni."

"Mıladım."

"Yumuşatma dedim ama."

"Vuslatım."

"Keşköl gibi oldum ..."

"O nasıl bir şeymiş?"

Otobüsten indiğim gibi kendimi terminal binasına attım. HAVAŞ sa-
atini kaçırmamak için o kadar hızlı yürüyordum ki dışarıdan bakan birinin
koştüğümü düşündüğüne emindim. Neyse ki nefes nefese kalmamın ödü-
lünü almış, otobüs kalkmadan yetişmiştim. Kendime koridorda da olsa
bir yer bulduktan sonra ödememi yaptım ve Doğukan'a haber verdim.

"HAVAŞ'a bindim. Kalkmasını bekliyorum."

"Nasıl bir şey biliyor musun?"

Böyle mutfaktan bir vuracaksın. Salona kadar titreyecek.

Öyle bir yumuşama."

"Doğa."

"Doğukan."

"Çok teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana ömrümün en güzel 1.5 gününü yaşattığın için."

İyi ki geldin."

"Ben teşekkür ederim asıl."

Uykusuz, yorgun argın beni gezdirmeye çalıştı

Evinden bile ayrıldın, rahatını bozdu

Asıl sen hayatıma iyi ki geldin.

"Evi aramadığım tek konforumsun."

"Evim sensin mi diyorsun yani?"

"Bir saatte jet lag olmayı başarmışsın, tebrik ederim."

"Ben sana hep jet lagim."

"Allah aşkına Doğa."

"Samam samam kızma hemer"

Komik olsun diye yazmıştım."

"Komikliği tartışılır ama gülümsettin."

Onu gülümsetme düşüncesi bile yüzümde güller açtıyordu. "O zaman ne mutlu bana," yazdıktan sonra saati kontrol ettim. İnat edip uyumayacağını biliyordum ama en azından banyosunu yaparsa biraz daha iyi hissedeceğine emindim.

"Uyumayacaksan bari banyonu yap"

Eve gider gitmez, ortalığı toplayıp ben de banyo yapacağım."

"Kokun üzerimde ne kadar çok kalırsa o kadar iyi."

"Fularda var"

"Doğru ama onu takamayacağıma göre."

"Neden? Yakıştırdı aslında."

"Bir başka hayatta, kadın olursam neden olmasın."

"Tekrar dünyaya gelsek ve ben de erkek olsam, seni alırdım."

Çapkın bir gülüş attım. Doğukan mesajı okusa bile birkaç saniye cevap yazmadı. Şu anda içinden neler geçirdiğini az çok bildiğim için bırakmadım. Bu aralar en iyi aktivitem onu sinir etmektir. "Konuştuğum konuya bak." yazarak beni geçiştirmeye çalıştı.

"Varır mıydın bana?"

"Doğa. Uykun yok mu senin?"

Kapat biraz gözlerini dinlendir güzelim. Hadi."

"Başka dünya hayalinde bile varmıyor bana.

Bu nasıl bir evlilik korkusu ya Rabbim."

"Ben banyoya giriyorum."

"Kaçıyorsun."

"Senden kaçamam."

"Sorun zaten benden kaçman değil. Kendinden kaçıyorsun..."

"Çıktığımda yazarım. Dikkatli ol."

Düpedüz kaçıyordu. Hem de topukları poposuna çarpa çarpa. Konuşmak istemediğini anlayınca, "Sihhatler olsun," yazarak mesaj ekranından çıktım. Ablama İstanbul'da olduğumun haberini verdikten sonra telefonu kapattım. Başımı koltuğa dayayıp İstanbul'un keşmekeşliğini başladım. Yine de bu şefri Ankara'dan daha çok seviyordum.

DOĞUKAN

Kulağıma çalınan bir sesle musluğu kapattım ve ne olduğunu çözüme çalıştım. Kapının tıklatıldığını duyduğum anda duşa kabinin kapılarını açtım. Buhar benden önce banyoya yayıldı. "Oğlum," diyerek hâlâ ses duyurmaya çalışan anneme, "Efendim!" diye bağırdım. "Bir şey mi oldu anne?"

"İsrarla telefonun çalıyor. Önemli bir şey olabilir diye söylemek istedim."

Bir an Doğa'nın başına kötü bir şey gelme olasılığıyla kendimi duşa çıkarken buldum. Hatta az kalsın kayıp düşüyordum. Havluyu belime dilediğim gibi banyonun kapısını açtım. Yüzüne buhar çarpan annem birden adım gerilerken eliyle yoğun buharı dağıtmaya çalıştı.

"Haşlamışsın kendini."

Anneme cevap vermedim. Üzerimdeki suları yere akıta akıta odamı koşturdum. Komedinin üzerinde şarja bıraktığım telefonun ışığı beni elime alamadan söndü. Panikle kimin aradığına baktım. Beş aramanın beşinin de Musti'ye ait olması içimi biraz olsun rahatlatırsa da bu sefer onun başına ne gelmiş olabileceğiyle ilgili kaygılanmaya başladım. Geri aramaya bastım ve boynuma astığım küçük havluyla saçlarımdaki suyu silmeye başladım.

"Seni acil arama listesinden çıkarıyorum."

Sitemini belli etmek için hiç vakit kaybetmemişti. "Ulan ölüyo-

rum, yetiş desem ancak cenazeme katılırsın." Kaskatı kesildim. Bunun düşüncesi bile yüreğime ağır gelmişti. Musti kurduğu cümlelerin bende yaratacağı tahribata dikkat etmemişti. Havluyu tekrar boynumdan aşağı sallandırdım.

"Bu kadar acil olan şey ne?"

Sesimdeki soğukluğu fark etmiş olacak ki, "Ne oldu lan?" diye sordu. Az önceki muhabbeti hatırlatmak istemediğim için, "Yok bir şey," dedim. Vücudumu kurulamak için telefonu hoparlöre aldım.

"Var bir şey ve sanırım ne olduğunu biliyorum."

Sesi bâlâ keyifli olduğu için bildiğini hiç sanmıyordum. "Yenge gitti diye üzgünsün," dediği anda panikle telefonu hoparlörden aldım. Kapalı olan kapımın ardına kulak kesildim. Ses duymasam bile işimi şansa bırakmak istemedim. Usulca kapıyı açtım. Neyse ki annem görünürde yoktu. Olduğunu düşünmem de saçmalıktı. Bu zamana kadar kapımı dinlediğine hiç şahit olmamıştım.

Kapıyı gerisin geri kapatırken, "Geri zekâlı. Sesin hoparlördeydi," dedim. Musti şaşkınlığın ardından kahkaha atmaya başladı. "Gülsüm Sultan'ın yengeden haberi yok mu?" Doğa'ya yenge demekten vazgeçmesini söyledikçe daha çok abarttığını fark etmiştim. Bu yüzden o kelimeyi kullandığı her an sessiz kalmaya karar verdim. "Yok," dediğinde, "Yenge olduğunu kabul ediyorsun yani?" dedi. Sıkıntımı ve öfkemi telefonun ucundan bile ona hissettirecek bir nefes aldım.

"Lan dün gece eve neden gitmediğini nasıl açıkladın?"

"Seninle olduğumu söyledim."

Musti dehşet dolu bir iç çekerken, "Annene yalan mı söyledin?" diye sordu. "Daha da önemlisi buna nasıl inandı?"

"İnandığını söylemedim."

"İnandıramayacaksın madem neden yalan söylüyorsun?"

"O an aklıma daha yaratıcı bir şey gelmedi," dediğimde sıkıntılı bir iç çekti. "Takviyeye çağırıldığım kulağa nasıl geliyor?" Yalan konusunda eline su dökemeyeceğim arkadaşşıma saygıyla şapka çıkardım. Hayatım boyunca yalan söylemek konusunda iyi olmamıştım. Olmadığım içinde yalan söylemeyi çocukluk yaşlarında bırakmıştım. Doğru, sonucu

ne olursa olsun yoldaşım olmuştu. Doğa hayatıma girdiğinden beni lan söylemesem de gerçeğe bir yerden ilişen bahaneler uyduruyordu. Bunlar yalan sayılır mıydı?

“Neyse. Olan olmuş artık. Hastaydı falan deseydin bari.”

Dememiştim. Çünkü annem detayını sormamıştı. Büyük ihtimal kimle olduğumu zaten biliyordu. Yalana bile başvurduğum için üzme gelmek istemediğine emindim. “Ah Doğukan Karahanlı. Ergenler gibi lan söylemeye de başladın.” Musti’ye kalırsa bu konuşma uzar da uzardı.

“Söyleyecek daha önemli bir şeyin yoksa kapatıyorum.”

“Kapat ve hazırlan. Seni almaya geliyorum.”

Allah aşkına beni eve bıraktığı için bin tane laf söyleyen adam biden ne olmuştu da yolunu tekrar bu tarafa düşürmüştü. “Çocuklarla pl yaptık. Nargile içeceğiz. Gelirsen okeye döneriz. Gelmezsen ihtimali dâhilinde bile değil.”

“Hangi çocuklar?”

“Kerem, Selim, Sami falan.”

Gelenleri duyduğumda burnuma hiç iyi kokular gelmemeye başladı. “Bu matematikle ancak okey onarsınız zaten,” dediğimde gıcık olmuş bi gülüşle karşılık verdi. “Yancı olacağım şekerim ben. Sana yanlayacağın. Oldu mu?” İmasıyla yüzümü buruşturdum. “Hem. Belki Selim gelemeye bilirmiş. Sami’nin de bir işi varmış. Onu halledip gelecekmiş,” dedi. Dâh plan aşamasındayken çatırdamaya başlamışlardı. Musti hazırlanmamı söyleyerek telefonu yüzüme kapattı. Bunu ikinci seferdir yapıyordu ve itin etmem gerekirse ciddi anlamda bok gibi hissettiriyordu.

Buraya kadar gelmesine gerek olmadığını, motorla geleceğimin mesajını attıktan sonra saati kontrol ettim. Neredeyse bir saat olacaktı. HA VAŞ’tan inmiş olmalıydı ama bana haber vermemişti. Her şeyin yolund olup olmadığını anlamak için mesaj attım.

“Neredesin?”

"İyi ki kokum üzerinde kalacaktı. Kırklandım maşallah.

Kadıköy'den minibüse bindim az önce."

"Telefondaydım.

Üzerimi bile giyemedim. Şimdi hazırlanıyorum."

"Bir yere mi gideceksin?"

"Mustilerle buluşacağım."

"Hım... Ne yapacaksınız?"

"Nargile içeceklermiş. Gelirsen okey de oynarız dediler.

Tabii bu bahane. Seni soracaklardır."

"Kumar desen var." diyerek göz devirdi. "Ayrıca 101 daha zevkli Okey de neymiş?" yazdıktan sonra utanmış bir ifadeyle, "Beni mi soracaklar? Ne diyeceksin?" diye ekledi. Bunu hiç düşünmemiştim. Havalimanındaki hallerimden sonra inkâr edebileceğimi sanmıyordum. Musti geneli bildiği için sesini çıkarmazdı. Hatta ortamda bilmiyormuş gibi davranır, ağızından alabileceği kadar yeni laf almaya çalışırdı. Beni zorda bırakmak konusunda üzerine yoktu.

"Ortada para dönmezse kumar sayılmaz."

"O zaman kesin hesabına oynuyorsunuzdur.

O da kumar sayılır."

"Belli ki sen bu işleri biliyorsun."

"Ayıpsın. 101'i bulan insanım."

"İddialıyız."

"Her zaman.

Sen şimdi konuyu dağıtman beni gerçekten

anlatıp anlatmayacağını söyle."

"Adamın arabasını aldım ve apart numarası sordum.

Hepsinin kulağına gitmiştir. Sanırım çok fazla kaçacak yerim yok."

"İyi bari en azından birilerinden kaçamayacaksın."

"Bir dakika..."

"Kaçacak yerim yok derken. Ne anlatacaksın ki?"

"Senden kaçmıyorum. Kaçamaz."

"Buradan pek öyle gözüküyor ama neyse..."

"Mesafedende."

"Bak ya... İyi alıştın benim laflarımı kullanmaya."

"Sen ben mi var?"

"Yok."

Ekranıma yukarıdan düşen mesaj Musti'ye aitti. "O zaman sen ben al," yazmıştı. Bir an neden böyle bir şey yazdığını anlayamadım. Mesajıma tıkladığımda motorla geleceğimi söylediğimi gördüm. Hiçbir fırsatı kaçırmayan arkadaşşıma, "Tamam," yazdıktan sonra, "Hazırlanıp çıkarın," dedim. Kurulanıp üzerimi giyinmek için dolabıma doğru ilerlediğimde ekranımın ışığı yanıp söndü. Giyeceğim eşyaları kucaklayıp telefonuma başına gittim. Bir yandan hazırlanıyor, diğer yandan Doğa'nın attığı mesajlara geciktirmeden cevap vermeye çalışıyordum.

"Nargile içer misin bu arada?"

"İçerim."

"Ben hiç içmedim ama kokuları çok güzel."

"En sevdiğin aroma ne?"

"Al-fakher vişne + yaban meriçesi."

"O neymiş?"

"Burada çok güzel yapan bir yer var."

"Sadece kokusunu duymak için geldiğinde seni götürürün."

"Tekrar geleceğimden eminsin yani?"

"Değilim. Umut ediyorum sadece."

"Bir gün tekrar gelirim inşallah..."

"Ama şimdi sıra sende."

"İnşallah. İlk fırsatta. Halâ inemedin mi?"

"Şimdiden kalbim pıtı pıtı atmaya başladı."

"Eve yürüyorum."

"Evi toplamıyorsun anlaştık mı?"

"Annemden azarı sen işitmeyeceksin tabii."

"Annen birini azarlayacaksa o sen olmamalısın."

"Ablam yarın sabah gelecek ...

Yeni sitemin tek odağı bende olacak.

O yığızdan azıcık toplamam lazım."

"Eniştenin eşyalarına dokunmanı istemiyorum."

"Hım... Terlik gibi bir şeyle ittirsem?"

"Doğa."

"Samam samam kızma. Sadece genel bir toplama yapacağım."

"Çıkıyorum ben şimdi."

DOĞA

Ekranuma düşen fotoğrafla sokağın ortasına çakıldım. Doğukan motor kullanacağını beyan eden tüm aksesuarlarıyla karşıdaydı. Gülümsüyordu ve kahretsin siyahlar içerisinde fazla seksiydi.

"Sen motor mu kullanacaksın?"

"Evet."

"Seni bu kadar aktif motor

kullanan biri olarak düşünmemiştim."

"Söylediğimi anmıyorsun."

"Kaza yaptığını söylemiştin."

"Söylemişim işte."

"Fakat sürekli kullandığından bahsetmedin."

"Bahsi geçmemiştir."

"Görebilir miyim?"

"Otoparka iniyorum. Çekerim fotoğrafını."

Sanırım ben de kıpırdasam iyi olacaktı. Apartmana kalan adımlarımı tamamladım. Anahtarımı çıkarırken telefonum titredi. Yeni gelen

fotoğrafa tıklarken kapıyı açtım. Gördüğüm manzara dudak uçukla-
cak cinstendi. "Şakaaa yapıyorsunnnnn." yazınca beğenip beğenmediğiz
merak etmişti. Beğenmek ne kelimeydi. Bayılmışım.

"Bu senin mi gerçekten?"

"Babamındı."

Kazadan sonra toparlamak zor oldu ama başardım.

İlk hâlimden çok daha iyi şu anda, bence."

Kaza yaptığı motor bu muydu? Canım nasıl kurtardığını şimdi anı-
yordum. Tank gibi bir şeydi bu. Gerçekten kendini olduğu gibi motoru da
iyi toplamıştı.

"Neden bu canavarla gezmedik ki?"

"Hava serindi. O gece yanımda değildi."

Daha da önemlisi binmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

"İsterdim."

*Yani hiç binmediğim için nasıl bir duygu bilmiyorum
ama seninle birlikte tecrübe etmek isterdim."*

"Kaza yaptığımı bilmene rağmen mi?"

"Evet."

"Sen seni seviyorum demesen de olur güzelim."

Gülümsedim. Acısını hatırlatmak gibi mi olur bilmiyordum ama ka-
zayı nasıl yaptığını merak etmişim. Sorup sormamak arasında gidip gele-
ken bu merak daha ağır basmıştı.

"Kaza nasıl oldu?"

"Bakıyorum şüpheye düşmeye başladın."

"Hayır hayır. Sadece merak ediyorum."

"Babamdan izinsiz arkadaşlarla buluşmaya gidecektim."

Sonra üç ay evden çıkamadım."

"Üç ay mı? Ne zaman oldu bu?"

"Evet. Hastane - ev, ev - hastane. Kötü bir kazaydı."

Anlatırım bir ara."

"Anlaştık. "

"Sen eve girdin sanırım. "

"Şimdi giriyorum. "

"Tamam. Kendini çok yorma.

Görüşürüz. "

"Sen de dikkatli ol. Görüşürüz," yazdıktan sonra attığı iki fotoğrafa tekrar baktım. İkisi de birbirinden nefes kesiciydi. Motor kullanmak akıllı ve kontrolcü bir insanın yapacağı iş değildi. Yani Doğukan'a çok zıttı ama bu hâliyle tüm zıtlıklara meydan okuyordu. Çok havalıydı.

DOĞUKAN

"Selim ekti. Sami'nin de işi bitmemiş. Ne yapalım?"

Nargilenin dumanını üfledikten sonra, "Duralım işte böyle," dedim. "Okeysizlikten ölmedin herhâlde." Musti bana rahatsız edici bir imarla baktı. İğrenç bir espri yapacağını fark ettiğim an, "Yut onu yut," dedim. "Sakin tahmin ettiğim şeyi komikmiş gibi dillendirme." Bakışlarla anlaşacağım çocuk kahkaha atmaya başladı.

"Seni seviyorum Doğukan Karahanlı."

Neden bu kelime aklıma sadece Doğa'yı getirmişti? Ne yapmıştı acaba? Evin temizliğini bitirebilmiş miydi? Umarım eniştesinin eşyalarına dokunmazdı. Kim bilir ortalıkta neleri vardı ki bu kadar telaşlanmışlardı! Peki ben hâlâ nasıl o evde kalmasına izin veriyordum? Dayanamayıp mesaj atmaya karar verdim. Nargileyi kenara bırakıp telefonu elime aldım ve saniye geçmeden Musti'nin bakışları bana döndü.

"Yenge mi yazmış?"

"Yenge mi? O kız sevgilin mi?"

Kaşların çatılırken sitemli bakışlarımı önce sahibine ardından da Kerem'e çevirdim. Adına hürmeten ters bir cevap vermek istememişim. Çünkü, "Değil kardeşim. Arkadaşım sadece," dedikten sonra tekrar Musti'e döndüm. "Buldu fırsatını benimle uğraşıyor işte." Yüzüne hain sayılabilecek bir gülümseme yerleşen arkadaşım, "Nasıl arkadaşın mesela?" diye sordu. "Anlatsana biraz. Senin benim gibi mi? Yoksa Kerem ve Gülce gibi mi?"

"Gölce'yi ne karıştırıyorsun oğlum."

Kerem'in diklenmesine gayet rahat bir şekilde, "Hani yakın arkadaşsınız ya siz de," diyerek karışık verdi. "Yakın, çok yakın, bayağı iç içe geçmeli." Gölce havalimanındaki polis memurlarından biriydi. Bir süredir aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan ileri gittiği buldukları her an birbirine temas etmelerinden anlaşıyordu. İkisi de bu durumu kabul etmiyordu. Onlara göre birbirini anlayan, anlaşılan, çok yakın iki arkadaşlardı. Fakat dışardan bakıldığında birbirleriyle flörtleşmekten bir an bile geri durmayan iki aşık gibi görünüyordular. Bir an Doğa'yla bizim de böyle görünüp görünmediğimizi sorguladığımı fark ettim. Musti'nin o yüzden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıştım ve garip bir şekilde Kerem'e de hak verdiğim için yanında olmak istemiştım.

"Senin ağzının ayarı bayağı kaçtı bu ara."

Musti'nin şaşkın bakışları üzerime çevrildi. "Bak bak. Bozacının şahidi şıracıya bak sen. Nasılda işi kendinden bildiği için kahramanlığa soyundu." Şu andaki tavrı tamamen onun yerine Kerem'in yanında olduğum için yaşadığı kıskançlıktan kaynaklanıyordu. "Doğruyu söylediği için mi kahraman oldu yani?" Kerem, Musti'nin ilgisini üzerine çekti. Onlar kendi aralarında atışmaya devam ederken Doğa'nın sayfasına girdim. Yarım saat önce aktif olmuştu ama bana yazmamıştı.

"Güzelim."

"Efendim."

"Ne yapıyorsun?"

"Banyodan çıktım şimdi. Sen ne yapıyorsun?"

"Nasıl gidiyor okey nargile keyfi?"

"Henüz başlamadık. Adam eksik."

"Aa dördüncü eksikse geleyim hemen"

"Sen gel yeter ki ben yancı olmaya razıyım."

"Gelmekten bahsederken, Anneler geldi mi?"

"Gelmek üzerelerdir. Önce Atakan'a uğramışlar."

"Anladım. O zaman bana goto ayar mısın?"

"O anladım pek bir manidar sanki."

"Yok canım ne alakası var," derken bir anda ekranıma bir fotoğra düştü. Nutkum tutulmuş bir şekilde saçları ıslak kıza baktım. Banyoda kalmış gibi teni pembe beyaz bir hâl almıştı. İşin kötü yanı kıyafetinde dikkat çekici nokta bile odağını başka yere kaydıramıyordu.

"Tabii cıvıms hepsi benim hüsnu kuruntum"

"DOĞA,"

"Yine ne yaptım ya?"

"Çok güzelsin. Bu güzellik kuzenın için fazla"

"Saçını kurutup, tenini daha az gösteren bir kıyafet giyer misin?"

"Açık değil ki kıyafetim."

"Sizin oralarda askılı atlet açık kıyafete girmiyor mu?"

"Bu giydiğini kardeşim kıyafetlerinin içine giyiyor."

"Yani..."

"Yazın bununla dışarıda dolaştığımı söylemem"

"için doğru bir zaman değil sanırım."

"Balkonda değil mi? Onun için bile fazla bence."

"Neresi açık?"

"İç çamaşırının danteline kadar görebiliyorum."

"Sen bu şekilde mi sokakta dolaşıyorsun?"

Gözlerime bir maşallah çektikten sonra, "Samam samam kıyandırdım," yazdı. Bu hâlde dışarı çıkmadığını, çıkacaksa bile üzerine mutlaka gömlek, hırka tarzı şeyler aldığını anlattı. Peki neden bu benim içimi a hatlatmamıştı?

"Kıskanmakta Doğukan gibi olun."

"Ama siz siz olun çok fazla bu konuda Doğukan'ı zorlamayın."

"Maço muyuz biraz?"

"Duyduklarımdan sonra olmak zorunda bırakıldım."

"Ne duydun ki?"

"Erkek muhabbetini bilseydin adı erkek muhabbeti olmazdı."

‘İy... Pls pls muhabbetlere mi dâhil oluyorsun?

Senden hiç beklemezdim.”

“Hâlâ bekleme.

Dâhil olmam için isteyerek dinlemem,

konuşmam ve yorumlamam lazım.”

‘Nereden biliyorsun o zaman?’

“Ortalık yerde konuşuyorlar.”

‘Ne konuşuyorlar?’

“Boş ver.

Sadece bazı erkeklerin akşam banyolarına

malzeme toplamak için ortaklıkta dolaştığını bil yeter.”

‘Bu çok iğrenç.

Anaları bacıları yok mu onların?’

“Şeref yoksunlarının bunu dert edeceğini sanmam.”

“Neyse. Hadi saçlarını kurut.”

“Gel sen kurut.”

“Ah... Keşke.”

Hayal ederken bile kalbim mutluluktan kıvranmıştı. Doğa'nın isminin altındaki 'Yazıyor' kelimesi bir süre kaldı. Uzun bir şey yazdığını düşünürken bir anda gitti. Bana bir mesaj gelmediği gibi kendi de çevrim içi olmuştu. Bir süre bekledim. Açıkçası ne söyleyeceğini ve neden söylemekten vazgeçtiğini merak ediyordum. Dayanamayıp mesaj attım.

“Ne yazıyordun da sildin?”

“Şşt!” Musti'ye baktığımda göz kırparak telefonu işaret etti. “Neye canın sıkıldı senin?” diye sorduğunda, “Bunu nereden çıkardın?” diye sordum. Yüz ifadesini beni taklit eder gibi yaptı. Abarttığını söyledim. “Valla ne görüyorsam o,” dediğinde az önceki muhabbet aklıma geldi. “Bu aralar bence çok yanlış şeyler görüyorsun.”

Telefonuma gelen mesaja bakma bahanesiyle gözlerimi üzerinden çektim.

"Anneler geldi. Onlarla ilgileniyim biraz."

"Özle beni."

"Özlemek 7 harf, 3 hece ama her gün."

"Bir gün kamyonumuz alursa arkasına yazdıracağım söz."

"Git Doğa. Hadi güzeldin."

"Ben de seni özledim."

DOĞA

Annemler gelene kadar önce evi kırklatmış, ardından kendimi ellediğim pislikleri düşündükçe kazıyarak yıkamıştım. Sonuç yine anneme beğendirememiştim. Gelir gelmez odaları gezmişti. Ortalıkta fazlalık bir şey olmamasından memnun olsa da aklımın ucundan geçmeyen yerlerdeki tozları gözümüne sokmuştu. Gören annem değil de kaynanam eve gelip teftiş yapıyor sanırdı.

Evin temizliğiyle ilgili sadece uyarı alsam da yemek yapmamış olmamdan dolayı sağlam bir azar işitmiştim. Onu utandırdığımı söylemişti. Geleceğini haber vermesindeki asıl nedenin yemek yapmam olduğunun da altını çizmişti. "Yabancı mıyız biz abla. Aşk olsun. Yapar yeriz şimdi bir şeyler." Teyzem duruma müdahale etmeye çalıştıkça sanki annemin öfkesi daha da artıyordu. Yemek yapmak için kollarını sıvadıklarında dolapta da istediği hiçbir şeyi bulamayınca tekrar azarlamaya başlamıştı. Ciddi anlamda azar yemekten karnım doymuştu.

"Nereye gidiyorsun?"

Tam mutfaktan çıkmak üzereyken yakalanmıştım. "Siz gelmeden bir şeyler atıştırmıştım. Ödevlerim var. Onları hazırlamam lazım." Annem bunu duyunca daha da hiddetlenmişti. "Geleceğimizi biliyorsun. Bugüne mi bıraktın ödevlerini? Aa sahi ... Simg'e'yle gezmek annelerinin gelmesinden daha önemli değil mi?"

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gidersem annemin sus-

mayacağını bildiğim için yemek bitip ortalık toplanana kadar yanlarımda kaldım. Aklım sürekli Doğukan'daydı. Geldiklerinde telefonuma sarıdaydı ve öyle de kalmıştı. Odaya gidip mesaj atıp atmadığına bakamıyordum. Ufak bir hareketlenmem de annemin kibar gülümsemesi uyarı taşıyordu. Nihayet yemek fazlı bitmişti. Annem ve teyzem izledikleri günlük diziler arasında seçim yaparken telefonumu almak bhanesiyle yanlarından sıvışmıştım. Görüşlerinden çıktığım gibi odamı doğru koştum ve kapıyı arkamdan kapattığım an derin bir nefes aldım. Saatlerdir yaşadığım stresin altında nasıl ezilmiştim böyle.

Doğukan'a kavuşmuşum gibi telefona sarılmıştım. Fakat hiç mesaj olmadığını görmek içimdeki tüm hevesi dağıtmıştı. Saatlerdir ortada yoktum. Hiç mi merak etmemişti? Hoş annemlerin geldiğini biliyordu. Yine de kuzenim de yanlarında olduğu için en azından bir tane mesaj atar dıymıştım. Acaba hâlâ dışarıda mıydı?

"Hiç sesin çıkmamış."

"Rahatsız etmek istemedim."

Mesaj attığım gibi cevap almak derin bir nefes almama neden oldu. Demek ki benden mesaj gelsin diye telefonun başında bekliyordu. Aynı zamanda gerçekten de rahatsız etmek istememek için mesaj atmamak karşı tarafı çok kötü hissettiriyordu. Bunu da bugün öğrenmiştim.

"1- Sen beni rahatsız etmezsin."

"2- Okeye duldum demiyor da."

"Adam eksik olunca okey kaldı. Nargile içip sohbet ettik."

"Yarın mesai var diye de dağıldık."

Önüme bir fotoğraf düştü. Hayat yavaşlamış mıydı yoksa bu an çok önemliydi de ben mi onu ağır çekimde yaşıyordum, ayırt edemiyordum. Kalbim duracak gibi olunca elimi üstüne koydum. Avcumun altındaki ritim her zamankinden daha hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Dün gece birlikte uyuduğumuz koltukta tek başına otururken fotoğraf atan adamı bakarken özlem geri dönmüştü. Heyecan geri dönmüştü. Beni boğana kadar her yerimi sardı sanki. Neden oradaydı? Hani evinin dışında bir yerde kalmıyordu. Bir aylık kiraladığını hatırlayınca aklıma hoş olmayan düşünceler girmeye çalıştı. Doğukan'a güvenmek isteyen yanıma ağır basması

çalışıyordu. Ona destek olmak istercesine korkularımı şaka yollu dile getirmeye karar vermiştim.

"Aparttasın.

Neden eve gitmedin?

Arkamdan başka kız mı attın yoksa?"

"Çünkü orada senin kokun yok."

Son mesajım tam onun attığı sırada iletildi. Geri almayı dileyeceğim bir şey yazmıştı ama artık çok geçti.

*"Evet Doğa. Hatta şu an yan yanayız ama
ben sana mesaj atacak kadar şerefsizim.*

"Estağfurullah. Haklısın, yersiz bir şaka oldu."

"Fazla yersiz."

"Tamam özür dilerim.

*Haklısın ben de olsam kızardım ama
sadece şaşırdım ne yapayım."*

"Ayrıca atmak nedir ya.

Benim seni aparta attığımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Zaten atılma gibi bir durum olsaydı

ben senden faydalanmaya daha müsait gibi duruyordum. "

İşi şakaya vurmaya çalışmıştım. Fakat Doğukan bir anda çevrim dışı oldu. Bir çuval inciri berbat etmiş gibi hissederken, "Doğukan?" yazdım. Birkaç dakika bekledim. Cevap gelmeyince, "Konuşmayacak kadar kızmış olamazsın," yazdım. Göz açıp kapayınca kadar çevrim içi oldu.

"Olabilirim."

"Evinden başka yerde kalmaktan hoşlanmadığını

birkaç saat önce söylemiştin.

Ona istinaden şakalaştım sadece."

"Hâlâ hoşlanmıyorum.

*Burayı şu an cazip kılan şey sıcaklığının hâlâ geçmemiş
olması ve yastığa kokunun sinmesi."*

Cümlesini okumayı henüz bitirmiştim ki ekranıma bir fotoğraf da geldi. Benim yattığım yastığa sarılmıştı. Bir an beni o şekilde sarıp hayal ettim. Heyecan dilsiz bir istekle damarlarımda dolaşmaya başladı. Yirmi dört saat bile geçmemişti üstünden ama ben sanki bir asırdır ona kokusunu duymuyordum. Fotoğraf gittikçe buğulanmaya başladı.

"Bazen yastık olmak istersin

"Keşke ben de sana ait bir şeye sarılabilsen"

"Bir sonrakine söz bırakırım."

"Kendini de bırakabilirsin."

Gülümsemekle yetindi. Annemlerin nasıl olduğunu sorduğunda a kıntıyla inledim. Birkaç dakikalığına bile olsa burada olduklarını unutmak iyi gelmişti aslında. Olanlardan Doğukan'a bahsetmek istemediğim için sıkıntıları törpüledim ve elimde kalan iyi yanlarını mesaja döktüm.

"İyiler ya

Önce azar ardından yemek yedik

Şimdi salonda dizi seyrediyorlar

Ben de fırsattan istifade sana kaçtım."

"Neden azarladı?"

Ortaklıkta istenmeyen eşyalar bulduğu için mi?"

İki kız yaşıyormuşuz. Sanki erkek öğrenci evine gelmiş

Bu ne pislik diye bir başlandı söylenmeye

geleceğini bilmeme rağmen neden yemek

yapmadığımdan çıktı. Klasik annem

Her yer pırıl pırıl olsa, mutfakta yemekler

taşa da söyleyecek bir şeyler bulur."

"Yani ortalıkta fazla eşya bulmadı öyle mi?"

"Şey... Ben onları toplamış olabilirim."

"Kuzenin de geldi mi?"

"Geldi ama kuzenimi kıskanmak yok

Beraber büyüdük biz

Bazen ablamdan bile daha fazla kardeşimmiş gibi hissediyorum."

"Anladım."

"Aferin."

"Ne mutlu sana."

"Ne güzel."

"Yani bana kızgın olduğumu dört
mesajla kanıtla desen şunları göstermem yeter."

Doğukan cevap vermedi. Sözüünü çiğnediğim için kızdığını biliyor-
dum ama beni anlamak zorundaydı.

"Gerçekten başıma gelecekleri bildiğim için sadece
görünürdekileri topladım.

Odalarına girmedim. Kapısını kilitledim.

Ablam ne yaparsa yapsın gelince."

"Annem gelene kadar her şeyi
toplamama rağmen laf yedim. Teyzeme rezil olmuşmuş.

Eğer onları görseydi, ablama toplantıda
çatmamak için hıncını benden çıkarırdı."

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Eğer istiyorsan..."

"İstiyorum."

"Samam"

"Hadi annenlerin yanına git."

"Benimle konuşmak istemiyor musun?"

"Kalbini kırmak istemiyorum."

"Anladım."

"Orada mı kalacaksın gece?"

"Evet."

"Peki bu gece beraber uyur muyuz?"

"Uyuyacağın zaman ararsın."

"Samam. Sen ne yapacaksın şimdi?"

"Sakinleşmek dışında mı?"

"O derecesin yani. :(Gideyim ben o zaman"
Sonra görüşürüz..."

"Görüşürüz."

DOĞUKAN

Ben mi geri kafalıydım yoksa ilişkiler mi çok hızlı ilerliyordu, çözemediyordum.

Henüz iki bekâr kızın evinde nikahsız bir erkeğin kalmasını hazmedememişken bir de o erkeğin ortalığa saçtığı eşyaların toplandığını öğreniyordum. Hem de kim tarafından...

Elini sürmesini geçtim, asla görmemesi gereken sevdiğim tarafından.

İçimde yükselen öfkenin esiri olmamak için nefeslerime odaklanmaya çalıştım. Kahrolası nefesim bile ciğerime dar gelirmiş gibi canımı acıyordu. Doğa'nın kalbini kırmamak için içimdeki kırma isteğini zapt etmem gerekiyordu. Fakat Doğa'yı o adamın iç çamaşırlarını ellerken düşünürken bu çok zordu.

Öfke bedenimdeki her bir zerreni ele geçirmişti sanki. Göremiyordum, duyamıyordum, konuşamıyordum. Doğa'nın kokusunu bile artık alamıyordum. Oturduğum yerden kalktım. Apartın içinde volta atarak üzerimdeki bu yıkıcı baskıdan kurtulmaya çalışıyordum. Başarısız oldukça önüme çıkan bir şeyi tekmeliyordum.

Bir süre sonra kapının çaldığını duydum. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Büyük ihtimalle çıkardığım seslerden dolayı şikâyet gelmişlerdi. Güzel... En azından çatacak birilerini bulurdum. Adım seslerim bile kavgaya gittiğimi belli edercesine sertti.

Bir hışımla kapıyı açtım. Karşımda Musti'yi görmeyi asla beklemedi-

yordum. Öfkemin yabancıya zarar vermeyeceğine sevinirken, "Ne işin lan senin burada?" diye sordum. Sesimin koridorda yankılandığını duyduğum anda ceketinin yakasından yakaladığımı anda içeri çektim. Elinde poşetle sendeleyerek içeri girdi. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra, "Buraya olduğumu nereden öğrendin?" diye sordum. Öfke nöbetlerime fazla alışık olan arkadaşım mümkün olduğunca sakin kalmaya çalıştı. Ben nasıl yaklaşacağını bildiği için sessizce bekledi ama şu anda bu hâli ben fazlasıyla kıskırtıyordu.

"Konuşsana!"

Musti elindeki poşeti yere bırakıp ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Konuşalım ama önce nefes egzersizlerini yapmak ister misin?" Alaycı bir kahkaha ile gülmeye başladım. Psikologların saçma sapan sakinleştirici egzersizlerini yapmak istemiyordum.

"Beraber yapalım istersen."

"Siktir git Musti."

Hızla yanından geçip koltuğa doğru yürüdüm. Kendimi telefonun yanına bıraktım. Başımı ellerimin arasına aldım ve her ne kadar yapmayacağım desem de kısa ve sık nefesler alarak tamamen onlara odaklanmaya çalıştım. Musti'nin yanıma oturduğunu hissediyordum.

"Biraz daha iyi misin?"

Sakinleşmeye başlamıştım ama bu sefer de başım çatlayacak kadar ağrımaya başlamıştı. Bu sefer ellerimi şakaklarıma doğru bastırdım. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?" Başımı hayır anlamında salladım. Bu konuyu dillendirmek ağızda iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Tamam. O zaman ben az önceki sorularımı cevaplayayım."

Musti'ye bakmadım ama onu can kulağıyla dinleyeceğimi belli ettim. "Arabanın bagajında bunları unutmuşsun," diyerek az önce getirdiği poşetin içindekileri önümdeki sehpa çıkarmaya başladı. Gözlerim üst üste konulan kitaplara gitti. Kahretsin. Nasıl unutmuştum onları?

Ellerimi başımdan çekerek arkama yaslandım. "Seni nasıl bulduğumu gelirsek, beni eve bıraktıktan sonra hâlini beğenmediğim için takip ettim. Buraya geldiğini görünce de bir sorun olduğunu anladım."

"Bir sorun yoktu. En azından buraya gelirken."

"Ne oldu peki?"

"Boş ver."

Musti üstelemedi. Poşeti karıştırmaya devam ederken, "Bir de arka koltuğun önünde bunu buldum," dedi. Kitapların üstüne ufak cam bir parfüm şişesi koydu. İçindeki sıvı bitmek üzereydi. Üzerinde *Jasmine* yazıyordu. Doğa'ya ait olduğunu anladığım gibi elime aldım ve kapağını açıp burnuma götürdüm. Bir an ... Onu tekrar yanımda hissetmek için gözlerimi kapattım. Dün geceyi hayal ettim. Göğsümde uyuduğu anı ve her nefes alışverişimde burnuma dolan bu kokuyu ...

Üzerimdeki baskın öfke yerini gerginliğe bıraktı. Gerginlikse Doğa'nın kokusunu hissettiğim an azalıyordu. Üzerimdeki yatıştırıcı etkisi Musti'nin de gözünden kaçmamış olacak ki, "Keşke yaka paça beni içeri çekerken biber gazı gibi bunu yüzüne sıksaydım," dedi. Gülümsemiştim. Bu bile her şeyi geride bırakmaya başladığımın bir işaretiydi.

"Şimdi bana en azından neden burada olduğunu açıklaya bakalım."

Sanırım Musti'den daha fazla kaçamayacaktım. "Doğa için," dedim. "Onu özlediğim için."

DOĞA

Annemlerin yanına dönmüştüm dönmesine ama aklım tamamen Doğukan'daydı. Kendimi onun yerine koyduğunda neden kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Bir yengesi olsa ve onun şahsi özel eşyalarını toplamak zorunda kalsa benzer bir kıskançlığı göstereceğime emindim. Keşke telefonda konuşurken birkaç kez iç çamaşırını gibi kişisel ve özel eşyalarını salonun ortasında bulduğumu söylemeseydim.

Ne yapıyordu acaba şimdi? Uyumuş muydu? Yoksa uyumak için beni mi bekliyordu? Sırf beni hissetmek için apartta gitmişti ve ben saçma bir imayla kalbini kırmıştım. Neden öyle bir şey söylediğini bilmiyordum. Belki de bilinç altına yerleşen bir şeyi dillendirmiştim. Sonuç olarak saçmalamıştım.

"Yatmak istediğinizde söyleyin Semine. Yabancı değilsiniz. Yolda geldik, yorulduk valla."

İçim içimi yerken annem, "Doğa," diyerek dikkatimi üzerine çekti. Bana kaş göz yaparak, "Telefona bakmayı bırakıp misafirlerinle ilgilen. Kırardan biraz." mesajını verdi. Yani sanırım. "Ne yapayım?" dercesine kaşılık verince gözlerini belertti. Zaten evi temizlemiş, yemeklerine yardım etmiş, çay demlemiş, meyve getirmiş ve ardından hepsini toplamıştım. Daha ne yapabilirdim ki?

"Teyzenlere küçük odayı verelim kızım orada daha rahat ederler." Bu kalk yatakları hazırla cümlesinin alt metniydi. Abartılı bir şekilde gözümü devirerek nefes aldım. Gerçekten ablamın bazı zamanlarda ekstra şanlı olduğunu düşünüyordum. Hoş, şu anda burada olsaydı da değişen bir şey olacağını sanmıyordum. İşim var der odasına kapanırdı.

"Hadi kızım."

"Anne o çekyat sadece Atakan'a yeter."

Geldiğinden beri başını telefonundan kaldırma nezaketini gösteren kuzenim ona iyilik yapmışım gibi gülümsedi. Oysaki sadece durumu açıklıyordum. Yoksa bana bugünü yaşattığı için ona gıcık olma sınırındaydım.

"Tamam o zaman. Atakan orada yatsın. Biz kardeşimle koyun koyuna salonda yatarız. Değil mi kız Semine?"

Teyzem bu duruma dünden razıymış gibi onayladı. Annemi kollarının arasına alırken, "Olur ablacığım. Çok da güzel olur. Çocukluğumuz hasret gideririz," dedi. Annemle çifte kumrular gibi duruyorlardı. Bir arada ablamla böyle olduğumuzu hayal ettim. Zihnimde canlanmasıyla ürpermem bir oldu.

"Tamam o zaman kızım. Hadi bize temiz çarşaflarımızı getir de yatalım."

Talimatlarına bir yenisini ekleyen anneme boş bir bakış attım. Bazen o kadar çok şey istiyordu ki ortamdan kaçıp gidesim geliyordu. İçimden umarım temiz çarşaf kalmıştır diye geçirirken Atakan oturduğu sandalye senden kalktı.

"Ben Doğa'ya yardım edip yatacağım hanımlar. Yorucu bir gündü Sabaha görüşürüz."

“Tamam oğlum. Sen nasıl istersen.”

Teyzem annemin kollarından sıyrılıp oğlunu haşince sevdi ve sulu bir şekilde öptü. Dili de bir yandan pašam, aslanım kelimelerini kusuyordu. Bu kadınların erkek evlatlarına neden ilahlaştırıyorlardı anlamıyordum. Acaba Doğukan'ın annesi de böyle yapıyor muydu? Gerçi Doğukan'ın kendini bu şekilde sevdirmesi kıyamet alameti olabilirdi.

“Hadi kızım. Herkes yorgun. Hazırla yatakları.”

Sabırsızlıkta çığır açan anneme, “Tamam,” diyerek ayağa kalktım. Müskince yürürken bir yandan da telefonuma bakmayı sürdürdüm. En son benimle konuştuğunda çevrim içi olmuştu. Beni beklemeden uyumuş muydu yoksa ...

“Hele şükür ya.”

Atakan söylenerek peşimden geliyordu. Yatak odamın karşısında kalan, ablamın ofis gibi kullandığı odaya girdik. Çalışma masası, sandalyesi, dolapları her şeyi Home Office göre ayarlanmıştı. Ama misafirler geldiğinde verecek bir odamız olsun diye de bir tane basit bir üçlü koltuk vardı. Temiz çarşaflarda onun altındaki sandık kısmında duruyordu. Neyse ki temiz ve ütülediğim birkaç çarşaf yerli yerindeydi. Bazen ablamın ve arkadaşlarının pis olmasına ve temiz şeyler aramamasına minnettar oluyordum. Bir tanesini Atakan'ın eline tutuşturdum. Telefonuna gömüldüğü için neyresim darbesinin etkisiyle sarsıldı. Az kalsın telefonunu elinden düşürüyordu. Yüzünde gördüğüm paniğe gülmek isterken ciddiyetimi bozmadım.

“Yatağını yaparsın herhâlde.”

“Misafirim kızım ben.”

Diğer neyresim takımlarını kucaklarken, “Başlarım misafirliğine,” dedim. “Zaten neden geldiğini de anlamadım. Ağzundan tek kelime duymadık maşallah.”

“İnan onu bilmeyi ben de çok istiyorum. Annemin işi işte.”

Bir evin tek oğlu olunca böyle üzerine düşünüyordu demek ki. Peki bir evin tek oğlu kalınca ne oluyordu? Doğukan'ın annesi benimle o yâzden mi tanışmak istemişti acaba? Belki de sadece oğlunu korumaya çalışı-

yordu. Kendine bir gelin aramıyor, oğlunun kalbini kırmayacak arkadaş edindiğinden emin olmak istiyordu.

“Ne oldu? Ne çatıyorsun kaşlarını?”

Atakan'ın cümlesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Doğukan'ın annesini hayal etmeden önce ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Aradan gözüm elindeki telefona ilişti. Hah!

“Gözünde sürekli telefonda. Sevgili yaptın herhâlde.”

Dizimin üzerinden kalkıp koltuğu eski hâline çevirdim. “Kişi kendinden bilir işi,” derken göz kırptı. Sadece bir hareket bile zihnimin niden Doğukan'la dolmasına neden oldu. “Senin de benden kalır yanı yok maşallah. Sürekli fotoğraflara bakıyorsun. Demek sende de var be şeyler.” Neyse ki imasını yüksek sesle dillendirmemesini bilecek kadar akıllıydı.

“Sen benim telefonuma mı baktın?”

Sessiz bir öfkeyle ayağına tekme attım. Canını acıtmadığını biliyordum ama o abartılı bir şekilde kendini koltuğa doğru attı. “Ayan beyan ortadaydı kızım,” derken bile yalandan acı çekiyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

“Ayan beyanına başlarım,” diyerek bir tane daha tekme atacaktım ki kapı eşiğinde annem görüldü. İkimizde gözümüze far tutulmuş tarıya gibi kalakaldık. Ne zamandır oradaydı ya da konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Atakan'ın da benden kalır yanı yoktu.

“Ne yapıyorsunuz siz burada?”

Atakan'la birbirimize baktık. “Ben de diyorum ki yatağı hazırlıyorsunuz herhâlde.” Bakışlarımı odaya dalan anneme çevirdim. Elimdeki çarşafı alırken, “Çocuğun yatağını yap,” dedi. “Ben bizimkileri hallederim.”

Bana düzgün durmam gerektiğini uyaran bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. “Duymuş mudur?” Atakan'ın sorusuna *bilmiyorum* der gibiyim omuz silktim. Omzumun üzerinden aşağı koltukta iki seksen yatan kuzenime ters bir bakış attım. Duyduysa da onun suçuydu. Duymadıysa da ...

“Yatağını kendin yap. İyi geceler.”

Normal zamanda olsa onun için her şeyi yapabilirdim. Gerçekten de çoğu zaman ablamdan daha fazla bana kardeşlik yaptığını hissediyordum

ama bugün... Beni Doğukan'dan erken ayırmak zorunda bıraktığı için umursanmamayı hak ediyordu.

Atakan'ın yanından ayrılıp içeriyi kontrol ettim. Annemler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bizim dedikodumuzun dönüp dönmediğini merak ettiğim için kulak kabarttım. Mahalleden bir kadını konuştuklarını anladığımdaysa gönül rahatlığıyla odama girdim.

Doğukan'la rahat konuşabilmek adına sessizce kapıyı kilitledim. Çantamın içinden kulaklığımı aldığım gibi kendimi yatağa attım. Gece lambamın ışında balerin ve kurşun askerin gölgesine bakarken görüntülü aramayı cevaplamasını bekledim.

İlk aramada açmadı.

Kalbim tekledi.

İkinci aramada açmadı.

Nefes almak güçleşti.

Üçüncü aramanın sonuna doğru görüntüye karanlık bir silüet geldi. Uyuyordu. Hem de dün gece benim yattığım ama bir türlü uykuyu misafir edemediğim oda da.

"Saat kaç?"

Ekran parlaklığı yüzünden gözünü açamıyordu. "02.38." Hafifçe başını kıpırdattı. "Beklerken uyuyakalmışım." Uykulu olduğu için mi sakinleşmişti yoksa sakinleştiği için mi uyumuştum bilemiyordum. "İyi misin?" diye sorduğunda bu gecenin en iyi zamanım yaşadığımı hissettim.

"Seni özledim."

"Ben seni çoktan daha çok özledim."

Bu söylediği uyku mahmuru sesinden çıkınca kulağa daha da tatlı gelmişti. "İyi miyiz peki?" Hazır sakin konuşuyorken şansımı zorluyordum belki ama aramızın iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Yoksa bu gecede uyku haramdı. "Sana çok kılgınım." Derin bir iç çekerken başını yastığa daha çok gömdü.

"Ama bu koku bana her şeyi unutturuyor."

Sevinmeli miydim? Peşine bir ama daha gelir miydi? Kalbim coşmak için iznimi beklerken gülümsememi baskılamaya çalıştım. Önce her şeyin

yolunda olduğuna emin olmam gerekiyordu. "İyiyiz miyiz yani?" diye sorduğumda yastığa sarılarak gözlerini kapattı.

"Sen varsan konu iyiden de öteye gidiyor Balerin."

Ses tonu gittikçe düştü. Tekrar uykuya dalmak üzere olduğunu hissettirdi. "Sana hadi uyuyalım." Başını hafif hareketlerle onaylarcasına salladı. Telefonu birkaç seferdir yaptığım gibi Doğukan'ı görebileceğim şekilde ayarladım. Gülümsememi serbest bırakarak, "İyi geceler," dediğimde o da belli belirsiz gülümsedi.

"Senli geceler güzel kuğum."

DOĞUKAN

Baş ağrısıyla uyandığım günler, nasıl devam edeceğinin fragmanı gibi olurdu. Tek güzel yanı, Doğa'nın kokusu yanımdaydı ve aldığım her nefesi şifalandırıyordu. "Günaydın Kurşun'um." Motoru park ettiğim sırada yanımda beliren Musti çoktan kamuflajlarını giymişti. "Erkencisin," dediğimde gülümseyerek, "Sekiz nöbetini bana yazdıklarını öğrendim," dedi. "Yataktan nasıl çıktığımı bilmiyorum." Nöbetler ay başında belli oluyordu. Olası bir durumda saatlerde ufak oynamalar olabiliyordu. Belli ki sekiz nöbetindeki kişilerden birinin işi çıkmıştı. Saati kontrol ettiğimde on beş dakika içerisinde nöbet yerine geçmesi gerektiğini fark ettim.

"Geçmiş olsun kardeşim."

Gülümseyerek Musti'nin koluna vurdum ve kaskımı kolumun altına sıkıştırdım. Sigara tablamı göğüs cebimden çıkarırken, "Sana da geçmiş olsun kardeşim," dedi. Sigarayı dudaklarımdan arasına sıkıştırmıştım ki pişmiş kelle gibi sırttan arkadaşuma baktım. "Ben ne alaka lan?" diye sordugunda gülümsemesi hoşuma gitmeyecek bir hâl aldı.

"Bana nöbet kilitlediklerini duyunca kahırlanır da kendini uçakların önüne atarsın diye yanımdaki adamla yerinizi değiştirdim."

Musti'nin kurduğu cümleyi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Sigarayı dudaklarımdan hızla çekerken, "Ne yaptım dedin ne yaptım?" diye çıkıştım. Gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstı. "Beni hurpalamanın bir

bedeli olacaktı Doğukan Karahanlı." Şaka olmalıydı? Dün yakasını tutup aparta çektim diye bana nöbet yazdırmış olamazdı.

"Siktir git."

"Beraber gidelim şekerim. Hadi."

"Seni," diyerek üzerine yürüdüğüm sırada geriye doğru kaştı. "Ben de seni seviyorum," dedi kahkahalarının arasından. Saate baktım. On da kıkam var ya da yoktu. İçeri girip, üzerimi değiştirmem ve teçhizatımı taşıyıp nöbet yerime geçmem için kahrolası on dakika.

"Senin yapacağın işi sikeyim!"

Girişe doğru koşmaya başladım. Birçok gözün üzerine çevrildiği hissediyordum. Giriş kapılarından sıkışmadan geçtikten sonra koşmaya devam ettim. İlk etapta birkaç polisin dikkatini çekmiştim. Fakat benim olduğumu anladıklarında göz takibini bırakmışlardı. Aramadan kartımı göstererek geçtim.

"Doğı hayırdır?"

Geri geri koşarken Kerem'e, "Çok hayırlı bir arkadaşım sayesinde nöbete yetişmeye çalışıyorum. Konuşuruz sonra," dedim ve önüme dönüp hızımı arttırdım. Soyunma odasına geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Üzerimdeki kıyafetlerimden kurtulurken Doğa'nın mesajıyla telefonumun ışığı yandı. Kahretsin. Ona cevap verirsem nöbete geç kalırdım. Vermezsem ondan saatlerce uzak kalırdım. Doğa'yı merakta bırakma düşüncesi daha ağır basınca telefonu elime aldım. Bir yandan pantolonumun kemerini çözüyor, diğer yandan normal bir gündeymişim gibi mesaj atıyordum.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Nasılsın?"

"Eh işte. Uykumu alamamış gibiyim sen?"

"Fena sayılmaz ama ben uykumu fazlasıyla güzel aldım."

"Ee o zaman sen bir ay daha apartta yat."

"28 gün."

"Ve hiç fena fikir değil."

Tabii sen başkalarını aparta attığını düşünmezsen."

"Var!"

"Var hançeri yüreğime!"

"Ama fazla derine inme."

"Oruda sen varsın!"

Hem gülüp hem de suratımı buruşturdu. "Sabah sabah..." yazınca gözlerini havaya diktiği bir emoji attı. "Lütfen bunları bir yerden okudum da aklımda kalmış de. Senin ürettiğini düşünmek istemiyorum." Mesajımı okuduktan sonra bozulduğunu hissettiren bir ifadeyle, "Eğer mutlu olacaksan..." yazdı. "Bir yerden okudum da aklımda kalmış." Hiç inandırıcı değildi. "Kahretsin. Sen uydurdun değil mi?" diye sorduğumda elleri ağzında pımaran bir emoji atarak, "Bilemezsin," yazdı. Ah... Sanırım gerçekten de bilmek istemiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

**"Kapının önündeki hareketlilik
yüzünden uyuma numarası yapıyorum."**

"Ne hareketliliği?"

**"Ablam gelmiş belli ki annem sabah sporu olarak laf sokuyor.
Şükürler olsun ki daha odama gelme tenezzülünde bulunmadı."**

"Annene ilgili neden hep olumsuzsun?"

"Öyle miyim?"

**"Evet. Ne zaman bahsetsen hep
bir şeyinden şikâyet ediyorsun."**

"Doğukan"

"Ben gittikçe anneme mi benziyorum yoksa?"

"Bak yine yaptın. Annene benzemek neden kötü?"

"Psikolojik danışmanlıktan para alacak mısın?"

Kamufajlarımı giydikten sonra botlarımı giymek için oturdum. "Cıvıma." yazdıktan sonra giydiğim botları bağlamaya başladım. Göz ucuyla da Doğa'nın uzun uzun yazdığı mesajları okuyordum.

"Aslında annem yaşını hiç göstermeyen, çok şık ve modern giyen gündemi takip eden güçlü bir kadın. Gençlik unılarını anlatıp kulağa çok havalı geliyor. Fakat babamın ailesiyle yaşaya yaşaya, anneannemin baskıcı tarafından mı bilinmez fazla kısıtlayıcı, kız memnuniyetsiz.

Yeşilçam izler nisin bilmiyorum ama Ayşecik'in bir filmi vardı. Süt bir teyzeyi kimse memnun edemiyordu. Et verirsin süt ister. Süt vermezse ben yemem et isterim diye tutturur diye anlatıyorlardı. Hah işte o nenden esinlenilmiş olabilir.

Onun kafasındaki kızlarıyla, olan kızları çok farklı. O böyle ev kızı gibi hanım hanımcık dakikada evi çekip çeviren, kendisini kocasına, çocuklarına ve misafirlerine adanmış on parmağında on marifet birini idare eder. Kendi gençliği ile burada çelişiyor. O da bu tarz kızlardan olmak istememiş ama sonuç ortada. Babaannemin, 'Kız çocuğu el çocuğu' lafından yola çıkarak hep bi el âleme kendimizi beğendirecek şekilde yaşamamız isteniyor. Hatta babaannem bir kere anneme, "Sen kızını yorak gittiği yerde el beğensin," demişti. Aman neyse aile konularına girmeyi çıkamayız."

"Doğukan!" Şef'in kapı eşiğinde belirmesiyle ayaklandım. Beni baştan aşağı süzen adam kolundaki saati kontrol etti. "Sen hâlâ nöbet yerden geçmedin mi?" diye sorduğunda "Şimdi geçiyorum Şef'im," dedim. Acele etmemi söyledikten sonra görüşümden çıktı. Saati kontrol ettiğimi üç dakikam kaldığını gördü. O üç dakikayı koşarak geçirmeden önce bizi Doğa'ya mesaj attım.

"Güzelim nöbetim var."

"Biter bitmez sendeyim."

"Tamam sen rahatına bak."

"Ben de kalkıp okul için hazırlanacağım."

"Tartışıyorlarsa kalkın olma."

"Olmam."

DOĞA

Evdeki tartışma ortamından kaçabileceğim en iyi bahanem okuldu. Tüm gürültüyü arkamda bırakarak derse gelmiştim ama şu andaki gürültünün de evdekinden kalır yanı yoktu. Başım ağrıyaya başlamak üzereyken şifam telefonun ekranında görüldü. Nöbeti bitmişti belli ki.

"Güzelim derste misin?"

Doğukan'ın mesajını görünce ona verilecek en iyi cevabın amfinin fotoğrafını çekmek olduğunu düşündüm. Gizliden sınıfı çektikten sonra telefonu masanın altına çektim. Fotoğrafla saniye geçmeden gördü. Ekranında beklediği anları yakaladığımda midemde kelebekler uçuyormuş gibi bir his oluyordu. İçim kıpırdıyor, suratım gülüyor, ruhum ısınıyordu.

"Ne kadar kalabalık."

"Maalesef."

*"Tamam o zaman yazdıklarına
sonra cevap vercim. İyi dersler."*

"Ya... Gittim. Özledim."

"Ben daha çok."

*"Ben okurum. Sen yaz. Hoca zaten vize
sorularını cevaplamakla
ve yaptığımız hatalar yüzünden bizi haşlamakla meşgul."*

"Tamam işte. Notun kötüyse paşa paşa azarını ıslt."

Beni tanımadığı ne kadar belliydi. Havalı, siyah gözlük takmış emojiiyle beraber vizeden aldığı notu yazdım. "82. sınıftaki en yüksek öğrenci düncü not. Hiç üzerime alınmam söylediklerini valla."

"Sanki ufak bir alınma payı bırakmışsın notunda."

Attığım emoji gibi benim de şaşkınlıktan ağzım açılmıştı. "100 almaysaydım," diye sorduğumda, "Fena olmazdı," yazdı. Hukuk dersleri birinden 100 almayı bu kadar kolay indirgeyemezdi. "Dönem başında bu hoca açık açık 'hiçbir öğrenci yüzlük değildir' dedi. En yüksek not kız hepsini yapmış, nereden kırdı bilmiyoruz ama 97. Sen kalkmış bende 100 almanı bekliyorsun." Mesajımı okur okumaz gülümseyen bir emoji attı. Fakat belki de ilk kez ben gülümseyemeyecek kadar gıcık olmuştu sediyordum.

"O ne kadar egolu bir düşünce."

Ayrıca söylediğim kötü bir şey mi?

Sendeki ışığı görüyorum demek ki."

*"Adamın egosu boyundan büyük
Dur göstereyim."*

Telefonumu tekrar masanın üzerine çıkardım. Önümdeki arkadaşın arasından önce hocayı, ardından sınıfın kalabalığını, en sona da kendimi videoya aldım. Doğukan'a iletilince, "Sesini kıs istersen," yazdım. Fakat geç kaldığımı, "Çok gürültülü," yazmasından anlamıştım. Bir dakikada bile bunu düşündüyse benim yerimde olsa dersi bırakıp çıkardı sanırım.

"Neyse. Seni meşgul etmeyeyim."

Aradığımda konuşuruz."

Zaten uzun uzun anlatacak vaktim de yok."

"Et be adam! Beni meşgul et biraz!"

"Yoğun mu oralar?"

"Pazartesi yoğunluğu."

"Havalimanları pazar günü yoğun olmaz mı ya..."

"Burası aktarma durağı olduğu için hep yoğun güzelim."

"Dün konuşamadık adamabiz"

Arkadaşlarını beni ciddi sordu mu?"

"Sordu."

"Ne söyledin?"

"O ortamda bir şey söylemedim.

Şeni muhabbetlerine meze edecek değilim."

"Hımm ... Sorabildiklerine
göre böyle meze olan kızlar çok"

"Var biraz."

"Sen hiç anlattın mı?"

"Hayır desem inanacak mısın?"

Evet desem sorgulayacak mısın?"

Okuduğum mesaj çoktan kendini ele vermişti. Tek kaşım havadayken, "Sen gerçeği söyle de ben ne yapacağıma ona göre karar vereyim." yazdım. Artık sorgular mıydım, yargılar mıydım, onu konuşmanın gidişatına göre karar verecektim.

"Senden önce."

Altını çiziyorum. Çok önce. Anlattığım kızlar oldu.

"Hani erkek muhabbetlerine girmiyordun?"

"Belden aşağı muhabbetlerine girmiyorum güzelim."

"Olsun bu da erkek muhabbeti."

"Yani erkek olduğum için maç muhabbeti de

yapsam erkek muhabbeti oluyor zaten."

"Ama ben sana zamanında hiç kız arkadaşın
olup olmadığını sordum. Sen de yok dedin."

"Yanlışın var.

Sen bana sevgili ve normal arkadaşın yok mu diye sordun."

"Kırıklarını sormadım haklısın."

"Ne kadar ayıp."

"Ayıp yatakta değil havalimanında.
Ayıp bana yapılmış. Meğer beyefendi
kazanovaymış da haberim yokmuş."

"Biraz abarttın sanki."

"Adını Kazanova PÖHü."

değiştireyim de abartı nasıl olurmuş?"

"Üç beş kadınla konuştum diye adımı çapkına çıkardı hatun."

"Üç mü beş mi sen de bir karar ver."

"Şu anda dilimin ucuna gelen şarkıyı tahmin et."

"Bence etmeyeceğin."

7 ve katlarına tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

"Kıskanınca çok daha tatlısın."

"Devam et ve şeker komasına gir o zaman."

"Derdim de sen şifam da sen olacak desene."

"Yumuşatma beni."

"Telefonunda ne diye kayıtlıyım?"

"Önemi var mı? Artık Kazanova PÖHü."

"Önemi var. Söyle hadi."

"Kurşun Asker... Ben nasıl kayıtlıyım?"

"İlk olarak Balerin'di."

Doğukan bir fotoğraf attı. Bizim konuşma ekranımızın görüntüsü almıştı. "Bu da şu anki."

Fotoğraftı açtığımda beni kayıtladığı ismi görmek ufak çaplı bir kalp kriziyle eş değerd. "Eksik yanım mı?" diye sorduğumda gülümseyen bir emoji attı. Kalbim fazla sevgiden mi sıkıştıyordu yoksa konuştuğu kırıklarda dolayı mı çözemiyordum. Şu yazdığı şeyin tadını bile çıkaramıyordum.

"Hâlâ irtibatta olduğun var mı?"

"Anlamadım?"

"Hâlâ görüştüğün, konuştuğun kırıkların var mı diyoruz."

"Doğa."

"Senden önce dedim."

"Ne kadar önce mesela?"

"3 gün, 5 ay, 7 yıl."

“Önemi var mı?”

Çok önce olduğunu söyledim. Yeterli değil mi?

“Değil. Sonuçta hepsinde telefon numaran var

Yakın geçmişten her an bir mesaj gelebilir.”

“Hiçbirinde numaram yok.”

“Neden? Dumanla mı haberleştiniz?

Yoksa... Hepsi yakınında mı?”

Ah! Aklıma gelen düşünceler yüzünden içimde aniden kabaran öfke parmak uçlarımı uyuşturmuştu. Ellerimi yumruk yaparak bunu yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. O kırıkları elle boğmadığım sürece geçecek gibi durmuyordu

“Kesin o sarışında onlardan biri ya da onları

bilen biri ve şansını deniyor”

“Başım tuttu yemin ederim”

“Az sakın olur musun?”

“Olamam.

Ufak bir bakir diye düşündüğüm can yoldaşımın

playboy olduğunu öğrendim.”

“Bakir mi?

İnan bana değilim güzelim. ”

Öfkenin ardından yaşadığım hayal kırıklığının tarifi yoktu. Doğan’ı hiçbir zaman bir kadınla hayal etmemiştim. O kadar nahif, o kadar düşünceliydi ki... Üstelik iki genç kızın evinde kalıyor diye enişteme nefret duyacak kadar bu konulara karşıydı. Odama izinsiz biri girildiği için aklı çıkmıştı. Şimdi onu nasıl başka bir kadının kollarında hayal etmem gerekiyordu. Bu gerçeğe o kadar uzaktı ki...

“Keşke bunu bilmeseydim.”

“İstanbul’daki dönemlerde yakınımnda olanlar da

oldu telefonumu bilenler de.

Polis okulunda biraz hovarda olduğum doğru

ama hepsi yıllar önceydi.”

"Allah'ım bu gözler daha neler görsün."

"Seni o şekilde hayal etme."

kıskançlığın damarlarımdan daha hızlı akmasına neden oluyor."

"Bence bu konuya hiç girmeyelim."

Eski sevgilin bir üst sınıfında."

"Hangi şekilde hayal ediyorsun beni?"

"Hayda. Konu niye bana geldi ki?"

"Yakın teması."

"Sen her zaman önceliklisin."

"Boş ver. Sen beni o şekilde hayal etme."

Ayrıca tecrübeli erkek iyidir.

Ne olduğunu merak etmeyeceği için gözü dışarı kaymaz."

Tecrübeli erkek iyidir mi? Bu yaptıklarına nasıl bir kılıfı böyle? İmam kabul ediyordum. Ne kadar çok insan tanırsan diğerlerine olan merakın o kadar azalırdı ama bu konu ... Çirkindi. Sırf erkek oldukları için bunu normalleştirdiklerine inanamıyordum. Aynı konuşmayı kadın yaparsa ... Bu kadar rahat cevap verebilecek miydi?

"Peki tecrübeli kadın?"

"Anlamadım."

"Yani daha önce bir şeyler yaşamış kadın?"

"Doğa çok ince çizgidesin. Basma kopar güzelim."

"Ne düşündüğünü merak ettim."

Mesela hiç daha önce o anlamda

ilişkim olup olmadığını bana sormadan."

"Olmadığını biliyorum."

"Nereden?"

"En son ki ayrılma nedeninden."

"Tamam belki son noktaya kadar gitmemişimdir."

Ama bir şeyler yaşamış olabilirim."

"Olabilirsin. Senin hayatın ve benden önce."

Verdiği bu olgunca cevaptan ve kadın erkek eşitliğini önemsemesinden dolayı mutlu olmam gerekiyordu. Fakat ben inanılmaz derecede bozulmuştum.

"Hiç kıskanmadın mı ya?"

*"Seni o şekilde hayal edersem o çocuğun elleri
dâhil tüm uzuvlarını kırmam gerekir."
Zorlama beni ve kapat konuyu."*

"Samam samam.

Sadece öpüştük bu arada. Tepkini ölçmek için yazdım."

"Doğa."

"Samammm sustum."

Hocanın dersi bitirdiğini söylemesiyle derin bir nefes aldım. Saklandığım yerden çıkarcasına oturuşumu dikleştirdim. Gönül rahatlığıyla Doğukan'a mesaj attım. "Şükür ya Rabbim. Bitti ders." Doğukan başka dersimin olup olmadığını sorguladı. Aslında vardı ama annem dün gece, bugün için onları Eminönü'ne götürmemi istemişti. Derse girersem geç kalırdık. O yüzden bir kere de annem için dersi ekecektim.

"Var ama giremeyeceğim.

Annemleri Eminönü'ne götüreceğiz Atakan'la."

"Anladım."

"Kıskandın yine?"

"Hayır."

"Kuzenimden neden bu kadar rahatsızsın?"

"Değilim."

"Öylesin. Neden ama?"

Kuzen dediğin kardeşten ötedir."

"Çevremde kuzeniyle evlenenler var Doğa.

Bence herkes o gözle bakmıyor."

"Ay bunun için miydi gerçekten?"

Bizim ailede öyle olaylar olmaz. Kardeş gibi büyütüldük hep."

"Tamam."

"Gerçekten tamam mı

"Samam."

"Hah şimdi oldu

Ben çıkıyorum. Annemleri arayayım da bu tarafa doğru gelsin

Onlar gelene kadar da diğer dersin notlarını fotokopi çektiririm

"Tamam güzelim. Eminönü kalabalıktır. Dikkatli ol."

"Olurum. Haberleşiriz zaten

"Haberleşiriz."

DOĞA

Beynüm okuldaki gürültüden, bedenim Eminönü'nün kalabalığından yorgun düşmüştü. Ayaklarıma kara sular sadece inmemiş, seline kaptırıp götürmüş gibiydi. Resmen dizimden aşağısını hissetmiyordum. Annemler namaz kılmak istediğini söylediğinde kendimi Yeni Camii'nin soğuk halıların üzerine bıraktım. Ayaklarım şişmişti ve camiden çıkarken ayak-kabıların tekrar ayaklarıma olacak mıydı muammaydı. Yine de zeminin soğukluğu kızışmış ayaklarıma biraz olsun iyi gelmişti.

"Biraz daha yürürsek dünyanın yuvarlak olduğunu bulacağız."

Atakan'ın da benim gibi hissettiğini bilmek kıkırdamama neden oldu. Ayaklarını ovan kuzenim, "Neden tüm camilere uğramak zorundayız ki?" diye sordu. Bilmediğimi belli edercesine omuz silktilim. "Sormak ister misin?" Abartılı bir tepkiyle, "Aman aman ben almayayım," dedi. "Ne kafirliğim kalır ne gavurluğum. Onların çenesini çekeceğime ayaklarım kopana kadar yürürüm daha iyi." Kıkırtımın dozajı biraz artınca dua etmeye gelen insanların radarına girdik. Mahcup bir ifadeyle başımı öne eğdim. Bu sefer Atakan gülmeye başladı. Dirseğimle kolunu dürterek, "Gülme," diye fısıldadım.

"Komik şeylere gülünür kuzen."

"Komik bir şey yok," dediğimde sanki daha fazla gülmeye başlamıştı. "Korkma. En fazla içimize şeytan girdiği, çıkartmaya geldik deriz," demeye gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şeytan taşlamaya bizi avluya bağarlarsa görürsün sen."

İkinizde sessizce kıkırdamaya başladık. "Öyle bir durumda al-
günahtır olan değil, benim annem atar," dediğinde itiraz edencesine de
kaldırdım. "Ablası varken sırasını beklesin lütfen." Birden annem sen-
taklit ederek, "Bu günleri de mi görecektim Doğa. Tüm mahalleye de-
ettin beni rezil. Ben sana avukat ol dedim. Sen şeytanın avukatı olma-
Yazık yazık. Hiç mi bizi düşünmüyorsun sen?" dedim. Atakan ağzında
tüm tükürükleri püskürterek gülmeye başladı. Öyle ki bir süre sonra o-
ğu yerde sessiz bile olsa tepiniyordu. Şu hâline dışarıdan bakan birine
nöbeti geçirdiğini söyleyerek durumdan sıyrılabilirdim.

İnsanların garip ve kınayan bakışları arasında kuzenime durma-
söyledim. Fakat kayışı koparmış gibi sadece gülüyordu. Taklit yetene-
den mi yoksa acınası hâlimden mi bu kadar etkilenmişti emin değil-
İkimiz yan yana olduğumuz sürece bu goygoyun sonu gelmeyeceğini
ladığım için aramıza mesafe koydum.

İnsanların bakışlarından kaçmak için telefonumu çıkardım. Saate-
dir Doğukan'la konuşmuyordum ve ciddi anlamda özlemiştim. Üzeri-
deki dalgacı ruhun etkisiyle saatler önceki, beni sinir eden açıklam-
atıfta bulundum ve birkaç dakika içerisinde karşılığını aldım.

"N'aber tecrübeli erkek?"

"Doğa söylediğime pişman etme."

"Neden? Tecrübeli erkek iyidir demedin mi?"

"Demez olaydım."

"Samam samam. Kızma hema"

"Neredesiniz?"

"Cami cami gezip can yoldaşımın şeytana uymaması
doğru yoldan ayrılmaması için dua ediyorum."

"Bak şimdi."

"N"

"Sanırım tam kendimi anlatamamışım."

"Müsaitsen arayabilir miyim?"

"Gerçekten camideyim.

Annemler ikindiyi kılmak istediler.

Bizde Atakan'la oturuyoruz."

Tabii ben duyduklarımdan sonra tesbih
alıp sabır çekmeyi düşündüm orası ayrı."

"Tamam o zaman yazarak anlatayım."

"Anlat bakalım. Günaha sokacak şeyler yazma bak."

"Sanırım şu anda gözünde senden önce yatağından
kadın çıkmayan biri belirdi."

"Valla belirmesin diye uğraştım bayağı ama."

"Bu yaşıma kadar elime kız eli değmedi deseydim,
yalan söylemiş olurum ama bu durum 'kızlarla
takılmak isteyen kaleye mum diksin' oyunu oynadığımı göstermez."

"Aa ben o oyunu biliyorum."

"Doğa."

"Sanam samam ciddiym. Dinliyorum."

"26 yaşındayım. Hayatımda tek bir ciddi ilişki oldu.
O da lisedeydi ve tam üç yıl sürdü. O üniversiteye,
ben polis okuluna gidince aramıza mesafeler girdi
ama sadece bununla kalmayıp başka insanlarda
girdiğini acı bir şekilde tecrübe ettim."

"Aldatıldın mı?"

"Ve onun arkasından gelen süreçte evet konuştuğum,
buluştuğum kızlar oldu. İster acımı unutmak için olduğunu
düşün istersen arkadaşlarıma uyduğumu. Böyle bir dönemim var.
Fakat senin düşündüğün gibi her gece bir kız, aman sabahlar
olmasın gibi bir durum yaşamadım. Sadece konuştum.
Hafta sonu verilen izinlerde de buluştum. Vakit geçirdim.
tanımaya çalıştım. Tekrar kadınlara güvenilebilir miyim
diye baktım. Aldatılmanın, ailemdeki kaosun, okuldaki

*zor şartların stresini atmak için kafa dağıtacak
bir şeye ihtiyacım vardı."*

"Az önce siz mi gülüyorsunuz?"

Annemlerin başımızda dikildiğini hissettiğim gibi telefonun da kararttı. Atakan'la birbirimize baktık ve aynı anda, "Hayır," dedik. Hem de annem de bize inanmıyormuş gibi bakıyordu. O uzaklıkta duymaları imkânsız olduğu için sonuna kadar ret hakkımızı kullandık.

"Hadi çıkalım da kapalı çarşıya gidelim."

Oturduğum yerden kalktım. Annemler önümden ilerlerken D. kan'ın ısrarla attığı mesajları hızla okudum.

*"Pişman mıyım? Hayır. Çünkü o dönem buna ihtiyacım vardı.
Tecrübeden kastım buydu. Sürekli kadınlarla yatıp kalkmak değil."*

*Kadınları tanımak, çözmek, geride merak edilecek
bir şey bırakmamak. Çünkü bizim doğamızda var.
Avcı ruhuyla doğarız, öyle büyürüz. Büyütülürüz."*

*"Eğer çok merak ediyorsan, düşündüğün anlamda
sadece bir kadınla birlikte oldum. Sevdiğim, sevildiğimi
düşündüğüm, evleneceğimize yürekten inandığım ve
evlenmeye hazır olduğum için ısrarına göz yumarak oldum.
Beni zorlamasına direnemedim. Evet belki de
tek pişmanlığım budur. Şimdi kafana takılan
bir şey varsa lütfen sor."*

"Ve evet aldatıldım."

Son cümlesi neden canımı acıtmıştı. Hayatına başka birini ek düşünmek can sıkıcıydı ama ondan darbe almış olması benim bile a yakmıştı. Belki de hayata, bana karşı olan güvensizliğinin en temel kadını vardı. Onun yaptıklarının çetelesini biz masumlar ödüyorduk.

"Lisedekiyle yani değil."

*"Evet o. Ama lisedeyken değil. Üniversitedeyken
bazı hafta sonları yanıma geliyordu."*

"Anladım."

"Tecrübe deyince ben farklı düşünmüştüm evet."

*"Zamanım kısıtlı olduğu için ben kendimi doğru
açıklayamamışım. Özür dilerim. Açıkçası sana olan
davranışlarımı gördükten sonra farklı anlamlar
çıkartabileceğini düşünmemiştim."*

"Benim dua hakları boşuna gitti desene."

Aramızdaki gerilimi yumuşatmak için söylediğim şeye sadece gül-
müştü. Bu da yeterdi. "Pekiiiiii." yazdım. Hazır konusu açılmışken sorabi-
leceğim her şeyi sormak istiyordum. "Benden önce en son ne zaman biri
ile konuştun?" Ayakkabılarımızı almıştık. Caminin içi gibi de dışı kalaba-
lıktı. Ayakkabılarımızı giymek için bile sıra bekliyorduk ve ben bu anı bile
değerlendirmek için gözlerimi telefondan ayırmıyordum.

"İki sene... Belki daha fazla."

"Ciddi misin?"

*"Bahsettiğimiz tarzda evet. Yoksa iş
yerinde sürekli konuşmak zorunda kalıyorum."*

"O kimdi peki?"

Bir anda telefonum çalmaya başladı. Doğukan aradığını görünce yan-
lışlıkla aradığını düşünerek meşgule attım. Saniye geçmeden tekrar çalma-
ya başladı. Bu sefer kaşlarım çatılmıştı. Tekrar meşgule atıp huzla mesaj
attım.

*"Doğukan telefonla konuşamam dedim ya
neden ısrarla arıyorsun?"*

"Doğa güzelim tam olarak neredesiniz?"

"Camide misiniz hâlâ? Hangi cami?"

Doğukan'ın attığı mesajla bir an etrafa bakınma ihtiyacı hissettim.
Neden sormuştu ki bunu? Yoksa bana sürpriz mi yapacaktı? Allah'ım. Şu
kalabalığın arasından çıkarsa cenaze namazım için cemaat aramama bile
gerek kalmazdı.

"Yeni camii. Sakın geldim deme."

"Geldin mi?"

"Keşke."

"Annenlerin namazı bitti mi?"

"Bitti. Çıkıyoruz mad."

"Şimdi sorgulamadan söylediğim şeyleri yapmanı istiyorum. Herkesi al, en yakın taksiye bin ve oradan mümkün olduğunca uzaklaş."

"Ne?"

"Neden?"

"Güzelim sorgulama dedim."

"Kapalı çarşısı gezecek annemler nasıl götüreyim onları"

"Arıyorum. Bir yolunu bulup aç."

Ayakkabılarımı bağlama bahanesiyle annemlerin arkasında kalda Doğan'ın telefonunu açtığımda ilk dikkatimi çeken şey adımı söyleme sesinin biraz olsun titrek çıkmasıydı. Bir sorun vardı ve o bana bunu yazırken mümkün olduğunca korkutmamaya çalışıyor gibiydi.

Canlı bomba olabileceğiyle ilgili meslek gruplarına bir istihbarat geldiğini, Taksim ya da Eminönü civarlarında bu eylemi planladıklarını ve benim mümkün olduğunca hızlı bir şekilde o bölgeden uzaklaşmam gerektiğini hızlı ama korkutmadan, tane tane anlatmaya çalıştı. O anlatırken ben de çevreyi taradım. Haddinden fazla kalabalıktı. Fakat polis yoğunluğunun artmaya başladığı gözümünden kaçmadı. Belli noktalarda kümeleşmişler, yollara bariyer çekmeye başlamışlardı. Annemler görüş açında çıkmak üzere olduğunu fark ettiğimde, "Onlara bunu söyleyemem," dedim panikle. "Nereden çıkardığımı sorgularlar." Peşlerinden koşmaya başlarken, "Ne diyeceğim Doğan?" diye sordum.

"Önce sakın ol güzelim. Arkadaşım aradı söyledi de ya da beni söylemek istemiyorsan hastayım eve gitmek istiyorum de. Bir şey uydur."

Dokunsalar ağlayacak gibiydim. "Korkuyorum," dediğimde tescilli bir sesle, "Korkma," dedi. "Asparagas bir haber de olabilir ama tedbirli olmamız lazım. Şimdi kapatmam lazım. Telefonun açık olsun." Telefonu kapattı ve ben nefes nefese annemlere yetişmeye çalıştım. Bir yandan da herkes bombacıymış gibi temastan kaçmaya çalışıyordum.

"Anne!"

Beni ilk duyan Atakan oldu. Halimden hoşlanmamış olacak ki durdu ve o da annemlerle arasına mesafe koydu. "İyi misin kuzen?" Soluklanmak için kısa bir an yanında durdum. "Atakan hemen gitmemiz lazım." Dilim bomba demeye varmamıştı. Ona güvenebilir miydim ondan da emin değildim. Nereden duyduğumu sorgularsa ne diyecektim?

"Gidiyoruz ya işte."

Onu bile normal bir şekilde gitmemize razı edemediysem annemleri hayatta edemedim. "Buradan gitmemiz lazım," derken göğsüm nefessizlikten batıyordu. "Canlı bomba olabilirmiş." Atakan başta dalga geçtiğimi düşündü. Sadece birkaç saniye. Ciddi olduğumu anlayınca, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Yalan uyduracak hâlde değildim. Ona güvenmeyi seçerek, "Polis arkadaşım söyledi," dedim. Kaşları endişeyle çatılırken, "Konuştuğun kişi polis mi?" diye sordu.

"Polis Özel Harekât. Ayrıca konumuz bu mu Allah aşkına. Bombalı eylem olabilirmiş diyorum."

Atakan ciddi olduğuma emin olunca etrafa bakınmaya başladı. "Tamam önce sakın ol," dedikten sonra annemlerin gözden kaybolduğu yöne doğru baktı.

"Önce annemleri bulalım."

DOĞUKAN

Yaşam denilen yolculuk bazı insanlar için çok yorucu olurdu. Akıntıya karşı yüzüyormuş hissi, binlerce kez boğulur gibi olmak ve her seferinde nefes almak için daha çok çaba sarf etmek ...

O insanlardan biriydim.

Babamın yasını taşıyamayacak kadar küçük omuzlarım olsa da abimin acısını yüklenecek bir göğse sahip bırakılmıştım. Fakat şu anda ne bu sorumluluğu taşıyacak bir omuz ne de acısını yüklenebilecek bir kalp istiyordum. Bu sefer gerçekten boğuluyordum ve nefes almak için çaba sarf edecek gücü kendimde bulamıyordum.

Havalimanı her zamanki kalabalıklığındaydı. Hayat herkes için devam ediyordu. Fakat benim için nefes, İstanbul'da alınıyordu. Devre gruplarında, meslek gruplarında, emniyet müdürlüğüne ait tüm gruplarda bomba haberi konuşuluyordu. Henüz bir patlama olmamıştı. Güvenlik önemleri tüm hızıyla alınırken ortamda kaos hakimdi.

Benimse kargaşam ruhumla kalbime dağılmıştı. Mantıklı düşünemiyordum. Gidemiyordum. Kahrolası yere hapsolmuştum. Ulaşabileceğim herkese ulaşmıştım. Başka da elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Herkes bombanın derdine düşmüştü. Benimse tek düşündüğüm şey Doğa'ydı. Eksik yanımdı ...

Hayatıma gireli daha ne kadar olmuştu ama ben onsuz kaldığımı hayal edemeyecek kadar çok zaman geçirmişim gibi hissediyordum. Sanki

tüm ömrüm ona hazırlamıştı beni ya da ben ona kavuşmak için bazı bedeller ödemiştim.

Şu anda ise hayatımdaki en ağır bedeli yaşıyordum. Ölümüne bir o kadar yakinken ona yakıştıramıyordum. Ona yakıştıran Azrail'in bile boğazına çökebilecek hislere sahipken...

Siktiğimin havalimanında sadece bekliyordum.

Telefonu açıktı ama açmıyordu. Bir alo sesine muhtaç bir şekilde anmaya devam ettim. Açılmayan her aramam benden bir şey çalışıyordu. Gerçekleşemeyecek kadar büyük bir şey...

Ona ulaşamamanın verdiği ıstırapı sağa sola çatarak çıkarmaya çalışıyordum. Tekrar meşgule düşen telefonumla öfkelenip telefonu koltuğa fırlattım. Birkaç gün önce uyuduğu, yanımda güvende olduğu yere...

"Kahretsin!"

"Dogi."

Musti'nin telaşlı sesi kapını eşiğinde duyuldu. Bağırışımı duymuş olmalıydı. "Sakin ol," diyerek içeri girdi. Bana ilk haberi o vermişti. Benim için ne kadar önemli olduğunu o biliyordu. "Sakin ol abi. Henüz bir olay yok. İyidir."

"Telefonunu açmıyor."

"Dogi oradaki karmaşayı senin daha iyi bilmen lazım. Bizimkiler herkesi alandan çıkarmaya çalışıyor. Duymuyordur. Arar o seni. Aramasını fırsat ver ama. Daha fazla arayıp da kızın şarjını bitirme."

Ellerimi sertçe saçlarıma geçirip çekıştirdim. Beynim zonkluyordu. Ona ulaşabileceğim başka bir yol bulmaya çalışan acıması zihnimi ısıtmaya etmekteydi. Korku geri gelmişti, telaş geri gelmişti, endişe geri gelmişti. Hepsi de beni boğmak için ant içmiş gibiydi. Koltuğa çöktükten gözlerimin sızısını kontrol edemiyordum. Yüzümü sertçe ovuştururken boğazımdaki hayalet eller biraz daha sıkı parmaklarını. Bu hissi geçimden istercesine ellerimi boğazıma doğru kaydurdum. Kamuflajımın yakası boğazıma dar geliyordu. Ruhum bedenime...

"Yok ben yapamam burada."

Hızla ayaklandım. Tam kapıya yönelmiştim ki Musti yolumu kesti. "Ne yapacaksın?" diye sorarken bile biliyordu aslında ne yapacağımı. İtek-
leyerek yürümeye çalıştım. Bu sefer o da güç kullandı.

"Mesleğini yakarsın."

"Umurumda değil."

"Saçmalamayı kes," derken sesini yükseltmişti. Ellerini daha sert kul-
lanarak beni geri savururken, "Sakinleş," dedi. İstesem de yapabileceğimi
sanmıyordum. "Mantığını devreye sok Doğu. Gitmenin hiçbir şeye faydası
yok. Sadece sana zararı var." Kalbim Doğa diye haykırırken mantığımın
ağına sığıyordu.

"Duramam Musti. Anlamıyorsun. Durdukça elimden kayıyor gibi
hissediyorum. Sanki orada olmazsam..."

Sesimin boğuklaşmasıyla sustum. Ağlamama tamak kalmış bir hâl-
de çöktüm olduğum yere. Nerede olduğumu, kimin göreceğini umursa-
madan...

"Kaybedeceksin gibi."

Benim yerime cümlemi Musti tamamladı. Başımı onaylayarak sallar-
ken dizlerimi kendime çektim. Doğa'ya sarılırmışım gibi sarıldım ve başı-
mı aradaki boşluğa bıraktım. Önce bir damla...

Ardından bir başkası...

Kamufajım sağanak bir yağmura tutulmak üzereydi. Omzumda his-
settiğim el beni teskin etmek istercesine sıkılaştı.

"Onu da kaybedemem."

İçimden sürekli aynı şeyi tekrarlıyordum. "Rabb'im benden al, ona ver
ama onu benden alma..."

Musti'nin de yanıma çöktüğünü hissettim. Kolunu bana doladığını.
"Depresyon," dediğinde kafam karışmıştı. "Seni bu hâlde göreceğimi hiç
tahmin etmezdim be Doğukan Karahanlı." Cevap vermedim. Sessizce
döktüm acımı kucığıma.

"Sen bayağı bayağı âşık olmuşsun oğlum."

Başımı çaresizce evet anlamında salladım ama hissettiğim şey aklımda da öteydi.

"Ve kabulleniş..."

DOĞA

Bugünü ömrü hayatım boyunca unutamayacaktım.

Atakan'la beraber annemlere koştuğumuz anı...

Olanlardan bahsettiğimiz dakikaları...

Ve sonrasındaki kargaşayı...

Neyse ki Atakan benim yanımda olmuş, haberi çevreden aldığımı söylemişti. Annemler geriye baktığında gördükleri manzara yüzünden söylediklerimizi çok fazla sorgulama ihtiyacı hissetmemişlerdi.

Meydan tam bir savaş alanına dönmüştü.

Kime nasıl, nereden haber gitmişti bilmiyordum. Belki benim gibi polis tanıdıkları vardı belki de sadece kulaktan kulağa bomba korkusu yayılmıştı ama insanların çil yavrusu gibi dağıldığını üzerimize doğru koşuşlarından anlayabilmiştik.

Atakan bizi apartmanda bir yere siper ederek, kalabalıkta zarar görmemizi engellemişti. Annem ve teyzem bu hareketlilikle paniklerken ne yapacaklarını sorguluyorlardı. Eve dönebilmemiz için geri gitmemiz gerekiyordu. Otobüs de vapur da tramvay da meydandan kalkıyordu.

Artık hepsi için çok geçti.

Doğukan'ın sesi sanki hâlâ kulağımdaydı. Uzaktayken bile beni yönetebildiğini hissetmek çok garipti. "Karaköy'e gidelim. Oradan karşıya geçebiliriz." Fikrim herkese mantıklı gelince harekete geçtik. Atakan bu

yakayı benden daha iyi biliyordu. Bu yüzden onun adımlarını izlemeye başladık. Çevremizde hızlı yürüyen, çoğu zaman koşan insanlar yüzünde adımlarımız haddinden fazla hızlanmıştı ve bir anda teyzem yere kaplanmıştı. Başını kaldırımın kenarındaki metal direklerden birine çarpmış, acı feryadı derin bir sessizliğe dönüşmüştü.

"Anne!"

Atakan gerisin geri dönüp teyzemin yanına çökmüştü. Onu kendine getirmeye çalışırken hırpalayınca annem devreye girdi. Çok fazla kışkırtmamamız gerektiğini söylese de Atakan bunu dinleyecek gibi durmuyordu. Bense sadece onları izliyordum. Çünkü tüm benliğimle Doğukan'dı düşünüyordum. Çok kötü bir evlat, yeğen, kuzen olabilirdim. Şu anda odamın olması gereken teyzemdi ama benim aklım sadece Doğukan'daydı. Haber verememiştim ve onu endişelendirme düşüncesi kalbimi sıcak bir el gibi sarmıştı ve boğulmam an meselesiydi. Annem ambulansı aramamı söylemişti. Tam telefonumu çantamdan çıkarmak üzereyken Atakan çoktan aramaya başlamıştı. O adresi tarif ederken ben, annemin bitmem bilmeyen emirleri yüzünden telefonuma dokunamamıştım bile.

Ambulans yoğunluktan dolayı geçte olsa gelmiş, en yakın hastane olarak bizi Cerrahpaşa'ya götürmüştü. Teyzem gibi birkaç kişi daha vardı. Zaten ana baba günü olan hastane, bomba ihtimalinden kaçanlar yüzünden daha da kalabalıklaşmıştı. Ağlayanlar, bağıranlar, korkanlar...

Bomba patlamadığında bu hâle gelen hastanenin patlarsa ne olacağını düşünmeden edemedim.

Annem ve Atakan teyzemle ilgilendiği için bana eşyaları taşımak kalmıştı. Elim kolum dolu bir şekilde oradan oraya sürüklenmişim. Tarih olmayan derin bir rahatsızlık hissettim. Hastane psikolojisi miydi bilmiyordum ama geçmeyen bu sızı canımı yakıyordu. Teyzemin ayakta üç kırık vardı ama asıl önemli olan başını çarpmasıydı ve 24 saat müsaade altında tutulacaktı. Annem teyzemle ilgilenirken biz hastane işlemleriyle düşmüştük. Tüm eşyalarla beraber kendiminkileri de annemin yanına bırakmıştım. Teyzeme ayrılan odaya geçtiğimizde ise nihayet telefonumu bakabilmişim.

Şarjım o kadar azalmıştı ki...

Otuz iki arama vardı ve onlarla yarışamayacak azlıkta mesajlar...

Hepsi de Doğukan'dandı. Kalbim derin bir sızıyla çalkalandı. Sanki denmin altında benden daha büyük bir şey vardı ya da beni yutmuş bir boşluktu bu.

"Doğa iyi misin?"

"Allah aşkına görüyorsan aç şu telefonu.

Söz veriyorum konuşmayacağım. Sesini duysam yeter."

"Doğa'm. Kaç saat oldu güzelim. Neredesin?"

"Patlama haberi de gelmedi henüz ama senden haber alamıyorum."

"Şarjın biter korkusuyla daha fazla aralayamıyorum.

Lütfen bana iyi olduğunu belli edecek bir şey yap.

Nokta bile koysan yeter. İyi olduğunu bileyim. Yalvarıyorum."

"Bana bunu tekrar yaşatma Doğa. Ne olursun..."

"Doğukan."

"Şükürler olsun. Hemen arar mısın beni?"

"Aramalarına ve mesajlarına az önce bakabildim.

Çok özür dilerim"

"Arayabilsem arayacağım. Yanımda

annemler var. Hastanedeyiz."

"Ne hastanesi?"

"Hangi hastane?"

"Ne oldu?"

"İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Cerrahpaşa'dayız."

"Teyzem panikleyince düştü. Apar topar buraya

getirdik. Ayak bileğimde iki kırık var.

Başını çarptığı için de bu gece müsaide altında tutulacak."

"Doğa ben..."

"Çok kötüyüm."

*"Annem teyzemin yanında
Atakan'la koşturduğumuz için çanta
da annemin yanında kalmış
Şimdi odaya alındı, bende telefonuma bakabildim."*

"Sadece bir dakika seni görebilir miyim?"

"Sesini duysam da olur."

"Söz veriyorum çok tutmayacağım. Sadece bir dakika."

"Biraz bekler misin?"

"Sen nefes al yeter ki. Ben seni bir ömür beklerim."

"Bahçeye tek çıkmanın bir yolunu bulup aralayacağın"

"Tamam güzelim bekliyorum."

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım özel odalar doluydu ve teyzem iki hastayla beraber kalmak zorundaydı. Onların da refakatçileri fazla fazla olacağı oda bir hayli kalabalık olmuştu. Bunu bahane ederek bahçeye inmeyi düşünürken hemşirelerden biri gelip sadece bir refakatçiye izin olduğunu söyledi. Geri kalan herkesin odadan çıkmasını rica etti.

Tüm aksiliklere rağmen bugün şanslı günümdeydim sanırım.

Yüzümde oluşan gülümsemeyi bastırabilmek için başımı eğmek zorunda kaldım. Annem kardeşiyle kendi ilgilenmek istediğini söyledi. Atakan ise annesini bırakmak istemiyordu. Daha birkaç saat öncesine kadar annesinin ilgisinden sıkılan çocuk, şu anda annesine bir şey olacak düşüncesiyle yanından ayrılmak istemiyordu.

Haklıydı ama annem her zaman istediğini alırdı.

Atakan ve beni eve göndermeye niyetlendi. Atakan odada kalmayı bile hastaneden ayrılmayacağını söyledi. Onu yalnız bırakmakta bazı yakışmayacağı için ikimizde bahçeye indik. Bir yolunu bulup Doğukanı aramalıydım.

"Benim telefonla görüşmem lazım kuzen. Buralarda mısın?"

Sabahtan beri ikinci kez yüzüme gülen şansa göz kırptım. "Rahatın bak. Şu bankta oturuyorum ben." Atakan telefonla konuşmak için bahçenin benden uzak bir köşesine yönlendirdi. Çok fazla vaktimin olmaması ihtimaliyle Doğukan'ı görüntülü aradım.

Tek alışta açtı.

Havalimanındaydı. zerinde hâlâ kamuflajları vardı. Gözüm telefon-
daki saate kaydı. oktan işten çıkması gerekmez miydi? Benim aksime ısıllı
ısıllı bir yerde olduğu için gözlerindeki şişliği ve kızarıklığı fark edebilmiş-
tim. İçime ateş düşüren acı, telaş ve korku dalgası gözlerimde dolmaktay-
dı. "Selam Kurşun Asker," dedim yaşadığım tüm strese inat gülümseyerek.

"Seni seviyorum."

İçimdeki tüm sesler sustu. Kalbim feryat figan bağırırken yüreğim
gğşm delip çıkmak için çırpınıyordu. Doğru mu duymuştum? Beni
sevdini mi söylemişti? Bunu zaten sürekli ima ediyordu ama ilk kez
dudaklarından bu kelime dökülmüştü. İnsanlar arkadaşlarını severdi.
Biz can yoldaşıydık. Sevmesi gayet normaldi. Peki neden şu anda nefes
alamıyordum.

Doğukan yüzümü daha net görebilmek istercesine telefona yaklaştı.
Ciddiyet maskesinden sıyrılmış, hasretle bana bakıyordu.

"Ve sana, seni kendimden uzak tutmak isteyecek ama sensiz nefes
alamayacak kadar aşığım."

Yaşadığım adrenalinden söylediği şeyleri doğru anlamıyor olmalıy-
dım. Fakat yanlış anlamaya meyilli kalbim çoktan depara kalmıştı. "Sana
bunları yüz yüze söylemem gerekiyordu. Yemin ederim gelmeyi denedim.
Hâlâ deniyorum ama daha fazla bekleyemezdim. Bugünden sonra olmaz."

Gözyaşlarım pervasızca kirpiklerimden szlmeye başlamıştı. Dilim
tutulmuş, kalbim kavrulmuş, ruhum huzurla dolmuştu. Doğukan buruk
bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ekranı sevdiğine o kadar emindim ki.

"şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin."

Zorundaydım. Ona kendini iyi hissettirecek, içimdeki tüm duygu
karmaşasını haykıracak ve onu çok sevdiğimi anlatan bir şeyler söyleme-
liydim. Fakat sadece sessizce gözyaşı dkyordum. Atakan'ın bize doğru
geldiğini görünce elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"şey..."

Boğazımı temizleyerek daha güçlü bir sese büründüm. "Ben sana me-
sj atsam olur mu?" Doğukan'ın gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı.
"Olur."

"Tamam o zaman," derken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. "Şimdi kapatıyorum."

"Kapat."

Atakan'ın neredeyse dibime girdiğini fark edince "Önce sen konuş demek isterdim ama ortam müsait değil. Yazacağım," deyip cevap beklemeden telefonu kapattım. Atakan'm annesini düşünmekten beni gören gözleri olmadığı için memnundum. Çünkü az önce duyduklarımın dolaşarak titrememi yönetmekte hâlâ zorlanıyordum.

Doğukan Karahanlı beni sevdiğini söylemişti. Üstelik can yoldaşı olarak değil...

DOĞUKAN

'Her şer de bir hayır vardır' derlerdi. Sanırım böyle bir olay yaşanmasa, duygularımı kendime hiçbir zaman tam anlamıyla itiraf edemeyecektim. Doğa'nın telefonu kapatmasıyla içimde kalan son gözyaşlarını da döktüm ama bir yandan da gülüyordum. Musti rahat konuşmam için benden uzağa gitmişti. Fakat müdahale etmesi gerekebilecek bir durum olur diye bir gözü sürekli bende idi. Delirmiş gibi duran hâlime bakarken, "İyi mi?" diye sordu. Başımı onaylarca sallamam onun da yüzünde gözle görülmür bir rahatlama olmasına neden oldu. "Hadi gözümüzü aydın o zaman," diyerek yanıma gelen dostum beni kollarının arasına aldı.

"Bununla geçmiş gitmiş olsun."

Anın derken telefonuma beklenen mesaj geldi. Oyalanmadan Mustafa'nın kollarından çıkıp hasretle beklediğim kızın ne yazdığına baktım.

"Kuzenim geldiği için kapatmak zorunda kaldım.

Kusura bakma"

"Sorun değil."

"Kızmazsan bir şey sormak istiyorum."

"Ne istersen sor."

"Ciddi misin?"

"Yani daha düne kadar bana söylediklerin..."

"Kafam biraz karışık."

"Hayatımda hiçbir söylediğimde bu kadar ciddi olmamışım

Dünc kadar söylediklerimin arkasındayım

Bu yola can yoldaşı olarak çıktım

ama hangi bölümünde sana kalbini

kaptırdım inan bilmiyorum

Ve senin de benim gibi hissettiğini ummak istiyorum.

"Yani artık can yoldaşı olmak istemiyor musun?"

"İstemiyorum

Tabii eğer sen de istemiyorsan."

"İstemiyorum."

"Şaşkın olduğunu, kafanın karıştığını biliyorum

Şu anda hastanedesin ve bu konuşmayı

aslında böyle hayal etmemiştin

Keşke havalimanında söyleseydim dış

düşünmeden edemiyorum

Ama o zamanlar içimdeki sen

kendimden bile koruma dürtüsü daha ağır basıyordu."

"Giderken seslendiğinde beni sevdiğini mi söyleyecektin?"

"Evet."

"Yani böyle bir olay olmasa haberim olmayacaktı."

"Bomba patlarsa gerçekten ölsem gitsem beni

sevdiğini duymadan ölecektim öyle mi?"

"Güzelim şu anda da trip atılmaz be

Ve ayrıca Allah korusun."

"Peki fikrini değiştiren neydi?

Bugünkü olay patlama noktası olmuş ama

havalimanında da az kalsın söyleyecekmişsin."

"Bir süre patlama kelimesini kullanıyayalım olur mu?"

"Özür dilerim."

Huzursuzluğu yaşayan biri, bir noktada huzuru bulduysa eğer o yet

den ayrılmak istemezdi. Ruhu için güvenli alan olurdu. Kalbi için kınılmaz bir sığınak. Doğa benim için huzurun ta kendisiydi ve ben onun olduğu hiçbir yerden ayrılmak istemiyordum.

"Yanında evimdeymiş gibi hissettiğimi fark etmem.

Kâbuslarımı masala döndürdüğün o geceki huzuru, hayatımın geri kalanında istediğimi anlamam. Tuvalete gitme ihtimalinin bile yüreğimde bıraktığı o derin sızı.

Sensizlik kelimesine bile içine 'sen' geçtiği için küfredemediğimi anladığım o an aklımda, fikrimde, ruhumda, kalbimde her şeyiyle sana teslim olmaya hazırды.

Fakat seni o kadar çok sevdiğimi fark ettim ki kendi mutluluğumdan önce seninkini düşünmek zorundaydım."
"Kusura bakma."

"Sürekli hasret çektiğin bir hayatta değil, her zaman yanında olan biriyle mutlu olabileceğini düşündüm. İçin için yanılmış olmayı diledim.

Acınası bir şekilde benimle mutlu ol istedim ama dilimden önce kalbim varmadı söylemeye.

Fakat bu gece, o her zaman korktuğum ölüme senin yaklaştığını fark ettiğimde düşündüğüm her şey kulağa bir saçmalık gibi geldi.

Hâlâ sana yetememekten korkuyorum.

Bir gün beni bırakıp gitme ihtimalin için açık kapı bırakıyorum ama ben o cereyanda çarpılma düşüncesine bile muhtaç olduğumu hissediyorum.

İlk defa sana sarılıp uyuduğum o gece, paramparça hayatım bir bütün gibiydi.

Sadece bir geceydi. Seninle eksiksizdim.

O yüzden sana eksik tarafım diyorum ya zaten."

*"Her zaman mutlu olamayız ama ben
seninle mutsuzluğa da varım."*

"Söz mi."

"Söz."

Hayatımda aldığım en önemli sözdü. Doğa uzun bir şey yazıyordu gibiydi. Oda'nın içinde volta atarak yazacağı şeyi beklemeye başladım. İçimde öyle bir enerji vardı ki dört nala koşmak isteyen bir attan farkındım şu anda. "Ben, bana sarıldığın o ilk andan beri seni sevdiğime emindim. Aşk ise tamamen gözlerinin içinde kaybolmak istediğimde geldi. Seni çok seviyorum ve mutsuzlukları bile heyecanla bekleyecek kadar dışıyım." Mesajı okurken kalbim olduğu yerde avaz avaz aşkını haykırıyordu. Hangi aşık nokta gelmiştik? Daha önce neden fark edememiştik... Artık bunlar hiç önemi yoktu. "Sana, seni mutsuz etmeyeceğimin sözünü veremem gizli kuğum ama mutsuz olduğun her anı telafi edeceğime ölmüş babam ve abim üzerine yemin ederim." yazdığında, "Baban ve Abin: Biz ne alaka ya?" mesajını görmem bile kahkaha atmama neden oldu. Normalde olsa şu anda yazdığı şeye surat buruşturmam gerekiyordu.

*"Seni bu romantizmin içine suçlu
anlarda bile çok seviyorum."*

"Ne :0"

"Çok ayıp."

"Bu ilişkinin romantikliği kim olacak sanırım şimdiden belli."

"O zaman şimdi biz resmi olarak ilişkide miyiz?"

*"Kontrat falan mı imzalamamızı istiyorsun Doğa?
Neden inanamada?"*

"Sormadın çünkü."

"Ne?"

*"Bu kadar aşk itirafından sonra
teklif mi bekliyorsun gerçekten?"*

*"Ama ileride Akşın ve Metehan'a
anlatacağımız bir teklif olmasın mı?"*

"O diğer teklif güzelim.

Merak etme, onu ballandıra ballandıra

anlatacağın bir an yaşayacaksın."

"Ne olurdu şimdi de etsen."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Allah'ım ne sevap işledim diyordum ama sanırım

o günaha doğru kayıyor.

Sen şeytana uydurma ya Rabbim."

"Doğa'm."

"Güzelim."

"Kuğum."

"Miladım."

"Vuslatım."

"Çok güzel gidiyorsun. Yazıp yazıp silmesene."

"Olmuyor güzelim Allah aşkına benimle

çıkar mısın mı diyeceğim?"

"En son lisede bıraktım ben bu işi."

"Liseyi karıştırma."

"Daha yaratıcı bir şey bulabilirsin."

"Bekliyorum."

"Sırf bunca zamanın intikamını

almıyorsan ben de bir şey bilmiyorum."

Doğa gülümseyen bir emoji gönderdi. Yaşadığım adrenalinden manuklı düşünemiyordum ki yaratıcı bir çıkma teklifi bulabileyim. Düşünmeyt çalıştım. Klişe şeyler dilimin ucuna geldi. Kahretsin. İnternette araştırmanı düşündüm fakat o zaman da daha ilk günden inandırıcılığımı kaybederdim. *Düşün Doğukan...* Okuduğun şiirlerden atıfta bulun. Bul bir şıma teklifi...

"Eğer önümüzdeki 70 yıl başka bir planın
soyadını almadan bir önceki 'EVET'in altında imzayı atar mıy
"Atarım."

"Bana da bunu yaptırдың
Seninle gerçekten başım fena dertle b
"Dert bende derman sende...
Aşk bende ferman sende."

"Hâlâ bahçede miş
"Çok hızlı bir geçiş oldu."

"Baktım ufaktan şirazen kaymaya başla
Tadında bırakalım istedi
"Aşk olsun diyebiliyor muyuz artık"

"Aşk oldu zaten. Hem de en bulunmazından
"Bu arada evet maalesef bir refakatçiye izin varmış.
Biz de Atakan'la bahçede bekliyoruz."

"Hava soğuk değil mi? Eve neden dönmüyorsunuz?
"Biraz serin ama sorun değil. Atakan
annesini bırakmak istemiyor hâliyle.
Ben de onu yalnız bırakmak istemiyorum."
"Sen neden işten çıkmadın?"

"Acil bir durum olursa sana burada
daha kolay ulaşırım diye."

"Samam. Hadi artık eve gidebilirsin. İyiyim ben."

"Anladım. Üşütme kendini sakla."

"Merak etme."

"Ederim."

"Bu arada eve değil apartta geçeceğin."

"Yine mi?"

"Kokun geçene kadar evet."

"Gölümsememi bastırmak için yanağımı dişlemekten
ağızma kan tadı gelmeye başladı."

"Ben saklama gereği duymuyorum."

"Ama ben hastanedeyim. Millet ağlıyor ben plışmış
kelle gibi gülersem yemin ederim döverler beni o acıyla"

"Saçının tek bir teline dokunmaya çalışanın..."

"O nokta nokta küfür mü içeriyor?" yazdığında, "Şiddet içeriyor güze-
lim," diye cevap verdim. Konuyu değiştirmek istercesine saç telinin durup
durmadığını sordu. O tek bir tel için canımı verebilirdim. Durmak ne ke-
lime...

"Fuların içinde mi taşıyorsun?"

"Kalbimin üzerinde taşıyorum."

"Kalbinden öperim seni."

"Bu sefer durdurmam."

"Bu sefer durmam."

"Çıkıyorum ben. Aparta geçtiğimde yazarım.

Lütfen hastanede bekleyeceksen de sıcak bir yerde otur."

"Üşümüyorum. Hatta yanıyorum bile diyebilirim.

Merak etme birazdan bekleme kısmına geçeriz."

"Ederim."

"Seni seviyorum..."

"Ak bu gözler neler görüyor..."

"Ben de seni çok seviyorum."

DOĞA

*"Karşımda, hayalin masamda.
Keşkelerle dolu bu kadehler, kalkar tüm anılara."
Sussan da kalemi kırsan da,
Mucizesini bekler bu yürek, senden vazgeçmez asla."
Sorma durum Leyla, o sesler yok aslında.
Birden çıkagelse, yok yok, olmaz asla Leyla."*

Leyla gibiydim. Yaşadığım stres ve korku, sonrasında gelen panik ve endişe meğer beni büyük bir mutluluğa hazırlamak içindi. Hâlâ inanmıyordum. Doğukan'la olan mesajlaşmalarımızı, kendimi inandırmak için kaç kez okuduğumu bile bilmiyordum. Ondan saatlerce, hatta neredeyse günlerce ayrı kaldığım olmuştu. Fakat şu anda, aparta gideceği vakit için bile beklemek zül geliyordu. Bir an önce konuşmaya devam etmek istiyordum. Sanki konuşmazsak, her şey bir anda bitecekti. Ben uyanacaktım ve yüreğimdaki bu coşku sadece rüyanın etkisi olarak kalacaktı. Kulaklarımdan yayılan müzik eşliğinde Doğukan bana tekrar yazana kadar mesaj atmaya karar verdim.

*"Hâlâ inanamıyorum. Mesajları kaç kez
okudum inan sayısını bile unuttum
Çok zaman olmadı tanışalı
sanki ben seni bir ömürdür bekliyordum"*

gibi hissediyorum. Öylesine hevesli öylesine mutluyum ki...

Son zamanlarda can yoldaşı olmak ağır geliyordu.

Bazı anlarda ise bu yoldan dönemeyecekmişiz gibi.

Bugün çok korktum ama şu anları yaşayacağımı

bilseydim ... O korkuyu bile severdim.

Hayatıma girdiğin için, beni koşulsuz şartsız sevdiğin için,

baktığım her yerde seni bulabildiğim için,

en çok da beni o paha biçilmez kalbine

kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Aparttayımı güzelim."

Gelen mesajın ardına saklanmış fotoğraf kalbimi yerinden çıkaracak kadar güçlüydü. Çevremdekilere belli etmemek için gülümsememi dişledim ve Doğukan'ın motor kıyafetli hâlini baştan sona inceledim. Geçen gün yapmamışım gibi. Bu şekilde dışarıda dolaşmasını kesinlikle yasaklamahydım. Dolaşacaksa da bir zahmet o kaskı başından çıkarmayacaktı. Allah'ım... Nasıl bir kıskançlık çukuruna düşmüştüm ben böyle?

Bu kıyafetlerle ayrı bir güzelsin ya.

Bad boy falan mı seviyorum acaba ben?

"Anlamadım? Sana kötü mü davrandığımı ima ediyorsun?"

"Hayır hayır.

Kötü davranan adam değil. Nasıl anlatacağım

ki şimdi sana bunu. Boş ver diyen gitti."

"Neler yazmışsın bakacağım. Üzerimi çıkarayım geliyorum."

Yaklaşık beş dakika geçti ya da geçmedi. Doğukan'ın "Geldim," mesajı ekranıma düştü. Telefonun başında beklediğim için saniyesinde yakaladım. Onun bu cümlesinin fişekleyici bir etkisi varmış gibi oturuşumu biraz daha dikleştirdim ve yazdığım her mesaja, sabırla, tek tek cevap vermediğini okumaya ve konu kaçırmamak için aralarına cevaplarımı serpiştirmeye başladım.

"Benim de senden kahr yanıml yok.

Bir ömür sana hazırlanmışım gibi hissediyorum."

"Bunu bilmek öyle iyi geliyor ki. Yalnız hissetmemek,
kalbimdekilerin bir karşılığının olması."

Sen yine de çok hazırlanmasaydın keşke tecrübe!

"Umarım senin bu güzel duygularına layık olabilirim."

"Layık olmaya çalışmayalım. Sadece ikimiz olalım
Birbirimizin olalım."

"Bazı anlar benimde can yoldaşlığını taşıyamadığım zamanlar
oluyordu. O kırmızı çizgi gibiydi benim için. Can yoldaşı
olduğumuzu kendime hatırlatınca ya da sana...
Frenleyebiliyordum biraz da olsa duygularımı.
Sen başlarsan duramamaktan korkuyordum."

"Valla bende çok güzel durabiliyorum
Bir buse aldırmanın gül cemalinden."

"Sadece gül cemaliyle kalacağına güvenmediğim içindi o.
Neyse girmeyelim o konulara yanarız bilerin."

"Ben en baştan yanlış demiştim zaten"

"Yanımdayken yine de sen çok zorlama."

Kulağımdaki müziği bile bastıracak sesler yüzünden müziği dur-
durdum.

"Açılın!"

"Çekilin!"

"Ameliyathaneyi hazırlayın!"

Dışarıdan içeri kadar taşan gürültü bakışlarımı bir muknatis gibi aç-
ılın kapısına doğru çekti. Sedyenin üzerinde yatan birini, kırmızı alana
doğru götüren doktor grubu tam önümden geçti. O an sedyenin her ta-
rafına sıçramış kanları fark ettim. Midedim alt üst oldu. Doktorlardan bir
ateşli silah yaralaması gibi bir şeyler söylüyordu. Vurulunca bu kadar kan
kaybediliyor muydu? "Allah yardımcısı olsun."

Atakan elinde tuttuğu iki tane karton bardakla yanıma geldi. Kahve
kokusu tüm antiseptiği kısa bir anlığına bile olsa bastırdı. Kahveyi bana
uzatınca kulaklığımı çıkardım. Teşekkür ettiğim sırada başımda dikilme-

ye devam etti. "Oturmayacak mısın?" diye sorduğumda damağını şaklattı. "Telefondayım." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandırken, "Hâlâ mı?" diye sordum. Bana susmamı, kızın hâlâ telefonda olduğunu işaret etti. Şaka mıydı? "Tamam ... Gözümün önünden ayrılma," dediğimde bana sinir olmuş bir edayla baktı. "Tamam anne!" Sonra söylediği şeyin acısını kalbinde hissetmiş olacak ki yüzü düştü. Annesi için çok korkmuştu. Sanırım bir süre ciddi anlamda anasının kuzusu olacaktı.

Atakan yanımdan ayrıldığında kulaklığımı taktım. Barış Manço çaldığını duyunca yüzüme tatlı, çocuksu bir tebessüm yayıldı. Adam olacak çocuklardık biz. Hangi ara âşık olmuştuk.

"Sevme... Bu korkular sana hiçbir zaman uğramasın.

Sen hep iyi ol, güvende ol. Her zaman.

Her koşulda. İki ömürde de..."

"İkimizde olalım.

Çok âmin"

"Ayrıca Bundan sonra yalnızlık senin yanına bile uğrayamaz güzelim. Ben varım. Rabbim nefes verdiği sürece de hep olacağım.

Sen görsen de görmesen de."

"Hep göreyim ama"

"Yani Doğa. Bence bilerek yapıyorsun bunları.

Mehter marşı gibiyiz. İki ileri gidiyorsak bir geri sarıyoruz ya."

Sanırım tecrübeli erkek yazdığını yeni görmüştü. Kıkırdayarak, "Âşk olsun ama. Araya şakalar komiklikler serpiştiriyorum ki ilişkimizin dinamiği artsın," yazdım. Şu anda göz devirecek raddeye geldiğine o kadar emindim ki yüzünü hayal ettikçe kıkırdamaya devam ettim.

"Libido düşerken dinamik artıyorsa tamam."

"A ah Her ilişkide inişler çıkışlar olur cınım"

"Senin o ilişki yazan parmaklarını öpeyim."

"Ha unutmadan... Âşk oldu."

"Hem de en mükemmeli."

"En senlisi."

"Kabul et beni böyle seviyorsun." yazdığında, "Senin her haline aşıkım" yazdı. Bir an gerçekten de bana dair olan her şeyi sevebilir mi diye düşünmüştüm. Aslında henüz birbirimizin tam olarak tanıdığımız söylenemezdi. Belki de erkendi bu söylediği için. Sevmeyeceği, hoşlanmayacağı ya da arkasına dönüp gitmek isteyeceği birçok yanım çıkabilirdi. Aynı şekilde onun da...

"O kadar emin olma Belki bu gördükleri

buzdağının görünen yanıdı.

"Kim bilir suyun altından nasıl güzel gözüküyordur."

"Suyun aldatıcı etkisi olabilir ama dikkatli"

"Ne kadar güzel bir aldanma olur."

"Sana Twilight'tan bir alıntı yapardın"

ama kesin izlememişsindir.

"İzledim. Bir kız kardeşim var unutuyorsun sanırım.

“Şu vampirli kurt adamlı film serisi değil mi?”

"Hadi be... Edwardci misin Jacopenu mu?"

"O gördüğüm şey ağzının suyu mu?"

Kız karakterin adı neydi? Bellana mı?"

"Bella ama sen Bellana bilsen de olur."

"Ne oldu? Kışkırdın sanırım?"

"Daha ben tarafımı bile söylemedim"

Hemen misilleme yapıyor

Belki Ezmeciyim. Ne biliyorsun?'

"Ben de ezme severim."

"Lütfen bunu okumamış olayım," yazdığında gülümseyen bir eme attı. Benimle uğraşıyordu ama bu şekilde uğraşmasa da olurdu.

"Ben hiçbirini tutmuyorum ama illa birini tutmam

gerekirse kurt olanı tutarım.

Kurtşa mert adamdır."

"Siz ve bozkurt kanları."

"Biz?"

"Askerler polisler vatan aşkı ile yanıp tutuşanlar yani."

"Türk olmaktan gelir o yangın. Sen de yok mu?"

"Var tabii ki ama sanırım sizin gibi yoğun değil."

"Yani o aşkla yanıp tutuşmuyorum."

"Doğa. Şu an çok ince bir çizgidesin."

"O yüzden ya dur ya da daha özenli adım at güzelim olur mu?"

"Sadece o kadar yoğun yaşamıyorum dedim."

"Benim tüm yangınım sana..."

"Bu ne kadar hoşuma gitse de konuyu kapatalım."

Beni yanlış anlamıştı. Tabii ki Türk olduğum için gurur duyuyordum. Atatürk'ün öğretileri ışığında hayatımı yaşıyordum. Vatanıma milletime faydalı bir birey olabilmek içindi tüm çabam. Fakat bunu asker ve polisler gibi çok fazla göze sokma ihtiyacı hissetmiyordum. Doğukan'ın bu konuşmadan rahatsız olduğunu anlayınca kardeşiyle ilgili konuya dönmeye karar verdim.

"Kardeşinden uzun uzun hiç bahsetmedin."

"Konusu geçmemiştir. Ne merak ediyorsan sorabilirsin."

"Mesela kaç yaşında? Nerede yaşıyor?"

"Üniversite okuduğunu söylemiştin."

"Ne okuyor hangi üniversite? Böyle genel şeyler..."

"22 yaşında. Radyo televizyon okuyor."

"Son sınıfta şu an bir kanalda staj yapıyor bir yandan."

"Benden büyük."

"Sen de yakında 22 olacaksın. Birkaç ay büyük sadece."

"Olsun..."

"Kardeşimle arandaki yaş farkının önemi var mı?"

"Yok amu sanki seninle o zaman aramızda"

"çok yaş varmış gibi hissettiriyor."

**"Çok yaş var çünkü. Peki kendim için
de sorayım, bir önemi var mı?"**

"Yok. Erkeğin büyük olanı makbuldür zaten."

"Güzelim o sözü başka bir şey için söylerler."

Bence sen her yerde söyleme bu sözü."

Söylediğim sözün gittiği yönü fark edince utançla oturduğum koltuğa aşağı doğru kaydım. Hormonlarım Doğukan'ı ve ona ait olan büyüklüğün ne kadar olabileceğini düşünmeye itiyordu. Ortam bir anda ısınmış sanki. Sanki herkes ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakmaya başlamış ve ben o bakışlardan kaçabilmek adına başımı telefona gömdüm. Zihnim bu iç kıpırdatıcı etkiden kurtarabilmek için kardeşinin olduğu konuya dönmeye çabaladım. "Radyo TV okuyor demek. Nerede yaşıyor?" yazdığımda "İstanbul," cevabını almak kaşlarımın havalanmasına neden oldu.

"O Fulya'da oturuyor ama. Cevahir AVM var"

biliyor musun bilmiyorum.

Onun arka taraflarına doğru bir yerde.

Avrupa yakasında yani."

**"Cevahir AVM'yi biliyorum evet. Tamam anladım
nerelerde olduğunu. Ne güzel demek ki ben yokken de"**

İstanbul'a geliyormuşsun.

Yani polis okulundan çıktıktan sonraki

zamanlardan bahsediyorum."

"Her zaman değil ama arada gittiğim oluyordu.

Fakat senin öğrenmek istediğin şey bu değil sanırım?"

"Belki."

"Ne olduğunu merak ediyorum ama"

kesin tartışma ya da triple sonlanacağını

bileceğim için sormak istemiyorum."

"Olmayacağına garanti edemem tabii."

"Sahi sen neredesin bu kadar rahat yazıyorsun?"

Yanında biri yok mu?"

"Acilin bekleme salonundayız. Diğer yerler kapandı.

Atakan var ama sevgilisiyle konuşuyor saatlerdir."

"Şeni orada yalnız mı bıraktı yani?"

"Görüş alanımda."

"Olabilir.

"Onun için oradasın ve o

şeni sevgilisiyle konuşmak için tek bırakıyor."

"Ben de sevgilimle konuşuyorum."

Bu söylediğimin onu biraz olsun yatıştırmasını umdum. Gülümseyen bir emoji attığına göre biraz olsun işe yaramıştı. "Şu an konuşuyoruz ama. Ben gelene kadar ne yaptın?" diye sorduğunda, 'Söylediklerine inanmakla meşguldüm' diyemediğim için, "Müzik dinliyordum," yazdım. Hemen yemek yiyip yemediğimi sordu.

"Yemedim ama aç değilim.

Tüm olanlar midemde taşa dönüştü sanki."

"Ayrıca şu anda orası hastalık yuvasıdır. Neden acildesiniz?"

Başka bekleme salonu mutlaka vardır."

"Yani varsa da ben bilmiyorum.

Kafeterya kapanınca herkes ya bahçede takılmaya başladı ya da buraya girdi. Ben de soğukta durma dedin ya geldim.

Garip ama şu anda çok kalabalık değil.

Zaten ben hastalardan izole bir yerde oturuyorum."

"Bir arkadaşım vardı. Acaba hâlâ orada mı?"

Belki yardımcı olabilir sana."

"Sakin bana arkadaşının hemşire olduğunu söyleme.

"Hasta bakıcısı de. Hademe de. Morg bekçisi de ama şu seksi afet hemşirelerden olduğundan bahsetme."

"Yalan söylemeni istiyorsan, söylemem. Liseden arkadaşım."

"Bir de liseden. Ay şimdi baylızım."

"Lisedeki herkese düşman olursan işimiz var.
Gerçi numarası eski hattımda kalmış olabilir.
Bir dakika bekle bakayım."

"Eski hattın? Vc hâlâ tutuyor musun o hat
Neden yeniledin neden eskiyi tutuyorsun

"Mesleğe başladıktan sonra hattımı değiştirdim.
Eski hattımı tutuyorum demedim Doğa.
Oradan aktarılmamış olabilir anlamında dedim."

"Hızlı yaşayınca bir dönemi tabii. Sen de haklısın

"Daha ne kadar ısıtıp önüme koyacaksın bu konuyu acaba?"

"Yeni bir yemek hazırlayana kadar bununla idare edeceğim

"Numarası yokmuş."

"Yeni bir yemek hazırlamamı bekliyorsun yani."

"Ciddi ciddi baktın mı bir de

"Yok yok. Böyle iyi. Ben zaten eski yemekler daha çok severim

Tadı daha güzel çıkar ortam

"Seni orada bir başına, aç bırakacak hâlim yok herhâlde."

"Bir başıma değilim. Kuzenim var

"Nerede ben göremiyorum? Ay bir goto da göreyim."

Oturuşumu dikleştirdim. Telefonun kamerasını açtım. Bitik hâlde
dim. Yine de ellerimle saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Birkaç gülümseme
çalışmasından sonra bir tanesini seçip Doğukan'a gönderdim.

"Bu sensin. Sadece sen.

Arkadaki kalorifer peteği bile sana daha yakın duruyor."

"Abart abart. Dışarıda o. Görüyorum ama

"Hem de dışarıda. Çok güzel."

"Ben de mi çıkayım

Aslında biraz hava alsam fena olma.

"Çıkmak istiyorsan çık ama üzerine bir şey giy ve
hastaneden uzaklaşma."

"Samam samam merak etme."

"Ederim."

"Edersin. Etmek hakkın. En çok sen edebilirsin"

"Ne diyordun sen? Yumuşatma beni."

İkimizde gülümsedik. Ona çok uzun zamandır

şöylemek istediğim ama kalbim varsa

bile elimin gitmediği iki kelimayı yazdım.

"Seni seviyorum"

"Ben seni sevmekten de öteyim."

Bu sözleri içimde anlatılması mümkün olmayan mantık dışı bir mutluluğa dönüştü. Bu adam karnımdaki kurtçukları kelebeğe dönüştürüyordu. Kalbim çılgın bir tempoyla gümbür gümbür atıyordu. Sesi Ankara'dan bile duyulacak kadar yüksekti.

DOĞUKAN

Hayatın yüzüme kapattığı kapıları, kalbim aralamıştı. Beni karşılayacak kişi ömrümün sonuna kadar değil iki ömürde de birlikte olmak istediğiydi. Huyu huyuma, suyu suyuma değildi belki ama benim eksik yanımdı. Yüreğimden dolup taşan mutluluk, ruhumu da kendine katmıştı.

'Seni seviyorum'

Bu iki kelimenin nasıl bu denli büyük bir etkisi olabilirdi. Doğa'da duyduğum anda her şeyi yapabileceğimi gibi hissediyordum. Göç korkusuz, sonsuz...

"Sesin çıkmıyor. Sanırım uyuyakaldın."

Tüm gece uyumamıştım. Doğa güvende olana kadar da yatıp uyuyabileceğimi sanıyordum. Fakat yaşadığım yüksek adrenalin stabil hale geçmeye başlayınca yorgunluğumu fark etmeye başlamıştım. Özellikle Doğa'nın uzun süre sessiz kaldığı anlarda anlık içimin geçmesine engel olamıyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, telefonum çalmaya başladı. Yaşadığım korkunun paniğiyle telefonu açtım. Bilinç altım Doğa'nın adını zikretmişti. Fakat karşımdaki kişinin o olmadığını anlamam için sadece nefes alışverişi bile yetmişti. Annem söylediğim şeyi duymazdan gelerek, "Günaydın oğlum," dedi.

"Günaydın anne."

"Uyandırdım mı bilmiyorum ama," derken sesindeki imayı anlamak için ciddi anlamda salak olmak gerekirdi. "Konuşmamız lazım. Ne"

lum seni de gördüğüm yok. Ofise gelebilir misin?" Kolumdaki saati kontrol ettim. Bugün gececiydım ve uyumadan gidersem geceyi çıkaramam gibi hissediyordum.

"Bekleyebilir mi anne?"

"Hayır. Son zamanlarda seni fazlasıyla bekliyorum zaten."

O duyduğum tını, sitem miydi? Sıkıntılı bir iş çekerken, "Dün gece çok yoğundu," dedim. Bildiğini, haberleri izlediğini, fakat İstanbul'daki bu olayın Ankara'yı, daha doğrusu beni neden bu kadar etkilediğini anlamadığını söyledi. Konu dolaylı yoldan yine Doğa'ya çıkmıştı. İçimden bir ses onu sormak için çağırdığını söylüyordu. Artık saklamamı gerektirecek bir şey olmadığı için, "Tamam geliyorum," dedim. Telefonu kapattığımda Doğa'nın attığı mesajları gördüm.

Umarım uyandırmam mesajımla.

Biz şimdi hastaneden çıkıyoruz kalbim.

Eve geçince yazarım. "

"Kalbim mi?"

Merak etme senden önce annem o işi halletti.

Teyzenin durumu nasıl?"

Kalbim yazısını okumak bile üzerimdeki tüm yorgunluğu çekip almıştı. Ruhumun üzerine mutluluk çökmüştü sanki. Doğa uzun bir süre çevrim dışı kaldı. Yoğun olduğunu tahmin ettiğim için telefonun başında beklemeyi bıraktım ve ondan bir cevap gelene kadar hazırlanmaya karar verdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadığım için sadece elimi yüzümü yıkadım. Aynadaki yansıyamdan hiç hoşlanmamıştım. Bir gece önce ömrümden yıllarımı çalmış, ardından fazlasını geri vermişti. Fakat bu ruhu ma iyi gelse de yüzüme tam oturmamıştı. Dinlenmeden de oturacak gibi durmuyordu.

Odaya dönüp eşyalarımı yanıma alıp almadığımı kontrol ederken telefonuma mesaj geldi. "Nasıl sesleneceğimi bilemedim. İsmiyle seslenmek istemedim. Canımı da sen sevmiyorsun. Aşkım, kuzum, bir tanem de klişe biraz. Kalbim deyince aklıma sen geliyorsun." Mesajı okudukça göğsüm mutluluktan kabarıyordu. "Benim için onurdur," yazdığımda gülümseyen bir emoji attı ve zihnim anında o gülümsemeyi Doğa'nın

yüzünde hayal etti. Gülümsemek bir insana ancak bu kadar yakışır.
"Teyzem iyi. Korkulan gibi çok şükür beyin kanaması gibi
bir durum yaşanmadı. Ayağı alçıda bir ay üzerine
basmayacak. Birkaç gün mümkün olduğunda
kıpırdamadan yat dediler. Öyle işte."

"Geçmiş olsun tabi"

Yani bu demek oluyor ki bir süreç daha sizdele."

"Çok teşekkür ederiz. Şu anda ne yapacaklarını konuşmadılar
ama sanırım kalacaklar. İyi haber sürekli onları
gezdirmekle uğraşmayacağım.
Kötü haber evde sürekli hizmet bekleyecekler.
Keşke vize dönemine geri dönebilsek...
Annem bir tek o zaman dokunmaz bana."

"Sıkma canını. Ablan da yardım eder. Eder değil mi?"

"Yaralı parmağa işemez."

"Eğer annen anlattığın gibi bir şey
pek kaçabileceğini sanmıyorum."

"Ablamı tanımadığın ne kadar belli."

"İlk fırsatta tanışılacaklar listesine eklendi."

"Annemin söylediklerine kalkanı var gibi. İşlemiyor ona.
Annem isterse üstünde tepinsin, oh masajın iyi geldi modunda."

"Sen de böyle davran o zaman. Bak işe yarıyor mu?"

"Ben o kadar vurdum duymaz olamam ya.
Bir noktada kıyamıyorum."

"Ne kadar bu özelliğini sersemle"

haksızlığa uğramanı istemiyorum."

"Merak etme. Ben sevap point kazanıyorum."

"Bunu söylediğin an işin sevabı kaçıyor
ama yine de sen bilirsin."

İstedi ya. İki gram cennet kapısından bakacaktık.

Yine yalan oldu desene."

"Sen zaten cennete aitsin kırlgan meleğim benim."

"Kırlgan melek mi? "

"Sana çok yakışan bir sesleniş oldu."

Saati kontrol ettim. Fazlasıyla oyalandığımı görünce "Ben çıkıyorum güzelim," yazdım. Doğa sorgulayan bir ifadesi olduğunu hissettiğim bir emoji attım.

"Ah... Adamakıllı uyumadın bile. Nereye?"

"Annem çağırdı."

"Ne olmuş?"

"Konuşmamız lazım dedi. Ofisine gideceğim şimdi."

"Alla alla. Annem böyle dediğinde genelde

her azar işitiyorum ben."

"Azar işitecek yaşı geçtim sanki.

Büyük ihtimal neden eve gelmediğimi sorgulayacaktır.

Altından kalkamayacağım bir şey yok yani."

"Ne diyeceksin peki? "

"Oğlun dışık oldu anne."

"Saçmalama."

"Neden? Senden bahsetmemi istemez misin?"

"Yani... Çok erken değil mi?"

Daha geçen gün arkadaşın gibi tanıttın.

Ne ara sevgili oldunuz demez mi?"

Bu konu ayak üstü konuşulacak bir şey değildi. Bu yüzden konuşmayı uzatmak yerine, "Neyse güzelim. Daha fazla oyalanmasam iyi olacak," yazdım. "Eve gidince haber vermeyi unutma. Yazamayacak durumda olsam da ekrandan okurum," Doğa mesajıma bakana kadar aparttan çıktım. Tatu motora bindiğim an, "Samam kalbim. Seni seviyorum," yazdı. Ben bunun gazıyla arada kaybettığım zamanı fazlasıyla kapatırdım.

"Ah... Oğlun çok feci dışık oldu anne."

DOĞA

Stresli kocaman bir yirmi dört saatin ardından evin sokagına bi girmek iyi hissettirmişti. Yukarıda nasıl bir durumla karşılaşacağımızı bmediğim için taksi yavaşlarken telefonumu çıkardım ve Doğukan'a geldiğimiz haberi verdim.

"Doğa!"

Teyzemin taksiden çıkmasına yardım ederken, "Şu telefon elinde düşmedi tüm gece," dedi dişlerinin arasından. Sanki tüm gece yanımda muş gibi verdiği tepkiyle afalladım. Bir an Atakan'ın beni ispiyonladığı düşündüm. Gözlerim annesini taksiden çıkarmaya çalışan kuzenime kızdı. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözleri bana çevrildi. Sanırım ne düşünüyordum anlamıştı. Onun söylemediğini belli edercesine başını iki yan salladı. O zaman geriye iki ihtimal kalıyordu. Ya hastane odası bahçeyi görüyordu ya da teyzemin uyuduğu vakitlerde çaktırmadan bizi kontrol gelmişti.

"Siz ikiniz ne bakıyorsunuz?"

Annemin gözünden hiçbir şey kaçmadığı gibi bu da kaçmamıştı. Teyzemin arabadan inmesiyle ben de peşinden indim. Koltuk değneği görüp gören annem, "Git babanlara haber ver," dedi. Sorgular bir şekilde kaşlarını çatılırken, "Babamlar mı geldi ki?" diye sordum. Dün telaşlanmasınlar diye haber vermediğimizi söylediklerini hatırlıyordum. Bana uzaylıymışım gibi bakan annem, "Kızım sen bizi dinlemiyor musun?" diye sordu. "Saatler

İkside ne konuşuyunuz biz?" Doğruyu söylemek gerekirse dinlemiyordum. Dün gecedan beri ilgi duyduğum tek bir şey vardı; Doğukan. Yolun yarısını onunla konuşurken geçirmiştim. Kalan yarısını da hayaliyle...

"Sende bir hâller var ama. Çıkar kokusu."

Annemin tehditvari cümlesi, onu tanıyan herkesi korkutacak güçteydi. Üzerimdeki etkisinden kurtulmak için koşar adım apartmana yöneldim. Babamlar geldiğimizi pencereden görmüş olacak ki apartmanın kapısında karşılaştık. Eniştem koşarak karısının yanına gitti. Babamsa özlem dolu bir sarılmayla karşılık verdi.

"Hoş geldiniz baba."

"Valla pek hoş geldiğimiz söylenemez."

Babam sırtımı sıvazlarken, "Sen iyisin değil mi?" diye sordu. "İyiyim baba." Bir anda beni kendinden uzaklaştırdı ve baştan aşağı inceledi. Telaşını sadece sesinden değil yüzünden de anlaşıyordu. Ben ne kadar iyiyim dersem diyeyim o gözüyle görmeden inanmayacaktı. Bu nedenle sesimi çıkarmadan bekledim. "Çok şükür," diye fısıldayarak yanaklarını sevdi. Korkusunu gözlerinde hâlâ bakiyken şefkatini hissetmek benim gözlerimi buğulandırıyordu.

"Hadi yukarı çıkıp ablana yardım et. Teyze'nin yatağını hazırlıyordu."

Ablam evde miydi? Annemlere baktım. Eniştem teyzemi kucasına almaya çalışıyor, teyzem istemem yanı cebime koy modunda itiraz ediyordu. Annemin bize doğru geldiğini fark ettiğim anda içeriye doğru topukladım.

Merdivenleri üçer beşer çıkarken bir an nefesim kesilir gibi oldu. Soluklanmak için durup telefonumu açtım. Doğukan'ın mesajının geldiğini görmek ciğerlerime güçlü bir nefes bahşetmiş gibi rahatlatmıştı.

"Güzelim ofisten çıkıyorum şimdi.

Eve uğrayıp üzerimi değiştireceğim.

Sonra havalimanına geçeceğim."

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda merak etme."

Gülücük koyduğuna göre konuşmaları güzel geçmişti. "Neden çağırmış?" diye sorduğumda "Meraklı mıyız biraz?" diye sordu. Neyse ki

işkence yapmadan eve gelmemesinin nedenlerinden ve dünkü boş olayından konuştuklarını içeren bir mesaj attı. Benden de konuşmuş muydu acaba?

Apartmandaki seslerin yükselmesiyle kalan basamakları tamamladım. Evin kapısını açmak için anahtarı çıkardım. Fakat kilide takamadı, kapı açıldı. Ablam telaşlı bir yüz ifadesiyle, "Doğa," dedi ve beni kollarına arasına aldı. "Sizi çok merak ettim," derken korkusunu iliklerime kadar hissettirecek kadar sıkıyordu.

"İyi misin?"

Ablamın kollarından çıkıp evin içine girdim. "Ben iyiyim. Herkesi merak etme. Teyzemin yatağını hazırladın mı?"

"Nereye hazırlayacağımı bilemedim. Zaten bu kadar kişi bu ev nasıl kaldıracak onu da bilmiyorum. Atilla da yoldaymış."

"Salona yapsaydın. Ailecek götlü başlı yatarlardı."

"Annem buna izin verir mi sence?"

O sırada aralık olan kapıdan annem görüşüme girdi. Koşar adım merdivenleri tırmanıyordu. Benimle olan tartışması için zaman kazanmak adına acele ettiğini düşündüm. "Ben elimi yüzümü yıkayayım," diyerek koridora doğru koşturdum. Fakat banyoya girmek yerine odama girip kapımı kilitledim. Dışarıdaki sesleri dinlemek için kulağımı kapıya dayadığımda annemin yatağı hazırlamadığı için ablama bağırdığını duydum. Umarım bu gerginliği bana olanıkini unuttururdu.

Üzerimi değiştirmedğim için yatağına oturmak istemedim. Ayaktayken Doğukan'a durum bilgilendirmesi yaptım.

"Ev resmen ana baba günü şu an. Babamla eniştem de apar topar gelmişler. Ablam eve erken geleceğiz diye işten izin almış. Atilla Abi de yoldaymış. Atakan'ın abisi oluyor bu arada. Kuzenim yani. Ablamın söylediğine göre hepsi burada kalacakmış. Mülteci kampı gibi şu an ev."

Doğukan cevap vermedi. Yolda olduğunu düşünerek telefonu şarj taktım ve üzerimi değiştirdim. İçerideki seslerin yükseldiğini duydukça

güvenli alanımdan çıkmak istemiyordum. Fakat korkunun da ölüme çare olmadığına farkındaydım. Elbet çıkmam gerekecekti, yine de ne kadar geç olsa iyiydi. Yatağıma oturdum. Bir süre kapının arkasındaki koşuşturmayı dinledim. Ne söylediklerini tam olarak anlamıyordum ama ablamın şitemini, annemin öldürücü darbelerini, babamın aradaki uzlaşmacı tavırlarını net bir şekilde hissediyordum. Hâlâ yokluğumu nasıl fark etmediler diye düşünürken telefonuma mesaj geldiğini gördüm.

"Nasıl kalacaksınız o kadar kişi? Kim nerede yatacak?"

"Hiç bilmiyorum. Ya ablam ya da ben odamızdan feragat edeceğiz artık."

"Ablamla kalacaksınız o zaman doğru mu anladım?"

"Evet öyle gibi görünüyor."

"Senin odanda kalın o zaman."

"Uygunsuz şeyler bulmanı istemem."

Doğukan'ın iması ve benim gördüklerim birleşince suratım iğrenir gibi buruştu. Ablamın benim kadar temiz ve düzenli olmadığı düşünülürse o yatakta kim bilir ne canlar yanmıştı. "Benim odamda kalmamıza annem hayatta izin vermez. Benim odamın evdeki en temiz yer olduğunu biliyor." Doğukan mesajımı okur okumaz odamda kimin kalacağını sorgulamaya başladı.

"Babamla kendine salonda yer"

yapıp misafirleri odalara dağıtmak ister kesin."

"Yani ya teyzemle eniştem ya da Atakan ve Atilla Abi kalır."

Sadece, "Anladım," yazdı. Bu söylediğim şeye kafasını taktığını gösteriyordu. "Küçük dilinin altında bir şey var sanki," yazdığında, "O ne demek?" diye sordu. Sanırım sorum onu biraz da güldürmüştü.

"Söylemek istediğin bir şeyi oraya saklamış gibisin."

"Bir şey sakladığım yok."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Pekâlâ. Ne yapacaksın şimdi?"

"Üzerimi değiştirip yanıma apart için birkaç
yedek kıyafet alacağım.
Sonra da işe geçerim."

Hiç dinlenememişti. Yetmiş iki saat rekoru olsa bile yaşadıklarının
kolay şeyler değildi. Tüm gece nasıl geçecekti?

"Hâlâ apartta kalmaya devam mı edeceksin?"

"Kalmayayım mı?"

"Doğruyu söyle. Verdiğin paranın
hakkını almaya çalışıyorsun değil mi?"

"Oradan bakınca cimri gibi durduğumu bilmiyordum."

"Şaka yaptım. Elinin bolluğunu biliyorum
Uçak biletimi bile aldın."

"Çünkü bana gelmiştin. Haberim olsaydı
geliş biletini de alırdım."

"Yok artık. Kendi biletimi alabilecek gücтейim şükür."

"Alamazsın demedim güzelim. Sakin ol."

"Sakinim ben. Annen kızmasın asıl
Daha yeni bu konuyu konuştunuz."

"Kızı gelecekmiş bu akşam. Yokluğum çok fazla koymaz.
En azından birkaç günlük."

"Aaa... Aygöl mü geliyor? Onun okulu yok mu ya?"

"Okulu var mı stajı bitti mi hiç bilmiyorum. Geldiğini de
annemden öğrendim zaten. Biraz da onun için çağırmış beni.
Kardeşin bir arkadaşıyla gelecek havalimanında karşıla diye."

"Arkadaşıyla derken?"

"Adı Tuana'ydı sanırım. En yakın arkadaşlarından biri."

"İsmi de güzelmiş. Kendi de güzel mi bari?"

"Doğa daha güzel ve benim gözüm
ondan başkasına ilişmiyor bile."

Bunu biliyordum. Yine de bu durum kıskanmama engel değildi. S-

nuçta onun gözü ilişmiyorsa bile başkalarının gözleri onda kalabilirdi. Ne kadar kalacaklarını sorduğumda annesinin de bilmediğini söyledi.

*"Sadece kızlarla tatil zamanlarında ilgilen,
baş boş bırakına diye tembihledi o kadar."*

"Nasıl bir ilgi bu?"

"Dışarı çıkacaklarsa sen gezdir.

Eğleneceklerse sen başında dur gibi."

*"Hım ... Aygöl küçük biri değil ki bence
başının çaresine bakabilir."*

"Bence de.

*Fakat bir noktada abilik damarımı kabartmalarını
biliyorlar. Bakalım hele bir gelsinler de ne
yapacakları ne kadar kalacakları belli olur."*

"Doğa!" Babamın sesiyle başımı sanki kilitli olan kapıdan girebilecekmiş gibi o yöne çevirdim. Seslenen annem olsaydı kilit milit bile onu durdurmazdı ama babam naif adamdı. Özel alanlarımıza saygı duyardı.

"Anladım. Babam sesleniyor. Gitmem gerek."

"Samam güzelim.

Gilmeden bana bir goto ayar mısın peki?"

"Sen istersin de aymam mı?"

Fotoğrafı çektiğim sırada annemin de bana seslendiğini duydum. Acele etmezsem az önceki söylediğimi yaşayarak göreceğimizi bildiğimden oyalanmadan fotoğrafı gönderdim. İletildiği gibi, "Göz bebeklerinin gerisinde gördüğüm şey hüznü mü?" yazdı. Belli ki dikkatini çeken ilk şey gözlerim oluyordu. İyi olup olmadığını sorguladı. Annemden dolayı gergin olduğumu söylemek istemediğim için yüreğimde kabarmak üzere olan duyguyu dillendirdim.

"İyi misin?"

"İyiyim. Sadece birazcık kıskanmış olabilirim."

"Kıskanabilirsin ama bunu aramızda

soruna dönüştürme olur mu?"

"Deneme."

"Deneme yap güzelim. Çünkü kafanda kurma potansiyelini biliyordum. Kardeşimin arkadaşı ufacık kız. Düşündüğün gibi hiçbir şey olmayacak."

"Bende kardeşinle yaşıtım ama."

"Ama sen benden torpillisin."

"Neyse babam bir kere daha seslenmeden gitsem iyi olacak."

"Habersiz bırakma beni."

Sana anında yazamıyorsam bil ki elimi kolumu bağlayan bir durum var. Ve yine bil ki iki elim kanda da olsa sana o cevabı vermeden uyumam."

Kapı kolunun zorlandığını duyduğum anda irkildim. Gördüğüm s lüetin konuşmasa bile anneme ait olduğunu biliyordum. Doğukarı'a bu ca gittiğimin haberini verdikten sonra telefonu görülmeyecek bir şekilde bıraktım. Kapının kilidini açtığım gibi annem odaya daldı.

"Neredesin sen?"

Odaya hızlı bir göz attı. Gören pencereden adam aldığını düşündü gününü sanırdı. "Üzerimi değiştirdim," dediğimde annemin gözleri benice radi. "Kaç saat sürdü?" Ardından yatağımın bozukluğuna sığınarak, "Çd yorgundum. Dinlenmek için uzanırken içim geçmiş," dedim. Annem to da tahmin ettiğim gibi yatağıma baktı. "Kapı neden kilitliydi?" diye sonk ğunda evde yabancı erkekler olduğu için soyunurken kilitlediğimi söy dim. Verdiğim tüm cevaplar mantığa uygun olduğu için sorgulamadı.

"İyi. Odanı toparla. Teyzenler burada kalacak."

Tam da tahmin ettiğim gibiydi. 'Neden?' diye soracağım sırada 'Ü tahıkta beni utandıracak bir şey bırakma," diye uyarması aslında tüm on bı veriyordu. O da biliyordu benim odamın onu daha az utandıracak Ablamın sinirini belli ki benden çıkarıyordu.

"Sonra da içeri gel. Sofrayı hazırlayacağız."

DOĞUKAN

Yorgunluk öyle bir hâl almıştı ki mesai başladığından beri tek yap-
tığım şey bulduğum her anı gözlerimi kapatarak değerlendirmektir. Do-
ğ'a da meşgul olmalıydı. Beni ayakta tutmak için canla başla çalışan tek kişi
Musti'ydı. Onun da tek derdi devriye atarken yalnız kalmamaktı. Bunun
için ısmarladığı çayın haddi var hesabı yoktu. "Oğlum devriyenin ardın-
da nöbet tutuyorum gibi olacak. Yapma. Etme. İki saatlik bir şey. Beni ne
yapacaksın?" Musti hiç oralı olmazken, "Ben mi dedim Sami'nin yerine
nöbet tut diye. Üstelik geçen gün bizi ekmişken," dedi. Beni hıtnelemeye
çalışıyordu. Çocuğu hasta olduğu için yana yakıla yerine birini arıyordu.
Kimse gönüllü olmadığı için dayanamayıp ben nöbetini devralmıştım. Fa-
kat kızların geleceği vakitle çakıştığı için bir sonraki arkadaşla değiş tokuş
yaptırmıştım. Zor durumda kalan arkadaşuma yardım ettiğim için mi suç-
luydum yani? Bunun geçen günkü okeye gelmemesiyle ne alakası vardı.

"O zaman devriye muhabbeti yoktu."

"Şimdi var. Onu kırmıyorsan, beni de kırmayacaksın."

"Çocuğu hasta. Çocuğu!"

"Ben de hastayım," dediğinde ona hak veren bir mırıltı çıkardım.
"Hastasın. Kafadan." Musti memnun bir ifadeyle, "Teveccühünüz," dedi.
"İç hadi çayını soğutma." O sırada telefonuma gelen mesajla dikkatimi
kalp emoji'si atmış Doğ'a'ya çevirdim. Kalbim mi demişti o?

"<3'm"

"Bu nasıl bir üşengeçliktir ya."

"Şekil şukul yapayım dedim yine yaranamadın"

"Yanarlı dönerli kalp gönderseydin barı."

"Var mı ki?"

Ama daha önemli sorun; varsa
sen bunu nereden biliyorsun?"

"Var mı bilmiyorum. Emojilerle senin kadar
aram yok farkındaysan
Benimki sadece istek. Ne yapıyorsun?
Evdeki durumlar nasıl?"

"Of yorucu, gürültülü. Her kafadan bir ses çıkıyor.
Salonun camlarını ne kadar açarsam açayım
havasızlıktan bayılacak gibi oluyorum.
Şu senin polis arkadaşlarını bu sefer de
bizimkiler için gönderemez misin?"

"Ne kadar da ailesini seven bir evlat."

"Çok seviyorum.
O kadar seviyorum ki bugün birini severken
öldürürüm diye çok korkuyorum.
Tamam onlar evde kalsın. Polisler beni alsın götürsün.
Şöyle nezarethanede bir gece kafamı dinleyeyim."

"Kaçamadığın sonlardan zevk almayı öğreniriz
zaman daha kolay geçi
Oraları görmediğin ne kadar bdi
Rabbim de göstermesin inşallah"

"Bu söz başka türlü değil miydi ya?"

"Boş ver ham hâlini sen. Bu da aynı dersi veriyiz"

"Samam. Sen ne yapıyorsun?"

"İşteyim. Çay sigara yapıyoruz Musti k"

"Afiyet olsun. Selam söyle.

"Kardeşlerinden haber var mı? Kaçta geleceklermiş?"

Sanki kardeşlerin kelimesine ayrı bir vurgu yapmıştı. Ya da kıskandığını bildiğim için bana öyle gelmişti. Gülümseyerek önce selamını aldım. Ardından, "Az önce konuştum. Havalimanına gidiyorlardı. İki üç saate burada olurlar," yazdım. Ne kadar kalacaklarını söyleyip söylemediğini sorgulaması gülümsememi bir kat daha arttırdı. Kıskanılmak böyle mi hissettiriyordu?

"Bir hafta on gün falan dedi ama o da kararsız gibi.

Vizelerinden sonra ara tatil yapmaya karar vermiş küçük hanım.

Bu arada Musti'nin de selamı var."

"Aleyküm selam. Musti'nin sevgilisi var mı?"

Kaşların hafifçe çatıldı. Konumuzla ne alakası olduğunu düşündüm. "Yok. Neden sordun?" Sorumun cevabı, "Merak ettim," olmamalıydı ama yazmıştı.

"Apartı ayarlayamasaydık o gece onlara mı gidecektik?"

Arkadaşlarıma da gitmezsin gibi söylemiştin ya..."

"Evet. Kardeşiyle beraber kalıyorlar.

En kötü ihtimalle onlara gideriz diye düşünmüştüm."

"Aa kardeşi mi var? Nüfus kâğıdının rengi ne?"

Bu tarz bir soruyu daha önce de sorduğunu anımsıyordum. "Nüfus kâğıdının rengi mi kaldı güzelim artık?" diye sorduğumda, "Eskiden olsaydı mesela rengi ne olurdu?" dedi. Cevabı almadan durmayacaktı. Musti'ye bakarak, "Kadınların nüfus kâğıdı ne renkti?" diye sordum. İlk önce sorumun garipliğiyle yüzünü buruşturdu. Ardından sorumda ciddi olduğunu fark etmiş olacak ki kısa bir an düşündü. "Pembe?" dediğinde damagını yaklattım. "Tam pembe gibi değildi sanki. Yavru ağzı mıydı acaba?" Bu sorum daha da suratını buruşturmuştu.

"Sen yavru ağzını nereden biliyorsun anasını satayım."

"Konumuz bu mu?" dediğimde, "Bence tam olarak bu," dedi. "Erkekler ana renkleri bilir, kadınlar anasının dansını öğrenir. Yavru ağzını öğrenecek ne yaşadın acaba?" İnasına gözlerimi kısarak karşılık verdikten

sonra biraz da kendim düşündüm. Ardından mesaj yazmaya devam ettim.

"Pembe miydi o renk. Krem miydi?"

"Kadınlarıntı ne ise ondan."

"Ayağımızı sürdük sanırım."

"Anlamadım!"

"Maşallah diyorum. Elini sallasan bir kıza çarpıyorsun."

"Senin ablandan dolayı elini sallamana bile gerek

kalmadığı zamanlar olmuş. Hatırlatırım

Ayrıca abarttığın gibi bir durum da yok

Ya kardeşim, ya kardeşim dediğim adamın kardeşi."

"Ya kardeşinin arkadaşı. Ya arkadaşının kardeşi..."

Sıkıntılı bir iç çekerken sigara tablamı açtım. En son sigarayı Musti'ye verdiğimi hatırlayınca gerisin geri kapattım. Hâlâ sigarasını içmeye devam eden adamın dudaklarından sigarayı aldıktan sonra birkaç derin nefes aldım. "Artık benimle evlenmek zorundasın," dediğinde ne saçmalıyor musun der gibi baktım. "Öpüştük sayılır," derken parmaklarımin arasında sigaraya baktı. "Siktir git lan." Musti ciddiyetini korumaya çalışırken, "Benim dudaklarımdan sonra seninkiler değdi. Öpüştük işte," dedi. Sigarası dudaklarımin arasına sıkıştırdım ve tek gözümü kısıarak Musti'ye baktım.

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?"

Gülmeyecektim ama esprisi boşa gitmesin diye kinayeli bir ses çıkardım. Tam bir kahkaha sayılmazdı ama ona yakındı. "Öncelikle senden sonra benim dudaklarımda değmişse, ben seni öpmüşüm demektir. İkinci olarak, sadece sigara içmemden tahrik oluyorsan vay senin hâline kardeşim." Musti abartılı, dehşet dolu bir iç çekti. "Aman Allah'ım. Kaşla göz arasında ırzıma geçilmiş."

"Musti."

"Ver lan sigaramı. Yoksa herkese bu durumdan bahsederim."

Yapardı. Yeri geldiğinde o kadar şeref yoksunu olabiliyordu. "Al lanet olsun al," diyerek sigarayı uzattım. Musti dudaklarına götürüp kalır nefesleri çekti. "Şimdi öpüştük işte," dediğinde midem bulanıyormuş gibi suratımı buruşturdum. Amacına ulaşmış gibi verdiğim tepkiye katıldı.

tıla güldü. Onu ve iğrençliğini yalnız bırakırken telefonuma gelen mesaja baktım.

"Hiç Mustilerde kaldın mı?"

"Kimsede kalmadığımı söylediğimi hatırlıyorum."

"Doğru. O zaman sorumu değiştiriyorum.

Hiç Mustilere gittin mi?"

"Gittim."

"Yani kardeşiyle yüz yüze konuşmuşluğunuz var "

"Neden bu konuşma tartışmaya doğru gidiyor
anlamadım ama evet var.

Saygı çerçevesinde, sınırın aşılmasına dikkat edilerek."

"Sen mi hassas davrandın o mu?"

Tartışmaya gittiği yok. Konuşuyoruz."

"Evde canımı sıkacak bir şey mi oldu?"

Sanki çatacak bir yer arıyorsun."

Hayır gel bana çat, bende sakinleş ama

konu saçma yerlere kaymaya başlıyormuş gibi hissediyorum."

"Bunaldım evet ama çatmıyorum, sadece sataşıyorum. "

"Sizinkiler ne kadar kalacaklarını söylediler mi?"

"En geç hafta sonu dönerlermiş."

"Peki kimin odasında kalmaya karar
verdiniz bu süre zarfında?"

"Tabii ki ablamın."

"Senin odanda kim kalacak?"

"Teyzemle eniştem"

"Anladım."

"Tuana'yla hiç yüz yüze görüştün mü?"

"Kardeşime gittiğim zaman birkaç kez rastlaştık."

"Peki onun sevgilisi var mı? "

"Nereden bilebilirim güzelim?"

Sormamı ister misin?

"Tabii ki hayır.

Eğer yoksa Musti ile baş göz edelim diye sormuştum."

"Musti sarışınlardan hoşlanmaz

Sarışının adı esmerin tadı diye gezip duruyor."

"Hum anladım. Tuana sarışın yani.

Doğal mı boya mı acaba?"

"Bu sefer de sevgililikten kız arkadaşlığa geçiş yaptık sanırım

Boya desem numarasını soracak bir havan var."

"Biliyor musun ki? "

"Doğa,"

"Samam samam şurada iki istişare yapamıyoruz ya."

"Bize ne Melis'ten Tuana'dan."

"Hımm... Musti'nin kardeşinin adı Melis yani. Kaç yaşında?"

"Bakmayacağım bir yaşla."

"Bakacağın yaşlar var yani?"

"Ne oldu lan?" Musti'nin sorusuyla başımı telefondan kaldırdım. "Yenge çok darlıyor sanırım," dediğinde bunu nereden anladığını düşündüm. "Suratın sirke satıyor. Ben de sirkeden hiç hoşlanmam."

"O zaman kalk git başka tarafa."

"Sen git."

"Hoşlanmayan sensin."

"Surat asan sensin."

Telefonda ayrı burada ayrı... Göğsüm o kadar daralmıştı ki sıkıntıyla nefes aldım. Fakat inliyormuşum gibi duyuldu. Musti durumun ciddiyetini anlamış olacak ki, "Devriyeye bu şekilde çıkma. Kurt indi sahaya derler." Kahretsin bir de devriye işi vardı değil mi? Söz vermiş miydim? Hatırlamıyordum.

"Gidip birkaç paket sigara alsam iyi olacak. Bu kükreneyi anca keser."

Musti yanımdan ayrılırken tekrar Doğa'nın mesajına odaklandım

Geçmiş benim için bile geçmişken, o neden şu anmış gibi yaşıyordu? Şu ana odaklanacaksa güvenini sarsacak ne yapmıştı ki?

"Ne olsun istiyorsun güzelim?"

"Konuşmuyoruz sadece"

"Biz buna sorguya çekmek deriz. Konuşmak karşılıklı olur.

Sen sadece soru soruyorsun."

"Şıkıldın mı?"

"Hayır tabii ki. Ama yakıştırmaya

çalıştığım şeyler hoşuma gitmedi.

Sevgimi sorgulamaya başladın içten içe.

Bilmenin farkında mısın?"

"Öyle bir şey yapmıyorum"

"Yapıyorsun ve bu hiç hoş değil.

Şimdi izninle devriye atacağız.

Uyumamış olursan dönüşte ararım."

"Rahat konuşabilir miyim bilmiyorum "

"Doğru. Ablanla kalacaksın.

Sadece Sesini duymayı özledim."

"Ben seninle ilgili her şeyi çok özledim"

"Gittim ben."

"Gitmesen keşke"

"Gitmeyeceğim günlerde gelecek. Sabır güzelim."

"İnşallah"

"Bende içeri gideyim bari. Yokluğum çay

bardaklarının boşalmasıyla fark edilmiştir"

"Yorma kendini. Teyzen hariç herkesin eli ayağı tutuyor.

Kalkıp çaylarını kendileri alabilir."

"Sen öyle mi yapıyorsun? "

"Evet. Her işimi kendim yaparım.

Annem bu şekilde yetiştirdi çünkü beni.

*Heride evleneceğim kadın rahat et,
diye çocukluktan beri işledi beni*

"Canım annen."

*"Bu sefer gerçekten gittin
Özle beni, çünkü ben seni daha şimdiden özledim*

DOĞA

Sesimi özlediğini söylemişti. Bir anlık deli cesaretiyle sevdiğim şarkılardan birini söyleyip atmıştım. İletilir iletilmezse utançtan yerin dibine girmek istemiştım. Odaya kaçıp ara ara nasıl söylediğimi dinliyor, her seferinde farklı bir yerine takılıyordum. Fazla mı titizleniyordum bilmüyordum. Sonuçta şarkıcı değildim. İçimden geldiği için sevdiğine şakayan bir küçük serçeydim. Altını çiziyordum. Minik serçe değildim ki dinleyenlerin kulaklarının pasını sileyim ...

"Sen bana şarkı mı söyledin? Hem de cıvımadan."

Gelen mesajla saati kontrol ettim. Devriyesi bitmiş olmalıydı. Yorgunluğunun üzerine bir de benim kafa şişirici sesim nasıl iyi gelmişti kim bilir? Beğenip beğenmediğini yazıp heyecanla cevabını bekledim. Çevrimiçi olmasına, mesajımı anında görmesine rağmen cevap vermedi. Birkaç dakikalık şarkıya katlanabilmek için durdura durdura mı dinliyordu?

"Çok severim şarkıyı ve senin sesinle daha çok sevdim."

Çocuksu yanım bu mesaja kanmaya hazırdı. "Yau gerçekten mi?" diye sorduşumda "Yau diye tepki vermene bayılıyorum," dedi ve ardından "Sen bana hep böyle sesler at. Kulaklarım şenlensin." mesajını yolladı. Ona inanmak isteyen tarafım çoktan şımartmaya başlamıştı. Telefona bakarak gülümserken uzun uzun "Olmaaaaz," yazdım.

"O zaman kıymeti kalmaz."

"İstersen her kelimen melodik olsun. Hiçbirine paha biçmem ben."

"teşekkür ederim."

"Ben hayatımda olduğun için teşekkür ederim."

O an kardeşlerinin nerede olduğunu merak ettim. Saati tekrar kontrol ettim. Gelmiş olmaları gerekiyordu. Doğukan'a sorduğumda "Henüz değil ama on dakikaya inmiş olurlar." cevabını aldım. Yani on dakika daha tamamen bana aitti. En azından bir süreliğine.

"Ne yapacaksınız peki?"

"Ben bir şey yapmayacağım.

İşteyim güzelim unutuyorsun sanırım."

"Yok annen bir sürü şey söylemiş ya ilgilen falan diye."

"Bavullarını taşıyacak değilim. Temas yasak biliyorsun.

Taksiye kadar eşlik ederim o kadar."

"Geçtin sınavdan hadi iyisi."

Eğer sarılırsam eşyalarını alırım deseydin pıçaklardın."

Sonuçta bana yapamam demiştin."

"Hâlâ doğru söylüyor muyum diye beni mi deniyorsun?"

Aferin Doğa. Böyle devam güzelim."

"Denemek demeyelim de fırsatı"

bulmuşken teyit ettik diyelim."

"Aynı şey."

"Kulağa böyle daha masum geliyor ama."

"Yani sen de bir sorun olduğunun farkındasın."

"Yaar hemen gerilme. Kışkırtıyorum sadece..."

"Bir an bana yapamam dediklerini yaparsan diye şey ettim."

"Şey etme güzelim. Sadece senin için yasakları çiğnerim."

"Ben sana bir şey soracağım bir de müsaitse."

"Sana hep müsaidim sor."

"Sosyal medya hesabın var mı? Ben bulamadım."

Doğukan bir anda çevrim dışı oldu. Sorumdan dolayı kızmış olabilir miydi? Söylediklerinin üzerine bu soruyu sormamam gerekiyordu.

rim ama merak oku yaydan çıkmıştı bir kere. Gerçi saplanacak bir yer bulamamıştı. Bir süre telefonun başında bekledim. İlk önce kızların geldiğini düşünmüştüm ama bu süre sanki biraz abartı olmuştu.

"İyi ki müsaittin"

"Güzelim kızlar gelmiş."

"Amirden izin aldım taksiye bırakmak için."

"Doğa kalk kızım yatakları hazırlayalım."

Doğukan'ın mesajı okuduğum sırada annem araya girince telefonun ekranını kararttım. Saati kontrol ederken, "Daha erken değil mi?" diye sordum. Annem çoktan ayaklanmış, gözleriyle bana da kalkmam konusunda emirler yağdırmıyordu. "Babanlar yol yorgunu, teyzenin durumu belli, biz zaten hiç uyumadık. Yatalım en iyisi. Sabah ola hayrola." Siz bilirsiniz diyerek ayaklandım. Annem önde ben arkada ilerlerken, "Temiz çarşaflarınız nerede?" diye sordu. O an geçen gün verdiklerimin dışında hiç temiz nevresimimizin kalmadığını hatırladım.

"Yok."

"Nasıl yok?" diye döndü. "İki tane mi temiz nevresiminiz vardı?" Bunu bulduğuna şükretmelisin diyemediğim için, "Yıkayıp ütölemeye fırsatım olması," dedim. Annem yüzüne küfretnişim gibi bakmaya başladı. "İki kızımı da yetiştiremedim," diye söylenerek yürümeye devam ettim. Çalışma odasına girdiğinde ellerini beline koyarak kara kara düşündü. Her hâliyle sinirli görünen annemin gazabını üzerime çekmemek için sessizce kapının eşiğinde bekledim.

"Neyse Atakan'ın çarşafları temizdi. Atilla'yla beraber yatacaklar artık."

Annem onlara verdiğim nevresimini kucakladı. "Bunları da teyzenlere koyacağız mecburen. Bir gece yattık üzerinde, bir şey olmaz." Üzerime doğru gelince yohundan çekilmek için geriledim. Benimle göz teması bile kurmadan yatak odama girdi.

"Seninkilerde de biz yatarız."

Kucağındakileri sitemle benim kucığıma geçirdi. Bana ters bir bakış attıktan sonra nevresimleri düzgünce değiştirdi. Çarşaf kenarlarından o kadar sıkıştırmıştı ki gerginlikten üzerine bilye atılsa zıplardı. Annemin

gözü baş ucumda duran kurşun asker ve balerine kaydı. Kaşları hafif çatılırken, "Nereden buldun bu eski şeyleri?" diye sordu. Tam Kurşun Ak kere dokunmak üzereydi ki öne atılıp ikisini de elime aldım. Neden bizi yorum ama benden başka kimsenin dokunmasını istemiyordum.

"Antika pazarından aldım."

Annem bana garip bir bakış atarken, "Paranı daha hayırlı bir şey harcamazsın zaten," dedi. Ardından yatağı hazırlamaya devam etmek için bana arkasını döndü. Ellerimdeki kurşun asker ve balerine bakakaldım. Gözlerim dolmuştu. Sanki Doğukan'ın şahsına hakaret etmiş gibi canım acımişti. Hayatımda olan en hayırlı şey ona sahip olmamandı. Ondan gelen her şey de kabulümdü. Eski de olsa, kırık da olsa, yıkık da olsa...

Yatakları hazırladıktan sonra beni azat eden annemle ablamın odasına daldım. Kurşun asker ve balerini de yanımda getirmiştım. Yatağına oturmuş işlerini halletmeye çalışan ablam kapıyı açmamla bana baktı. Bana tamamen refleks, kimin geldiğini görmeye çalıştığı bir hareketti. Fakat, kısa temasla elimdekileri görmüş olacak ki tekrar bana döndü. Bu sefer beni incelemek için bakıyordu.

"Hâlâ mı oyuncaklarınla yatıyorsun?"

Çocukken yatağımda herhangi bir oyuncakım olmadan uyumadığımı hatırlatmasa olmazdı. "Hayır. Sadece... Odamda kalsın istemedim. Ablam onların Doğukan'dan geldiğini bilmiyordu ama bu tavrımla anladım mış oldu. "İyi misin sen?" Ablamın yanına otururken başımı hayır anlamında salladım.

"Annem değil mi?"

Burnumun direği sızlıyordu sanki. Gözlerim buğulanırken derin bir iç çektim. Ablam işini bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Yann giderler," dediği de başımı iki yana salladım. "Hayatımızdan gitmedikleri sürece değişen bir şey olmayacak."

"Böyle söyleme."

"İki gün abla. İki gündür, iki yıllık eziyet yaptın. Sen yoktun ama en"

pıslığına, yemek yapmamamıza, temiz çarşaf olmamasına aklına gelebilecek her şeyden dolayı azarladı.”

Ablam çenesini omzuma yaslariken bir yandan da kolumu okşadı. “Sadece bunlardan dolayı kötü hissettiğine emin misin?” Ablam annem her zaman böyleydi demeye çalışmıştı. Sorusuyla bakışlarımı elimdekilere kaydırardım. Sanırım bu kadar etkilenme nedenim Doğukan’dı. Bir anda onun mesajına görüldü atıp cevap vermediğimi hatırladım. Hızla telefonumu cebimden çıkarırken ablam da bana sarılmayı bıraktı.

“Çok özür dilerim abla. Bir mesaja cevap vermem lazım.”

“Rahatına bak. Benim de şu projeyi halletmem gerekiyor.”

Ablam bilgisayarına dönerken bende Doğukan’ın yeni gelen mesajına tıkladım.

“Doğa’m?”

“Efendim ”

“Girmişsin ama cevap vermemişsin güzelim. Hayırdır?”

“Annemler seslendi ondan yazamadım.”

“Anladım. Bir sorun yok değil mi?”

“Yok”

“Küçük dilinin arkasına doğru bir yerde bir şey görüyorum ama.”

“Sen iyice bana benzemeye başladın.”

“Eşler birbirine benzermiş ya da zaman onları birbirlerine benzetirmiş. Ve demek ki bir şeyler var.”

“Eş mi? Gerçekten yok.”

“Müstakbel eşim.”

“Peki öyle olsun bakalım.”

“Kalp”

“Hem de mavi”

“Daha da önemlisi... Sen emoji mi attın?”

Hem de arayarak.”

"Olmamış mı? Maviyi severim."

"Olmaz olur mu hiç Çok güzel olmuyorsun."

"Bu kadar sevineceğini bilseydim daha önce atardım."

"Olsun böylesi daha anlamlı olsa."

Hemen atsaydın fesat tarafımı konuşturabilirdim."

"Nasıl?"

"Hazırda mı bekliyordu kime attın gibi."

"Biri bana kıskanç diyordu sözde."

"Yoo ben de kıskancımdır. Hiç hoşlanmam"

sevdiğimi paylaşmakta"

Özellikle bana özel yaptığın"

şeylerin bana özel kalmasını istemem."

Kalmadığımı düşününce birazcık dozu arttırıyorum sanırım."

"O attığın taş mıydı?"

"İskaladı güzelim."

"Bence tekrar deneme."

Biraz şansımı zorlamak gibi olacaktı ama soruma cevap vermediği hatırlatmıştım. "Hangi soru?" diye sorduğunda cevap vermedim. Belki mesajlarda sorumu aramıştı ve buldu. "Ha. Sosyal medya kullanmıyorsunuz çünkü," yazdığı anda gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Bu devirde? Hiç mi kullanmıyordun?"

"Kullanıyordum. Tabii ona kullanmak denirse."

Sadece hesabım vardı.

Abimin vefatından sonra gelen taziye

mesajlarından dolayı kapattım. Sonra da hayatımda

çok fazla yer kaplamadığını fark ettiğim için açma gereği duymadım."

"İnanmıyorum."

"Ne yapacağız senin bu güvensizliğinle güzelim?"

"Sevdim."

"Sevgi ile düzelecekse güvensizliğini de severim."

"Sen sev o kendiliğinden iyileşir"

"Bu güvensizliğin temeli ne peki? Ben miyim, bir başkası mı?"

"Senden öncede kolay kolay insanlara güvenmezdim.

Yani bir dönem güvendiğim oldu.

Sürekli kazık yiyince hayat bana güvenmemeyi öğretti."

"Yani geçmişin bedelini bana ödetiyorsun."

"Yansıtıyorum diyelim. Ki...

Senin de benden kalır yanı yok beyefendi."

"Var demedim zaten.

Ama ben senin iyiliğin için hareket etmeye çalışıyordum.

Sen bizzat beni suçlamaya çalışıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece güvenmeye çalışıyorum."

"Güvenini sarsacak bir şey yaptım mı peki?"

"Yapmadın ama insan bir anda değişemiyor."

"Bir de anlattıkların aklıma gelince

ister istemez güvensizliğim tetikleniyor."

"Tamam güzelim. Ağırdan alırsız bizde.

Elbet güveneceğin bir an gelecektir."

"Aslında sana güveniyorum ama

çevrendekiler kıskançlığımı tetikliyor."

"Musti mi? Çevrem de en çok onu gördün çünkü."

"Hee Musti."

"Sen o zaman aktif sosyal medya kullanıcılarındansın."

"Birazcık. Twitterı gündem için takip ediyorum.

Instagramı da arkadaşlarım neler yapıyor diye."

"Sanırım bir ara hepsini aktifleştirmem gerekecek."

"Yoo böyle iyi bence"

"Neden? Görmemem gereken bir şeyler mi var?"

"Hayır tabii ki... Seni görmemeleri gereken şeyler olabilir"

"İzninle nöbete gidiyorum. Kızlar gelecek diye saatimi kaydırmıştım. Daha fazla amirin gözüne batmayayım."

Geçen gün nöbet tutmamış mıydı? Üstelik daha yeni demiyordun gelmişti? Havalimanındaki tek PÖH o değildi ki. Neden bu kadar yorgun çalışıyordun? Fesat tarafım düşüncelerimi kötü tarafa çekmeye çalışıyordun. Sakin ol kızım. Kendini doldurma. Doldurup daha fazla soru sorma. İhtiyaşının başında bu kadar insanı yorma. Sakin biraz...

"Dikkatli ol."

"Sen ne yapacaksın?"

"Sabah okul var. Uyurum o yüzden."

"Ablanla."

"Evet."

"Allah'ım sen konuyu biliyorsun."

"Ne oldu?"

"Yatağımı kıskanayım, yastığımı yoksa yanında yatacak kadar şanslı olan ablanı mı."

"Deli."

"Sana deli sana hasret."

"İyi uykular güzel kuğum."

"Sana da iyi nöbetler."

Ablam geç saate kadar çalışacak gibi duruyordu. Kendi tarafına bakılırken kurşun asker ve balerini gözümün önüne koydum. Sanki Doğuk yine bir telefon uzağımdaymış ve beraber uyuyacaktı gibi gözlerimi kapattım. Rüyamda kavuşmayı diledim. Onu gerçekten çok özlemiştim.

DOĞUKAN

"Son 30!"

Kendini yanımdaki koltuğa un çuvalı gibi bırakan Musti yüzünden uyanmak zorunda kaldım. Yine! Son bir saattir her on dakikada bir geri sayım yapıyordu ve her seferinde beni bir şekilde uyandırmayı başarıyordu. Daha fazla sessiz kalmanın anlamı olmayınca derin bir iç çektim. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken, "Mesai çıkışında önemli bir işin var herhâlde. Bu kadar saydığına göre," dedim.

"Sen uyumuyor muydun ya?"

Küfür gelen bu cümleyle gözlerimi açıp Musti'ye baktım. Gerekli cevabı almış olacak ki, "Özür dilerim," dedi. "Kardeşimin otogara götüreceğim. Dakikalarla yarışıyorum. Uçak korkusu olan bir kardeşle yaşam çok zor."

"Hâlâ mı?" derken gülümsemiştim. Musti gözlerini devirirken telefonum çalmaya başladı. Telefonumu cebimden çıkarıp arayan kişiye baktım. Annemin neden aradığını az çok tahmin ediyordum.

"Efendim anne."

"Oğlum çıktın mı?"

"Son 30 dakika," dediğimde Musti, "25," diye düzeltti. Elimini tersiyle bir tane karına geçirdim. Acıyla inlerken, "24!" dedi. Sessiz birkaç küfür mırıldandıktan sonra annemin söylediklerinin son kelimelerini yakaladım. "Kahvaltıda konuşursunuz." Belli ki kızlarla ilgili bir durumdan bahsetmişti.

"Anne... Özür dilerim. Mustafa bir şey sordu. Söylediklerimi duymadım. Neyi kahvaltıda konuşuruz?"

"Kızlar akşam dışarı çıkmaktan bahsediyorlardı. Kahvaltıya gel ve konuşup kararlaştırın."

Bu bir şaka olmalıydı. Rekorumu zorlamamı, hatta geçmemi isteyenler gibi duruyordu. Görev olduğu zamanlar bu hiç sorun değildi. Fakat şahsi meselelerde dayanılmaz oluyordu.

"Tamam anne. Geldiğimde konuşuruz."

"Tamam oğlum. Bekliyoruz."

Telefonu kapatmışım gibi inledim. Uyumak istiyordum. Sadece uyumak. Gözlerimi kapattım. Sadece birkaç dakika uyumak istiyordum. "Zor" diyen arkadaşımın, "MUSTI!" diye kükredim. "Allah'ın aşkına yirmi dakika boyunca sus."

Dinlenme odasındaki birkaç gözün üzerimize çevrildiğini hissedince öfkeyle ayağa kalktım. Musti ellerini teslim olur gibi kaldırırken, "Sakinleş lan," dedi. Peşimden ayaklandığını fark edince ondan uzağa gitmek için yürümeye başladım. Dinlenme odasından soyunma odasına geçerken kalan dakikalarımı üzerimi değiştirerek harcamaya karar verdim.

"Sen iyi misin?"

Musti dibimde belirirken cevap vermedim. Kamuflajının üzerini çıkarırken, "Konuşmak ister misin?" diye sordu. "Konuşulacak bir şey yok." Çıkardığım üstü askıya astım ve dolabıma yerleştirdim.

"Doğuştan gelen sinirine alışmışım ama bu sefer ki başka sanki."

"Uykum var sadece."

"Ciddi misin sen?"

Ciddiydim. Eğer bilinç altımda başka bir şey yoksa sadece uyumadığım için öfkeli hissediyordum. "Eve gidip uyu o zaman," dediğinde alaycı bir kahkaha ile pantolonumu çıkarmaya başladım.

"Ben bunu nasıl düşünemedim?"

Musti onunla dalga geçtiğimi anlasa da bozuntuya vermedi. Taziri sırada telefonuma gelen mesajla gözlerimi telefona çevirdim. 'Eksik benim' yazısını gördüğüm an öfkem bir toz bulutuymuş gibi dağıldı. Ma-

hunu fark etmiş olacak ki, "Cibilliyetine tükürdüğüm," dedi. Üstüne bir de gerçekten tükürdü. "Anca kaprisin bize. Git lan oynamıyorum ben." Musti kendi dolabına doğru ilerledi. Telefonu elime aldığım gibi banka oturdum ve mesajını cevapladım.

"Günaydın kalbim."

"Günaydın güzelim."

"Nasılsın? Nasıl geçti gecen?"

"Ben ölü gibi uyumuşum ya."

"Allah korusun."

"Her zamanki gibiydi. Birazdan çıkacağım."

"Dün gece gerçekten çok yorulmuşum ya."

"Hiç uyumadın normal."

"Yaşadıklarım da kolay değildi."

"Sen nasıl 72 saat dayanabiliyorsun ya."

"Sonlara doğru benim de ufaktan
şirazem kayıyor merak etme."

"Yine de çok bence. Ben 24 saatte berbat oldum.

Şimdi gidip güzelce uyursun,

"Sanırım uykuyu akşama bırakmak zorunda kalacağım.

Annemler kahvaltıya bekliyor."

"Hım... Öğlen neden uyumuyorsun o zaman?"

"Kızlar bir şey yapmak isterse diye açık kapı bırakıyorum.

Sonra uyuyacağım demiştin neden dışarı çıkıyorsun deme."

"Aaa. Gözünde nasıl da çirkefim öyle senin ben."

"Benim gözümünden kendini görebilsen öyle
bir kelime aklının ucuna bile gelmezdi.

Çirkef olarak görmüyorum.

Güvenini sarsmamayı çalışıyorum."

Oda kalabalıklaşmıştı. "Son iki!" Bana küs olsa da dakikaları söylemeye devam eden arkadaşşıma bir bakış attım. O da bana baktı ama benim

aksime ters bir hareketle önüne döndü. Tribinde sonuna kadar haklıydı. Resmen uykusuzluğun sinirini ondan çıkarmıştı. Uygun ve dinç bir günümde gönlünü alacaktım. Hazırlanmam bittikten sonra Doğa'nın mesajına cevap verdim.

"Yan Teşekkür ederim. O zaman size afiyet olsun."

"Gel beraber olsun."

"Keşke."

"Evdeki durumlar nasıl?"

"İçeriden sesler geliyor. Uyanmışlar sanırım."

"Anladım güzelim."

"Ben çıkıyorum. Haberleşiniz."

"Samam. Dikkatli ol lütfen."

"Sen de öyle."

DOĞUKAN

"Oğlum iyi misin?"

Kahvaltı masasına oturduğumdan beri ağzımı bıçak açmamıştım. Musti'yi kırdığım için bir türlü huzurlu hissetmiyordum. Bana ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Onun da söylediği gibi uykusuzluk sadece nedeni olamazdı. Acaba Doğa'nın inatla bana güvenmemesinin nedeni miydi bu hırçınlığın?

"İyiyim. Sadece yorgunum anne."

Aygül'ün bakışlarını üzerimde hissedince gözlerimi tabağımdan ona çevirdim. Ağzındaki salatalığı gözlerini benden ayırmadan çiğniyordu. Başımı 'Ne var?' gibi salladım. Cevap vermeyi bırak, tepki bile vermedi. Artık püre hâline gelmiş salatalık dilimine eziyet etmeye devam etti. Bir an o salatalığı benim yerime koyduğunu düşündüm.

"Kızları Anıtkabir'e götüremeyecek misin o zaman?"

"Bana kimse bir teklifte bulunmadı."

Gözlerimi Aygül'den ayırmadan arkama dayandım. Annem masada az önce konuşulduğunu söyledi. Duymamıştım. Açıkçası kendi aralarındaki muhabbetle de ilgilenmemiştim. Şahsıma bir soru sorulsaydı mutlaka cevap verirdim.

"Anne kızların sözcüsü müsün?"

Annemin açıklamalarını ağzına tıkmıştım. Aygül'ün tek kaşı havala-

nırken meydan okuyan bir tavırlar kollarını göğsünün üzerinde bağlar. Abimin vefatından sonra aramızda gözle görülür bir soğukluk vardı. Bizde bunu ısıtmak için çare aramamıştık. Bir süre sonra da bu gerginlik alışmıştı.

“Lütfen aranızda kalmaktan yoruldum artık.”

“O zaman kalma anne,” diyerek bakışlarımı anneme çevirdim. “Kızın sormadığı şeylerin sorumluluğunu alma.” Annem bana abartmamam gerektiğiyle ilgili uyarı dolu bir bakış attı. Abartan ben miydim yoksa geldiğimden beri benimle mubataba bile girmeyen kızı mıydı?

“Evet anne. Ben istersem sorarım.”

Bakışlarıyla bile meydan okuyan kardeşime *elinden geleni anlar, koyma* bakışı atarken, “Gördün mü anne? Benim götürmemi istemiyor,” dedim. Aygül’ün gözleri kısıldı. O anda ne düşündü bilmiyorum ama “Yoo...” diye cevap verdi. “İstiyorum.” Tek kaşım havaya kalkarken bu işin altından bir şey çıkacağına emin oldum.

“Bütün gününü bana ayırmanı istiyorum abiciğim.”

İşte bu... Yorgunluğumu bilmesine rağmen tüm günümü kilitleyerek kendince beni zora soktuğunu düşünüyordu. Reddedersen annem gözünde haklı çıkacaktı. Ona bu zevki tattırmamak için, “Ayrıyorum abiciğim,” dedim. “Hazırlanın siz. Ne isterseniz yaparız.” Aygül’ün yüzüne imalı bir tebessüm yerleşti.

“Ne istersek mi?”

“Mantık çerçevesinde ne isterseniz.”

“Tamam,” diyerek ayaklanan kardeşim Tuana’ya da kalkmasını söyledi. “İlk olarak Anıtkabir’e gidelim. Sonra 7. Caddede dolaşınız. Daha sonra da yüreğinizin götürdüğü bir yere.” Şimdi anlamıştım. Gece dışarda olmak istiyordu. Annemden izin alamayacağını bildiği için beni kullanmış. Oyuna gelmiştim. “Birazdan geliriz,” diyerek hafifçe el salladı. Ben o dalıp geçtiği elini sevmesini bilirdim de... İşte.

“Oğlum, kardeşinin üzerine gitmekten vaz geçsen?”

Aygüllerin mutfaktan çıkmasıyla annem endişesini yüzüne yansıttı. “Hepimiz ağır bir süreç geçiriyoruz. Bak sen yaşadığın her duyguyu dışarıya yansıtabiliyorsun ama o öyle değil. Bunu da biliyorsun. Olcay abımı ça-

özlüyor. Seni de çok özlüyor." Başımı tabağıma doğru eğdim. Anneme ayıp olmasın diye gülmemiştım ama içimden alaycı bir kahkaha yükselmişti.

"Abimi evet ama beni özlediğini sanmıyorum anne."

"Abinin özlemine alışık ama senin değil."

Kaskatı kesildim. "Belki de tüm hırçınlığı bundandır," dediğinde anneme baktım. Ona güvenmemi isteyen bir gülümsemeyle, "Belki seni de kaybetmekten korkuyordur," dedi. "Ve sen uzaklaştıkça o sana yakın olabilmek adına hırçınlaşıyordur. Öfkene bile muhtaçtır belki." Annem uzanıp masanın üzerinde duran elimi tuttu. "Bunları biraz düşün olur mu anneciğim," dedikten sonra elimi sıkıca tuttu. Başımı tamam anlamında salladım. "Güzel yavrum benim," diyerek yüzümü sevdi.

"Üçünüzle de gurur duyuyorum."

Boğazım düğümlenmişti. Ne olursa olsun abimi bizden hiçbir zaman ayırmayacaktı. Annem dolan gözlerini gizleyebilmek için ayaklandı. "Bende hazırlanayım. Siz çıkınca ortalığı toplar ofise geçerim." Başımı tamam anlamında salladım. Annem de mutfaktan çıkınca tek başıma kalakaldım. Doğa'ya haber vermek için telefonumu çıkardım. Okula gideceğini hatırlayınca aramak yerine mesaj attım.

"Balerinim."

Cevap gelmeyince anneme yardım edebilmek için kahvaltı masasını topladım. Ardından kendime demli bir çay doldurdum ve balkona çıktım. Sigaranı yakarken telefonumun ekranına beni kasvetten çıkaracak mesaj düştü.

"Kurşun Askerim."

"Ne yapıyorsun?"

"Dersten çıktım. Diğer derse kadar bir şeyler yiyeceğim sen?"

"Kahvaltı yaptık. Kızlar Anıtkabir'e gitmek istedi.

Hazırlanıyorlar, bende onları beklerken sigara içiyorum."

Üzüldüğünü belli eden bir emoji attı. Onun bu hâli, emojiyle bile olsa kalbime acıtmıştı. "Asma suratını," desem de asacağını biliyordum. "Sonra da su bisikletine binersiniz belki. Ben bilemedim onlar korkmaz hem. İçinde kalmanmış olur." Mesajı okur okumaz kaşlarım çatılmıştı. Kendini başka insanlarla kıyaslamayı ne zaman bırakacaktı? Ne zaman

fark edecekti benim heveslerimin sadece ona dair şeylerle ilgili olduğunu.

"İçimde seninle binmek kaldı. Kimse o hissi telafi edemez

Ayrıca öyle bir şey konuşmadılar.

Anıtkabir'den sonra 7. caddede dolaşacaklarını,

Peşlerine takılacak değilim."

"Hımm... Sen ne yapacaksın?"

"Sanırım kızlar gece dışarıda olmak istiyorlar.

Ben de Musti'yi, Kerem'i falan çağırıyorum."

"Ooo kıslı erkekli takılmacalar desene."

"Takılmalı bir durum olacağını sanmam.

Sadece ihtiyaçları olursa diye yakınlarında

bulunacağım o kadar."

"Beraber olmayacak mısınız?"

"Kimse abisi yanındayken rahat davranamaz Doğa

Abin olmadığı için bilmiyorsun ya da abla

fazla rahat olduğu için düşünemiyorsun."

"Konu ne ara ablama geldi?"

Ablam rahat olabilir ama benim kılıma zarar gelsin istemez."

"Doğru."

"Nee?"

"Aynı ablam gecenin bir yarısı odam

girilmesine de izin verdi. Hatırlatırım."

"Yine mi aynı konu"

"Ablamı ne zaman savunursan açılacak olan bir konu

"Samam diyen gitti."

Yaşadığım gerginliğin Doğa'ya da sıçradığını hissedince kendim frenledim. Onun kalbini hiçbir şekilde kıramazdım. Onu üzmeyeceğim dair kendime söz vermişim ve bunu tutacaktım.

"Akşamda 7. Caddede mi olacaksınız?"

"Bilmiyorum. Önce Anıtkabir'e gidelim de bakarsın."

•Engin bilgilerini mutlaka onlarla da paylaş. "

"Sen istersen tabii ki paylaşırım sevgilim."

Tam mesajı attığım sırada ekranıma fotoğrafımız düştü. Anıtkabirde, ıslanlı yolda çekildiğimiz fotoğrafa bakarken o an zihnimde tekrar canlandı. Doğa'nın nefesi tekrar dudaklarımın üzerindeydi. Kalp atışlarım coşkuyla hızlanmış, beklenti dalgası vücuduma yayılmıştı. Gerçekte o an öpemesem de hayalimde onun tadına bakmıştım. Bu bile nefeslerimi düzensizleştirmişti.

"Seni öpmeme bir nefes kala."

"Çok özledim."

"Çoktan daha çok özledim."

"Bir sonrakinde seni öpmeme izin verecek misin? "

"Bir sonraki sefer de seni ben öpeceğim."

"Hazırlarmış güzelim. Çıkıyorum ben."

"Samam kalbim. Seni seviyorum"

"Seni sevmekten de öteyim."

"Dikkatli ol."

"Sol!"

DOĞA

Kaybetme korkusunun olduğu yerde kıskançlık duygusu taht kurmuştur. Bir insanı ne kadar çok kaybetmekten korkarsanız o kadar yaptığı şeyleri kıskanırdınız. Üstelik bu o kişiye güvenmediğiniz anlamına da gelmezdi. Hatta tam olarak güvendiğiniz için yoğunlaşırdı kıskançlığınız.

Ya o güveni başkası da bulursa diye...

Doğukan'la konuşmayı bitirdiğimiz anda yüreğime saplanan duygu nefes almamı engelliyordu. Mesafelere belki de ilk kez bu kadar kuzgunum. Bunu kimse anlatsam kıskanç olduğumu söyleyeceğine emindim. Oysaki ben sadece Doğukan'ı kaybetmekten korkuyordum. Sağmıydı. Onu tanıyordum, hislerine güveniyordum ama o kıızı tanımıyordum. Doğukan'ı benden önce tanımıştı. Vakit geçirmişti. Belki de etkilenmişti...

Ya da hiçbirisi olmamıştı.

Fakat sinek küçüktü ve mide bulandırıcıydı. Şu anda ihtimaller denizindeki ufacık bir ihtimal yüzünden kusacak gibi hissediyordum.

Sıkıntılı bir nefes alırken başımı ellerimin arasına aldım. Gram kadar iştahım kalmamıştı. Kafeteryanın en dipteki masasına oturmama rağmen birinin karşısında dikildiğini hissettim. Başımı kaldırdığımda gördüğüm kişi, asla görmeyi istemediğim bir yüze sahipti. Anında masanın üzerinden uzaklaşıp duruşumu dikleştirdim.

"İyi misin Doğa?"

Engin, sanki yüzüme küfretniş gibi baktım. Ne işi vardı burada?

"Yani oturmamda bir sakınca var mıydı bilmiyorum ama," derken sözünü kestim.

"Vardı."

Cümlesini tamamlayamamasının etkisiyle dudakları önce birbiriyle buluştu. Ardından, "Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu. Ona kızgın olacağımı konuyu kısa bir an düşünmem gerekti.

"Adam akıllı konuşamadık." Konuşmuştuk aslında. Sadece karşımdaki kişi adam değildi. "Seni incitmek istememiştim."

"Günah mı çıkarıyorsun?"

Yine susmak zorunda bıraktığım çocuk pes etmeyecek gibi duruyordu. O yüzden ondan önce davranarak, "Ya da durum kontrolü mü yapıyorsun?" diye sordum. "Neden aylar sonra karşımdasın?"

"Söyledim ya adam akıllı-"

"Konuştuk. Sen isteklerini dile getirdin. Ben istemediklerimi. Uyuşmadık ve ayrıldık. Oradan bakınca incinmiş gibi mi duruyorum? Öyle bile olsa bunun nedeni sen değilsin."

Engin'in şaşkınlıkla kaşları havalandırken, "Değişmişsin," dedi. Bunu söylemekte haklı bir neden vardı. Önceki Doğa olsa karşısındakini kırmamak için sessiz kalmayı tercih ederdi. Fakat suskunluğun hiçbir işe yaramadığını acı bir şekilde öğrenen bir Doğa vardı artık.

"Değişmek zorunda bırakıldım."

"Benim yüzümden mi?"

"Ne fark eder?"

"Böyle olmak istemiyorum. Seni özledim."

Histerik bir kahkaha attım ve tüm kafeteryadaki gözler bir anlık üzerine çevrildi. İlk kez belki de bu tepkimden dolayı utanmamıştım. "Özledin mi?" diye sordum. "Yoksa vur ensesini al lokmasını bir kuz bulamadığın için mi böyle hissediyorsun."

"Doğa."

"Engin."

Dilimin ucuna birçok kelime doldu, taşıtı ama hiçbirini dışarıya akmadı. Kahrolası bir yerde hâlâ yaşamını sürdüren o eski Doğa buna engel

oldu. Engin'in masadan kalkmayacağını anladığımda kitaplarımı bırakıp ben ayaklandım.

"Lütfen uzaktan uzağa saygımıza devam edelim. Yakındayken de aynı saygıyı gösterebileceğimi sanmıyorum."

Cevap vermesine izin vermeden yürümeye başladım. Bu arada Doğukan'a bu olaydan bahsetmeyi düşündüm. Telefonumu elime aldim. Tam mesajlara girmiştin ki olduğum yerde durdum. Bu yaptığımın birini kaçırmaktan başka işe yaramayacağını biliyordum ya da aklım başımdan kalmasına neden olacağını. Gününü berbat etmeye hakkım yoktu. Telefonumu gerisin geri cebime soktum ve diğer dersin sınıfına doğru yürüdüm.

DOĞUKAN

"Güzelim neredesin? Hiç sesin çıkmıyor."

"Rahatsız etmek istemedim. Evdeyim"

"Sen beni rahatsız etmezsin. Ne zamandır?"

*"Yoğun bir programın vardı. Benim de derslerim
biraz yoğun geçti. Bir saat olmuştur."*

"Neden bana haber vermedin?"

"Hâlâ Anıtkabir de olmayacağınıza göre..."

Sen neden haber vermedin?"

"Aynı şey mi Doğa? Baştan sana

tüm planlarımızdan bahsettim."

*"Aynı şey. Sonuçta sen de benim derslerden
sonra eve gideceğimi biliyorsun."*

"Bir şey olmuş. Ne oldu?"

"Olmadı. Sadece biraz yorgunum. Dersler ağırdı biraz."

Eve gelince de annemlerin istekleri derken daha da yoruldum."

Söylediklerinde doğruluk payı olabilirdi ama hâli tavrı kesinlikle Doğa gibi değildi. Ne kadar inkâr ederse etsin bir şey olduğunu biliyordum. Mesaj atmak yerine aramaya karar verdim. Açmadı. Ailesi yanında olduğu için onu zor durumda bırakmak istemiyordum ama sesini duy-

madan gerçekten sorun olup olmadığını anlayamazdım. Tekrar
gımda bu sefer saniye geçmeden meşgule attı. Belli ki mesajla
dan konuşamayacaktık.

"Açar mısın telefona"

"Şu an pek müsait değil ortam. Sonra konuşalım mı?"

"Saygı duymak istiyorum ama içim"

bir ses susmamam gerektiğini söylüyor."

"Gerçekten sorun yok. Yorucu bir gündü."

Erken yatacağım hatta. Sesim çıkmazsa uyumuşumdur."

"Uyuma. Özledim."

"Ben de seni özledim kalbim ama gerçekten uykum var."

Üstelik dışarıdasın. Yanındakilere ayıp olur,

elinde sürekli telefonla durma."

"Dışarıda olup olmadığımı bilmiyorum"

Sormadın ki

"Değil misin?"

Söylediğime inanmama ihtimalini düşünerek hızlı bir fotoğraf çek

"Sana yazdığım da içeri giriyordum." mesajıyla attım. Ardından telefona
yatağın üzerine bıraktım ve hızla üzerimi değiştirdim.

"Apartta mısın? Erken dönmüşsün."

"Seni özledim derken yalan söylemiyordum"

"Ne yani. Sadece beni özlediğin için kardeşini yalnız mı bıraktın?"

"Kardeşim tek başına İstanbul'la baş edebiliyor"

Ankara ile mi edemiyor."

Üstelik yanında güvendiğim birkaç kişi de var. Bana ihtiyaçları var."

"Annen kızacak."

"Senin üzülmemden daha önemli şey."

Neden yazmadığıma gelirse, derste olacağımı söyletim."

Meşgul etmek istemiyordum."

Nasıl sa çıktıığında yazarsın diye düşünüyordum."

"Özür dilerim."

Sırf ben mesaj atmadım diye atmadığını anlamak çok kırıcıydı. Saatlerdir bir inat uğruna beni kendinden mahrum bırakıyordu. Aklım onda kalmıştı, kalbim onda kalmıştı, ruhum zaten ona aitti. Fakat belli ki mesaj attığım kadarmışım ...

"Ne için?"

"Hayal kırıklığına uğramışsın gibi hissettim."

"Hayır sadece merak ettim. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben öyle olmadığını hissediyorum çünkü."

"Seni çok özledim."

Doğa'nın attığı fotoğrafla kaşlarım çatıldı. Karanlıkta ama gözlerimin çipil çipil olduğu her hâlden belliydi. Bir terslik olduğunu biliyordum işte. "Ağlıyor musun sen?" Cevap vermedi. "Ne oldu güzelim? Korkutmasan mı beni artık."

"Bugün aranızdaki mesafeleri ilk kez bu kadar hissettim."

"Orada, yanında olmak isterdim"

"Yanımdaydın zaten. Tam kalbimde."

"Öyle değil işte"

"Arayabilir miyim artık seni? Mümkünse görüntülü."

"Ablam yattı. Işık kapalı şu an"

"Farkındayım fotoğraftan."

"Karanlık bile olsa silüetini görsem yeter."

"Şu an Bir dakika."

"Bekliyorum. İstedğin zaman aru."

DOĞA

Görüntüye gelen adam tüm yorgunluğunu çekip alacak gözlere sahipti. Karanlığa rağmen beni net bir şekilde görüyormuş gibi bakıyordu.

Bakışlarımı uyuyan ablamı kontrol etmek için yatağın diğer ucuna çevrildi. Resmen içerideki kaostan kaçmak için erken uymayı tercih etmişti. Gerçi eve geldiğimde. Beri, onda bir hâller vardı ama soramazdım. Yatmıştı.

“Çok özlemişim.”

Kulağımdan yayılan sesle bakışlarımı Doğukan’a çevirdim. Dikkat ucuna gelen kelimeler sanki kalbimden yuvarlanıp düşüyordu. Aslında onu bugün çok özlemiştim. “Günün nasıl geçti?”

Cevap veremedim. Çünkü ona yalan söylemek ya da bir şeyler söylemek istemiyordum. Fakat söylememin de işleri çığırından çıkacağına eminim farkındaydım. O yüzden sorgulanmayacak bir cevap veremeyince susdum.

“Seni düşünerek.”

Doğukan’ın yüzünde o çok tanıdık olan çocuksu tebessümü beliriyordu. “Benim dışımda nasıl geçti?” Zorlamaya bayılıyordu. Aklından geçenleri söylemeden durmayacaktı ama üzgündüm. Bu sefer bazı şeylerin benzeri saklı kalması gerekiyordu. “Yoğun. Vizelerden sonra hafifler normal ama maşallah iki dersin hocası tam gaz Burgaz modunda.”

Doğukan sesli, güzel bir kahkaha attı. “Ne modu ne modu,” derken gözlerindeki gamzeler biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Keyfini kaçırmak istemiyordum.

“Aman beni boş ver. Sen neler yaptın asıl?”

Doğukan umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Anlattıklarından fazla bir şey yapmadım.”

“Sadece başlıkları verdin cıvıms. Alt metni de doldursan mı acaba?”

Beni tam olarak görmese de kaşlarımı çatıldığını fark ettiğine eminim. Doğukan alt dudaklarını hafifçe dişlerken, “Duymak istediğini söyle misin?” diye sordu. Bir anda var olan uykum bir sihirbazın değneğiyle kudurması gibi kayboldu.

“Allah aşkına alıştırma alıştırma söyle. Kalbim var benim.”

“Evet o benim.”

“Evet sensin ama ben fizyolojik olarak söylemişim.”

Doğukan kıkırtıya benzeyen bir ses çıkardı. "Endişelenmeni gerek-
nerek hiçbir şey olmadı merak etme. Anıtkabir'i gezdik. Ardından 7.
Caddede turladık. Kızlar alışveriş yapmak istedi. Ben bir kafeye oturdum.
Mustiler gelince başka bir yere geçtik. Şu oynayamadığımız okkeyi oynadı-
k. Sonra Aygüller geldi. Ben yerimi onlara bırakıp kalktım. Sonrasını
biliyorsun zaten."

Günün özetinde rahatsız edici hiçbir şey yoktu. "Kardeşin nereye git-
tiğini sormadı mı? sonuçta eve dönmedin ama o beraber eve döneceğinizi
düşünmüştür kesin."

"Evde kalmadığımı söylemedim."

Şaşırmuştım. "Neden diye sormadı mı?" Başını hayır anlamında salladı.
"Abimden sonra beni çok fazla ellemezler."

"Neden?"

"Her an öfkemi üzerlerine çekebilme ihtimalleri var da ondan."

"O yüzden mi mesafelisin kardeşine karşı?"

Doğukan bu söylediğime şaşırmişti. "Öyle mi görünüyorum?" diye
sorduğunda başını onaylarcasına salladım. Bir süre sessize yüzüme bak-
tı. Fakat zihnen başka bir yerde olduğuna emindim. "Aslında yıllar önce
abim taptığı mesleğini yapmak için evden ayrıldığında birbirimize kenet-
lenmiştik. Her şeyi birlikte yapardık. Fakat abimin ölümünden beni suçlu
tuttuğu için aramız sıradan bir abi kardeş ilişkisine döndü."

"Seni mi suçluyor?"

Başını onaylarcasına salladı. "Ama bu saçmalık. Sen ne yapabilirdin
kı?" diye sorduğumda sıkıntılı bir iç çekti. "Orada olmayabilirdim." Bu ne
demekti? Ne anlama geliyordu? Yoksa abisi onu kurtarmak için kendi ca-
nından mı olmuştu?

"Neyse..."

"Neyse deyip geçiştirme lütfen."

"Bunları yaşamak benim için yeterince zordu güzelim. Dillendirmek
sadece kabuk bağlamaya çalışan yarımı kanatıyor."

Gerçekten de yüzünde gülümseme olsa da acısını burnundan damlı-
yor gibi gözüküyordu. "Neyse o zaman. Neden apartta kaldığını sorgula-
madı. Doğru mu anladım?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Sordu ama tatmin eden bir cevap alamadı."

Anladım demekle yetindim. "Bana söylemek istediğin bir şey mi?" Konu neden dönüp dolaşıp buraya gelmişti ki.

"Seni seviyorum."

Gülümserken burnundan bir nefes çıkardı sanki. "Aşkından yaranıp konuyu saptırmaya çalışıyorsun sanırım."

"Ne münasebet. Aşk olsun."

"Oldu zaten. Hem de en güzeli."

Utançtan yanaklarım kızarıırken karanlığa şükrettim. Kısık sesle konuşmama rağmen ablamın kıpırdanmaya başladığını gördüm. Büyük ihtimal rahatsız olmuştu. Uyusak olur mu?"

"Birlikte mi?"

Bunu da çok özlemiştim ama şu andaki ortam buna müsait değildi. "Çok isterdim ama kapatmam gerekecek." Doğukan'ın hafiften suratı asıydı. Yine de kabullenmişti. "Dönem ne zaman bitiyor?" diye sorduğumda kal gelmiş gibi hissettim. Beynim resmen varlığını sorgulamıştı. Dönem başladığı an ilk işim ne zaman bittiğine bakmak olurdu. Bu dönemde başlamıştım ama zerre kadar aklımda kalmamıştı.

"Bilmiyorum. Neden sordun?"

Doğukan omuz silktiğini düşündürecek bir hareketin ardında "Hiç," dedi. "Merak." Bu cevap beni tatmin etmemişti. "Merakın temel yeni unsur ne peki?" Bir anda ısıklık çalan Doğukan beğeni dolu bir bakış attı. "Şu an karşımda bir avukat olduğuna yemin edebilirim," dediğinde "Ama kanıtlayamazsın," deyip kıkırdadım. "Teşekkür ederim. Arada meşleğimi uygulamalı öğrenmeye çalışıyorum." O an aklıma gelen düptanla, "Avukat olsam da bana tabii olmaz mısın?" diye sordum.

"Mesleki açıdan hayır."

"O zaman hâkim olana kadar durmak yok."

"Sınavları zor diyorlar."

"Bak sen ... Evet öyle ama artık sağlam bir motivasyonum var."

"Neymiş o?"

"Sana kavuşmak."

"Aslında bende bununla ilgili bir şey söyleyecektim," derken en tatlı halini takındı. "Staj için belli ki Bursa'ya gitmek gibi bir düşüncem yok." *Aklına girmek istercesine her bir kelimenin ardından gülümsüyordu.* "İstanbul'da kalmanı gerektiren özel bir durum da yoksa..." Sanırım devamında ne geleceğini artık biliyordum.

"Ankara'da staj yapmak ister misin?"

Yüzümdeki gülümsemeyi abartmamak için ekstra çaba sarf ettim. "Hukuk bürosu bulmak konusunda yardım edecek tanıdıklarım var."

"Liseden mi?"

Sorumla bir an boşluğa düşüp başını hayır anlamında salladı. Yüzüne muzır bir gülümseme yerleşirken, "Sen çok cadısin," dedi. "Ama hayır. Lisede değil." *Gülümseyerek, "O zaman düşünebiliriz," dedim ama çoktan bu durumun artılarını eksilerini düşünmeye başlamıştım.* Şu anda artılar fazlasıyla öndeydi. Doğukan memnun bir ifadeyle başını salladı. "Hadi yatalım artık."

"Yatalım."

"Seni seviyorum kalbim."

"Seni sevmekten de öteyim ruhum."

DOĞUKAN

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerim aralandı. Alışkanlığın getirdiği bir merhabaydı bu. Yoksa en az bir gün boyunca deliksiz bir uyku çekeceğime kadar yorgundum. Saate bakmak için el yordamıyla telefonumu aradım. En son Doğa ile konuştuğum için yatakta olmalıydı. Fakat bulamıyordum. Ufak bir aramanın ardından yerde olduğunu gördüm. Uzanıp aldığımda şarjının bittiğini fark ettim. Sıkıntıyla inlerken tekrar yatağa uzandım. Kalıp şarj aletini almaya üşendiğim için bir süre tavanı izledim. Ardından telefonumun kapalı olmaması kuralını hatırlayarak ayaklandım. Miskin adımlarla şarj aletimi aldım. Telefonu şarja taktı. Açılmasını beklerken elimi yüzümü yıkadım. Komedinin üzerinde ardı ardına titreyen telefonu tekrar odaya döndüm. Bir sürü mesaj gelmişti. Operatör mesajları, indirim mesajları, annemin kahvaltıya çağırdığı mesajlar...

Bir tek Doğa'nın mesajı yoktu. Saatin erkenliği düşünülürse hâlâ uyuyor olmalıydı. Mesaj atarak uyandırma riskini alamadığım için anneme geleceğimi bildiren bir mesaj attım ve hazırlanmaya başladım. Tam olarak çıkmaya hazır olduğumda Doğa'ya haber vereceğim tek bir mesaj attım.

"Günaydın güzelim. Kahvaltı için eve geçiyorum.

Yazdığında görmezsem motordayındır. Seni seviyorum."

"Günaydın kalbim."

"Ben mi uyandırdım?"

"Yok. İçeriden yüksek sesler geliyor onlara uyandım.

Rir bakayım ne oluyor?"

"Kavga gibi mi yüksek ses? Karışma sakın."

"Yok bizimkiler yüksek sesle konuşur.

Sanki sokak kavgasına giriyorum aşk sen de yani..."

"Aşk mı?"

"Hıhım... Aşkımdan daha samimi bence. Yani aşkım kelimesi de çok güzel ama okuldaki kızların bazıları birbirine o şekilde seslenince biraz itici olmaya başladı. Neyse dur bakayım neymiş sabahın köründe dertleri. Bu sefer gerçekten komşular şikâyet edecek."

"Yani ben çevremde erkek erkeğe o şekilde sesleneni duymadığım için aşkım hâlâ benim için anlamlı ama aşkla seninle anlamlı oldu.

Bu sefer polis gelirse benden değil. Bekliyorum."

"Çevrende olsaydı biraz komik kaçabilirdi.

Hahahha bilemeyeceğim. Sorgulayabilirim."

Sen çık yola bekleme."

"Her şey stabil hâle gelene kadar buradayım."

Motoru yaslanıp sigara tablamın içerisinden bir dal çektim. Bu hâlimden etkilendiğini hatırlayınca uygun bir pozisyon bulup fotoğrafımı çektim. Bu işlerde iyi sayılmazdım ama en azından kendimi ve motoru aynı kare içine sığdırabilmişim. Doğa'ya attıktan sonra sigaramı yaktım. Daha ilk nefesimi almıştım ki mesajı büyük altından bir tebessümü dudaklaruma yerleştirdi.

"Sabahları bu kadar yakışıklı olmak diğer insanlara haksızlık.

Mesela benim gibilere Ben sanki camiye işemiş gibi kalkıyorum.

Yanında kutsal su olsa yüzüne atarsın."

"Abartma sanatında Doğa gibi olun.

Nasıl uyandığını görmesek hadi bir ihtimal diyeceğim ama..."

"O sen etkisi şekerim."

"Bak," yazdıktan sonra o da fotoğraf aldı. Dağınık topuzu, uykuda kısılmış gözleri, dün gece hatırladığım yakası paçası kaymış gibi duran pıjmaları ile karşımdaydı. Ne derse desin dünyanın en güzel manzarasını baktığımı hissediyordum. "Tipe bak çay demle iç," yazdığında o gormeye bile başımı hayır anlamında salladım.

"Bu görüntüye bir sek atılır ve mesafelere küfredilir güzelim."
"Ama bil bakalım ne eksik?"

"Ne?"

"Alkol seven bir sevgili"

"Kullanmamı ister miydin?"

"Hayır tabii ki bende kullanmıyorum ama ortamlarına girmeye bu kadar kapalı olmamanı isterdim."

"Kapalı değilim. Sadece hoşlanmıyorum."

"Girdiğim oluyor. Özellikle de her yıl ekimin 22'sinde yerim belli."

"Neresiymiş orası O tarihin ne özelliği var ki?"

"Annemle babamın evlilik yıl dönümü."

"Babamın vefatından sonra her yıl, annem her sene beraber"

kutladıkları mekâna gider. Babam yanımdaymış gibi"

Her zamanki masalarında, hep yedikleri"

yemeklerden iki kişilik söyler, rakısını alır"

Babamın fotoğrafını karşısına koyar ve geceyi orada tamamlar."

"Gerçekten mi?"

"Ölümsüz aşk böyle bir şey sanırım."

"Sen neden oradasın peki?"

"Annemin bir ihtiyacı olur diye."

Babam hayattayken de gittiğimiz zamanlar olurdu"

O gittikten sonra tüm aile dağıldı"

Tek başıma o sorumluluğu yüklenmek istemediğim için"

orada olurum ama geri planda."

"Anladım. Abim hiç gelmedi mi?

Yani hep uzaktaymış gibi anlatıyorsun."

"Harbiye'den sonra gördüğümüz zamanlar sayılıdır.

Özel kuvvetlere seçilmesiyle resmen

geçmişine bir sünger çekti.

Onu anlayabiliyorum. Zayıflıklarının bilinmesini istemiyordu.

Bizim gibiler için zayıflıklar tehlikelidir.

Ölüme götürür. Abim de işine tamamen

odaklanabilmek için hayatındaki en geri plana bizi attı.

Ona çok kızdığım dönemler oldu. Özellikle

sorumlulukların altında ezilmeye başladığımı

hissettiğim anlarda ama artık nötrüm. Ne kızıyorum

ne de iyi ki gitmiş diyorum. Sadece anlıyorum."

"Harbiye mezunu mu?

"Evet. Yaşa var ol Harbiye!"

Sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Et bakalım."

"Aslında ben polisleri pek sevmem

Yani asker mi polis mi deseler asker derdim hep.

Harp okullarına hayrandım. Çocukken tabii."

"Demek ki büyük konuşmuşsun ve

Allah sana benimle sözlerini yutturmuş güzelim."

"Hem de ne büyük konuşma

Belki uygulamadakiler beddua etmiştir. Onlar tutmuştur "

"Uygulama? Tanıştığımı uygulamadan mı bahsediyorsun?"

"Hıhım. Millete sataşmak için girmiştin.

Genelde polislere sataşıyordum.

Sonra geldim bir PÖH'e vuruldum. "

Tanıştığımız ilk an zihnimde canlandı. Benimle de uğraşmıştı. Benim gibi kaç kişiyle bu şekilde konuşmuştu? Telefon numarasını verdiği

birileri olmuş muydu? Ya da benim gibi kafaya takıp onu bulan bunları
Sormalı mıydım? Sonuçta benden öncesine söz söylemeye hakkım yoktu.
Peki ya hâlâ o uygulamaya giriyorsa?

"Anladım. Hâlâ giriyor musun uygulamaya?"

"Hayır tabii ki. Sen?"

"Senin numaranı bulduğum an sildim uygulamayı."

"Yaan Ben de siliyim bari."

Hâlâ silmemiş olması o kadar ağrıma gitmişti ki bir süre sessiz kaldım. Yeni bir sigara yakıp yanısına gelene kadar da hiçbir şey yazmadım. Sürekli çevrim içi olup birkaç saniye sonra çevrim dışına dönüştüğünü görüyordum. Benden mesaj beklediğini bildiğimden daha fazla beklemedim.

*"Sen bilirsin. Belki canın sıkılınca
ataşmak istediğin polisler olur."*

"Aaa Ben onu muhabbet olsun diye anlattım."

"Sen buna takıldın mı ciddi?"

"Ben de sana muhabbet olsun diye birçok şey anlatabilirim."

"Ki ufacık bir şeyden bahsettiğimde bile nasıl oldu."

*"Ayrıca, o uygulamada her üniformalıyı polis ya da asker sanman aynı
bir saçmalık. Buna bende dâhilim. Sataşmak için
polisleri seçmen ise daha da büyük bir saçmalık."*

"Tek bir tıkla tüm GBT'n elime geçti."

"Gerçek anlamda sınırlendirdiği."

"birinin seni bulması zor olmazdı yani."

*"Samam haklısın. Yani amaç sataşmak olduğu için
gerçeği pek umursamamıştım."*

"Ama bunda haklısın. Ucuz yırtmışım desene."

"Sildim bu arada uygulamayı."

"Teşekkür etmemi beklemiyorsundur umarım."

"Ucundan bir teşekkür yazsaydın bari."

"Tövbe ya Rabb'üm!"

"İyi ki sen çıktın karşıma.

Demek ki bedduadan çok sevapta işlemişim bilmeden."

"Evdeki durumlar normale döndüyse

ben ufaktan yola çıkıyorum."

"Aaa doğru sen motorun başında bekliyorsun.

Git git... Kavgaya yokmuş. Senin arabanla gidelim,

yok benimkinde rahat eder konuşmasıymış.

Bugün gidecek teyzemler sanırım."

"Annen?"

"Yani sanırım o da. Şu anda teyzemi rahat götürme

derdine düşmüş olduğu için soramıyorum."

Sanınm bugünün en iyi haberi buydu. Eski düzenimize dönecek olmak, Doğa'yla istediğim an konuşabilmenin düşüncesi bile mutlu olma-
ma yetiyordu. Sigarayı söndürüp yaslandığım motordan uzaklaştım.

"Tamamdır güzelim. Okul var mı bugün?"

"Olmaz mı? Geçen hafta kaçtığım dersler var"

"Geçen hafta bugün."

"Cumaları sevmeme bir neden daha vermiştin bana."

"Bir an cumanın hayrı üzerinize olsun

gibi mesaj atacaksın sandım."

"Olsun zaten. Bir şey diyor musun?"

"Evet evet bir şey daha. Kaç gündür aklında

bir türlü sormaya fırsat bulamadım.

"Apartın sahibiyle hiç denk geldiniz mi?

Karın nerede diye soruyor mu?"

"Geimedik. Yani en azından ben onu görmedim."

"Kameralarından izliyorsa bilemem."

"Aha noktasız yazdığımı göre gerçekten acelen var"

"Samam daha tutmayayım. Dikkatli ol."

"Noktalarımın bile ne hissettiğimi anlayan bir e

"Sana dşığım kad

"Ben sende, sana deliler gibi..."

"Sana deli sana hasret."

"Bu kalp, bu beden, bu ruh

DOĞA

Hukuk okumak öyle bir şeydi ki... Bir derse girmediğin anda san-
tı ipin ucunu kaçırmışsın gibi anlamakta zorluk çekiyordun. Bu yüzden
üçüncü sınıfa kadar hiçbir dersimi kaçırmamıştım. İyi ki de kaçıрма-
mıştım yoksa üçüncü sınıfa gelmem imkansızca yakın bir durum olurdu.
Resmen geçen haftaki mutluluğun acısını bu hafta çıkarıyordum. İşkence
gibi başlayan dersin tek güzel yanı sunum stresini atlatmış olmamdı. Hoca
sunumlar üzerinden dersi anlatırken ekranıma bir fotoğraf düştü. Doğuk-
an'ın çektiği bir selfie idi bu. Evlerinin mutfağında, kahvaltı masasında
oturmuş dört kişinin de yüzü gülüyordu. Fakat fotoğrafa bakınca nedense
benim yüzüm gülmemişti. Çünkü Doğukan'ın karşısındaki kızın kim ol-
duğunu bilmiyordum. Aygül ise sorun yoktu. Tuana'ysa sıkıntı büyüktü.

"Oo neşeniz bol olsun."

"Tık."

Geçen gün söylediğim şeyi yapmış olması az daha sınıfın ortasında
kahkaha atmama neden olacaktı. "Hahaha ayıp " yazdığımda, "Sanmıyo-
rum. İkimiz de yatakta değiliz," dedi. Onunla kendimi yatakta hayal et-
tiğim an kalbim teklede. Kafamdan bu düşünceleri atmak için fotoğrafa
odaklanmaya karar verdim.

"Aygül hangisi?"

"Sarışın olan."

"İkisi de sarışın."

Fotoğrafi tekrar açtım. İki kızın da saçları sarının bir tonuydu. Sanki yanındaki kız sima olarak daha fazla karşısındaki kadına benziyordu. Annesi ciddi anlamda taş bebek gibiydi. Kısa, kar beyazı saçlarında tek siyah yoktu. Vücudu dinç, duruşu dik, güzel ve bakımlı bir kadındı. Ninde gençlere özgü bir ışıltı vardı. Göz rengini tam olarak çözemedim, ama renkli olduğuna kalıbımı basardım. Saçlarının rengi olması mavi kızlara taş çıkarabilirdi.

"Doğru. Annemin karşısındaki diyeyim o zaman."

"Annenin saçları ne kadar orijinal."

"Babamın şehit haberi geldiği gece oldu."

"Sabah uyandığında bu şekildeydi."

*"O beyazı severdi, demek ki giderken böyle olmamı istedi,"
deyip boyatmadı."*

"O kadar sevmiş demek ki anı."

"Hâlâ seviyor. Ona kavuşacağım an için yaşıyorum der hep."

"Bir de emanetleri için... Abimin vefatından sonra"

"toparlanamamasının bir nedeni de bu düşüncesi zaten."

"Babama verdiği sözlerden birini tutamıyormuş gibi hissediyor."

"O yüzden bizim üzerimize biraz daha titreme hâlinde."

"O da başka bir sorun zaten. Neden senin karşına oturmuş."

"Masada herkesin yeri bellidir güzelim."

"O abimin koltuğuna oturdu sadece boş olduğu için."

"Yaa Çok zor olmalı hiç gelmeyecek birini beklemek."

"Zor ve gerçekten seversen başarıyorsun."

*"Ama sen bir gün... Böyle bir şey yaşanırsa hayatına
gerçekten devam et olur mu?"*

"Allah korusun Ağzını hayıra totonu bayrak."

"Allah aşkına Doğa."

*"Tam duygusal bir ana girerken neden U dönüşü yaptırıyorsun kız
Masanın ortasına doğru kahkaha attım."*

"Ne güzel işte. Annem oğlum kendini
mutlu eden bir kız bulmuş der."

Asıl konuyu geç idrak etmiştim. Kaşlarımı çatarken, "Dur bir dakı-
la..." yazdım. "Kaç numaralı kahkahanı attın?" Doğukan gülümseyen bir
emoji attı.

"Numaranı mı varmış?"

"Var tabii. Mesela;

1 numaralı kahkahan böyle çocuksu gözlerinde
gamzeler beliren cinsten.

Tüm dişlerinin gözüktüğü.

2 numaralı olan hafif gıcık olmuş ve
bunu kahkaha ile gizlemeye çalışan şekilde.

3 numaralı ise tamamen yapmacık."

"Vay be..."

Ben sadece kahkaha attığımı sanıyordum.

Meğer karşı tarafa ne anlamlar veriyormuş."

"Yaaa... Sen bir kahkaha attım sanırsın.

Cenazen Teşvikiye'den kalkar."

Hangisini attın söyle çabuk?"

"Keşke bunu söylemeden önce sorsaydın."

"Daha iyi işte. Kim vurduya gitmezsin "

"Konu senken hep 1 numara ve hâlâ gülüyorum."

"Gülmeeesene." yazdıktan sonra üzgün bir emoji yolladım. Benim
dışında kimseye gülsün istemiyordum. "Severler azizim... Gülmekten
kullan gözlerini, gamzelerini çıkaran tebessümünü, acılarının sana kattığı
fızgileri ve aşk dolu enerjini severler." Lisedeki edebiyat derslerinde aklımda
kalan bir sözü kendime göre uyarlayıp atmıştım. Doğukan okuduğu
gibi tatlı bir gülümserme armağan etti sözlere. Ardından kalbimi coşturu-
racak bir söz yazdı.

"Herkesten kıskanacağım şekilde değil,

herkesi kıskandıracak kadar çok seviyorum seni."

"Ah kalbim

"Efendim."

"Şu saçma derse bile güneş gibi doğdun ya

"Derste misin?

Hesaplamalarımın göre çıkmış olman gerekiyordu."

"Blok ders yapmaya karar verdi bari."

"Anladım. O zaman ben usulca huzurundan çekiliyorum."

"Yaaaa gitme. :(Çok özledim

O an zihnimde en sevdiğim sanatçının en sevdiğim şarkılarından birini çalmaya başladı. Sanki bir yerden açmışta dinliyormuşum gibi tüm sesler kafamın içinde canlanmıştı. Şu andaki durumumuza fazlasıyla iygi olduğu için sözleri içinden şarkıyı söyleyerek yazmaya başladım.

"Gitme yoksa içerim bütün uyku haplarını

"Sonra karıştırırsın ruh kitaplarını

"Allah korusun deli."

"Bir mektup yazarım hep seni sevdimle bile"

"Sonra artık hesap et bir daha olur mu hiç nece"

"Gitme yoksa atlarım en yukarı köprüde"

"Sanırım bu bir şarkı."

"Hafızaya gerek yok bu olur tek hadice"

"Gitme yoksa katlederim bizim umutları"

"Sonra polise derim öldürmüş masumları"

"Gitme dünyam dönsün dönsün dünyam dönsün deniz"

ben hiç kimse ölsün mölsün istemem"

"Nil Karaibrahimgil denen birininmiş. İlk kez duydum.

Keşke senin sesinden dinleseydim."

"Dersten çıkınca söyledim"

"Anlaştık."

"Ama ben çıkana kadar dinleyeceğim"

Nilciğimi. Sesi çektiğimi

4. Nil Karaibrahimgil - Gitme Yoksa.

“Yok almayayımı. Komaya girmelik şekerim var benim.”

“Sen bilirsin.”

“Bugün daha iyisin sanırım. Dün geceye göre en azından.”

Dün gece aklıma geldiğinde yüzümdeki tebessüm yavaşça silindi. Kıskançlık, beni olmadığım bir karaktere büründürmüştü. Yapmam dediğim şeyleri yaptıracak tek bir güç vardı. O da kıskançlık denen lanet olası his.

“İyiym. Dün de iyiydim sadece yorgundum.

Bir de ev çok kalabalıktı.

Bunalmıştım. Bir de sen yoktun.

Kıskanmıştım. Duygu patlaması.”

“Başka bir şey olmadığına eminsin değil mi?”

“Hıhım eminim. Neden sürekli bunu soruyorsun?”

“Hiç... Tatmin olmuyorumdur belki.”

“Ne konuda?”

“İyi hissedip hissetmediğin konusunda.

Sanki benden bir şey saklıyormuşsun gibiydi dün.”

“Gerçekten iyiym. Ayrıca ne saklayacağım ki?”

“Orasını sen bileceksin.

Ben sadece hissediyorum ve ben

gerçekten hislerimde yanılmam.”

“Bu da yanılmadığın hislerinden biri mi?

Bence sen de onlara pek güvenme.”

“İyi bakalım öyle olsun.”

“Bugünkü planınız ne?”

“Atakule'ye götüreceğim kızları.

Annem çıkınca da beraber balık yemeye gideceğiz.”

“Ankara'da balık yemek.”

“Deniz kenarında yaşamıyorsan Türkiye'deki

en taze balıklar Ankara'dan geçer.”

"Valla ben İstanbul'da bile bazen taze balık bulamıyorum.
"Balık sever misin?"

"Sevmezdim aslında. Yanına yapılan iş.
daha çok hoşuma gidi.
Ablam çok sever ama. Denize
ne çıksa yiyecek potanüsde var.
Evde sürekli balık yapıldığı için alıştım biraz.
Yoksa aç kalabilişim."

"Ben gelince seni bir yere götüreceğim.
Balığın müptelası olacaksın."

"Seninle olduktan sonra sen.
bile bana enfes gelir misin."

"Sen tüm yaraların panzehrisin."
"Şimdi kızlar hazırlanana kadar banyo yapayım.
Evden çıkarken ararım."

"Saçlarını kurut. Islak ıslak çıkma istemem."

"Alla allu. Nedenmiş?"

"Hasta olarım."

"Diyene bakar mısınız?"

"Sen benim dediğimi yap yaptığımı yap.
Kurutup kurutmadığına bakacağım ben."

"Tamam."

"Hadi güle güle."

"Gitme yoksa atlarıma ne oldu?"

"Banyo yapacaktıysın. Kıyamıttı."

"İyi bakalım. Gittim ben."

DOĞUKAN

Doğa'nın enerjisi sanki bana da geçmişti. Banyoya girerken şarkı, banyoda başka bir şarkı, banyodan çıktıktan sonra daha başka bir şarkı söylüyordum. Belime havluyu dolarken Doğa'nın söz verdiği gibi ses atığını gördüm. Demek ki dersten çıkmıştı. Söylediği şarkıyı dinlemeye başladığımda yüzümde kendiliğinden bir tebessüm oluştu. Sesi o kadar tatlıydı ki sözlere adam akıllı odaklanmamı engelliyordu.

Şarkıyı bir daha dinlemeye başladım. Kurulanıp üzerimi giyene kadar en az sekiz kez dinlemiştim. Tam banyodan çıkmak üzereyken Doğa'nın fotoğraf atmamı istediğini hatırladım. Hoş... Onun istediği sadece saçlarımdı ama ben üstümdeki beyaz gömleği çıkardım. Neden bilmiyorum ama onun beni beğenmesini istiyordum. Her anlamda. Yukarıdan bir poz çekerek tepeden turnağa her şeyimi fotoğrafladım. Doğa'ya attığım gibi iletilildi ve saniyelerle yarışır bir hızla görüldü yedi. Fakat mesajın ekranına düşmesi o kadar da hızlı olmamıştı.

"Kuruyup kurumamana bakmayacaktım.

Saçlarımı kurutmana bakacaktım. "

"Alev alev yandığım doğru."

"Küllerinden doğar mıyım sana doğru"

"Ne oldu? Fotoğraf istemiştin. Attım."

"Ateş atar gibi istememiştim."

"Sen düşmanların karşısına böyle çıksana.

Uğraşmadan biter savaş."

"Abartıyoruz biraz sanki. Ama teşekkürler.

Böyle düşünmene sevindim."

"Sadece ben değil bence tüm kızların ortak düşüncesi bu olur."

"Nan! Evde böyle üstsüz mü dolaşıyorsun?"

"Hayır tabii ki."

"Şüpheli."

"Gerçekten sadece senin için banyodan çıkmadan attım."

"Bana da atma. Günaha sokma beni."

Attığı şok ile utanma karışımı hissettiren emojiğine, "Sanlı ~~çık~~ fotoğraf attın," yazdım. Doğa gözlerimi deviren bir ifadeden sonra, "Çıplak," diye altını çizdi. "Altında siyah kotunun olması işleri daha zorlaştırır zaten. Çırılçıplak olsa fotoğrafa bakmaz silerdim. Şu an kasklarını sayıyor." Ağzından su akan bir emoji mi atmıştı o? Kahkaha atarken, "Saçmalar" yazdım fakat Doğa duracak gibi değildi.

"Meğer senin buz dağının görünmeyen kısmında neler varmış neler."

"Doğa attığıma pişman değilim."

"Şu vücut spor salonundan çıkmayan adamlarda yok."

"Heeyt be analar ne yiğitler doğurmuş da benim nasibim olmuş."

"Biraz daha abartırsan özel haric bırakıp modellğe soyunacağız."

"Soyunma. Hele Türkiye'nin önünde asla bu fizikle soyunma."

"Neden ülkemizle sınırladın güzellik?"

"Bu kadar abarttığına göre dünyaya bile açılabiliriz."

"Hatta biraz daha devam edersen, sonsuzlukta bile boy gösterebilirsin ruhen ama bedenin için aynı garantiyi veremeyeceğim."

Attığım kahkaha banyonun duvarlarında yankılandı. "1 ~~kurum~~ kahkahamı attırdın," yazdıktan sonra gömleğimi tekrar giydim ve banyodan çıktım. Koridorda burun buruna geldiğim Aygül'e çarpmamak için az kalsın gerisin geri düşecektim. "Kızım dikkat etsene," dediğinde, "be dikkatliyim. Sen telefona bakmaktan görmedin," cevabını aldım. Bütün telefon konusunda Aygül'ün diline düşmemiştim.

"Konuşma çok. Hazır mısınız?"

"Senin banyoda işin bittiyse hazırlanacağız."

Bulduğu her fırsatta lafını esirgemeyen kardeşimin topladığı ~~zır~~ ruğunu bozdum. "Ya abi!" diye çemkirirken, "Abinle nasıl konuşacağız?"

öğrenmen için ufak bir uyarıydı," dedim. Ardından yatak odama doğru yürümeye başladım. Bir yandan da Doğa'nın attığı mesaja bakıyordum.

"Yapma oğlum. Beğenirler diyorum. Gülme."

"Oğlum mu?"

"Lafın gelişi."

"Neyse fiziken de beğenmene sevindim."

"İçinin güzelliği dışına yansımış. Allah özene bezene yaratmış.

Beğenmek ne kelime kafeterya zemininden

beni spatulayla kazımaya çalışıyorlar.

Eridim bittim."

"Bu kadar öveceğini tahmin etmemiştim."

"Heykel misin be kardeşim yontula yontula

şaheser olmuşsun. Allah seni boş zamanında mı

yaratmış da tüm detayların ayrı güzel olmuş"

"Şu anda gözümde canlanan Doğa'nın

elinde kesinlikle bir tesbih var."

"Yau :) Komik olsun diye yazıyordum. Hemen keko belleme"

"Hemen mi?"

"Samam samamı azıcık çeneme vurmuş olabilir.

Gerçekten beklemiyordum ama."

Yani düzgün fiziğin olduğunu biliyordum ama

bu kadar olduğunu hayal bile etmemiştim."

"Ne güzel. Artık hayal etmene gerek

kalmayacağın bir fotoğrafa sahipsin."

"Fotoğrafın canı cehenneme. Ben sana sahibim."

"Ee sesimi nasıl buldun?"

"Yorum yapınama izin vermedin ki."

"Yop işte."

"Playlistime ekleyeceğim tatlılıkta.

Sesindeki cıvıltı hiç azalmasın güzelim."

"Teşekkür ederim"

"Nil denen kadın halt etmiş."

"Dinledin mi?"

**"Hayır. Ona rağmen senden iyi
olduğuna ihtimal vermiyorum."**

**"Bak sen de beni hukuku bırakmam için gazlıyor gibisin.
Popstar mı olsam acaba?"**

"Evimizin mi? Olabiliriz."

"Evimiz mi? Hayali bile güzel."

"Doğukan abi, Aygöl çıkabileceğimizi söylememi istedi." Kapının
dından duyduğum ses Tuana'ya aitti. "Tamam hemen geliyorum," dedik-
ten sonra hızla Doğa'nın attığı mesaja cevap verdim.

"Çünkü sen güzelsin. Çıkıyoruz güzelim biz."

"O senin güzel bakışın."

"Kuruttun mu saçlarını?"

"Sen istersin de yapmam mı?"

"Bu özen ne için acaba?"

"Akşam yemeğe gideceğimizi söylemiştim."

"Gittiğimiz yer bizim için önemli."

"Anladım. Çok yakışıklı olmuşsun."

"Beyaz gömlek çok yakışmış. Papyon taksan damat derler valla."

"Sen bana bugün iyi yürüdün yalnız. Sonumuz hayırlı olsun."

"Hayır hayır. Hadi git bakalım."

"Ben de kütüphaneye geçeyim."

"Dikkatli ol."

"Sen de öyle..."

DOĞA

Hayatında en sevdiğim yerlerden biriydi kütüphaneler.

Fakat şu anda bunun tadını çıkarmak yerine Doğukan'ın attığı son fotoğrafı düşünüyordum. Yanaklarımın kızarmasını, kalbimin delicesine çarpmasını ve kasıklarımın giren ağırları umursamadan.

Ona belli etmemiştim ama vücudundaki birkaç iz gözümünden kaçmamıştı. Derinlerdi, yılanmışlardı ama hâlâ belirgin bir şekilde oradalar. Biri sağ omzunu sarıyordu. Diğer göğüs kafesiyle köprücük kemiği arasında yatak bir gümüşü çizgiydi. Bir diğeri ise karnından sağ yanına doğru uzanıyordu. Motor kazası yaptığından bahsetmişti. Eğer ona ait izlerse banlar, bayağı ciddi bir kazaydı ve sağ tarafından darbe almıştı.

Eğer ona ait değilse...

İşte bu kısmı düşünmek bile istemiyordum.

Yine de hiçbir yara izi onun mükemmelliğini bozamamıştı. Aksine o uleğin hepsini öpüp sevesim geliyordu. Söylediği gibi panzehri olmak...

Sıkıntılı bir iş çekerken telefonumdan başımı kaldırdım. Oldukça sakin olan kütüphanede çalışanları rahatça seçebiliyordum. Üç masa ilerimde oturan kızla göz göze geldiğimde gülümsedim. O ise duvara bakıyormuş gibi tepki verdi. Kim bilir aklında hangi dersin notunu geçiriyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde silkelendi ve gülümsedi. Birinci sınıfta ortak dersimiz olmuştu. Fakat o uluslararası ilişkiler okuyordu. İnek denebilecek öğrenci tiplerindendi. Bunu dış görünüşü ele vermiyordu.

Bakışları...

Bakışlar insanın yüzüne yerleştirilen en basit ipuçlarını gözler,

"Doğa."

Başımı kaldırıp yanımda beliren kıza çevirdim. "Ayşegül," dedi, beni öpen kıza karşılık verdim. Engin'in sınıfında, zamanında beni kendine ne rakip gören bir kızla ne kadar samimi olabilecekssem işte.

"Nasılsın? Hiç görüşemiyoruz."

Normalde görüşüyormuşuz gibi bunu söylemesi yapmacık bir tebessüm takınmama neden oldu. "Hepimizin yoğunlukları var. İyiyim sen nasılsın?" Zaten toplu olan saçlarını eliyle düzeltirken, "İyiyim valla. Engin aynı büroda staj yapıyoruz," dedi. Bundan bana ne dememek için kendini zor tutarken "Ne mutlu size," dedim.

"Dilinden düşmüyorsun."

İşte bunu samimi bir şekilde mi söylemişti yoksa ağzımı mı anyordı emin değildim. "Son zamanlarda özellikle bayağı üzgün görünüyor."

"Sende nasıl teselli edeceğini sormak için mi geldin?"

Ayşegül kafasındaki konuşmayı böldüğüm için birkaç saniye sessiz kaldı. Bakışları ise meydan okuyan bir tavırla beni süzüyordu. O da bu hallerime alışık olmadığı için garipsemişti. "İzin verse teselli edecek gayim var," dediğinde bu duruma canının fazlasıyla sıkıldığını hissettirdi.

"Ama onun istediği belli ki sadece sensin."

Gözlerime ulaşmayan gülümsememle, "Onun adına üzıldüm," dedi. "Bazen attığımız adımların bıraktığı izleri düşünmemiz lazım sanırım."

"Aranızda ne oldu?"

Bilmiyor muydu? Bakışlarından anladığımı kadarıyla bilmiyordu. "Anlaşamadık, ayrıldık." Ayşegül bu kelimelerin ağzımdan bu kadar rahat çıkmasını garipsemişti. "Ama sen onun için benimle bile kavga ettin ve biriniz için yaratıldığınızı düşünüyordun."

"Herkes hata yapar."

Ayşegül aldığı cevaplardan tatmin olmamış gibi, "Başka biri var değil mi?" diye sordu. "Onun için artık Engin'in hayatında yeri yok."

“O mu gönderdi seni?”

“Hayır.”

“O zaman neden hayatımı merak ediyorsun?”

“Arkadaşıma yardımcı olmak istiyorum.”

“Ol tabii ki ... Ama benden uzakta.”

Oturduğum masadan ayaklandım. “Ve evet, hayatımda biri var. Bunu arkadaşına iletirsen sevinirim.” Cevap vermesini beklemeden az önce gülümseydiğim kıza doğru yürüdüm. Benim geldiğimi fark ettiğinde gözleri arkama kaydı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Oturabilir miyim diye daha sormadan yaydığı eşyalarını topladı. Neden bilmiyorum ama gözlerim dolmuştu. Cesaretinden dolayı içimdeki kız çocuğuna sarılıyordum ama şu an beni sarmasını istediğim tek kişiye muhtaçtım.

Karşısına oturmamla çantasından çıkardığı kâğıt peçete paketini bana uzattı. Gülümseyerek içinden bir tane aldım. O çantasını geri koymak yerine masada bıraktı. Ardından hem yanımda olduğunu hem de beni rahat bıraktığını gösteren bir tavırla çalışmasına döndü. Minnet dolu bakışlarını kaçırmış olabilirdi ama hissettiğini biliyordum.

Son ders, kendimi sınıfa ait hissetmemiştim. Bu yüzden ara verdiği gibi toparlanıp çıkmıştım. Doğukan'dan henüz mesaj yoktu. Fakat ona haber vermediğim her şey benim aleyhime işliyordu. Bu yüzden kısa bir mesaj attım ve eve doğru yürümeye başladım.

Yağmurun yaklaştığını gösteren hava fazlasıyla basıktı. Fakat bu anlarda oluşan kokuları seviyordum. Bu yüzden yolu uzatarak eve gitmiştim. Apartmanın merdivenlerini tırmanırken telefonumu kontrol ettim. Neredeyse bir saat olacaktı ve hâlâ cevap yoktu. Hiç böyle yapmazdı diye iç geçirirken evin kapısını açtım.

Kimse yoktu.

Altı tarafı beş gündür bizde olmalarına rağmen asırlar geçmiş gibi hissettiren kalabalık, nihayet yoktu. Ayakkabılarımı çıkarırken ablamın eve gelip gelmediğini dinledim. Ses yoktu. Cuma gecesi olduğunu kendime

hatırlatarak odama yürüyordum ki ablamı salonda, bir sandalye tepesi-
tünemiş bir şekilde buldum. Dalgın bir şekilde sigarasını içiyordu. Göz
yaşları yanaklarından usulca süzülüyordu. Onda bir haller olduğunu bili-
etmiştim ama irdellemek için annemlerin gitmesini bekliyordum

Şimdi tam zamanıydı.

“Abla?”

“Hı?”

Duyduğunu belli etmişti ama bana bakmamıştı. “İyi misin? Neden
ağlıyorsun?” Sanki ben söyleyene kadar bunu fark etmemişti. Derin bir
çekerken elinin tersiyle yanağındaki yaşın izini sildi.

“Ara verdik.”

Kelimeler ağzından bir kurşun ağırlığında çıkmıştı. “Ne?” derken
çantamı yere bıraktım ve ablama doğru yürüdüm. “Neden?” Ablam sig-
arasından bir nefes alırken omuz silkti. “Mesajlarını yakaladım.”

“Ne mesajı?”

“Eski sevgilisiyle olan mesajlarını.”

Hâlâ saklıyor muydu yani? “Güncelde mi yoksa sakladığı mesajlar-
mı?” Sıkıntılı bir nefes daha aldı. “Güncel.” İşte bu kötüydü. “Dur bir dakı-
ka. Nasıl güncel? Sürekli dip dibesiniz. Hangi ara mesajlaşacak?”

“Yapacak olan adam bir nefes uzağındayken de yapar Doğa anı-
uzaktayken işler daha kolaylaşır tabii.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Haklıydı ama neden zihnim anında Do-
ğukan ve yapmadığı bir suçlama ile eşleşmişti. Fakat anında bu düşünceyi
karamsarlığımdan uzaklaştırdım. Konu biz değildik, hiçbir zaman ol-
mazdık.

DOĞUKAN

Trafik, motor kullanmamın en önemli nedenlerinden biriydi. Oku-
şun yerde beklemek kadar nefret ettiğim bir başka durum yoktu. Alla-

ışıkına! Dümdüz, ışıksız bir yol nasıl bu kadar kilit hâle gelebilirdi? Kendi yerinde gitmeyenlerin cefası neden hep arkada kalanlara kesiliyordu.

Korna sesleri, sabırsız insan nefesleri ve akmayan bir yol...

Bunların hiçbirisi bana göre değildi. Fakat sanki eksikliğini yaşıyordum gibi saatlerdir trafiğin ortasında sıkışıp kalmıştım. Annemler olmasa, bulunduğum yerde arabayı bırakıp yola yürüyerek devam etmek isteyeceğim kadar gözüm dönmüştü üstelik. Neyse ki sabrımın son kırıntılarını da harcarken bir mucize olmuş ve trafik açılmıştı. Arada beklediğim zamanı telafi etmek istercesine gaza basmıştım. Annemin uyarıları bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken Doğa'nın mesaj attığını bile ancak Dima'nın restoranının önüne arabayı park ettiğimde görmüştüm.

"Kalbim ben okuldan çıktım. Eve geçiyorum.

Haberin olsun. Samaaaammmmm"

"Güzelim araba kullanıyordum. Ancak yazabiliyorum."

"Maşallah şehirler arası yolculuk yaptın herhâlde.

Ve daha da önemlisi. Arabanda mı var?"

"Sondan başlayayım.

Annemin arabası. Atakule'nin oradan

annemin ofisine kadar trafik vardı.

Annemi aldıktan sonra da restorana

kadar arabada konuşma ortamı oluştu.

Telefonumu ancak alabildim."

"Anladım."

Doğa'nın bozulduğunun farkındaydım. Haklıydı, hakkıydı. Bende saatlerce ondan haber alamadığım zamanlarda benzer bir ruh hâline bürünüyordum. Gönlünü bir nebze de alabilmek için Dima'nın restoranın birkaç fotoğrafını çektim ve attım.

"Bak sana bahsettiğim yer burası. Annemle babamın mekanı."

"Tam bir balık restoranı. Ambiyans güzelmiş."

"Öyledir."

"Boş gibi sanki."

Daha önce hiç gelmemesine rağmen içerisinde sakini Doğan'ın dikkatini çekmişti. Dima bile ortalıkta gözüküyordu. Allah'ın trafiki zaman kaybetmiştik. Yoksa mekânı biz açacaktık belli ki. "Evet bana da girince öyle geldi. Ama saat erken. Burasının boş bir gece geçirdiğini hiç görmedim." Mesajıma düşünceli bir, "Hım..." sesiyle karşılık verdi. Sık kalabalık olma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

"Sen ne yapıyorsun? Yine bir şeyler olmuş gibi."

"Bu sefer oldu ama benimle alakalı değil."

"Ablamı dinlediğim için biraz kısa yazıyorum."

"Eniştemle tartışmışlar bir süre konuşmama karar almışlar."

"Eve geldiğimde baktım ağlıyor."

"Zaten annemlerin yanında çok bile tutmuştu kendini."

"Bir terslik olduğunu anlamıştım ama bunu beklemiyordum."

"Onun adına üzuldüm."

"İçten keyiflisin gibi"

"Yok olur mu öyle şey. Sadece tüm"

"masaların hesabını ödeyeceğimi söyledim."

"Ya hahah Çok ayıp."

"Yuva yıkanın yuvası olmaz bak."

"1- o yuvayı yıkan ben değilim."

"2- benim dişi kuşum yıkılan o yuvayı"

"tekrar saraya çevirir, inanıyorum."

"Yaay. Yine de ayıp. Sevinilmez öyle."

"Tamam. Acımız büyük. Tez vakitte barışmaları dileğiyle."

Bu söylediğime ben bile inanmamıştım. Tabii ki kimsenin aynı düşmesini istemiyordum. Fakat kendi açımdan baktığımda bu durum fazlaıyla içimi rahatlatıyordu. Nihayet ablasıyla baş başa, olması gerektiği gibi rahat bir hayat sürmeye başlayabilecekti. Belki o adamın çıkmasıyla aralarındaki ilişki de düzelirdi. En azından artık birlikte bir şeyler yapabilirlerdi. Sadece bunlar için bile ayrılıklarına içmediğim kadehleri kaldırarak geliyordu.

"O masa da her zaman oturduğu masa mı annenin?"

"Evet."

"Tuana yine abinin yerine mi oturdu?"

"Evet."

"Sen içmeyeceksin biliyorum ama onlar alkol kullanacak mı?"

"Evet."

"Üç evetle seni uğurlamamı istemiyorsan

doğru düzgün cevap verir misin? "

"Buraya geldiğimizde sahibi bize mutlaka aynı masayı ayırır.

Masa bize zimmetli gibi bir şey.

Onlar rakı balık yapmayı planlıyorlar.

Ben şalgam içerek geceme devam edeceğim.

Ve evet. Masa belli olduğu gibi yerlerimiz de belli.

Tuana yine karşıma oturdu."

"Acılı mı? "

"Bu kııda bir gıcıklık var ama... Neyse."

Konunun dönüp dolaşıp yine Tuana'ya gelmemesi için attığı mesajı görmezden geldim. Şalgamı sevip sevmediğini sorduğumda bir çocuk gibi, "İ ih," yazması yüzümü gülümsetmişti. Boğazını yaktığını söylemesi ise ciddi ciddi gülümsemesi erkeksi bir kıkırtıya dönüştürmüştü. Doğruydu. Şalgamın tadı herkesin damat zevkine uymazdı ama yakıcı bir şey de değildi. Bunu ancak ufak, tatlı kız çocukları söylerdi.

"Acı sözlerden iyidir derler."

Doğa bir süre cevap vermedi. Telefonun başında beklemem masadakilerin dikkatini çektiğinden ekranı kararttım. Sağ tarafımda hissettiğim yakıcı baskıdan Aygöl'ü bakışlarımın yine bende takılı kaldığını anladım. Göz ucuyla baktığımda yüzünde anlam vermek istemediğim bir tebessüm olduğunu gördüm. Başımı dikleştirirken, "Önüme bak," dedim ona bakmadan. Annem ve Tuana'nın da dikkatini üzerime çekmiştim.

"Sen de bak."

"Bakıyorum zaten."

"Görmüyorsun o zaman," dediğinde kaşlarımı çattım. Kimi görmekten bahsediyordu? Karşımda Tuana vardı. Onđan bahsetmiyordu herhalde. Deęil mi? Sert, uyarıcı bakışlarımı Aygöl'e çevirdim. Gayet normal bir şey söylemiş gibi yüzüme bakıyordu. Bakışlarıyla önümü işaret etti. Neý gösterdiğine baktım. Telefonuma sürekli mesaj geldiğini gördüğümde kaşlarım gevşedi. Aygöl burnundan olduğunu düşündüğüm, sitemli bir nefes aldı ve ardından ilgisini üzerimden çekti.

"Ablam bozuldu sanırım. Dinlemiyorsun anca fık fık mesaj at gül

Sana anlatan da kabahat dedi gitti.

Onunla ilgileneyim biraz konuşuruz."

"Tamam güzeldim."

"Seni seviyorum."

"Sana dşığım "

DOĞA

Telefonumun çalmasıyla dikkatim dağıldı. Ablam on ikinci kez aynı konunun üzerinden geçiyordu. Belki bunun nedeni dikkatle dinlemediğimi anlamasıydı. Belki de ne kadar anlattırsa anlatsın içi soğumadığı içindi. Ekranda gördüğüm görüntülü aramayla heyecandan parmak uçlarım karcıncalanmıştı. Bugün onu canlı hiç görmemiştim ve o şu anda, ailesiyle yemekten beni arıyordu. Bir anlık önemli bir şey olabileceğini düşündüm. Başına bir şey gelmiş olabileceğini ...

"Abla buna bakmam lazım."

Cevap vermesini beklemeden oturduğum yerden ayaklandı. "Tamam. Bende kahve yapayım kendime," demesi içimi rahatlatmıştı. En azından yaşam ibaresi veriyordu. "Gelirim birazdan."

"Rahatına bak."

Ablama çaktırmamaya çalışsam da odama yaklaştıkça koşmaya başladım. Son anda aramayı cevaplarırken nefes nefeseydim. Gürültü ve bir

melodi odamın içinde yankılanmaya başladı. Söylediği gibi ortam kalabalıklaşmış olmalıydı. Kapıyı arkamdan kapatırken Doğukan'ı aşağıdaki bir yerden izliyordum. Sanırım beni masaya koymuştu. Oturuş biçiminden beyaz gömleği tüm kaslarını belli edecek şekilde gerilmişti. Attığı fotoğraf ıklıma geldiği an kalbim teklemeye başladı. Zihnime dolmaya çalışan düşünceleri yakınlardan gelen bir kız sesi böldü. Ne dediğini uğultudan anlamuştım. Fakat çok yakından geldiğine emindim. Ardından görüşümdeki yakışıklı bir türkü söylemeye başladı ve ortam sanki bir anda sakinleşti.

"Drama Köprüsü bre Hasan

Dardır geçilmez

Bre Hasan dardır geçilmez

Soğuktur suları da Hasan

Bir tas içilmez

Soğuktur suları da Hasan

Bir tas içilmez"

Nefesimi tutmuş Doğukan'ın izliyordum. Türküyü söylerken yaşadığını, acısını, ve özlemini ... Drama, Yunanistan'da olmalıydı. Göçmen olduklarından bahsetmişti. Kökleri oraya dayanıyormuş gibi söylüyordu.

"Anadan geçilir Hasan

Yardan geçilmez

Bre Hasan yardan geçilmez."

Bunu söylerken direk bana bakması donakalmama neden oldu. Sanki karşısında oturuyordum ve o gözlerimin içine bakarak bu sözleri tekrarlıyordu. Annesi de o masadaydı. Büyük ihtimal tüm masalar onu izliyordu ama onun odağı tamamen benim gibi duruyordu. Kıpırmızı kesildiğimi gördüğü an gülümsemesi genişledi ve tekrar masadakilere dönerek söylemeye başladı.

"At martini de bre Hasan

Dağlar inlesin

Drama mahpusunda Hasan

Dostlar dinlesin."

Araya ufak bir solo müzik aldı. O sırada masadaki su bardağını fon-

diplendi ve sözlerin sırası geldiğinde tekrar şakımaya başladı. Yatağımı oturmış, kilometrelerce uzağımdaki adamın beni nasıl birkaç santimetre yakınında tuttuğunu izliyordum.

"Mezar taşlarımı Hasan

Koyun mu sandın bre Hasan?

Koyun mu sandın?"

Bugünkü şarkıma cevaben söylemiş gibi oyunbaz bir bakış attı. Gözlerindeki gamzeler yerli yerindeydi.

"Adam öldürmeyi de Hasan

Oyun mu sandın?

Adam öldürmeyi de Hasan

Oyun mu sandın?

Drama mahpusunu Hasan

Evin mi sandın?

Be Hasan evin mi sandın?"

Ne zamandır nefes almıyordum, emin değildim. Doğukan'ın en ufak mimiğini kaçırmak istemezken unutmuş olmalıydım. Türkü bittiğinde bir anda alkış tufanı koptu. Doğukan'ın çevresine hafif bir baş selamı verdiğini gördüm. Ardından masadakilerle gülüştü. O nadir görünen kahkahası ile...

İlgi üzerinden gittiği anda telefonu eline aldığını fark ettim. Yine çenesindeki gamzenin altından onu izliyordum. Tıpkı haftalar öncesi gibi. Bir anda bakışları bana çevrildi. Hazırlıksız yakalanmışım gibi donakaldım. O ise bir süre beni izledi ve ardından telefonu dudaklarına doğru yaklaştırdı.

"Seni seviyorum."

Tüm uğultunun içinde fısıldamıştı ama benim odamda haykırarmış gibi göründü. Telefonu yine kendinden uzaklaştırdığında görüşmün buğulandığını fark ettim. Hangi ara sulu göz modumu açmıştım ki.

Neyse ki o bunu görmeden telefonu kapatmıştı. Kendimi sırt üstü yatağa atarken telefonumu tam kalbimin üzerinde tuttum. Nerede olduğunun, kiminle olduğunun ve zamanın onun için bir önemi yoktu.

O sadece beni istiyordu.
Yanında, yamacında.
Ben sadece onu istiyordum.
Bir nefes uzağımda ...

DOĞUKAN

"Bre delikanlı."

Dima masamıza gelmiş, elini babacan bir tavırla omzuma koymuştu. "Söyleyecek misin türkünü?" diye sorarken elini bunu yapmam gerektiğini belli edercesine sıktı. Ayın yirmi ikisindeki türkülerin hepsi memleketim kokardı. Bu gece herkesin bir türküsü olurdu ve kendi için de bile olsa çalmaya başladığı an söylerdi. Abim babam öldükten sonra söylemeyi bırakmıştı. Bense abim öldükten sonra ...

Ama bugün ekimin yirmi ikisi değildi.

"Söyler Dima söyler. Aç sen türküyü."

Benim yerime konuşan Aygül'e sert bir bakış attım. "At martini de bre Doğukan. Dağlar inlesin," dediği anda ona yalan söylediğimi neyin düşündüğünü düşündüm. Aygül ise masadaki rakı bardağını hafifçe bana doğru kaldırdı. İçimden bir ses, Doğa'yı bildiğini ve ona söylemediğim için böyle bir harekette bulunduğunu söylüyordu. Burukluğunu belki de uzun zaman sonra ilk kez gözlerinde okumuştum.

"Açıyorum o zaman paşam."

Dima benden onay almadan kıpırdamamıştı. Aygül'e bakarken başımı tamam anlamında salladım. Onu kırmamama mı yoksa söylediği şeyi kabul etmemden dolayı mı bilmiyordum rakı bardağının arkasından belli belirsiz gülümsemişti.

Restoranın içini kaplayan türkü değişmişti. Bizim oralardan masamıza kadar gelen türkü beraberinde abimin acısını da sürüklemişti. Karşımda oturan Tuana'nın yüzü bir anda Olcay Karahanlı'ya dönüşmüştü sanki.

Türküye başlayacağımı hissettiği anlarda yaptığı gibi elini rakısına dokunmuş, yüzüne acılarını gizlemeye çalıştığı bir tebessüm yerleştirmiş. Zihnimde o varken sözlere tam olarak odaklanamayacağımı biliyordum. Yardıma ihtiyacım vardı. Doğa'yı yanımda hissetmek istiyordum. Abunz olduğunu hayal ettiğim yere değil, Doğa'ya bakmak, acının ardından gelebilecek mutlulukları yüreğime hatırlatmak istiyordum. Bu yüzden kumme ye belli etmeden Doğa'yı görüntülü aradım ve telefonu tabakların arasındaki bir yere gizledim.

Sözlere başladığım anda Doğa'nın da görüntüye geldiğini hissettim. Fakat orada olduğunu fark ettirmemek için ilk etapta göz teması kurmamıştım. Beni canlı dinlediği için aşırı heyecanlanmıştım ama bunu güzece yöneterek sesime bile yansıtmamıştım. Türküyü söylerken, özellikle can alıcı yerlerde Doğa'ya doğru bakmıştım. Bana hayranlık dolu bakışları göğüs kafesimi coşkuyla dolduruyordu. Türküyü yaşayarak söylemeye devam ettim. Restorandaki herkes susmuş, beni dinliyordu. Sözleri bitirdiğim anda bir alkış tufanı kopmuştu. Benimse beğenip beğenmediğini görmek istediğim tek bir kişi vardı. Boncuk boncuk gözleriyle bana bakarak gülümsüyordu. Telefonu koyduğum yerden aldım ve masadakilere belli etmeden dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Ona olan sevgimi söyledikten sonra telefonu kapattım. O sırada annemin gözlerinin dolduğunu fark ettim. Aygül'ün ise memnun bir ifadeyle tabağına bakarak gülümsediğini...

Masamıza derin, anılar ve acılarla dolu bir sessizlik çöktü. Neyse ki bu duygulara esir olmamı engelleyen biri vardı ve mesaj atarak beni kasetten çekip çıkarmıştı.

***"Sen delisin. Annenin yanında
anadan geçilir yardan geçilmez denir mi?"***

"Denmez mi?"

"Denmez tabii kalbim. Kadın beni tanımadan bilececek."

"Annem öyle biri değildir."

"Bütün erkeklere göre anneleri melektir zaten."

"Ama kaynana diye bir gerçek var."

"Bu tabire kız annesi de girmiyor mu?"

"Hayır. Kız annelerine kayınvalide denir"

"Bak sen..."

"O zaman senin gelecek planlarında kaynana olmak var."

"Aşk olsun ne alakası var şimdi"

"Öncelikle aşk oldu."

"Erkek çocuk isteyen sensin."

"Ay şakaa Gerçekten ben o zaman kaynana olacağım.

Hatta daha da arttırıyorum torunlarım

için baba tarafından olacağım.

Babaanne... Allah'ım geleceğim şimdiden sevgisiz"

"Saçmalama. Ben babaannemi çok seviyorum."

"Onu bir de anana sormak lazım."

"Anana mı?"

"Anneannen mi babaannen mi?"

"Bu ne? Annen mi baban mı sorusunun emeklilik hâli mi?"

İkisinin de yeri ayrı."

"Hayır her zaman bir taraf ağır basar."

"Mesela bence sen annecisin.

O yüzden de anneanne tarafını daha çok seviyorsun"

"Babacı olma şansı elinden alınan biri için ağır bir yargı."

"Konunun bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu"

"Özür dilerim."

"Ne yapıyorsunuz? Daha oturacak mısınız?"

"Özür dileyecek bir şey yapmadın."

"Bizimkiler fırında helva söyledi. Yesinler kalkacağız."

"İmmm tahin helvasını çok severim.

Hız de eritilmiş hâline bayılıyorum"

"Not edildi."

"Seni özledim"

"Seni özledim."

"Ere gittiğinde konuşur muyuz? Bekleyeyim mi?"

"Eğer çok uykun geldiye"

Ben eve geçtiğim gibi ararım, uyumaya devam ederiz.

"Çok gelmedi ama ufaktan yükleniyor gibi"

"Zorlama o zaman kendini."

"Yok yok dayanabileceğim kadar dayanırım"

"Günün nasıl geçti? Yani konuşmadığımız zamanlarda"

"Sensiz, sessiz, eh işte, sıradan."

Sevmediğim bazı kişilerle muhatap olmak zorunda kaldım."

Aldığım cevap hoşuma gitmemişti. Aklıma ilk gelen kişi fazlasıyla kışkırtıcıydı. "Kiminle?" diye sorarken öfkemi dizginleyebilmek için dâ-lerimi sıkmaya başladım. "Ayşegül diye bir kız var. Pek hazzetmem. Kütüphane- hanede beni lafa tuttu, yanından nasıl kaçacağımı bilemedim." Üzerimde-ki gerilim gevşese de bu işin altından bir şey çıkacağı hissiyatı geçmemişti. Bir süredir onda bir şeyler olduğunu hissedenden tarafım ağır basıyordu. Şe-rekli annelerine yordüğüm konu umarım bu kızla patlak vermezdi.

"Anladım. Sana bir yanıltı mı oldu? Neden hazzetmiyorsun?"

"Engin'e âşıkta. Bana da gıcık oluyordu."

O yüzden yıldızımız pek barışık değil."

Okuduğum isimle tepeden tırnağa irkildim. O şeref yoksununun bir yerden çıkacağını tahmin ediyordum ama bir kızdaki sırf o adamı sevdiği hoşlanmadığı aklımın ucundan bile geçmezdi. Öfke, öylesine hızlı bir şekilde eski yerini almıştı ki parmak uçlarımla karıncalanmaya başladı. Ellerimi yumruk yapıp açarak bu hissi geçirmeye odaklandım. Boşa kürek çekiyordum ama çabalamazsam çok kırıcı olabileceğimi farkındaydım.

"Doğa"

"Ama sen böyle her yazdığında bir gerilim yaşıyoruz."

"Bana eski sevgilinden bahsetmesen mi acaba?"

"Hani sevgilim ya..."

"Okumak pek hoş olmuyor. Yaşamak hiç hoş olmuyor."

*"Ondan bahsetmedim ki. Ayşegül'ü sordun
ben de nedenini söyledim."*

"Sen istedin diyorsun. Anladım."

"Kızman için söylemedim

Röyle yaparsan sana bir şeyler anlatmaya çekinirim. "

"Anlatacak başka bir şeylerin var yani?"

Doğa cevap vermedi. Ortam mı sıcaklaşmıştı, ben mi daralmıştım çöremiyordum. Gömleğimin yakasıyla oynamaya başladım. Nefesime gram kadar rahatlık vermedi. Ciğerlerim göğsümün içinde taşlaşmış gibiydi. Restoranın havası bir anda vakumlanmış olmalıydı. Annem, Aygül, Tuana hatta Dima... Herkes, her şey üzerime geliyordu sanki. Biraz hava almak için ayaklanırken annem nereye gittiğimi sorguladı. Masadaki tüm gözler üzerimdeydi. Aygül'ün kaşlarını çatıldığını fark ettiğim için onunla bir daha göz teması kurmadım. Ne olduğunu bakışlarımdan çözsün istemiyordum.

"Sigara içip geleceğim."

Annem endişeli bir edayla yüzümü inceledi. Arkamı dönüp gitmek andığımdan daha zor olmuştu. Sakin olmamı isteyen tarafım, adımlarıma balçık gibi bulanmıştı. Dışarı çıktığım an, tamamen öfkeye gömüleceğimi biliyordu. Fakat artık her şey için çok geçti.

"Doğa?"

"Ya bak ama şimdiden kızmaya başladın. "

"Evet ve karşımda mırın kırm yaptığın

her dakika öfkeme ekleniyor haberin olsun.

Sende bir hâller olduğunu biliyordum. Evet dinliyorum."

Mesajlarımı okumuş, cevap vermek için sürekli parmaklarını harflerde gezdirmişti. Fakat o lanet olasıca cümleler bir türlü ekranıma düşmüyordu. Sakinleşmek adına sigaramı yaktım. Ellerimin titrediğini hissediyordum. Sabırsızca "Doğa. Yazıp yazıp silme artık," yazdım ve uzun bir mesaj ekranıma düştü.

*"Ya ben sana anlatıp anlatmamayı çok düşündüm ama
aramızda güven problemi olsun istemiyorum. Yani
bir gün bir şey olur duyarsın falan. Bu ihtimali
düşününce sadece doğru zamanı beklemek istedim.
Hazır keyiflisin söyleyeyim dedim."*

*"Anlatmama ihtimalini çok düşündün yaa,
Aferin güzelim. Çok güzel başladın konuşmaya
Hazır keyiflisin. Keyfinin gelmişine
geçmişine selam
söyleyciyim dedin sen de. Anladım.'
"Dinliyorum. Silme artık Doğa
İşleri daha kolaylaştırmıyorsun."*

*"Evde konuşalım istersen. Şimdi o ortamda
suratın asık ya da sinirli durma. "*

"Çok geç güzelim."

"Belli ki Engin denen herifle ilgili bu konu."

"Ne yaptı?"

"Mesaj mı attı?"

"Aradı mı?"

"Dur bir dakika."

"Karşına çıktı değil mi?"

"Yoksa bu kadar kem küm yapmazsın."

"Geçen gün kafeteryadayken masama geldi."

"Ne zaman?"

"Dün."

"Dün. Güzel. Devam et."

*"Seninle konuşmayı yeni bitirmiştik. Anıtkabir'e
gidecektiniz ya hani. O zaman. Neyse masama gelip oturdu.
İyi olup olmadığını sordu. Ben gerekli tüm cevapları
verdim ama merak etme."*

"Oturmasına izin verdin?"

"İzin almadan oturdu."

"Kalkıp gitmedin."

"Gittim."

"Ama gerekli cevapları verecek kadar konuştuktan sonra."

"Ağzının payını vermem lazımdı."

"Oğlum."

Arkamdan gelen sese hazırlıksız yakalandığım için irkildim. Lanet olası öfkem tüm reflekslerimin içine etmiş gibi görünüyordu. Annemin ne zamandır arkamda olduğunu bilmiyordum. Yine de yüzüne karşı sigara kırmek için küllü parmaklarımin arasında söndürdüm ve anneme döndüm. "Gidelim mi artık?" diye sorduğunda kaşlarını daha fazlası olabileceğini gibi çatıldı.

"Yemeğiniz bitmedi."

"Fakat senin iştahın kaçtı."

Anneme cevap vermedim. Çünkü sonuna kadar haklıydı. "Ne oldu bilmiyorum ama sen böyle keyifsizken geceye devam etmemizin bir anlamı yok," dediğinde vicdanıma hafif bir darbe aldığımı hissettim. Benim yüzümden keyif aldıkları bir şeyden mahrum kalmalarını istemiyordum. "Sorun değil anne. Ben iyiyim." Annem onu kandırmaya çalıştığımı fark ettiğini bakışlarıyla belli etti.

"Gece bitti. İçeri gel. Toparlanıp çıkalım."

Annem itiraz istemediğini arkasını dönüp gitmesiyle göstermişti. Doğa'ya, "Bana iki dakika müsaade et. Hesabı ödeyip otoparka çıkacağım." yazdıktan sonra koşar adım restorana girdim. Kasanın yanında duran Dima beni gördüğü gibi ayaklandı. "Borcumuz nedir?" diye sorduğumda "Erkencisiniz," dedi. Kasanın arkasından çıkıp yanıma gelen Dima'ya rol yapmak sandığımdan da zordu.

"Bir yanlışımız mı oldu bre?"

"Senin değil ama birilerinin oldu," diyemediğim için gülümseyerek öfkemi saklamaya çalıştım. "Esağfurullah. Olan bir yanlış varsa bizdendir."

"Ee o zaman nedir bu acele?" derken gözleri çoktan masadan kalkmış, hazırlanmış olan kadınlara çevrildi.

"Sadece acil bir işim çıktı. Araba bende olduğu için annemlerde bırakmamı istedi."

Anladım demekle yetinen adam hesabı çıkardı. Annem yanından gelmeden ödedim. "Erken kalkıyorsunuz bre Gülsüm. Gece daha başlamadı mı?" Anneme otoparkta olduğumu söyledikten sonra Dima ile vedalaştım. Oyalanmadan kendimi dışarı atmak için hareketlenirken Dima'ya geldiğimi belli eden bir mesaj attım.

"Erge"

"Evde konuşalım mı? Anneler gelecek şimdi"

"Dinliyorum Doğa"

"Neymiş derdi"

"Konuşmak istiyormuş."

*Sanırım yaptıklarından dolayı pişman
ve barışmanın yollarını arıyor."*

"Böyle mi söyledi"

"Direk değil ama anlamları buna çıkıyordu."

Ayşegül de benzer şeyler söyledi bugün.

Ben ikisine de söyleyecek her şeyi söyledim.

Ayşegül'e seni de söyledim hatta.

Bir daha böyle bir olay yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Engin'e beni söylemedin ya"

"Ayşegül ona söyleyecektir"

"Güveniyorsun yani o kadar"

"Güvenmek demeyelim de tanıyorum diyelim."

Fırsatını kaçırmaz hemen yetiştirir."

"Anladım"

"Doğa bana bir süre izin vermeni istiyorum"

"Hayır ya Vermem."

"Vermelisin."

"Beraber konuşarak geçirelim bu süreci lütfen."

"Kalbini kırmak istemiyorum."

"Kırılacaksa sen kır sorun değil ama susma lütfen"

**"Dilimin ayarı yoktur, dönüşü olmayan
yollara sürüklenmeye gerek yok."**

"Peki neye kızdın?"

"Karşıma çıkmasına mı yoksa sana geç haber vermeme mi?"

DOĞUKAN

Abimin sesi sanki kulaklarımda yankılanmıştı.

"Geçmiş ve gelmemiş ayırmanın kolay bir yolu vardır. Geçen şeylerin 22 olur aslanım. Geçmeyenlerin ise yarısı..."

Bu cümleyi o kadar sık kullanmıştı ki zihnime kazanmıştı. Doğ'un anlattıklarından sonra da aklımda beliren ilk şey bu olmuştu.

Dün onda bir şeylerin farklı gittiğini sezmiştim. Ne olduğunu anlayamasam da duyduğumda hoşlanmayacağımı da biliyordum. Fakat hüsn kuruntu yaptığını söyleyen yanına sığınmayı tercih etmiştim. Güvenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanıyordum.

Yanılmışım.

Benden bir şeyler sakladığını duyduğum ilk an yükselen öfke, Engin olan davranışlarını duyduğum an katlanılmaz bir düzeye çıkmıştı. Kendimi bu histen kurtarmak adına her türlü çatışmaya girebileceğimi fark ettim. Geçmişimdeki açık yaralar zalimce de olsa bu yolla kendilerini iyileştireceklerdi sanki. Fakat karşıdaki kadın hiçbir yaranın sızısını çekmek zorunda değildi. Her ne kadar buna neden kendisi olsa da...

Kapının tıklatılmasının ardından 10 saniye geçmedi ki kapı açıldı. Yattığım yerden doğruldum. Başını içeri doğru uzatan Aygöl, "Abi," derken kısacık bir an odayı taradı. Oda'nın karanlığına gözlerinin alışması birkaç saniye almış olmalıydı. Göz göze geldiğimiz anda "Uyuyor muydun?" diye sordu kısık sesle.

"Tek sayılmaz. Gel."

İzını aldığı gibi içeri doğru sessizce adımını attı. Eli ışığa gitti. Ne hâl-
de olduğunu net bir şekilde görmesini istemiyordum.

"Işığı yakmasan olur mu? Başım çatlıyor."

Aygül'ün eli havada asılı kaldı. "İlaç da içmezsin tabii sen şimdi," di-
yerek yatağın ucuna ilaştı. Cevap vermek yerine sırtımı yatak başlığına
yasladım ve baş ucumdaki lambayı yaktım.

"Bir şey mi oldu?"

Soruma karşılık o da, "Ben de onu soracaktım. Bir anda ne oldu abi?"
diye sordu.

"Bir şey olduğu yok."

"Yalancı."

Karşımdaki kız elime doğmuştu ve ben ilk kez ona bakarken başka
birini görüyordum. Yüzüme burukta olsa hafif bir tebessüm eklendi. Ay-
gül bunu kaçırmamış olacak ki, "Aha!" dedi. "Ben bu ifadeyi biliyorum
ama çok uzun zamandır görmüyordum. Belli ki bir kız meselesi."

Geldiğinden beri onunla baş başa kalmadığımız için hiçbir şey an-
latmamıştım. Tabii ki o, elimden düşmeyen telefonla, sürekli etrafa gülü-
cükler saçmamla ve haddinden fazla uyumlu olmamla bir şeyleri sezmiş
olmalıydı.

"Kim bu şanslı kız?"

"Şanslı," dedim abartılı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak. "Hani ben
dünyanın en asabi abisiydim." Aygül hafifçe kıkırdarken, "Hâlâ öylesin,"
dedi. "Ama bu güzel sevmene engel değil ve bu devirde inan bana buna sa-
hup olmak için şanslı olmak gerekiyor." Söylediklerinde samimi olduğunu
bildiğimden gülümsemem birazda olsa genişledi.

"Ben daha şanslıyım."

Aygül'ün ifadesi şaşkınlık ve mutlulukla doldu. "İnanmıyorum. Gö-
nül kapılarının anahtarını sonsuzluğa atarken kalbini de peşine taktın diye
düşünüyordum." Beni yıllardır bir kızın yanın görmediği için bu tepkisi
normaldi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Sorumu yineliyorum o zaman. Kim bu şanslı kız?"

Aygül bana doğru dönüp yatağımın üzerinde bağdaş kurdu. Dırsekle rini dizlerine yaslarken başını ellerinin arasına almıştı. Tıpkı çocukluğunda ona anlattığım masalları dinlerken olduğu gibi bakıyordu bana. Heyecanlı, hevesli, mutlu ve meraklı.

"Tuana nerede? Ayıp olmasın kıza."

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Telefon görüşmesi yapıyor. Zaten baş başa kaldığımız her an biriyle konuşuyor. Sanırım flörtleştiği biri var ama bir şey söylemediği için bilemiyorum. Boş ver sen onu. Anlat hadi. Adı ne?"

Göğsümü delip çıkacakmış gibi duran sevgiyi tutmak adına derin bir nefes aldım. "Doğa."

Aygül beğeni dolu bir ses çıkarırken, "Güzelmış," dedi. "Nerede tanıştınız?" Hikâyeyi en başından anlatmaya başladım. Onunla dertleşmeye o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun özlemi dilime vurmuştu sanki.

"Vay be Doğukan Karahanlı. Sen mesleğini bir kız için tehlikeye attın ha? Duy da inanma."

Gülümsemekle yetindim. "Masada şarkıyı söylediğin de oydu değil mi?" Cevap veremeden kendi kendini onayladı. "Tabii ki oydu. Annem biliyor mu?" diye sorduğuna, "Senin kadar detaylı değil," dedim. Gururu okşanmış gibi gülümsedi. "Peki..." Sanki mayınlı bir tarlada diklatte adımlarını atıyormuş gibi hassastı. Son zamanlarda yaptığım gibi üzerine patlamamı istemiyor olmalıydı.

"Şu andaki mutsuzluğunun nedeni belli ki Doğa."

Kendi yaralarını belli etmemek için mi yoksa Doğa'nın adına kötü bir şey yakıştırılmasını istemediğimden mi bilmiyordum ama susmak daha cazip gelmişti. "Bunu da konuşmak ister misin?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım.

"Bana güvenebilirsin."

"Sana güveniyorum fıstığım ama yeni yeni sakinleşmişken tekrar öfkemi hareketlendirmek istemiyorum."

Aygül düşünceli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "O derece diyorsun," dediğinde yine cevap vermedim. "Aldattı mı?" Elinde tuttuğu kırbağı öyle bir savurmuştu ki geçmişin küllerine dokunup gelecekte iz bi-

anaya yeltenmişti. Gözümü döndüren bir ifadeyle kardeşime baktım. Şu kelimeyle Doğa'nın yan yana gelme düşüncesi bile beni irrite etmeye başlamıştı.

"Sakin ol," diyerek ellerini kaldıran kardeşim tedirginlikle bana bakıyordu. "Şu olke kontrolü olayını en yakın zamanda çözmelisin."

"Bence yeterince kontrollüyüm."

"Fiziken evet ama ruha bıraktığın yaralar konusunda aynısını söyleyemeyeceğim. Kardeşin olmasam şu anda beni öldüreceğini düşünürdüm."

Üzerime çöken ölümcül durgunlukla derin nefesler almaya çalıştım. "Tamam anladım öyle bir şey yapmadı," diyerek bana yine sakince yaklaşmaya çalıştı. "Bu kadar kötü olduğun için aklıma gelen ilk şey o oldu. Çığırım."

"Sorun değil."

"Anlatacak musun? Yoksa birbirimize girene kadar çıkarım yapmaya devam edeyim mi?"

Yanaklarımı şişirerek nefesimi yüzüne üfledim. "Senden kurtuluş yok mu?" Kaşlarını hayır anlamında kıpırdatırken muzırca gülümsedi. "Eski erkek arkadaşıyla konuştuğunu benden gizledi." Aygül'ün ifadesi anında asdıyetle kaplandı. Bu konudaki yarayı en iyi bilenlerden biriydi. Güven benim için ne kadar önemli olduğunu da.

"Erkek arkadaşının konuşmasına izin verdi ve daha da önemlisi şu anda bir rakibim var. Hem de yanında olan, anıları olan, bir zamanlar sevdiğim biriyle."

Terazinin bir ucunda yaşadıklarım, diğerinde ise hayallerim vardı ve hergisi ağır basacağına karşı ölümüne yarışıyorlardı. Yarıştığım adam Doğa'nın geçmişte de olsa gönül verdiği biriydi. Birçok şey yaşadıkları, gülüşmeleri, belki beraber ağladıkları, eğer ondan birlikte olmayı istemeseydi belki hâlâ sevgili oldukları...

"Konuşabilir miyim?"

Sessizliğimi neye yoracağından emin olmayan bir hâlde, bir kez daha konuşarak bana doğru adım attı. "Herkesin kendin gibi olmasını bekleyemezsin."

"Beklemiyorum."

"Bekliyorsun abi. Sen belki Esin Abla'yı görmeye tahammül etmediğin için numarayı değiştirmiş, sosyal medya hesaplarını yenilemiş hatta çevreni bile değiştirmiş olabilirsin ama herkes bunu yapmak zorunda değil."

Duyduğum isimle tüylerim diken diken oldu. Doğa'yı aldatıyormuş hissi ise çoktan yüreğime çöreklenmişti. Başka hiçbir kadının ismini ilâkimizin içinde istemiyordum. "Bunu yapmadığı için de kimseyi yargılamazsın," dediğinde, "Yargılamadım," dedim. Aygül, "Öyle mi gerçekten" diyen bir bakış attı. Sıkıntılı bir nefes alırken, "En azından ona bir şey söylemedim," diyerek cümlemı düzelttim.

"Ben gelene kadar kendi kendini gazlıyordun yanı?"

"Aygül doğru mu konuşsan acaba?"

"Sözlerim de hatalı bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bak şu konuda haklısın. Sana ilk konuştuğu anda söylemeliydi. Bunun sende güvensizlik yarattığının da farkındayım. Herkeste yaratır. Acaba başka şeyler sakladımı ya da saklayacak mı korkusu ... Çok iyi anlıyorum."

Onu dinleyip dinlemediğime emin olduktan sonra konuşmaya devam etti. "Ama bu konuştuğu için onu haksız duruma düşürmez. Herkes geçmişini silmek zorunda değil. Anılarına saygı duyuyor olabilir. O kişiye saygı duyuyor olabilir."

"Onu ilişkiye zorladığını söyledi. Ayrılma nedenleri bu. Sence bu adam saygı duyulacak biri mi?"

Aygül konuşmasına devam edemedi. Düşünceli bir ses çıkarırken, "Şimdi neden bu hâle geldiğini anladım sanırım," dedi. "Sadece bu nedenden ayrıldıklarını düşünüyorsun ve çocuğun geri adım atması seni korkutuyor." Asker ailede büyüyen kardeşim belli ki nokta atışlarında profesyonelleşmişti.

"Korkuyu yüreğine misafir etmeyen abime bak. Ey aşk sen nelere bıdırsın."

"Anlattığıma pişman etme."

"Bence düşüncelerinden dolayı pişman olmanda sakınca yok." Gözlerimi kısarak daha fazla devam etmemesi gerektiğiyle ilgili uyardım ama

ne zaman bu kadar büyüdüğünü anlamadığım kardeşim konuşmasına devam etti.

"Çünkü düşündüğün gibi bir rekabet ortamı olsaydı inan bana sana bundan bahsetmezdi."

"Bahsetmemeyi düşünmüştü."

"Korkmuş olabilir mi? Hani belki o da seni kaybetmekten korkuyordur filan?"

Aygül oturduğu yerden ayaklanırken, "Ve belli ki sende ona korkusunu yaşıyorsun şu an," dedi. "Kendi kendine çıkarımlardan bulunacağına hence ona sormalısın." Yanına geldi ve uzanıp yanağımdan öptü.

"Kimse senin rakibin olacak kadar iyi olamaz."

"Bunu abimin diye söylüyorsun."

"Bunu abilerim gibi birini bulmaya çalışırken bekâr öleceğimi düşündüğüm için söylüyorum. Sen ... Eşsizsin ve sevgilim olmamasının en önemli ikinci nedenisin."

Aygül geri geri yürümeye başladığında, "Ara onu," dedi. "Şu anda senden kalır yanı olduğunu sanmıyorum." Oda'nın kapısını açtığı anda kısa bir an duraksadı. Bir şey söyleyecekti ama bendeki tahribatını ön göremiyormuş gibiydi. Başını bana doğru çevirdi. Karanlığa rağmen gözlerindeki parıltıyı fark edebilmişim. Gözyaşlarını buruk bir gülümsemeyle durdurmaya çalışıyor gibiydi.

"Abim seninle gurur duyuyordur."

Donakaldım. Vefatından beri bana söylediklerinden sonra bu cümle zaman zaman kulaklarımdan oyunu gibi gelmişti. Doğruluğunu sorgulamadığımı anlamış olacak ki Aygül'ün gülümsemesi daha da genişledi.

"Ben de seninle gurur duyuyorum."

DOĞA

Bir insanın karşılaştığı tüm zorluklar arasında, beklemek kadar cezalandırıcı olanı yoktu. Sabrın en büyük sınavıydı belki de belirsizliği beklemek...

İçim içime ağır geliyordu. Boğazım düğüm düğümdü. Kalbime ara ara giren sızı o düğümlere takılınca nefes almam zorlaşıyordu. Göğsümü şişirerek ruhumu rahatlatmaya çalıştım. Zorlanıyordum ama yaşama tutunacak kadar başarabiliyordum. Şaşırlacak bir şeydi, bu sefer gözyaşlarım sadece emrimi bekliyordu. İçimdeki bir his her şeyin yoluna gireceğini söylediği içindi belki de.

Belki fırtınaya tutulacaktık ama o sağanakta onunla ıslanmakta güzeldi. Konu o olduğunda sorun gibi gözüken her şeyin bir çözümü vardı.

Yine de çok uzun zamandır sessiz kalması ufaktan korku çanlarını tıngırtıyordu. Ufacık odamın içinde attığım voltanın haddi var hesabı yoktu.

Yorulduğumu hissettiğimde yatağa geçtim. Geçmek bilmeyen zamana mahkûm olmak en kötüsüydü belki de. Neredeyse her beş dakikada bir ekrana tıklıyordum ve böyle saatlerimi harcamıştım. Gözümeye uyku grmeyi bırak yakınına bile uğramıyordu.

"Doğa?"

Kapının tıklatılmasıyla açılması bir oldu. Ablam başını odama doğru uzatırken, "Sen hâlâ uyumadın mı?" diye sordu. Ona Doğukan'la olan ge-

namını anlatmak istemiyordum. Hem daha yüz yüze gelmeden ona karşı ön vargılı olmasını istemiyordum. Suçu olmasa bile sırf erkek diye, eniştemin eklesini ondan çıkaracağına emindim. Hem de onun derdi ona yeterdi.

"Şimdi yatıyordum."

"İyi misin?"

Ağlamamış olmama şükrederek, "İyiyim," dedim. "Sen nasıl hissediyordun?" Kapıyı sonuna kadar açtı ama içeri girmek yerine eşiğe dayandı. "Aynıyım." Eniştemin yaptığı ağır bir darbe indirmişti güvenine. O an Doğan'ın da böyle hissedip hissetmediğini düşündüm. Kendimce doğru olanı yapmıştım. Sadece ona haber vermekte gecikmiştim. Açıkçası bugün Ayşegül de yoluma çıkmasa belki biç bahsetmezdim. Fakat 24 saat içersinde iki kez Engin konusu, ilerleyen zamanlarda yakalarımın dolana-
cak gibiydi. Yol yakınken bahsetmenin en doğru karar olduğuna emindim ama sanırım zaman konusunda yanılmıştım.

"Uyumak iyi gelir belki."

"Uyuyabilsem gelirdi."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ablam başını hayır anlamında salladı. "Yeterince oldun." Onu dinlemiş olmam bile yeterliydi belli ki. "Yine de kötü hissedersen lütfen söyle."

"Daha kötü demek istedin sanırım."

Gülümsedi ama canının acısı daha baskın gelmişti. "Hadi sen uyu. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," derken kapıyı kapattı. Beni yine sabrımınla yalnız bırakmıştı. Sıkıntıyla nefesimi üfledim ve telefona tekrar baktım. Ne mesaj ne de arama ... Son görüldüsü bile benimle son konuştuğu zamanda kalmıştı.

Ne yapıyordu?

Eve geçmiş olması gerekiyordu. Annelerini bırakıp aparta mı dönmüştü acaba?

Saatler olmuştu. Siniri geçmemiş miydi?

Ya da sakinleyip uyumuş olabilir miydi?

Beni bu hâlde bırakıp uyur muydu?

Uyumazdı.

O zaman neden hâlâ aramamıştı.

Sırt üstü uzandım. Gözlerimi kapattığımda bana şarkı söylediği anı, gözümün önünde belirdi. Kalbim tekledi resmen. Bir saat içerisinde her şeyi berbat etmiştim. Kahretsin.

Telefonumun titrediğini hissettiğim anda heyecan ve panik kanşımı bir hisle doğruldum. Arayan kişiyi gördüğüm anda bir anlığına elim ayağıma dolaştı. Telefonu açarken ne yapacağımı bilemedim. Bir an ayağı kalktı. Ardından yatağa oturdum.

Doğukan konuşmadı. Sadece nefes alışverişi telefonun ucundaydı. Buna bile şükreder hâldeydim. Konuşmaya hazır olmasa da en azından aramıştı. Derin bir iç çekti. Sıkıntısı benim yüreğime dar geldi.

"Sana o kadar kırgınım ki."

İfade edilmeyen kızgınlıklar zamanla kırgınlığa dönüşürdü. Bunu söylemese de anlayabilirdim. "Tuz buz olsan bile anlayamazsın. Ama kı-
rıntı kadar bir parçan kaybolursa diye korkarım."

"Kalbim ben-"

"İzin verir misin?"

Konuşmamı kibar bir şekilde böldü. Sustum. "Sana hak vermeye çalışıyorum ama bana hemen haber vermemene haklı bir neden bulamıyorum. Özellikle ben sana bu kadar açıkken."

"Aramızın bozulmasından korktum."

"Şu anda bozulmadı mı?"

"Bozuldu mu?" diye sorarken ağlamaktıydım. Doğukan'ın gülümse-
diğini işittim. Bu iyiye mi işaretti. "Seni korkutuyor muyum?" Bunu neden sordu bilmiyordum ama, "Hayır," dedim. "Seni kaybetmekten korkuyorum senden değil. Neden bunu düşündün?"

"Benden bir şeyler sakladığın için."

"Senden korktuğun için değildi. Dedim ya söylediğimde genleceğini biliyordum. Yanında değilim. Aramız kötü olunca yanına gelemem, yanıma gelemezsin diye sadece bir süreliğine konuşmayı beklettim."

"Aramızda her zaman mesafe olacak Doğa. Bunu mu yaşayacağız sü-

ekli yani? Yan yana gelene kadar hayatımızdaki önemli gelişmeleri beklemek miyiz?"

Sanırım konuştukça işleri daha da berbat ediyordum. Gözyaşlarım baktı oldayken, "Hayır tabii ki," dedim. "Özür dilerim."

"Dileme. Benimle aynı şey düşünmek zorunda değilsin."

"Ama haklısın."

"Haklı olmak istemiyorum Doğa."

"Ama öylesin."

Doğukan yine sustu ama bu sefer ki ağlatıcı kadar huzursuzdu. "İstedğin gibi olsun," dediğinde neyi kastettiği anlamadım.

"Yüz yüze geleceğimiz güne kadar bu konuyu kapatıyorum."

Yüreğim kuşların kanat çırpışı gibi hareketlendi. "Ne zaman?" diye sorduğumda, "Bilmiyorum," dedi. "Bir gün..."

Bir anda tüm kuşlar hareket etmeyi kesti. "Yani o zamana kadar aramız böyle mi olacak?" Gözyaşlarım artık yanaklarından süzülüyordu.

"Umarım olmaz."

"Kalbim," derken huçkırıklarımı tutamamıştım. "Efendim güzelim." Bu sefer kulağıma daha farklı gelmişti.

"Seni seviyorum."

Derin bir iç çekişe sanki tüm hislerini doldurmuştu. "Ben de seni seviyorum." Gözyaşlarım daha da coşkulu aktı. Doğukan sakinleyene kadar sessizce telefonun başında bekledi. Ağlamak iyi gelmişti. Belki de ağlarken bile orada olduğunu bilmek iyiydi ama eksik bir şey vardı...

Kırk kalbinin bir bölümü.

DOĞUKAN

Kahrolası baş ağrısı yüzünden gözüme giren uyku da beynümü eriyordu. Zonklama işkence hâlini almıştı. Yatakta dönüp durmanın da çirmeye bir faydası olmadığını anladığımda doğruldum. Yer çekimi etkisiyle hafifçe inledim. Resmen ilaç olsa içecek kıvama gelmiştim & şimdaki ıstırapı geçirmesini umarak duş almaya karar verdim.

Ev ahalisi hâlâ uyuyordu.

Bunun rahatlığıyla uzun, soğuk bir duş aldım. İşe geç kalmayacak olsam daha da uzun dururdum. Fakat baş ağrım katlanılacak bir sermaye çekildiği anda duştan çıktım. Apar topar hazırlanıp evden çıktım.

Soğüğün gerçekten de ağrıya şifa olduğunu motorla işe geldiğimde daha iyi anladım. Neredeyse geçmek üzere olan ağrımı nöbetin bendeki olduğunu hatırlayınca tekrar eski hâlini aldı. Neyse ki bunu daha fazla ırtıracak olan adam görünürde yoktu. Üzerimi değiştirirken telefonumun ışığı yandı. Göz ucuyla baktığımda Doğa'nın günaydın mesajı attığını gördüm. Konuşmaya vaktim yoktu ama en azından gün aydınlaşılabilecekti. "Günaydın güzelim," yazdıktan sonra telefonu kamufleajımın cebine koydum. Şef'in yanına gidip gerekli talimatları aldım ve nöbet yenime geçtim. Telefonumun tekrar titrediğini hissedince bakıp bakmamak arasında kaldım. Mesaj atan Doğa'ysa, ki yüksek ihtimalle oydu, dünkü kavgadan sonra cevap vermediğim her anı olumsuz bir duruma yoracağını biliyorduk. Öfkenin üzerimdeki etkisini tam anlamıyla atamamış olsam bile

kafasında kurarak kendisini üzmesine izin veremezdim. Etrafı kolaçan ettikten sonra telefonumu çıkarıp mesaja baktım.

"Gece ağlarken uyuyakalmışım özür dilerim."

"Biliyorum. Sorun değil."

"Ne yapıyorsun?"

"Havalimanındayım. İş güç."

"Anladım."

"Ne oldu?"

"Soğuksun."

"Sana soğuk olmam imkânsız."

"Yok ben hissediyorum öylesin."

"Yoğun sadece güzelim."

"Hep yoğundu."

"Gerçekten yoğun."

İnanması için bulunduğum yerin gizlice fotoğrafını çektim. Şef'in yalaklarda olup olmadığını kontrol ettikten sonra konuşmayı daha fazla uzatmamaya karar verdim. Neyse ki akın yolu birdi.

"Oo. O ne kalabalık öyle."

"O zaman ben meşgul etmeyeyim seni"

"Nöbet bitince yazarım."

"Nöbette misin?"

"Evet."

"Sen seni seviyorum demesen de olur."

Yüzüme milimetrik bir tebessüm yerleşti. İşim varken ona yazmış olmam bile belli ki mutlu ediyordu. İşin garip yanı o mutlu olduğu için benim daha fazla sevinmemdi. Tüm öfkem, kırgınlığım ve üzüntüme rağmen.

"Ama ben bunu her seferinde söyleyeceğim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum"

Nöbetin bittiğinde yazacağımı söylediğim için, görevi teslim edemedim telefonuma sarıldım. Doğa'dan hiç mesaj gelmemesine sevinsen, üzülsem mi bilemiyordum. Mesleğine saygı mı duyuyordu yoksa bençe gizli yine bir şeyler mi yaşıyordu emin olamamak çok acıydı. Ona verdiğim sözü tutmak için mesaj attım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ablamla kahvaltı yaptık. Keyfi yok."

"Dışarı mı çıksak diyoruz. Hava güzel bayağı."

"Afiyet olsun"

"Barışmadılar mı?"

"1 ih. Durum birazcık ciddi bu sefer."

"Ne yapma?"

"Eski sevgilisiyle görüşmeye başlamış."

Evrenin bizim tiye alma şekline alaycı bir kahkaha patlattım. Abı sııyla aynı kaderi, aynı zamanlarda yaşayacağımız kimin aklına gelirdi. Farkında olmadan kendime olan acıma hâlim, ablasına karşı duyulan sempatiye dönüştü. Onu anlıyordum. Ne hissettiğini az çok biliyordum. Açıkçası bu sefer üzül müştüm.

"Daha fazlasını duymak istemiyorsun?"

"Benden böyle bir şey beklemiyorsun değil mi?"

"Bu konuları yüz yüze konuşacağız."

"Ama ne zaman olacağı belli değil."

"Maalesef. Ama sen zaten bunu beklemeyecek miydin?"

"Senin için bir sorun olacağını sanmıyorum."

"O zamana kadar bana böyle davranmayacaktın ama..."

"Evet salak yerine konduğum için"

"normal olarak devam edecektim."

"Cezalandırmak için mi yapıyorsun?"

"Haşa. Ne haddine. Sadece kararına saygı duyuyorum."

"Keşke bu kadar düşünceli olmasan. "

"O zaman biz diye bir şey kalmazdı güzelim."

"Ne kadar kolay söyledin öyle"

"Oradan bakınca gözüne kolay göründüyse, eyvallah!"

"Konuşmadıkça alınma kat sayın artıyor farkında mısın?"

"Gerçekten konuşmamı istiyor musun?"

"Özüleceğimi bilsem de evet Kim bilir ne zaman görüşeceğiz."

"O zamana kadar seninle bu şekilde olmaya katlanamıyorum"

"Peki bunu sen istedin."

"Sana çok kızgındım. Ben sana her şeyimle, kavga edeceğimiz"

konularda bile açık olurken senin benden bir şey

saklamadan dolayı... Eski sevgilin karşına

çıktığında yolunu değiştirmemenden dolayı...

Hadi içinde kalan son öfkeyi de kusmak için kaldın

diyelim, ona benden bahsedecek kadar beni hayatına

almamandan dolayı sana çok kızgındım."

"Aldatıldığımı bile bile güvenimi sarsabileceğini"

bile bile bana bu konuları anlatıp anlatmamayı

düşündüğün için çok ama çok kızgındım."

"Korkabilirsin. Ben korkmuyor muyum sanıyorsun?"

Benim ödüm patlıyor lan o herifi bir gün tercih edersin diye.

Düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum."

"Yanında, yakınında, bir sınıf uzağında. Aynı şehirde,

belki aynı semtte, gittiğin aynı mekanlarda,

en basitinden okulunda, kafeteryanda, kütüphanede."

"O adamı sana ait olan her yerde ve seni

geri istediğini söyledin bana."

"Ben korkmuyorum mu sanıyorsun?"

"En ufak bir hatam ve onun doğru hamlesiyle"

tekrardan ona ait olduğunu

"Ama bu hem, hiçbir zaman sana gerçekçi anlatılmıyorsa

"Kullanılabilirliği, kullanılabilirliği, kullanılabilirliği, kullanılabilirliği
ve kullanılabilirliği bile aradan bir yıl sonra

"Yüz yüze gelince anlatırım demedim. Çünkü konuşurken o
geleneksel anlatımları da bir şekilde

"Hüç aklına gelmedi değil mi tekniği girişimlerini

"Bana anlatıyor, onların yarım kalabiliyor

"Görünmüyor

"Görünmüyor da zaten

"Fakat benim aklımdan bir şeyin bile

"Kullanılabilirliği o kadar

"Bu gerçekleri de o kadar

"Kullanılabilirliği o kadar

Görünmüyor kullanılabiliyor, kullanılabiliyor

ama sen o yolların hiçbirini

Ben ilk kez gördüm konuşurken

sim. Şimdi ise

arabın aramızda bulunmaması diye başka

"Bitti mi?"

"Kullanılabilirliği

"Söylediğin her şeyde haksızlık istemesen de

Ben senin bakış açısıyla

Hüç aklım görmediğim içindir belki

varna sağ çıkmazlık düşüncesi

Bu söylediği çok güzel bir şey olmasına rağmen
deniği gelmiyor. Hüç olum görmediği de zaten
bunu unutmaması da

"Ama haksız. Son nefesimiz bir saniye
Ben sadece bu tarz bir konuşma yapacaksa yüz yüze
gini düşünüyordum ama senin

Ozür dilerim hepü için. Çok ama çok özür dilerim. Güvenini sarsmaya hiç niyetim yok yemin ederim. Artık bana güvenmiyorsan da anlarım. Fakat sen anlayamıyorsun. Sen kendini onunla nasıl kıyaslayabilirsin... O belki yakınımda ama sen benim bir nefes uzagımdasın. O defter benim için sen hayatıma girmeden önce kapanmıştı."

"Böyle yazarak içimdekileri tam anlamıyla aktaramıyorum. Arayabilir misin seni?"

"Şu an müsait değilim."

"Hani bana hep müsaittin."

"İhteyim güzelim. Kulubelik olduğumu biliyorsun. Ortalıktan kaybolmamam."

"Seni çok arıyorum."

"Biliyorum."

"Ben de seni kendi canımdan bile çok seviyorum."

"Seni her gün affederek mi?"

"Konu affedip affetmemek değil güzelim. Neyse..."

Benden sakladığın başka şeyler var mı?

İnan bana söylemek için tam sırası."

"Var ama bunu söylemeye hazır mıın bilmiyorum."

"Doğru."

"Doğruken."

"Allah aşkına güzelim."

Böyle durdukça altından

hiç hoş şeyler çıkmıyor. Söyle artık."

"Seni arzuluyorum."

"Ne?"

"Anlamadım."

"Seni öpmek istiyorum. Öyle böyle istemiyorum."

Bir an okuduğum şeyi idrak edememiştim. Fakat anladığım anda yüzüme rahatlığın etkisiyle yayılan bir gülümseme yerleşmişti. "Ya kızım..." yazdıktan sonra, "Aklıma neler geldi güzelim bir bilersen," diye ekledim.

"Gülüyorusun değil mi şimdi?"

"Valla gülüyorusun. Hissediyorum ama
laç numaralı olduğunu çözemedim."

"Bir olsun. Ne olur bir numaralı gülümsemen olsun."

"Öyle bir numaran yok."

"Nasıl bir peymiz peki?"

"Gösterimi kısa kısa gülmel utarım ya
bulun bir buruk kalp size göre."

"Sevmedim bu numarayı.
Trahyalıun diye hemen buçuklulara yöneldim."

"Oj beş takılıyor ya sizinkiler.
Bir de buçukları severlermiş öyle dayımuytum."

İşte bu yazdığına bağlam bir kahkaha atmıştım. Hem de duvarın
odaundaki herkesin dikkatini üzerine çektiğim sırada "İşte gülüm
numarayı hak ettin." yazdığımda, "Yapamın!" yazıp kumuzu alen anı ve
bir kalp koydu. Sanırım haftalar önce bahsettiği emoji buydu

"Sen hep gül."

"Herp mi?"

"Tek mi?"

"Sonsuza kadar mı?"

"Söz mü?"

"Nefesim üzerine yemin ederim."

"Sana düşmü adam."

"Sana tupmak üzereyim kadın."

Tam mekân attığım sırada, "Öğlen perisleriniz hayırlı olsun!" diyen Abdi dinlenme odasının kapısında belirdi. Sırlı kıyafetleriyle olduğunu görünce, "Nereden lan sen?" diye sordum. Sanki saattirler koşuyormuş gibi nefes nefese yanıma gelip oturdu. "İşim vardı," diyerek yarattığı gürültü kışkırtım çatıldı. Deri montunun cebinden çıkardığı bir tam altın parçanın önünde sallandırmaya başladı.

"Bu ne?"

"Ölüm maddesi."

Çünkü bu küçük yusundan göz denimeyi öğrenecektim. Onun delişman evrak uyulmasına karar vererek, "Kime takacağımı?" diye sordum. Kendisi müddetini durditti. "Takacağız." Kışkırtım daha da çatılırken, "Halaycıdır!" dedi. Musti altını tekrar ceketimin cebine koydu. "Kime takacağı öğrenen karardır." Bu sözler başıma yine bilmediğim bir iş açmak için cilafını hımsırtıyordu.

"İşte bu akşam Emur'un düğününe gitmek için bizi seçti."

Çünkü gün ekşime topladığımız parayı hatırlayınca altının nereden çıktığını da anladım. "Bizi seçmemiştiniz. Sen önermişsiniz," dediğinde umursamaması bu tavırla omuz silkti. "Neyse ne. Sonuç olarak gidiyor musunuz?" Tam hayır demek üzere dudaklarımı araladığım sırada, "Tabii ki gidiyoruz. Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Ben düğünlerden ne kadar bağlanmıyordum, Musti oynamanın o kadar koleliydi. Ayaga kalkıp daha önce duy madığım bir parkıyla halay çekmeye başlaması bile bunun kanıtıydı.

"O zaman akpama... Şimdi halay zamanı. Salla salla kafayı. Çal çal çal DJ. Keeme sakın halayı!"

DOĞA

Ofke bir süre sonra dinlerdi. Fakat yemur buallığı karpuzun
meu çok daha uzun bir süre alırdı. Doğukan'ın karpuzun rasy
sajlardan bile anlayabiliyordum. Karpuz olmasına rağmen var a
uzmemek için meaal atmaya çalıştığını bilecek kadar da mu
Her peyni ekiye dönmesini istiyordum ama bunları bir karnaba
gunun da farlandıydım. Güvenimi edelemiy olma düpunu
rıyordu. Niyetim o değildi ama yaptıklarım ona çıkmıştı. Kana
boşluk olupmuştı yureğimde. Ben böyleyem kum bulu
diye düpünmeden edemiyordum. Aşılın tüm yaraları
li boşlukları yamamalıydım. Sevginle... Daha çok severdi

1

"Excursion."

"İstisna: diye kontrol edemiyorsanız"

***Olocapiz.**

"A... Defiance"

'Ben öyle gülüşünce normal dendi zaten'

Düşünme bunları sen. Geçer birkaç güne.

"Birkaç gün çok uzun oldu..."

"Bak hayret fani olam on."

"Ya beni affedemedin ölmek"

"İyice."

"Samam ya affettim demeden sen ölürsen.
Allah korusun."

"Hakkını helal ederim."

"Yani hâlâ affetmedin."

"Konu affedip affetmemek değil dediğimi hatırlıyorum."

İvri bunu demeydi. Hatta buna ithafen Muslum Gürses'ten 'Affet' parçası da söylüyordu. Zaten her şeyin düzeleceğine olan inancımı güçlendiren en önemli şey buydu. Aklima Ramiz Dayı gelince, "Konu affetmek değil affın affedilmeyi hak etmek diyorsun yani," yazdım. Doğukan meşur okulluktan sonra cevap vermek için birkaç dakika bekledi.

"Beni Fast Food aldığını düşünmemiştim."

"Hiçmen anladığını göre senin de benden kalır yanın yok."

"Nasıl olsa repliklerini biliyorum."

"Aa ne tesadüf ben de"

"Ne yapıyorsun?"

"Lanetle her şey yaptığım yok."

"Bu nasıl cevap ya?"

"Biraz durumumu düzelterek bir cevap."

Masal biten diye boy boy oturuyorum."

"Çıkışta planın var mı?"

"Elipten bir arkadaş evleniyor. Musti'yle oraya katılacağız."

Kaplanım hayretle havalanırken her şeyini berumle paylaşan adamın bu plandan buna daha önce neden bahsetmediğini düşündüm. Kavgı etipimiz için değildir diye düşünmek isteyen tarafımı ezecek sağlam bir konumuz yanım vardı.

"Bundan neden benim şimdi haberim oluyor peki?"

"Çünkü gitmeyi düşünmüyordum."

Fakat amir ekip olarak takacağımız altını Musti'ye teslim etmiş.

O da beni peşinden sürüklüyor her zamanki gibi."

"Kimin düğünü? Gördüm mü ben?"

"Evet ama hatırlar mısn bilmem. Emre.

"Heraklesmanında ilk karpulduğumuzda sanırım seni ilk o fark etti.

O an gözlerimin önünde tekrar yapıldı sanki. Düşükte en
nükken tam karpında duran, beni ilk fark eden, hatta teke pe
gülleyen adamın adı demek Emre'ydi. Düşününce propa pın bu
yakın arkadaşlardı.

"Aaa hatırladım. Mutluluklar mı.

"Düşününce sanırım

"Pek sayılmaz. Milleti eğlendirmek
amacıyla olduğu için saçma geliyor."

"Neden ki? Gelin damatla eğleniyor

"Nence onlar eğlendiğini sanıyordun.

Emre'nin anlattığına göre pek eğlenceli bu stresi deşti."

"Öyle mi anlatıyor size? Ne kadar kötü bu durum a u

"Kim bilir ne hereslerle hazırlanıyor

"Yok o kopuşturmasını ve stresini anlatıyor
ve bu kulaga hoş gelmiyor."

Çocukluğunda gelin olma hayali kuran, her özel günde p-nas
yıpranmış olan gelinliği ile giden bu utak bu kızın derinle sını
von peydi bu. Büyüyünce bu fikrin yoğunluğunu azaltan dı nı s
urılmıştım.

"Aaa

"Bozuldu mu sen?"

"Hayır. Neden bozulm k"

"Bilmem, onu sen söyleyeceksin."

"Sadece düğün sermemene binez izildi

Hayatını birleştirdiğin insanla en mış

günüünü insanlarla paylaşıyor

ama sen bunu lüzumsuz görüyor pörin."

"Sadece çimle paylaştığında en mutlu günüm olmuyor mu?"

"Oluyor tabii ama mutluluk paylaştıkça çoğalır."

"Peki ben yaşadığımı kimseye paylaşmak istemiyordumdur."

"Hum... Anladım."

"Düşün yapacağız. Anlaşıldı."

"Inşallah"

"Inşallah mı?"

Bu kadar ayak diredikten sonra heralde evet yapalım diyecek hâlim artık kızıdaki incinmiş kız çocuğuna hakaretlik olundu bir kere. "Evet. Kızın bu işte Cihan'la binmiş ya nasıp demiş." Espri olarak söylediğim bu Düşükün'ün masasıyla kısme oturdu. Tam düzeldiğimizi düşünürken abla bu işi bu işi düşünmediğimizi görmek istediğiyle can sıkıyordu.

Tıfıl, birkaç gün bu tarz anlamlara gelen
şeyler karıştırmış olur mu?"

"Ademi senden durmaktan koplanmamaya başladım."

"Neden?"

"Çünkü bu aramızdaki soğukluğu gözle
görülür bir hale getiriyor."

"Hi ne yapacağız aaaa?"

"E sen depresi çıkmayı düşünüyordunuz?"

Ablam o kadar keyifliyd ki dışarı çıkma fikrinden vazgeçmişti. Onun tabii yatacağı için ne yapabileceğimi düşünüp duruyordum. Onu böyle görmeye alışık değildim. Beklemediği anda gelen ayrılık gerçekten acıydı. Düşünmemeye ihtiyacı vardı. Bunun için de en iyi şey keyifli meşgul etmektir.

"Ablam vazgeçti evden çıkışı yokmuş."

"Senin depresyon gecesi yapacağız."

"Anladım? Depresyon gecesi ne?"

"Kusana kadar tıkmış bir şeyler izlediğimiz bir gece."

"Ağlamak, zırlamak serbest."

"İkiniz mi olacaksınız?"

"Hi hi. Bu bizim uydurduğumuz bir gece çünkü."

"Çok sık yapar mısınız?"

"Evet"
"Ama gereksiz mahsudu çoğu zaman tapan"
"Sırf eğlenmek için bile yaparım."

"Anladım."

"Direk çıkıp mı gidiyorum?"

"Hayır. Eve gidip üzerimi değiştirir sonra giderim."

"Mutlaka salonda buluşuruz."

"Takım elbisini mi giyiyorsun?"

"İstemem de gerek."

Doğukan'ı gömlek içinde görmeye alışmışım ama takım elbise çok başka bir boyuttuydu. Onu jilet gibi duran bir takım elbiseyle de hayal etmek bile nefesimi düzensizleştiriyordu. Ağzında bir gülümseme emoji gönderdim. O sırada ablam kapımı tıkladı. Gelen mesajı okudum. Kapıyı araladı ama içeri girmedi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Doğukan'la konuşuyorum," dedim. "İyi mi?" Başını salladı. "Ablam, yan ablam. Geç olmadan markete gidelim mi?" diye sordu.

"Olur gidelim."

"Tamam hazırlan o zaman."

Ablam kapıyı kapatırken oturduğum yenden ayakta oldum. Doğukan'ın mesajına bakarken giyim dolabına doğru ilerledim.

"Ağzının suyu mu aktı senin?"

"Yok canım ne alakası?"

"Goto ayar mısa beni giymeye."

"Ayarım."

"Anladık senin."

"Şimdi hazırlanayım ben. Markete gidelim diyor ablam."

"Dikkatli olun," yazdığı anda gülümseyen bir emoji atarak, "Ölme!" dedim. Sonra aklıma gelen düşünceyle, "Çok yakışıklı olmamı mı?" diye ekledim. Sanki imkânı varmış gibi... "Doğa hadi!" Ablamın ses duyduğum anda kapıyı çattım. Hangi ara hazırlanmıştı da beni beklemişti.

"Pardon."

"Mütevazilikte Doğukan gibi olun."

"Hadi gel."

"Gittim."

Telefonun ekranını kapattığım gibi, "Abla," diye seslendim. Odadan çıkıp "Sen hazırlandın mı ki?" derken girişime giren kız hâlâ pijamalarıyla fakat üzerine bir huck almış, ayaklarına botlarını giymişti. Balkona iki postamalarıyla çötenekten çıkan ahlâm sanırım gerçek anlamda depresimiydi. "Bu hâlede mi geleceksin?" diye sorduğumda üzerine aldığı keten omunu kapatıp "Ne varmış hâlimde?" Ciddi ciddi bunu soruyordu. "Bu sen değilsin abla. Hadi üzerine değiştir."

"Üstüman Döşe Çindip alalım, gezelim."

Çevreden de değiştirmeyecek gibi duruyordu. "Sanam. Hadi gidelim" dediğinde üzerine değiştirmemi söyledi. Portmantodaki ceketimi de üzerine geçirdim. "Bu deli bu araya gelmemeliydik deriz. Hadi."

"Kırmızı bir anıma bu kadar mı yakıştır be... Jilet gibi olmuştum."

"Sen yine tesbihi alдын eline sanırım."

"Yak malla cipsi var."

"Paşak!" yazarak attığı elinin fotoğrafı aklıma çocukluğumu getirmişti. Tüm parmak uçları turuncu bir baharatla kaplanmıştı. Benim de çocukluğum en sevdiğim cipsi vardı. Çok tatl olduğunu söylediğimde, "O senin tatlın mısın?" paşakmıştı. Bu hakiketi, birkaç gün önceki kızla aıla bağdaştırıyordum. Ve en sonunda en macun kızıyla konuşuyor olabiliyordum.

"Nasıl bir de çoktelli halatım sana?"

Jiletin yakından göreyim ekteki ırf onun için üzerine geçirdim. Farklı duruşunu düzelttikten sonra fotoğrafımı çektim. Kendi fotoğrafı çekimden nefret eden ben, göttükçe bu işi sevmeye başlamıştım. Tabii önce dışarıya çıkınca ..

"Nasıl haberi vardı. Nereden bu kupa gözüün temeli"

"Hoş gelipler ola. Tespihli Doğu Paşa."

"Yak malla ama... Nevdi egünize iltifatta mı edemeyeceğiz?"

"Aşk oldu."

"Ed etmesine ama seninkiler biraz orijinal sanki."

"Nasıl iyi değil mi?"

"Farklı ama güzel."

"Nerde alacağınız duğun?"

"Bir AVM'nin yanındaymış sanırım."

"Ben de tam biliyorum adresi."

"Navigasyonlu gideceğim."

"Nasıl gideceksin? Sakın bana motorlu deme."

"Takım elbisem buruşur bak."

Gülümsedim. Seni bu kılıkta bir de motor kullanırken hayal edince istançlıktan cips paketini yryecektim dememişti de takım elbisemin buruşmasına takılmıştı. Ki arabada otururken motordan bin kat daha fazla buruşacağını bilmesine rağmen.

"Tabii.. Sadece takım elbisemi düşünüyorsundur."

Annemin arabamın dağınık

"Tabii ki. Kızılıkle düğün salonunda dibi dışımyıceel
uq beş keem de dikkatimi çekme diye değil."

"Emmem yaa."

"Valla eminden de öteyem. Damut diye ımı almazlar mealluk."

"Bapım hoşti emm"

"Sadese bap yitmez bu kılıkta. Sen her yerim hoşti de."

"Tamam iyi emm"

"Nasıl da sözümü dinlet yaa."

"Happy wife happy life gıcık"

"Woodu lpte bunda haklı olabilirsiniz."

"Aygüller ne yapıyor?"

"Çünkü parka giydim"

Gerekli duruma göre onları da dışı damıyca."

"Bu kılıkta?"

"Mıçım."

"Arabadan inmiyeycekken değil mi?"

Çerine gölden jalen su uıçır Allah korusun."

"İmmem."

"Annen sorun yapmadı mı tek başına takılmalarına?"

"Mıçım nasıl gıcık"

Ayrıca dünden beri bana pek dikkatmiyolar."

"Karga etmediniz değil mi?"

Etmemiştik ama onlar benim Doga ile karga ettiğini bili etmişler.
Zamanında olfke nobetlerinden nasıplarını fazlasıyla aldıkları için de
temakını davranmışlardı. Hatta Aygöl olmasaydı belki de bu anı konuş-
yor olamazdık.

"Benim yüzümle aranız bozulduysa lütfen böyle bak saklama."

"Bozulmadı. Çünkü kimseyi bel-

etmemek için odadan çıkmamışım."

DOĞUKAN

Düğünlerden nefret ettiğime bir kere daha karar verdim.

Çok kalabalıktı. Çok gürültülüydü ve çok sıcaktı. Çabuk dans eden insanlar oynarken düğün salonundaki tüm havayı vakumluyorlardı. Bu kötü yanı geriye bıraktıkları tükenti dolu kokuydu. 'Doğa bu da düğün a yordu. Allah'ım!' Umarım düğün salonu havalı pidesi. Bir düğün salonu kurnilikle açık havada olmak zorundaydı. Çünkü bu alanda insanlar ta serve kutusu gibi iç içe oturamayacak kadar rahat bir yerdi.

Doğu kültüründen olsa gerek sürekli halay havaları salıyordu. Ne kadar halay çepidi olduğunu yazıyarak öğrenmek garip. Sanki hep bir rine benziyordu ama dikkatli bakınca altında hüçhurun bagianu vardı. Yine de bizim Trakya'nın 9/8'liklerine hüçhurue değipuçaldın.

"Çocukları pıstten alalım," uyarısına sarıldım. Musti de dibildi. Çaba geldiğimden beri sahnedeki immemişti. Sürekli oynuyot, bilmediği uza havalarını da bildüklerine uyarlıyordu. En azından bu silbi ortamda usıleyerek keyfin biraz oldun yerine gelmişti. Hatta Doğu'nun da depeyot geçesini daha da keyiflendirmek için halay başındaki baları videoya aldı. "Yok artık Musti halay başı mı oldu? O nasıl hareketler öyle?"

"Sivastı adamdan ne bekliyorsun?"

"Aaa öyle mi? Oraya özgü bir halay mı bu?"

"Değil. Normal halayı memleketindeki uyarladı çatlak."

"İyi oynuyor ama."

"Oynak bir adamdır kendisi."

"Piyon neden biraz peş gibi?"

"Pavyon gibi."

"Çandan aldan lafı hay canına yandığım."

"Çünkü ben de aynı peş düjundüm ilk girdiğimde."

"Bir yerden Ebran Dalton çıkmasa bari."

"İşte benim adım Ebran Dalton"

"Ben peşerim halkın halkın"

"Gide de kuyumcu gürüm ama ada"

"Kahraman dilerim hayranıma"

"Eğer kızılar ararsa neysem kahrıyı neysem."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü peş hafızam var ama."

"Ama sen hafızla beni papaz etmeden önce bu konuyu kapat."

"Çünkü bu tarz ortamlarda bulunmamıdır."

"Pavyon hay gizemden valla ama merak ettiğim doğru."

"Nihayetki gibi mi yoksa abartı mı mesela?"

"Fazla merak iyi değildir güzelim."

"Sen filmlerden izlemeye devam et."

"Seni merak etmem."

"Nasıl görüyor? Sen de bir misafir olduğuna göre eğlendin mi?"

"Çok. Platten inmiyorum."

"Bana kalısa takıdan sonra çekip gidecektim"

"ama Musti oynamadan gitmem dedi."

"Arkadaş uğruna teyzelerin arasında harcanıyorum."

"Teyzeler mi? En kötülerilli..."

"Mutlaka aralarından kızına seni yapmaya çalışan olmuştur."

"Bakıyorum çok iyi biliyorsun."

"Bilirim çünkü bizim oradaki düğünlerde çok olur bu durum."

"Kimse benimle diyaloga girme

"Bu girmeyecekleri anlamına gelmiyor..."

"Merak etme konuşmaya gelirsin

afzımı yüzümü yumulturum

Senin hayna geldi miha."

"Lise sondayken bir kere geldi. Anneme sormuşlar.

Onda benim kızım okuyacak demişti."

"Hayret. Annenden okumak

cevap alırlar diye düşünmüştüm."

"Annem kurakadır. Hizmette mırır iltirmez ama

okumamız için en büyük destekçilerden biri."

"Kızımı retlendirmeye meraklılar değilim

"Ablamdan da anlatılacağı üzere çok püktü ki defü

"Sart part bilmemizi ister tabii. Bir gün lazım olur diyen."

Doğa'nın andattıklarından sonra bunları okumak ciddi anlamda yap-
mana neden oldu. İhtal etmem gerekirse annemin bir okumam vana
evlenmemi destekleyen biri gibi hayal etmiştim. Doğa'dan o kadar bir
hizmet bekliyordu ki kendi ariyetiyle kuyasladığında buna bupis ne de
pence bırakmamıştı.

"Deneme yapı bakim bir tane."

"Anlamadım."

"Afzımı yüzümü yumulturum dedim ya.

Goto ay bakim nasıl yapıyorsun?"

"İnsanların içinde nasıl yapıyor bula."

"Gelenlere nasıl yaparsaksa öyle.

Hadi bekliyorum."

"Sen ciddi misin?"

"Evet. Hadisi!"

"Has bin Allah nimet rebi."

"Dur role girmen için yardımcı olayım," yazdıktan sonra uzun bir m-

zombi anı. Ortam o kadar gürültülüydü ki tek bir kelimesini bile doğru
anlayabilmeyi sanmıştıyordum. Mesaj olarak yazmasını istediğimde ekranıma
dışarı cümle yazlı bir teyzeden çıkmış gibi bir his vermişti ve bu kahkaha
anına neden oldu.

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

Gülüşümü belli eden bir emoji atınca, "Pışmış kelle gibi neden u-
nerimden vurduğum bir soru sordum," yazdı ve bu benim daha da yüksek
enle gülmeme neden oldu. Allah'ın ortamındaki müzik sesi benim kahka-
balarıma hastıyordu. Ciddi ciddi nele gülmemi mi istiyordu yani? Pekâlâ.

"Evet teyzeciğim. Emre'nin 19 yerinden arkadaşlığını." "

"Peki emre'nin seni de vurduğum?"

"Peki Özel Harekât teyzeciğim."

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Arkadaşımınla geldim."

"Halayın bupındaki çocuk var ya onunla."

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Neden sordun teyzeciğim?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Mavi elbiseli bir hemşire mi? Him..."

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Benim başım bağlı teyzeciğim."

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

"Hi akpamlar erladım. Sen oğlan tarafı mıın?"

Şu an o kadar tatlıydı ki gülmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bunu

görmeyi gerektüğünü düşünerek fotoğraf attım. Gördüğü gibi şu an
bu emoji attı.

"Bir numaralı kahkahanı orada atma!"

Bu nasıl ağzını gözünü yamultmak ya!

Hala çok yakışıklısın.

Bak böyle yapacaksın."

Birkaç saniye sonra ekranım gözlerini burnunu baharak ses ver-
genini bir yana, dilini diğer tarafa yamultmuş Doğa'nın fotoğrafı is-
landi. Yanaklarım artık gulumseyekten ağrımağa başlamıştı. "Ça-
ır" Gulumseyerek, "Senin talkı," yazdıktan sonra bu anda gör-
düğü bu emoji attı. Duygu grupları çok krallandı. "Mavi otlarda her-
kenden? Kendi verdiği örneği mi kokuşuyordu?"

"Pü."

"Tutkardan mı ara baka."

"Seri pü pü pü!"

"Tapa."

"Doğa kadar kafana tap düpölm."

"Direkt Doğa da düptülm. O da tap güm marmar."

"Yumurtama beni."

"Tamam."

"Hemen de tamam."

"Ben karıma ihtiyac duyuyum."

"Neyimin neyim?"

"Unuttun mu apart sahiliyi görürüz oraya."

"Diğer insanların da bu şekilde
bilmesinde sorun görmüyorum."

"Kalbim sıkıyor."

"Yoo beni kimse sıkırtmıyor."

"Okuyunuz kaldı oralar değil mi?"

Yanık kılıotlu çorap kokusu belli ki

Yoksa sen böyle şeyler yazmazsın."

"Gerçekten öyle ya.

Şu Musti'yi halaydan koparırım da giderim artık.

Daha kızları alacağım."

Araıldım. Halay başındaki arkadaşımın el kol yaparak dikkatimi çekmeye çalıştım ama kendini o kadar kaptırmıştı ki beni gördüğünden ne pahasına. Tek kızlık der kadro gibi piston doldurmuştu. Emce bile artık beraber kenara çekilmiş Musti'nin hareketlerini hayranlıkla izliyordu. Yavaş yavaş yaktırıyordu da.

"Gel oturmuş o halim."

İşgahın merkezyle gösterimi kısa bir an telefona kayınladı. Burada sen kıldı hareket etmişti. Ne derdini ne görevini, ne de verdiğini...

"Olmaz öyle. Beraber geldik, beraber dönersiz.

Hadi ben gittim güzelim,

Eve geçtiğinde uyumamış olursan ararım."

"Tutmuş olursam da ara."

"Tamam. O zaman bekle beni."

"Bu kadar beklerim."

"İki ömürde de isterim."

"Beklem sen kızıyı biliyorsun."

"Rabb'im sen bendeki ufku görüyorsun."

Araba göndermeye basmamla kolumdan birinin beni sahneye doğru itmesi bir oldu. Refleks olarak kendimi korumaya aldığım sırada larye atakla karşılaşmıştım. Bunu yapabilecek yalnızca özel hareketçi ben olabiliydim. Musti'yi gördüğüm anda kendimi korumayı bırakıp, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. O sırada düğün salonunu dolduran 9/8'likle gösterimi kapattım. Yapmış olamazdı. Gözlerimi açtığım gibi Musti'nin uhnenun ortasında göbek atmaya hazırlandığını gördüm. Yapmazdı. Yapmazdı değil mi?

Çek tulumbayı çek çek çek

Sür kremını sür sür sür

Yap istifini yap yap yap."

6. İzmirli Ömer - Çek Tulumbayı.

Şarkının oynamak ritmi az önce halay çekilenleri uykusuna kapmıştı. Açıklıkça Mustı daha rahat oynamaya başladı. Rüzgârın pusu rüzgârın. Bana oynamamı ısrarı ediyordu. Hatta onun gazına girer birak. Bu an. Tan pıste çıkmıştı bile. Bayramı hıryu anlamında salladım. Gerdar. Bu an. Bana doğru geldi. "Çık pıste yıkılın ortalık bea. Müllet Trabzalı pıste. Şıveyı oynadığı kadar ıyı yapamayan arkadaşımına birkaç kılur mırda. dim ama yuzum gülüyordu. Mustı bana hakarak güleb. almaya devam. Bizim o tarafta havalarının altından da kaiken arkadaşımı homacıları. lerken bu sure sonra ellerimle tempo tutmaya başladım. Şeyar. 100. di. Hiç tanımadığı bu ortamın bile havasını değiştirmiş. insanları mırda. durmaya zorlamıştı. Onun gitti birine sahip olduğum için çok sarımsın.

Benim agam tulumbaç. Canım agam tulumbaç.

Mahallenin dilinde bizim tulumbaç dıym.

Çek tulumbaç çek çek çek

"Sana Ne kadar sordum."

"Ben de seni uyandırırım."

"Ben mi uyandırardım?"

İlk taksitliği pay yazdıklarım değildi. Yazmamı. İki o uyandırıyor ama uzulmemesi için ufak beyaz bir yalan söyledim. "Hayır." O zaman önemli olan cevabı almış gibi hissettirmişti.

"Gideceğim. Öğlen 13.00'de hapşıyor mesai saatine kadar beni. Direkt havalimanına geçirim."

"Ooo o zaman akşama kadar konuşamıyordun değil mi."

"Maalesef güzelim."

"Yine de fırsat buldukça yazmaya çalışırım."

"Tamam."

"Aman uralını."

"Sen ne yapacakmış?"

"Bilmiyorum ki. Ablamla kahvaltı yapam."

"Sana seni toplamam. Akşamıyordun."

"Dün gece her şey orada bitmişti."

"Çok yorma kendini."

"Sen de dikkatli ol."

"Habersiz bırakmamaya çalışmam da müddet almam."

"Olurum."

"Tamamda."

Ablam kahvaltı etmek istemeyince benim de canım istemeyince. Her gece o kadar yemiştım ki birkaç gün yemek yemesem bile idare edebirdim. Salondaki çöplerimizi toplamaya başlamıştım. Dokümanları alırken derken bir anda derin temizliğe girmiştım. Dinlenmek için sokaklarıda sırada hissetmiş gibi Doğukan'ın mesai attı. Kaç saatir konuşamıyorduk. Telefonu elime aldığımda mesajdan önce fotoğraf atmışım görmek yüzün

İçeriler açtırmıyıştı sanki. Onun kamuflajlı hâliyle yüreğinde aynı bir hay-
retti okuyuyordun. Yüksek bir yerdeydi. Burası neresiydi acaba?

"Çatıdan."

"Anladım."

"Nerece orası tam olarak?"

"Kızdan."

"Hım... Kalabalık mı?"

"Aynı bulduğum yer değil."

"Başladı mı miting?"

"Yeni saat oldu."

"Ee geç başlamış"

"Nehir zaman tam saat veremez güzelim. Güvenlik açısından."

"Anladım. () zaman tam bitiş saati de belli değildir değil mi?"

"1-2 saat maksimum sürer."

"Bu işin bütün alanından ayrılmamıyla 4-5 saatli bulur."

"Ee işe geç kalacaksın."

"Burada niye duruma bakıyorlar."

"İşin dikkatli görüyorlar. İletiyorum."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Öylece başladığım topluma işlemine
bahar temizliği ile devam ediyorum."

"Yoruldu ama pencereler asıl işlevine geri döndü."

"Meğer perde gibi kullanıyormuşuz."

"Güçlüyorum güzelim."

"Dikkatli ol kendini daha fazla yorma."

"Samam tamam. Sen beni düşünme."

"Gözün açık, kulagın dikkatli, elin tetikte olsun aslanım."

"Sen düşünmediğin bir an bile yok."

"Adamım mı? Abim de bana bu şekilde seslenirdi."

III mesajıyla mutluluktan gülümserken sonraki attığı mesaj yüreğine

atarmıştı. Defukan'ı izlediğim düşünceyi var olan Leyfina Leyfina
tı. "Özüm mü?" diye sorduğumda "Hayır. Görüyoruz." vardı. Bu
ceğini söylese bile bu şekilde gitmesinin nedeninin henüz aklımdaydı.
ardıyordum.

"Ama böyle de yazıp gidince olmuyor."

Özüm için yazmamıştım mı? diye

Birkaç dakika mesaj ekranında bekledim. Cevap vermemişti. Bu
kudugunda telefonu kapattım ve temizliğe devam ettim. Ne kadar
lırdım...

DOĞUKAN

Doğukan istediği işleri yapıyordu. Oradaki görevleri, operasyonları, sahada işleri istediği. Arkasında çıkışımı zamanlar neden nişancılık konusuna katıldığımı hatırlıyordum. İyi ki arada bu tarz görevler çıkıyordu ama her görevi işim için her zaman vardı.

"Güzelim havalimanına geçiyorum."

"Çalışmadım sadece bir an duyunca ne kadar özlediğimi hatırladım."

"Sorun yok. İyiyim."

"Ne ne kadar geç olmasın. Yorulmuşsunuzdur."

"İyiyim sıkıntı yok."

"Bir şeyler yedin mi?"

"Atıftırdım. Mesaiye vakit bulunca yerim bir şeyler."

"Aç kalmıyormusun."

"Kalmam merak etme."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Güncelikçilik dışında mı?"

"Yarınki ders için bir ödev verilmişti."

"Hazırladım onu hazırlıyorum."

"Hani bakayım sana."

Mesajımı okuduktan bir cürtlü korıya fotoğrafını attı. Tuzlu, mizlik yaptığını belli eden saç mudi hâli duruyordu. Yüzü sıkışmış, Yemek yememiş miydi? Gözleri yorgunluğunu belli edercesine kırmıştı sanki.

"Çok yorgun gözüküyorsun."

"Sen de bana gelse ay haktın nasıl gözüküyorsun?"

Benimle beraber birkaç kişiyle daha heralimanına girmişti. İstedikini yapmak lazımla zordu. Heralimanına ay kaldığı için her şey istedim. Anlayışla karşılama bile yorgunluğumu bir şeylerde. O zaman beklerken ben de kalan yoldu tamamladım. Araştırmaya gittiğim yerde alanda durup istediği fotoğrafı çekip attım.

"Yüzün kızarmış."

"Güneşin altında durmuş oluyorum ben."

"Kıyamam ya."

"Ödevini bitirdikten sonra mı geldin."

"Ama seni çok özledim konuşmaya, ak mıydı?"

"Müsaade edinceye kadar bu kadar mı."

"Yıkılmaz kalmamı istemiyorsun."

"Ben de sensiz kalmak istemiyorum."

"Bugün hence çok fazla kaldım."

Saatü kontrol ettim. Mesai çoktan bitmişti. Beş dakika daha çalışır mıyım diye düşünürken kendimi Dağa'ya götürüldü aradık hâlede buldum. İlk çalıştı açtı. "Selam Balerin," dedim. Eski günleri yaşıyordum. Dağa çalıştı masasından kalkıp yatağına geçerken, "Selam Kıyıcı Asker," dedi. O da ilk zamanlarımızı hatırlamış olmalıydı. Anlatıya geçtiği takti bir tebessüm vardı yüzünde.

"Nasıl?"

"Çok yorgunum. Sanırım bir süre el bezi görmek istemiyorum."

Sigara tablasından bir dal çekerken, "Kendini neden o kadar yoruyorsun?" diye sordum. Tam sigaramı yakacağım sırada sıkıntılı bir iç çekti. Zamanında bile uyumuyorduk sanki. "Aslında sadece çöpleri temizliyoruz. Fark etmeden döküp saçıklarımızı temizlerken ablam geldi. Sıra"

görmek. Abiden kalan tek bir iz bile istemiyordu. Çünkü bir anda evdeki her şey de onun aldığı her şeyi almaya başlaydı. Sonra salondan kumple gelben deriyordu. Oda da ve çalışma odasının yerini değiştirdi. Ben de ona verdim ettim."

Ünvan verdimen bu anda bitirmenyle ayrılmadaki durumuandan uzak
na bende kaldım. "Tamamen bitti mi yani?" diye sordugunda "Öyle gör-
müyor," dedi. "Öyle değilse bile bitmedi gerekli. Aralarında güvene dair
birbir bir kalıyordu."

"Halklarında hapisteki idam," demekten başka söz kalmamıştı. Doğru,
"Ünvan" derken lafazanla uygun görünüyordu. Sadete ablası için miydi
adını vermek.

"Benim deşeride bir şey var mı?"

Doğa gününce aynı gülerine kadar ulaşamayacak kadar buruktun.
"Benim muvazirce senin abim artık değil mi?" siliyorum der gibi onun alk-
ben "Bazı belli değil ama uygun olduğunu gördüğüm her an."

"Uzun değilim. Sadete senin çok öldüm."

Böyle herhalde gümüşlerim. "Ben de senin çok öldüm," dedim. Gü-
bürememle bu da baktın. Gülerim mi doluyordun?

"Ünvanı veriyor."

Alınması bir çokuk gibi otmaz uldu. "Fikilde değil," derken yanışın-
zar bu darda yayı nadda nadda madda. Yukarıdan Mustafa'nın nerede oldu-
punu naran madda görüldünce meşai saatleri içerisinde olduğumu hatırla-
dım. Mustafa'ya ki şekerim. "Doğam günün gerektiyor," dedim. Başını
uzamı anladığında sallarken elinin teniyle yağlı gözlerini aldı.

"Benim de edere donumem lazım."

Başımı onaylarımına salladım. "Seni seviyorum," dedik aynı anda.
Sadete aynı anda gülümstedik. "Seni çok seviyorum Doğan Karahanlı,"
derken gözleri daha da coşkulu bir şekilde dolmuştu.

"Seni sevmekten de oteyim Doğa Kızılay."

Uzrennu değiştirmek için soyunma odasına girdiğim sırada İng. mesaj geldi. Dolabuma doğru ilerlerken mesaj açtım. "Nereye gidiyorsun?" dediğinde kapıları çatıldı. Telefonu kapıdaki ses duymamıştı. Aklına o zaman soramadığı ne gelmiş olabildi ki?

"İçerideyim."

"Yıllık iznin ne zaman?"

"İzni Mayıs dediğini hatırlıyorum ama tam tarih vermedin sen."

"15 Mayıs - 3 Haziran arası."

"Oooo... 30 gün mü?"

"Evet 2 yıl izni de alabilirsin. Zaten."

"Allah'ım İrki planın ne?"

"Bilmiyorum daha planlamadım."

"Nasıl?"

"Herhangi planları da diye habiremiyorum."

"O dönem okulun ne durumunda bilmiyorum şu an."

"Sınıfların ne durumda?"

"Tıgı?"

Mustafanın soyunma odasına dalmış pekiyle kapıları çaldı. Tam hali görümden kaçarken, "Neredesin seni?" diye sordu. "Nemli bir yer gireceğim" diye giden herkes geldi. "Sen yoksun." Telefonun ekranını tutarken. "Geldim işte. Bir şey mi oldu ki?" diye sordum. Başımı sallayıp sesli bir hoşnut olmayacağım bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Şef'in yanına gitmen lazım."

Kapıları çatarken, "Neden olduğunu söyledi mi?" diye sordum. "Söylemedi ama ben bir operasyonda alakalı olduğumu söyledim." Operasyon dediği anda akan sular durmuş gibi hazırlarımı hızlandırdım. Abi yanındaki banka otururken, "İçimde bir his var. Kötüyü çağırma. İyiye yönel." deyip çıktı. Ama kelimesinden sonra gelen şeyden biri de gelirdi Allah aklına. Bu yüzden devamını sormak yerine sadece lafızları gıdım.

"Eğer tahminim doğruysa beni de yanında götür."

"Ne?"

"Operasyon için çağırılan eğer, Mustafa'da gönüllüymüş de," dedi-
pide "Nermalara," dedim. Bazı işlerde gönüllülük esastır ama hiç kimse-
nin kalbini değiştiren kişi ben olmayacaktım.

"Nem Kızılk?"

Nem'iyi aklımın içinde sevince aldım. Hazırlanırken Şef'in benimi-
ye hangi operasyonu hakkında konuşacağını düşündüm. Kulagiına çalınan
Nem murede vardı fakat hücbuı gırlı değıldı. Konuşma gıdınatının ve su-
nunun ne kadar tırmıgını bilmediğimden Şef'in yanına gıtmmeden önce
Nem'i sevmek istedim. Telefonumu elime aldığım gıbı attığı mesaja
kaldım. Ben hangi operasyona gınderileceğimi düşünürken Dınga bahar
penlikleri hakkında konuşuyordu. Acımasız hayatım, Dıga'nın da hayatı-
na kıyasla mıydı? Onu kurtmadan bu durumdan nasıl bahsedebılırdım?

"Nem..."

"Ben hazırlanma daşıpıya ak senelerim ama
sene sonunda dınerislerime bahar penlikleri başlıyor.
Kırmızımsı de 21 Mart'ta başlıyor. Gıder miyiz birlıkte?"

"Kılabalık, egleme, alköl, müzik ve zıvanadan çıkan gençlık.

"Kulağı tam benlık geliyor gerçekten."

"Ben kırmızımsı de yorgun olma. Katılmıy mıydın hiç?"

"Hayır ama festıvallerde güventık sağıladığım dönem oldu."

"Ama bu bınerisde kırmızımsı
kırmızımsı de alkölü değıl yani
kırmızımsı de o festıvallerdeki gıbı değıl."

"Sanırım sen hiç katılmamışsın bu penliklere."

"Kırmızımsı de tam olarak katıldığım söylenemez.

"Ama yanından geçerken ne kadar görüp duyarım ıpte."

"Neden peki?"

"Bu dönem derslerim ve sınav haftamla çakıştı.

"Geçen sene annemler o hafta buradaydı ve

akşam ezanında evde olmam gerekiyordu.

"Bu sene çok istiyorum gıtmeyi."

"Dorogoval manipulatoren pəpəyərən. Kələrlərlə bəzərən."

"O gəl gələn kələri gələn. İndi
kələrindən kələrindən"

Bizim izlərdə hər zaman bir ələk ələkə bəzənən
İzərlərlə, kələri bəzənən. O kələrindən

"Nim pərlər nıyən kələrindən kələrindən
Nim pərlər kələrindən"

"Aş pərlər kələrindən kələrindən."

Onu mütlə etməz de kələrindən. Nıy kələrindən kələrindən
Sədi kələrindən Sədi kələrindən kələrindən. Sədi kələrindən kələrindən
Nim kələrindən kələrindən. Nıy kələrindən kələrindən kələrindən
Nim kələrindən kələrindən...

DOĞA

Yaradığım temuzlukten ayrı yaradılmıştım.

Sürekli olarak uyanık kalmak en çok değişik bir halde vermişti. Dan gece 22 günlük izninden bahsetti. Kendi benliğimden ayrılmıştım. Her ne kadar kendimi kotu de hatırlamamı istiyordum de omuzla ilgili hiçbir şeyde kotuyu çağırarak istemiyordum. Her ne kadar 22 gün boyunca Doğukan bir nefes uzakımda olmak hissettiğim evrene yaradığım enerji büyük.

Sabah kadar gününe uyku namına hiçbir şey giymemişti. Kendimi ne günün yaradımını uyanık uyanık zaten hali hazırda olan yorucu yaradımın da tamamen geçtiğini fark ediyordum. Sürekli Doğukan'la yaradımın yerlerin hayalini kurduğum için sanki enerjime doping katıyordum. "Günaydın" demiyordum bu sabah.

"Günaydın sevgilim ne güzel bir gün değil mi?"

"Kahvaltıdan önce biraz daha sevipelim mi?"

"Günaydın. Enerjiksiz bakıyorum."

"Bu çok cazip bir teklif."

Doğukan'ın mesajıyla kıldadım. Şebnem Ferah'ın bu parkısını çok sevdiğim ama imasının bile bu kadar hoşuma gideceğini tahmin etmezdim. "A ah. Şarkı da oyle toyluyor," yazdığım da, "Ben hayalimde canlandırabiliyorum," yazması utançla başımı yastığa gömmeme neden oldu. Kocuyu değiştirmesem yazmamız kaçınılmazdı.

"Eveet Sendromsuz bir pazartesi sabahına uyandı"

Hava yazdan kalma gibi güneş

Mis gibi kokuyor demek isterdim

ama egzoz kokuları eve kadar girdi.

Doğukan gülümsemekle yetindi. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda çok yorgun olduğunu ve mesainin bitmesi için dakikaları saydığını söyledi. Sahi... Gececiydi. Benim enerjime ayak uyduramamasına şaşmamı gerekiyordu.

"Hiç uyuyamadın değil mi?"

"Sorun değil alışığım ben."

Eve gidince uyursun!

"Yok güzelim aparta gideceğim.

Eve gittiğim anda rahat bırakmıyorlar.

Hiç bekçilik yapacak havamda değilim."

"Anladım. O zaman evimize gidersin."

"Evimiz. Bak işte bunu sevdim."

"Ben de seni sevdim ne yapacağız şimdi?"

"Şu anda sevmiyor musun?"

"Sen şu anda evimizi sevmiyor musun?"

"Tabii ki geçici evimizi seviyorum ama s

eninleyken daha çok seviyordum.

Umarım sen de beni yanıdayken daha çok sevmiyorsundur."

"Uzak yakın hiç fark etmez."

"Seni çok sevdim, çooooook seviyorum ve

her geçen gün o'ları arttırarak daha çok seveceğim."

"Hep mi?"

"Hep hep hep!"

"Tek mi?"

"Sadece seni, tek seni!"

"Sonsuza kadar mı?"

"İki cihanda da. Veleddallin âmin"

"Âmin."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Banyo yapacağım. Sonra derse.

Bu güzel havada ders çekilmez ama başa gelen çekilir.

Konular ağırlaşmaya başladı. Vize notum da pek iç açıcı değil"

"O zaman tutmayayım ben seni.

Aparta geçerken yazarım ama sen cevap atmakla uğraşma.

Dersine odaklan."

"İçim rahat etmez öyle."

"O zaman aparta giderken de yazmam. Karar senin."

"Aman iyi ya"

Bu yaptığına şantaj derler böyle aşka montaj derler.

Şantaj montaj şantaj montaj"

"Böyle aşka montaj mı derler dedin sen?"

"Yani gerçek olamayacak kadar

güzel olduğu için millet bok atar demeye çalıştım"

"Sen dansöz olmak istiyordun büyüyünce değil mi?"

İşk var güzelim. Kıvırmaya devam."

"Unutmamışta.

"Ama iyi kıvırdım değil mi? Valla kendimi tebrik ediyorum."

"Dansöz Asena da bu kıvraklığı görmedim."

"Sen dansözleri mi izliyorsun?"

"Hayda..."

"Konu neden sürekli bana dönüyor anlamıyorum."

"Kime dönecek?"

"İkimiz varız burada."

"Tabii sana dönecek."

"Allah döndürtmesin."

"Güzelim hadi sen banyona gir.

**Gerçekten çok yorgunum ve kendimi açıklayacak
mecelim bile kalmadı.**

**Söz veriyorum enerjimi topladığım gibi
bu dansöz olayına da değineceğim."**

"Saman"

"Mezdeke deseydin ben"

"Asena ne pa"

"Neyse"

"Banyoya gidiyorum ben"

Dansöz meselesi, kadınlara içten bir kuskançlık yüklerdi. Vücutların kusursuzluğunu, danslarının kıvraklığını, kıyafetlerinin seksiliğini sadece düşünmek bile insanı şahlandıırabilirdi. İzlemek çok ayrı bir olaydı. Oysaki sadece dansçıydılar. Halay izlerken kimsenin yükseldiğini sanmıyordum ama dansözlük... İşte orada durulması gerekiyordu. Durulmuyorsa ben durdurmasını bilirdim. O an zihnimde çalmaya başlayan Mezdeke şarkılarından birini aklımdan tek tek yazmaya başladım.

"Led bir' vele difini"

"Doğa."

"Vela di seau difini"

"Odadaki herkes bana bakıyor güzelim. Güldürme."

"Dil esvuayyini murra murra"

"Il esvuayyeni murraaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..."

"Delisin sen"

"Aklımı başından alır noktayı bile unuttururum"

"Aklım uzun süredir başımda değil zaten."

"Görüp görebileceğin tek dansöz benim"

"Ne mutlu bana."

"Ya el yelil li li li"

Lili li lili

Ya el yelil li li li..."

"Gül artık."

"Zihninden söylüyorsun değil mi?"

"Allah kahretsin evet."

"Hahahaha Tamam hadi gidiyorum

Aparta giderken haber vermeyi unutma.

Söz dersteysen cevap vermeyeceğim."

"Tamam güzelim. Şimdiden iyi dersler."

"Wü gemared züggeariğigiği

Wü gemared züggeariiiiild"

"Gül artık."

Kıkırdarak telefonun ekranını kararttım. Sabah mesajlaşmamızın ardından odadan çıktım. Ablam çoktan işe gitmiş olmalıydı. Dışarı çıkmamın biraz olsun ona iyi geleceğini ummak istiyordum. İki gündür üzerindeki ölü toprağını belki iş yerinde silkeler atardı.

Mutfığa gidip bir şeyler atıştırdıktan sonra banyoya girdim. Keyfimi şarkı mırıldanarak belli ederken kırklanacak kadar yıkandım. Banyodan çıktığımda Doğukan'dan ve ablamdan mesaj geldiğini gördüm. Elim kendiliğinden ilk olarak Kurşun Asker ismine tıkladı.

"Güzelim ben çıkıyorum. Aparta geçince banyo yaparım. Derse girmemiş olursan da ararım seni."

18 dakika önce attığı mesaja hızlıca cevap verdim.

"Kalbim ben de şimdi banyodan çıktım. Hazırlanıp okula geçeceğim. Sen yine de çaldır beni. Dersteysen zaten meşgule atarım. Seni seviyorum."

Mesajı gönderdikten sonra oyalanmadan ablamın mesajına tıkladım.

"Doğa akşama rakı balık yapalım mı?"

Mesajı doğru okuyup okumadığını anlamak için mesaja birkaç kez göz gezdirdim. Pazartesi gecesi içmek mi istiyordu? Hoş hafta sonu boyunca da evden çıkmayıp içmişti ama sanki bu mesajında dışarı çıkmak-
tan bahsediyordu.

"Evde mi?"

Mesajı atıp telefonu yatağıma fırlattım. Kurulanırken gardıroba önüne geçtim ve ne giyeceğimi düşünmeye başladım. O sırada ablamın olduğunu düşündüğüm bir mesaj daha geldi. Uzanıp telefonumu elime aldım.

"Bugün çiçek pasajı sakın olur ama istemiyorsan evde de takılabiliriz."

Düşünceli bir nefes alırken bu durumu Doğukan'a nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Ablama akşama doğru konuşacağımızı söyledim ama ben çoktan sevgilimi yumuşatarak söyleyeceğim cümleleri düşünmeye başlamıştım.

Hiç hoşuna gitmeyecekti. Hem de hiç...

Ve ben zaten soğuk olan aramıza bir esinti daha girmesini istemiyordum. Öteki taraftan da ablamın yanında olmalıydım. Çünkü belli ki ben olsam da olmasam da o rakıyı bu gece içecekti.

İki ucu boklu değnekle ortada kalakalmıştım şimdi.

DOĞA

"G zelim derste misin h l ?"

Arad ğ mda a mam şt n. Geri de d nmedin. İyi misin?"

"Yaa kusura bakma kalbim."

Hazırlanırken fazla oyalandım sanırım.

Derse ge  kalacağ m i in apar topar  ıktım evden.

Telefonu  arja takmayı da unutmu um gece.

Baktım kapandı kapanacak.

Powerbanka takıp  antama atm ştım.

Amfiye girdiğ imde de hoca gelmi  olunca bir daha elime almadım.

Kendinden sonra ge  gelenleri radarına alıyor da..."

"Kızdın mı?"

"Hayır."

"Sorun olacaksa yazma o zaman."

"Yok yok ufak bir ara verdi  imdi. Konu abiliriz

Ne yapıyorsun?"

"Hi  senden cevap bekliyordum.

Baktın yazmadın merak ettim."

" ok  ok  ok  z r dilerim.

Ger ekten merak ettirmek değildi amacım."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç oturmuyorum aslında"

"Surat asıyorsun."

"Yok asımıyorum sadece yanlış bir şey düşünmeni istemiyorum"

"Anladım."

"Ders nasıldı?"

"Sıkıcı"

Sabahki tüm enerjimi çekip aldı razı mı

"Bak, solundaki kız senden bir şey istiyor."

"Ne? Anlamadım"

Başka birine yazacaktın herhalde

Gelen mesaja bakarken kaşlarım çatıldı. Önce yanlış okuduğumu düşündüm. Ardından aslında bu mesajı kime atacağını...

Kıskançlık tam yüreğinde çakmak üzereydi ki adımı duydum. Başımı telefondan kaldırıp sol tarafıma baktım. İki koltuk yanımda olan kız bana doğru eğildiğini gördüm. Ders notlarıyla ilgili bir şeyler soruyordu sanırım ama benim aklım tamamen bulanmıştı.

Her zamanki gürültü sanki kulaklarıma ulaşana kadar uğultuya dönüşüyordu.

Ellerimin arasındaki ekrana bir kez daha baktım. Doğru okuduğuma emindim ama bunu nasıl bilebilirdi...

Heyecan bir zırlı gibi kalbimi kapladı. Başımı kaldırıp gözlerimi sınıfın ön kısmında dolaştırdım. Tamdık tek bir yüz aradım. Bulamadığım anda başımı geriye doğru, amfinin arka kısmını göreceğim şekilde çevirdim.

Kısacık...

Sadece birkaç saniyelik bir sürede gözlerim onu fark etti. Arka kapının eşiğinden sadece birkaç adım geçmişti. Tıpkı Taksim'de karşılaşmıştık o geceki gibi...

Elindeki telefonu bana doğru salladı. Sanırım az önce avuçlarıma içinde titreyen mesaja bakmamı istiyordu. Üzerimdeki şok hâliyle gözlerimi ondan ayırmadan telefonu görüşürme çektim.

"Selam Balerin."

Buradaydı. Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyordu. Onun etkisi tüm bedenimde yankılanıyordu. O buradaydı. Birkaç metre ötemdeydi. Ayaklarıma can gelmişçesine oturduğum yerden kalktım. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Önüme çıkan öğrencileri itekleyerek koşar adım merdivenleri tırmanmaya başladım.

Doğukan'ın yüzündeki gülümseme gözlerine taşınmıştı. Telefonunu cebine koymasına bile izin vermeden kucağına atladım. Beni şefkatle karşılariken bacaklarım çoktan beline dolanmıştı. Ona o kadar sıkı sarılmışım ki sanki bıraktığım an kaybolacağımdan korkuyordum. Yuva gibi kokuyordu teni.

"Buradasın."

Alıştığımız repliğimize, "Buradayım," diye karşılık verdi. Saçlarıma doğru kahkaha attığını duydum ve geri geri gittiğimizi. Koridorun ortasına geldiğimizde hafifçe aramıza boşluk bıraktım. Ellerimi boynundan, parmaklarımı yeni tıraş olmuş saçlarının ensesiyle birleştirdiğim yerden ayırmıyordum. Parmak uçlarım gıcıklanıyordu ve bunun etkisiyle kalbim kahkaha atıyordu. Ne koridorun ortasında oluşumuz önemliydi ne bacağıma batan silah kabzası ne de şu andaki yakın pozisyonumuz...

Tek önemli olan şey bana hasretle bakan adamdı ve kollarımın arasında ne kadar durursa dursun bu özlem dinmeyecek gibi görünüyordu. Her yüreğin harcı değildi ten tene değmeden sevmek...

"Şimdi seni öpeceğim."

Gülümsedim. Bunun izin istemek olduğunu biliyordum. Cevap vermek yerine ellerimi traşlı olan yanaklarına yerleştirdim ve ondan önce ben onu öptüm. Aceleye getirmeden, nerede olduğumuzu umursamadan, sadece onu hissetmeye çalışarak.

Dudaklarına doğru gülümsediğini hissettim. Belki o sadece beni öpüyordu ama benim ruhuma aşk ilmek ilmek işleniyordu bu temasta. Kısa bir süre sonra dudaklarını benimkilerden ayırdı. İstemediğini biliyordum. Çünkü bende hiç istemiyordum. "Sen delisin," diye fısıldadım dudaklarına. Burnumu burnuna sürüttüğünü hissettiğimde gözlerim usulca aralandı. Bana vurgun bakışları gözlerimde devlet kurmuştu. Egemenlik ona aitti.

"Sana deli," derken burnunu burnuma sürtmeye devam etti. "Sana hasret. Bu kalp, bu beden, bu ruh."

Kıkırtımın koridordaki herkes tarafından duyulduğuna emindim. Dayanamayıp bir kez daha Doğukan'ın boynuna gömdüm başımı. Ciğerlerim kokusuna açmış gibi aldım her nefesimi. Akciğerlerinde alazlanan taze soluk tarçın kokuyordu. Usul usul isliyordu tüm hücrelerime. Sanki bir anda hepsi yenilendi, yaşam enerjisiyle doldu.

"Güzelim."

"Hı?"

Doğukan'ın gülümsediğini işitmek en sakinleştirici melodilerden bile daha huzur doluydu. "Sarurım hocan derse girdi," dediğinde ayaklarım yere bastı ama bedenim hâlâ Doğukan'a yapıştı. Kıpırdamadığımı görünce, "Sınıf sessizleşti bak," dedi. Umurumda değil dercesine omuz silktim.

"Kendinden sonra geç gelenleri radarına aldığını söyledin."

Tatmin edici bir cevap alana kadar susmayacaktı. Yavaşça sarılmayı bıraktım. Soğuk bir esinti aramızdan geçmişti beni çınlıçplak özlemimde titretmiş gibi ürperdim. Doğukan'ın gözlerindeki gamzeleri tekrar bu mesafeden görmek, Allah'ın bana verdiği en değerli armağandı sanırım. Seyirlik değil de ömürlük olmasını istediğim tek duamdı.

"Bakma bana öyle. Hadi derse."

Başımı hayır anlamında sallarken, "Ne demiştin sen havalimanında?" diye sordum. Yapmacık bir düşünme hareketiyle. Doğukan'ın neden bahsettiğimi sorgular gibi hafifçe kaşları çatıldı. Geri planda onun ne olduğunu gerçekten düşündüğünü biliyordum.

"Dersin canı cehenneme."

Duyduğu cümleyle kendi cümlesini bağrıştırmış olacak ki kahkaha attı. Hem de 1 numaralı olanından. Koridorda pek insan yoktu ama ben onu duvarlarken, panolardan, kapalı olan kapılardan bile kuskanır olmuştum.

"Eşyalarımı ders bitince alırsız. Sahi sen nasıl girdin içeri?"

"Kimliğimi gösterdim. Kayıt açtırıp girdim. Bana şu kartı verdiler," derken cebindeki misafir kartım gösterdi. "Çıkarken unutturma da teslim

edeyim." Bir sürü soru geldi geliyordu aklıma ama hepsini sonraya saklamaya karar verdim. Sadece anı yaşamak istiyordum.

"Sana okulu gezdirmemi ister misin?"

Doğukan sıcak bir tebessümle, "İsterim ama dersten sonra," dedi ve ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni geri döndürdü. Hassas bir tene değen çelik kanatlar gibi ensemden hissettim. Kolları her zaman orada olması gereken bir fular gibi boynuma dolandı. "Şimdi Paşa paşa dersine giriyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Şeytan dürtmüşçesine ürperdim. Başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Çenesini altına ancak ulaşabiliyordum ve gamzesine çok yakındım. O gamzenin çukuruna sığınmak istedim. Uzanıp öpmek gibi delice bir düşünce aklımdan geçti. Bunu hissetmiş gibi gülümseyerek başını indirdi. Nefesi yüzüme çarpıyor, sanki afyonluymuşçasına ciğerlerini dolduruyordu ve görünüşünün bile bulanıklaşmasına neden oluyordu.

"Gerçekten biraz daha durursan, hocanın radarına girmekle kalmayıp dönemin bitene kadar çıkamayacaksın."

"Bana uyar."

Çocuksu bir tebessümle gülümserken, "Hadi güzelim," dedi ve beni serbest bıraktı. Tek ayağımın üzerinde ona doğru döndüm. "Ne zaman gideceksin?" diye sorduğumda duyacağım cevaba hazır değildim ama derse gönül rahatlığıyla gidebilmek için duymaya ihtiyacım vardı. Oyunbaz bir şekilde gözlerini kıstı.

"Gelmemin ilk dakikalarında bana ne zaman gideceğimi mi soruyorsun?"

Gülümseyişiyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Bu aldatıcı etkisine kanmadan "Evet. Bilmem gerek," dedim. Kalbim beklentinin mide bulandırıcı etkisiyle çalkalanıyordu. İçimden bir ses çok fazla kalmayacağını söylüyordu ve ilk kez içimdeki o hissin boğazına çöreklenmek, sesini kesmek, hatta yok olup gitmesini istiyordum. Doğukan'ın yüzüne yerleşen ciddiyet hiç hoşuma gitmemişti. "Yarın gece uçağım var," dediğinde bir anlık üzerine kara bulutlar çöktü. Gözlerim sanki onlara ait yağmurları taşıyormuşçasına buğulandı. "Çok erken," derken ağlayacakmışım gibi sesim titredi. Bunu fark eden Doğukan'ın yüzüne beni rahatlatmaya çalışan

bir gülümseme yerleşti. “şimdi bunları düşünmek için çok erken,” derken avuç içlerini yanaklarımla buluşturdu.

“Dersine gir, çık. Konuşuruz.”

Başımı itiraz edercesine sallarken, “Sen buradayken, hele de yarın gece gidecekken girmem,” dedim. Doğukan cevap vermek yerine usulca yanaklarımı sevmeye devam etti. İnsana suç işletecek kadar muazzam kırpiklerinin her biri kalbime saplanıyordu.

“Bu dersin ne kadar önemli olduğunu sabah söyledin.”

“Seninle geçireceğim vakitler daha önemli.”

“Ben buradayım. Kaçmıyorum.”

“O derste burada ve kaçmıyor.”

“Dersini kaçırmaman gerekiyor güzelim.”

“Seni kaçırmamam gerekiyor.”

Derin bir nefes alırken, “Doğa,” dedi. Sevdığının nefesi okşamuştı ismi mi ve ben bir kez daha adıma âşık olmuştum. Benimle inatlaşmaya devam edeceğini anladığımda, “Sen de benimle gel,” dedim. Doğukan şaşkın bir tebessümle, “Ders mi? Almayayım,” dedi. Gözlerini meydan okurcasına çatarken, “O zaman bana neden ısrar ediyorsun?” diye sordum. İma dolu bir göz kırpışıyla, “şey,” dedi. “Hâkim olmana ihtiyacımız olabilir.” Bir anlık aldığım nefes bile ciğerime fazla geldi. Doğukan bu afallamamdan faydalanarak beni tekrar geri döndürdü ve kapının önüne kadar getirdi.

“Hiç ayrılmamamız için bu dersten gelmene ihtiyacımız var.”

Ben cevap veremeden kapalı olan kapıyı usulca açtı. “Ders bittiğinde görüşürüz,” diyerek beni hafifçe içeri doğru itti. Sınıftan birkaç kişinin dikkatini çekmiştik. Kapının arkamdan kapanmasıyla ortada kalakaldım. Hocanın sırtı dönüktü neyse ki. O fark edene kadar yerime oturdum. Fakat bu sefer dersi dinlemek yerine tamamen telefonuma odaklanmışım.

DOĞUKAN

"Alacağın olsun"

Buradasın ve beni derse soktun.

*Utanmasan yaka paça polis arabasına bindirir gibi atacaktın sınıfa.**

"Abartma

*Gayet nazik bir şekilde ilerlettim.**

"Nazik mi?

Sırtında beş parmağının izi çıktığına eminim."

"Dersiniz abartma sanatı mıydı?

*Eğer öyleyse gerçekten örnek bir öğrenci olmalısın.**

"Ha ha ha. Dersin bitmesin koskoca

1 saat 15 dakika var farkında mısın?

Kaybettiğimiz 75 dakika."

"Sen telefonla oynamayı bıraksan mı acaba?

Geç girdiğin için dikkatini çekmedin mi hocanın?"

"Neden?"

"Arkası dönüktü. Keşke dikkatini çekseydim.

En azından dersten atardı."

*"Doğa.**

"Efendim kalbim"

"Dersini dinle

*Bende şu meşhur kafeteryaya gidip bir çay içeyim.**

"Yaaaa"

"İlk çayını ben ısmarlayacaktım"

"Hayal ede ede bunu mu ettin gerçekten?"

"Ne varmış?"

Çayın sendeki önemini biliyoruz herhâlde."

"Tamam o zaman hayallerini berbat etmeyeyim.

Gidip su alayım.

Ona da bir itirazın yoktur herhâlde."

"Var!"

"Su verenlerimin çok olması için benim sana vermem lazım"

"Ben şimdi suyumu alayım.

Sana da ihtiyacın olursa ben veririm su güzelim."

"Kalabalık mı kafeterya?"

"Bilmem daha bulamadım."

"Girişteki sol koridordan devam et karşına çıkar"

"Sordum birine güzelim aşağı iniyorum."

"Kime sordun?"

"Koridordaki bir öğrenciye."

"Bana cinsiyet ver. Nüfus cüzdanı rengi ver. Eşkal ver eşkal."

"Erkek. Mavi. 1,80 boylarında 82 kilo civarı,

5 numara siyah saçlı, kahverengi gözlü, buğday tenli, yüzünde 6

ben var ve sol yanağında büyük ihtimalle tıraştan kalma bir iz.

Klasik giyimli. Orta gelir bir aileden geliyor olmalı.

Devam edeyim mi?"

"Bunları anlamam ne kadar sürdü?"

"Kafeterya nerede acaba? diye soracak kadar."

"5 saniye"

"Aşağı yukarı."

"Her baktığın kişinin böyle çetelesini çıkartır mısın? "

"Genelde.

Bilinçli yaptığım bir şey değil.

Mesleki deformasyon."

"Sen o deformasyonu bizim kafeteryadan uzak tut bakayım. "

"Kızlar öğlen diye doluşmuştur oraya"

"Başını yerden kaldırma"

"Kalabalık gibi duruyor."

"İşte bu imkânlar."

"Bakıyorlar mı?"

"Bilmen."

"Aferin doğru cevap."

"Ama ben bilirim"

"Bakıyorlardır"

"Düğünlerdeki teyzeler neyse kafeteryadaki kızlar o."

"Onlara da ağızını burnunu yamultmamı ister misin?"

"Yok. Çok sevimli oluyorsun öyle."

"Of! Neden dersteyim ben."

"Derste olduğunu hatırladın demek."

Hadi bakalım. Boşuna ayrı kalmışız gibi hissettirme bana."

"Samam samam"

"Ders bitimine yakın seni bıraktığım kapıda olursun."

"Attığın demek istedin sanırım?"

"İyi dersler güzeldir."

"Sahiden iyi mi dersler?"

DOĞA

Bu bir tür Çin işkencesiydi.

Sevdiğim adam sadece iki kat aşağıymdaydı. Yarın gece gitmek zorundaydı ve ben şu anda dinlemediğim bir derse hapsolmuştum. Geçen dakikaları geçmeyen saatler gibi hissediyordum. Herkes harıl harıl not alıyor ben sadece saniyeleri sayıyordum. Burada olmam saçmalıklı.

"Evet çocuklar. Haftaya..."

Dersin bittiğini gösteren klasikleşmiş konuşmayla zaten toplu olan sınıflarımı kucakladım ve hocanın konuşmayı bitirmesiyle ayaklandım. Sınıftakilerin dikkatini çekecek bir hızla dışarı çıktım. Sanki hasret ayaklarıma bir pranga gibi sarılmıştı. Ben gidermek için adım atmaya çalıştıkça işimi zorlaştırmaya ant içmişti.

Merdivenleri seri bir şekilde inerken önüme çıkan herkesten özür diledim. Bir dakikayı daha kaybetmeye tahammülüm yoktu. Kafeteryanın olduğu koridora girdiğimde biraz olsun soluklanmak için yavaşladım. Zaten biraz daha koşarsam heyecandan kusabilirdim. Kim bilir ne hâldeyim diye düşünürken yanından geçtiğim bir cam panoda görünüşüme baktım. Neyse ki bugün kendime bir nebze de olsa daha özenli davranmıştım. Ellerimle saçlarımı düzelttikten sonra kafeteryaya girdim.

Çok kalabalıktı. Hatta şansına mı bilmiyordum ama bugün normalden daha fazla insan vardı. Gözlerim masaları tararken Doğukan'a kendiliğinden çekildi. Herkes bir satranç taşıymış ve her birini nasıl oynatacağını

düşünüyormuş gibi gözüküyordu. *Kayındaki yara izi, yakışıklı görünümü,* ne bir tehdit havası katmıştı. Sanki geldiğimi hissetmiş gibi bana doğru baktı. Göz göze geldiğimiz anda ciddi ifadesi gözle görülür şekilde yumuşadı. Ona doğru yürürken yüzümdeki gülümsemeyi engelleme gereği duymadım. Tam bir centilmen edasıyla ayaklandı.

Ardındaki onu gözetleyen bazı gölgeler gözüme ilişti. Hepsı de kuzd ve avlarına bakıyormuş gibi süzülüyorlardı. İçimdeki kıskançlık durumu ellerimi harekete geçirirken kolay kolay yapmayacağım bir şeyi yaptım. Doğukan'ın boynuna sarılıp öpebilmek için başını hafifçe aşağı çektim. Parmak uçlarıma çıkmamla dudaklarındaki naneli tadı almam bir oldu. Sakız çiğnemiş olmalıydı. Belki de sigara içtiği için o tadı geçirmeye çalışmıştı. Onu tekrar öpmemün şaşkınlığıyla birkaç saniye hareketsiz kaldı. Göz açıp kapayınca kadar geçecek bir süreydi ama bana yanlış bir şey yaptığımı hissettirecek çok uzun bir zaman dilimiydi bu. Ellerini belimdeki oyuga yerleştirmesiyle rahatlamış bir nefes aldım. Tutuşu hafif olmasına rağmen güçlüydü. Beni kendine doğru tamamen çekip ağırlığımı yükledi.

Etrafımızda onlarda insan vardı. Belki yüzlerce...

Bunu düşünmek bile utanç duygusunu kapıma kadar getirdi ama bir kereliğine de olsa içeri girmesine izin vermeyecektim. Doğukan'ı yaran yokmuş gibi, zamanımız bolmuş gibi öptüm. Bana dakikalar gibi gelen bu yakınlık belki de saniyelerle sınırlıydı. Doğukan usulca, kırmadan benden ayrılrsa da alıruu alnuma yaslamayı sürdürdü. Ona hâlâ bir dudak mesafesinde bakıyordum ve kokusunu

"Seni öpeceğimi haber vermediğim için üzgünüm."

Hafifçe gülümserken, "Şikâyet edemeyeceğim," dedi. Açıkçası böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Özelini herkesten sakınan karakteriyle bana kızacağını bile düşünmüştüm. "Yine de," diye cümleye başladı. gında gülümsedim. "Sen bu yakınlığı daha az göz varken tekrarla güzelim." Biliyordum. Kıkırtımı saklama gereği duymadan Doğukan'dan ayrıldım. Aramıza mesafe koysam da elini belimden çekmeme izin vermedi. Tek koluyla bedenimi sarmıştı. Diğerindeki saate bakıyordu.

"Erken mi aldı hocan?"

Afallamış bir şekilde Doğukan'a baktım. "Erken mi?" diye sorarken

ırtılı bir şok ifadesi takınmışım. "İçeride biraz daha dursaydım tohuma kaçacaktım." Doğukan gülmek için yanağını dişliyor gibi duruyordu. "Saatimi tam ders çıkışına göre ayarlamıştım. O yüzden erken dedim. Yoksa dakikalarla kavgı ediyordum bir saattir." Bir an onu bu şekilde hayal etmem kıkırdamama neden oldu. O da bu sesin ardından gülümseyerek başını dudaklarına çekti ve sıcak, samimi bir öpücük bıraktı.

"Peki daha fazla edecek miyim?"

Başka dersimin olup olmadığını sorduğunu anladım. Başını hayır anlamında sallarken yüzünü görebileceğim şekilde geri çekildim. "Çayı burada mı ısmarlamamı istersin oku dışında bir yerde mi?"

"Senin yanında olduğum sürece mekân fark etmez."

Ellerinin altında eriyecek gibi hissetsem de belli etmemeye çalıştım. "Tamam o zaman. Burası kalabalık zaten. Sana okulu gezdireyim. Sonra da yakınlarda bir çay evi var. Sadece çaylarıyla meşhur bir kafe. Oraya gideriz ne dersin."

"Sen nasıl istersen."

Aklıma gelen fikri reddedeceğini bile bile, "Ya da istersen seni eve atabilirim ve kendim çay demlerim," dedim. İşi espriye vurmam onu gülümsetse de "Çay evi olur ama önce bana günlerini geçirdiğin yerleri göster," dedi. Tutmam için elini uzattı. Hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkıya tuttum elini. Birlikte insan kalabalığının içinde yürümeye başladık. Yarıdan geçtiğimiz grupların dikkatini çektiğinizi sırtımdaki yakıcı histen anlayabiliyordum.

Kafeteryadan çıktığımız anda bu his hafifledi. Yan yana koridorda ilerlerken bir anda unuttuğum bir şey aklıma geldi. Adımlarımı hızlandırarak önüne geçtim. Bu Doğukan'ı durdurmuştu. Ne olduğunu sorgulayarak bakarken sesli bir şekilde yutkundum.

"Hoş geldin."

Başka bir şey söylememi bekliyor olmalıydı. Çatık ifadesi yumuşamaya başlarken, "Hoş buldum," dedi. Gülümsedim. Gülümsedi. Sanki buluşucuyum gibi gülümsemem daha da arttı ve kollarımı tekrar boynuna dolamamı sağladı.

"İyi ki geldin kalbim."

Hukuk fakültesini gezdikten sonra havanın güzelliğini fırsat bulurken kampüste de turlamıştık. Onunla el ele olabileceğim her fırsatı değerlendırıyormuş gibi gözükebilirdim. Çünkü öyle yapıyordum. Sanki bu sıralardan çıktığım anda ellerimiz ayrılacakmış gibi hissetmek berbat bir şeydi. Ama korktuğum gibi olmadı.

Kampüs güvenliğinden geçerken ellerimiz kısa bir an ayrılmak zorunda kaldı. Misafir kartını vererek kimliğini geri aldığı süre boyunca arkasında kuzu gibi bekledim. Güvenliklerle bir şeyler konuşarak kimliğimi cüzdanına yerleştirdi. Keyifli havası bulaşıcıymış gibi karşılarındaki insanların da güldürüyordu.

Cüzdanını kotunun arka cebine dikkatli yerleştirdi. Eli boşaldığında arkasına uzattı, bana doğru. Bu hisse muhtaçmışım gibi parmaklarının arasındaki boşluğu doldurdum ve o da tutuşunu daha sıkılaştırdı. En sonunda konuşmasını bitiren Doğukan bana doğru döndü.

Ana kapıdan çıkarken, "Bir an çayı oraya söylememi isteyeceksin sandım," dedim. Hafif bir tebessümle bana baktı.

"Polis kartını gördükleri için bir şeyler sordular."

Detayları bilmek istemediğim için, "Anladım," demekle yetindim. Çay evi ana cadde üzerinde Kadıköy'e doğruydı. Otobüs ya da taksiye binmek sadece bizi yavaşlatırdı. Fakat sabah yorgun olduğunu söylediği aklıma geldi ve ben onu neredeyse bir saattir zaten yürütüyordum.

"Gideceğimiz yer yakın. Yürüyelim mi? Yoksa taksiye mi binmek istersin?"

"Hava güzel. Yorulmayacaksan yürüyebiliriz."

"Ben seni düşünmüştüm."

Gülümserken elimin üzerine ufak bir buse bıraktı. "İyiymi ben merak etme." Buna ne kadar inanmak istesem de yüzünden yorgunluğunu okuyabiliyordum. "O zaman bu taraftan," diyerek adımlarımızı yönlendirdim.

"Ya ben direkt çay dedim ama aç mısın?"

Doğukan çevreyi kontrol etmeyi bırakarak bana döndü. "Pek sayılmaz ama sen açsan bir şeyler yiyebiliriz." Sürekli beni düşünüyor olması hoşuma gitsede işimi zorlaştırıyordu. Boğazına kadar doluymuşum hissiyatı yüzünde başımı hayır anlamında salladım. Kahvaltı edip etmediğimi sordu. Uyan-
dığımda bir şeyler atıştırdığımı söyledim. Ona sorduğumda uçakta verilen sandviçten bahsetti. Allah aşkına! O ufacık şey bu koca cüsseyi nasıl tutsundu.

"O zaman önce yemek yiyelim. Ne yemek istersin?"

Soruma fark etmez dercesine başını sallayarak cevap verdi. Gözlerimi devirmeme ranaak kalmış bir şekilde Doğukan'a baktım. "Neden her şeyi bana bırakıyorsun?"

"Çünkü misafir olan benim ve ev sahibi ne isterse onu yapmakla yükümlüyüm."

"Bak sen ... Ankara'da neden işler tam tersiydi."

"Hayır değildi. Ben her şeyi planlayıp sana sordum. Kabul edersen yaptık, etmediklerin için başka şeyler bulduk."

İşte bunda haklıydı. O zaman kontrolü benim ele almam gerekiyordu. "Şimdi söyle bakalım sen ne yemek istiyorsun?" diye sorduğunda "Seni," deyiverdim. Doğukan adımı atmayı kesti. Bana öyle bir bakışı vardı ki gülelim diye söylediğim kelimenin çekilebilecek diğer anlamıyla yüzleştim ve anında utançtan kıpkırmızı kesildim.

"Yani seni istiyorum. Yemeyi istemiyorum. Hani seni istiyorum erken de hep yanımda olman anlamında söylemeye çalıştım."

"Beni yemek istemiyor musun yanı?"

Gücenmiş gibi davrandığı cüretkâr sorusu yanaklarıma pompalanan kanı iki katına çıkarmıştı. Beni utandırmak için söylediğini bilsem de "Yani seni yersem hep midemde kalman gerekir. Bu da bazı sorunları beraberinde getirebilir," dedim. "Seni mıçamam." Sorusuna ciddi ciddi cevap vermem mi yoksa verdiğim cevap mı bilmiyorum, kahkahasını yüzüme patlatmasına neden oldu. Bu yerin dibine girmem için bir işaretti. Ama bir gülüşü vardı, nasıl güzel...

Doğukan elimi bırakıp beni koltuğunun altına doğru çekti. Bir an ufak bir çocuk gibi saçlarımı karıştıracağını sandım ama o burnunu hafifçe saçlarıma sürttü.

"Ben de seni istiyorum. Her anlamda..."

"Her anlamda," kelimeleri zihnimde sayısız kez yankılandı. Talepim tarafım bu kelimayı üzerine çekmek istiyordu. Neyse ki beni bu sapkın düşüncelerden kurtarmaya çalışan telefonum imdadıma yetişmişti.

"Bir dakika izin verir misin?"

Doğukan'a hafifçe gülümseyerek çantamın içinden telefonumu çıkardım. Ablamın ismini gördüğüm anda akşamki plan aklıma geldi. Kabıretsin, bundan henüz Doğukan'a bahsetmemiştim ve şu anda bu konuyu onun yanında konuşmak istemiyordum. Öteki taraftan bu geceyi ablamla da geçirmek istemiyordum ama onu reddetmemin kalbini kıracağını da farkındaydım.

"Doğa?"

Doğukan çenemi tutup gözlerimi görebileceği şekilde başımı kaldırdı. "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Şimdi bir şey söyleyeceğim ama hemen 'Benim neden haberim yok' mu habbetine başlama çünkü gerçekten sabah konuşuldu. Seninle konuşmumda da anlatacaktım."

Bakışları bundan hoşlanmadığını belirtircesine çok hafif sertleşti. Fakat saniyelik bir hareketti. Gözleri telefonun ekranına kaydı. "Sanırım ablamla ilgili bir konu," diyerek yaptığı çıkarımı onayladım. "Ne yaptı yine?" Telefon elimde titremeyi kesince rahat bir nefes aldım.

"Daha yapmadı ama yapalım mı diye beni arıyor."

"Anlamadım?"

"Akşam rakı balık yapmak istedi. Morali bozuk ya biraz kafa dağıtmak istiyor. Çiçek pasajına gidelim mi diye sormuştu sabah. Ben de sana sormadan bir şey söylemek istemediğim için haberleşiriz demiştim. Sanırım şimdi kararımı öğrenmek için arıyor."

Cümlelerimi ardı ardına nefessiz bir şekilde kurmam panikten değil, yanlış anlamaya sebebiyet vermemektendi. Doğukan sözümü kesmeden beni dinledi. Bu süre zarfında düşündüğünü bildiğim için de sustuktan sonra beklemeye başladım.

"Ben gelmeseydim çiçek pasajında rakı balık yapacaktınız yani."

"Hayır! Ben sadece ablama eşlik edecektim. Balık ve meze olarak u-

bu yanı yiyerek ama şimdi sen gelince, sadece seninle olmak istiyorum. Fakat ablama ne yalan uyduracağımı bilmiyorum."

"Yalana gerek yok. Sürpriz yaptığımı söyle."

"Olmaz. O zaman seninle tanışmak ve yakından tanımak için bizimle takılır."

"Takılsın."

"Bizi yalnız bırakmaz."

"Bırakmasın."

"Seninle kalmama izin vermez."

Duyduğum cümleye verdiğim tepki belki de beni gözünde hafifletmişti ama kendimi tutamamıştım. Sayılı saatlerimizin büyük bir bölümünü ondan ayrı geçirmek istemiyordum. "Bizde kalmayacağını söyledin. O zaman tek yolu benim seninle beraber kalmam. Eğer ablam senin geldiğini öğrenirse koruma iç güdüsü devreye girecek. Ya bizde kalm diye ısrar edecek ya da beni salmayacak. Belki tehdit edecek. O yüzden seni söylememek en iyisi."

Doğukan burun deliklerini genişletecek kadar göğsünü şişirdi. Bir çözümler yolu bulmaya çalıştığının farkındaydım. Telefonum titreyince başımı gelen mesaja baktım. Ablamdandı.

"Doğa akşam için plan yaptığımızı biliyorum ama benim çok acil şehir dışına çıkmam gerekiyor. İdare edebilir misin?"

Mesajın her bir kelimesinde en az 5 saniye oyalandım. Doğruluğuna emin olduktan sonraysa yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Kader her buluşmamızda yüzümüze gülüyordu. Bu şansın bir noktada döneceğini hissetsem de şu anda tadını çıkarmak daha cazipti. Ablama sorun olmayacağını söylediğim bir mesaj yazdıktan sonra başımı kaldırıp Doğukan'a baktım. Göz göze geldiğimiz anda muzırca gülümsememi sorgularcasına gözünü kırptı. Çok fazla yolun ortasında kaldığımız için Doğukan'ı elinden tutup kenara doğru çektim.

"Akşamki plan iptal. Ablamın şehir dışına çıkması gerekiyormuş."

"Neden?"

"İlgilenmedim."

Doğukan'ın kaşları hayretle havalanırken, "Kardeş gibi kardeş," dedi. Onun bu imasına takılmadan "Şimdi sana bir teklifim var ama hemen reddetmeyecek biraz düşüneceksin."

"Size gelemem Doğa."

Düşüncelerimi okumuş gibi verdiği cevap suratının asılmasına neden oldu. "Sana nedenlerini açıkladım," dediğinde isyankâr küçük çocuğum göğsümün içinde tepiniyordu. "Bakma öyle."

"Bakarım."

"Seni koruyorum."

"Ama ben korunmak istemiyorum."

"Güzelim, bak." İtiraz cümlesini duymak istemediğim için, "Düşüncelerine saygı duyuyorum," dedim. Cümlesinin yarıda kalmasının şaşkınlığını atamadan "Ama sen benim isteklerime saygı duymuyorsun," diye devam ettim. "Senin Ankara'da bizi hissetmek için gittiğin bir apart var. Kokumun sindiği bir yer, sıcaklığımı hissettiğin bir yastık. Peki sen gitmişimde ben ne yapacağım?"

Doğukan beni sessizce dinledi. Bunu fırsat bilerek, "Nerede kalırsak her akşam oraya mı gitmemi tercih ediyorsun yani?" diye sordum. "Çünkü sen gittikten sonra bana aldığın nefes bile yetmeyecek. Tutunacağım bir dal, bilmediğim bir yerde elime vereceksen tamam. Oraya gidelim."

"Saçmalama. Seni apart gibi bir yere götürmeyi hiç düşünmedim. Ankara'daki hâl zorunluluktur."

Duyduklarım karşısında yaşadığım hayal kırıklığının tarifi yoktu. Ben onsuz bir dakika bile geçirmek istemezken o geceyi aynı geçirmemizi istiyordu. "Yani beraber kalmayı düşünmedin mi?"

"Düşünmediğim bir an yok."

"Ee o zaman?"

"Yapamam Doğa."

"Kimse bizi görmeyecek söz veriyorum," dediğimde sabır diler gibi bir nefes aldı. "Yani beni laf söz olmasından korumak istiyorsan eğer..."

"Olmaz güzelim."

Dayanamayıp neden korktuğunu sordum. Onun beraber kalmamızı engelleyecek bir travması olduğunu hissediyordum. Önce cevap vermek istemedi. Ardından ıslak köpek bakışlarına dayanamayıp beni kendinden koruyamazsa diye korktuğunu söyledi.

"Ben ilk kez bazı duyguları bu kadar yoğun yaşıyorum Doğa ve duramaktan korkuyorum."

Yanaklarını tekrar ısınmaya başlarken, "Duramasan ne olur?" diye sordum. Bana cevaplarını bildiğin soruları sorma bakışı attı. "Durabilmen için önce hareketlenmemiz lazım. Sana söz veriyorum bugünkü gibi hiçbir hamle de bulunmayacağım."

"Güzelim..."

"Kimse seni görmeyecek, evde de seni yakınlaştırmaya zorlamayacağım."

Kendimi eve karı kız atmaya çalışan adamlar gibi hissediyordum. Ne yapsam da razı olsa diye düşünmekten başım ağrımaya başlamıştı.

"Zorlamana gerek yok ki... Aldığım nefes kadar seni arzuluyorum. İçin en boktan yanı bu. İlk kez kontrolümü kaybettiğimi düşünüyorum. Baksana... Binbir yalvarmayla garnizon terk izni aldım ve buradayım. Normal zamanda olsa değil izin almak olan hak edilen izinleri mi bile kullanmıyordum."

Korkusunu anlıyordum. İçimde bir yerde ben de aynı korkuları yaşıyordum. Özellikle de bir önceki ilişkim bu uğurda bitmişken ama yine de bu korku onunla kalmak istememe engel değildi.

"Sadece bir gece... Benim için tabularını yıkamaz mısın?"

"Sana bir değil, bir ömrün gecesini gündüzünü veririm güzelim ama benden bunu isteme."

Sokağın ortasında ağlamama ramak kalmıştı. Bakışlarını kaçırarak adına başını öne eğdim. Ağlayacağımı anlamış gibi beni kollarının arasına aldı. Gözyaşlarına akmamaları emrini verdikten sonra birkaç derin nefes aldım. Ardından "Sözde kız evi naz evi derler," diyerek burnumu çektim. Saçlarımda yine bir sıcaklık hissettiğim gözlerim tekrar kapandı. Bir anda bana söylediği cümle aklıma geldi. O misafirdi ve ev sahibine uymak zorundaydı. O zaman...

"Şimdi gidip yemek yiyoruz. Sonra da bize geçiyoruz. Sana tıyma kanı bir çay demliyorum ve bütün gecemizi birlikte geçiriyoruz. Ma dem ben ev sahibiyim. Üzgünüm ama kabul etmek zorundasın. Kötü kapanmıştır."

DOĞA

İmkânsız ile imkân kelimeleri arasındaki tek fark, insanın kararlılık derecesiydi. Ve ben karşımda sert ifadesiyle aldığım karardan hiç hoşlanmamış gibi duran adama karşı yelkenleri suya indirmezem imkansızı ol-
tururum gibiydi.

Onu anlıyordum.

Gerçekten çok iyi anlıyordum.

Bana laf söz gelmesi olayını da geçmişti bu durum artık. Geçmişte yaşadığı travmaların bir benzerini yaşamayı istemiyordu. Onun yanın-
dayken büründüğüm cesur kimlik korkutuyordu. Daha fazlasını istersem
vereceğinden emindi ama sonrasında olabilecekleri kestiremiyordu. Belki
de biliyordu ve bu yüzden benden uzak duruyordu. Bunun için ona kıza-
mıyordum. Engin ile olan ilişkimin neden bittiğini biliyordu. Duramadığı
o an beni incitmekten ya da kaybetmekten korkuyordu. Fakat ne o En-
gindi. Ne de ben onunla birlikte olduğum dönemdeki kızdım.

Engin'e tam anlamıyla güvenmiyordum. Beni günün birinde yarı
yolda bırakacağını biliyordum. O yüzden kendimi ona teslim etmemek
konusunda kararlıydım. Tabii bir de beni zorlaması vardı...

Kendi kontrolümde olmayan şeyler beni korkuturdu. Fakat konu
Doğukan'a geldiğinde arzu gözle görülebilir hâle geliyordu. Ona güveni-
rordum. Bana zarar vermeyeceğini de yarı yolda bırakmayacağını da bili-
yordum. İstemediğim hiçbir şeyi yaşatmayacağını.

İşin kötü yanı da buydu. Belki onun beni istediğinden daha çok zuluyordum onu. Son noktaya kadar gitmeyi değil belki ama ona yakın olmayı, hissetmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi arzulamamıştım.

Doğukan emrime cevap vermek yerine kararsız nefesler alarak yüzüme bakmayı sürdürdü. Düşündüğünü hissetmekte güzeldi. En azından o sert tabularına ufakta olsa çatlak vermiştim.

Sanki kaldırıma çakılmıştık. Yanınızdan geçen insanlar sürekli değişiyordu ama biz aynı kalmıştık. Dakikalarımızı burada heba etmek istemiyordum. Eline doğru uzandım. Sanki bir muknatis gibi benimkine çekildi daha tutmadan. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken göğsümdeki savaş belli eden bir nefes daha aldı.

"Gidelim mi artık?"

Yutkundu. Sesli değildi ama uzun boynundaki adam elmasını sertçe hareket ettirecek kadar belirgindi. "Gidelim." Kabul edişin getirdiği rahatlamayla gülümsedim.

Yakınlarda yemek yiyebileceğimiz neresi olduğunu düşünmediğimi fark ettim. Kadıköy'e inebilirdik ya da bizim evin oradaki kafeleri deneyebilirdik veya ...

"Sana yemek yapmamı ister misin?"

Sanki çok uzun zamandır bana böyle güzel bakmamış gibiydi. Oysa sadece birkaç dakika geçmişti. Yine de öylesine hasret duymuştum bu masum ifadesine.

"Ne yapacaksın?"

Düşünür bir edayla gözlerimi kıstım. "Ne seversin?" Omuz silerken, "Senin elimden olan her şeyi." İçim sıcaklık olsa da aklıma gelen muzurlukla "O zaman bamyaya yapalım," dedim. Yüz ifadesinin değişmesini bekledim ama aksi yönde mimik kıpırdatmadı. Şaşırmıştım. Sevmemesi gerekiyordu ya da ...

"Beni bamyaya yiyecek kadar mı seviyorsun?"

Kalbimden geçen delice düşünceyle gülümsedi ve "Sana günlüğün arsasına bamyaya tarlası ekecek kadar aşığıım."

"Ay..." derken eriyip gidermiş gibi Doğukan'a tutundum. O ise kaha kaha atarak beni kucakladı. Elimin altındaki kaslar içimi kıpırdatıyordu.

"O zaman önce markete gidelim. Sonra da eve geçer yemek hazırlarız."

Doğukan'ın kolları arasından çıkmak istemesem de ayrıldım. Beraber önce evin yakınlarındaki market ve manavdan alışverişimizi yaptık. Sessizdi. Hâlâ iç çatışması yaşadığını tahmin ettiğim için bu suskunluğunu bozmak istemedim. Açıkçası ters bir şey söylerim de bize gelmekten vazgeçerse diye de korkuyorum.

Her gün geçtiğim sokaklarda onunla el ele yürümek sanki ilk kez keşfediyormuşum gibi hissettiriyordu. Apartmana yaklaştığımızda ona verdiğim söz aklıma geldi.

"Ben önden gideyim istersen."

"Tamam."

"Arkamdan geleceksin ama bak."

Tehditvari bir şekilde işaret parmağımı yüzüne doğru tuttum. Kaşları hayretle havalanırken, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Uyanıyorum sadece. En geç beş dakika içinde seni salonda görmek istiyorum."

"Beş dakika geç. Çok acım."

Bunu normal bir şey olarak söylediğime emindim ama fesat yanım her zamanki gibi üzerine çekmeye hazırdı.

"Evin kaç numara olduğunu biliyorsun."

Çarptığım lafla gülmemek için yanağın içini dişledi. Birkaç poşeti elinden almak istedim. İzin vermedi. "Birazdan görüşürüz," diyerek yanımdan ayrıldım. Sokağın sonundaki apartmana ulaşana kadar en az sekiz kez arkamı dönüp gelip gelmediğine bakmıştım.

Hızlı bir şekilde apartmana girip merdivenleri tırmandım. Sanki buraya gelmek var olan heyecanımı Nirvana'ya ulaştırmıştı. Çantamın içinde anahtarları ararken ellerimin titrediğini hissettim. Kapının kilidini açarken kattaki diğer daireler dinlemeye devam ettim. Yan komşum henüz işten gelmemiş olması gerekiyordu. Çaprazdaki yeni doğmuş bebeğinden dolayı gözünün bizi göreceğini sanmıyordum. Tam karşı dairedekiler de erkek öğrencilerdi. Onların evime kimin gelip gittiğiyle ilgileneceğimi düşünmüyordum. Tek tehlikeli olan üst katta merdiveni

karşılayan dairedeki yöneticiydi. Yaşlı kadının bir gözü sürekli kapan-
mandaydı.

İçeri girip kapıyı usulca kapattım. Eşyalarımı hızlıca portmantoya
bıraktıktan sonra evi kontrol ettim. Dün temizlik yaparken çok yorul-
muştum ama kesinlikle değmişti. Koşar adım yatak odama girdim. Sa-
bah dağıttığım birkaç kıyafeti kucaklayıp dolaba tıktım. Ortada rahat-
sız edecek bir şey kalmadığına emin olduktan sonra banyoya koştum.
Aceleden toparlayamadığım her şeyi makyaj çantama tıktım. Aynada
durum kontrolü yaptım. Saçlarımı hızlıca taradım. Parfümümü yenı-
ledim. Dişlerime bakıp ağzımın kokup kokmadığını anlamak için avuç
içime hohladım. Kötü değildi. Yine de hızlıca ağzımı çalkalasam daha
iyi olacaktı.

Tam o sırada kapının tıklatıldığını duydum. Hızla kurulanırken ka-
pıya doğru koştum. Kalbim gümbür gümbür çarparken kapının kolunu
tuttum. Derin bir nefes alırken kapıyı açtım.

Karşımda tüm yakışıklılığı ile bekleyen bir adam vardı. "Hoş geldin."
Geçebilmesi için önünden çekildim. Oyalanmadan elinde poşetlerle, yü-
zündeki o aşk dolu gülümsemeyle içeri girdi. "Hoş bulduk." Bir anlığına
evliymiş gibi hissetmem normal miydi?

Kapıyı arkamızdan kapatırken heyecanımı baskılamaya çalışıyor-
dum. Doğukan poşetleri nereye bırakacağını bilmediği için elinde beni
bekliyordu. "Mutfak şu tarafta," diyerek önüne geçtim. Dairemin ufak
mutfağına geçmesi için kapısının önünde bekledim. Onun gibi iri biri gi-
rince gözüme daha da küçük görünmüştü.

Poşetleri usulca yere bırakırken gözleri mutfağı tarıyordu. Yaşadığım
yeri merak ettiğini bildiğim için, "Hadi gel yemekten önce sana evi gezdi-
reyim," dedim. Uzanıp elini tutmamla onu çekiştirmeye başladım. Bana
ayak uydurmasa büyük ihtimalle bir adım bile kıpırdatamazdım ama o
beni takip etmeye hazır görünüyordu.

"Çok uzun sürmez zaten," derken kıkırdadım ve minimalist evimizi
tanıtmaya başladım. "Giriş kısmım biliyorsun zaten. Burada ufak bir tu-
valet var ama bozuk. O yüzden kullanmıyoruz. Burası salon." Doğukan
gösterdiğim yerlere itinayla bakıyordu ama sanki yorumlarını kendine
saklıyordu ya da belki en sonunda yapacaktı.

Bakışlarını bana çevirdiğinde koridora doğru çektişirdim. "Sol tarafta banyo var. Onun yanındaki oda benimki. Tam karşıdaki ablamın odası. Diğer de çalışma odası." Gösterdiğim hiçbir yere göz atmadığını fark ettim. Sanırım ablama ait alanlarla ilgilenmiyordu ya da özel alan olduğu için hassas davranıyordu.

Odamın kapısını açtığımda "İşte burası benim odam," dedim neşeyle. "Gerçi görüntülü konuşurken görmüştün ama." Doğukan odama doğru yavaş birkaç adım attı. Gözleri karış karış tüm odamı taniyordu. Zaten bildiği bir yere bu kadar dikkatli bakması garip gelse de yüzündeki tebessüm her şeyin yolunda olduğunu hissettiriyordu.

"O kadar da küçük değilmiş."

Bana sataştığını belli eden ifadesine gıcık olmam gerekiyordu ama ben odamı inceleyen adamı hayranlıkla izliyordum. Duvarda asılı olan fotoğrafları tek tek incelerken ara ara kaşları çatıldı. Büyük ihtimalle kızlı erkekli olan yakın gruplarımızın olduğu kareler onu rahatsız etmişti ama hiçbir şey söylemedi. Yatağının baş ucundaki balerin ve askeri görünce tatlı bir kahkaha dudaklarından çıktı. Kısıktı ama iç ısıtacak kadar yoğundu. Hâlâ orada durması onu memnun etmişe benziyordu. Baş ucu kitabının sayfalarını hafifçe karıştırdı. Acaba ona verdiğim kitapları okuyacak zaman bulmuş muydu? Hoş bulsa söylerdi değil mi?

Sukulentlerime, pufuma, yastıklarına, duvarlarına her şeye baktıktan sonra bana döndü. "Odan gerçekten çok güzel," dediğinde gülümserken, "Ama küçük değil mi?" diye sordum. Gerçekten de onun varlığıyla daha da küçülmüştü sanki.

"Yeterli."

"Ne için?"

"Yuva diyebilmek için."

Ah... Bu adamla bu konuları telefonda konuşmak çok daha kolaydı. Bana doğru yaklaştığında kan dolaşımına bir beklenti dalgası sızdı. Onu zorlamayacağımı söylemiştim. Ben zorlamazsam da yaklaşır mıydı bana?

Beni kollarının arasına aldığımda asıl yuvama geldiğimi hissettim. Sıçlarını okşarken biraz olsun rahatladığını hissediyordum. "Burada ol-

duğun için çok mutluyum," dedim dayanamayıp. "Gittiğinde bana bırakacağın huzurlu alan için de."

Alnıma uzun, kokumu içine çektiği bir öpücük bıraktı. "Gitmeden bahsetmek için henüz çok erken," dedi. "Duygusal manipülasyonlu yemekleri bana kilitleyemezsin. Hadi bakalım." Duyduğum yargılamayla şok olmuş bir nida dudaklarımdan kaçtı. Doğukan'la arama mesafe koyarken, "Aşk olsun," dedim. "Ne zaman sana duygusal manipülasyon yaptım ben?" Daha fazla uzaklaşmama izin vermeden beni belimden yakaladı ve kendine çekti. Çocuksu gülümsemesiyle burnunu burnuma sürerken, "Öncelikle aşk oldu zaten," dedi ve burnuma ufak bir öpücük bıraktı. Kalbim duracak gibi oldu. Ardından her zamankinden daha hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Heyecan geri dönmüştü. Arzu geri dönmüştü. Adrenalin geri dönmüştü. Beni boğana kadar her yerimi sardı. Daha fazlasını talep eden bedenim hareketlenmişti. Bunu fark etmiş olacak ki Doğukan anında bir u dönüşü yaptı.

"Az önce ne zaman mı dedin sen ayrıca?"

Bir anda ayaklarımdan yere değdiğini hissettim. Resmen rüyamın en heyecanlı yerinde uyanmışım gibi hissediyordum. Tekrar yatsam uyuyamayacağımı, uyusam aynı rüyaya devam edemeyeceğimi gibi. "Ayrılmayın!" diyerek kollarının arasından çıktım. Üzerimdeki etkisinden sıyrılmamın tek yolu buydu. Yoksa ilk dakikadan verdiğim sözü çiğneyecektim.

"Şimdi yemeklere tuzu basayım da gör sen."

Trip atıyormuş gibi arkamı döneceğim sırada belimden sarıldı. Çenesini boyun boşluğuma yerleştirdiğinde heyecanı nefes kesen o dilsiz istekler tekrar tenimde dolaştı. "Onu kahveye sakla," dediğinde gerçek anlamda tutmasa beni yere düşeceğimi hissettim. Benimle uğraştığını bilsem de ileride bir gün evlenebilme ihtimalimizin içimi kıpır kıpır yaptığını saklayamayacaktım. Boynuma kısa ama iç gıcıklayıcı bir öpücük bıraktı.

"Hadi bakalım Doğa Şef. Bana hünerlerini gösterme vakti."

Bu sefer beni yönlendiren oydu ama aşkım adımlarıma karışıyordu. Mutfığa geldiğimizde önce poşetleri boşalttık. Hareket alanımız kısıtlı olduğu için sürekli birbirimize temas ediyorduk ve her bir dokunuş içinde bir yerde kıvılcım çakıyordu.

"Önce eti mühürleyelim. O sırada pilavı aradan çıkarınız."

Doğukan teslim olur gibi ellerini kaldırken, "Komuta sende," dedi. Kaşuşı doğrattığım etleri tencereye koyarken, "Bak sen," dedim hayretle. "Verdiğim tüm emirleri sorgulamadan yapacaksın yani." Oyunbaz ifadeyle karşılık meydan okuyan bir gülümseme takındı.

"Bana soğan doğratacak bir havan var."

Kollarını göğsünde bağladı ve gömleğinin kol kısımları fazlasıyla genişti. Siyah kotunun sardığı kalçasını tezgâha yaslariken düşünebildiğim şey kesinlikle soğanlar değildi. Fakat beni gafil avladığını belli etmemek adına "Vay be," dedim. "Özel hareketçi hislerimi."

Damağını şaklatırken kaşlarını havalandırdı. "Âşık adam hisleri." Utanç ikinci bir ten gibi yüzüme yapışırken soğan alma bahanesiyle arkamı döndüm.

"Al bakalım âşık adam. Yemeklik ufak ufak olsun lütfen."

Soğanı tam önüne koydum. "Bıçaklar solunda," diyerek parmağımıyla işaret ettim. Doğukan ciddi olup olmadığını anlamak istercesine bakıyordu. "Hadi," diyerek pirinç paketini aldım. Bir su bardağına dökerken hâlâ kılıcı kıpırdatmamıştı.

"Ne oldu?"

"Ciddi ciddi soğan mı doğratacaksın bana?"

"Evet. Ne oldu?"

"Hiç," diyerek tezgâha yaslanmayı bıraktı. Ellerini güzelce yıkadıktan sonra soğanı kesme tahtasına aldı. Kendine uygun bir bıçak seçerken bu işlere hiç de yabancı değilmiş gibi görünüyordu. Pirinçleri yıkamak için diğer tarafına dolandığında Doğukan çoktan soğanları doğramaya başlamıştı. Ona baktığımı fark edince "Burada çok durma," dedi. Neden diye soracağım sırada gözlerim yaşarmaya başladı.

"Ooo.." derken gözlerimi sıkıca yumdum. Pirinçleri yıkamayı bırakıp "Soğan çok acılar çekmiş belli ki," dedim. Burnumu çekerken bir anda sol gözümde bir sıcaklık hissettim. İrkildim ama Doğukan'ın gözümü öptüğünü anladığım an kendimi geri çekmek yerine sabit bekledim. Önce sol gözümü ardından sağ gözümü uzun uzun öptü. Midede tatlı bir sıcaklık yayıldı.

Benden uzaklaştığım hissettiğimde usulca gözlerimi açtım. Hâlâ

bana çok yakın duruyordu. Gözleri şefkatle yüzümü incelerken dudaklarının kenarına minik bir tebessüm yerleştirmişti. Ona bu kadar yakından bakmak alışacağım bir durum değildi. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Ben de ona karşılık vermek istiyordum ama nasıl bahane bulsam bilmiyordum.

Bahaneye ihtiyacım var mıydı, onu da bilmiyordum.

"Etler."

"Ha?"

Şaşkınlık nidama gülmemeye çalışırken, "Etleri karıştırırsan mı biraz," dedi. Gözlerim arkasındaki cazırdayan tencereye kaydı. Doğru... Etler.

Pirinçleri bırakıp ocağın başına geçtim. Suyunu salmaya başlayan etleri birkaç kez karıştırdıktan sonra pılava giriştim. Doğukan soğanları doğramayı bitirmişti. Hepsi eşit ve muntazam görünüyordu.

"Başak burcu musunuz efendim?"

"Sanırım yengeç olmam lazım."

Esprisine söylediğim cümleye ciddi bir şekilde cevap vermişti. Ellerini sanki soğanın kokusunu yok edebilecekmiş gibi detaylı yıkamasını izlerken, "Kesin yükselenin başaktır ama," dedim. Kelimenin tam anlamıyla öyle davranıyordu çünkü. Doğukan bilmiyorum der gibi omuz çaktı. "Burçlara pek inanmam." Ben de inanmazdım. Özellikle günlük, haftalık, aylık burç yorumlarımdan bir tanesinin bile tuttuğunu hatırlamıyordum ama karakteri yansıttığına emindim.

"Bakalım yengeç burcu erkeğinin özellikleri nelermiş?"

Telefonumu nereye bıraktığımı düşündüm. Ardından en son çanta- ma koyduğumu hatırladım. "Pirinçleri kavurmaya devam et, yanmasınlar. Hemen geliyorum."

"Ne yapayım?"

Doğukan'ın şaşkın ifadesinin yanından geçerken yanağına ufak bir buse kondurdum. "Karıştır işte. Telefonumu alıp geliyorum." Mutfaktan çıktım. Çantamdan telefonumu aldım. Mutfaka dönene kadar yengeç burcu erkeğini araştırdım ve rastgele bir sayfaya girdim.

"Yengeç burcu erkeği," derken başımı kaldırdım. Doğukan'ın pirinçlere sıcak su döktüğünü görünce şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Gerçek-

len mutfağa uzak değildi. Tencerenin kapağını kapatırken bana baktı.

"Buyurun benim."

Dağılan dikkatimi tekrar telefona verdim. O ise etlerin olduğu tencereyi kontrol ediyordu. "Yengeç burcu erkeği nazik, dürüst, ağır başlı ve nağrur yapısıyla dikkat çeker. "Başımı kaldırdım. Doğukan etlerin üzerine hafifçe yağ gezdiriyordu. "Doğru," deyip diğer maddeyi okumaya geçtim. "Duygusal yapısı oldukça hassastır."

"Kesinlikle doğru."

Soğanları tencereye alırken bıyık altından gülümsüyordu. "Sevgi ve saygı onun için vazgeçilmez temel taşlarıdır." Başımı onaylarcasına salladım. "Çevresindeki insanlara değer verir ve onlara yardımcı olamaya çalışır."

"Çok doğru."

"İnsanların zayıf taraflarından faydalanmaya çalışmak yerine onlara destek olmaya çalışır." Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Yengeç burcu erkeğinin keskin ve pratik bir zekası vardır. Analiz yeteneği fazlasıyla gelişmiştir. Olayları kolaylıkla çözümleyebilir."

"Hımmmm."

Göz ucuyla Doğukan'a baktığımda bir şeyler aradığını gördüm. Salçayı çıkarmadığımı fark edince buz dolabını açtım ve okumaya devam ederken salça kavanozunu aldım.

"Oldukça duygusal yapısı nedeniyle sevdiği zaman tam sever ve kolay kolay vazgeçmez. Aşk hayatında romantik ve düşüncelidir," derken kavanozu önüne bıraktım ve popomu tezgâha dayadım. "Sevdiklerine ve dostlarına karşı fazlasıyla sadıktır ve ilişkilerinin güven ve sadakat üzerine kurulmasını ister." Beğeni dolu mırıltılarıma bir yenisi daha eklendi.

"Yengeç burcu erkeği dürüsttür ve kendisine karşı dürüst olunmasından hoşlanır."

"İşte bu doğru," diyen taraf bu sefer Doğukan'dı. Bana çarptığı lafı değiştirmek isterken "Yalandan hoşlanmaz ve güvenmediği kişilerle bir arada bulunmaz." maddesini okumuş bulundum. Salçayı kavururken bıyık altından gülümsemeye devam etti.

"Aile ve ev yaşantısına fazlasıyla düşkündür."

Başımı ona doğru çevirdim. "Düşkün müsünüz beyefendi?" diye sorduğumda, "Hâlâ anlamadınız mı hanımefendi?" diye sordu. "Yemeğe bana kilitledin ve sesimi çıkarmıyorum farkındaysan." Kaşlarını hayretle havalandırırken, "Doğruuu," dedim. Açıkçası o söyleyene kadar sadece annin tadını çıkardığım için fark etmemiştim. Parmak ucuma çıkıp yemeğin durumuna baktım. "Ee bitmiş sayılır zaten. Ben de salatayı yaparım söz."

Tekrar telefonuma baktım. "En iyi babalar yengeç burcu erkeklerinden çıkarmış bak."

"Göreceğiz."

Temennisine beni de katmış olması yüzümün kızarmasına neden oldu. Sıcak suyu eklerken benim önüme siper oldu. "Cinsel hayatında," derken kulağıma geç ulaşan kelimelerimle duraksadım. Gözlerim maddeyi hızlıca okudu. Doğukan ne olduğunu sorguladı.

"Hiç."

"Söyle."

"Şey... Cinsellik senin için sadece fiziksel bir deneyim değil, aynı zamanda duygusal bir bağ kurma fırsatıymış ve bu yüzden bencil düşünmezmişsin."

Doğukan bana doğru bakarken, "Sanırım burcumun özelliklerini yansıtıyorum," dedi. "Senin burcunun özelliklerini de oku bakalım." O an... Doğum gününe sadece dört gün kaldığını hatırladım. Hiçbir zaman unutmadığım ve haftalar öncesinden milleti hazırladığım gün aklımdan tamamen çıkmıştı. Doğukan'ın o günü hatırlayıp hatırlamadığını düşündüm ama hatırlasa o zaman gelirdi değil mi? Hatırlamıyorsa bile burcumu okuyarak ona mesaj vermek istemiyordum. Bu yüzden telefonu kapattım ve masanın üzerine bıraktım.

"Onu da sonra okuruz. Salatayı da sana kütlersem dilinden kurtulmayacağın gibi duruyor."

DOĞA

Yemekler pişerken salatayı hazırladım. Doğukan bu sürede biriyle görüşmek için izin istemişti. Ne konuştuğunu duyamasam da işle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Sanırım önemli bir durum vardı çünkü gideli bayağı olmuştu. Ortalığı topladım. Gerçekten çok acıkmıştım ve mutfaktaki kokuların arasında biraz daha durursam midem kendi kendini yemeye başlayacağını hissediyordum.

Vakit geçmesi için sofrayı kurmaya karar verdim. Salondaki masaya uygun bir masa örtüsü almak için çalışma odasına gittim. Neredeyse hepsi lekeliydi ve bunun için ablam ve enişteme bir posta sövmem gerekiyordu. *Neyse ki bir tane temiz ve lekesiz bir örtü bulabildim.*

Salona girdiğim anda Doğukan'ı telefonunu kapatırken buldum ve itiraf etmem gerekiyordu ki fazlasıyla bozulmuştum. Sanık ben geldiğim için kapatmıştı ya da benim paranoyak yanım beni böyle düşünmeye itiyordu.

"Rahatsız ettiysem çıkabilirim."

Telefonunu orta sehpayı bırakırken, "Hayır. Konuşmamız bitmişti zaten," dedi. Ona inanmak isteyen kalbim acınası bir şekilde kabullenmişti bu açıklamayı. Kim olduğunu sorsam fazla ileri gitmiş olur muydum?

"Yemekler ne durumda?"

"Pişti gibiler. Sofrayı hazırlamak için gelmiştim."

"Tamam beraber hazırlayalım."

"Yok yok," derken masanın üzerini boşaltmaya başladım. "Sen biraz izleyecek bir şeyler bak istersen." Bu söylediğime şaşırmış bir şekilde "Yemek yerken film mi izlemek istiyorsun?" diye sordu. Sanırım biraz da bozulmuştu.

"Yani biz genelde ablamlarla öyle yaparız."

Doğukan bu açıklamaya iki numaralı gülümsemesini gönderdi. "Ablan olmadığım için şanslıyım." O an yanlış bir şey yaptığımı anladım. Fakat benim gördüğüm ilişkilerdeki normal buydu. Ablam ve eniştem baş başa yemeklerinde bile bir şeyler izlerler, yorumlaşırlar, gülüşürlerdi.

"Tamam o zaman. Yemekten sonra izlemek için bir şeyler seç."

Doğukan gönülsüzce "Beraber seçsek nasıl olur?" diye sordu. "Şimdi sana yardım etmek istiyorum." Pes etmeyeceğini bildiğim için kabul ettim. Masa örtüsünü örtmesine izin verdim. Ben de mutfağa gidip yemekleri kontrol ettim. Altlarını kapatırken Doğukan da mutfağa geldi.

"Tabaklar ortadaki dolapta."

Başını tamam anlamında sallarken dolap kapaklarını açtı. Etrafından dolanırken ister istemez ona doğru sürtündüm. Duruşu biraz olsun dikleşti. En azından sadece ben etkilenmediğim için mutluydum. Çatal kaşıkları alırken Doğukan tabakları tezgâha indirmişti. Bardakların da yerini söylerken alabildiğim kadarını kucakladım.

Salona dönüp masayı iki kişilik, romantik bir akşamüstü yemeğine çevirdik. Ablamın dekoratif olarak kullandığı mumları bile hava henüz kararmamasına rağmen yakmıştım. Doğukan bunu beklemiyor olmuş olacak ki çocuksu bir kahkaha attı.

"Hiç ayarın yok değil mi?"

Az önceki gafımı telafi etmeye çalışırken ayanı fazla mı kaçırmıştım acaba? "Gül yaprakları da bulmamı ister misin?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "En sevdiğim çiçek ayçiçeğidir. Günebakan diye de biliyor olabilirsin." Doğukan böyle bir bilgiye şaşırmış gibi, "Gündöndü," dedi. "Bizim oralarda gündöndü denir." Şaşırtma sırası bana geçmişti. Daha önce bu kelimeyi hiç duymamıştım.

"Papatya seven kızlardan değilsin yani."

Gülümsedim. Her kız papatyayı severdi ama ben 'Güneşim sensin'

diye bağıran ayçiçeklerini severdim. Güneşe hayran, o neredeyse o yöne
jönen ve güneşin batmasıyla başını eğen o güzel çiçeklere ...

"Herkes kurşun sana papatya deyince öyle olduğunu düşünmüştüm."

Masanın son kontrolünü yaparken, "O kalıplaşmış bir söz olduğu
ve attığın fotoğrafta papatya olduğu için kullandım," dedim. "Ayçiçeği
en sevdiğimdir. İkinci sırada ise turuncu lale gelir. Papatya belki 10. Sı-
radadır."

"Not edildi."

Gülümseyerek, "Sofraya geçelim mi artık?" diye sordum. Doğukan
tam bir centilmen edasıyla sandalyemi geri çekti. O an Doğukan'ın sık-
lığına baktım. Ardından üzerimdeki yemek kokan kıyafetlerde gözlerimi
gördirdim. Özel bir yemek yiyeceksek bu hâlde sofrada olmamalıydım.
"Sen geç otur. Hemen geliyorum."

"Ne oldu?"

Koridorda koştururken, "Gelince görürsün," diye bağırdım. Odama
girip kapıyı arkamdan kapattım. Hızla dolabımı açarken yemeğimize uy-
gun olabilecek bir şeyler aradım. Kahretsin neden sürekli pantolon giyi-
yordum ki. Tek tük birkaç elbiseye alıcı gözle baktım. Ya çok günlüktü ya
çok eski ya da son zamanlarda aldığım kiloları yüzüme çarpacak darlıktay-
dı. Pantolon gömlek giymeyi düşündüm ama şu andaki hâlimden çok da
farklı olmayacaktı.

Ablam ...

Kıyafetlerini giymemden nefret ederdi ama onunkilerden bu geceye
uygun bir şeyler bulabileceğime emindim. Hızla odadan çıktım. Doğu-
kan'ın görünürde olmamasını fırsat bilerek ablamın odasına girip kapıyı
kapattım. Yerdeki saçma sapan eşyalara takılarak dolabına doğru yürü-
düm. Benim aksime etek ve elbise giymekten hoşlanan ablamın kıyafetle-
rini hızlıca taradım. Boy olarak benden kısa, kilo olarak da çok daha zayıf
olduğu için kendime olabilecek genişlikteki birkaç kıyafetini yatağın üze-
rine attım. Hepsini deneyerek vakit kaybedemeyeceğim için içlerinden
ablamın üzerinde görmeyi en çok sevdiğim elbiseyi aldım.

Sanırım en son Atilla abinin düğününde bu kıyafeti giymişti. Yani üç
sene önce ...

Siyah, parıl parıl yapısı yüzünden fazlasıyla kaşındırıcı olan elbisenin sırtı neredeyse bel çukuruma kadar açıktı. Onun haricinde başka hiçbir dekoltesi yoktu ve bu yemek yerken daha rahat hareket etmemi sağlıyacaktı. Boyu ablamın üzerindeki hâlden çok daha kısa durmuştu ve bunun nedeni kesinlikle basenlerimin elbisenin etek kısımlarını toplamasıydı. Aynanın karşısında kıyafeti düzeltmeye çalıştım. Umarım gecenin sonunda elbiseye bir zarar vermeden yerine koyabilirdim. Yoksa ablam kesinlikle bir aylık harçlığıma el koyardı.

Atkıyruğu yaptığım saçlarımı sırtıma doğru saldım. Toka izini geçirmek için ellerimle biraz uğraştım. Elbiseye uygun bir ayakkabı ararken ablamın topuklularına katlanamayacağımı anladım. Oldum olası yüksek topuklu ayakkabılardan nefret ediyordum. Araba kullanırken giydiği düz babetimsi ayakkabılardan birini giydim. Daha fazla oyalanmamak adına odadan çıktım. Kısacık bir an banyoya uğrayıp yemek kokularını parfümümle bastırdım ve aynada son kez kendime baktım. Az önceki kıza göre çok daha özenmiş bir hâldeydim.

Salona doğru yürürken derin birkaç nefes aldım. Salona girdiğimde Doğukan'ın koltukta oturduğunu ve telefonundaki bir şeye baktığını gördüm. Dikkatini çekebilmek için hafifçe boğazımı temizledim. Anında başını kaldırdı. Hoşnutsuz görüntüsü bir anda memnuniyetle doldu. Havalandıran kaşları şaşkınlığını ele veriyordu. Bakışları beni tepeden tırnağa süzerken beğeni dolu bir ifadeye bürünmüştü. Telefonunu orta sehpaye bırakarak ayaklandı. Üzerime doğru geliyordu ve ben her adımda biraz daha harlanıyordum.

"Çok..."

Sustu. Tam karşımda durdu ve bakışlarını yüzümdeki her milimde dolaştırdı. Yoğun göz temasımız daha fazla utanmama neden olurken "Çok mu abartmışım?" diye sordum. "Ben sadece sen böyle gömlek pantolon giymişken gündelik olmak istemedim ama haklısın biraz düğüne gider gibi oldum. Biraz daha beklersen..."

Cümlemi tamamlamamı engelleyen şey Doğukan'ın dudakları oldu. Kısacık bir an beni öptü ama tüm kelimeleri yutmana yetecek kadar güçlüydü. Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu. Bu zamana kadar kim-

se beni söyleyeceklerimden alıkoyamamıştı. Daha önce kimseye böyle güzel yenilmemiştim.

Doğukan'ın benden uzaklaşmasıyla, "Sanırım bu üzerini değiştirmeye gerek yok demek," dedim konuyu dağıtmaya çalışarak. Çünkü biraz daha bu duygularda kalırsam verdiğim söz hükümsüzleşecekti.

"Konuşmama izin verseydin eğer çok şanslı bir adamım diyecektim."

Ah... Ben o kısacık zamanda neler düşünmüştüm. "Özür dilerim," derken gülümseyerek alımdan öptü. "Bence de dilemelisin çünkü bana bu gibi yemek yedireceksin."

Kahretsin bu tamamen aklımdan çıkmıştı. "Ay çok oyalandım. Soğudu tabii. Hemen ısıtırız ya da dur yerisini koyalım. bir dakika." Panikle tabakları almaya çalışırken beni durdurdu. Benim aksime fazlasıyla rahatı ve gülümsüyordu.

"Senin için banya tarlası ekecek durumdayım. Allah aşkına soğuk yemek mi yiyemeyeceğim. Hadi oturalım artık. Gerçekten çok acıktım."

DOĞA

Sevilmemin bir ısıltısı vardı. Teninde, sesinde, gözlerinde... Bu ısıltı seni sevilmemenin sönüklüğünden ayırırdı. Doğukan yemek boyunca bana ısıltı ısıltı bakmıştı. Bunun nedeni elbisemdeki parıltılar da olabilirdi tabii ki.

Yemek boyunca konuşmuştuk.

Ben ona okuldan bahsetmiştim. O bana telefonda konuşamadığımız her şeyden. İşi, babası, abisi, ailesi... Bir yemek ne kadar uzatılabilirse o kadar uzatmıştık. Yer yer kahkahalara boğulmuştuk, kimi zaman hüzünlülenmiştik. Keşfettiğim en garip şeydi belki de. Geceye benzeyen sabah gibi, şafağı söktüren ay ışığı misali duruyordu karşında. Zaman o sustuğunda geçmiyordu. Konuşurken ise yetmiyordu sanki. Onsuz geçecek tek bir saniye bile, artık benim için ömürlük azaptı.

"Hadi şunları toplayalım."

Hava kararınca mum ışıkları görevlerini üstlenmişti. Salonun loşluğu romantik bir ambiyans yaratmıştı ve bunu dağıtan Doğukan'ın başak burcu perileriydi. Kesinlikle yükseleni buydu. Bir insanın bu kadar düzenli ve tertipli olmasının başka bir açıklaması olamazdı. "Sonra toplarız," diyerek masanın üzerinden eline doğru uzandım. "Kısıtlı zamanımızı kirli bulaşıklarla harcamak istemiyorum." Doğukan üst üste koyduğu birkaç tabağı bırakıp elimi tuttu.

"Ama meleklerin kanatları yorulur."

Bunu o kadar inanarak ama bir o kadar da boş bulunup söylemişim ki kıkırdamama engel olamadım. "Sırf sofrayı topla diye annen söyledi değil mi bunu sana?" Soruma karşılık ciddiyetini takınmaya çalışsa da gözlerindeki gamzeler eğlendiğini ele veriyordu.

"Yani bence mantığa uygun."

"Buna gerçekten inanıyor musun yani?"

Şu anda karşımda duran adam bir PÖH değil ufacık bir çocuktur. Kıkırdamaya devam ederken başımı sağa sola konuşmaya başladım. "Sizden çok özür dilerim ama bu gecelik bizi affedin olur mu?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Kanadı yorulacak meleklerle."

Doğukan'ın kahkahası salonda yankılanırken ben de kıkırdamaya devam ettim. Onun başlattığını devam ettirmem hoşuna gitmiş gibiydi. Oturduğu yerden kalkınca gülümsememin yerine ufak bir heyecan aldı. Masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Elini tutmam için uzatırken kalp atışlarım parmak uçlarıma toplanmıştı.

Nazikçe ayağa kalkmamı sağladı. Elleri muhtaçmış gibi belimle buluştu. Çıplak tenime değen parmaklarıyla bedenimdeki her hücre bana ihanet ediyor, dokunuşuyla canlanıyor ve her sinir ucu birbirine değen elektrikli teller gibi kıvılcım saçıyordu. Sanki ateşlemeyi bilen tek kişi O'ymuş da büyük bir ustalıkla bir ateş yakmıştı tenimde. Direnmek boşunaydı ve ona teslim olmama saniyeler kalmıştı. İç güdüsel olarak elimi tıraşsız çenesine, oradan da ensesine götürdüm. Yakasının hizasındaki saçlara dokundum. Hafifçe inledi. Dudakları söyleyeceklerini bu temasıyla unutmuş gibiydi. Fakat ona hatırlatmak istediğim başka bir şey vardı.

"Beni öper misin?"

Böyle bir şey söylememi beklemediğini kaşlarının seğirmesiyle anladım. "Seni zorlamayacağıma söz verdim ve bu kararı sana bırakıyorum." Neyse ki beni ikiletinenden, saniyelik bir öpücüğü dudaklarıma kondurdu. Kendini geri çekerken ufak bir hayal kırıklığı yaşadığımı itiraf etmeliydim. Karşılık bulamamış bir açıklıkla bakakaldım. Tadına varamazsam ölecekmiş gibi hissediyordum. "Aslında benim hayal ettiğim öpücük," diyerek daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastır-

dım. Bunu bekliyormuş gibi karşılık verdi. Öpüşüm talepkâr bir hâl aldı. Dilim ve dudaklarım onunkileri kandırmak üzereydi. İstedigimi elde etmenin hazzıyla onu daha da tutkuyla öpmeye başladım. Başımı döndüren, aklımı başımdan alan, içimi arzuyla dolduran çılgınca bir tutkuydu bu. Ne dünü ne de yarını düşündürüyordu.

"Güzelim."

Öpüşmemize kısa, kısacık bir ara verdi. Şu anda tatlı tatlı uyuşmuş beynimden geçen isteğin, gerçek duygularım mı yoksa tamamen hormonlanmanın beni yönlendirmesi mi olduğunu ayırt etmeye çalışıyor gibiydi. Nefes nefese alırmı benimkine yasladı. Parmakları bir kez daha omurgamı takip ederek belime kadar indikten sonra yön değiştirdi. Yanan tenimde çözemediğim motifler çizerek sırtımı keşfetmeye başladı. Sanki ben ellerinde hayat bulan bir tualdim. O da ressamım.

"Doğa."

Nefes alışverişlerini kontrol etmeye çalışırken sesi kısılmıştı. Gözlerini görebileceğim şekilde ondan uzaklaştım. Beni takip eden gözleri sürekli dudaklarıma kayıyordu. Az önceki şehvetten kızarmış dudaklarım hâlâ hafifçe aralıktı. Her an dilini içine almaya hazır gözüküyordu ama benim istediğim, bu andan sonra sadece dili değildi.

"Yapamayız."

Yutkunuşu aramızda asılı kaldı. Elleri tenimde dolaşırken söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Yapmamalıyız." Bunu öylesine isteksiz söylemişti ki...

"Yapmamalıyız," diyerek söylediğini onayladım. Fakat bedenim onu daha fazla hissetmek istercesine bedenine yaslanmıştı. "Yapmayalım," derken kısılan sesimle tekrar dudaklarına uzandım.

Bu hareketim hâlihazırda patlamak için bekleyen bombanın pumını çekti. Patlayıcı arzular ateşlenirken kendimi tamamen Doğukan'a bıraktım. Bu sefer daha şehvetli, daha tutkulu bir şekilde karşılık veriyordu. Bir eli yanığıma uzanmıştı ve nazikçe tenimi okşuyordu. Diğeri ise hâlâ belimin çukurundaydı ama bu sefer beni kendine daha sert bastırmak için çaba harcıyordu.

Kafa karıştırıcı ve tahrik edici etki tüm bedenimi esir almıştı.

Kuş tüyü kadar hafifmişim gibi bedenimi kucığına doğru çekti. Aradığım bacaklarımı beline doladım. Sanki etten bir kemer misali sarmıştım onu. Silahından rahatsız olmuş olacak ki eli kısa bir süre belimden ayrıldı. Birkaç saniye sonra metalin ahşapta bıraktığı ses duyuldu. Bu sefer eli bacağımda takılı kalmıştı.

Öpüşürken çıkardığı mırıltılar, afrodizyak barındırıyor olmalıydı. Kalbim her seste biraz daha hızlanıyordu. Parmaklarının tenimde kırmızı izler bıraktığına adım kadar emindim. Fakat canımın acıdığını hissetmiyordum.

Bedenimle beraber, beynimde uyuşmuş bir hâldeydi.

Salondan odamıza doğru giderken kulağıma bir melodi dolar gibi oldu. Umursamadım. Fakat umursayan biri vardı. Öpüşmemize yine bir ara verirken önce sesi dinledi. Ardından, "Telefonun çalıyor," dedi boğuk bir sesle.

"Çalabilir. Onun görevi o."

Sesim bana bile yabancı çıkmıştı. Tekrar Doğukan'ı öpmek için kendime çektiğinde bu sefer bana direndi. "Önemli olabilir, ablan olabilir, belki planı iptal olmuş geri geliyor bile olabilir." Telefon çalmayı kesti. Fakat birkaç saniye içerisinde tekrar melodisi duyuldu. Rahatsız olduğunu hissedince üzerimdeki etkisinden sıyrılmaya çalıştım. Ablam olmadığına emindim ama devam edebilmemiz için bunu ona kanıtlamalıydim.

Kucığından yavaşça indim. Üzerimi düzelterek melodinin peşinden gittim. Doğukan'ın da bir nefes uzağımda olduğunu hissedebiliyordum. Mutfak masasındaki telefona yaklaştıkça fark ettiğim isim ve fotoğrafı adım atmamı kestim. Kahretsin. Nereden çıkmıştı Engin? Aylar olmuştu. Bir kez aramamıştı. Şu andaki de neyin nesiydi? Numaramı çoktan silmesi gerekiyordu. Peki ya ben... Nasıl bu fotoğrafı hâlâ arama görselinde tutabiliirdim.

Kalbim delicesine çarparken 'keşke ablam eve geliyorum' deseydi diye iç geçirdim. Durmamla sırtımı Doğukan'ın göğsünde hissettim. Anlık bir temastı bu. Aramıza mesafe koyduğunu fark ettiğimde yüzleşmek istemediğim gerçeğe doğru döndüm. Mahvolmuş, yıkık bir adanın suretine sahipti yüzünün her bir köşesi. Fakat gözlerini çalan telefonumdan bana çevirdiğinde bu suret, elimi ayağımı titretecek bir öfkeye dönüşmüştü.

"Aç."

Sesindeki etkiyi geçirmek istercesine boğazını temizledi. "Aç hadi."

"Kalbim, gerçekten düşündüğün gibi bir şey..."

"İnan bana ne düşündüğümü bilmek bile istemezsin. O yüzden ya o telefonu aç ve yanımda konuş ya da."

Devamını getirmede ama nasıl bittiğini çok iyi biliyordum. Dilinin varmadığını kalbi yerine getirebilir miydi?

Doğukan'ın cümlesinden sonra telefonu açmamak intihar olurdu ama açtığımda ne duyacağımı bilmemekte ayağıma sıkmaktan farksızdı.

Engin'in okulla ilgili bir şey sormak için aramadığını biliyordum. O an zihnime dolan şeyle merakımın üzerine ufak bir ışık yandı ama okuldaki bir şeyle ilgili arıyor olabilirdi. Bizi görmüştü büyük ihtimalle. Fakat bu beni aramasını haklı çıkarmazdı.

"Doğa."

Sabırının son kırıntılarını da ismini söyleyerek harcamış olan adama baktım. Birkaç dakika önce aşkının damarlarına aktığını bilmesem her şeyin bir rüya olduğunu inandıracak bir öfkeyle elimdeki telefona bakıyordu. Daha doğrusu arama ekranında yanıp sönen fotoğrafa.

Engin'in doğum gününde çekildiğimiz, benim onu öptüğüm, onansa 32 dişini göstererek sırtıttığı, o dönemin en çok sevdiğim fotoğrafıydı.

Numarasını silmeyi birçok kez düşünmüştüm ama o dönem silmek daha ağır basmıştı. Sonrasında da unutup gitmiştim. Özellikle de bu fotoğrafı.

Doğukan'ın uyarı niteliğindeki nefesin sertliğiyle telefonu açtım. Hoparlöre almamı isteyeceğini bildiğimden direkt açtım.

"Umarım son nefesinde anyorsundur."

"Kimdi o adam?"

Doğukan ukala bir tıslamayla soruyu noktaladı. "Bizim okuldan olmadığı kesin. Hatta bir okulda okumadığı da belki. Yaşı senden bir hayli büyük. Nereden buldun Allah aşkına sen o herifi?"

Doğukan sinirden öte gelen bir öfkeyle yüzünü ovuşturdu. Adımlarını doğru atmam gerektiği için fazla düşünmeden, "Erkek arkadaşım

hakkında doğru konuş," dedim. "Ve seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma." Gözlerimi bir saniye bile olsa Doğukan'dan ayırmadan konuşmuştum ve sanırım bu cesaretim hiddetli ifadesine ufak bir çatlak vermişti.

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. O adam ben değil Doğa. Dur dediğinde durmaz."

Histerik bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. O mu durmuştu? Kafası iyiyken beni kapana sokmuş gibi odasının duvarına sıkıştırmışken kasıklarına tekme atmasam onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Rahat konuşabilmek için bakaşlarımı Doğukan'dan çektim ve öfkemi serbest bıraktım.

"Kendini onunla kıyaslamaya nasıl cüret edersin? Ayrıca emin ol iradesi konusunda o senin yanından bile geçmez ki ilişkimizi seninle detaylı bir şekilde konuşmayacağım."

"Beni onun yüzünden mi reddediyorsun?"

Genelleme mi yapmıştı o? Sanki sürekli reddedeceğimiz bir durum yaşıyormuşuz gibi. Buna anlam yüklememesi için, "Seni o hayatına girmeden önce reddettim ve bir daha istemedim Engin. Allah aşkına bu saatte beni bunun için mi aradın?" diye çıktım.

"Seni aramamın bir saati olacağını bilmiyordum. Geç saatlerde konuşmaktan hoşlanırdın."

Kulağımın dibinde patlayan bir sese eşlik eden şangırıyla irkildim. Nutkum tutulmuş bir şekilde Doğukan'a baktım. Mutfak kapısına sert bir yumruk geçirmişti. O kadar sertti ki cam kısım tuzla buz olmuştu ve parçaları mutfak ve hola dağılmıştı. Dehşetle hâlâ yumruk yapılmış eline baktım. Bir yeri kesilmiş miydi? Neresi kesilmişti? Kan var mıydı? İyi miydi? Sanki bu kırılma onun tap noktasıydı ve yavaşça öfkesi sakinlemeye geçmişti.

"Doğa'm."

Telefonun ucunda duyulan isiminden midem bulanacağım aklıma dahi gelmezdi. "Bana o şekilde seslenme!" diye kükredim. "Beni arama, okulda karşıma çıkma, benimle konuşma. Sözlerinin arkasında ol ve benden uzak dur."

Her kelimede sesim biraz daha yükselirken telefonu kapattım ve masanın üzerim fırlattım. Doğukan'ın aşağı sarkıttığı yumruğuna yayılan

kan gördüğüm gibi ona doğru adım attım. "Kıpırdama!" Ayaklarım onun emrine direndi. Gözleri bir saniyelik ayaklarıma kaydıldıktan sonra, "Dur Doğa," dedi sertçe. Aramızdaki mesafelere sanki kalbi de eklenmişti. Ruhum bu hisle titredi. Beni kendinden uzak tutmaya çalışması görüşümü bulanıklaştırmıştı.

Sıkıntılı sayılabilecek bir nefes aldığını duydum. Başı yere eğilmişti. Beni görmeye bile tahammülü yok muydu yani? Dudaklarımdan kaçmaya hazırlanan hicapı tutmaya çalıştım ama burun çekişlerini engelleyemiyordum.

Gözleri yeri tararken yanıma geldi ve kesik olmayan koluyla beni kucakladı. Ayaklarım yerden kesildiği gibi boynuna sarıldım. Beni dikkatlice mutfaktan çıkarması aklımdaki tüm düşünceleri silip attı. Babetimin tekini düşürdüğüm için kıpırdamamamı söylemişti. Oysaki onun ayağında çoraptan başka bir şey yoktu.

Ardımızda bıraktığımız nokta şeklindeki kan izlerine baktım. Beni güvenli bir bölgeye taşıdıktan sonra yere bıraktı. Benden uzaklaşmasına izin vermeden kolunu tuttum ve kanın nereden geldiğini çözmeye çalıştım.

"Özür dilerim," derken onun gözleri arkamdaki cam kırıklarındaydı. "Sabah hallettiririm." Öfkemin üzerine serpiştirilen şaşkınlıkla "Allah aşkına Doğukan," dedim. "Bileğin kesilmiş sen şu anda saçma bir kapının camını mı düşünüyorsun?"

Sanki ben söyleyene kadar neresinin kesildiğini bilmeyormuş gibi kolunu elimden kurtardı ve bileğine baktı. "Dikiş attırmamız gerekiyor," dediğimde damağını şaklattı.

"Banyoyu kullanabilir miyim?"

Sakinliği beni fazlasıyla tedirgin ediyordu. Fırtınadan önce genelde bu şekilde sessiz olurdu ortalık. "Tabii ki." Cevabımla geriye döndü ve banyoya girdi. Bende peşinden girdim. Lavaboda kolundaki kanı dikkatlice temizledi. Yüzünde mimik oynamaması acı eşiğinin Kaf dağında olduğunu hissettiriyordu. Benimse yüzüm şekilden şekle girmişti.

Serçe parmağından bileğine kadar uzanan derin bir iz vardı. Bence kesinlikle dikiş atılması gerekiyordu. "Acile gidelim mi?"

"Doktorları bunun için meşgul etmeye gerek yok."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken musluğu kapattı. Elini kurulayacak bir şey aradığını görünce kâğıt havluyu uzattım. Kanın üzerine bastırıldı ve bana doğru döndü. Ağlamaklı hâlim mi etkiledi bilmiyordum ama bana artık daha yumuşak bakıyordu ya da ben öyle düşünmek istiyordum.

"Özür dilerim," dedim bu gece yaşattığım her şey için. Cevap vermedi. Bir an çekip gideceğini düşündüm ama o beni tek koluyla kendine doğru çekti. Çenesini başımın üzerine yaslamıştı. Tarçın kokusu tüm duyguları serbest bırakırken gözümde birkaç damla yaş düştü. Öfkesi gerçekten de kanıyla beraber çekip gitmişti. Geriye kalan ise bûsbütün bir kızgınlıktı.

"Konuşabilir miyiz?"

Doğukan onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Konuşacağınız güzelim," derken yerine gelen duygular biraz olsun rahat bir nefes almamı sağlıyordu. "Ama önce ortalığı toplamam lazım."

"Ben sonra hallederim."

Alnıma minik bir öpücük bırakarak benden ayrıldı. "Kendi kırıklarımla başkasının toparlamasına izin vermem." Usulca yanağımı okşadı. "Sen üzerini değiştir. Ben hallederim." Bu sözü içime daha çok oturmıştı. Yani gece bizim için, o anlamda tamamen bitmişti.

DOĞA

Hüzün, kalbin derinliklerinde yankılanan sessiz bir feryattı. Gözyaş-
lan ise en saf ifadesi.

Doğukan'ın kollarından ayrıldığı andan itibaren dökmeye başla-
mışım gözyaşlarımı. Odama girip üzerimi değiştirirken de engellemek
için hiçbir şey yapmamıştım.

Kendimi çok kötü hissediyordum.

O bu kadar titizlenirken sanki sürekli sorun çıkaran taraf bendim.
Beni kırmamak için kaç kez kırılma noktasına geldiğini bilmiyordum. Ba-
zen 'Seni hak etmiyorum' dediği an aklıma geliyordu. Dışardan bakıldı-
ğında hak etmeyen tarafın o olmadığına kesinlikle emindim artık.

Üzerime eşofmanlarımdan birini geçirdim. Hıçkırıklarımı sakinleş-
tiren kadar odada oyalandım. Ardından gözyaşlarımın bıraktığı izleri to-
parladım ve odadan çıktım.

Derinlerden bir ses kulağıma çalınırken parmak ucunda yürümeye
başladım. Cam kırıklarının hepsi toplanmıştı. Hatta yemek masası bile
toplanmıştı. Mutfağın ışığı kapalıydı ama holün ışığı tezgâh dâhil hiçbir
yerde bir tane bile fazlalık olmadığını görmeme yetiyordu. Ufak balko-
na açılan kapının önündeki perde rüzgârın etkisiyle hafif hafif hareket
ediyordu.

'Ötmeye kekkik derdim bana yetiyor. Aman aman. Yetiyor.'

Ve o soğuk esinti bana sigara kokusu ve kısık sesli bir türküyü taşı-

yordu. Doğukan'ın aralarda sigara içmek için duraksadığını duyuyordum. Hüzününü hafifletmeye çalışan bir derbeder gibi... Öylesine dertli bir şekilde söylüyordu ki tüm gamı benim yüreğimde toplanıyordu.

"Annesine kara haber gidiyor."

Yazması oyali kundurası boyalı...

Yar benim aman aman, yar benim."

Sessizce balkona doğru yürüdüm. Görüşüme giren adamın yere oturduğunu görmeyi beklemiyordum. Sırtını duvara yaslamış sanki, dizlerinin üzerine kollarını yaslamıştı. Karşıdaki bir noktaya dalıp gitmişti. Kesik olan elinde külü düşmek üzere olan sigarası vardı ama benim asıl dikkatimi çeken eline sardığı fulardı. Ankara'da kokum için boynuma sarıldığı ipek kumaşı şimdi kanı dursun diye eline bağlamıştı.

"Uzunda geceler yar boynuma..."

Sar benim aman aman sar benim."

Beni görmese bile onu izlediğimi hissettiğini biliyordum. Ben ona bakıyordum. O ise göremediği ama orada olduğunu bildiği bana söylüyordu türküsünü. Dayanılması en zor acılar, insanın içinde gizlediği acılardı. Sanki söyleyemediklerini bir türküsünün içime saklamaya çalışmıştı.

"İki keklik bir dereden su içer. Dertli de keklik dertsizlere dert açar aman aman. Dert açar."

İçime ateş düşüren bir hayal kırıklığı, bir hüznün dalgası gözlerimde dolmaktaydı. Bazen ağlamak istemezdin ama gözlerin seni dinlemezdi. Sanki acının ümitsizliğe dönüşmesini bu şekilde engellemeye çalışıyormuş gibi akardı yaşlar. Çünkü ruh bilirdi ki gözlerden yaş akmadıkça, kalp güneş açmaz, gönülde gökkuşağı oluşmazdı. Ben de tam bu noktada usulca serbest bırakmıştım gözyaşlarımı.

"Buna yanık sevda derler tez geçer."

Dünya üzerinde binlerce acı varken, neden en büyük acı bize aitmiş gibi hissediyordum şu an? Sigarası tamamen küle dönmüştü. Bunu fark etmiş olacak ki avucunun içindeki ıslak kâğıt havluya döktü nüm tasasını ve dertli diyebileceğim bir iç çekti. Onu ilk kez yanımda sigara içerken görmüştüm.

"Daha ne kadar orada duracaksın?"

Başını bana doğru çevirdi. Göz goze geldiğimiz an felaketim oldu. Ağlamamıştı ama sokak lambasının aydınlığından görebileceğim kadarıyla gri gözleri kararmış, kan çanağına dönmüştü. "Ne yapıyorsun burada? Üçüteceksin." Gözlerine taşımadığı gülümsemeyle tekrar önüne döndü.

"Daha fazla üşüyemem merak etme."

Söylediği söz dünyanın dibine vurmuşum gibi hissettirdi. Doğukan oturduğu yerden kalkarken "Ama sen üşürsün, hadi içeri geçelim," dedi. Üzerini silkeleyerek mutfığa girdi. Bana temas etmemeye dikkat ederek geçip gitmişti önümden. Elindeki kâğıt havluyu çöpe atmak yenne katlamış ve avuç içinde tutmuştu.

"Çöp musluğun altında."

Boğazım düğüm düğümken bu kelimeler nasıl dilimden dökülmüştü bilmiyordum. Üstelik çöpün nerede olduğunu da bildiğime emindim. Doğukan omzunun üzerinden bana bakarken, "Çöpüm yok," dedi. Gözlerim sıkı sıkıya tuttuğu avucuna kayınca o da eline baktı.

"O çöp değil."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Konuyu kapatmak istercesine, "Salonda geçelim mi?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. O önce, ben arkasında salona girdik. Her yer derli toplu olması ister istemez odada kaldığım vakti sorgulatmıştı. Doğukan koltuğun önüne gelmişti ama oturmamıştı. Beni beklediğini fark ettiğimde koltuktaki yerimi aldım. Yanımı işaret ederek oturmasını bekledim. O ise direk yanıma oturmak yerine yüzümü görebileceği şekilde koltuğun diğer ucuna oturdu. Kollarını yine dizlerine yaslamıştı ve parmak uçlarını birbirine hafifçe dokunduruyordu. Sanırım konuşacağımız zaman gelmişti.

"Bu konuşmanın nasd ilerleyeceğini bilmiyorum ama önce beni dinler misin?"

Doğukan başını onaylarcasına sallarken, "Onun için buradayım," dedi. Ne yani... Gitmeyi gerçekten düşünmüş müydü?

"Kendi adıma özür dilerim. Numarasını ve o fotoğrafı görmene neden olduğum için, en güzel anımızı mahvettiğim için çok çok özür dilerim."

Doğukan beni bölmeden başını ömrünü kabul ediyorum der gibi sal-

ladı. "Yemin ediyorum ayrıldığımızdan beri ilk kez anıyor. Ben o fotoğrafın olduğunu bile unutmuşum."

"Tamam."

"Arayacağını hiç düşünmedim. Tabii ki bu numarasını silmememi haklı çıkarmaz ama gerçekten arayacağına ihtimal bile vermemiştim."

Bana öyle bir bakıyordu ki konuşmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

"Bana kızmakta da kırılmakta da haklısın. Nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Yani kendimi senin yerine koyduğumda senin kadar sessiz kalacağımı da düşünmüyorum."

"Kendini benim yerime koymana gerek yok."

Lafının arasına girince duraksadım. "Çünkü hiçbir zaman böyle bir an yaşamayacaksın." Her zamanki gibi büyük konuşuyordu ama söylesem kendime güveniyorum derdi. Belli ki o lisedeki ilişkisiyle hiçbir bağlantısı kalmamıştı. "Ha oldu da bir gün yaşadın," dediğinde yüzüne buruk bir tebessüm oturdu.

"O günü ben görmem zaten."

Bu fikirle donakalmıştım. "Öldüğümde cenazemde ancak o kızı görürsün,"e mi getirmişti muhabbeti. "Allah korusun." Gülümsemesi sahte geliyordu. Sanki yeterince zor olan durumu daha da sıkıntıya sokmamak içindi. "Söyleyeceklerin bitti mi?" Bilmiyordum ama onun da konuşmak istediğini fark ettiğim için "Bitti," dedim. Doğukan söz sırasının ona geçtiğini anlayınca derin bir nefes aldı.

"Öncelikle öfke kontrolümü sağlayamadığım için ben de özür dilerim. Masrafı neyse ödeyeceğim."

"Sorun değil."

"Sorun. İçimde ne kadar öfke olursa olsun bunu bu şekilde yansıtmamalıydım."

Bu konuda gerçekten üzgün olduğunun farkındaydım. "Ve o çocuk haklı," dediğinde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Ben o değilim ve durmam gereken yerde durmayı istemedim."

"Ben de durmanı istemedim."

"Yine de durmam gerekirdi. Özellikle de bu konudaki yararı bilme-
me rağmen."

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Bu konuşmamın pek hayırlı bir yete
gitmeyeceğinin sinyalleri gözümü almaya başlamıştı. Doğukan sıkıntılı
bir nefes daha alırken, "Sana çok kızdım ama sonra bizim de ayrı olma-
dığımızı kendime hatırlattım. O yüzden numaraymış, fotoğraflmış, silme-
mişsin, unutmuşsun. Hiç sorun değil. Bu senin geçmişin ve senin hayatın."

"Bizim."

Sözünü kesmeme şaşırsa da gülümsedi. "Bizim hayatımız," dediğin-
de başını hayır anlamında salladı. Yanlış görmüş olmayı diledim. "Ne de-
mek istiyorsun?" diye sorarken sesimin titremesine engel olamadım.

"Biz birbirimiz için yanlış olsak bile doğru zamanda karşılaşmış iki
kişiyiz. Bu yanlışın hayatlarımıza sığramasına izin veremem."

Acı, göğüs kafesimin tam ortasına yerleşmişti. Nefes alamıyor-
dum. İşin kötü yanı sözlerinin devamını duymaktansa nefes almamayı
yeğlerdim.

Doğukan oturduğu yerden kalktı ve tam önüme çömeldi. "Sen bu
dünyada başıma gelebilecek en güzel şeysin." Yanağımı okşamasa sanki
göülerimin vanasını açıyordu. "Ama benim sana getirdiğim şey sadece
kötülük."

Başını itiraz eder gibi salladım. "Bu geceye akıttığın hiçbir gözyaşını
hak etmiyorsun." Sanırım odadaki ağlamamı duymuştu ve kendini suçla-
yacak, beni hak etmediğini düşünmesini sağlayacak bir neden daha bul-
muştu kendince. Tekrar başımı sallarken ufak bir hıçkırık dudaklarımdan
kaçtı. Bu birazdan ağlamaya başlayacağımın sinyaliydi ve kahretsin. Zaten
her şey bu yaşlar yüzünden olmuyor muydu?

"O adam ya da bir başkası. Hayatında seni ağlatmayacak birini bul."

"İstemiyorum. Ben seninle ağlarken bile mutuyum."

Doğukan'ın gözünden bir damla yaş benimkiyle beraber süzüldü.
Uzanıp şakaklarıma birer öpücük bıraktı. Sanki bu temas gözlerimde biri-
ren yaşları salıveren bir baraj gibiydi. Kirpiklerimi kırpmam akan yaşları
daha da gürleştiriyordu. Görüşüm bulanıklaşsa da Doğukan'ın benden
uzlaştığını görebiliyordum.

"Bu seni son ağlatışım olsun."

Başımı kaldırıp gidecekmiş gibi duran adama baktım. "Ben ikimin yerine de ağlarım ama sen bir daha bizim için tek bir damla yaş daha dökme."

Tek bir kelime daha etmeme izin vermeden gitti. Kapının kapanma sesini duyana kadar bacaklarım felce uğradı. Peşinden gitmek için hareketlendim. Koşarak evden çıktım. Merdivenlerden inerken nefessiz kalmıştım. Apartmanın dışına çıktığımda Doğukan'dan hiçbir iz göremedim. Sanki bir anda yok olmuştu. Geride bıraktığı şeyse geçmeyecek bir kalp yarasıydı.

DOĞUKAN

2 AY SONRA...

Ruhunda yara olan adama sevdiğinin nefesinden başka hiçbir şey mehem olmazdı.

Sevginin iyileştirici gücü olurdu her zaman ama sevenin bazen gücü kalmazdı. Sana iyi gelecek tek kişinin ayacağına kıymık bile batmaması için çekip atardın önüne çıkan engelleri. Bazen buna sen de dâhil olurdun, sırf daha derin yaraları olmaması için.

Sınır ötesindeki kurtarılmış bölgelerde yapılacak olan kontrollere gönüllü olmuştum. Belki abime olan vefamdan belki de sadece vatana olan borcumdandı bu isteğim. Şehit yakınlarım olduğu için kabul edilmem diye düşündüğüm sırada gelmişti gideceğim haberi.

Eli kulağında olan çıkış emri yüzünden tüm izinler iptal olmuştu. Öncü birlik olarak gireceğimiz bölgelerden çıkışımızın olmama ihtimali söylendiğinde zihnimde beliren tek yüzü son bir kez göremeyecek olmama yalancı hissi kor gibi düşmüştü yüreğime.

"Ama sen bir gün... Böyle bir şey yaşanırsa hayatına gerçekten devam et alırmı?"

"Allalı korusun ama söz veremem."

O gün öylesine konuştuğumuz konu, aslında ne kadar da yakını-mızdaydı. Ona veda etmeden gitmenin ağırlığını omuzlarına yüklemek istememiştim. En azından gideceğimi ve ne olursa olsun ona döneceğimi bilmesini istemiştim.

Canlı ya da kanlı ...

Onun son sözlerini söyleme fırsatını elinden alamazdım. Çünkü bilirdim en çok veda edememek insana koyardı. Musti'nin yardımıyla şeflerimden gizlice çıkmıştım karşısına. Hayatımın belki de nefes aldığı-ğımı hissettiğim tek zamanı, her an gelebilecek telefonun endişeyle kur-sağında kalmıştı. Olsun... Onun kokusuna, tadına, sıcaklığına varabil-miştim ya ...

Hiçbir ölüm korkutamazdı beni. Yokluğu korkuturdu belki ama bir gün ona kavuşma ihtimali bile yaşama tutunmaya değerdi.

Fakat ona yetmeyeceğini acı bir şekilde tecrübe etmiştim. Çoğu in-san gerçeğin zararsız olduğuna inanırdı ama benim gibiler için gerçek faz-lasıyla can yakıcı olabilirdi. Tokat gibi çarpmıştı yüzüme onun geçmiş, gerçeği ve geleceği. İçeride ağlarken gelen mesajlardan, merakıma yenik düşüp baktığım fotoğraflardan, mutlu, gerçekten mutlu olduğu anlarda görmüştüm ona yetemeyeceğimi.

Gülerken ne kadar güzeldi oysaki.

Ufacık dünyasını güzel kılan tek şey hayalleriydi belki de ve ben on-ları art arda gelen iki telefon etkisiyle tuzla buz olmuş camla birlikte pa-ramparça etmiştim. Gideceğimi biliyordum ama ... Bu şekilde gidiş çok canımı yakmıştı be.

"Çok zor olmalı hiç gelmeyecek birini beklemek ... "

O kadar güzel gülerken ... Beklememeliydi de ...

Zor kadere emanet etmiştim onu. Kördüğüm olmuş hayalleri bile tutamamıştı beni. Bir gün çözüldü elbet. Bir gün, yaşarsam şayet birlikte çözerdik belki. Umut ve çaresizlik arasındaki ince çizgide yür-rürken, bir gün belki tekrar bir araya gelme hayaline tutunmuşum sıkı sıkıya.

Şimdi ise onsuz geçen ikinci aya giriyordum. Bunu da şeflenimden

duyuyordum ya... Yoksa benim için zaman o kapıdan çıktığım an durmuştu. Keskin bir vedanın yarası sızlıyordu içimde. Zordu. Kalbime dair ne varsa geride bırakmak zorunda kalmak, o eksiklikle yaşamaya çalışmak çok zordu. Tabii buna yaşamak denirse...

Öylesine boştu ki her şey... Bu boşluk beni kendine öyle hızlı çekmişti ki yanından gidişimle. Aylar geçmiş hâlâ başım dönüyordu. Hiçbir zafere çiçekli yoldan gidilmezdi. Biliyordum ama tamamının dikenlerle kaplı olmasını da bu derece beklemiyordum.

Özlem ve hüznün bir arada sarmıştı her bir hücremi. Her nefes onu hatırlatırken, alamadığım nefessizlik yokluğunun eseriydi. Varsa hasret, sabret diyordu gönlüm. Her kışın yüreğinde titreyen bir bahar vardır, her gecenin peçesinin ardında tebessümle bekleyen bir şafak diye haykırıyordu. Sabretmesine sabrederdim de... İşte.

Çok özlüyordum. Allah kahretsin ki onu, ona ait olan her şeyi çok özlüyordum.

Bana verdiği kitapları sırf elleri dokunduğu için yanuma almıştım. Gözleri sayfalara değdiği için her boş anımda iliştiymiştim bakışlarımı satırlara... Kokusu sınımtır belki diye ayırmamıştım burnumun ucundan. Hele o kanımla kaplı olan eşarbı...

O demir kokusuna rağmen burnuma dolan o eşsiz koku. Şiir sürmüştü sanki üstüne. Bu yüzden şiirlere sığınmıştım her gece. Bir gün kavuşarsak ezberimden okuyabileceğim kadar çok okumuştum özellikle bir tanesini.

Hayatına kaldığı yerden devam edemediğinin haberini alıyordum ara ara. Bir yanının hâlâ beni beklediğini... Yüreğimdeki bir yere yamruk yemişçesine beliren his beni boğmak istercesine boğazımdan inmiyordu ondan gelen her haberle. Sanki ona gidemediğim, içimde tuttuğum ne varsa beni boğmaya ant içmiş gibiydi. Yutkunmaya çalıştıkça çaresizliğim gözlerime vuruyordu.

Her şey bulanıklaşıyordu o anlarda ve yine bir gün o bulanıklığın arındayken kör bir kurşun isabet etti göğsüme. Yarası Doğa diye sayılıyor sanki. Acısı yokluğununkine yanaşamıyordu. Bedenim soğurken zemheri ayazında. Yüreğim bir vedanın ateşiyle kavruluyordu. Sonra uzun uzun baktım gökyüzüne. Gülüşünü yıldızlarda bulmuş gibi sevindim ve

gecenin en koyulaştığı yerde eski bir dostum gibi selamladım ölümü. Dudaklarımdan son bir kelime döküldü kurşun sesleri arasında.

“Balerin...”

Devam edecek...

